

MASTER NEGATIVE
NO. 93-81325-1

MICROFILMED 1993

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States - Title 17, United States Code - concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material.

Under certain conditions specified in the law, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specified conditions is that the photocopy or other reproduction is not to be "used for any purpose other than private study, scholarship, or research." If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of "fair use," that user may be liable for copyright infringement.

This institution reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

ARISTOPHANES

TITLE:

ARISTOPHANIS
COMOEDIAE

PLACE:

LONDINI

DATE:

1823

Master Negative #

93-81325-1

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88Ar5
IE23

Works. 1823.
Gr. & Lat.

Aristophanes.

Ἀριστοφάνης. Aristophanis comœdiarum, ex opti-
mis exemplaribus emendatæ, cum versione Latina
a Rich. Franc. Phil. Brunck ... Londini, sumti-
bus G. et W. B. Whittaker, 1823.

3 v. 20 cm.

Contents.--t.1, Lysistrata, Thesmophoriazusæ,
Ranae.-- t.2, Plutus, Ecclesiazusæ, Nubes, Aves.
t.3, Vespæ, Equites, Acharnenses, Pax.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 mm

REDUCTION RATIO: 11X

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 4-26-93

INITIALS M.D.C.

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

VOLUME 1

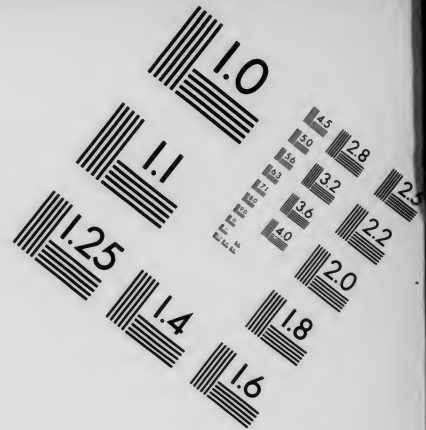
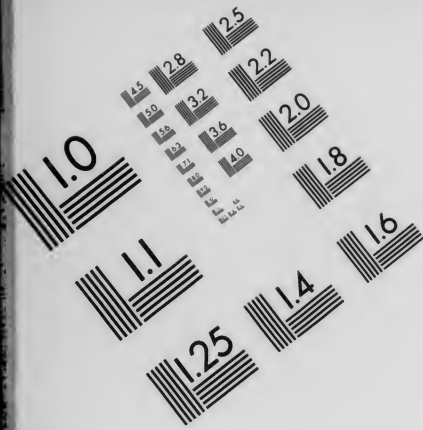

AIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

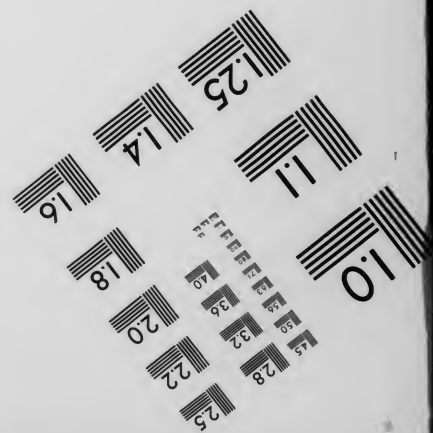
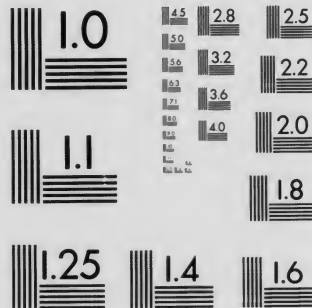
301/587-8202

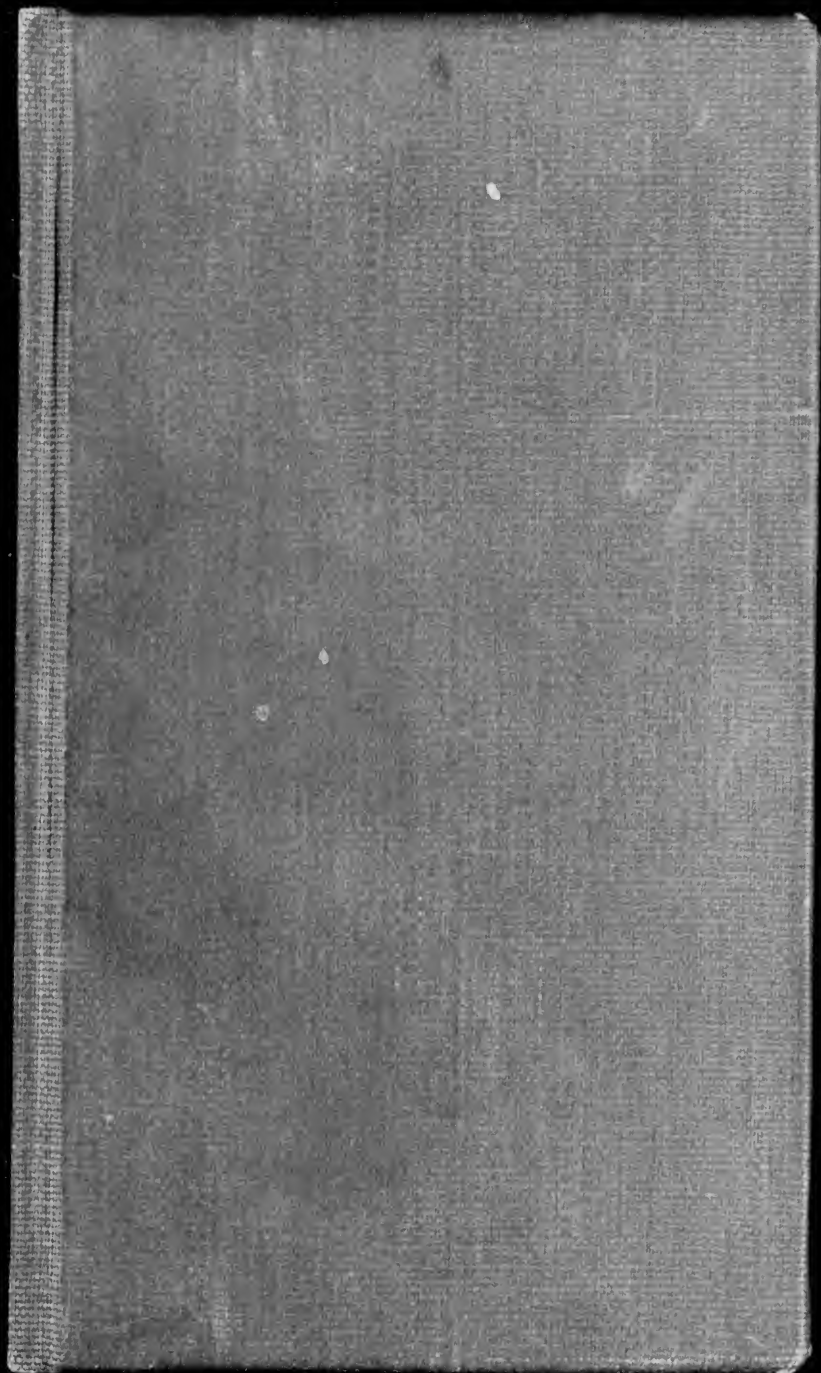
Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

88A r 5 I E 23

Columbia University
in the City of New York

LIBRARY

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS

COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIIS EMENDATÆ :

CUM

VERSIONE LATINA.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. I.

LONDINI:

SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.

1823.

88 An 5
IE23
1

6 March 1908 e.H

Km. 92 14, 20

LECTORI MONITUM.

In hac Aristophanis editione textus ad mentem Brunckii expurgatus est; necnon Versio Latina, propter difficultatem sensus assequendi est adjuncta.

FEB 27 1908

335268

ARISTOPHANIS

LYSISTRATA.

VOL. 7

B

DRAMATIS PERSONÆ.

LYSISTRATA.

CALONICE.

MYRRHINA.

LAMPITO.

CHORUS SENUM.

CHORUS MULIERUM.

STRATYLLIS.

PROVISOR.

MULIERES QUÆDAM.

CINESIAS.

PUER.

CADUCEATOR LACEDÆMONIORUM.

LEGATI LACEDÆMONIORUM.

POLYCHARIDES.

CIRCUMFORANEI QUIDAM.

FAMULUS.

ATHENIENSIS QUIDAM.

ARISTOPHANIS LYSISTRATA.

LYSISTRATA, CALONICE, MYRRHINA, LAMPITO.

Lys. At si quis in ædem Bacchi vocasset eas, aut Panos, aut Coliadis, aut Genetyllidis, ne transire quidem liceret præ multitudine tympanorum: nunc autem nulla adest hic mulier. Verumtamen hæc vicina mea foras exit. Salve, ô Calonice.

CAL. Et tu mecastor salve, Lysistrata. Sed quid conturbata es? exporge frontem, carissima: non enim te decent contracta, supercilia.

Lys. Sed, ô Calonice, uritur mihi cor, et valde me piget sexus nostri, quoniam viri existimant nos esse nequam.

CAL. Quippe tales pol sumus.

Lys. Quumque edictum illis fuerit huc convenire, deliberaturis de re non levi, dormiunt, nec veniunt.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΚΑΛΟΝΙΚΗ, ΜΥΡΡΙΝΗ,
ΛΑΜΠΙΤΩ.

Λυ. ΑΛΛ' εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
ἢ ἔς Πανός, ἢ ἐπὶ Κωλιάδ', ἢ ἔς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθαῖ γυνή.
πλὴν ἢ γ' ἐμὴ κομητὶς ἦδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.

Κα. καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
τί συντετάρᾳσαι; μὴ σκυθρώπασ', ὦ τέκνον.
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

Λυ. ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσι νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι.

Κα. καὶ γὰρ ἐσμὲν, νῆ Δία.

Λυ. εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε,
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,

εὐδουσι, κούχ ἤκουσιν.

- Κα. ἄλλ', ὦ φιλιτάτη,
ἤξουσιν· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἢ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν
ἢ δ' οἰκέτην ἤγειρεν· ἢ δὲ παιδίον
κατέκλινεν· ἢ δ' ἔλουσεν· ἢ δ' ἐψώμισεν.
- Λυ. ἄλλ' ἕτερα γὰρ ἦν γε τῶνδε προϋργιαίτερα
αὐταῖς.
- Κα. τί δ' ἐστὶν, ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ' ὃ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας ξυγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;
- Λυ. μέγα.
μῶν καὶ παχύ;
- Κα. νῆ τὸν Δία, παχύ.
- Κα. κατὰ πῶς οὐχ ἤκομεν;
- Λυ. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν·
ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν ἐρρίπτασμένον.
- Κα. ἤπου τι λεπτόν ἐστι τούρριπτασμένον.
- Λυ. οὕτω γε λεπτόν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστὶν ἡ σωτηρία.
- Κα. ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' εἶχετο.
- Λυ. ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίου.
- Κα. βέλτιστα τοίνυν μηκέτ' εἶναι, νῆ Δία.
- Λυ. Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.
- Κα. μὴ δῆτα πάντας γ'. ἀλλ' ἄφειλε τὰς ἐγγέλεις.
- Λυ. περὶ τῶν Ἀθηῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι

CAL. Sed, o carissima, venient. Mulieribus domo prodire non ita facile est. Alia enim marito operam dat: alia famulum excitat: alia puerum in lecto collocat, alia lavat, alia cibo in os indito placat.

LYS. Sed erant magis necessaria curanda ipsis.

CAL. Quid autem est, mea Lysistrata, cur nos mulieres convocas? Quænam illa res est aut quanta?

LYS. Magna.

CAL. Num etiam crassa?

LYS. Ita me servet Jupiter, crassa.

CAL. Quæ fit ergo, ut non veniamus?

LYS. Nihil tale est: cito enim convenissemus. Sed est quiddam a me quæsitum, multis vigiliis in omnes partes versatum.

CAL. Mirabor, ni subtile quid sit versatum istud in omnes partes.

LYS. Adeo subtile, ut universæ Græciæ salus sita sit in mulieribus.

CAL. In mulieribus? Parum ergo abest, quin nulla sit.

LYS. Ita ut arbitrii nostri sit, salvam esse rempublicam, aut nullos superesse, nec Peloponnesios—

CAL. Nullos superesse edepol optimum est.

LYS. Bœotiosque omnes perire funditus.

CAL. Non omnes, quæso; sed anguillas excipe.

LYS. De Athenis autem nil tale ominabor: aliud te suspi-
cari velim. Si vero convenerint huc mulieres ex Bœotia simul et
Peloponneso, nosque Atticæ, communiter servabimus Græciam.

CAL. Sed quid possent mulieres prudenter agere et præclare?
nosne, quæ sedemus pigmentis nitentes, ornamentis excultæ,
crocotas gestantes, et Cimbericas rectas, et peribaridas?

LYS. Immo enimvero hæc ipsa sunt, a quibus salutem spero;
crocotulæ, et unguenta, et peribarides, et anchusa, et pellucidæ
tunicæ.

CAL. Quo tandem modo?

LYS. Ita ut illorum, qui nunc vivunt, virorum contra alium
hastam nemo tollat.

CAL. Crocotam ergo, ita me Ceres amet et Proserpina, mihi
tingendam curabo.

LYS. Nec clypeum sumat.

CAL. Cimbericam induam.

LYS. Nec gladiolum.

CAL. Peribaridas emam.

LYS. Annon ergo adesse mulieres oportebat?

CAL. Quin pol volando venisse oportuit dudum.

LYS. Sed, pro dolor! videbis eas esse nimis Atticas, dum om-

τοιούτου οὐδέν· ἄλλ' ὑπονόησον σύ μοι.

ἦν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε.

αἷτ' ἐκ Βοιωτῶν, αἷ τε Πελοποννησίων,

ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.

Κα. τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίαιτο,
ἢ λαμπρόν, αἷ καθήμεθ' ἐξηνθισμένοι,
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμένοι,
καὶ Κιμβερικὰ ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;

Λυ. ταῦτ' αὐτὰ γάρτοι κᾶσθ', ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
χ' ἢ γχουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτῶνια.

Κα. τίνα δὴ τρόπον ποθ' ;

Λυ. ὥστε τῶν νῦν μηδένα
ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἰρεσθαι δόρυ.

Κα. κροκωτὸν ἄρα, νῆ τῶ θεῶ, γῶ βάψομαι.

Λυ. μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν.

Κα. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.

Λυ. μήτε ξιφίδιον.

Κα. κτήσομαι περιβαρίδας.

Λυ. ἄρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρήν;

Κα. οὐ γὰρ μὰ Δί, ἀλλὰ πετομένας ἤκειν πάλαι.

Λυ. ἀλλ', ὦ μέλ', ὅψει τοισφῶδε αὐτὰς Ἀττικὰς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.

ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.

Κα. ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.

Λυ. οὐδ' ἄς προσεδόκων κἀλογιζόμεν ἐγῶ

πρώτας παρέσσειαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἤκουσιν.

Κα. ἡ γοῦν Θεαγένους,
ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θούκᾶτειον ἤρετο.
ἀτὰρ αἶδε καὶ δὴ σοὶ προσέρχονται τινες·
αἰδ' αὖθ' ἔτεροι χωροῦσί τινες. ἰοῦ, ἰοῦ·
πόθεν εἰσίν;

Λυ. Ἄναγυρουντόθεν.

Κα. νῆ τὸν Δία·
ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεινηῖσθαι δοκεῖ.

Μυ. μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιστράτη;
τί φῆς; τί σιγαῖς;

Λυ. οὐκ ἐπαινώ, Μυρρῖν ἡ
ἤκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

Μυ. μόλις γὰρ εὔρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ' εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.

Λυ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐπαναμείνωμεν ὀλίγου γ' οὐνεκα
τὰς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τὰς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν.

Μυ. πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἤδη δὲ καὶ δὴ Λαμπιτῶ προσέρχεται.

Λυ. ὦ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ.
οἶον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, σοῦ φαίνεται·
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγαῖ τὸ σῶμά σου,
καὶ ταῦρον ἄγχοις.

Λα. μάλα γὰρ οἶω, ναὶ σιῶ.
γυμνάδομαι γὰρ, καὶ ποτὶ πυγᾶν ἄλλομαι.

Λυ. ὡς δὴ καλὸν τὸ χρεῖμα τιτθίων ἔχεις.

nia faciunt justo tardius. At nec ex maritimis ulla mulier adest,
nec ex Salamine.

CAL. Sed has scio in celocibus trajecisse matutinas.

LYS. Nec, quas sperabam et confidebam ego primas hic ad-
fore, Acharnenses mulieres veniunt.

CAL. Attamen Theagenis uxor, tanquam horsum venire cupi-
ens Hecatæ simulacrum consuluit. Sed ecce accedunt quædam :
item aliæ etiam. Hem, hem ! undenam sunt ?

LYS. Ex Anagyro.

CAL. Edepol ut dicis. Anagyros ergo mihi videtur commotus.

MYRR. Num tardius advenimus, ὁ Lysistrata ? quid ais ? cur
taces ?

LYS. Non laudo, Myrrhina, modo advenientem in re tanta.

MYRR. Vix enim in tenebris cingulum inveni, sed, si res ur-
get, fare præsentibus nobis.

LYS. Immo potius opperimur paulisper, dum Bœotiae et Pello-
ponnesiæ mulieres veniant.

MYRR. Multo tu rectius dicis : et ecce jam hæc Lampito
accedit.

LYS. O carissima Lacæna, salve Lampito. Quam formosa
videris, ὁ dulcissima ! quam pulchro colore, quam vegeto es
corpore ! vel taurum strangulare possis.

LAMP. Næ istuc ecastor credo, siquidem corpus exerceo, et subsultans pede podicem ferio.

LYS. Quam bellas habes papillas!

LAMP. Tanquam victimam pertractatis me.

LYS. Hæc autem adolescentula altera, cujas est?

LAMP. Primaria ecastor femina Bœotia venit ad vos.

LYS. Pol Bœotia est, pulchrumque habens campum.

CAL. Et pol mundum, vulso pulegio.

LYS. Quænam vero est illa altera puella?

LAMP. Bona quidem ecastor, sed Corinthia.

LYS. Bona edepol videtur, ut illic esse solent.

LAMP. Jam vero quis congregavit mulierum hunc cœtum?

LYS. Ipsa ego.

LAMP. Dic igitur nobis, quid velis.

LYS. Ita sane, carissima.

MYRR. Dic tandem quodnam sit serium illud negotium.

LYS. Jam dicam. Sed priusquam dicam, vos hoc interrogabo paxillum quidpiam.

MYRR. Quidquid voles.

LYS. Liberorum vestrorum patres nonne desideratis absentes in militia? Sat enim scio unicuique vostrum peregre abesse virum.

CAL. Meus quidem vir jam quinque menses, ô miser, abest in Thracia observans Eucratem.

Λα. ἄπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.

Λυ. ἠδὲ δὲ ποδαπή 'σθ' ἢ νεᾶνις ἡτέρα;

Λα. πρὸςθεοῖρά τοι, ναὶ τὰ σιωῶ, Βοιωτία, ἴκει ποδ' ὑμέ.

Λυ. νῆ Δί', ὦ Βοιωτία, καλόν γ' εχουσα τὸ πεδίον.

Κα. καὶ, νῆ Δία, κομψότατα τὴν βληχῶ γε παρατετιμμένη.

Λυ. τίς δ' ἡτέρα παῖς;

Λα. χαῖα μὲν, ναὶ σιωῶ, Κορινθία δ' αὔ.

Λυ. χαῖα, νῆ τὸν Δία, δήλη 'στιν οὔσα ταυταγὶ τάντευθενί.

Λα. τίς δ' αὔ συναλίαξε τόνδε τὸν στόλον τὸν τᾶν γυναικῶν;

Λυ. ἦδ' ἐγώ.

Λα. μύσιδδέ τοι ὅ τι λῆς ποδ' ἄμε.

Λυ. νῆ Δί', ὦ φίλη γύναι.

Μυ. λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐστὶ σοι.

Λυ. λέγοιμ' ἂν ἤδη· πρὶν δ' λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ ἐπερήσομαί τι μικρόν.

Μυ. ὅ τι βούλει γε σύ.

Λυ. τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; εὔ γὰρ οἶδ', ὅτι πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνὴρ.

Κα. ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν, ἄπειστιν ἐπὶ Θράκης φυλάττων Εὐκράτην.

- Λυ. ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἐπτά μῆνας ἐν Πύλῳ.
 Λα. ὁ δ' ἐμός γα, κἄν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα,
 πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.
 Λυ. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.
 ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προῦδοσαν Μιλήσιοι,
 οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισθον ὀκτωδάκτυλον,
 ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη ἴπικουρία.
 ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὔροιμ' ἐγώ,
 μετ' ἐμοῦ καταλύσαι τὸν πόλεμον;
- Μυ. ἢ τῷ θεῷ
 ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἄν εἴ με χρεῖη τοῦγκυκλον
 τουτὶ καταδείσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.
- Κα. ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἄν ὥσπερ εἰ ψήτταν δοκῶ
 δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θήμισυ.
- Λα. ἐγὼ δὲ καὶ κα ποττὸ Ταύγετόν γ' ἄνω
 ἔλσοιμ', ὅπα μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.
- Λυ. λέγοιμ' ἂν οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
 ἡμῖν γάρ, ὧ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
 ἀναγκάσειν τοὺς ἀνδρας εἰρήνην ἄγειν,
 ἀφεκτέ' ἐστιν---
- Μυ. τοῦ; φράσον.
- Λυ. ποιήσεται οὖν;
- Μυ. ποιήσομεν, κἄν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη.
- Λυ. ἀφεκτέα τοῖνον ἡμῖν ἐστι τοῦ πῆους.
 τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῖ βαδίσετε;
 αὐται, τί μοι μυᾶτε, κἄνανεύετε;
 τί χρῶς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
 ποιήσεται, ἢ οὐ ποιήσεται; ἢ τί μέλλετε

LYS. Meus vero totos sex menses ad Pylum.

LAMP. Meus autem, si quando ab exercitu redeat, mox adue-
 xo sibi clypeo evolat.

LYS. Sed nec mæchi relicta est scintilla. Ex quo enim nos
 prodiderunt Milesii, ne olisbum quidem vidi octo digitos longum,
 qui nobis esset coriaceum auxilium. Velletisne ergo, si quam
 ego fabricam invenero, bello mecum finem imponere?

MYRR. Per Deas juro me velle, si me oporteat vel encyclum
 hocce opponere pignori, sumtamque pecuniam hoc ipso die
 bibere.

CAL. Ego vero mihi videor vel rhombi instar meipsam dis-
 sectura, et dimidium mei datura.

LAMP. Ego vero vel ad Taygetum ascenderem, si ibi Pacem
 sim visura.

LYS. Dicam ergo; siquidem res celanda non est. Nobis
 enim, ô mulieres, si volumus cogere viros ad colendam pacem,
 abstinendum est—

MYRR. Quo? dic.

LYS. Facietisne ergo?

MYRR. Faciemus, si vel nos mori oporteat.

LYS. Abstinentum igitur nobis est a pene. Quid mihi aversa-
 mini? quorsum itis? Vos inquam, cur labra distorquetis, et
 renuitis? cur color mutatur? cur lacrima fluit? facietisne, an
 non facietis? aut quid cogitatis?

MYRR. Non fecerim, sed bellum serpat.

CAL. Nec edepol ego, sed bellum serpat.

LYS. Hoccine dicis tu, rhombe? atqui modo aiebas te vel dimidium tui abscissuram.

CAL. Aliud, aliud quidquid voles. Vel per ignem, si oporteat, incedere volo. Hoc potius, quam quod de pene dicebas, ad quem nihil est quod compares, ô cara Lysistrata.

LYS. Tu vero, quid?

LAMP. Et ego volo per ignem.

LYS. O libidinosum sexum omnem nostrum! non temere est, quod de nobis fiunt Tragoediae: nihil enim sumus, nisi *Neptunuset scapha*. Sed, ô cara Lacæna (tu enim si fueris sola mecum, perditam rem adhuc restituere poterimus) adsentire mihi.

LAMP. Per ccastor difficile est feminas dormire solas sine mentula. Hoc tamen perpeti oportet: nam pacem fieri oportet maxime.

LYS. O carissima et sola harum femina.

MYRR. Si autem, quod absit, quam maxime abstinenceamus quo tu dicis, magisne eapropter fiet pax?

LYS. Multo magis, ita me ament Divæ. Si enim domi sederemus pigmentis oblitæ et in amorginis subuculis nudæ incederemus glabro cunno, arrigerent viri, et coire cuperent: nos au-

Μυ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'. ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπέτω.

Κα. μὰ Δι' οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'. ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπέτω.

Λυ. ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε ἔφησθα σαυτῆς καὶν παρατεμεῖν θῆμισυ.

Κα. ἀλλ', ἀλλ' ὅ τι βούλει· καὶν με χρῆ, διὰ τοῦ πυρός ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πῆους. οὐδὲν γὰρ οἶον, ὦ φίλη Λυσιστράτη.

Λυ. τί δαὶ σύ;

Λα. καὶγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.

Λυ. ὦ παγκατάπυγον θημέτερον ἅπαν γένος. οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγωδίαί. οὐδὲν γὰρ ἐσμὲν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη. ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένη μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμα ἀνασσωσαίμεσθ' ἔτ' ἂν, ξυμψήφισαί μοι.

Λα. χαλεπὰ μὲν, ναὶ τῶ σιωῶ, γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψωλᾶς, μόνας. ὅμως γὰρ μὰν δεῖ· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὔ.

Λυ. ὦ φιλότατη σὺ, καὶ μόνη τούτων γυνή.

Μυ. εἰ δ' ὡς μάλιστ' ἀπεχοίμεσθ' οὐ σὺ δὴ λέγεις, ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ γένοιτ' ἂν εἰρήνη;

Λυ. πολὺ γε, νῆ τῶ θεῶ.

εἰ γὰρ καθοίμεσθ' ἔνδον ἐντετριμμένοι, καὶν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοισι γυμναὶ παρῴοιμεν, δέλτα παρατετιλημένοι, στύοιεντ' ἂν ὧνδρες, κάπιθυμοῖεν πλεκοῦν, ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,

- σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὔ οἶδ' ὅτι.
- Λα. ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλ' ἀπάγαγε
 γυμνὰς παρσιδῶν, ἐξέβαλ', οἶω, τὸ ξίφος.
- Μυ. τί δ', ἦν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;
- Λυ. τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην.
- Μυ. Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.
 ἔαν δὲ λαβόντες ἐς τὸ δωμάτιον βία
 ἔλκωσιν ἡμᾶς;
- Λυ. ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.
- Μυ. ἔαν δὲ τύπτωσι;
- Λυ. παρῆχθαι χρὴ κακὰ κακῶς.
 οὐ γὰρ ἐνὶ τούτοις ἠδονῆ, τοῖς πρὸς βίαν.
 καλλῶς δδυνᾶν χρὴ· καὶ μέλει ταχέως πᾶν
 ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέ ποτ' εὐφρανθήσεται
 ἀνὴρ, ἔαν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέσῃ.
- Μυ. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυδοκεῖ.
- Λα. καὶ τῶς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἄμες πείσομεν,
 παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
 τὸν τῶν Ἀσπυγίων γὰρ μὲν βυάχεται
 πᾶ καὶ τις ἂν πείσειεν αὐτὸν μὴ πλάδδιῃν;
- Λυ. ἡμεῖς ἀμέλει σοι τὰ γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.
- Λα. οὐχ ἄς σποδᾶς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεις,
 καὶ τὰ γύριον τᾶ βύσσον ἢ παρὰ τᾶ σιῶ.
- Λυ. ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτ' εὔ παρσκευασμένον.
 καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
 ταῖς πρῶτα ταῖς γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾶν,
 ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθῶμεθα,
 δύειν δοκούσας καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.

tem si non accederemus, at nos contineremus, sat scio mox pacem eos facturos.

LAMP. Sane Menelaus olim conspectis, ut puto, Helenæ nudis papillis, ense abjecit.

MYRR. Quid vero, ô misella, si nos omiserint viri?

LYS. Tum istud Pherecratis adhibe, *Canem excoriatum excoriaré*.

MYRR. Nugæ sunt ista simulacra. Si vero comprehensas in cubiculum vi traxerint nos?

LYS. Renitere apprehensis foribus.

MYRR. At si verberent?

LYS. Tum præbe, sed maligne. Nulla enim his inest voluptas, si per vim fiant. Aliisque modis molestia eos afficere oportet. Nec dubites, quin ocuis defatigentur: nunquam enim ex eo voluptatem vir capiet, ni mulieri simul jucundum sit.

MYRR. Si vobis hoc videtur, nobis itidem videtur.

LAMP. Et nos quidem nostris viris persuadebimus, ut ubique sine dolo malo pacem colant. Sed Atheniensium colluviem quomodo quis adducere possit, ut ne rursus delicias faciat?

LYS. Ne sis sollicita: nos, quod in nobis erit, nostratibus persuadebimus.

LAMP. Nequicquam, quamdiu in triemes conferentur studia, et in Divæ aede adservabitur immensa illa pecuniæ vis.

LYS. Sed et hoc etiam bene provisum et præcautum est: occupabimus enim arcem hodie. Nam provectoribus ætate mulieribus hoc mandat est negotium, ut, dum nos hæc constituimus, sub specie sacrificandi occupent arcem.

LAMP. Omnino fieri possit: etenim sic bene autumas.

LYS. Cur ergo non hæc quamprimum, ὁ Lampito, jurejurando confirmamus, ut irrupta sint?

LAMP. Jusjurandum modo concipito, ut juremus.

LYS. Recte autumas. Ubi est Scythæna? quo spectas? Pone in conspectu clypeum supinum: et mihi det hostias aliquis.

MYRR. Lysistrata, quo sacramento nos adstringes?

LYS. Quonam? In clypeum, ut Æschylum aiunt fecisse quondam, ove mactata—

MYRR. Ne, quæso, mea Lysistrata, juraveris in clypeum quicquam super pace.

LYS. Quodnam erit ergo jusjurandum?

MYRR. Si sumtum alicunde album equum immolemus, et super eo juremus.

LYS. Quorsum album equum?

MYRR. Sed quomodo jurabimus nos?

LYS. Edepol tibi dicam, si velis. Collocato supino grandi calice nigro, in eum immolemus Thasii vini urceum, et juremus aquam in calicem nos non infusuras.

LAMP. Dii boni, quale juramentum! dicere nequeam quantum illum probem. Intus efferat aliquis foras calicem et urceum.

LYS. O carissimæ mulieres, quanta vis fictilium! hoc sumto calice statim quis hilarabitur: eum deponere, et hostiam mihi

Λα. παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾶδε γὰρ λέγεις καλῶς.

Λυ. τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῦ, ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀρρήκτως ἔχη;

Λ. πάσφαινε μὲν τὸν ὄρκον, ὡς ὁμιώμεθα.

Λυ. καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις; θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα. καὶ μοι δότω τὰ τομῖα τις.

Μυ. Λυσιστράτη, τίν' ὄρκον ὀρκώσεις ποθ' ἡμᾶς;

Λυ. εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτὲ, μηλοσφαγούσας.

Μυ. μὴ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη, εἰς ἀσπίδ' ὁμόσης μηδὲν εἰρήνης πέρι.

Λυ. τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὄρκος;

Μυ. εἰ λευκὸν ποθεν ἵππον λαβοῦσαι, τόμιον ἐντεμοίμεθα.

Λυ. ποῖ λευκὸν ἵππον;

Μυ. ἀλλὰ πῶς ὁμοίμεθα ἡμεῖς;

Λυ. ἐγὼ σοι, νῆ Δί', ἣν βούλη, φράσω. θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν, μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σταμνίον, ὁμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.

Λα. φεῦ δᾶ τὸν ὄρκον ἄφατον ὡς ἐπαινιῶ. φερέτω κύλικά τις ἐνδοθεν καὶ σταμνίον.

Λυ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὄχλος κεραμῶν ὄσος. ταύτην μὲν ἂν τις εὐθύς ἤσθειν λαβῶν.

καταδείσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ Φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξίν εὐμενής.

Μυ. εὐχρων γε θάϊμα, κἀποπυττίζει καλῶς.

Λα. καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἀδύ, ναὶ τὸν Καστορα.

Λυ. εἴατε πρώτην μ', ᾧ γυναῖκες, ὁμνύουαι.

Μυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, εἴαν γε μὴ λάχης.

Λυ. λάζυσθε πάσαι τῆς κύλικος, ᾧ Λαμπιτοῖ·
λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἄπερ ἂν κἀγὼ λέγω.
ὑμεῖς δ' ἐπομείσθε ταῦτά, κἀμπεδώσετε.
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνήρ ---

Μυ. οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνήρ ---

Λυ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἔστυκῶς. λέγε.

Μυ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἔστυκῶς. παπαί,
ὑπολύεται μοι τὰ γόνατ', ᾧ Λυσιστράτη.

Λυ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον ---

Μυ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον ---

Λυ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

Μυ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

Λυ. ὅπως ἂν ᾧνὴρ ἐπιτυφῆ μάλιστά μου.

Μυ. ὅπως ἂν ᾧνὴρ ἐπιτυφῆ μάλιστά μου.

Λυ. κοῦδέποθ' ἐκούσα τάνδρῃ τῷ μῶ πείσομαι.

Μυ. κοῦδέποθ' ἐκούσα τάνδρῃ τῷ μῶ πείσομαι.

Λυ. εἴαν δέ μ' ἄκουσαν βιάζεται βία ---

Μυ. εἴαν δέ μ' ἄκουσαν βιάζεται βία ---

Λυ. κακῶς παρέξω, κοῦχί προσκινήσομαι.

Μυ. κακῶς παρέξω, κοῦχί προσκινήσομαι.

Λυ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰς Περσικὰς.

prehende. O Suada domina, et amicitiae phiala, propitia mulieribus accipe haec sacra.

MYRR. Boni coloris est sanguis et pulchre profuit.

LAMP. Quin etiam, ita me Castor amet, suave olet.

LYS. Sinite primam me, o mulieres, jurare.

MYRR. Non, per Venerem; nisi sortita fueris.

LYS. Prehendite omnes calicem, o Lampito, dicatque pro vobis una, quaecunque ego dixero; vos vero in eadem jurabitis et rata habebitis: *Nec adulter, nec vir ullus est*—

MYRR. *Nec adulter, nec vir ullus est.*

LYS. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Dic.

MYRR. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Παπα! labant genua mea, o Lysistrata.

LYS. *Domi casta degam atatem*—

MYRR. *Domi casta degam atatem.*

LYS. *Crocotam gestans et comta*—

MYRR. *Crocotam gestans et comta.*

LYS. *Ut meus vir quam maxime incendatur*—

MYRR. *Ut meus vir quam maxime incendatur.*

LYS. *Nec unquam sponte viro meo morem geram*—

MYRR. *Nec unquam sponte viro meo morem geram.*

LYS. *Si vero me invitam vi cogat*—

MYRR. *Si vero me invitam vi cogat.*

LYS. *Maligne ei praebeto et motus non addam.*

MYRR. *Maligne ei praebeto et motus non addam.*

LYS. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.*

MYRR. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.*

LYS. *Non conquiniscam instar lænæ in cultri manubrio.*

MYRR. *Non conquiniscam instar lænæ in cultri manubrio.*

LYS. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.*

MYRR. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.*

LYS. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.*

MYRR. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.*

LYS. *Vosne omnes jurejurando hæc firmatis?*

CAL. *Ita, per Jovem.*

LYS. *Age, ego sacrificabo hanc hostiam.*

MYRR. *Partem modo, ô cara, ut statim ab initio amicæ inter nos simus.*

LAMP. *Quis ille clamor?*

LYS. *Hoc illud est, quod dicebam. Nam mulieres arcem Deæ jam occuparunt. Sed, ô Lampito, tu quidem abi, et res vestras compone: has autem relinque nobis hinc obsides. Nos vero cum ceteris, quæ sunt in arce, mulieribus, una occludamus ingressæ ostium repagulis.*

MYRR. *Nonne putatis contra nos suppetias venturos mox viros?*

LYS. *Flocci eos non facio. Non enim tantas minas, nec tantum ignem ferentes venient, ut claustra hæc reserare possint, nisi ea, qua diximus, conditione.*

MYRR. *Nunquam certe, ita me Venus amet. Frustra enim nos mulieres vocaremur invictæ et scelestæ.*

Μυ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰς Περσικὰς.

Λυ. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

Μυ. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

Λυ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

Μυ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

Λυ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ.

Μυ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ.

Λυ. ξυνεπόμνουθ' ὁμῆς ταῦτα πάσαι;

Κα. νῆ Δία.

Λυ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.

Μυ. τὸ μέρος γ', ᾧ φίλη,

ὄπως ἂν ᾧμεν εὐθύς ἀλλήλων φίλαι.

Λα. τίς ἄδ' ὀλολυγία;

Λυ. ταῦτ' ἐκεῖν' οὐ γὰρ λέγον.

αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ᾧ Λαμπιτοῖ, σὺ μὲν βιάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὁμῶν εἰ τίθει, τασθὶ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε. ἡμεῖς δὲ ταῖς ἀλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει ξυνεβάλλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλοὺς.

Μυ. οὐκοῦν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἶει τοὺς ἀνδρας εὐθύς;

Λυ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλάς, οὐδὲ πῦρ, ἤξουσ' ἔχοντες, ᾧστ' ἀνοῖξαι τὰς πύλας ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν.

Μυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτε γ' ἄλλως γὰρ ἂν ἄμαχοι γυναῖκες καὶ μιαραὶ κεκλήμεθ' ἂν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,
ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ,
ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

Χορὸς Γεροντῶν.

Χάρει, Δράκης, ἡγοῦ βάρην, εἰ καὶ τὸν ὤμον ἀλγεῖς,
κορμοῦ τοσοῦτον βάρος χλωρᾶς φέρον ἐλάας.

Ημ.

ἢ πόλλ' ἀελπτά γ' ἐστὶν ἐν

τῷ μακρῷ βίῳ. Φεῦ.

ἐπεὶ τίς ἂν ποτ' ἤλπισ', ὦ

Στυμμόδωρ', ἀκοῦσαι,

γυναῖκας, ἃς ἐδόσκομεν

κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακόν,

κατὰ μὲν ἄγιον ἔχειν βρέτας,

κατὰ τ' ἀκρόπολιν ἐμὴν λαβεῖν,

μοχλοῖς δὲ καὶ κληῖδροισι

τὰ προτύλαια πακτοῦν;

Ημ. ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν. ὦ Φιλοῦργε,
ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτὶ,
ἴσθαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες, ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας, ὑπὸ ψήφου μιάς· πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.

οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρε', ἐμοῦ

ζῶντος ἐγχανοῦνται.

ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὅς αὐ-

τὴν κατέσχε πρώτος,

ἀπῆλθεν ἀψάλακτος. ἀλλ'

ὅμως Λακωνικὸν πνέων

θῶπλ' ᾤχετο παραδοὺς ἐμοί,

τρίβων' ἔχων σμικρὸν πᾶν,

CHORUS SENUM, CHORUS MULIERUM, STRA-
TYLLIS, PROVISOR, MULIERES QUÆDAM.

CHOR. SEN. Perge, Draces; præi pedetentim, etsi dolet tibi
humerus, ferenti tantum onus virentis olivæ.

SEMICH. Profecto multa præter spem eveniunt in longa ætate.
Vah! quis enim unquam sperasset, ô Stymmodore, se auditu-
rum, ut mulieres, quas pavimus domi, malum manifestum, ob-
tinerent sacrum simulacrum, et occuparent arcem meam, pes-
sulisque et claustris vestibulum occluderent?

SEMICH. Sed quam citissime properemus ad arcem ire, ô
Philurge, ut circumponentes hos caudices ipsis, quotquot hoc
facinus instituerunt et aggressæ sunt, pyra una aggesta, incenda-
mus nostris manibus omnes, uno animo: inprimis autem Ly-
conis uxorem. Non enim, ita mihi Ceres propitia sit, quoad
ego vixero, nobis illudent. Nam nec Cleomenes, qui arcem
prius occupavit, abivit sine malo suo: sed is, licet Laconicos
spiritus gerens, abscessit, armis mihi traditis, exiguam plane et
detritam habens lacernam, squalidus, sordidatus, hirsutus; inde

a sex annis illotus. Ita oppugnavi ego virum illum tamen per sedecim ordines disposito exercitu, dormiens ad portas. Harum vero, quæ Euripidi et diis omnibus invisæ sunt, ego non reprimam præsens audaciam tantam? Ne ergo amplius in Tetrapoli meum sit tropæum. Sed enim hoc mihi viæ sciendum superest, acclive istud spatium, ad acem, que propero; et danda opera, ut protelo ducamus hæc ligna sine jumento; nam mihi bajularii vectes humerum comprimunt. Attamen ire oportet, et sufflare ignem, ne forte extinctus imprudentem me deficiat, quum ad finem viæ pervenero. Fu, fu. Dii boni, qui fumus! Quam vehemens, ô dive Hercules, adriens me ex olla, uti rabiosus canis, mordet mihi oculos! Et est Lemnius ignis iste omnino: non enim alioqui morsu sic læsisset gramias meas. Festina ad arcem et fer opem Divæ: quando enim ei magis quam nunc succurremus? Fu, fu. Dii

πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλ-
τος, ἐξ ἐτῶν ἄλουτος.

οὕτως ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον,
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.
τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου;
μὴ νῦν ἔτ' ἐν τετραπτόλει τοῦμὸν τρόπαιον εἶη.

ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ

λοιπὸν ἐστὶ χωρίον

τὸ πρὸς πύλιν, τὸ σιμὸν, οἳ σπουδῆν ἔχω·

χωῖπας ποτ' ἐξαμπρεύσομεν

τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.

ὡς ἐμοῦ γε τὸ ξύλω τὸν ἄμον ἐξιπώκατον·

ἀλλ' ὅμως βαδιστέον,

καὶ τὸ πῦρ φυσητέον,

μὴ μ' ἀποσβέσθην λάδῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.

φῦ, φῦ.

ιοῦ, ιοῦ τοῦ καπνοῦ.

ὡς δεινὸς, ὦ ναξ' Ἡράκλεις,

προσπεσὼν μ' ἐκ τῆς χύτρας,

ὥσπερ κύων λυττώσα, τὸ φθαλμῶ δάκνει·

κᾶστι Λήμνιον τὸ πῦρ

τοῦτο πάσῃ μηχανῇ.

οὐ γὰρ ἂν ποθ' ᾧδ' ὀδᾶξ ἔβρουε τὰς λήμας ἐμοῦ.

σπεῦδε πρόσθεν ἐς πύλιν,

καὶ βοήθει τῇ θεῷ,

εἰ πότε αὐτῇ μάλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρῆξομεν;

φῦ, φῦ.

ιοῦ, ἰοῦ τοῦ καπνοῦ.
 τοῦτ' ἰοῦ ἐγγήγορον θεῶν ἕκατι καὶ ζῆ.
 οὐκοῦν ἂν, εἰ τῶ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
 τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,
 ἄψαντες, εἴτ' ἐς τὴν θύραν κρητὸν ἐμπέσοιμεν;
 καὶ μὴ, καλέντων, τὲς μοχλοῦς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
 ἐμπιμπράναι χρεὶ τὰς θύρας, καὶ τῶ καπνῷ πιέζειν.
 θάμεσθα δὲ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαϊάξ.
 τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοις τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
 ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαιται·
 σὸν δ' ἔξιν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν,
 τὴν λαμπάδα δ' ἡμίμενην ὅπως πρῶτως ἐμοὶ προσοίσεις.
 δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
 τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμᾶς.

Χορὸς Γυναικῶν.

λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνὸν, ὦ γυναῖκες,
 ὡσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θάττον.

Ἡμ. πέτου, πέτου, Νικοδίκη,
 πρὶν ἐμπεπρήσθαι Καλύκην
 τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω
 ὑπὸ τε νόμων ἀργαλέων,
 ὑπὸ τε γερόντων ὀλέθρων.

Ἡμ. ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
 νῦν δὲ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία
 μόγις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου,
 καὶ πατάγου χυτρείου,
 δούλησιν ὡστιζομένη,
 στιγματαῖς δ', ἀρπαλέως

boni, qui fumus! Iste quidem ignis deum favore vigilat et
 vivit. Quidni ergo, depositis hic vectibus, viteam faciem in
 ollam immittimus, accendimus, et in januam arietamus? Et
 nisi, quum eas vocabimus, arcis claustra laxent mulie-
 res, incendere oportet fores, et fumo premere. Depona-
 mus jam] onus. Vah! quantus fumus! papæ! Quis e Sa-
 miæ expeditionis ducibus nobis opitulabitur, manumque vecti-
 bus admovebit? Desierunt tandem illi dorsum meum premere.
 At tuum est, olla, carbones excitare: fac tædam incensam quam-
 primum mihi feras. Diva Victoria ades, daque nobis, ut mu-
 lierum, quæ arcem tenent, præsentem istam audaciam repri-
 mamus, et tropæum erigamus.

CHOR. MUL. Flammam et fumum videor mihi cernere, ð
 mulieres, tanquam ardentis ignis: festinandum est ocius.

SEMICH. Vola, vola, Nicodice, priusquam incendantur Calyca
 et Critylla, flatu undique oppressæ, a legibus durissimis et per-
 ditis senibus.

SEMICH. At hoc timeo: num tardiore gradu succurro?
 nam, postquam primo diluculo urnam e fonte ægre implevi, ob-
 turbam et tumultum et strepitum ollarum, inter ancillas stigma-

tiasque servos pulsata, raptim sublata urna, popularibus me-
adustis nunc demum aquam ferens succurro. Audivi enim ca-
pulares senes, stipites ferentes, tanquam balneum calefacturos,
trium circiter talentum pondere, impetu ad arcem ire, atrocissi-
mis verbis minaciter dicentes, comburendas esse sceleratas mu-
lieres: quas, ô Diva, ne videam ego ambustas unquam, sed
Græciam et cives nostros eorum opera bello et furore liberatos.
Eapropter, aurea galea fulgens urbis Præses, tuas sedes occupa-
runt: teque voco adjutricem, si quis illas vir incenderit, ut fe-
ras nobiscum aquam.

STRAT. Omitte, oh! quid hoc est, viri improbissimi? Nun-
quam enim probi, aut pii hoc fecissent viri.

CHOR. SEN. Hanc rem inexpectatam cernimus nobis eve-
nire: mulierum examen foris succurrit.

CHOR. MUL. Quid nos formidatis? numquid multæ vide-
mur esse? atqui partem nostrum decem-millesimam nondum
videtis.

CHOR. SEN. O Phædria, hasce garrire tam multa sine-

b
ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις
φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἔρρειν, στελέχη
φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρους,
δαινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
ὡς πυρὶ χρῆ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνδρακεύειν·
ἀς, ὦ θεὰ, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένης ἴδοιμι,
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένης

Ἑλλάδα καὶ πολίτας·
ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα
πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἔδρας.
καί σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ
Τριτογένει, ἣν τις ἐκείνας
ὑποπίμπρησιν ἀνήρ,
φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.

Στ. ἔασον ὦ· τουτὶ τί ἦν; ὦ ἄνδρες πόνω πονηροί·
ἐγὰρ ποτ' ἂν χρησοί γ' ἔδρων, ἐδ' εὐσεβεῖς τὰδ' ἄνδρες.

Χορὸς Γεροντῶν.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἦκει·
ἔσμεν γυναικῶν οὐτοσὶ θύραισιν αὐ βοηθεῖ.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὐ τι που πολλὰ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὄρατ' οὐπω τὸ μυριστόν.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ Φαιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐλάσμεν τοσαυτί;

οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χερῶν τιν' αὐτάς ;

Χορὸς Γυναικῶν.

Θάμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χ' ἡμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἂν,
ἦν προσφέρῃ τὴν χειρὰ τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίξῃ.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ νῆ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρεῖς
ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

Χορὸς Γυναικῶν.

καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· στᾶσ' ἐγὼ παρῆξω,
κού μὴ ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβῃται.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ μὴ σιωπήσει, θένων ἐκκοκκίῳ τὸ γῆρας.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἄψαι μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθῶν.

Χορὸς Γεροντῶν.

τί δ', ἦν σποδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσῃ τὸ δεινόν ;

Χορὸς Γυναικῶν.

βρύκουσά σου τοὺς πλεούμενας καὶ τᾶντεγ' ἐξαμήσω.

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐκ ἔστιν ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής.

οἷ δὲν γὰρ ὠδὶ θρέμμ' ἀναιδὲς ἔστιν, ὡς γυναῖκες.

Χορὸς Γυναικῶν.

αἰρώμεθ' ἡμεῖς θ' ἔδατος τὴν κάλπιν, ὦ Ῥοδίππη.

Χορὸς Γεροντῶν.

τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρὰ, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου ;

Χορὸς Γυναικῶν.

τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων ; ὡς σαυλὸν ἐμπυρεύσων ;

Χορὸς Γεροντῶν.

ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.

mus? nonne oportet aliquem nostrum has verberando baculum frangere?

CHOR. MUL. Deponamus jam urnas nos etiam humi, ut ne impedimento mihi sit, si quis manum admoverit.

CHOR. SEN. Næ hercle, si quis jam maxillas istarum, tanquam Bupali, bis aut ter tudisset, vocem non haberent.

CHOR. MUL. Atqui en, tundat aliquis: stans ego os præbebo, et nunquam alia canis testiculis teprehendet.

CHOR. SEN. Ni taces, verberando te senectutis meæ vires exhaustiam.

CHOR. MUL. Accede modo, et digito tange Stratyllida.

CHOR. SEN. Quid, si contundam eam pugnis? quid mihi facies mali?

CHOR. MUL. Mordicus tibi pulmones et intestina extraham.

CHOR. SEN. Non est Euripide poeta sapientior. Nullum enim animal æque impudens est, atque mulieres.

CHOR. MUL. Tollamus nos aquæ urnam, ô Rhodippe.

CHOR. SEN. Cur tu, ô diis invisâ, huc venisti cum aqua?

CHOR. MUL. Tu vero cur cum igne, senex Acheruntice? an ut teipsum combusturus?

CHOR. SEN. Ego, ut aggesta pyra incendam tuas amicas.

CHOR. MUL. Ego vero, ut tuam pyram ista restinguam
aqua.

CHOR. SEN. Tu meum ignem restinguas ?

CHOR. MUL. Res ipsa mox indicabit.

CHOR. SEN. Nescis, an ista lampade mox te ustulem ?

CHOR. MUL. Si forte sordes habes, balneum tibi præbebo.

CHOR. SEN. Tu mihi balneum, obsoleta ?

CHOR. MUL. Et quidem nuptiale.

CHOR. SEN. Audistin' ejus audaciam ?

CHOR. MUL. Enimvero libera sum.

CHOR. SEN. Reprimam ego tibi hunc clamorem.

CHOR. MUL. Sed non amplius judex in Heliæa sedebis.

CHOR. SEN. Incende comas ejus.

CHOR. MUL. Tuæ sunt partes, ὁ Acheloë.

CHOR. SEN. Væ misero mihi !

Χορὸς Γυναικῶν.

ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις ;

Χορὸς Γυναικῶν.

τοῦργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐκ οἶδας, εἰ τῆδ', ὡς ἔχω, τῆ λαμπάδι σταθεύσω ;

Χορὸς Γυναικῶν.

εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἐμοὶ σὺ λουτρὸν, ᾧ σαπρά ;

Χορὸς Γυναικῶν.

καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους ;

Χορὸς Γυναικῶν.

ἐλευθέρα γὰρ εἰμι.

Χορὸς Γεροντῶν.

σχῆσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' οὐκ εἶ ἠλιάξεις.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.

Χορὸς Γυναικῶν.

σὸν ἔργον, ᾧ ἔχελῶε.

Χορὸς Γεροντῶν.

οἴμοι τάλας.

Χορὸς Γυναικῶν.

μῶν θερμὸν ἦν ;

Χορὸς Γεροντῶν.

ποῖ θερμὸν ; οὐ παύσει ; τί δράς ;

Χορὸς Γυναικῶν.

ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνης.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλ' αὖτος εἴμ' ἤδη τρέμων.

Χορὸς Γυναικῶν.

οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σὺ, χλιανεῖς σεαυτόν.

Πρ. ἄρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφή,
 χῶ τυμπανισμὸς, χοί πυκνοὶ Σαβάζιοι,
 ὃ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος ὑπὶ τῶν τεγῶν,
 οὗ γὰρ ποτ' ἂν ἤκουον ἐν τῇ κκλησίᾳ ;
 ἔλεγεν δ' ὃ μὴ ἄραισι μὲν Δημόστρατος
 πλεῖν ἐς Σικελίαν· ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη,
 αἰ, αἰ Ἀδωνι, φησίν. ὃ δὲ Δημόστρατος
 ἔλεγεν ὑπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·
 ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ, ἡ γυνὴ πὶ τοῦ τέγουσ,
 Κόπτεισθ' Ἀδωνι, φησίν. ὃ δ' ἐβιάζετο
 ὃ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαιρὸς Χολοζύγης.
 τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστὶν ἀκόλαστ' ἄσματα.

Χορὸς Γεροντῶν.

τί δῆτ' ἂν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν ;

αἰ τᾶλλα θ' ὑβρίκασι, κακ τῶν καλπίδων

ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε δαιματίδια

πάρεστι σείειν, ὥσπερ ἐνεουρηκότας.

Πρ. νῆ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἄλυκόν, δίκαιά γε.

CHOR. MUL. Num calida erat ?

CHOR. SEN. Quid calida ? nonne desines ? quid facis ?

CHOR. MUL. Irrigo te, ut regermines.

CHOR. SEN. Sed aridus jam sum et tremulus.

CHOR. MUL. Itaque, quum ignem habeas, teipsum tepefacies.

PROV. Satin' emicuit mulierum luxuria, et tympanorum pulsatio, et frequentes Bacchationes, et illa in aedium tectis Adonia celebrantium lamenta, quæ ego, quum essem in concione, audiebam ? Demonstratus enim, dignus ille hercle qui male pereat, dicebat navigandum esse in Siciliam : mulier autem in tecto temulenta, *Plangite Adonin*, ait. Contra omnino studio enitebatur diis invisus ille et scelestus Cholozyges. Tales earum sunt obscenæ cantilenæ.

CHOR. SEN. Quid, si audias harum insolentiam ? quæ tum aliis contumeliis nos adfecerunt, tum etiam effusis urnis nos lavarunt, ita ut vestes nobis quatiendæ sint, tanquam si imminxsemus.

PROV. Merito sane, ita me Neptunus amet marinus. Quum enim nos adjuutores simus nequitiae mulierum, easque luxuriam doceamus, hujusmodi nascuntur ab illis consilia. Qui talia dicimus in officinis opificum: *O aurifex, monili, quod fabricaveras uxori meae, dum ea vesperi saltabat, glans excidit ex foramine; mihi quidem navigandum est in Salaminem: tu autem, si vacat, quovis pacto circa vesperam veni, et ei glandem inferas.* Porro alius quispiam haec ad sutorem dicit, juvenem, et qui penem habet haudquaquam puerilem: *O sutor, uxoris meae pedis digitulum premit corrigia, utpote tenellum: hanc itaque tu meridie veniens, laxa, ut latior fiat.* Talia ex istis evenire solent, siquidem ego, qui Provisor sum, quum nunc, scriptis remigibus, pecunia opus sit, portis excludor a mulieribus. Sed nihil proderit ad hunc modum stetisse: cedo vectes, ut illarum contumeliam retundam. Quid obstupescis, miser? Tu etiam, quo respicis, qui nihil praeter cauponam spectas, nonne admotis ad portas vectibus eas istinc revellitis? hinc ego etiam simul vellam.

ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρεώμεθα
 ταῖσιν γυναιξί, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν,
 τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλευματα.
 οἱ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί·
 ᾧ χρυσοχόε, τὸν ὄρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
 ὄρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἐσπέρας
 ἢ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
 ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμίνα πλευστέα·
 σὺ δ', ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ, πρὸς ἐσπέραν
 ἔλθῶν, ἐκείνη τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.
 ἕτερος δὲ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδί λέγει,
 νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν·
 ᾧ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς
 τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν,
 ἃδ' ἀπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μεσημβρίας
 ἔλθῶν, χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχη.
 τοιαῦτ' ἀπήντηκ' ἐς τοιαυτὰ πράγματα,
 ὅτε γ' ὦν ἐγὼ Περύβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
 κωπῆς ἔσονται, τὰργυροῦ νοτὶ δέον,
 ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἐστάναι. φέρε τοὺς μοχλοὺς,
 ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέσω.
 τί κέχημας, ᾧ δύστηνε; ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,
 οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;
 οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
 ἐντεύθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
 ξυνεκμοχλεύσω;

Λυ.

μηδὲν ἐκμοχλεύετε·

- ἔξέρχομαι γὰρ αὐτομάτῃ. τί δεῖ μοχλῶν ;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μάλλον, ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.
- Πρ. ἄλλῃδες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;
ξυλλάμβαν' αὐτήν, κῶπίσω τῶ χειρὸς δεῖ.
- Λυ. εἴ τ' ἄρα, νῆ τὴν Ἄρτεμιν, τὴν χειρὰ μοι
ἄκραν προσοίσει δημόσιος ἄν, κλαύσεται.
- Πρ. ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσσει μέσην,
καὶ σύ μετὰ τούτου, κἀνύσαντε δήσετον;
- Στ. εἴ τ' ἄρα, νῆ τὴν Πάνδροσον, ταύτῃ μόνον
τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.
- Πρ. ἰδοὺ γ' ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὅτι καὶ λαλεῖ.
- Λυ. εἴ τ' ἄρα, νῆ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν
ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.
- Πρ. τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.
- Στ. εἴ τ' ἄρα, νῆ τὴν Ταυροπόλον, ταύτῃ πρόσσει,
ἐκκοκκιῶ σοῦ τὰς στενοκακύτους τρίχας.
- Πρ. οἶ μοι κακοδαίμων· ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτε 'εσθ' ἠττητέα
ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι.
- Λυ. νῆ τῶ θεῶ, γνώσεσθ' ἄρα,
ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμέναν.
- Πρ. ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι.
- Λυ. ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκδείτ' ἔνδοθεν,
ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπιώλιδες,

Lys. Ne revellite: ultro enim ipsa exeo. Quid vectibus est opus? non enim tam vectibus opus est, quam sana mente.

PROV. Siccine vero impurissima? ubi est Sagittarius? comprehende istam, et manus ei post tergum liga.

Lys. Per Dianam juro, primorem mihi si manum admoverit scelus, flebit.

PROV. Heus tu, pavesne? nonne corripies mediam, tuque cum isto una, et properabitis ligare?

STRAT. Per Pandrosion juro, si huic tantum manum injicies, mox cacabis calcatus.

PROV. Ecce vero *cacabis!* Ubi est alius sagittarius? Hanc primam constringe, quia coepit loqui.

Lys. Per Luciferam Dianam juro, si hanc digito attigeres, cyathum mox petes.

PROV. Quid hoc est? ubi sagittarius? hanc retine. Faxo ego, ut desinatis huc exire.

STRAT. Per Tauricam Dianam juro, si ad hanc accesseris, evellam tibi capillos cum largo tuo fletu.

PROV. Heu me miserum! deseruit me sagittarius, sed mulieribus cedere prorsus nos dedecet. Quin instructa acie obviam eis eamus, ὁ Scythæ.

Lys. Edepol ergo experiemini et apud nos intus esse quatuor cohortes pugnacium mulierum armis instructarum.

PROV. Retorquete manus earum, ὁ Scythæ.

Lys. O sociæ mulieres, procurrite foras: ὁ quæ in foro se-

mina, ova et olera venditis: ô cauponæ, quæ allia et panes venditis, nonne trahetis, nonne ferietis, nonne propulsabitis, nonne conviciabimini, nonne impudenter agetis? desinite, recedite, spolia ne detrahite.

PROV. Hei mihi! quam male res successit meis sagittariis!

LYS. Sed quidnam arbitraris? an ancillas aggredi te putasti? aut mulieribus bilem inesse non existimas?

PROV. Immo hercle perquam multam, si prope sit caupo.

CHOR. SEN. O qui multa incassum verba effudisti, Provisor hujus urbis, cur cum hisce bestiis verbis velitationi te committis? nescis quali balneo istæ nos modo laverint indutos vestibus, idque sine lixivio?

CHOR. MUL. Sed, ô bone, non oportet aliis temere admo- vere manum: sin hoc feceris, omnino tibi tumbent oculi. Modeste enim ego, tanquam virgo, sedere volo, nemini hîc molestiam adferens, ne festucam quidem loco movens, dum ne quis me premat et irretet tanquam crabrones.

CHOR. SEN. O Jupiter! quid faciemus istis bestiis? hæc enim sunt intolerabilia. Sed inquirendum tibi mecum est in hoc malum, quid volentes Cranaam occupaverint, curque petricosam inaccessam arcem, sacrum templum. Sed interroga et ne crede,

ὦ σκοροδοπανδοκευτριαροτοπώλιδες,
οὐχ ἔλξετ', οὐ παιήσετ', οὐκ ἀρήξετε;
οὐ λοιδορησετ', οὐκ ἀναισχυντήσετε;
παύεσθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.

Πρ. οἴμ', ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν.

Λυ. ἀλλὰ τί γὰρ ὄου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἤκειν ἐνόμισας, ἢ γυρανίξιν οὐκ οἶει
χολὴν ἐνεῖναι;

Πρ. νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μάλα
πολλὴν γ', ἐάνπερ πωλησίον κάπηλος ᾔ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς,
τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν, οἶον αἰδ' ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἀνευ κοινίας;

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ', ὦ μέλ', οὐ χρεὶ προσφέρειν τοῖς πωλησίοισιν εἰκῆ
τὴν χεῖρ'. ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾶς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω γὰρ σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
λυπούσα μηδέν' ἐνθαδὶ, κινούσα μηδὲ κάρφος·
ἦν μὴ τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττη με κἀρεδίξῃ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα
τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις;

οὐ γὰρ ἐστ' ἀνεκτὰ τὰδ'. ἀλλὰ βασανιστέον
τόδε σοι πάθος μετ' ἐμοῦ,

ὃ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναάν
κατέλαβον, ἐφ' ὃ τι τε

μεγαλόπετρον, ἄβατον,
ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος.

ἀλλ' ἀνερώτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντας ἐλέγχους·
ὡς αἰσχρὸν ἀκαδώνιστον ἔαν τοιοῦτον πρᾶγμα μεδέντας.

Πρόβουλος.

καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ, νῆ τὸν Δία, πρῶτα πυθέσθαι,
ὅ τι βελόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσασθε τοῖσι μοχλοῖσιν.

Λυσιστράτη.

ἵνα τὰργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.

Πρόβουλος.

διὰ τὰργύριον πολεμοῦμεν γὰρ;

Λυσιστράτη.

καὶ τᾶλλα γε πάντ' ἐκυκήθη.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπειν, χοί ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχουτες,
αἰεὶ τινα κορκοσυγῆν ἐκύκων. οἷδ' ἔν τῷδ' ἕνεκα δρώντων
ὅ τι βέλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τῶτ' οὐκέτι μὴ κατέλωσιν.

Πρόβουλος.

ἀλλὰ τί δράσεις;

Λυσιστράτη.

τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.

Πρόβουλος.

ὑμεῖς ταμιεύσετε τὰργύριον;

Λυ. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;

οὐ γὰρ τᾶνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύσομεν ὑμῖν;

Πρ. ἀλλ' οὐ ταυτόν.

Λυ. πῶς οὐ ταυτόν;

Πρ. πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ τούτου.

Λυ. ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

et adhibe omnia argumenta. Turpe enim nobis inexploratam
rem ejusmodi sinere nostra negligentia.

PROV. Equidem hercle hoc primum cupio ex ipsis quærere:
quid volentes arcem nostram repagulis occlusistis?

LYS. Ut pecuniam salvam præstaremus, nec propter eam
bellaretis.

PROV. Propter pecuniam ergo bellamus?

LYS. Quin cetera omnia turbata sunt. Pisander enim, et
qui magistratus ambiunt, ut habeant quod depeculentur, sem-
per aliquas turbas concitare solent. Jam vero faciant quidquid
libuerit: nam ex ista pecunia nihil amplius deproment.

PROV. Quid facies ergo?

LYS. Rogas? Nos eam dispensabimus.

PROV. Vosne pecuniam dispensabitis?

LYS. Quid mirum tibi videtur? nonne utique domi penum
omnem vobis dispensamus?

PROV. Sed non eadem res est.

LYS. Quomodo non eadem?

PROV. Hinc bellum gerendum est.

LYS. At primum nihil opus est belligerare.

- PROV. Quonam ergo alio modo servabimur ?
 LYS. Nos servabimus vos.
 PROV. Vosne ?
 LYS. Nos vero.
 PROV. Indignum hoc quidem.
 LYS. Servaberis tamen, etiamsi nolis.
 PROV. Rem atrocem dicis.
 LYS. Stomacharis : attamen hoc tibi faciendum est.
 PROV. Per Cererem, iniquum est.
 LYS. Habenda salus est, ó bone.
 PROV. Et si non opus mihi sit ea ?
 LYS. Eapropter multo magis.
 PROV. Sed vobis unde in mentem venit, ut bellum et pacem curaretis ?
 LYS. Id vobis dicemus.
 PROV. Dic igitur ocius, ne plores.
 LYS. Ausculta jam, et conator manus comprimere.
 PROV. Sed non possum : mihi enim præ iracundia difficile est eas cohibere.
 LYS. Ergo multo magis plorabis.
 PROV. Istuc quidem, ó vetula, tuo capiti crocitaveris : tu vero mihi quæ ad rem sint dicito.
 LYS. Hoc agam. Superiore quidem bello et tempore tulimus

- Πρ. πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως ;
 Λυ. ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.
 Πρ. ὑμεῖς ;
 Λυ. ἡμεῖς μέντοι.
 Πρ. σχέτλιόν γε.
 Λυ. ὡς σωθήσει, κἄν μὴ βούλη.
 Πρ. δεινόν γε λέγεις.
 Λυ. ἀγανακτεῖς.
 ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὄμως.
 Πρ. νῆ τὴν Δήμητρός, ἄδικόν γε.
 Λυ. σωστέον, ὦ τάν.
 Πρ. κεῖ μὴ δέομαι ;
 Λυ. τοῦδ' οὐνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.
 Πρ. ὑμῖν δὲ πῶθεν περὶ τῆ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν ;
 Λυ. ἡμεῖς φράσομεν.
 Πρ. λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάγῃς.
 Λυ. ἀκροῶ δὴ,
 καὶ τὰς χεῖρας πειρωῶ κατέχειν.
 Πρ. ἀλλ' οὐ δύναμαι. χαλεπὸν γὰρ
 ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.
 Λυ. κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.
 Πρ. Πρόβουλος.
 τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις· σὺ δ' ἐμοὶ λέγε.
 Λυσιστράτη.
 ταῦτα ποιήσω.
 ἡμεῖς, τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ τὸν χρόνον, ἠνεχόμεσθα,
 ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε.
 οὐ γὰρ γρούρειν εἰδὼ ἡμᾶς. κἄτ' ἐκ ἡρέσκοτέ γ' ἡμᾶς.

ἀλλ' ἤσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν· καὶ πολλάκις, ἔνδον ἀνῆσαι,
ἠκούσαμεν ἀντι κακῶς ὑμᾶς βελευσαμένους μέγα πρᾶγμα·
εἴτ' ἀλγοῦσαι τ' ἀνδοθεῖν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γελάσασαι·
Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ σήλῃ παραγράψαι
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; Τί δέ σοι τοῦτ'; ἡδ' ὅς ἂν ὠνήρ·
οὐ σιγήσει; καὶ γὰρ ἴσιγαν.

Γυνή.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ ποτ' ἐσίγαν.

Πρόβουλος.

καὶ ἄν ὤμωξάς γ', εἰ μὴ ἴσιγας.

Λυσιστράτη.

τοιγὰρ ἔγωγ' ἔνδον ἐσίγαν.

ἕτερόν τι πονηρότερον δήπου βούλευμ' ἐπεπύσμεθ' ἂν ὑμῶν.
εἴτ' ἠρόμεθ' ἂν. Πῶς ταῦτ', ὦ νερ, διαπράττεσθ' ὡδ' ἀνοήτως;
ὁ δ' ἔμ' εὐθύς ὑποβλέψας φάσκειν ἂν. Εἰ μὴ τὸν σήμονα νήσεις,
ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλὴν. ΠΟΛΕΜΟΣ Δ' Ἀν-
ΔΡΕΣΣΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

Πρόβουλος.

ὄρθῶς γε λέγων, νῆ Δί, ἐκεῖνος.

Λυσιστράτη.

πῶς ὄρθῶς, ὦ κακοδαίμων,

εἰ μὴδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποδέσθαι;
ὅτε δὴδ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ἰδοῖς φανερώς ἠκούομεν ἡδέη,
οὐκ ἔστιν ἀνήρ ἐν τῇ χώρᾳ, μὰ Δί, οὐ δὴτ' ἔσθ' ἕτερός τις·
μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθύς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ
ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χερὴν ἀναμείναι;
ἦν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐδέλησθητ' ἀντακροῖσθαι,
κἀντισιωπαῖν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, ἐπανορθώσοιμεν ἂν ὑμᾶς.

patienter modestia nostra vos viros, quidquid ageritis; non
enim sinebatis nos mutire, postea non placebatis nobis: sed sen-
tiebamus satis quid ageritis: domique sæpe audivimus vos mag-
nis de rebus mala consilia cepisse. Deinde interno dolore ægræ
cum risu interrogabamus vos: *Quid vobis hodie in concione
constitutum est columnæ inscribere de pace?* Tum vir, *Quid hoc
ad te*, aiebat, *nonne tacebis?* Et ego tacebam.

MUL. QUÆD. At ego nunquam tacuissem.

PROV. At plorasses, nisi tacuisses.

LYS. Ego vero domi tacebam. Audito forte alio quo deteriori
consilio vestro, quærere solebamus: *Mi vir, quæ sit, ut hæc tam
stulte agatis?* At ille statim limis me intuens dicebat: *Nisi
subtemen neveris, dolebit tibi caput diu: bellum autem curabunt
viri.*

PROV. Recte quidem ille hercle dicebat.

LYS. Quonam modo recte, ὁ perdite, si nobis nec submonere
vos licuit, prava consilia agitantes? sed quum jam vos audire-
mus per compita palam dicentes: *Non est vir in urbe, non her-
cle quisquam est alius;* posthæc statim Græciam servare com-
muniter visum est mulieribus congregatis: cur enim fuisset diu-
tius expectandum? Si igitur nobis meliora suadentibus vicissim
volueritis auscultare et vicissim tacere, ut nos tunc, fieri possit,
ut vos restituamus.

PROV. Vosne nos restituatis? sane acerbum dictu et intolerabile.

LYS. Tace.

PROV. Tuone jussu, ó scelesta, taceam ego? idque præsertim quum flammeo caput obtectum habeas? emori me malim.

LYS. Sed si istuc solum tibi est impedimento, flammeum hocce a me acceptum circumpone capiti tuo, deinde tace. Hunc etiam sume calathum, et succinctus lanam carpe, fabas esitans: *bellum autem curabunt mulieres.*

CHOR. MUL. Recedite, ó mulieres, ab urnis, ut et nos vicissim amicis nostris opitulemur. Ego enim nunquam defetiscar saltando, neque lassitudo molesta capiet genua mea: voloque adire omne periculum cum istis, virtutis causa, quibus inest ingenium, inest gratia, inest audacia, inest et sapientia, inest ad dicta reipublicæ virtus cum prudentia conjuncta. Sed ó fortissimarum aviarum, et tactu urentium matercularum progenies, ite animo ardenti et ne mitescite: nam adhuc secundo vento curritis.

Πρόβουλος.

ὕμεις ἡμᾶς; διενόν γε λέγεις, κοῦ τλητὸν ἔμοιγε.

Λυσιστράτη.

σιώπα.

Πρόβουλος.

σοί γ', ὦ καίάραίε, σιωπῶ γώ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούση περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νῦν ζῶην.

Λυσιστράτη.

ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλὴν,
κᾶτα σιώπα,
καὶ τοῦτον τὸν καλαδίσκον·
κᾶτα ξαίνειν ξυζωσάμενος,
κυάμους τρώγων·

ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΞΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπιδῶν, ὅπως ἂν
ἐν τῷ μέρει χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλαβώμεν.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν κάμοιμι ὄρχουμένη,
οὔτε τὰ γόνατα κόπος ἔλοι μου καματηρός.
ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἵεναι μετὰ τῶνδ',
ἀρετῆς ἔνεχ', αἷς
ἐνὶ φύσις, ἐνὶ χάρις,
ἐνὶ δὲ θράσος, ἐνὶ δὲ
σοφὸν, ἐνὶ φιλόπολις
ἀρετῇ φρόνιμος.

ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,

χωρεῖτ' ὀργῆ, καὶ μὴ τέγγεσθ'. ἔτι γὰρ νῦν ἔρια δεῖτε.

Λυσιστράτη.

ἀλλ' ἦνπερ ὁ γλυκύθυμος Ἔρως, χ' ἡ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη
ἡμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ,
καὶ τ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοῦς,
οἴμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἑλλησι καλεῖσθαι.

Πρόβουλος.

τί ποιησάσας ;

Λυσιστράτη.

ἦν παύσωμεν πρῶτιστον μὲν ξὺν ὄπλοισιν
ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

Γυνή.

νῆ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην.

Λυσιστράτη.

νῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως
περιέρχονται καὶ τὴν ἀλοῖαν ξὺν ὄπλοις, ὥσπερ Κορύβανες.

Πρόβουλος.

νῆ Δία· χερὶ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

Λυσιστράτη.

καὶ μὴν τόγε πρᾶγμα γέλοιον,

ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γορῶνα τις, καὶ τ' ὠνεῖται κορακίους.

Γυνή.

νῆ Δί' ἔγωγ' ἔν ἀνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιδον παρὰ γερός·
ἕτερος δὲ Θραξ πέλτην σείων ἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεὺς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε.

Πρόβουλος.

πῶς οὖν ὑμεῖς ἔξετε παῦσαι τεταραγμένα πράγματα πολλὰ

LYS. Sed si Cupido ille dulcis, et Cypria Venus, amorem vo-
bis in sinum et in femina inspiraverit ; deinde vero si viris ten-
tiginem jucundam ingeneraverit, ut quasi baculos penes erigant,
spero fore aliquando, ut *Lysimachæ* a Græcis vocitemur.

PROV. Quodnam ob facinus ?

LYS. Si effecerimus, ut desinant cum armis in foro versari et
insanire.

MUL. QUÆD. Maxime, ita me Paphia Venus amet.

LYS. Nunc enim et qua ollæ, et qua venduntur olera, obam-
bulant per forum cum armis, quasi Corybantes.

PROV. Ita hercle : sic enim fortes decet.

LYS. Profecto res est ridicula, si quis clypeum Gorgonis ca-
pite insignitum tenens, emat coracinos.

MUL. QUÆD. Vidi equidem ecastor comatum quemdam equi-
tum tribunum, qui equo insidens in æreum pileum injiciebat
ovum a vetula sumtum. Thrax vero alius peltam quatiens et
jaculum, uti Tereus, terrefaciebat caricarum venditricem, et ficus
maturas deglutiebat.

PROV. Quomodo igitur poteritis vos turbatas res multas se-
dare, et dissolvere in regionibus ?

Lys. Perfacile.

PROV. Quomodo? ostende.

Lys. Sicuti fila, quum nobis sunt turbata, sicprehendimus, et subducimus fuis hac et illac; ita et bellum istud dissolvemus, si quis sinat, diducentes id per legationes hac et illac.

PROV. Ex lana ergo et filis et fuis res periculosas, ὃ fatuæ, vos putatis sedaturas?

Lys. Et vos, si vobis aliquid inesset sanæ mentis, ex nostro lanificio sumto exemplo rempublicam administraretis.

PROV. Quidum? fac videam.

Lys. Primum quidem oportebat vos, tanquam lanam in balneo, eluentes sordes, homines nequam præcipites ex urbe virgis expellere, et tribulos seligere; et istos qui inter se cohærent, et sese trudent magistratus affectantes, distrahere, eorumque capitis defloccare: deinde omnes in calathum carminare communem benevolentiam, immiscendo et inquilinos, et si quis hospes aut amicus sit vobis; et si quis debeat ærario, hos quoque immiscendo. Quin etiam urbes, quas deducti ex hac terra coloni tenent,

ἐν ταῖς χώραις, καὶ διαλύσαι;

Λυσιστράτη.

Φάυλως πάνυ.

Πρόβουλος.

πῶς; ἀπόδειξον.

Λυσιστράτη.

ὥσπερ κλωστής ὅταν ἡμῖν ἢ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι, ἐπενεγκῆσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε· ἕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἢν τις ἐάσῃ, διενεγκῆσαι διὰ πρῆσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε.

Πρόβουλος.

ἔξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πράγματα δεινὰ παύσειν οἴεσθ', ὧ ἀνόητοι;

Λυσιστράτη.

κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνῆν νοῦς,

ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

Πρόβουλος.

πῶς δὴ; φέρε' ἴδω.

Λυσιστράτη.

πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ, ἐκπλύνοντας τὴν οἰσπῶτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλιεῖς ἐκβαδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι· καὶ τές γε συνισταμένους τέτες, καὶ τοὺς πιλῆντας ἑαυτῶν ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλαι· εἶτα ξαίνειν ἐς καλαδίσκον κοινὴν εὐνοίαν ἅπαντας, κάλαμιγνύοντας τοὺς τε μετοίκους, καὶ τις ξένος, ἢ φίλος ὑμῖν, καὶ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμίξαι· καὶ νῆ Δία τὰς γε πόλεις, ὅποσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι,

διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται
χωρὶς ἕκαστον· κατ' ἀπὸ τέτων πάλιν τὸ κατάγμα λαβόντας,
δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἓν· καῖπειτα ποιῆσαι
τολύπην μεάλην· κατ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.

Πρόβουλος.

οὐκ οὖν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ραβδίσειν καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνου τοῦ πολέμου;

Λυσιστράτη.

καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε,
πλεῖν ἢ γε διπλῶν αὐτὸν φέρομεν. πρώτισον μὲν γε τεκῆσαι
κακπέμψασαι παῖδας ὀπλίτας.

Πρόβουλος.

σίγα, μὴ μνησικακήσης.

Λυσιστράτη.

εἶθ' ἡνίκα χεῖρ ἐφφρανθήναι, καὶ τῆς ἡβῆς ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατίας. καὶ θημέτερον μὲν εἶτε·
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶ ἀνιῶμαι.

Πρόβουλος.

οὐκ οὖν κἄνδρες γηράσκουσιν;

Λυσιστράτη.

μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ εἶπας ὁμοιον.

ὁ γὰρ ἦκων μὲν, κἄν ἢ πολὺς, ταχὺ παῖδα κόρη γεγάμηκε.
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρὸς· κἄν τέτε μὴ πιλάρηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην. ὀττευομένη δὲ κάθηται.

Πρ.

ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς ---

Λυ.

σύ δὲ δὴ τί παθῶν οὐκ ἀποδνήσκεις;

καίριος ἐσσί γε· σορὸν ὠνήσει·

μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.

λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.

scire vos oportebat veluti glomeres quosdam nobis jacere, seorsum
singulas : deinde ab istis omnibus sumere oportebat filum, hucque
adducere, et omnia in unum cogere, deinde facere glomerem
magnum, et ex eo texere Populo lænam.

PROV. Nonne indignum est hæc istas lanæ instar purgare te
glomerare, quæ belli minime participes sunt?

LYS. Atqui, ô sceleratissime, plusquam duplum id ferimus,
quæ primum quidem peperimus filios, et armatos emisimus.

PROV. Tace : noli meminisse malorum.

LYS. Deinde, quando oportet nos oblectari, et flore ætatis
frui, solæ cubamus ob militiam. At quod nostra intersit mittite :
diserucior vero propter virgines in thalamis consenescentes.

PROV. Non ergo et viri senescunt?

LYS. Edepol longe diversum est quod dicis. Vir enim pere-
gre adveniens, etiamsi canus sit, cito puellam ducit virginem :
mulieris autem brevis est opportunitas, quam nisi apprehendat,
nemo vult eam ducere : sedet autem omnia captans.

PROV. Sed quicumque senex penem adhuc arrigere valet—

LYS. Tu ergo cur non moreris? morti tempestivus es. San-
dapilam emes; utique mellitam tibi placentam pinsam. Sume
hanc corollam et cinge caput.

MUL. I. Et istas vittas accide a me.

MUL. II. Et hanc cape coronam.

LYS. Quid tibi deest? quid desideras? Vade in navem; te Charon vocat: in mora es, quominus in altum provehatur.

PROV. Nonne acerbum est hoc me pati? sed mehercle certum est ad collegas ire cum isto ornatu, et meipsum iis ostendere.

LYS. Num expostulas, quod te non collocavimus? sed post tertium diem a nobis venient tibi summo mane tridualia parata.

CHOR. SEN. Non amplius decet dormire, quicumque est liber; sed accingamus nos, viri, ad hoc negotium. Jam enim hæc res plura et majora olere facinora mihi videtur: et præcipue odor Hippiae tyrannidem; metuoque valde, ne Lacones aliqui viri huc convenerint in Clisthenis domum, et has diis invisas mulieres dolo incitent, at occupent opes nostras, et mercedem, unde ego victitabam. Indignum enim est ab istis admoneri cives, easque mulieres quum sint, loqui de æreo clypeo, et insuper nobiscum agere de pace cum Laconibus, quibus non plus inest fidei, quam hianti lupo. Sed, ò viri, hæc illæ texuerunt

Γυ. α'. καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.

Γυ. β'. καὶ τουτονδὶ λαβῆ τὸν στέφανον.

Λυ. τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χῶρει ἐς ναῦν.

ὁ Χάρων σε καλεῖ.

σύ δὲ καλύεις ἀνάγεσθαι.

Πρ. εἴτ' οὐχὶ ταῦτα δεῖνὰ πάσχειν ἔστ' ἐμέ; νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ τοῖς Πελοδοῦλοις ἀντικρυς ἑμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω.

Λυ. μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προὔδημιθά σε; ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοὶ πρὸ πάνυ ἤξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος· ἀλλ' ἐπαποδύμεθ', ἄνδρες, τουτωῖ τῷ πράγματι.

ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων

πραγμάτων ταδὶ δοκεῖ μοι.

καὶ μάλιστ' ὀσφραίνομαι τῆς Ἰππίου τυραννίδος·

καὶ πάνυ δέδοικα, μὴ

τῶν Λακώνων τινὲς

δεῦρο συνεληλυθότες

ἄνδρες ἐς Κλεισθένους,

τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλω,

καταλαβεῖν τὰ χεῖμαθ' ἡμῶν,

τόν τε μισθὸν ἔνθεν ἔξω.

δεινὰ γάρτοι τάσδε γ' ἤδη τοὺς πολίτας νοθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσιν οὐδὲν πιστὸν, εἰ μὴ περὶ λύκῳ κεχηνοῖ.

ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
 ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύουσ'· ἐπεὶ φυλάξομαι,
 καὶ φορήσω τὸ ξίφος τολοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί,
 ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι,
 ὡδὲ δ' ἐστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸς οὖν μοι γίγνεται
 τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραῶς τὴν γνάθον.

Χορὸς Γυναικῶν.

οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ' ἡ τεκοῦσα γνώσεται.
 ἀλλὰ θάμνοσθ', ὦ φίλαι γράες, ταδὶ πρῶτον χαμαί.
 ἡμεῖς γὰρ, ὦ πάντες ἀστοὶ, λόγων κατάρχομεν

τῇ πόλει χρησίμων·

εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.

ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ'

εὐθὺς ἠρῶν φέρου·

εἴτ' ἀλετρίδ' ἢ δεκέτις

οὔσα τ' Ἀεχμηγέτι

καταχέουσα τὸν κροκατὸν ἄρκτος ἢ Βραυρωνίοις·

κάκανη φέρου· ποτ' οὔσα

παῖς καλῆ, σχοῦσ' ἰσχυρῶν ὄρμαθόν.

ἄρα προῦφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι ;
 εἰ δ' ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
 ἢ ἀμείνω γ' εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
 τοῦ ἔρανος γὰρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω,
 τοῖς δὲ δυστήνοισι γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν· ἐπεὶ
 τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῶν ἐκ τῶν Μηδικῶν
 εἴτ' ἀναλώσαντες, οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς.
 ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
 ἄρα γρυκτὸν ἐστὶν ὑμῖν ; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,

ad tyrannidem occupandam. At enim nunquam mihi domina-
 buntur, siquidem cavebo, et *gestabo gladium deinceps in myrti*
ramo, et in foro stabo armatus prope Aristogitonem. Hoc modo
 autem stabo juxta ipsum : ipse enim mihi auctor est, ut hujus
 diis invisæ vetulæ percutiam maxillam.

CHOR. MUL. At vos domum ingressos ne mater ipsa agno-
 verit. Sed, ὁ carrissimæ vetulæ, primum hæc humi depona-
 mus. Nos enim, ὁ cives, orationem exordimur civitati utilem ;
 atque adeo merito : nam illa in deliciis splendide educavit me.
 Septem annos nata statim arcana in Minervæ pompa gestavi :
 deinde molitrix fui : tum decennis, Dianæ dominæ, fluenti cro-
 cota amicta, Brauroniis consecrata fui : demum adulta virgo ca-
 nistrum gestavi, habens caricarum catenam. Numquid ego debeo
 civitati suadere utilia ? licet autem femina nata sim, absit invi-
 dia, si meliora præsentibus adferam : nam symbolæ etiam ego
 particeps sum, quippe quæ viros in commune adfero : vobis au-
 tem miseris senibus nulla hujus pars est. Nam symbolam avo-
 rum, quæ dicitur, collatam ex Medorum spoliis, quum consum-
 seritis, non vicissim adfertis tributa : sed insuper etiam pericu-
 lum est, ne a vobis perdamur. Num ergo mutire licet vobis ? Si

autem molestus mihi eris, crudo hoc cothurno buccam tibi percutiam.

CHOR. SEN. Annon hæc contumelia est magna? quin et incrementum res captura mihi videtur magis. Sed obviam ire oportet huic malo, quicumque coleatus est vir. Sed exomidem exuamus. Nam vir debet olere statim virum, nec decet vestibus involutum esse. Sed agite lupipedes, quicumque ad Lipsydrium convenimus, quum adhuc essemus: nunc oportet, nunc adsumere rursus juvenile robur, et extollere totum corpus, et decutere senium hocce. Si enim quis nostrum hisce vel exiguam ansam dederit, nihil remittent illæ ab adsiduo labore; verum et naves fabricabunt, et adhuc conabuntur, navalibus præliis decertare, et contra nos navigare, ut Artemisia: sin ad equitandum se convertant, deleo dehinc equites nostros ex catalogo. Nam equo maxime gaudet, eique firmiter invehit mulier; nec currente facile deciderit: spectas Amazonas, quas Micon pinxit in equis pugnantes cum viris. Sed istarum omnium in numellam indere hoc collum oportet.

τῷδέ γ' ἀψήκτω πατάξω τῷ κοδόργῳ τὴν γνάθον.

Χορὸς Γεροντῶν.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ'
ἐστὶ πολλή; κἀπιδώσειν

μοι δοκεῖ τὸ χεῖμα μᾶλλον.

ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πράγμα, ὅστις γ' ἐνόηχης ἔστ' ἀνὴρ.

ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', αἷς τὸν ἀνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρόζει.

ἀλλ' ἄγετε λυκόποδες,

οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον

ἤλθομεν, ὅτ' ἤμεν ἔτι,

νῦν δεῖ,

νῦν ἀνηθῆσαι πάλιν,

κἀναπτερώσαι

πάν τὸ σῶμα, κἀποσεῖσα-

σθαι τοδὶ τὸ γῆρας.

εἰ γὰρ ἐνώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἀν σμικρὰν λαβὴν,

οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὐταὶ λιπαροῦς χειρουργίας·

ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανούονται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι

ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία·

ἣν δ' ἐφ' ἵππικὴν τρέπωνται, διαγράφω τοὺς ἵππείας.

ἵππικώτατον γὰρ ἔστι χεῖμα κἀποχον γυνή·

κἀν ἂν ἀπολίσθαι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνιας σκόπει,

αἷς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχαμένας τοῖς ἀνδράσιν.

ἀλλὰ τούτων χεῖν ἀπασῶν ἐς τετραμένον ξύλον

ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτοῖ τὸν αὐχένα.

Χορὸς Γυναικῶν.

εἰ, νῆ τὰ θεῶ, με ζωπυρήσεις,

λύσω τὴν ἑμαυτῆς ὕν ἐγὼ δὴ,
καὶ ποιήσω

τῆμερόν τες δημότας βιαστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.
ἀλλὰ χ' ἡμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶπτον ἐκδυόμεθα,
ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδᾶξ ὠργισμένων.

νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα
μὴ ποτε φάγη σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας·
ὡς εἰ

καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς,
ὑπερχολῶ γὰρ,
ἀετὸν τίκτοντα κἀνδα-
ρός σε μαιεύσομαι.

Γυνὴ τίς.

οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἂν, ἦν ἐμοὶ ζῆ Λαμπιτῶ,
ἢ τε Θεβαία Φίλη παῖς εὐγενῆς Ἰσμηνία.
οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἦν ἐπτάκις σὺ ψηφίση,
ὄστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κᾶχθῆς τῇ 'κάτη ποιούσα παιγνίαν ἐγὼ,
τοῖσι παισὶ τὴν ἑταῖραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔχελον·
οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
κοῦχ' ἢ μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν
τῷ σκέλους ὑμᾶς λαβῶν τις ἐκτραχηλίση φέρον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ΑΝΑΣΣΑ πρᾶγους τοῦδε καὶ βουλευμάτος,

CHOR. MUL. Ecaster, si me irritassis, suem meam laxabo
jam, et faxo hodie, ut vellicatus populares tuos inclames. Sed
et nos, ô mulieres, ocius exuamur, ut oleamus feminas pertina-
citer iratas. Nunc ad me veniat aliquis, ut ne amplius comedat
allia neque fabas nigras. Nam si dixeris tantum male, sum enim
valde irata, *aquila parienti scarabæus tibi ero obstetrix.*

MUL. QUÆD. Vos enim nihili faciam, si mihi vivat Lampito,
et Thebana amica nobilis Ismenia. Non enim potis eris, nec si
septies decreta facias, qui odio es, ô perditæ, omnibus et vicinis.
Nam et heri, quum Hecatæ festum ludicrum instituerem, libe-
ris meis amicam arcessivi ex vicinia puellam bonam et amabilem.
Bœotiam anguillam: illi autem negarunt se missuros propter
tua decreta. Nec unquam hujusemodi decreta facere desinetis,
priusquam vos aliquis crure arreptos in præceps dejiciat.

CHORUS MULIERUM, LYSISTRATA, MULIERES
QUÆDAM, CHORUS SENUM, SENEX QUIDAM.

CHOR. MUL. Dux facinoris hujus et consili, cur mihi tristis
exivisti ex ædibus?

Lys. Malarum feminarum facta et muliebris animus anxiam me reddunt, et sursum deorsum agunt.

CHOR. MUL. Quid ais? quid ais?

Lys. Vera, vera.

CHOR. MUL. Quid mali est? dic nobis, quæ amicæ tuæ sumus.

Lys. Sed turpe est dicere, et difficile reticere.

CHOR. MUL. Ne me celes, quid nobis evenerit male.

Lys. Prurimus libidine, ut brevissime dicam.

CHOR. MUL. Io Jupiter!

Lys. Quid Jovem inclamas? hæc sane ita habent. Equidem eas abstinere non amplius possum a viris: aufugiunt enim. Primam quidem deprehendi foramen repurgantem, ubi Panos est sacellum: aliam e trochlea sese devolventem: aliam vero transfugium parantem: porro unam passeri insidentem, jam volare cogitantem deorsum in domum Orsilochi, crinibus prehensam heri retraxi: omnesque prætextus extundunt domum abeundi. Jam quædam earum venit. Heus tu, quorsum curris?

MUL. I. Domum ire volo: domi enim mihi est lana Milesia, quam tineæ rodunt.

Λυ. τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελέλυθας δόμων;
κακῶν γυναικῶν ἔργα, καὶ Δήλεια φρενὴν
ποιεῖ μ' ἄδυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί Φῆς; τί Φῆς;

Λυ. ἀληθῆ, ἀληθῆ.

Χορὸς Γυναικῶν.

Λυ. τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς Φίλαις.
ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπήσαι βαρύν.

Χορὸς Γυναικῶν.

Λυ. μή νυν με κρύψῃς, ὃ τι πεπύδαμεν κακόν.
βινητιῶμεν, ἢ βράχιστον τοῦ λόγου.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἰὼ Ζεῦ.

Λυ. τί Ζῆν' αὐτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
οἶα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀποδιδράσκουσι γὰρ.
τὴν μὲν γε πρῶτην διαλέγουσαν τὴν ὄπην
κατέλαβον, ἢ τοῦ Πανός ἐστὶ ταῦλιον
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπασμένην
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοομένην κάτω
ἐς Ὀρσιλόχου χλῆς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
πάσας τε προφάσεις, ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε,
ἔλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὐτὴ σὺ, ποῖ θεῖς;

Γυ. α'. οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι.

οἴκοι γὰρ ἐστὶν ἔριά μοι Μιλήσια,

- ὕπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.
 Λυ. ποίων σέων ;
 οὐκ εἶ πάλιν ;
 Γυ. α'. ἀλλ' ἤξω ταχέως, νῆ τῶ θεῶ.
 ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.
 Λυ. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῆ.
 Γυ. α'. ἀλλ' εἴω πολέσθαι τᾶρι ;
 Λυ. ἢ τούτου δέη.
 Γυ. β'. τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα τῆς ἀμοργίδος,
 ἦν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ'.
 Λυ. αὖθ' ἡτέρα
 ἐπὶ τὴν ἀμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
 χῶρει πάλιν δεῦρ'.
 Γυ. β'. ἀλλὰ, νῆ τὴν Φωσφόρον,
 ἔγωγ' ἀποδείξασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.
 Λυ. μὴ, μὴ ποδείξῃς. ἦν γὰρ ἄρξῃ τοῦτο σὺ,
 ἔτέρῃ γυνὴ ταυτὸν ποιεῖν βουλήσεται.
 Γυ. γ'. ὦ πότνια Εἰλείθυι', ἐπίσχευε τοῦ τόκου,
 ἕως ἂν εἰς ὄσιον μόλω γὰρ χωρίον.
 Λυ. τί ταῦτα ληρέεις ;
 Γυ. γ'. αὐτίκα μάλα τέξομαι.
 Λυ. ἀλλ' οὐκ ἐκούεις σύ γ' ἐχθρές.
 Γυ. γ'. ἀλλὰ τήμερον.
 ἀλλ' οἴκαδ' ἐμὲ ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
 ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.
 Λυ. τίνα λόγον λέγεις ;
 τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν ;
 Γυ. γ'. ἄρ' ἔρεν παιδίον.
 Λυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σύ γ'. ἀλλ' ἡ χαλκίον

- LYS. Quæ tineæ ? nonne ibis retro ?
 MUL. I. Sed cito revertar, per Divas juro, dummodo in lecto
 extendero—
 LYS. Ne extende, neque abeas usquam.
 MUL. I. Sed lanamne perire sinam ?
 LYS. Ita, si necesse sit.
 MUL. II. Me miseram, me miseram, ob amorgidem, quam
 reliqui domi non decorticatam !
 LYS. En alia, ad amorgin non decorticatam quæ egreditur.
 Redi huc.
 MUL. II. At per Luciferam juro, me actutum inde huc redi-
 turam, ubi eam decorticavero.
 LYS. Noli decorticare: nam si tu istuc inceptaveris, itidem
 alia mulier facere volet.
 MUL. III. O diva Lucina, retine partum, donec in locum
 profanum ivero.
 LYS. Quid nugaris ita ?
 MUL. III. Jamjam pariam.
 LYS. Atqui heri non eras prægnans.
 MUL. III. Verum hodie. Sed domum me obstetricem, ὃ
 Lysistrata, dimitte quam primum.
 LYS. Quam fabulam narras ? quid habes hic duri ?
 MUL. III. Masculum infantem.
 LYS. Non tu ecaster. Profecto ahenum habere quoddam vi-

deris cavum. Sciam modo. O ridicula! sacram galeam habes, et prægnantem te esse dicis!

MUL. III. Et edepol prægnans sum.

LYS. Cur ergo hanc habebas?

MUL. III. Ut, si me occupasset partus adhuc in arce, parerem in galeam istam ingressa, ut columbæ.

LYS. Quid dicis? cur manifestæ rei verba prætendis? non lustricum galeæ diem hic expectabis?

MUL. IV. At non possum amplius ne quidem dormire in arce, ex quo serpentem illum ædituum vidi.

MUL. V. Ego verò misera pereō insomnia ob continuum tutubantium noctuarum clangorem.

LYS. O scelestæ, mittite ficta ista portenta. Fortassis viros desideratis. Nos vero nonne putas illis desiderio esse? sat scio, molestas transigunt noctes. Sed, ô bonæ, sustinete fortiter, et durate paululum adhuc. Nobis enim editum est oraculo, superiores nos futuras, si seditionem inter nos non fecerimus. Sic autem habet oraculum.

CHOR. MUL. Dic nobis quid dicat.

LYS. Tacete jam. Sed quando hirundines trepidæ in unum locum convenerint epopas fugientes, abstinebuntque a mentulis,

ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἶσομαι δ' ἐγώ.
ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν,
κυεῖν ἔφασκες;

Γυ. γ'. καὶ κυῶ γε, νῆ Δία.

Λυ. τί δῆτα ταύτην εἶχες;

Γυ. γ'. ἴνα, μ' εἰ καταλάβοι

ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβάσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραί.

Λυ. τί λέγεις; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα;
οὐ τὰμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;

Γυ. δ'. ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.

Γυ. ε'. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβίζουσῶν αἰεῖ.

Λυ. ὦ δαιμόνιοι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἀνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἶει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὔ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ γαῖαι,
καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστὶν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὕτωςί.

Χορὸς Γυναικῶν.

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

Λυ. σιγᾶτε δῆ.

ἀλλ' ὅποταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἐποπας φεύγουσαι, ἀπόσχονται τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ' ὑπέριερα νέριερα δῆσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης . . .

Χορὸς Γυναικῶν.

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς ;

Λυ. ἦν δὲ διαστῶσι, καὶ ἀναπτῶνται πτερυγέσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῦ χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ἄρνεον οὐδ' ὀτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

Χορὸς Γυναικῶν.

σαφῆς γ' ὁ χρεσμὸς, νῆ Δί. ὦ πάντες θεοί,
μὴ νῦν ἀπείπωμεν τάλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίσωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογι,
ὦ φίλταται, τὸν χρεσμὸν εἰ προδώσομεν.

Χορὸς Γεροντῶν.

μῦθον βούλομαι
λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς ἔτι παῖς ὢν,
οὕτως.

ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς

φεύγων
γάμον, ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,
καὶ τοῖς ἄρνεσιν ὤκει·
κατ' ἐλαγωγίηρα
πλεξάμενος ἄρκυς,
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
οὐκέτι κατήλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω

τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κείνος· ἡμεῖς δ', οὐδὲν ἤττον
τοῦ Μελανίωνος, οἱ σώφρονες.
Γε. τις. βούλομαι σε, γρᾶῦ, κύσαι.

tum finis erit malorum, et summa faciet ima Jupiter altifre-
mens.

CHOR. MUL. *Supra jacebimus nos?*

LYS. *Sin dissidium fecerint, et avolarint e sacro templo hi-*
rundines, jam non videbitur avis ulla esse lascivior.

CHOR. MUL. *Perspicuum edepol oraculum: ó Cœlites! ne*
jam despondeamus animum lassitudine, sed ingrediamur. Ete-
nim turpe erit, ó carissimæ, si oraculo defuerimus.

CHOR. SEN. *Fabulam volo narrare quandam vobis, quam*
olim ipse puer audivi: sic autem habet. Erat adolescens qui-
dam Melanion, qui fugiens nuptias abiit in deserta, et in mon-
tibus habitabat: deinde lepores venabatur, texens retia, et ca-
nem unum habebat. Nec amplius rediit domum, propter odium:
adeo mulieres abominatus est ille. Nos vero non minus quam
Melanion, qui sumus casti.

SEN. QUID. *Volo te osculari, vetula.*

MUL. QUÆD. Non ergo cepam comedes.

SEN. Et sublato crure te calce ferire.

MUL. Silvam multam geris.

SEN. Nam et Myronides erat hispidus illa parte, nigroque podice, timendus hostibus omnibus: sic etiam Phormio.

CHOR. MUL. Et ego volo fabulam quandam vobis narrare Melanioni respondentem. Timon quidam erat implacabilis, inaccessis spinis circumseptus faciem, Furiarum propago. Iste inquam Timon fugit propter odium, multa mala imprecatus improbis viris. Sic ille rursus vestrum oderat malos viros semper: mulierum autem erat amantissimus.

MUL. QUÆD. Visne buccam tibi percutiam?

SEN. QUID. Haudquaquam timeo.

MUL. Sed crure feriam.

SEN. Cunnum ostendes.

MUL. Sed tamen non videbis, licet vetula sim, cum crinitum, at deglabratum lucernæ flammula.

Γυ. τις. κρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει.
Γε. ἀνατείνας τὸ σκέλος λακτίσαι.
Γυ. τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.
Γε. καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἀπασιν,
ὡς δὲ καὶ Φορμίων.

Χορὸς Γυναικῶν.

κἀγὼ βούλομαι
μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.

Τίμων

τις ἦν αἰδρωτός ἀβάτοισιν ἐν
σκάλω-
σι τὸ πρόσωπον περιειργμένος,
Ἐρινύων ἀπορρώξ.
οὗτος οὖν ὁ Τίμων
ᾧχεθ' ὑπὸ μίσους
πολλὰ κατασασά-
μενος κάκα πονηροῖς ἀνδράσιν.

οὕτω

κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἀνδρας αἰεὶ·
ταῖσι δὲ γυναιξίν ἦν φίλτατος.

Γυ. τις.

Γε. τις.

Γυ.

Γε.

Γυ.

τὴν γνάθον βούλει θένω;
μηδαμῶς ἔδεισά γε.
ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει . . .
τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.
ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,

καίπερ οὔσης γράας, ὄντ' αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπειψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΥΡΡΙΝΗ,
ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΠΑΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

- Λυ. ΙΟΥ, ἰοὺ γυναῖκες, ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
ταχέως.
- Γυ. α'. τί δ' ἐστίν; εἶπ' ἐμοί, τίς ἢ βοή;
Λυ. ἀνδρ', ἀνδρ' ὅσῳ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίαις εἰλημμένον.
- Γυ. β'. ᾧ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴδ' ὀρθήν, ἤνπερ ἔρχει, τὴν ὀδόν.
- Γυ. α'. ποῦ δ' ἐστίν, ὅστις ἐστί;
Γυ. παρὰ τὸ τῆς Χλόης.
- Γυ. α'. ᾧ νῆ Δί', ἐστὶ δῆτα. τίς κἄστιν ποτέ;
Λυ. ὄσῳτε· γιγνώσκει τίς ὑμῶν;
Μυ. νῆ Δία,
ἔγωγε· κἄστιν ὀμὸς ἀνῆς Κινησίας.
- Λυ. σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν,
κἄξηπεροπέουσιν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν ξύνοιδεν ἡ κύλιξ.
- Μυ. ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.
- Λυ. καὶ μὴν ἐγὼ
ξυνηπεροπέουσα παραμένουσά γ' ἐνθαδὶ,
καὶ ξυσταδέουσά τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθετε.
- Κι. οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμὸς μ' ἔχει,
χωρὶς τέτανος, ἄσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.

LYSISTRATA, MULIERES QUÆDAM, MYRRHINA,
CINESIAS, PUER, CHORUS SENUM.

- Lys. Io, io mulieres, venite huc ad me celeriter.
- MUL. I. Quid est? dic mihi, quis est iste clamor?
- Lys. Virum, virum video accedere furibundum, Veneris percitum orgiis.
- MUL. II. O diva, Cypri, et Cytherorum, et Paphi regina, perge, recta via, quam institisti.
- MUL. I. Ubi est, quisquis est?
- Lys. Apud Cereris.
- MUL. I. Ecastor næ est aliquis. Nam quis esse possit?
- Lys. Videte. Novitne aliqua vestrum?
- MYRR. Pol equidem novi: et est meus vir Cinesias.
- Lys. Tuum sit munus torrere et versare illum, et decipere amando et non amando, et omnia præbere, præter illa, quorum conscius est calix.
- MYRR. Ne sollicita sis: faciam ista ego.
- Lys. Quin et ego hic manens una tecum decipiam et uram istum. Vos autem abite.

CIN. Hei mihi misero! quanta disercucior convulsione et tentigiue, non secus ac si in rota torquear!

LYS. Quis est iste, qui stat cis custodes?

CIN. Ego.

LYS. Vir?

CIN. Vir utique.

LYS. Nonne ergo hinc facesses?

CIN. Tu vero quænam es, quæ me ejicis?

LYS. Diurna speculatrix.

CIN. Per deos ergo obsecro, evoca mihi Myrrhinam.

LYS. Ecce vero! egone ut Myrrhinam tibi vocem? Tu autem, quis es?

CIN. Vir illius, Pæonides Cinesias.

LYS. O salve carissime: non enim obscurum apud nos est tuum nomen, nec ignobile; semper enim te in ore habet uxor tua, et si ovum aut malum sumat, *Cinesia sit hoc*, inquit.

CIN. Dii vostram fidem!

LYS. Ita est, per Venerem juro. Tum si de viris incidat sermo aliquis, statim dicere solet uxor tua, *cetera omnia nugas esse præ Cinesia*.

CIN. Agedum voca ipsam.

LYS. Quid? dabisne aliquid mihi?

CIN. Equidem hercle illico si velis. Habeo autem istud: quod itaque habeo, do tibi.

LYS. Descendam igitur, et vocabo eam tibi.

CIN. Quam citissime ergo. Nam prorsus ingrata mihi vita

Λυ. τίς οὗτος ὄντων τῶν φυλάκων ἐστῶς;

Κι. ἐγώ.

Λυ. ἀνὴρ;

Κι. ἀνὴν δῆτ'.

Λυ. οὐκ ἄπει δῆτ' ἐκποδῶν;

Κι. σὺ δ' εἴ τίς ἢ κθάλλουσά μ';

Λυ. ἡμεροσκοπός.

Κι. πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυρρίνην.

Λυ. ἰδοὺ, καλέσω τὴν Μυρρίνην σοι. σὺ δὲ τίς εἶ;

Κι. ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.

Λυ. ᾧ χαῖρε φίλτατ'. οὐ γὰρ ἀκλεῆς τοῦνομα

τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστίν, οὐδ' ἀνώουμον.

ἀεὶ γὰρ ἢ γυνὴ σ' ἔχει διὰ στόμα.

κἄν ὦν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησία

τουτὶ γένοιτο, φησίν.

Κι. ᾧ πρὸς τῶν θεῶν.

Λυ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην κἄν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ

λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἢ σὴ γυνή,

ὅτι λῆρός ἐστι τᾶλλα πρὸς Κινησίαν.

Κι. ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν.

Λυ. τί οὖν; δώσεις τί μοι;

Κι. ἔγωγε, νῆ Δί', αὐτίκ', ἣν βούλη γε σύ

ἔχω δὲ τοῦθ'. ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.

Λυ. φέρε νυν καλέσω καταβάσά σοι.

Κι. ταχύ νυν πᾶν.

ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,

ἐξ οὗπερ αὐτὴ ἔηλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·

ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν ἔρημα δὲ

- εἶναι δοκεῖ μοι πάντα· τοῖς δὲ σιτίοις
 χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων. ἔστυκα γάρ.
 Μο. φιλῶ, φιλῶ γὰρ τοῦτον· ἀλλ' οὐ βούλεται
 ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ' ἐμὲ τούτω μὴ κάλει.
 Κι. ᾧ γλυκύτατον Μυρρηνίδιον, τί ταῦτα δεῖξ;
 κατάβηθι δεῦρο.
 Μο. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὐκ.
 Κι. ἐμοῦ καλοῦντος, οὐ καταθήσει, Μυρρῖνη;
 Μο. οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.
 Κι. ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οἶν.
 Μο. ἄπειμι.
 Κι. μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ,
 ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;
 Πα. μαμμία, μαμμία, μαμμία.
 Κι. αὕτη, τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον,
 ἄλουτον ὃν κἀδηλον ἔκτην ἡμέραν;
 Μο. ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ'· ἀλλ' ἀμελής αὐτῷ πατήρ
 ἔστιν.
 Κι. κατάβηθ', ᾧ δαίμονία, τῷ παιδίῳ.
 Μο. οἶον τὸ τεκεῖν· καταβατέον· τί γὰρ πάθω;
 Κι. ἐμοὶ μὲν αὕτη καὶ νεωτέρω δοκεῖ
 πολλῶ γεγενῆσθαι, κἀγανώτερον βλέπειν·
 χ' ἂν δυσκολεῖται πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
 ταῦτ' αὐτὰ δὴ σθ', ἂν κἀμ' ἐπιτρέβει τῷ πόθῳ.
 Μο. ᾧ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρὸς,
 φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.
 Κι. τί, ᾧ πονηρὰ, ταῦτα ποιεῖς, χ' ἀτέργεις
 πείθει γυναιξί; κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς,
 αὐτὴ τε λυπεῖ.

- est, ex quo exivit illa domo: atque intrare tædet: desolata
 mihi videntur omnia: neque unquam quicquam me juvat quod
 edo: nam riget mihi nervus.
 MYRR. Amo equidem, amo illum: sed non vult a me amari.
 Proinde ne me ad hunc vocaveris.
 CIN. O dulcissima Myrrhinula, cur istæc agis? descende
 huc.
 MYRR. Non ecaster ego illuc descendam.
 CIN. Ne quidem me vocante, Myrrhina?
 MYRR. Nihil enim mei indigens me vocas.
 CIN. Egone nihil indigens? immo perditus.
 MYRR. Abeo.
 CIN. Noli, quæso: sed saltem puerulo ausculta. Heus tu,
 nonne vocas matrem?
 PUER. Mater, mater, mater.
 CIN. Heus tu, quid agis? nonne te miseret pueruli sextum
 jam diem illoti et mamma carentis?
 MYRR. Utique miseret me: sed negligens est ei pater.
 CIN. Descende, insana, pueruli gratia.
 MYRR. Hem! quale est peperisse! descendendum; quid
 enim agam?
 CIN. Mihi quidem junior illa videtur facta esse multo, et
 amabilius intueri: et quod se difficilem præbet, meique fastidit,
 illud ipsum nimirum est, quod me enecat desiderio.
 MYRR. O dulcissime filiole mali patris, age deosculabor et
 dulcissimum matri tuæ.
 CIN. Cur, ô improba, hæc facis, aliisque obsequeris mulie-
 ribus? Et me molestia, teque ipsam tædio adficis.

MYRR. Potin' es ut abstineas manum ?

CIN. Quæ nobis autem domi sunt communia bona, perditum is.

MYRR. Parvi pendo illa.

CIN. An parvi pendis, quod tramam differunt gallinæ ?

MYRR. Ita ecastor.

CIN. Veneris orgia non celebrasti tanto tempore. Nonne redibis ?

MYRR. Haud pol ego, nisi pacem faciatis inter vos, et desinatis belligerare.

CIN. Ergo, si tibi ita placet, id etiam faciemus.

MYRR. Ergo, si tibi ita placet, domum redibo : nunc autem quin redeam sacramento teneor.

CIN. Saltem aliquantisper mecum decumbe.

MYRR. Non sane : etsi non possim negare te a me amari.

CIN. Amas ? cur ergo non decumbis, ô Myrrhina ?

MYRR. O ridende, num præsentem puerulo ?

CIN. Non hercle. Sed tu, ô Manes, fer eum domum. Ecce puerulus jam tibi hinc amotus : tu vero non decumbes ?

MYRR. Sed, ô perditæ, ubi fieri id potest ?

CIN. Ad Panos sacellum percommode.

MYRR. At quomodo in arcem casta redire poterò ?

CIN. Facillume, in Clepsydra si laveris.

MYRR. Scilicet, ô perditæ, jurata pejerabo ?

Μυ. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.

Κι. τὰ δ' ἔνδον ὄντα τὰμὰ καὶ σὰ χρέματα
χεῖρον διατιθέεις.

Μυ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

Κι. ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορομένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρούων ;

Μυ. ἔμοιγε, νῆ Δία.

Κι. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργιάστὰ σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν ;

Μυ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἦν μὴ διαλλαχθῆτέ γε,
καὶ τοῦ πολέμου παύσῃσθε.

Κι. τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα.

Μυ. τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
κᾶ' ἄγωγ' ἀπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.

Κι. σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

Μυ. οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐργῶ γ' ὡς οὐ φιλιῶ.

Κι. φιλεῖς ; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ᾧ Μύρριον ;

Μυ. ᾧ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου ;

Κι. μὰ Δί' ἀλλὰ τοῦτό γ' οἴκαδ', ᾧ Μανῆ, φέρε.
ἰδοῦ, τὸ μὲν σοι παιδίον καὶ δὴ ἔκποδόν·
σὺ δ' οὐ κατακλινεῖ ;

Μυ. ποῦ γὰρ ἂν τις καὶ, τάλαν,
δράσειε τοῦθ' ;

Κι. ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς, καλόν.

Μυ. καὶ πῶς ἔθ' ἀγνή δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν ;

Κι. κάλλιστα δῆπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.

Μυ. ἔπειτ' ὁμόσασα δῆτ' ἐπισηκῆσω, τάλαν ;

- Κι. εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὄρκου φροντίσης.
 Μυ. φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῶν.
 Κι. μηδαμῶς.
 ἀρκεῖ χαμαὶ νῶν.
 Μυ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγώ,
 καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.
 Κι. ἢ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη ὅστιν, καλῶς.
 Μυ. ἰδοῦ, κατάκεισ' ἀνύσας τι· καὶ γὰρ ἔκδύομαι.
 καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαδος ἔστ' ἐξοιστέα.
 Κι. ποῖα ψίαδος; μὴ μοιγε.
 Μυ. νῆ τὴν Ἄρτεμιν,
 αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε.
 Κι. δὸς μοι νῦν κύσαι.
 Μυ. ἰδοῦ.
 Κι. παπαιάξ. ἤκε νῦν ταχέως πάνω.
 Μυ. ἰδοῦ ψίαδος· κατάκεισο, καὶ δὴ ἔκδύομαι.
 καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.
 Κι. ἀλλ' οὐδέ μοι οὐδὲν ἔγωγε.
 Μυ. νῆ Δί' ἀλλ' ἐγώ.
 Κι. ἀλλ' ἢ τὸ πέος τὸδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.
 Μυ. ἀνίστασ', ἀναπήδησον.
 Κι. ἤδη πάντ' ἔχω.
 Μυ. ἅπαντα δῆτα;
 Κι. δεῦρο νῦν, ὦ χρύσιον.
 Μυ. τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησο νῦν·
 μή μ' ἐξαπατήσης τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.
 Κι. νῆ Δί' ἀπολοίμην ἄρα.
 Μυ. σισύραν οὐκ ἔχεις.

- CIN. In caput meum vertat. De jurejurando ne sis sollicita
 MYRR. Agedum feram lectulum nobis.
 CIN. Nequaquam : sufficit nobis humi cubare.
 MYRR. Ita me Apollo juvet, ut ego te, quamvis turgentem
 libidine, non reclinaverim humi.
 CIN. Amat me valde, satis apparet, uxor.
 MYRR. En, decumbe properans, et ego exuo vestes. At,
 perii! teges efferenda est.
 CIN. Quæ, malum, teges? haud mihi quidem.
 MYRR. Ita mihi Diana propitia sit : turpe est enim super
 loris cubare.
 CIN. Sine deosculer te.
 MYRR. En.
 CIN. Παρᾶ! revertere huc ergo quam celerrime.
 MYRR. En teges. Decumbe : jam exuo vestes. Sed, perii!
 cervical non habes.
 CIN. At nihil opus est mihi.
 MYRR. At ecastor mihi.
 CIN. Profecto penis hicce uti Hercules hospitio excipitur.
 MYRR. Surge, subsulta.
 CIN. Jam omnia habeo.
 MYRR. Itane omnia?
 CIN. Agedum ὁ aurea.
 MYRR. Jam strophium solvo : tu vero memento, ne, quam
 dedisti de pace ineunda, fidem fallas.
 CIN. Percam hercle prius.
 MYRR. Sed lodicem non habes.

- CIN. Nec hercle opus est : sed futuere volo.
 MYRR. Ne sis sollicitus, et istud facies : cito enim redeo.
 CIN. Stragulis perdet me hæc femina.
 MYRR. Erigere.
 CIN. At iste jamdudum erectus est.
 MYRR. Vin' ut te inungam?
 CIN. Ne hoc Apollo sirit.
 MYRR. Per Venerem, velis nolis, inungere.
 CIN. Utinam, ó supreme Jupiter, effusum fuisset istuc unguentum!
 MYRR. Porrige manum, sume et inungere.
 CIN. Istuc hercle unguentum minime est suave, nisi terendo bonum sit; nec concubitum olet.
 MYR. Me miseram! Rhodium unguentum extuli.
 CIN. Bonum est: hoc mitte, ó fatua.
 MYRR. Nugaris.
 CIN. Qui illum dii omnes perdunt, qui primus coxit unguentum!
 MYRR. Cape hoc alabastrum.
 CIN. Sed aliud habeo. At tu, ó perdita, decumbe, et ne fer mihi quicquam.
 MYRR. Istuc agam, ita me Diana amabit. Calceos igitur exuo. Sed, ó carissime, vide, ut decernas aliquid de pace facienda.
 CIN. Consulam—Perdidit me et adtrivit mulier tum aliis omnibus, tum quod me excoriatum relinquens abiit. Hei mihi! quid faciam? quem futuam, postquam spe excidi po-

- Κι. μὰ Δι' οὐ δέομαι γαῶν· ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.
 Μυ. ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.
 Κι. ἡ' ἄνθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρώματα.
 Μυ. ἔπαιρει σαυτόν.
 Κι. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.
 Μυ. βούλει μυρίσω σε;
 Κι. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή με γε.
 Μυ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἣν τε βούλη γ', ἣν τε μή.
 Κι. εἴδ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα.
 Μυ. πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα, κἀλείφου λαβῶν.
 Κι. οὐχ ἠδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογι, εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοῦκ ὄζον γάμων.
 Μυ. τάλαιν' ἐγὼ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.
 Κι. ἀγαθόν· ἔα ὅτ', ὦ δαιμονία.
 Μυ. ληρεῖς ἔχων.
 Κι. κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἐψήσας μύρον.
 Μυ. λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστρον.
 Κι. ἀλλ' ἔτερον ἔχω.
 ἀλλ' ὦ ζυρὰ, κατάκεισο, καὶ μὴ μοι φέρε μηδέν.
 Μυ. ποιήσω ταῦτα, νῆ τὴν Ἀρτεμιν.
 ὑπολύομαι γοῦν. ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε, σπονδάς ποιείσθαι ψηφιεῖ.
 Κι. βουλεύσομαι.
 ἀπολάλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή,
 τά τ' ἄλλα πάντα, κἀποδείξασ' οἴχεται.
 οἱ μοι τί πάθω; τίνα βινήσω,
 τῆς καλλίστης πασῶν ψευδοθεῖς;

πῶς ταύτην παιδοτροφήσω;
 ποῦ Κυναλαίπηξ;
 μίσθασόν μοι τὴν τίτθην.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἐν δεινῷ γ', ᾧ δύστηνε, κακῷ
 τείρει ψυχὴν, ἐξαπατηθεῖς.
 κἀγαθ' οἰκτεῖρω σ'· αἶ, αἶ,
 ποῖος γὰρ ἂν ἡ νέφρος ἀντίσχοι;
 ποῖα ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
 ποῖα δ' ὄσφύς; ποῖος ἂν ὄρρος
 κατατεινόμενος,
 καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;
 ᾧ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν.

Κι.

Χορὸς Γεροντῶν.

ταυτὶ μέντοι νυνὶ σ' ἐποίησ'
 ἢ παμβδέλυρά καὶ παμμυσαρά.
 μὰ Δι' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.

Κι.

Χορὸς Γεροντῶν.

ποῖα γλυκερά; μισὰ, μισὰ
 δῆτ'. ᾧ Ζεῦ, Ζεῦ,
 εἶδ' αὐτήν, ὥσπερ τοὺς δαμοὺς,
 μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι
 ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας,
 οἴχοιο φέρον, εἴτα μεθείης·
 ἢ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν ἐς τὴν γῆν,
 κατ' ἐξαίφνης
 περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.

tiundæ pulcherrimæ? quomodo hancce educabo? ubi Cy-
 nalopez? loca mihi mercede nutricem.

CHOR. SEN. In maxumis malis, ô infelix, et animi angore
 cruciaris; et me tui miseret. Heu! heu! Quinam renes
 possint durare? quis animus? qui colei? quis lumbus? quis
 penis intentus, nec mane permolens aliquam?

CIN. O Jupiter! quam diræ convulsiones!

CHOR. SEN. Ita de te merita est execrabilis et scelestâ illa.

CIN. Immo hercle cara et dulcissima.

CHOR. SEN. Quid, malum, *dulcissima*? Scelerata, scelerata
 utique. O Jupiter, ô utinam ipsam, velut acervos acerum,
 magno venti turbine contortam et rotatam auferas, deinde di-
 mittas; illa autem rursus feratur in terram: deinde repente in
 mentulam incidat et infigatur!

CADUCEATOR LACEDÆMONIORUM, PROVISOR,
CHORUS SENUM, CHORUS MULIERUM.

CAD. Ubi Athenarum est Senatus, aut ubi sunt Magistratus? Volo aliquid novi dicere.

PROV. Tu vero quis es? utrum homo, an Conissalus?

CAD. Caduceator ego sum, ó stulte: testor deos geminos: veni Sparta, pacis conciliandæ gratia.

PROV. Ergone advenisti hastam sub axilla gerens?

CAD. Non ego hercle.

PROV. Quo te versas? quidve prætendis sagum? an dolent tibi inguina ex itinere?

CAD. Ineptus mecastor est hic homo.

PROV. Sed arrigis, impurissime.

CAD. Non ego hercle: noli nugari.

PROV. At quid est hoc tibi?

CAD. Scytala Laconica.

PROV. Sit modo hæc scytala Laconica: sed mihi, tanquam scienti, dic verum; quomodo sese res vestræ habent Lacedæmone?

CAD. Erecta est universa Lacedæmon, et socii omnes arri-
gunt: Pellena opus est.

PROV. Udenam istud malum in vos ingruit? nam a Pannos ira?

CAD. Non. Principium quidem sola Lampito: deinde ce-

ΚΗΡΤΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Κη. ΠΑ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστὶν ἡ γερωσία,
ἤτοι Πρυτάνεις; λῶ τι μουσίξαι νέον.
Πρ. σὺ δ' εἶ πρότερον ἄνθρωπος, ἢ Κορίσσαλος;
Κη. κάρυξ ἐγὼν, ᾧ κυρσάνιε, ναὶ τῶ σιωῶ,
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.
Πρ. κᾶπειτα δόρυ δῆδ' ὑπὸ μάλης ἤκεις ἔχων;
Κη. μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.
Πρ. ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προσβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουθωνίας
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

Κη. παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα,
ᾧ ἄνθρωπος.
Πρ. ἀλλ' ἔστukas, ᾧ μιαιώτατε.
Κη. οὐ τὸν Δί', οὐκ ἐγώνγα· μηδ' αὖ πλα δδίη.
Πρ. τί δ' ἐστὶ σοι τοδί;
Κη. σκυτάλα Λακωνικά.
Πρ. εἶπερ γε χ' αὐτῆ 'στὶ σκυτάλη Λακωνική,
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τάληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστὶ τὰ ἔν Λακεδαίμονι;
Κη. ὄρσα Λακεδαίμων πᾶσα, καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.
Πρ. ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐπέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;
Κη. οὐκ. ἀρχὰ μὲν οἶα Λαμπιτώ·

επειτα δ' ἄλλαι ται κατὰ Σπάρταν ἄμα
γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος,
ἀπήλαον τως ἀνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.

Πρ. πῶς οὖν ἔχετε ;

Κη. μογιῶμες. ἀν γὰρ τὰν πόλιν,
ἅπερ λυχοφοριῶντες, ἀποκεκύφαμες.
ται γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύστω σίγειν
ἔωντι, πρὶν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγῳ
σπονδὰς ποιησάμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

Πρ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομούμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον περὶ τῶν διαλλαγῶν
αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ' ἐτέρους ἐνθένδε τῇ Βουλῇ φράσω
πρέσβεις ἐλέσθαι, τὸ πῆος ἐπιδείξας τοδί.

Κη. ποτάομαι, κρᾶτιστα γὰρ παντᾶ λέγεις.

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὠδ' ἀναιδῆς οὐδεμία πῶρδαλις.

Χορὸς Γυναικῶν.

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεῖς, εἶτα πολεμεῖς ; εἴπ' ἐμοὶ,
ἐξόν, ᾧ πόνηρε, σοί μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὡς ἐγὼ μισῶν γυναικας οὐδέποτε παύσομαι.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νῦν δ' οὖν οὐ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ' οὔτως. ὄρω γὰρ, ὡς καταγέλαστος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιούσ' ἐγώ.

teræ simul Spartanæ mulieres uno consensu viros a cunnis
abegerunt.

PROV. Quomodo ergo habetis ?

CAD. Ærumnis conficimur : nam per urbem incurvi ambu-
lamus, tanquam lucernas gestantes : mulieres autem ne tangi
quidem sibi cunnum a nobis patiuntur, priusquam omnes una-
nimi consilio pacem faciamus cum Græcia.

PROV. In hanc rem undique conjurarunt mulieres : nunc
demum intelligo. Sed quamprimum renuntia, ut de pace lega-
tos plena cum potestate huc mittant : ego vero Senatui dicam,
ut alios hinc lectos mittant legatos, ostendens hunc penem.

CAD. Volabo : nam optime prorsus autumas.

CHOR. SEN. Nulla est bestia muliere inexpugnabilior, nec
ignis, nec ulla pardalis tam impudens.

CHOR. MUL. Hæc vero ita esse intelligis, et bellum geris,
dic mihi, quum tibi nunc, ô improbe, liceat certam me habere
amicam ?

CHOR. SEN. Equidem mulieres odisse non desinam.

CHOR. MUL. Sed quando voles, desines : nunc autem non
patiar te nudum sic esse : video enim, quam sis ridiculus. Ve-
rum accedam, et tibi hanc exomidem induam.

CHOR. SEN. Istuc quidem hercle non perperam facitis : verum præ iracundia illam modo exui.

CHOR. MUL. Primo quidem vir videris : deinde non es ridiculus : et nisi mihi molestus fuisses ego tibi hanc bestiolam, quæ oculo tuo nunc insidet, prehensam exemissem.

CHOR. SEN. Hoc nimirum erat, quod me cruciabat, mordaculus ille. Erue id : et ubi detraxeris, ostende mihi. Nam dudum hercle oculum mihi morsicat.

CHOR. MUL. Sed faciam id, etsi homo sis morosus. O Jupiter ! ingens utique aspectu culex inest tibi. Nonne vides ? annon iste culex est Tricorysius ?

CHOR. SEN. Edepol me besti. Nam dudum me fodiebat, quasi puteum faceret : itaque, postquam exemtus est, fluit mihi lacrima largiter.

CHOR. MUL. Sed detergam ego te, etsi valde sis malus ; et osculabor.

CHOR. SEN. Ne osculeris.

CHOR. MUL. Velis nolis, tamen.

CHOR. SEN. Male pereatis, ut estis ingenio ad blandiendum composito ! et est vetus illud verbum vere et non perpe-

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότε' ἀπέδυν ἐγώ.

Χορὸς Γυναικῶν.

πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνήρ· εἴτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
κἄν με μὴ λύπεις, ἐγὼ σοῦ κἄν τόδε τὸ θηρίου
τοῦπὶ τῷ φθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξείλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοῦπιτρίβον, δακτύλιος οὔποσί·
ἐκσκάλεισον αὐτό· κἄτα δείξον ἀφελούσά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γ' ἐμοῦ, νῆ τὸν Δία, πάλαι δάκνει.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλὰ θράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνὴρ.
ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι.
οὐχ ὀρᾶς ; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἤδε Τρικορυσία ;

Χορὸς Γεροντῶν.

νῆ Δί' ὠνησάς γ' ἐμ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρέχει·
ὥστ' ἐπειδὴ ξηρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγώ, καίτοι γε πᾶν πόνηρος εἶ·
καὶ φιλήσω.

Χορὸς Γεροντῶν.

μὴ φιλήσης.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἦν τε βούλη γ', ἦν τε μὴ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλὰ μὴ ὄρας ἴκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει·

καὶ ἐκεῖνο τοῦτοπος ὀρθῶς, καὶ κακῶς, εἰρημένον·

ΟΥΤΕ ΣΥΝ ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΙΣΙΝ, ΟΥΤ' ΑΝΕΥ
ΠΑΝΩΛΕΘΡΩΝ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδὲν, οὔδ' ὑφ' ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξάμεθα.
οὐ παρασκευαζόμεσθα τῶν πολιτῶν οὐδὲν, ἅν-

δρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἔν·
ἀλλὰ πολὺ τοῦμπαλι
πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν,
καὶ δρᾶν. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ
καὶ τὰ παρακείμενα.

ἀλλ' ἐπαγγελλέτω
πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή,
εἴ τις ἀργυροῖδιον
δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύο, ἢ
τρεῖς, ὡς ἔσω πόλλ' ἐστίν,
καὶ χόμεν βαλάντια.

καὶ ποτ' εἰρήνη φανῆ,
ὅστις ἀν νυνὶ δανείσῃται, παρ' ἡ-
μῶν ἂν λάβῃ, μηκέτ' ἀποδώ.

ἐστιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυστίους,
ἀνδρας καλοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς.
καῖστιν ἔτνος τι, καὶ
δελφάκιον ἦν τι μοι,
καὶ τοῦτο τέθυχ', ὡς τὰ κρέα

ram dictum : *Neque cum perniciosissimis, neque sine perniciosis-*
simis.

CHOR. MUL. Sed nunc tecum paciscor, me deinceps nec fac-
turam amplius vobis, nec passuram a vobis quicquam mali :
sed jam cœtu facto incipiamus una canticum. Ita nos, ὁ viri
comparamus, ut nulli civium ne minimum quidem male dica-
mus : sed contra potius omnia bona et dicamus et faciamus :
etenim sufficiunt præsentia hæc mala. Sed profiteatur quicun-
que vir aut femina pecunia eget, et accipere vult minas duas
aut tres : nam plurimum est intus, nosque habemus cruminas :
et si aliquando Pax exoriatur, quicunque nunc mutuabitur, is
quæ a nobis acceperit nunquam reddet. Convivio autem ex-
cepturæ sumus hospites quosdam Carystios, viros bonos et for-
tes : et est nonnihil pultis : et porcellus erat mihi, quem mac-

tavi: sicque carnes habebitis teneras et bonas. Venite ergo in domum meam hodie: tempori autem oportet hoc facere lotos vos ipsos et liberos vestros; deinde intro ire, nec quemquam interrogare: sed recta ingredi, tanquam in domos vestras, strenue. Fortassis autem janua erit clausa.

CHOR. SEN. Sed e Sparta isti legati, trahentes barbas, adveniunt, quasi paxillum, cui porcelli adligantur, circa femora habentes.

CHORUS SENUM, LEGATI LACEDÆMONIORUM,
POLYCHARIDES, LYSISTRATA, CHORUS MULIERUM, CIRCUMFORANEI QUIDAM FAMILIARUM, ATHENIENSIS QUIDAM.

CHOR. SEN. Primum quidem, ô Lacones, salvete: deinde dicite nobis quo in statu huc veneritis.

LEG. Cur vobis rem multis verbis narremus? cernere licet, quo in statu venerimus.

CHOR. SEN. Papæ! huic malo intenduntur nervi perquam vehementer; gliscitque fervor pejorem in modum.

LEG. Res verbis adumbrari nequit: quid verbis opus est?

ἔξουσ' ἀπαλά καὶ καλά.
ἦκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ
τῆμερον· πρῶ δὲ χερῶ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους,
αὐτούς τε καὶ τὰ παιδί· εἴτ'
ἔσω βαδίξουσ'· μηδ' ἔρσθαι μηδ' ἔνα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἀντικρως,
ὡσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν, γεννηκῶς.
ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται.
Χορὸς Γεροντῶν.

καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἰδὶ πρέσβεις ἔλκοντες ὑπήνας
χωροῦσ', ὡσπερ χοιροκομῆιον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ,
ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ,
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ,
ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ,
ΧΟΡΟΣ ΔΑΚΩΝΩΝ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ΑΝΔΡΕΣ Λάκωνες πρῶτα μὲν μοι χαίρετε.
εἴτ' εἴπαθ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἦκατε.
Πρ. τί δεῖ ποτ' ὑμμε πολλὰ μυσιδδεῖν ἔπη;
ὄρῃν γὰρ ἔξουσ', ὡς ἔχοντες ἦκομες.

Χορὸς Γεροντῶν.

βαβαί· νενεύρωται μὲν ἦδε συμφορὰ
δεινῶς· τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται.

Πρ. ἄφατα. τί κἄν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει

παντᾶ τις ἔλσων ἀμὶν εἰράναν σέτω.

Χορὸς Γεροντῶν.

καὶ μὴν ὄρω γε τοῦσδε τοὺς αὐτόχθονας,
ὥσπερ παλαιστὰς παῖδας, ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαιμάτι' ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χεῖμα τοῦ νοσήματος.

Πο. τίς ἂν φράσειε, ποῦ ἴστιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὐτοῖτ' τοιοῦτοί.

Χορὸς Γεροντῶν.

χ' αὕτη ξυνάδει χ' ἀτέρα ταύτη νόσω.
ἤπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;
Πο. μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθενῆ βινήσομεν.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ σωφρονεῖτε, θαιμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἐρμυοκοπιδῶν μὴ τις ὑμᾶς ὄψεται.
Πο. νῆ τὸν Δί' εὖ μέντοι λέγεις.

Πο.
Πρ.

ναὶ τῶ σιω

παντᾶ γε. φέρε τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα.
Πο. ᾧ χαίρετ', ᾧ Λάκωνες, αἰσχρὰ γ' ἐπάδομεν.
Πρ. ᾧ Πολυχαρίδα, δεινὰ γ' αὖ πεπόνθαμες,
αἱ κ' εἶδον ἀμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως.
Πο. ἄγε δὴ, Λάκωνες, αὖθ' ἕκαστα χερὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

Πρ.

περὶ διαλλαγῶν

πρέσβεις.

Πο.

καλῶς δὴ λέγετε· χ' ἡμεῖς τουτογί.

sed veniat quis, et quo tandem pacto voluerit, pacem nobis constituat.

CHOR. SEN. Atqui et istos conspicio indigenas, tanquam luctatores pueros, a ventre rejicientes vestes, ita ut athleticum quid hic morbus videatur.

POL. Quis indicet nobis Lysistratam, ubi sit? nam viri adsumus et nos hujuscemodi.

CHOR. SEN. Et alter hic morbus alteri congruit. Numquid mane tentigo vos capit?

POL. Immo perimus, dum hoc experimur. Quare, nisi pacem quis inter nos ocius conciliet, fieri non poterit, quin Clisthenem futuamus.

CHOR. SEN. Si sapitis, vestes sumetis, ut ne quis eorum, qui Hermas truncant, vos videat.

POL. Recte, ita me Jupiter amet, autumas.

LEG. Ita me Castores, recte omnino. Agedum amiciamur.

POL. Salvete, ὁ Lacones: turpe est, quod nobis accidit.

LEG. O Polycharida, male utique nobis fuisset, si vidissent isti viri mentulas nostas erectas.

POL. Agite, Lacones, aperte profitendum est: quare huc advenistis?

LEG. De pace legati.

POL. Recte dicitis; et nos ob eam rem. Quidni ergo vocamus Lysistratam, quæ sola nos conciliare possit?

LEG. Ita edepol, et, si vultis, Lysistratum.

CHOR. SEN. Sed nihil opus est, ut videtur, a vobis eam evocari: ipsa enim, re audita, egreditur.

POL. Salve mulier omnium fortissima: nunc te decet, esse formidabilem, probam, simplicem, gravem, mitem, callidam. Nam primarii Græciæ viri, tuis illecebris capti, tibi permiserunt, et communi consilio commiserunt querelas suas.

LYS. Sed non difficile negotium est, si quis subantes eos offendat, et mutuo masculæ Veneris usu abstinentes. Sed mox scibo. Ubi est Pax? adduc primum Laconas prehensos manu, sed non dura, nec superba, neque, ut viri nostri, solebant, invenuste; sed ut mulieres decet, familiariter omnino. | Si tibi quis manum non dederit, mentula prehensum duc. Age tu etiam Athenienses duc istos, qua concedent parte prehensos. Vos Lacones, state huc prope me: vos autem istinc, et verba mea percipite. Mulier quidem sum: mens tamen inest mihi: et primum quidem a natura mihi inditum fuit, ut recte sentirem: tum, præceptis multis e patre meo et senioribus auditis, erudita

τι οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἀν μόνῃ;

Πρ. ναὶ τῷ σιῶ, καὶ λῆτε, τὸν Λυσίστρατον.

Χορὸς Γερωντῶν.

ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἦδ' ἐξέρχεται.

Πολυχαρίδης.

χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδραιοτάτῃ· δεῖ δὴ νυνὶ σε γενέσθαι
δεινὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴγγι
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τὰ γκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

Λυ. ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοῦργον, εἰ λάβοι γε τις
ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους.
τάχα δ' εἶσομαι ἴγώ. ποῦ ἐστὶν ἡ Διαλλαγή;
πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοῦς Λακωνικοῦς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ' αὐθαδικῇ,
μήθ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων·
ἀλλ', ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκείως πάνυ.
ἦν μὴ διδώ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοῦς Ἀθηναίους ἄγε·
οὔ δ' ἀν διδώσι, πρόσαγε τούτους λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες στήτε παρ' ἐμὲ πηλσίον,
ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω·
τοῦς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γειραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βούλωμαι

κοινη δικάως, οἱ μιᾶς ἐκ χέριβος
βωμοὺς περιρραίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυδοῖ, (πόσους
εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν θέοι;)
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατεύμασιν
Ἑλλήνας ἀνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' αἰεὶ περαίνεται.

Πο. ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι γ' ἀπεψωλημένος.

Λυ. εἴτ', ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθῶν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων, Ἀθηναίων ἰκέτης κατέξετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν Φοινικίδι,
στρατιὰν προσαϊτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χῶρ' θεὸς σείων ἅμα.
ἐλθῶν δὲ σὺν ὀπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων, ὄλην ἔσωσε τὴν Λακεδαιμόνα.

ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὑπο,
δηοῦτε χῶραν, ἧς ὑπ' εὔ πεπόνθατε;

Πο. ἀδικοῦσιν οὗτοι, νῆ Δί', ὦ Λυσιστράτη.

Πρ. ἀδικοῦμεν· ἀλλ' ὁ πρῶκτος ἄφατος καὶ καλός.

Λυ. ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους οἶει;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὐθις αὖ
κατωνάκας φροσύντας, ἐλθόντες δορὶ
πολλοὺς μὲν ἀνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἰππίου καὶ Ξυμμάχους,
ξυνεκμαχούντες τῇ τῶθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
καλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἡμπισχον πάλιν;

sum non male. Volo autem vos communi argumento increpare,
idque merito: qui, licet eadem aqua lustrali aras conspergatis,
tanquam cognati, Olympiæ, Pylis, Delphis, (Quot alia memo-
rarem loca, si vellem esse prolixior?) quum non desint barbari
hostes, tamen infestis exercitibus Græcos et eorum urbes pes-
sundatis. Communis quidem ista oratio hactenus mihi finitur.

Pol. At ego tentigine pereo.

Lys. Deinde vos Lacones, nam ad vos me convertam, nonne
scitis, ut olim huc veniens Periclides Laco, Atheniensibus sup-
plex, ad aras sedit, pallidus, in purpureo amictu, auxiliares co-
pias petens? nam tunc vos urgebat Messena, et una Neptunus
terram quatiens. At Cimon cum quatuor millibus armatis pro-
fectus universam servavit Lacedæmonem. His ab Atheniensi-
bus acceptis beneficiis, vastatis terram, cujus talia sunt in vos
merita?

Pol. Injuriæ sunt isti hercle, ὁ Lysistrata.

Læg. Injuriæ sumus: sed vix dici potest, quam pulcher sit
hujus culus.

Lys. At putasne me vos Athenienses absoluturam culpa? non-
ne meministis, ut vicissim Lacones, quando servilibus tunicis
induti eratis, venientes armati, multos occiderunt Thessalos, mul-
tosque Hippiciæ amicos et socios, soli suppetias vobis ferentes
illo die, et restituta vobis libertate, pro servili tunica populam
vestrum pallio amicierunt denuo?

LEG. Nondum vidi mulierem præstantiorem.

POL. At ego cunnum nunquam pulchriorem.

LYS. Cur ergo, quum tam multa et præclara merita vestra exstent, pugnatis, et non desistitis a malitia? cur non reconciliamini? age, quid obstat?

LEG. Nos quidem volumus, si quis nobis encyclum istud reddere velit.

LYS. Quodnam, ó bone?

LEG. Pylum, ut dudum eam flagitamus et captamus.

POL. Illud quidem vobis nunquam eveniet, per Neptunum juro.

LYS. Concedite illis, ó boni.

POL. Postea quamnam movebimus?

LYS. Aliud reprecite pro isto castellum.

POL. Perii! date igitur nobis hunc Echinuntem primo, et Maliensem sinum pone adjacentem, et Megarica Crura.

LEG. Non edepol omnia, ó insane.

LYS. Sinite, ne contende de Cruribus.

POL. Jam exuta veste nudus arare volo.

LEG. At pol ego stercus convehere quamprimum.

LYS. Ubi pax vobis reconciliata fuerit, istuc facietis. Sed si de pace vobis constat sententia, deliberate, et socios adeuntes rem cum iis communicate.

POL. Nam quos, ó bona, socios? arrigimus. Annon idem nostris sociis videbitur, omnibus futuendum esse?

LEG. Sic edepol meis.

Πρ. οὐπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.

Πο. ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.

Λυ. τί δῆδ', ὑπηργμένων τε πολλῶν ἀγαθῶν, μάχεσθε, καὶ παύεσθε τῆς μοχθηρίας; τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοῦμποδῶν;

Πρ. ἄμές γε λῶμες, αἴ τις ἄμιν τοῦγκυκλον λῆ τοῦτ' ἀποδόμην.

Λυ. ποῖον, ᾧ τάν;

Πρ. τὸν Πύλον, ὡσπερ πάλαι θεόμεσθα, καὶ βλιμάδδομες.

Πο. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μὲν γ' οὐ δράσετε.

Λυ. ἄφετ', ᾧ γὰδ', αὐτοῖς.

Πο. κᾶτα τίνα κινήσομεν;

Λυ. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίου.

Πο. τὸ δεῖνα, τοίνυν παρὰδοθ' ἡμῖν τουτονὶ πρῶτιστα τὸν Ἐχινούντα, καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον τὸν ὀπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικά Σκέλη.

Πρ. οὐ τῶ σιῶ, οὐχὶ πάντα γ', ᾧ λισσάνει.

Λυ. εἴτε, μηδὲν διαφέρου περὶ Σκελοῖν.

Πο. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.

Πρ. ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γὰ πρᾶτα ναὶ σιῶ.

Λυ. ἐπὴν διαλλαγήτε, ταῦτα δράσετε.

ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλευσασθε, καὶ

τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.

Πο. ποίοισιν, ᾧ τάν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.

οὐ ταυτὰ δόξει τοῖσι συμμαχοῖσι νῶν,

βινεῖν ἅπασιν;

Πρ. τοῖσι γοῦν, ναὶ τῶ σιῶ,

ἀμοῖσι.

Πο. καὶ γὰρ, ναὶ μὰ Δία, Καρυστίοις.

Λυ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
ὄρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε·
καῖπειτα τὴν αὐτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν
ἄπεισ' ἕκαστος.

Πο. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.

Πρ. ἄγ' ὅπα τὸ λῆξ.

Πο. νῆ τὸν Δί' ὡς τάχιστα γε.

Χορὸς Γυναικῶν.

στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυστίδων,

καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοί,

οὐ φθόνος ἔνεστί μοι

πᾶσι παρέχειν φέρειν

τοῖς παισίν, ὑπόταν τε θυγάτηρ

τινὶ κανηφορῆ.

πᾶσιν ὑμῖν λέγω,

λαμβάνειν τῶν ἐμῶν

χρημάτων νῦν ἔνδοθεν,

καὶ μηδὲν οὕτως

εἶ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,

χ' ἂ τ' ἔνδον ἤ φορεῖν.

ᾗ ψεταὶ δ' οὐδὲν, σκοπῶν, εἰ μὴ

τις ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.

εἰ δέ τω μὴ σῖτος ὑμῶν ἐστί, βόσκει δ' οἰκέτας,

καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία,

Pol. Immo hercle Carysitis.

Lys. Recte dicitis. Nunc curate ut puri sitis, ut nos mulieres in arce convivio vos excipiamus de illis quæ in cistis habemus. Jusjurandum et fidem illic invicem date, deinde uxore sua accepta, vestrum unusquisque abibit.

Pol. Sed eamus quam citissime.

Leg. Duc quo tu vis.

Pol. Ita hercle, quam celerrime.

Chor. Mul. Stragulas vestes et lænas, et xystidas, et aurea vasa, quidquid est mihi, sine invidia volo omnibus præbere, ut ferant suis liberis, si quando alicujus filia canistrum in sacris gestet. Omnibus vobis dico, ut sumatis nunc de meis opibus e domo mea, et nihil tam bene obsignatum esse, quin ceram revellatis, et quæ intus condita sunt auferatis. Sed qui omnia circumspererit, nihil videbit, nisi quis vestrum acutius cernit,

quam ego. Si vero alicui cibus deest, quo vernas et parvulam sobolem numerosam pascat, licet a me sumere contritas fruges: at est panis unius chœnicis, aspectu valde magnus. Quisquis igitur vult pauperum, eat in domum meam saccos habens et peras, accepturus fruges: Manes autem servus meus eis indet. Verumtamen ad januam meam ne quis accedat, prædico: sed caveat canem.

CIRC. Aperi januam.

FAM. Nonne vis loco cedere? Vos, quid sedetis? Num vultis, ut ego lampade hac vos comburam? molesta est hæc statio.

CIRC. Non recedam.

FAM. Sed si omnino id faciendum est, ut vobis gratificemur, durabimus.

CIRC. Et nos tecum una durabimus.

FAM. Nonne abitis? Male erit vestris capillis et flebitis largiter. Non abitis, ut Lacones ex ædibus quiete abeant rerum omnium saturi?

ATH. QUID. Nunquam equidem vidi tale convivium. Faceti utique erant Lacones: nos autem in vino convivæ sapientissimi.

CHOR. SEN. Recte autumas, quia sobrii insanimus. Quod si Athenienses me audient, madidi semper obibimus legationes

ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν
 πυρίδια λεπτά μὲν,
 ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος
 ἰδεῖν μάλα νεανίας.
 ὅστις οὖν βούλεται
 τῶν πενήτων, ἴτω
 εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων καὶ κωρύκους· ὡς
 λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ' αὐτοῖς ὑμῶς ἐμβαλεῖ.

πρός γε μέντοι τὴν θύραν
 προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν,
 ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

Αγ. ἀνοιγε τὴν θύραν.

Θε. οὐ παραχωρεῖν θέλεις;
 ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
 ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.

Αγ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'.

Θε. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δεῖν,
 ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωροῦμεν.

Αγ. χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσαμεν.

Θε. οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρὰς.
 οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
 καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;

Αθ. τις οὐπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὅπωπ' ἐγώ.
 ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
 ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται συφάτατοι.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὀρθῶς γ', ὅτι νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν
 ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,

- μεθύοντες αἰεὶ πανταχοῖ προσθεύσομεν.
 νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν εἰς Λακεδαίμονα
 νήφοντες, εὐθύς βλέπομεν ὅ τι ταραξόμεν'
 ὡςθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν·
 ἅ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν.
 ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταυτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
 νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν ὡστ' εἰ μὲν γε τις
 ἄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ἄδειν δέον,
 ἐπηνέσαμεν ἂν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν.
- Θε. ἀλλ' οὐτοιῖ γὰρ αὐθις ἔρχονται πάλιν
 εἰς ταυτόν. οὐκ ἐβρήσεται, ὦ μαστιγίαι;
- Αγ. νῆ τὸν Δί', ὡς ἦδη γε χωροῦσ' ἔνδοθεν.
- Πρ. ὦ Πολυχαρίδα, λαβὲ τὰ φυσατήρια,
 ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γα, καίσιω καλὸν
 εἰς τῶς Ἀσαναίως τε, κῆς ἡμᾶς ἅμα.
- Πο. λαβὲ δὴ σὺ τὰς φυσαλλίδας, πρὸς τῶν θεῶν,
 ὡς ἦδομαι γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.
- Πρ. ὄρμαον
 τῶς κυρσανίως, ὦ Μναμοσύνα,
 τάν τ' ἐμὲν Μῶαν, ἅτις
 οἶδεν ἄμμε, τῶς τ' Ἀσαναίως·
 ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἄρταμιτίῳ
 πρόκροον θεῖκελοι
 ποττὰ κάλα, τῶς Μήδως τ' ἐνίκων·
 ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας
 ἄγεν, ἄπερ τῶς κάπρωσ
 θάγοντας οἶω τὸν ὀδόντα. πολὺς δ'
 ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἦνσει,

ubicunque. Nunc enim si quando Lacedæmonem venimus
 sicei, statim circumspicimus, ecquid turbare possimus. Itaque
 quid dicant, non audimus: quæ vero non dicunt, hæc suspica-
 mur perperam: et nuntiamus non eadem de iisdem rebus. At
 nunc omnia placuerunt, ut si quis contaret Telamonis, quum
 cantare debuisset scolion Clitagoriæ, tamen laudaremus, et
 insuper pejeraremus.

FAM. Sed isti rursus huc conveniunt. Nonne facessitis, ver-
 berones?

CIRC. Ita hercle: jam enim intus egrediuntur convivæ.

LEG. O Polycharida, cape tibias, ut ego tripudiem et canam
 lepide in Athenienses et nos simul.

POL. Quin tu cape tibias, per deos obsecro: nam nihil me
 magis oblectat, quam si vos saltantes conspicer.

LEG. Excita, ὁ Mnemosyne, juvenes hosce, et meam Musam,
 quæ nostra et Atheniensium præclara facta novit: quando hi
 quidem ad Artemisium, diis similes, impetum fecerunt in naves
 hostiles, et Medos vicerunt. Nos vero Leonidas ducebat, tan-
 quam apros, exacuentes dentem: plurima autem circa ora spu-

ma efflorescebat, plurimaque simul defluebat erubus. Erant enim viri Persæ numero non pauciores, quam arena. Silvarum potens Diana venatrix, huc ades, virgo diva, ad fœdus nostrum ut concordiam nostram diu tuearis, utque jam deinceps amicitia permaneat facilis, inito fœdere: et astutiam vulpinam missam faciamus: ô huc ades, ô venatrix virgo.

Lys. Agite nunc rebus bene peractis ceteris, abducite istas, ô Lacones; has autem, vos: vir apud mulierem, et mulier, stet apud virum. Et deinde ob felicem rerum successum, choreis in deorum honorem ductis, caveamus deinceps rursus peccare.

CHOR. ATHEN. Adduc chorum, adduc etiam Gratias: præterea Dianam advoca; advoca etiam geminum Dianæ, chori ducem, Pæanem benignum: advoca Nysium, cui cum Mæna-

πολύς δ' ἄμα
καὶ καττῶν σκελῶν ἴετο.
ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσως.
τὰς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι.
ἀγρότερον Ἄρταμι σηροκτόνε,
μόλε δεῦρο, παρσένε σιά,
ποττὰς σπονδάς, αἰς
συνέχης πολὺν ἄμμε χρόνον.
νῦν δ' αὖ
φιλία δ' αἰῆς εὐπορος εἶη
ταῖς συνθήκαις.
καὶ τῶν αἰμυλῶν ἀλωπέκων
παυσαίμεθ'. ᾧ
δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ᾧ
κυναγὲ παρσένε.

Λυ. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τᾶλλα πεποιήται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας, ᾧ Λάκωνες· τάσδε τε
ὑμεῖς· ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνή
στήτω παρ' ἄνδρα· κατ' ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς
ὀρχησάμενοι θεοῖσιν, εὐλαβώμεθα
τολοιπὸν αὐθις μὴ ἔξαμαρτάνειν ἔτι.

Χορὸς Ἀθηναίων.

πρόσαγε χρόνον· ἔπαγε χάριτας,
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν·
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον, ἰήιον,
εὐφρον· ἐπὶ δὲ Νύσιον,
ὅς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι
δαλεται

Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπὶ τε
 ποτυνίαν ἄλοχον ὀλβίαν.
 εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπὶ μάρτυσι
 χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
 ἡσυχίας περὶ τῆς μεγαλόφρονος,
 ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.
 ἀλαλαῖ ἠὲ παιήων.
 αἶρεσθ' ἄνω, ἰαί,
 ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαί.
 εὐοὶ, εὐοί. εὐαί, εὐαί.
 Λάκων, πρόφαινε δὴ σὺ μοῦσαν
 ἐπὶ νέῃ νέαν.

Χορὸς Λακωνῶν.
 Ταύγετον αὐτ' ἔραννὸν ἐκλιπῶα Μῶα,
 μόλε Λάκαινα, πρεπτόν ἀμὶν
 κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιόν,
 καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,
 Τυνδαρίδας τ' ἀγασῶς,
 τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
 εἶα μάλ' ἔμβη,
 ᾧ εἶα κούφα πάλλων,
 ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες,
 τᾶ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
 καὶ ποδῶν κτύπος·
 ἄτε πῶλοι δ' αἰ κόραι
 πᾶρ τὸν Εὐρώταν
 ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
 ἐγκονιῶσαι·

dibus oculi sunt flagrantes: Jovemque igni coruscum, et con-
 jugem venerandam advoca beatam: deinde vero deos, quibus
 testibus utemur non obliviosis circa magnanimam pacem, quam
 fecit diva Cypris. Alalæ io Pæan, tollite vos sublimes, io!
 tanquam victoria potiti, io! Eucæ, eucæ; Euæ, euæ. Lacon,
 tu jam profer cantilenam novam post novam.

CHOR. LAC. Taygetum amabilem relinquens, rursus veni
 Musa Lacæna, venerandum nobis celebrans Amyclarum deum,
 et Chalcicæcam Minervam, Tyndaridasque fortes, qui ad Euro-
 tam ludunt. Eia naviter ingredi, ô eia, leviter quatiens, ut
 Spartem celebremus, cui deorum chori sunt curæ, et pedum
 strepitus: puellæ vero propter Eurotam, ut pulli equini, subsul-
 tant, crebro pedum pulsu festinantes, comasque quassant, tan-

quam Bacchæ thysis ludentes. Præit autem Ledæ filia casta,
 dux chori pulchra. Sed age manu fluxos capillos implica vittæ,
 et pedibus salta, salta ut cerva : plausum simul fac choreis uti-
 lem, et divarum fortissimam Chalcicæcam celebra, bellatricem.

ταὶ δὲ κόμαι σείονθ', ἄπερ Βακχῶν
 θυρσαδδῶων καὶ παιδδῶων·
 ἀγῆται δ' ἅ Λήδας παῖς
 ἀγνὰ χοραγὸς εὐπρεπῆς.
 ἀλλ' ἄγε, κόμαν παραμπύκιδδὲ τε
 χερσὶ, ποδοῖν τε πάδη, πάδη,
 ἃ τίς ἔλαφος· κρότον δ' ἅμα ποί-
 η χορωφελέταν·
 καὶ τῶν σιῶν δ' αὖ τῶν κρατίσταν
 Χαλκίοικον ὕμναι,
 τῶν παμμάχων.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ *Εὐριπίδου κηδεστής.*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Ἀγάθωνος.*

ΑΓΑΘΩΝ.

ΧΟΡΟΣ *Ἀγάθωνος.*

ΚΗΡΥΞ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ΣΚΥΘΗΣ ΤΟΞΟΤΗΣ.

ARISTOPHANIS
THESMOPHORIAZUSÆ.

MNESILOCHUS, EURIPIDES, FAMULUS AGATHONIS, AGATHO, CHORUS AGATHONIS.

MNES. O JUPITER! quando tandem hirundo apparebit? perdet me homo, in orbem me circumducens a matutino usque tempore. Licetne vero, priusquam lien mihi excutiat, percontari te, quo me ducis, ó Euripides!

EUR. Sed non audire te oportet omnia, quæ statim præsens videbis.

MNES. Quid ais? iterum memora. Non oportet me audire?

EUR. Non, si quæ statim visurus es.

MNES. Neque ergo videre me oportet?

EUR. Non, si quæ auditorus es.

MNES. Quidnam mihi suades? attamen scite loqueris. Scilicet, ut censes, nec audiendum, nec videndum mihi est.

EUR. Utriusque enim horum diversa est natura. Aliud est non videre, aliud est non audire: hoc scias.

MNES. Quomodo aliud?

EUR. Ita hæc olim discreta fuerunt. Etenim æther, quum

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ,
ΑΓΑΘΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ.

Μν. Ω ΖΕΥ, χελιδὼν ἄρα πότε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
οἶόν τε, πρὶν τὸν σπλήνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι, ποῖ μ' ἄγεις, ὦ ὑριπίδη;

Ευ. ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅσ' αὐτίκα
ᾔψει παρστώς.

Μν. πῶς λέγεις; αὐθις φράσον.
οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;

Ευ. οὐχ', ἃ γ' ἂν μέλλῃς ὀρᾶν.

Μν. οὐδ' ἄρ' ὀρᾶν δεῖ μ' ;

Ευ. οὐχ', ἃ γ' ἂν ἀκούειν δέη.

Μν. πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.
οὐ φῆς σὺ χρεῖναί μ' οὔτ' ἀκούειν, οὔθ' ὀρᾶν.

Ευ. χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου ἴστιν ἡ φύσις,
τοῦ μήτ' ἀκούειν, μήθ' ὀρᾶν· εὔ ἴσθ' ὅτι.

Μν. πῶς χωρὶς;

Ευ. οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.

αἰθὴρ γὰρ, ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,

- καὶ ζῶ ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
 ὧ μὲν βλέπειν χερῆ, πρῶτ' ἐμηχανήσατο
 ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῶ·
 ἀκοὴν δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο.
- Μν. διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω, μήτ' ὄρω.
 νῆ τὸν Δί' ἤδομαι γε τουτὶ προσμαθῶν.
 οἶόν τι που ἔστιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι ;
- Ευ. πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.
- Μν. πῶς ἂν οὔν
 πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροις, ὅπως
 ἔτι προσμάθω, μὴ χωλὸς εἶναι τῷ σκέλει ;
- Ευ. βιάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσσεχε τὸν νοῦν.
- Μν. ἰδοῦ.
- Ευ. ὄρῃς τὸ θύριον τοῦτο ;
- Μν. νῆ τὸν Ἡρακλέα,
 οἶμαι γε.
- Ευ. σίγα νῦν.
- Μν. σιωπῶ τὸ θύριον.
- Ευ. ἄκου'.
- Μν. ἀκούσω, καὶ σιωπῶ τὸ θύριον.
- Ευ. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει,
 ὁ τραγωδοποιός.
- Μν. ποῖος οὗτος ἀγάθων ;
- Ευ. ἔστιν τις Ἀγάθων ---
- Μν. μῶν ὁ μέλας, ὁ καστερός ;
- Ευ. οὐκ' ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ ἑώρας πώποτε ;
- Μν. μῶν ὁ δασυπῶγων ;
- Ευ. οὐχ ἑώρας πώποτε ;

primum secerni cœpit, et animalia in se gignere motu prædita,
 quo quidem cernere oportet, primum fabricavit oculum, instar
 Solis rotæ : auditus vero infundibula, aures perforavit.

MNES. Propter infundibulum ergo neque audio, neque video.
 Gaudeo hercle me hæc didicisse. Quantum est cum sapienti-
 bus conversari !

EUR. Multa talia discere possis a me.

MNES. Utinam ergo præter bona ista excogitare queas, qua
 nam ratione adhuc addiscam, non esse claudum cruribus !

EUR. Accede huc et adhibe mentem.

MNES. Eccce.

EUR. Viden' ostiolum hoc ?

MNES. Sic hercle opinor.

EUR. Tace nunc.

MNES. Taceo ostiolum.

EUR. Ausculta.

MNES. Auscultabo et tacebo ostiolum.

EUR. Hic habitat inclytus ille Agatho, tragicus poeta.

MNES. Qualis est iste Agatho ?

EUR. Est quidam Agatho---

MNES. Num niger ille et robustus ?

EUR. Non : sed alius quis. Nunquamne vidisti ?

MNES. An barbatus ille ?

EUR. Nunquamne vidisti ?

MNES, Haud hercle vero, quod quidem sciam.

EUR. Atqui præcidisti tu eum : sed non noveras forsan. Sed procul deliteamus, quia foras egreditur famulus quis ejus, ignem gerens et ramos myrteos : sacrificaturus videtur pro felici carminum elaboratione.

FAM. Favete linguis, omnis populus, ore compresso. Versatur enim intra heriles ædes Musarum sacer cœtus cantica modulans. Compescat autem ventos tranquillus æther, fluctusque maris non resonet cœruleus.

MNES. Bombax.

EUR. Tace : cur loqueris ?

FAM. Volucrum genus omne somno quiescat, agrestiumque ferarum per silvas vagantium pedes ne solvantur.

MNES. Bombalobombax.

FAM. Nam constituit suaviloquus Agatho, antistes noster---

(MNES. An pædicari ?)

FAM. Quis vocem emisit ?

MNES. Tranquillus æther.)

FAM. Statumina pangere, dramatis exordia : curvat vero novas testudines versuum : et alios quidem tornat, aliorum con-

Mv. μὰ τὸν Δί', οὐ τοί γ', ὥστε κάμει γ' εἰδέναι.
Eu. καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ'· ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὸν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τις αὐτοῦ, πῦρ ἔχων καὶ μυρρίνας.
προδυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.

Θε. εὐφημος πᾶς ἔστω λεῶς,
στόμα συγκλείσας. ἐπιδημεῖ γὰρ
Δίαςος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
ἔχεται δὲ πνοᾶς νήνεμος αἰθῆρ.
κύμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν.

Mv. βομβάξ.

Eu. σίγα. τί λέγεις ;

Θε. πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθω.

Mv. βομβαλοβομβάξ.

Θε. μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπῆς Ἀγάθων,
πράμος ἡμέτερος ---

Mv. μῶν βινεῖσθαι ;

Θε. τίς ὁ φωνήσας ;

Mv. νήνεμος αἰθῆρ.

Θε. δρυόχους τιθέναι, δράματος ἀρχάς·
κάμπτει δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν·
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλέει,

καὶ χροανεύει ---

- Μν.** καὶ λαικάζει.
Θε. τίς ἀγροιάτας πελάδει θριγκοῖς ;
Μν. ὃς ἔτοιμος σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ
 τοῦ καλλιεποῦς. διὰ τοῦ θριγκοῦ
 ξυγγογγυλίσας, καὶ ξυστρέψας
 τουτὶ τὸ πάρος χροανεύσαι.
Θε. ἦπου νέος γ' ὦν ἦσθ' ὑέριστῆς, ᾧ γέρον ;
Ευ. ᾧ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαιρέιν· σὺ δὲ
 Ἄγαθωνά μοι δεῦρ' ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.
Θε. μηδὲν ἰκέτευ'· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
 καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
 ὄντος, κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥάδιον,
 ἦν μὴ προῖτῃ θύραισι πρὸς τὸν ἥλιον.
Μν. τί οὖν ἐγὼ δράω ;
Ευ. περιμέν', ὡς ἐξέσχηται.
 ᾧ Ζεῦ, τί δράσαι διανοεῖ με τήμερον ;
Μν. νῆ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
 τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί στένεις ; τί δυσφορεῖς ;
 οὐ χρῆν σε κρούπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.
Ευ. ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.
Μν. ποῖόν τι ;
Ευ. τῆδε θημέρα κριθήσεται,
 εἴτ' ἔστ' ἔτι ζῶν, εἴτ' ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.
Μν. καὶ πῶς ; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια
 μέλλει δικάζειν, οὔτε Βουλῆς ἔσθ' ἔδρα,
 ἐπεὶ τρίτῃ ἴσθι Θεσμοφορίων ἡ μέση.
Ευ. τοῦτ' αὐτὸ γὰρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ.

glutinat membra : gnomas effingit : nomina commutat rebus :
 in modum ceræ versus liquat, et rotundat, et in forma fundit.

MNES. Et clunem agitat.

FAM. Quis rusticus septis appropinquat ?

MNES. Qui paratus est tibi et poëtæ illi suaviloquo, perforato septo, rotundatum hunc penem et contortum in culi formam fundere.

FAM. Mirum, ni, quum juvenis esses, valde fueris protervus, ò senex.

EUR. O bone, hunc quidem jube valere : tu vero Agathonem huc mihi evoca omni studio.

FAM. Non est quod me roges : nam ipse egredietur illico, quippe qui carmina modulari occipit. Hieme enim flectere strophas non est facile, nisi quis foras progrediatur in solem.

MNES. Quid igitur agam ?

EUR. Opperedum : nam egreditur. O Jupiter, quid me facere cogitas hodie ?

MNES. Per Jovem, percontabor hominem, quid hoc rei sit. Quid gemis ? quid gravaris ? clam me non decet te habere, qui sis gener meus.

EUR. Est malum mihi magnum præparatum.

MNES. Quodnam ?

EUR. Hodie decernetur, vivatne adhuc, an perierit Euripides.

MNES. Et quomodo ? si quidem nunc neque in foris jus dicitur, nec Senatûs est consessus, quia tertius est dies, Thesmophoriorum medius.

EUR. Hoc ipsum nimirum exitio mihi futurum præ sagit

mihî animus. Insidias enim struxerunt mihî mulieres, et in Dearum ædem convenerunt hodie, in perniciem meam deliberaturæ.

MNES. Quam ob causam?

EUR. Quia in tragœdiis eas traduco, et convicia illis dico.

MNES. Per Neptunum et Jovem merito hoc tibi evenerit. Sed, quum hæc ita comparata sint, quid habes quod contra machineris?

EUR. Agathonî poëtæ tragico si persuasero, ut Thesmophoria adeat.

MNES. Quid facturus, quæso?

EUR. Ut verba faciat in mulierum concilio, et quæ in rem meam sint pro me dicat.

MNES. Utrum palam, an clam?

EUR. Clam, stola muliebri indutus.

MNES. Lepidum hercle inventum, et a tuo more minime alienum. Fallaciarum enim nostra est palma.

EUR. Tace.

MNES. Quid rei est?

EUR. Egreditur Agatho.

MNES. Et qualis ille est?

EUR. Is est, qui nunc advehitur.

MNES. Profecto cæcus sum: non enim video virum ullum hîc præsentem: at Cyrenen video.

EUR. Tace; jam enim, ut carmina moduletur, se comparat.

MNES. Formicinas semitas, aut quid aliud flebili voce cantillabit?

AG. Sacram Inferis Deabus accipientes facem, puellæ, cum libera patria, choros agitate, et clamorem tollite.

αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύασί μοι,
καὶ Θεσμοφόροι μὲλλονσι περὶ μου τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρου.

Μν. τί τί δὴ;

Ευ. ὀτιή τραγωδίῃς, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.

Μν. νῆ τὸν Ποσειδῶ καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις.

ἀτὰρ τί' ἐκ τούτων σὺ μηχανὴν ἔχεις;

Ευ. Ἀγάθωνα πείσαι τὸν τραγωδοδιδάσκαλον
εἰς Θεσμοφόρον ἔλθειν.

Μν. τί δράσουτ'; εἴπ' ἐμοί.

Ευ. ἐκκλησιάζουστ' ἐν ταῖς γυναίξιν, χ' ἂν δέη
λέξοντ' ὑπὲρ ἐμοῦ.

Μν. πότερα φανερόν, ἢ λάθρα;

Ευ. λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἡμφισμένον.

Μν. τὸ πρᾶγμα κομψόν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου.

τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Ευ. σίγα.

Μν. τί δ' ἔστιν;

Ευ. ὠγάθων ἐξέρχεται.

Μν. καὶ ποῖος ἐστὶν οὗτος;

Ευ. οὐκκυκλούμενος.

Μν. ἀλλ' ἢ τυφλὸς μὲν εἰμ'. ἐγὼ γὰρ οὐχ ὀρῶ
ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα. Κουρήνην δ' ὀρῶ.

Ευ. σίγα· μελωδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

Μν. μύρμηκος ἀτραποῦς, ἢ τί διαμινύρεται;

Αγ. ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι
λαμπάδα κοῦραι ξὺν ἐλευθέρα
πατρίδι χορεύσασθαι βοάν.

- Χο. τίνι δαιμόνων ὁ κῆμος ; λέγε νῦν.
εὐπίστως δὲ τοῦμὸν
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.
- Αγ. ἄγε νυν ὄπλιζε, Μοῦσα,
χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον, ὃς ἰδρύσατο χώρας
γύαλα Σιμουντίδι γᾶ.
- Χο. χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,
Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱερὸν προφέρων.
- Αγ. τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοι-
σι κόραν ἀείσατ' Ἄρ-
τεμιν ἀγροτέραν.
- Χο. ἔπομαι κλήζουσα σεμνὸν
γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς,
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.
- Αγ. Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος
ποδὶ παράρουδ' εὐρυδμα Φρυγίων
διανεύματα Χαρίτων.
- Χο. σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν,
κίθαριν τε ματέρ' ὕμνων,
ἄρσει βοᾶ δοκίμῳ
τᾶ Φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν
ἡμετέρας τε δι' αἰφνίδιου ὀπός·
ἦν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾶ.
χαῖρ' ὄλβιε παῖ Λατοῦς.
- Μν. ὡς ἦδὺ τὸ μέλος, ᾧ πόντιαι Γενετυλλίδες,
καὶ Θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλαττισμένον,

CHOR. Cuiam deorum, dic age, festum hoc celebratur?
facile enim animum induco deos colere.

AG. Age nunc instrue, Musa, aureo arcu insignem Phœbum,
urbis qui condidit mœnia in Simoëntide terra.

CHOR. Salve, festivissimis canticis celebrate Phœbe: qui
musicis in certaminibus sacrorum præmiorum honoribus ex-
cellis.

AG. Et nemorosis in montibus degentem virginem laudate,
Dianam silvestrem.

CHOR. Celebrare et beatam prædicare pergo venerandam
Latonæ prolem, Dianam integram.

AG. Latonamque, et pulsus Asiaticæ citharæ, a pede nunc
discrepantes, nunc ei respondentes rhythmō, ad quos moventur
Phrygiæ Gratia.

CHOR. Veneror Latonamque reginam, citharamque matrem
hymnorum, probato masculino clamore, per quem fulgor emicat
divinis ex oculis, et per nostram subitam vocem: quorum
gratia regem Phœbum laudibus orna. Salve Latonæ fili beate.

MNES. Quam dulce melos, ὃ venerandæ Genetyllides, et

effeminatum, et blandius lasciviusque quibusvis osculis, ita ut audienti mihi podicem ipsum subierit titillatio! Et te, ô adolescens, Æschyli verbis in Lycurgo interrogare volo. Cujas est effeminatus iste? quæ patria? quæ stola? quæ confusio vitæ? Quid barbito rei est cum crocota? quid lyræ cum redimiculo? quid palæstrica ampulla et strophium? quam non conveniunt! quænam est speculi et ensis societas? quisnam vero ipse es, adolescens? num vir es? at ubi penis? ubi læna? ubi viriles calcei? an vero femina? ubi igitur papillæ? quid ais? quid taces? Sed utique ex cantu conjecturam de te faciam, siquidem ipse non vis dicere.

AG. O senex, senex, invidiæ quidem convicium audiui; sed dolore non affectus sum. Ego autem vestem, pro iis quæ animo meditor, gero. Poëtam enim oportet fabularum, quas facit, argumentis convenientes adseiscere mores. Ac primo quidem muliebres quando quis facit fabulas, muliebrium morum corpus ipsum poëtæ particeps esse oportet.

MNES. Equum igitur agitas, quum Phædrum facis.

AG. Viriles autem si quis faciat, virile istud corpori inest ipsi. At quæ natura non habemus, illa demum imitando studemus adsequi.

MNES. Ergo quum Satyros facies, voca me, ut opera mea te adjuvem pone stans arrecto veretro.

AG. Præterea illepidum est poëtam videre, agrestis qui sit et

καὶ μανδαλωτόν· ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἔδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.
καὶ σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ, κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργίας, ἔρεσθαι βούλομαι.
ποδαπὸς ὁ γύνυς; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάζειτος
μέλει κροκωτῶ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον αἰς ἀνῆρ τρέφει;
καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;
ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'; εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί Φῆς; τί σιγαῖς; ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ', ἐπειδὴ γ' αὐτὸς οὐ βούλει φεράσαι.

AG. ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόγου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἀλγησιν οὐ πάρεσχόμεν.
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆδ' ἄμα γνώμη, φορῶ.

χρῆ τὸν ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα,
ἀ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
αὐτίκα γυναικεῖ ἦν ποιῆ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.

MN. οὐκοῦν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῆς.

AG. ἀνδρεῖα δ' ἂν ποιῆ τις, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'. ἀ δ' οὐ κεκτῆμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.

MN. ὅταν Σατύρους τοῖνον ποιῆς, καλεῖν ἐμὲ,
ἵνα συμποιαῶ σοῦ πῖσθεν ἐστυκῶς ἐγώ.

AG. ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν

ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι
 Ἴβυκος ἐκείνος, κἀνακρέων ὁ Τήϊος,
 κἀλκαῖος, οἵπερ ἄρμονίαν ἐχύμισαν,
 ἐμιτροφόρουν τε, καὶ διεκλῶντ' Ἴωνικῶς·
 καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
 αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο.
 διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ κάλ' ἦν τὰ δράματα.
 ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.

Μν. ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχερὸς ὦν αἰσχερῶς ποιεῖ·
 ὁ δὲ Ξενοκλῆς ὦν κακὸς κακῶς ποιεῖ.

Αγ. ὁ δ' αὖ Θεογνίς ψυχρὸς ὦν ψυχρῶς ποιεῖ.
 ἅπαντ' ἀνάγκη. ταῦτα γὰρ τοι γνοῦς ἐγὼ
 ἑμαυτὸν ἐδεράπευσα.

Μν. πῶς, πρὸς τῶν θεῶν;

Ευ. παῦσαι βαύζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,
 ὦν τηλικούτος, ἤνικ' ἠσχόμην ποιεῖν.

Μν. μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλώ σε τῆς παιδεύσεως.

Ευ. ἀλλ' ὦνπερ οὖνεκ' ἦλθον, ἕα μ' εἰπεῖν.

Μν. λέγε.

Ευ. Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
 πολλοὺς καλῶς οἶός τε συντέμνειν λόγους.
 ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
 ἰκέτης ἀφίγμαι πρὸς σέ.

Αγ. τοῦ χρεῖαν ἔχων;

Ευ. μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον
 τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.

Αγ. τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστὶν ὠφέλειά σοι;

Ευ. ἡ πᾶσ'· ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα

hirsutus. Considera porro Ibycum illum et Anacreontem Teïum, et Alcæum, qui harmoniæ venustatem conciliarunt, mitras gestasse, et molliter, Ionum more, saltasse. Phrynichus quoque, de hoc enim certe audivisti, et ipse pulcher erat, et pulchris induebatur vestibus: idcirco utique et pulchra erant ejus dramata. Necessè enim quemlibet paria naturæ suæ facere.

MNES. Propterea utique Philocles, qui turpis est, turpia facit: Xenocles autem, qui malus est, mala facit: porro Theognis, qui frigidus est, frigida facit.

AG. Necessè omnino. Quare, quum illud nossem, corpus meum curavi diligenter.

MNES. Quomodo obsecro?

EUR. Desine latrare. Namque ego istuc ætatis talis eram, quando incepti fabulas facere.

MNES. Tibi hercle non invideo educationem tuam.

EUR. Sed cujus gratia veni, sine me dicere.

MNES. Dic.

EUR. Agatho, sapientis est viri, si quis paucis verbis multa scite complecti possit. Ego vero nova calamitate percussus supplex ad te venio.

AG. Quanam re indigens?

EUR. Constituerunt mulieres me perdere hodie in festo Thesmophoriorum, quia ipsis male dico.

AG. Quodnam igitur a nobis est auxilium tibi?

EUR. Maximum. Nam si inter mulieres, clam eas, sedeas ita

ut mulier esse videaris, causamque meam dilucide agas, ser-
vabis me. Solus enim condigne pro me dicere queas.

AG. Quidni vero ipse causam tuam dicis præsens?

EUR. Dicam tibi. Primum quidem noscor: deinde canus
sum, et barbam habeo. Tu vero formoso es vultu, candidus,
rasmus, muliebri voce, delicatus, specie decora.

AG. Euripides—

EUR. Quid est?

AG. Fecistin' aliquando hunc versum? *Jucundum tibi est
lucem intueri: patri vero id non jucundum putas?*

EUR. Equidem.

AG. Ne igitur speres tuum malum nos subituros esse: nam
insaniremus utique. Sed ipse quod tuum est, eo quo par est
animo feras. Calamitates enim non dolos struendo ferre nos
æquum est, sed patiendo.

MNBs. Enimvero tu, impudice, latiore culum habes, non
dicendo, sed patiendo.

EUR. Quid vero causæ est cur illuc ire formides?

AG. Pejori exemplo periturus essem, quam tu.

EUR. Quidum?

AG. Qui? quia viderer mulierum opera nocturna clepere, et
surripere muliebrem Venerem.

ἐν ταῖς γυναιξίν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνή,
ὑπεραποκρίνη μοῦ σαφῶς, σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.

AG.

EUR.

ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;
ἐγὼ φράσω σοι. πρῶτα μὲν γιγνώσκομαι.
ἔπειτα πολίτης εἰμι, καὶ πάγων ἔχω·
σύ δ' εὐπρόσωπος, λευκός, ἐξυζημένος,
γυναικόφωνος, ἀπαλός, εὐπρεπῆς ἰδέϊν.
Εὐριπίδη ---

AG.

EUR.

AG.

τί ἐστιν;

ἐποίησάς ποτε;

ΧΑΙΡΕΙΣΘΡΩΝ ΦΩΣ. ΠΑΤΕΡΑ Δ' ΟΥ
ΧΑΙΡΕΙΝ ΔΟΚΕΙΣ;

EUR.

AG.

ἔγωγε.

μή νυν ἐλπίσης τὸ σὸν κακὸν
ἡμᾶς ὑφέξειν· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἂν·
ἀλλ' αὐτὸς, ὃ γε σὸν ἐστιν, οἰκείως φέρε.
τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι
φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι.
καὶ μὴν σύ γ', ὃ καταπύγον, εὐρύπρωκτος εἶ,
οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.
τί δ' ἔστιν, ὃ τι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;
κάκιον ἀπολοίμην ἂν, ἢ σύ.

MN.

EUR.

AG.

EUR.

AG.

πῶς;

ὅπως;

δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια
κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν.

- Mv. ἰδοῦ γε κλέπτειν· νῆ Δία βινεῖσθαι μὲν οὖν.
 ἀτὰρ ἢ πρόφασίς γε, νῆ Δί', εἰκότως ἔχει.
- Eu. τί οὖν; ποιήσεις ταῦτα;
- Ag. μὴ δόκει γε σύ.
- Eu. ὦ τρισκακαδαίμων, ὡς ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.
- Mv. ὦ φίλτατ' ὦ κηδεστὰ, μὴ σαυτὸν προδοῖς.
- Eu. πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;
- Mv. τοῦτον μὲν μακρὰ
 κλάειν κέλευ'. ἐμοὶ δ' ὅ τι βούλει χρῶ λαβῶν.
- Eu. ἄγε νυν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,
 ἀπόδουδι τουτὶ δοιμάτιον.
- Mv. καὶ δὴ χαμαί.
 ἀτὰρ τί μέλλεις δεῖν μ';
- Eu. ἀποξυρεῖν ταδί·
 τὰ κάτω δ' ἀφεύειν.
- Mv. ἀλλὰ πρᾶττ', εἴ σοι δοκεῖ.
 ἢ μὴ 'πιδούναι' μαυτὸν ὠφελόν ποτε.
- Eu. Ἄγαθων, σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἐκάστοτε,
 χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν.
- Ag. αὐτὸς λάμβανε
 ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.
- Eu. γενναῖος εἶ.
 κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.
- Mv. ὦ μοι.
- Eu. τί κέκραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
 ἦν μὴ σιωπᾶς.
- Mv. ἀτταταί, ἀτατταταί.

- MNES. Ecce vero *clepere!* immo hercle *pædicari*. Sed, ita
 me Jupiter servet, speciosus est *prætextus*.
- EUR. Quid igitur? faciesne quæ te rogo?
- AG. Neutiquam hoc credas.
- EUR. O me infelicissimum! ut periit Euripides!
- MNES. O amicissime, ô gener, ne tibi desis.
- EUR. Quanam igitur ratione me expediam?
- MNES. Hunc quidem longum flere jube: me vero, ad quod-
 cunque vis, utere.
- EUR. Age igitur, quoniam tute ipsum tradis mihi, exue hanc
 vestem.
- MNES. Ecce, humi jacet. Sed quid me facere cogitas?
- EUR. Radere hanc barbam; inferiorum vero partium pilos
 adurere.
- MNES. Fac ergo, si tibi videtur; vel tradere meipsum tibi
 non debebam unquam.
- EUR. Agatho, sine novaculis nunquam deprehenderis: unam
 igitur nobis nunc commoda.
- AG. Sume ipse ex hac theca.
- EUR. Liberalis es. Tu vero sede: infra buccam dextram.
- MNES. Hei mihi!
- EUR. Quid clamitas? paxillum ori tibi indam, ni taceas.
- MNES. Attatæ, attatæ!

EUR. Heus tu, quo curris?

MNES. Ad Eumenidum fanum: non enim, per Cererem,
hic manens secandum me præbebo.

EUR. Nonne ridiculus eris semiraso capite?

MNES. Parum id curo.

EUR. Per deos obsecro, nequaquam prodideris me: huc accede.

MNES. O me infelicem!

EUR. Immotus sede, et erige caput. Quo te vertis?

MNES. Mu, mu.

EUR. Quid mussitas? omnia belle peracta sunt.

MNES. Væ misero mihi! levis ergo militabo.

EUR. Animo liquido et tranquillo es: nam formosus vide-
beris omnino. Vin' ipse te spectare?

MNES. Si tibi ita placet, speculum affer.

EUR. Viden' teipsum?

MNES. Non mehercle, sed Clisthenem.

EUR. Surge, ut pilos tibi aduram; et inclina te.

MNES. Hei mihi misero! porcellus fiam.

EUR. Adferat huc aliquis intus facem vel lucernam. Inclina
te: caudæ cave nunc extremæ.

MNES. Curabo id hercle. At vero uror. Heu me miserum!
aquam, aquam, vicini, priusquam podex suppetias ferat ad flam-
mam restinguendam.

EUR. Bono animo es.

MNES. Qui bono animo sim, flamma ambustus?

Ευ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;

Μν. εἰς τὸ τῶν Σεμνῶν θεῶν.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρά γ', ἐνταυθοῖ μενῶ
τεμνόμενος.

Ευ. οὐκ οὐν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει,
τὴν ἡμίκραισαν τὴν ἐτέραν ψιλὴν ἔχων;

Μν. ὀλίγον μέλει μοι.

Ευ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
προδοῦς με. χῶρει δεῦρο.

Μν. κακοδαίμων ἐγώ.

Ευ. ἔχ' ἀτρέμα σαυτὸν, κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει;

Μν. μῦ, μῦ.

Ευ. τί μύξεις; πάντα πεποιήται καλῶς.

Μν. οἱ μοι κακοδαίμων, ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.

Ευ. μὴ φροντίσῃς· ὡς εὐπρεπῆς φανεῖ πάνυ.
βούλει θεάσασθαι σαυτὸν;

Μν. εἰ δοκεῖ, φέρε.

Ευ. ὄρᾳς σεαυτὸν;

Μν. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.

Ευ. ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύλας ἔχε.

Μν. οἱ μοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

Ευ. ἐνεγκάτω τις ἐνδοθεν δᾶδ' ἢ λύχρον.

ἐπίκυπτε· τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.

Μν. ἐμοὶ μελήσει, νῆ Δία· πλήν γ' ὅτι καίμαι.

οἱ μοι τάλας. ὕδωρ, ὕδωρ, ᾧ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τὸν γε πρῶτον τῆς φλογός.

Ευ. θάρρει.

Μν. τί θάρρῳ καταπευρπολημένος;

- Ευ. ἀλλ' οὐκέτ' οὐδὲν πρᾶγμα σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἀποπεπόνηκας.
- Μν. Φεῦ, ἰοῦ τῆς ἀσβύλου.
αἰθὺς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.
- Ευ. μὴ φροντίσης· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ.
- Μν. οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρῶκτον πλουεῖ.
- Ευ. Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς.
ἀλλ' ἰμάτιον γοῦν χρήσον ἡμῖν τουτοῖ
καὶ στρόφιον. οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.
λαμβάνατε, καὶ χεῖσθε· οὐ φθονῶ.
- Αγ. τί οὖν λαβῶ;
- Μν. ὅ τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβάν.
- Αγ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.
- Μν. ξύζωσον ἀνύσας.
- Αγ. αἶρε νῦν στρόφιον.
- Ευ. ἰδοῦ.
- Μν. ἴθι νῦν κατάστειλόν με τὰ περὶ τῶ σκέλη.
- Ευ. κεκρυφάλου δεῖ καὶ μίτρας.
- Μν. ἡδὲ μὲν οὖν
κεφαλή περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.
νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ κάπιτήθεια πάνυ.
- Ευ. ἄρ' ἀρμόσει μοι;
- Μν. νῆ Δί' ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.
- Ευ. φέρ' ἔγκυκλον.
- Αγ. τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
- Ευ. ὑποδημάτων δεῖ.
- Αγ. τὰμὰ ταυτὶ λάμβανε.
- Μν. ἄρ' ἀρμόσει μοι;

EUR. Sed nihil tibi amplius molestiæ reliquum est : plurimus enim tibi labor exantlatus est.

MNES. Heu, heu, fuliginem ! ambusta mihi omnia sunt circa podicem.

EUR. Istuc ne cures : illum enim alius quis spongia absterget.

MNES. Utique flebit, si quis podicem meum abluerit.

EUR. Agatho, quandoquidem operam tuam mihi invides, at saltem pallam hancece commoda nobis et strophium : non enim dices te istis carere.

AG. Sumite et utimini, lubens concedo.

MNES. Quid igitur sumam ?

AG. Crocotani primum sume et indue.

MNES. Per Venerem, suavem spirat odorem mentulæ.

AG. Præcinge illum celeriter.

MNES. Cedo nunc strophium.

EUR. Ecce.

MNES. Age nunc indue ornamenta cruribus meis.

EUR. Vittis opus est et mitra.

AG. En galericulum, quod ego noctu gesto.

EUR. Quin et hercle perquam commodum est.

MNES. Mihine aptum erit ?

AG. Immo edepol optime habet.

EUR. Cedo encyclum.

AG. Hoc sume e lectulo.

EUR. Calceis opus est.

AG. Hos meos sume.

MNES. An apti mihi erunt ?

EUR. Quidni? num laxos gestare amas?

AG. Tu hoc ipse videas. Sed quandoquidem omnia habes, quorum tibi opus est, intro aliquis quam citissime me vehat.

EUR. Vir quidem hic nobis speciem mulieris utique præ se fert. At quum loqueris, fac ut vocis sono mulierem imiteris bene et verisimiliter.

MNES. Id conabor.

EUR. Vade igitur.

MNES. Non hercle, nisi juraveris mihi—

EUR. Quidnam?

MNES. Te servaturum esse me omnibus modis, si quid mihi accidat mali.

EUR. Juro igitur per Ætherem, domicilium Jovis.

MNES. Quid potius quam per Hippocratis contubernium?

EUR. Juro igitur per omnes funditus deos.

MNES. Memento igitur hoc: mens juravit, non vero lingua.

Hanc jurejurando minime obstringere volo.

(*Auditur mulierum acclamatio: mutata scena templum conspicitur.*)

EUR. Abi propere celeriter. Nam concionis signum in Thesmophorio apparet: ego vero abibo.

MNES. Huc age Thratta, sequere. O Thratta, vide, ardentibus facibus quanta ascendat fuligo. Sed, ô perpulchræ Thesmothoræ, recipite me bonis avibus, et huc, et hinc rursus domum. O Thratta, cistam de capite deponite, et deinde exime placentam,

Eu. χαλαρὰ γούν χαιρείς φορῶν;
Eγ. σὺ τοῦτο γίγνωσκ'. ἀλλ', ἔχεις γὰρ ὧν δέει,
εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκυκλήσατο.

Eu. ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὔποσι, καὶ δὴ γυνή
τό γ' εἶδος· ἦν λαλήσῃ δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὔ καὶ πιθανῶς.

Mv. πειράσομαι

Eu. βιάδιζε τοίνυν.

Mv. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἦν γε μὴ
ὁμόσῃς ἐμοὶ - - -

Eu. τί χεῖμα;

Mv. συσσώσειν ἐμὲ

πάσαις τέχναις, ἦν μοί τι περιπίπτῃ κακόν.

Eu. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

Mv. τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἴπποκράτους ξυνοικίαν;

Eu. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄεθῆν τοὺς θεούς.

Mv. μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρεῖν ὤμισεν,
ἢ γλώττα δ' οὐκ ὁμώμοκ', οὐδ' ἄεκωσ' ἐγώ.
(ὁλολύζουσι γυναῖκες. ἱερὸν ἀδείται.)

Eu. ἔκσπευθε ταχέως· ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι.

Mv. δεῦρο νῦν, ὦ Θεῶν, ἔπου.

ὦ Θεῶν, Δέασαι, καομένων τῶν λαμπάδων

ὅσον τὸ χεῖμ' ἀνέρχεται ὑπὸ τῆς λιγνύος.

ἀλλ', ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρῳ, δέξασθέ με

ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε.

ὦ Θεῶν, τὴν κίστην ἀδέλε, κατ' ἔξελε

τὸ πῶπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
 δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη,
 καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλακίς μέ σοι
 θύειν ἔχουσάν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
 καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
 πλουτοῦντος, ἄλλως τ' ἠλιθίου κἀβελητέρου,
 καὶ πρὸς φάλητα νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
 ποῦ, ποῦ καλίζωμαι ἢ καλῶ, τῶν ῥητόρων
 ἴν' ἔξακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ᾧ Θραττ', ἐκποδῶν.
 δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ, ΓΥ-
 ΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΗΗΣΙΛΟΧΟΣ,
 ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Κη.

ΕΥΦΗΜΙΑ ὕστω,
 εὐφημία ὕστω.

εὐχεσθε ταῖν Θεσμοφόροισιν,
 τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη,
 καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ,
 καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, τῇ Γῇ,
 καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν,
 ἐκκλησίαν τήνδε καὶ ξύνοδον τὴν νῦν
 κάλλιστα κᾶριστα ποιῆσαι·
 πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
 τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς,
 καὶ τὴν δρῶσαν, τὴν τ' ἀγορεύουσαν

ut eam sumam et libem Deabus. Domina valde honorata,
 cara Ceres, et Proserpina, da mihi, ut multa sæpe tibi libare
 queam: sin minus, at nunc, saltem lateam: utque filiæ meæ
 cunnus virum nanciscatur divitem, quamvis stolidum et insi-
 pientem, et ad mutonem adtentam habeat animi mentem.
 Ubi, ubi sedere potero loco commodo, oratores ut audiam? tu
 vero, ὁ Thratta, hinc facesse: servis enim non licet concioni
 interesse.

PRÆCO, CHORUS MULIERUM THESMOPHORIA
 CELEBRANTIUM, MULIERES QUÆDAM,
 MNESILOCHUS, CLISTHENES.

PRÆC. Favete linguis, favete linguis. Vota facite Thesmo-
 phoris, Cereri et Proserpinæ, et Pluto, et Calligeniæ, et juve-
 num altrici Terræ, et Mercurio, et Gratiis, ut concio hæc et
 concilium præsens pulcherrime et optime habeatur, multumque

prosit urbi Atheniensium, et feliciter nobis ipsis vertat; et ut, quæ præclaris factis et orationibus merebitur quam optime de populo Atheniensium et mulieribus, ea vincat: hæc precamini et vobis ipsis bona. Io Pæan, io Pæan, io Pæan: gaudeamus.

ΣΗΟΡ. Hæc fieri optamus, et deorum genus precamur, ut ad has preces appareant læti. Jupiter magni nominis, et aurea lyra decore, Delum qui colis sacram; et tu omnium victrix virgo, cæsia oculos, auream quæ vibras hastam, quæque urbem habitas florentissimam, huc veni: et multi nominis, ferarum interfectrix puella, pulchræ Latonæ germen: tuque marine venerande Neptune, maris rector, relicto piscoso turbinibusque agitato Nerei penetrati; marinæque puellæ et Nymphæ monti-vagæ. Aurea quoque lyra accinat precibus nostris. Ex voto concionem habeamus, Atheniensium nobiles mulieres.

ΡΥÆΣ. Preces adhibete diis Olympiis, et deabus Olympiis, et Pythiis deis, et Pythiis deabus, et Deliis deis, et Deliis deabus

τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων,
καὶ τὸν τῶν γυναικῶν,

ταύτην νικᾶν.

ταῦτ' εὐχέσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς τὰγαθά.

ἰὴ παιῶν, ἰὴ παιῶν, ἰὴ παιῶν· χαίρωμεν.

Χο.

εὐχόμεσθα, καὶ θεῶν γένος

λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς

φανέντας ἐπιχαρῆναι.

Ζεῦ μεγαλάνυμε, Χρυσολύρα τε,

Δῆλον ὅς ἔχεις ἱεράν·

καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα,

γλαυκῶπι, χρυσόλογγε,

πόλιν οἰκοῦσα περιμάχητον, ἔλθε δεῦρο.

καὶ πολυώνυμε, Δηροφόνε παῖ,

Λάτους χρυσώπιδος ἕξνος·

σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον

ἀλιμέδον, προλιπῶν

μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον

Νηρέος· εἰνάλιόι τε κόραι,

Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.

χρυσέα τε φόρμιγγ' ἠχῆσειεν ἐπ' εὐχαῖς

ἡμετέραις· τελέως δ'

ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων

εὐγενεῖς γυναῖκες.

Κη.

εὐχέσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις,

καὶ ταῖς Ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς Πυθίοις,

καὶ ταῖς Πυθίαισι, καὶ τοῖς Δηλίοις,

καὶ ταῖσι Δηλίοις, τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς·

εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
 τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ πικηρυκεύεται
 Εὐριπίδῃ, Μήδοις τ', ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
 τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
 ἢ τὸν τύραννον ξυγκατάγειν, ἢ παιδίον
 ὑποβαλλομένης κατεῖπέ τις, ἢ δούλη τινὸς,
 προαγωγὸς οὔσ', ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότη,
 ἢ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
 ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων,
 καὶ μὴ δίδωσιν ἂν ὑπόσχηταί ποτε,
 ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γρᾶυς γυνή,
 ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταῖρα τὸν φίλον·
 κεί τις κάπηλος, ἢ καπηλὶς, τοῦ χοῦς,
 ἢ τῶν κοτυλῶν, τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
 κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κοίλιαν
 ἀρᾶσθε· ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοῦς θεοῦς
 εὐχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι καγαθά.

Χο.

ξυνευχόμεθα τέλεα μὲν
 πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ,
 τὰ δ' εὐγμᾶτα γενέσθαι·
 τὰ δ' ἄρισθ' ὕσαις προσήκει
 νικᾶν λεγούσαις· ὑπόσαι δ'
 ἐξαπατῶσι, παραβαίνου-
 σί τε τοὺς ὄρκους
 τοὺς νενομισμένους,
 κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ,
 ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον
 ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι,

et reliquis diis. Si quis malum aliquod machinatur muliebri populo, vel pacem offert Euripidi, Medisve, unde detrimentum capiant mulieres; vel tyrannidem affectat, vel cum aliis conspirat, ut tyrannum reducat; vel mulieris alicujus, quæ infantem supposuerit, nomen detulit; vel si mulieris alicujus ancilla lenocinium faciens, rem hero in aurem insusurrat, aut si aliquo missa, falsos nuntios adfert; vel si quis mœchus mulierem decipit mendaciis, et non dat quæ promiserit; vel si quæ anus dona dat mœcho; vel si dona accipit ab alio meretrix, amicuum suum prodens; et si quis caupo vel caupona, congii vel cotylarum usu receptam mensuram adulterat, ut male pereat ipse et tota familia, imprecamini: vobis autem aliis omnibus ut dii dent multa bona, precamini.

CHOR. Junctis precamur precibus, ut rata urbi, rataque populo hæc vota fiant, utque suffragiis omnibus vincant, uti par est, quæ optima suaserint: quæcunque vero decipiunt, violantque jurisjurandi formulas moribus receptas, proprii lucri gratia, et in publicum detrimentum; vel plebiscita et legem quærunt

abrogare, novis promulgatis; arcanaque hostibus nostris produnt, vel Medos inducunt in regionem nostram, ad eam perdendam, impie agunt, injuriaque adficiunt civitatem. Sed tu, imperio qui regis omnia Jupiter, hæc rata facias, ut nobis dii adsint, quamvis mulieres simus.

PRÆC. Audite omnes. Placuerunt hæc Senatui mulierum, Timoclea præside, Lysilla scribæ vicem obeunte, dicente Sotrata; concilium haberi mane, die medio Thesmophoriorum, quo nobis quamplurimum est otii, et consultari primum de Euripide, quid illum pati oporteat: videtur enim injuriam facere nobis omnibus. Quis concionari vult?

MUL. I. Ego.

PRÆC. Circumda igitur hanc coronam capiti, priusquam verba facias. Tace, sile, adtento esto animo: exscreat enim jam, quod faciunt oratores: longam orationem habitura videtur.

MUL. I. Ecaster nulla ambitione inducta, ô mulieres, loquutura surrexi: sed enim jampridem graviter fero misera, quum contumeliis vos lacessi videam ab Euripide, illo olerum venditricis filio, multaque et varia audire opprobria. Quibus enim

τὰ πύργητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν,
ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς
χώρας ἐπὶ βλάβῃ,
ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσιν τε τῆν
πόλιν. ἀλλ' ὦ παγκρατὲς
Ζεῦ, ταῦτα κυρώσεις, ὡς δ'
ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν,
καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.

Κη. ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ Βούλῃ τάδε
τῇ τῶν γυναικῶν Τιμόκλει' ἐπεστάτει·
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωστράτη·
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή·
καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅτι χρὴ παθεῖν ἐκείνον. ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἀπάσαις. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Γυ. ἐγώ.

Κη. περὶ τοῦ νυν τόνδε πρῶτον, πρὶν λέγειν.
σίγα, σιώπα, πρόσχε τον νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη,
ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες. μακρὰν ἔοικε λέξειν.

Γυ. α'. Φιλοτιμία μὲν οὐδεμιᾶ, μὰ τῷ θεῷ,
λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες· ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον,
προπηλακισμένης ὄρωσ' ὑμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.
τί γὰρ οὔτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῆ τῶν κακῶν;

ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπου περ ἔμβραχυ
 εἰσὶν θεαταί, καὶ τραγωδοί, καὶ χοροί,
 τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
 τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
 τὰς οὐδὲν ὑγιές, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακόν·
 ὥστ' εὐθύς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων
 ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνταί τ' εὐδέως,
 μὴ μοιχὸς ἔνδον ἢ τις ἀποκεκρυμμένος.
 δεῖσθαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ καὶ προτοῦ
 ἔξεστι· τοιαῦθ' οὗτος εἰδίδαξεν κακὰ
 τοὺς ἀνδρας ἡμῶν· ὥς, ἐάν γέ τις πλέκη
 γυνή στέφανον, ἐρᾶν δοκεῖ· κᾶν ἐκβάλλῃ
 σκεῦός τι, κατὰ τὴν οἰκίαν πλαναμένη,
 ὠνήρ ἐρωτᾷ, Τῷ κατέαγεν ἢ χύτρα ;
 οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Τῷ ΚΟΡΙΝΘΙῷ ΞΕΝῶ.
 κάμνει κόρη τις ; εὐθύς ὠδελφὸς λέγει,
 τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.
 εἶεν· γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
 ἀποροῦσα παιδων ; οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λαθεῖν.
 ὦνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηται πηλείων.
 πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἱ προτοῦ τὰς μείρακας
 ἤγοντο, διαβέβληκεν· ὥς' οὐδεὶς γέρον
 γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοῦπος τοδί·
 ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΑΡ ΓΕΡΟΝΤΙ ΝΥΜΦΙῶ
 ΓΥΝΗ.

εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
 σφραγίδας ἐμβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς,
 τηροῦντες ἡμᾶς· καὶ προσέτι Μολοτικὸς

ille nos conviciis non incessit? ubi nos non calumniatur, sicubi
 spectatores vel pauci conveniunt, et tragœdi et chori? fallaces
 nimirum, et virorum amatrices vocans, vinolentas, proditrices,
 loquaces, nulli rei neque frugi bonæ, magnum viris malum.
 Quapropter simul ac ingrediuntur domum a theatro revertentes,
 limis nos intuentur, dispiciuntque protinus, an forte adulter quis-
 piam intus sit occultatus. Facere autem nobis nihil amplius,
 ut antehac, licet; adeo homo hic mala docuit viros nostros: ut
 si quæ nectat mulier corollam, amare videatur; et si cui per
 domum cursitanti vas aliquod excidat, vir rogitet: *Cujusnam in
 honorem fracta est olla? non alius procul dubio, quam Corinthii
 hospitis. Morbo laborat puella aliqua? statim frater dicit: Color
 hicce mihi non placet puellæ.* Porro si carens liberis mulier quæ-
 piam sibi partum supponere velit, neque hoc clam facere licet:
 viri enim jam adsident proxime. Et apud senes, qui puellas antea
 ducebant, nos calumniatus est, ita ut non sit senex ullus, qui ux-
 orem ducere velit, propter hunc versum: *Imperat enim seni ma-
 rito uxor.* Deinde hic etiam in causa est cur gynæconitides ob-
 signent jam, et pessulis ocludant, custodientes nos, et præterea

Molossos alant, terriculamenta mœchis, canes. Et hæc quidem ignosci possunt: quæ vero nobis antehac sumere licebat, quum ipsæ e cella penuaria depromeremus, farinam, oleum, vinum, ne ista quidem amplius licet. Ipsi enim jam viri parvas claves gestant, occultas, et maxime malignas Laconicas nescio quas, tres habentes dentes. Nihilominus antea licebat clam aperire ostium, si faciendum curassemus nobis triobolarem anulum. Nunc autem familiarum illa perniciēs, Euripides, viros docuit corrosa vermibus sigilla appensa gestare. Itaque opus esse mihi videtur, ut exitium aliquod huic homini quaqua ratione moliamur, vel toxico, vel alio quovis dolo, ut pereat. Hæc ego palam dico: reliqua vero cum scriba in syngrapham conferam.

CHOR. Nunquam hac audivi versutiorem feminam, neque majore facundia pollentem: omnia enim dicit recte, omnesque species examinavit, et omnia ponderavit mente: prudenterque et callide argumenta invenit bene excogitata; adeo ut, si diceret juxta illam Xenocles Carcini filius, vobis omnibus videretur ille, ut quidem opinor, plane nihil dicere.

MUL. II. Pauca sunt, quæ ut dicerem, ipsa in medium processi. Nam cetera quidem recte hæc accusatione comprehen-

τρέφουσι, μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς, κύνας.
καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωστοί· ἂ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ,
αὐταῖσι ταμιεῖου προαιρούσαις λαβεῖν,
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
ἔξεστιν. οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδίᾳ
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ, κακοηδέστατα,
Λακόνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
προτοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑπῄξαι τὴν θύραν,
ποιησαμέναισι δακτύλιον τριαβόλου·
νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ἀκότρηψ' Εὐριπίδης
εἰδίαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια
ἐξαψαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τοῦτοφ' δοκεῖ
ἄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωσγέπως,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τω τέχνῃ,
ἵπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερώς λέγω·
τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς Γραμματέως ξυγγράψομαι.
οὐπώποτε ταύτης

Χο.

ἤκουσα πολυπλοκαυτέρας
γυναικὸς, οὐδὲ δεινότερον λεγούσης.
πάντα γὰρ λέγει δίκαια· πάσας δ' εἰδέας
ἐξήτασεν· πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί,
πυκνῶς τε ποικίλους λόγους
ἀνεῦρεν εὖ διεξητημένους,
ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου,
δοκεῖν ἂν αὐτὸν,
ὡς ἐγῶμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἀντικρὺς μηδὲν λέγειν.
Γυ. β'. ὀλίγων ἔνεκά γ' αὐτὴ παρήλθον βήμάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὐτὴ κατηγόρηκεν εὖ.

ἀ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
 ἐμοὶ γὰρ ὠνήρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
 παιδάρια πέντε καταλιπόν· ἀ γὰρ μόγις
 στεφανηπλοκοῦσ' ἔβασκον ἐν ταῖς μυρρίναις.
 τέως μὲν οἶν, ἀλλ' ἡμικάκως, ἔβασκόμην·
 νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγωδίαις ποιῶν,
 τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς·
 ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολάμεν οὐδ' εἰς ἡμισυ.
 νῦν οἶν ἀπάσαισιν παραινῶ καὶ λέγω,
 τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὐνεκα.
 ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὧ γυναῖκες, δεῖ κακὰ,
 ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς.
 ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
 πλεῖξαι στεφάνους ξυνθηματιαίους εἴκοσιν.

Χο.

ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
 κομψότερον ἔτ', ἢ τὸ πρότερον, ἀναπέφηνεν.
 οἷα κατεστωμύλατο
 οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
 καὶ πολύπλοκον νόημ', οὐδ' ἀσύνητ', ἀλλὰ
 πιδανὰ πάντα. δεῖ δὲ ταύτης

Μν.

τῆς ὕβρεως ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην.
 τὸ μὲν, ὧ γυναῖκες, ὄξυθυμεῖσθαι σφόδρα
 Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ,
 οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
 καὶ τὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,
 μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκείνον εἰ μὴ μαίνομαι.
 ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον.
 αὐταὶ γὰρ ἐσμὲν, κούδεμι' ἐκφορὰ λόγου.

dit; quæ vero ipsa passa sum, ea dicere volo. Mihi enim vir
 mortuus est in Cypro, liberis quinque relictis parvulis, quos ego
 ægre alebam corollis nectendis in foro, ubi venduntur myrti.
 Antea igitur vix ac ne vix quidem vitam meam sustentabam :
 nunc vero hic tragediarum suarum commentis persuasit viris
 deos non esse, unde fit, ut ne dimidiam quidem partem ampli-
 us vendamus. Itaque omnibus suadeo et dico, ut puniatis hunc
 virum multis de causis. Agrestia enim, ô mulieres, nobis facit
 mala, utpote agrestibus oleribus ipse innutritus. Sed in forum
 abibo. Viris enim quisbusdam oportet, ut coronas nectam lo-
 catitias viginti.

CHOR. Altera hæc libertas dicendi lepidior adhuc, quam pri-
 or, apparuit : adeo facete dixit, non intempestive, prudentia præ-
 dita et versuto ingenio : neque dicta ejus intellectu difficilia,
 sed omnia ad persuadendum accommodata. Oportet autem hu-
 jus injuriæ nobis virum illum insignes dare pœnas.

MNES. Vos quidem, ô mulieres, acriter irasci et vehementer
 Euripidi, talia audientes opprobria, non mirum est, neque effer-
 vescere vobis bilem. Nam et ego ipsa, ita mihi salvi sint liberi,
 odi virum illum, nisi insanio. Verumtamen oportet, ut nobis-

met ipsis reddamus rationes: solæ enim sumus, nec metus est, ne foras efferantur nostri sermones. Quid illum accusamus, graviterque ferimus, si duo nobis vel tria flagitia, de quibus rescivit, exprobravit, quum faciamus innumera? Ego enim ipsa primum, ne de alia dicam, conscia mihi sum multorum scelerum: illud vero omnium longe scelestissimum, quod, tres modo dies nupta, dum maritus meus mecum noctu concumbebat, admisi. Erat mihi amicus, qui septuenni mihi vitium obtulerat: hic amore mei captus venit, et januam unguibus leniter scalpsit. Id quod res erat illico cognovi: clam igitur descendo. Vir autem rogat: Quo descendis?—Quo? respondi, tormina me cruciant ventris, ô marite, et dolor; qua gratia ad latrinam eo.—Vade igitur, inquit. Tui ille quidem conterere cedrides, anethum, salviam: ego vero, postquam aqua cardinem conspersi, egressa sum ad mœchum: deinde inclinato corpore juxta aram pro foribus stans, prehensaque adnixa lauro, subagitata fui. Hæc nunquam, animadvertite, dixit Euripides: neque, ut a servis et mulionibus permolimur, si desint alii mœchi, dicit: neque ut, quum maxime noctu ab aliquo subagitatæ fuerimus, mane allia mandimus, e vir ab excubiis domum rediens, aliquid mali nos fecisse statim suspicetur. Hæc, vides, nunquam dixit. Si vero Phædræm conviciis incessit, quid hoc ad nos? Neque istuc dixit unquam,

τί ταῦτ' ἔχουσαι κείνον αἰτιώμεθα,
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δὴ ἡμῶν ἢ τρεῖς
κακὰ ξυνειδώς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτῇ πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
ξύνουδ' ἐμαυτῇ πολλα δειν' ἐκείνο δ' οὖν
δεινότατον, ὅτε νόμφη μὲν ἦν τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ' ἀνήρ παρ' ἐμοὶ κἀλευθεν· ἦν δ' ἐμοὶ φίλος,
ὅσπερ με διεκόμευσεν οὔσαν ἐπτέτιν.
οὗτος πῶθ' αὖ μου ἔκνυεν ἑλθὼν τὴν θύραν·
κἄτ' εὐθὺς ἔγνω· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ· Ποῖ σὺ καταβαίνεις; --- Ὅποι;
στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ νεγ, κἀδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν οὖν ἔρχομαι. --- Βάδιζέ νυν.
κἄτ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἀνηθον, σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδαρ,
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρσιδέμην
παρὰ τὸν Ἀγυῖᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.
ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὅρᾳτ', Εὐριπίδης·
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κῶρσεκόμενων
σποδούμεθ', ἦν μὴ ἔχωμεν ἔτερον, οὐ λέγει·
οὐδ' ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπὸ τοῦ ληκώμεθα,
τὴν νύχθ', ἔωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἴν' εὐθὺς εἰσιῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνηρ
μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταυθ', ὁρᾶς,
οὐπώποτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἰρηκέσσω,
ὡς καὶ γυνὴ δεικνύσα τάνδρῃ τοῦ γκυκλον
ὑπ' αὐγᾶς, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον

τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐδ' εἴρηκέ πω.
 ἔτέραν δ' ἐγῶδ', ἢ ἴφασκεν ὠδίνειν γυνή
 δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίου.
 ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ'. ὠκυτόκει' ἄνούμενος·
 τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρα τὸ παιδίον,
 ἵνα μὴ βοῶη, κηρίω βεβυσμένον
 εἶθ' ὡς ἔνευσεν ἢ φέρουσ', εὐθύς βοᾷ·
 Ἄπελθ', ἄπελθ', ἤδη γάρ, ὦ νερ, μοι δοκῶ
 τέξειν. τὸ γὰρ ἤτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε.
 χεῖρ μὲν γεγηθῶς ἔτρεχεν· ἢ δ' ἐξέσπασεν
 ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου· τὸ δ' ἀνέκραγεν.
 εἶθ' ἢ μιὰ γράυς, ἢ φερεν τὸ παιδίον,
 θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει·
 Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔκμαγμα σόν·
 τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσθιον
 τῷ σῶ προσόμοιον, στρεβλόν, ὥσπερ κύτταρον.
 ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νῆ τὴν Ἄρτεμιν,
 ἡμεῖς γε. κατ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
 οὐδὲν παθοῦσαι μείζον, ἢ δεδράκαμεν;

Xo.

ταυτὶ μέντοι θαυμαστόν,
 ὁπόθεν εὐρέθη τὸ χρεῖμα,
 χ' ἢ τις ἐξέδραψε χώρα
 τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
 τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανούργον
 κατὰ τὸ φανερόν ὡδ' ἀναιδῶς,
 οὐκ ἂν ἀόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμήσαι ποτ' ἂν.
 ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη·
 τὴν παροίμιαν δ' ἐπαινῶ

ut mulier ostendens viro encyclum ad lucem expansum, jubens
 mirari quam pulchrum esset, obtectum mœchum emiserit: non
 utique hoc dixit. Aliam vero ego novi mulierem, quæ decem
 totos dies parturire se dixit, donicum infantem emerit. Vir in-
 terea urbem obibat, medicamenta emens accelerando partui.
 Domum autem adtulit anus in olla infantem, cui, ne vagiret,
 os favo obtulerat: tum, ut capite innuit anus, mulier illico
 clamat: *Abi, abi; jam enim, ô marite, mihi videor paritura.*
 Ventrem enim ollæ calcibus ferierat infans: et hic quidem læ-
 tus abiit. Illa autem favum ex ore infantis extraxit, qui illico
 vagire cœpit. Deinde scelesta anus, quæ infantem adtulerat,
 adcurrit subridens ad virum, et dicit: *Leo, leo tibi natus est,*
expressa tui imago, et cum cetera omnia, tum etiam mentula tue
similis, tortuosa, instar nucamenti pinei. Hæc non perpetramus
 facinora? hæc utique, per Dianam: deinde vero irascimur
 Euripidi, a quo non plus audivimus, quam fecimus?

CHOR. Hoc utique mirum, unde inventa sit res ista, et quæ-
 nam educaverit regio hanc adeo audacem. Talia enim tam im-
 pudenter aperte dicere improbam non rebar inter nos ne ausu-
 ram quidem fuisse unquam. Sed omnia nunc evenire queant;
 et verbum laudo vetus illud: *Sub omni enim lapide dispicere*

oportet, ne latens forte mordeat orator. Enimvero impudentibus suoapte ingenio mulieribus nihil pejus est ad omnia, præter mulieres.

MUL. III. Haud sane, per Aglauron, ô mulieres, sapitis : sed vel fascinatae estis, vel malum aliquod magnum vobis aliud contigit, si hanc sinitis pestem talibus nos omnes injuriis adficere. Quapropter, si quæ est vestrum, quæ hanc ulcisci velit, bene est : sin minus, nos ipsæ et pedisequæ, cinere alicunde sumto, hujus depilabimus cunnum, ut discat mulier quæ sit, mulieribus in posterum non male dicere.

MNES. Ne, quæso, cunnum, ô mulieres. Si enim quum esset libera concio, et liceret verba facere omnibus civibus, quæ adsumus, tum dixi quæ noveram ad excusandum Euripidem idonea, an idcirco pœnas me dare vobis æquum est pilorum vulsione ?

MUL. III. Annon vero te pœnas dare æquum est ? quæ sola sustinuisti causam viri defendere, qui nos multis malis adfecit, dum de industria excogitat fabularum argumenta, sicubi femina improba exstitit, Melanippas faciens et Phædras : de Penelope vero nunquam fecit drama, quod femina casta esse videretur.

MNES. Atqui hujus rei causam novi. Etenim ne unam quidem hujus ætatis mulierum dixeris Penelopen : Phædras vero omnes omnino.

MUL. III. Audite, ô mulieres, quid dixerit improba de nobis omnibus rursus.

MNES. At vero ecastor nondum dixi omnia, quorum conscia sum : sin aliter creditis, vultisne plura dicam ?

MUL. III. Sed plura non possis. Quæcunque enim noveras, effudisti omnia.

MNES. Non ecastor decies-millesimam partem eorum, quæ

τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρῆ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀδρεῖν.

ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄρ' ἢ γυναικες.

Γ. γ'. οὐ τοι μὰ τὴν Ἀγλαυρον, ὦ γυναικες, εὖ φρονεῖτε,
ἀλλ' ἢ πεφάσμαχθ', ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο
ταύτην εἶσθαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιεβρίζειν
ἡμᾶς ἀπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν---εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς,
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
ταύτης ἀποψιλώσωμεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῆ
γυνὴ γυναικας οὔσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

Μν. μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον. ὦ γυναικες. εἰ γὰρ, οὔσης
παρρησίας, κἀξὸν λέγειν ὅσαι πάρεσμεν ἄσται,
εἴτ' εἶπον ἂ' ἴγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,

διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν ;
Γ. γ'. οὐ γὰρ σε δεῖ δοῦναι δίκην ; ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλα κακὰ δέδορακεν,
ἐπίτηδες εὐρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ
οὐπόποτ' ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

Μν. ἐγὼ γὰρ οἶδα ταῦτιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις

τῶννῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἀπαξάσας.

Γ. γ'. ἀκούετ' ὦ γυναικες, οἳ εἶρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἀπάσας αὔθις αὔ.

Μν. καὶ νῆ Δί' οὐδέπω γε

εἶρηχ', ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἶπω ;

Γ. γ'. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾗδεις ἐξέχεας ἅπαντα.

Μν. μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριστὴν μοῖραν, ὣν ποιούμεν.

ἐπεὶ τὸδ' οὐκ εἶρηχ', ὄρᾳς, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι
ἐπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.

Γ. γ'. ἐπιτριβεῖτης.

Μν. ὡς τ' αὖ τὰ κρῆ ἐξ' Ἀπαλουρίων ταῖς μαζροποῖς διδῆσαι,
ἐπειτα τὴν γαλῆν φαμὲν - - -

Γ. γ'. τάλαιν' ἐγὼ, φλυαρεῖς.

Μν. οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν,
οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλω κατώρυξέν ποτ' - - -

Γ. γ'. ἐξόλοιο.

Μν. Ἀχαρική τὸν πατέρα.

Γ. γ'. ταυτὶ δῆτ' ἀνεκτ' ἀκούειν;

Μν. οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄρρεν', εἶτα σαυτῇ
τῆθ' ὑπεβάλε· τὸ σὸν δὲ θυλάτριον παρήκας αὐτῇ.

Γ. γ'. οὐ τοι, μὰ τῷ θεῷ, σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτί·
ἀλλ' ἐκποικίῳ σου τὰς ποκάδας.

Μν. οὔποτε μὰ Δία σὺ γ' ἄψει.

Γ. γ'. καὶ μὴν ἰδοῦ.

Μν. καὶ μὴν ἰδοῦ.

Γ. γ'. λαβὲ δοιμάτιον, Φιλίση.

Μν. πρόσθε μόνον, καὶ γὰρ σε, νῆ τὴν Ἄρτεμιν - - -

Γ. γ'. τί δράσεις;

Μν. τὸν σησαμῶνθ', ὃν κατέφαγες, τῆτόν σε χεσεῖν ποιήσω.

Χο. παύσασθε λοιδορούμεναι. καὶ γὰρ γυνὴ τις ὑμῖν
ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ἡμοῦ γενέσθαι,
σιγαῖθ', ἰν' αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ' ἅττα λέξει.

Κλ. φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦ μοῦ τρόπου,
ὅτι μὲν φίλος εἴμ' ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάδοις.

facimus: siquidem hoc non dixi, viden'? ut strigilibus sumtis
postea tanquam per siphonem adtrahimus vinum.

MUL. III. Male pereas.

MNES. Nec ut carnes ex Apaturiis lenis dantes, deinde mus-
telam dicimus---

MUL. III. Miseram me! nugaris.

MNES. Nec, ut virum securi mulier percusserit, dixi: neque
ut philtris alia virum ad insaniam adegerit: neque ut aliquando
sub balneatorio solio defoderit---

MUL. III. Pestem oppetas.

MNES. Acharnica suum patrem.

MUL. III. Hæccine ferant aures nostræ?

MNES. Neque ut tu, quum ancilla peperisset marem, tibi ipsi
cum subposuisti, tuam vero filiolum tradidisti illi.

MUL. III. Haud sane, per Deas, tu impune hæc dixeris;
sed evellam tibi pilos.

MNES. Nunquam, per Jovem, tu me attinges.

MUL. III. At ecce.

MNES. Ecce contra.

MUL. III. Accipe pallam meam, Philista.

MNES. Admove manum modo, atque ego te, per Dianam---

MUL. III. Quid facies?

MNES. Sesaminam placentam, quam comedisti, hanc faciam
ut caces.

CHOR. Desinite conviciari: nam mulier quædam festinans ad
nos adcurrit: quare, antequam nos conveniat, tacete, ut sedate
audiamus quæ dictura est.

CLIS. Caræ mulieres, adfines morum meorum, me quidem

amicum esse vobis, satis ostendunt malæ meæ: insano enim mulierum amore teneor, vobisque patrocinator semper: et nunc, quum audierim rem magni momenti ad vos pertinentem, de qua paulo ante in foro sermo erat, venio eam delaturus, nuntiaturusque vobis, ut videatis et caveatis, ne vobis incautis accidat grave malum et magnum.

CHOR. Quid est, ô puer? puerum enim te par est vocare, quoad malas adeo leves habes.

CLIS. Euripidem aiunt adfinem quemdam suum, senem hominem, huc misisse hodie.

CHOR. Cui faciendæ rei, aut cuius consili gratia?

CLIS. Ut quidquid consultaretis, et facere decerneretis, ille esset sermonum vestrorum explorator.

CHOR. At quomodo fefellit nos mulieribus immixtus vir?

CLIS. Pilos ipsi adussit et evulsit Euripides, et quod ad reliqua omnia, ut mulierem adornavit.

MNES. Hæccine isti creditis? Quis enim vir adeo stultus sit, ut pilos sibi evelli patiatur? Haud equidem crediderim, ô venerandæ Deæ.

CLIS. Nugas blatis. Non enim venissem nuntiaturus, nisi audivissem hæc ex illis, qui rem certo sciunt.

CHOR. Rei sane indignæ nuntius ad nos adfertur. Quare, mulieres, non cunctari oportet, sed circumspicere virum, et quærere, ubi clam ingressus inter nos delitescat. Et tu nobiscum eum deprehendere stude, ut gratiam hanc et illam a nobis in eas, ô amice.

CLIS. Age videam. Quænam es prima tu?

γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεὶ.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγω τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον,
ἦκω φράσων τοῦτ', ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα
σκοπήτε, καὶ τηρήτε, μὴ τι προσέσχη
ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.

Χο. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ; παιῖδα γὰρ σ' εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.

Κλ. Εὐριπίδην φάσ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὐτοῦ, γέροντα, δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.

Χο. πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;
Κλ. Ἦν ἅττα βουλευοῖσθε καὶ μέλλοιτε δεῖν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.

Χο. καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξίν ὦν ἀνὴρ;

Κλ. ἄφουσεν αὐτὸν κἀπέτιλλ' Εὐριπίδης,
καὶ τᾶλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναικ' ἐσκεύασε.

Μν. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίδιος, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;

Κλ. οὐκ οἶμαι ἄνωγ', ὦ πολυτιμῆτά θεῶ.
ληρεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἤλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ ἔπευσμένη ταῦτα τῶν σάφ' εἰδόντων.

Χο. τὸ πρᾶγμα τοῦτ' εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.
καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.

Κλ. φερ' ἴδω· τίς ἢ πρώτη σύ;

- Κλ. ζητητέαι γὰρ ἐστέ. ποῖ τις τρέψεται;
- Μν. κακοδαίμων ἐγώ.
- Γυ. δ'. ἐμ', ἤτις, ἤξου;
- Κλ. ναί.
- Γυ. δ'. Κλεονύμου γυνή.
- Κλ. γινώσκειθ' ὑμεῖς, ἤτις ἔσθ' ἡδ' ἡ γυνή.
- Χο. γινώσκομεν δῆτ'. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.
- Κλ. ἡδὲ δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἡ τὸ παιδίον
ἔχουσα;
- Γυ. δ'. τίτθῃ, νῆ Δί', ἐμή.
- Μν. διοίχομαι.
- Κλ. αὕτη σὺ, ποῖ στρέφει; μὲν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;
- Μν. ἔασον οὐρῆσαί μ'.
- Κλ. ἀναίσχυντός τις εἶ.
σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'. ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε.
- Χο. ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα.
μόνην γὰρ αὐτήν, ᾧ ἄνεγ, οὐ γινώσκομεν.
- Κλ. πολὺν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.
- Μν. νῆ Δί', ᾧ μέλε,
στραγγουσιῶ γὰρ· ἐχθρὸς ἔφαγον κάρδαμα.
- Κλ. τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;
- Μν. τί δῆτά μ' ἔλκεις ἀσθενοῦσαν;
- Κλ. εἶπ' ἐμοί,
τίς ἔστ' ἀνὴρ σοι;
- Μν. τὸν ἐμὸν ἀνδρὰ πυνθάνει;
- Κλ. τὸν δεῖνα γινώσκεις, τὸν ἐκ Κοθακιδῶν;
τὸν δεῖνα; ποῖον; ἔσθ' ὁ δεῖν', ὅς καὶ ποτε---

- MNES. Quo me vertam?
- CLIS. Excutiendæ enim estis.
- MNES. Me miserum!
- MUL. IV. Mene, quæ sim, rogabas?
- CLIS. Ita.
- MUL. IV. Cleonymi uxor.
- CLIS. Scitisne vos quænam sit hæc femina?
- CHOR. Novimus omnino: sed alias explora.
- CLIS. Hæc vero quænam est, quæ infantem portat?
- MUL. IV. Nutrix, per Jovem, mea.
- MNES. Nullus sum.
- CLIS. Heus tu? quo abis? mane hic. Quid istuc mali?
- MNES. Sine mingere me.
- CLIS. Impudens utique es. Tu igitur rem tuam age: opperier enim hîc.
- CHOR. Opperire, quæso, et observa eam diligenter: solam enim illam, ô bone, non novimus.
- CLIS. Heus tu, perdiu mingis.
- MNES. Nimirum, ô miselle, stranguria laboro. Heri enim edi nasturtium.
- CLIS. Quid de nasturtio garris? quin vade huc ad me.
- MNES. Quid, quæso, me trahis ægrotantem?
- CLIS. Dic mihi, quisnam est maritus tibi?
- MNES. Maritum meum, qui sit, rogitas? nostin' aliquem Cothocidensem?
- CLIS. Aliquem? quemnam? Estne aliquis ille, qui et aliquando---

MNES. Aliquis, filius alicujus.

CLIS. Nugari mihi videris. Venistin' huc jam antea?

MNES. Eccequotannis.

CLIS. Et quænam est tua contubernalis?

MNES. Quædam.

CLIS. Heu me miserum! nihil dicis.

MUL. V. Amove te. Ego enim examinabo hanc probe e sacris superioris anni: tu vero hinc recede, ne audias, qui vir es. At tu, dic mihi, quid primum nobis sacrorum ostensum fuit? agedum, quid primum erat?

MNES. Quid primum? bibebamus.

MUL. V. Quid vero post hoc secundum?

MNES. Propinabamus.

MUL. V. Hæc quidem audivisti ex aliquo. Quid vero tertium?

MNES. Scaphium Xenylla petiit: non enim aderat matula.

MUL. V. Nihil dicis. Huc veni, huc, Clisthenes: hic est vir, quem autumas.

CLIS. Quid igitur faciam?

MUL. V. Vestes illi exue: nihil enim sani dicit.

MNES. Itane vestes exuetis mihi, novem liberorum matri?

CLIS. Solve cito strophium, impudentissima.

MUL. V. Ut et firma videtur, et robusta! nec edepol mammas, uti nos, habet.

MNES. Nempe sterilis sum, nec unquam prægnans fui.

MUL. V. Itane nunc? Paulo ante vero mater eras novem liberorum.

CLIS. Sta erectus. Quo penem trudas deorsum?

MUL. V. Eccum, vide, prominet, et optimi coloris est.

Mν. τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.

Κλ. ληρσεῖν μοι δοκεῖς.

Mν. ἀνηλθεῖς ἤδη δεῦρο πρότερον;

νῆ Δία,

ὄσ' ἔτη γε.

Κλ. καὶ τίς σοῦ ἴστι συσκηνήτρια;

Mν. ἢ δεῖν' ἔμοιγ'.

Κλ.

οἷ μοι τάλας, οὐδὲν λέγεις.

Γυ. ε'. ἄπελθ'. ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρουσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι, ἵνα μὴ πακούσης ὦν ἀνήρ. σὺ δ' εἴπ' ἐμοί, ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο. φέξ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;

Mν.

τί πρῶτον; ἐπίνομεν.

Γυ. ε'. τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;

Mν.

πρὸςπίνομεν.

Γυ. ε'. ταυτὶ μὲν ἠκουσάς τινος· τί δὲ τὸ τρίτον;

Mν. σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμῖς.

Γυ. ε'. οὐδὲν λέγεις. δεῦρ' ἔλθθ', δεῦρ', ὦ Κλειςίδεες· ὄδ' ἔστιν ὠνήθ, ὃν λέγεις.

Κλ.

τί οὖν ποιῶ;

Γυ. ε'. ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.

Mν.

κᾶπειτ' ἀποδύσεται ἑννέα παιδῶν μητέρα;

Κλ.

χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦ ναίσχυντε σύ.

Γυ. ε'.

ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καστεργά· καὶ, νῆ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.

Mν.

στεριφὴ γὰρ εἰμι, κοῦκ ἐκύησα πάποτε.

Γυ. ε'.

νῦν; τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παιδῶν ἑννέα.

Κλ.

ἀνίστασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;

Γυ. ε'.

τόδ', ἰδοῦ, ἔκυψε, καὶ μάλ' εὐχρων, ὦ τάλαν.

Κλ. καὶ ποῦ ἔστιν ;

Γυ. ε'. αὐθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.

Κλ. οὐκ ἔν γε ταυθί.

Γυ. ε'. ἀλλὰ δεῦρ' ἦκει πάλιν.

Κλ. ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ἄνθρωπ' ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πῶς διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.

Γυ. ε'. ὁ μίαρὸς οὗτος ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.

Μν. κακοδαίμων ἐγὼ,
εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα.

Γυ. ε'. ἄγε δὴ, τί δρῶμεν ;

Κλ. τουτοὶ φυλάττετε

καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγῶν οἰχῆσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς Πρωτάνεσιν ἀγγελῶ.

Χορός.

ἡμᾶς τοῖνον μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἀψαμένους χρῆ
ξυζωσαμένους τ' εὖ κἀνδρείως, τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας,
ξητεῖν εἰ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι
τὴν πνύκα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηνάς, καὶ τὰς διόδους διαθεῆσαι,

Ημ. εἶα δὴ πρόωιστα μὲν χρῆ κούφον ἐξορμαῖν πόδα,
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρῆ
μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρὸς ἐστὶ μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρόωιτην τρέχειν χρῆ ὡς τάχιστα ἤδη κύκλω.

εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάντ',
εἴ τις ἐν τόποις ἐδραῖος ἄλλος αὐτὸν ἐλέηθεν ὦν.

πανταχῇ διάριψον ὄμμα,

καὶ τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.

ἦν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια,

δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ

CLIS. At ubi est ?

MUL. V. Rursus in anteriorem partem abit.

CLIS. Utique hic non est.

MUL. V. Etenim huc revertitur.

CLIS. Isthmum aliquem habes, homo : sursumque et deorsum
penem trahis retrahisque frequentius quam Corinthii.

MUL. V. Nimirum scelestus hic ista nobis convicia dixit
Euripidis defendendi gratia.

MNES. Me miserum ! in quas memet conjeci molestias !

MUL. V. Agedum quid faciemus ?

CLIS. Hunc adservate sedulo, ne fuga hinc elabatur : ego vero
ista Prytanibus nuntiabo.

CHOR. Nos igitur deinceps lampadas jam accendere oportet,
succintasque bene et viriliter, pallisque exutas, quærere, an forte
et alius vir clam ingressus sit, et obire Pnycem totam, tentoria-
que et vias perlustare.

SEM. Eia igitur primum quidem oportet levem efferre pedem,
et dispicere quaquaversum silentio : maxime vero oportet prope-
rare : nam cunctandi copia non est amplius : sed quamprimum
oportet citissime in orbem currere. Eia age nunc investiga, et
scrutare celeriter cuncta, an quis in his locis insidiator alius for-
te delitescat. Quaquaversum circumfer oculos, et tam ab illa,

quam ab hac parte omnia dispice accurate. Si enim non latuerint cœpta ejus impia, non solum dabit pœnas, sed præterea etiam aliis omnibus erit exemplum injuriæ, injustorumque facinorum, et impiorum morum: dicetque esse deos manifesto: documentoque crit in posterum omnibus hominibus venerari deos, et juste pietatem colentes, legibusque consentanea cogitantes, recte facere. Et nisi hæc faciant, talia illis erunt: eorum si quis deprehensus fuerit in nefario facinore, furore ardens, rabieque insanus, si quid fecerit, omnibus manifesto apparebit feminis et mortalibus, injuste et impie factorum pœnas deum repetere confestim solvendas.

CHOR. Sed nobis videntur omnia fere perspecta esse recte: non enim conspicimus ullum alium inter nos latitantem.

MUL. VI. Ah, ah! Quo, quo fugis? heus, heus tu, non manebis? miseram me, miseram! et infante raptο ab uberibus meis e conspectu aufugit.

MNES. Clama quantumlibet: at hunc nunquam præmansis nutries buccellis, nisi me amittatis: sed hic super femora percussus gladio cruentas venas, sanguine imbuet aram.

τοῖς ἄλλοισίν γ' ἔσται πᾶσιν
παράδειγμ' ἕβρεως, ἀδίκων τ' ἔργων,
ἀθέων τε τρόπων·
φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερωῶς,
δείξει τ' ἤδη
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας,
δικαίως τ' ἐφέποντας
ὅσια, καὶ νόμιμα μηδομένους,
ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
καὶ μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται·
αὐτῶν ὅταν ληφθῆ τις ἀνόσια δρῶν,
μανίαις φλέγων,
λύσση παράκοπος,
εἴ τι δρώη, πᾶσιν ἐμφανὲς ὄραῖν
ἔστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,
ὅτι τὰ παρὰ νόμα, τὰ τ' ἀνόσια, θεὸς
ἀποτίνεται,
παραχρημὰ τε τίνεται.

Xo. ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντ' ἄπως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ὄρωμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.

Γυ. ζ'.
ᾶ, ᾶ.

ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς;
τάλαινα' ἐγὼ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.
Μν. κέκραχθι τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψαμμεῖς,
ἦν μὴ μ' ἀφήτ'. ἀλλ' ἐνθάδ', ἐπὶ τῶν μηρῶν
πληγὴν μαχαίρα τῆδε φοινίας φλέβας,
καδαίματώσει βωμόν.

- Γυ. ζ'. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
 γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ' ; οὐ πολλὴν βοήν
 στήσεσθε καὶ τροπαῖον ; ἀλλὰ τοῦ μόνου
 τέκνου με περιόψεσθε ἀποστερουμένην ;
- Χο. ἔα, ἔα.
 ὦ πῶτοναι Μοῖραι, τί δὲ δέρκομαι
 νεοχμὸν αὐτέρας.
 ὡς ἅπαν γὰρ ἐστὶ τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.
 οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε ;
- Μν. οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.
- Χο. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ, καὶ περαιτέρω ;
- Γυ. ζ'. δεινὰ δῆτ' ὅτι γ' ἔχει μου ἕξαπάσας τὸ παιδίον.
- Χο. τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
 τοιαῦτα ποιῶν ὄδ' ἀναισχυντεῖ ;
- Μν. κοῦπω μέντοι γε πέπαυμαι.
 ἀλλ' οὐδ' ἤξεῖς ὄθεν ἦκεις,
 φαύλως τ' ἀποδράς, οὐ λέξεῖς
 οἷον δράσας διέδυσ ἔργον.
 λήψει δὲ κακόν.
- Μν. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.
- Χο. τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν
 ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκους ἔργοις ;
- Μν. μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.
- Χο. ἀλλ' οὐ, μὰ τῶ θεῶ, τάχ' οὐ
 χαίρων ἴσως ἐνυθρίσεις,
 λόγους τε λέξεῖς ἀνοσίους.
 ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀντα-
 μειψόμεσθ' ἄ σ', ὡσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε.

- MUL. VI. O me miseram ! annon opem feretis, mulieres, et clamore multo sublato, statuetis de hoc tropæum ? sed unico infante me sinetis impune privarier ?
- CHOR. Ah, ah ! ô venerandæ Parcæ, quodnam video novum rursus prodigium ? ut nihil aliud reperire est, quam audaciæ facinora et impudentiæ ! quale rursus fecit facinus ! quale, amicæ, hoc !
- MNES. Quomodo vestram effrænata insolentiam retundam ?
- CHOR. Nonne indigna hæc sunt, et ultra omnem modum ?
- MUL. VI. Indigna utique, quod meum mihi eripuit infantem.
- CHOR. Quid ergo dicendum est ad hæc ? quum talia faciens frontem adeo perfricat.
- MNES. Necdum sane desii.
- MUL. VI. Sed non eo redibis, unde venisti : nec facile fuga hinc elapsus dices, quantum ausus scelus evaseris : male vero peribis.
- MNES. Hoc quidem nunquam fiat ; abominor.
- CHOR. Quis igitur deorum immortalium te adjutum veniat, qui tam impie te geras ?
- MNES. Frustra blateratis : nam ego hanc parvolam nunquam amittam.
- CHOR. Sed, per Deas, haud impune mox in nos illudes, verbaque dices impia. Nefariis enim factis vicissim, ut par est,

hæc tua ulciscemur. Fortasse autem te, conversa ad malum diversi generis, inhibebit fortuna quædam.

MUL. VI. Sed his adsumtis mulieribus, oportet te ligna efferre, et comburere improbum istum, igneque ustulare quam citissime. Quæstitum eamus sarmenta, ô Mania; nam ego te reddam titionem hodie.

MNES. Succende et combure. Tu vero Creticum amiculum exue cito, et mortis tuæ, infans, solam ex mulieribus accusa matrem tuam. Quid hoc rei est? in utrem mutata est puella vino plenum, etiam Persicas habentem. O calidissimæ mulieres, ô bibacissimæ, et ex quacunque re excogitantes rationem bibendi: ô magnum cauponibus bonum, nobis autem contra malum: malum vero etiam suppellectili et subtemini.

MUL. VI. Admove multa sarmenta, Mania.

MNES. Admoveas licet. Tu vero responde mihi hoc: hunc infantem peperisse te dicis?

MUL. VI. Et decem menses illum in utero gestavi.

MNES. Gestastin' tu?

MUL. VI. Ita me sospitet Diana.

MNES. Trium cotylarum, aut quanti capacem? dic mihi.

MUL. VI. Quid mihi fecisti? exuisti, impudens, meum infantem vestibus, qui tantillus est.

MNES. Tantillus?

τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ'
ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον
ἐπέχει τις τύχη.

ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν δ' ὅσον τάχος.

Γ. ζ'. Ἰαμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ᾧ Μανία·
καὶ γὰρ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.

Μν. ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
ἀπόδυδι ταχέως· τοῦ θανάτου δ', ᾧ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.
τουτὶ τί ἐξίν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων.
ᾧ θερμόταται γυναῖκες, ᾧ ποτίσταιται,
καὶ παντὸς ὑμῖν μηχανώμεναι πειεῖν,
ᾧ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν·
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαίοις, καὶ τῇ κρόκη.

Γ. ζ'. παραβάλλε πολλὰς κληματίδας, ᾧ Μανία.

Μν. παραβάλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναι μοὶ τοδί.
τουτὶ τεκεῖν φῆς;

Γ. ζ'. καὶ δέκα μῆνας αὐτ' ἐγὼ
ἤνεγκον.

Μν. ἤνεγκες σύ;

Γ. ζ'. νῆ τὴν Ἄρτεμιν.

Μν. τρικότυλον; ἢ πῶς; εἴπ' ἐμοί.

Γ. ζ'. τί μ' εἰργάσασ;

ἀπέδυσας, ᾧ ναίσχυντέ, μου τὸ παιδίον,
τυννοῦτον ὄν.

Μν. τυννοῦτο;

- Γυ. ζ'. μικρόν, νη Δία.
 Μν. *πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοᾶς, ἢ τέτταρας;*
 Γυ. ζ'. *σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων.*
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.
 Μν. μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.
 Γυ. ζ'. *ἐμπρήσομεν τοῖνον σε.*
 Μν. πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.
 Γυ. ζ'. *μὴ δῆδ', ἱκετεύω σ'. ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χεῖρῖς ποίει*
ὑπέρ γε τούτου.
 Μν. Φιλότεκνός τις εἴ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἤτιον ἢδ' ἀποσφαγήσεται.
 Γυ. ζ'. *οἴμοι τέκνον. δός μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία,*
ἵν' οὖν τό γ' αἶμα τοῦ τέκνου τοῦ μοῦ λάβω.
 Μν. *ὑπεχ' αὐτὸ, χαρισθῆναι γὰρ ἐν γε τοῦτό σοι.*
 Γυ. ζ'. *κακῶς ἀπόλοι'. ὡς φθονερός εἶ καὶ δυσμενής.*
 Μν. *τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.*
 Γυ. ζ'. *τί τῆς ἱερείας γίγνεται;*
 Μν. τουτὶ λαβέ.
 Γυ. η'. *ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;*
τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου ἔξηρήσατο;
 Γυ. ζ'. *ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ', ἐπειδήπερ πάρει,*
φύλαξον αὐτὸν, ἵνα, λαβοῦσα Κλεισθένη,
τοῖσιν Πρωτάνεσιν, ἂ πεποίχη' οὗτος, φεράσω.
 Μν. *ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;*
τίς πείρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,
καὶ μ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὰ πρᾶγματα,
οὐ φαίνεται οὔπω. φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον

- MUL. VI. Per ecastor parvus.
 MNES. Quot annos vero natus est? tres congios, an quatuor?
 MUL. VI. Fere tantum, et quantum temporis a proximis
 Liberalibus effluxit. Sed redde eum.
 MNES. Non. Testis mihi sit hic Apollo.
 MUL. VI. Cremabimus igitur te.
 MNES. Cremetis licet: hæc vero jugulabitur illico.
 MUL. VI. Ne facias, obsecro te: sed me, potius quam hunc,
 quocunque vis, affice malo.
 MNES. Amans liberorum videris esse natura: sed nihilomi-
 nus hæc jugulabitur.
 MUL. VI. Hei mihi, filia! Da mihi alveum, Mania, ut sal-
 tem sanguinem filiae meæ excipiam.
 MNES. Subpone eum: gratificabor enim hoc unum tibi.
 MUL. VI. Male pereas. Quam invidus es et malevolus!
 MNES. Pellis hæc sacerdoti cedit.
 MUL. VI. Quid cedit sacerdoti?
 MNES. En accipe.
 MUL. VII. Miserrima Mica, quis puella te privavit? Quis
 dilectam et unicam filiolum tibi eripuit?
 MUL. VI. Improbus hic. Sed quandoquidem ades, custodi
 ipsum, ut adsumto comite Clisthene, Prytanibus, quæ fecit
 scelestus ille, indicem.
 MNES. Age vero, quænam erit ratio expediendæ salutis?
 quis conatus, quod commentum? auctor enim hujus negotii, et

qui me coniecit in tantas molestias, nondum usquam apparet Age, quemnam, quem nuntium mittere possim ad eum? At rei expediendæ rationem novi ex Palamede. Ut ille, literis inscriptas palmulas projiciam. Sed non sunt in promptu palmulæ. Undenam misero fieri possit palmularum copia? unde? Quid vero si pro palmulis has statuas literis inscriptas disjecero? melius multo id fuerit. Lignum enim et hæ sunt, et illæ erant lignum. O manus meæ, aggredi oportet rem, quæ viam nobis ad salutem aperit. Agite igitur, tabellarum politarum plagulæ, recipite scalpri sulcos, nuntios meorum malorum. (hei mihi! malum est istuc Rho: nam quem per sulcum vadit?) Ite, festinate per omnes vias, hac, illac: celeritate opus est.

CHOR. Nos vero ad spectatores conversæ, nosmetipsas laudemus; quamvis nemo non muliebri generi multa convicia dicat, quasi merum simus malum hominibus, et a nobis oriantur omnia, lites, rixæ, seditio, molestus dolor, bellum. Sed quæso vos, si malum sumus, cur ducitis nos uxores, si vere malum sumus? et interdicitis, ne exeamus, et ne quæ nostrum ex fenestra prospiciens deprehendatur? quin tanto labore malum studetis custodire? Quod si egressa fuerit mulier aliquo, neque inveniatis eam domi, insanum in modum insanitis, quos oportebat diis libare et lætari, si revera ex ædibus evaserit vobis malum, nec illud reperiretis domi. Et si forte lusu defatigatæ dormia-

πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον ἐκ τοῦ Παλαμήδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεσιί μοι πλάται. πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν ἀθλίω πλάται; πόθεν; τί δ' ἂν, εἰ ταδί τὰγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν γράφων διαῤῥίπτοιμι; βέλτιον πολύ. ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κακείν' ἦν ξύλον.

ὦ χεῖρες ἐμαί,

ἐγχειρεῖν χρῆν ἔσγω πορίμω.

ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,

δέξασθε σμίλης ὀλκούς,

κήρυκας ἐμῶν μόχθων. (οἴμοι

τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρὸν,

χωρεῖ, χωρεῖ ποῖαν αὐλακα;)

βάσκειτ', ἐπείγετε πάσας καθ' ἰδοῦς,

κείνη, ταύτη' ταχέως χεῖ.

Χορός.

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραδᾶσαι. καὶ τοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φύλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει, ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνδράποισ, καὶ ἡμῶν ἐστὶν ἅπαντα, ἔριδες, νείκη, στάσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. Φέρε δὴ νῦν, εἰ κακὸν ἐσμὲν, τί γαμειθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακὸν ἐσμὲν; καὶ παγορεύετε μὴτ' ἐξελεῖν, μὴτ' ἐγκύψασαν ἀλῶναι; ἀλλ' οὕτωσὶ πολλῆ σπουδῆ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν; καὶ ἐξελεῖν τὸ γυναικίον ποί, καὶ εὖροισ' αὐτὸ θύραισιν, μανίας μαίνεσθ', οὓς χεῖν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς ἐνδοθεν εὖρετε φροῦδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἐνδον. καὶ καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παῖσασαι καὶ κοπιῶσαι,

πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινοσῶν.
 κἄν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεῶσθαι·
 κἄν αἰσχυνθεῖς ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
 αὐθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
 ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρεσιν ἰδέσθαι.
 βάσανον δῶμεν, πότεροι χεῖρους. ἡμεῖς μὲν γὰρ φαμὲν ὑμᾶς·
 ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ, κἄν τιτιθῶμεν πρὸς ἕκασον,
 παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τάνδρος τοῦνομ' ἕκασον.
 Ναυσιμάχης μὴν ἤττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τάργα.
 καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπερ Σαλαβακχῆς.
 πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνε πολλῆ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι,
 καὶ Στρατονίκην, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.
 ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσιν τις βουλευτῆς ἐστὶν ἀμείνων,
 παραδοὺς ἐτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσει.
 οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθα εἶναι.
 οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πενήκοντα τάλαντα
 εἰς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ' ἦν τὰ μέγισθ' ὑφέληται,
 φορμὴν πυρῶν τάνδρος κλέψασ', ἀδῆμερον αὐτ' ἀπέδωκεν.

ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
 ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποιοῦντας·
 καὶ πρὸς τούτοις γάστριδος ἡμῶν
 ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
 καὶ βαμολόχους, κἀνδραποδιστάς.
 καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
 χεῖρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν.
 ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
 τάντιον, ὁ κακῶν, οἱ καλαδίσχοι,
 τὸ σκιάδειον·

mus in alienis ædibus, unusquisque malum hoc investigat, lec-
 tos circumiens. Et si e fenestra prospexerimus, studet quilibet
 malum illud spectare: et si quæ pudore suffusa recesserit, mul-
 to magis quisque cupit, ut caput exserens malum rursus se con-
 spiciendum præbeat. Adeo nos manifesto sumus vobis multo
 meliores: idque ex instituto examine apparere potest. Examini-
 nemus, utri deteriores sint: nos enim dicimus vos: vos vero
 nos. Consideremus igitur, et opponamus singulos singulis,
 comparantes feminæ et viri nomina singula inter se. Nausi-
 machæ scilicet cedit Charminus: manifesta enim sunt facta:
 et Cleophon deterior omnino est Salabaccha: cum Aristomachæ
 vero, prænobili illa Marathonia, et cum Stratonice nemo ves-
 trum a longo jam tempore, ne conatur quidem certare. Sed Eu-
 bulæ aliquis ex superioris anni senatoribus præstat, qui scilicet
 alteri munus senatorium cessit? At ne ipse quidem hoc dixeris.
 Sic itaque nos multo meliores viris gloriamur esse. Neque fe-
 mina, quæ ex publica pecunia quinquagena talenta furari con-
 sueverit, bigis urbem invehitur: sed, quum plurimum surripit,
 sportam tritici viro suffurata, eodem die illam reddit. Sed nos
 horum multos ostendere possemus ista facientes, et præterea ven-
 tri, magis quam nos, deditos, et grassatores, et scurras, et pla-
 giarios. Quin immo patrimonia multo minus quam nos con-
 servare sciunt. Nobis enim salvum usque adhuc liciatorium,
 scapus textorius, calathisei, umbella: viris autem hisce nostris
 periit quidem multis scapus ex ædibus, cum ipsa lancea: multi
 autem alii bellicis in expeditionibus ab humeris abjecerunt cly-
 peum.

De multis mulieres nos jure expostulare possemus cum viris :
de uno vero præcipue, quod est omnium longe maximum.
Oportebat enim, nostrarum si quæ peperisset utilem civitai
virum, ordinum ductorem, vel imperatorem, adfici honore ali-
quo, primamque sedem illi tribui in festo Steniorum et Scirorum,
aliisque festis, quæ celebrare solemus. Sin timidum et inutilem
virum quædam peperisset femina, vel trierarchum ignavum,
vel gubernatorem imperitum, posteriorem eam sedere, capite
detonso, illa, quæ fortem virum peperisset. Qui enim par est,
ô cives, Hyperboli matrem sedere, albis indutam vestibus, et
promissa coma, juxta matrem Lamachi, et fœnori locare pe-
cuniam ? cui, si fœnori alicui dedisset, et fœnus exigeret, oportebat dare neminem usuras, sed auferre vi pecuniam cum hoc dicto : *Digna scilicet es fœnore, quæ talem peperisti factum !*

MNESILOCHUS, MULIER VII. EURIPIDES,

PRYTANIS, CHORUS:

MNES. Strabus factus sum, dum expectans oculorum aciem

τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τοῦτοις
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ.
πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔρριπται τὸ σκιαδεῖον.

πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν
τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως· ἐν δ' ὑπερφυστατον.
χρῆν γὰρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
ταξίαρχον, ἢ στρατηγόν, λαμβάνειν τιμὴν τινα,
προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
ἐν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνή,
ἢ τριήραρχόν πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακόν,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον ἀποκεκαρμένην,
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
τὴν Ὑπερόλου καθῆσθαι μητέρ' ἡμφισμένην
λευκά, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ἢ χρῆν, εἰ δανείσειέν τιμι,
καὶ τόκον πρᾶττοιο, δίδόναι μὴδέν' ἀνθρώπων τόκον,
ἀλλ' ἀφαιεῖσθαι βία τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί·
ΛΞΙΑ ΓΟΥΝΕΙ ΤΟΚΟΥ, ΤΕΚΟΥΣΑ ΤΟΙΟΥΤ-
ΤΟΝ ΤΟΚΟΝ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΓΥΝΗ Η, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ,
ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Μν. ΙΛΛΟΣ γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοῦμποδῶν ; οὐκ ἔσθ' ὅπως

οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
 τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγείμην δράματι;
 ἐγῶδα τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
 πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.

Γυ. ἡ'. τί αὖ σὺ κυκανῆς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
 πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
 ἔξεις, ἕως ἂν τῶν Πρυτανέων τις φανῇ.

Μνησιλόχος ὡς Ἑλένη.

“ Νείλου μὲν αἶδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
 “ ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πᾶσον
 “ λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεῶν.

Γυ. ἡ'. πανοῦργος εἶ, νῆ τὴν Ἑκάτην τὴν Φωσφόρον.

Μν. “ ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος,
 “ Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.

Γυ. ἡ'. σοὶ γ' ὦ *λεθρε,

πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυγώνδας μὲν οὖν

Μν. “ Ἑλένη δ' ἐκλήθη.

Γυ. ἡ'. αὐθις αὖ γίγναι γυνή,
 πρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκη;

Μν. “ ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
 “ ῥοαῖσιν ἔθανον.

Γυ. ἡ'. ὄφελος δὲ καὶ σὺ γε.

Μν. “ καὶ γὰρ μὲν ἐνθάδ' εἶμ' ὁ δ' ἄθλιος πόσις

“ οὐμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.

“ τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κοράκων πονηρίαι;

“ ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμὴν,

“ μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος

Εὐριπίδης ὡς Μενέλαος.

“ τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,

illuc defigo: ille autem nondum apparet. Quid, miror, impedimento esse possit? fieri sane non potest, quin eum frigidi Palamedis pudeat. Qua igitur illum adducere queam fabula? At novi; recentem Helenam imitabor. Omnino enim mihi est muliebris vestitus.

MUL. VII. Quid rursus machinaris? aut quid circumspicias? acerbam Helenam videbis mox, nisi modeste te geras, donec Prytanum aliquis veniat.

MNES. ut HELENA. Nili hæc sunt pulchris Nymphis decora fluentia, qui pro cœlesti pluvia Ægypti solum candidæ irrigat, nigra syrmaea victitantem populum.

MUL. VII. Omnium machinarum peritus es, per Hecaten luciferam.

MNES. Mihi vero patria est quidem haud ignobilis, Sparta: pater autem Tyndareus.

MUL. VII. Tibine, ô perditæ, iste est pater? immo vero Phrynondas.

MNES. Helena autem vocor.

MUL. VII. Fis rursus femina, antequam prioris fraudis, qua feminam mentitus es, dederis pœnas?

MNES. Viri autem multi propter me ad Scamandria fluentia occubuerunt.

MUL. VII. Utinam tu quoque!

MNES. Et ego equidem hic sum; at miser maritus meus Menelaus nondum advenit. Quid igitur vivo corvorum ignavia? sed aliquid quasi blanditur cordi meo. Ne frusteris, ô Jupiter, appropinquante m spem meam.

EUR. ut MENELAUS. Quis harum munitarum ædium est dominus, qui hospites excipiat in mari fluctibus agitato tempestatem passos et naufragium?

MNES. Protei hæc est domus.

EUR. Cujusnam Protei?

MUL. VII. O infelicissime, mentitur ecastor. Nam mortuus est Proteas annis abhinc decem.

EUR. Ad quam vero terram appulsa est navis nostra?

MNES. Ægyptum.

EUR. O me miserum! quo tempestate delati sumus!

MUL. VII. Credisne, ð stulte, huic male perituro, nugantii nugas? Thesmophorium hoc est.

EUR. Ipse vero Proteus, estne domi, an foris?

MUL. VII. Certe nausea laboras adhuc, hospes, qui postquam audivisti mortuum esse Proteam, tamen rogitas sitne domi an foris.

EUR. Heu; heu! mortuus est. Ubi vero conditus est sepulcro?

MNES. Hoc est ipsius sepulcrum, ad quod sedemus.

MUL. VII. Male pereas, et peribis utique, qui audes sepulcrum vocare aram.

EUR. Cur vero sedes in hac sepulcrali sede, palla obtecta, hospes?

MNES. Vi cogor nuptiis cum Protei filio inire lecti societatem.

MUL. VII. Quid rursus, infelix, decipis peregrinum hunc? Hicce fraudum artifex huc ascendit, hospes, ad mulieres, auri furandi gratia.

MNES. Latra, corpus meum incessens maledictis.

“ ὅστις ξένους δέξαιτο, ποντίῳ σάλῳ
“ κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;

Mv. “ Πρωτέως τὰδ' ἐστὶ μέλαθρα.

Eu. “ ποίου Πρωτέως;

Gu. η'. ὃ τρισκακῶδαιμον, ψεύδεται, νῆ τὰ θεῶ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.

Eu. “ ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;

Mv. “ Αἴγυπτον.

Eu. “ ὃ δύστηνος, οἷ πεπλώκαμεν

Gu. η'. πείθει τι, ὃ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ.
ληροῦντι λῆρον; Θεσμοφόριον τουτογί.

Eu. “ αὐτὸς δὲ Πρωτεύς ἔνδον ἔστ', ἡ Ξώπιος

Gu. η'. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾶς ἔτ', ὃ ξένη,
ὅστις γ' ἀκούσας ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
ἔπειτ' ἐρωτᾶς, ἔνδον ἔστ', ἡ Ξώπιος.

Eu. “ αἶ, αἶ, τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τὰφῳ;

Mv. “ τὸδ' ἔστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.

Gu. η'. κακῶς ἄρ' ἐξόλοιο, κᾶξολεῖ γέ τοι,
ὅστις γε τολμᾶς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.

Eu. “ τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἔδρας,
“ φάρει καλυπτὸς, ὃ ξένη;

Mv. “ βιάζομαι

“ γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμίξαι λέχος.

Gu. η'. τί, ὃ κακῶδαιμον, ἐξαπατᾶς αὐτὸν ξένον;
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνήλθεν, ὃ ξένη,
ὡς τὰς γυναῖκας, ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.

Mv. “ βιάυζε, τοῦμὸν σῶμα βάλλουσα ψύγω.

Eu. “ ξένη, τίς ἡ γραῦς, ἡ κακοῦροῦσά σε;

- Mv. “ αὐτὴ Θεονόη Πρωτεύως ---
 Γυ. ἡ'. μὰ τῶ θεῶ·
 εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν
 σὺ δ' εἶ πανοῦργος.
- Mv. “ ὅποσα τοι βούλει, λέγε.
 “ οὐ γὰρ γαμοῦμαι σὺ κασιγνήτω ποτὲ,
 “ προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.
- Eu. “ γυναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.
 Mv. “ αἰσχύνομαι σε, τὰς γνάθους ὕβρισμένη.
 Eu. “ τουτὶ τί ἐστίν; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει.
 “ ὦ θεοί, τί ν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;
 Mv. “ σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γάρ σε κάμ' ἔχει λόγος.
 Eu. “ Ἑλληνίς εἶ τις, ἢ πικωρία γυνή;
 Mv. “ Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.
 Eu. “ Ἑλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.
 Mv. “ ἐγὼ δὲ Μενελάω σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.
 Eu. “ ἔγνωσ ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχίστατον.
 Mv. “ ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
 “ λαβέ με, λαβέ με, πόσι.
 “ περιβαλλε δὲ χέρας.
 “ φέρε, σε κύσω. ἀπαγέ μ', ἀπαγ', ἀπαγ', ἀπαλέ με,
 “ λαβὼν ταχὺ πᾶνι.
- Γυ. ἡ'. κλαύσεται ἄρα, νῆ τῶ θεῶ,
 ὅστις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῇ λαμπάδι.
- Eu. “ σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα καλύεις ἐμὲ,
 “ τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;
 Γυ. ἡ'. οἶ μ', ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναι μοι δοκ εἰς,
 καὶ τοῦδ' εἰς ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι

EUR. Heus, peregrina, quænam est hæc anus, quæ te con-
 vicium insectatur?

MNES. Hæc est Theonoë, Protei filia.

MUL. VII. Non, per Deas: sum Critylla, Antitheï filia, do-
 mo Gargettia: tu vero es scelestus.

MNES. Quæcunque vis, dic: nunquam enim nubam fratri
 tuo, deserens Menelaum meum ad Trojam maritum.

EUR. Mulier, quid dixisti? huc aciem oculorum tuorum con-
 verte.

MNES. Intueri te coram me pudet, ob contumeliam quam
 passæ sunt genæ meæ.

EUR. Hoc quid est? Vocem intercludit mihi stupor. O dii,
 quam faciem video? quænam es mulier?

MNES. At tu quis es? Eadem enim te et me admirationis
 tenet ratio.

EUR. Num Græca es, an indigena mulier?

MNES. Græca. Sed et tuum genus discere cupio.

EUR. Helenæ te similem maxime video, mulier.

MNES. Ego vero te Menelao, saltem quod ad olera.

EUR. Recte nimirum agnoscis virum miserimum.

MNES. O sero tandem veniens tuæ conjugis in amplexus,
 accipe me, accipe me, marite: circumda collo meo brachia:
 fac te osculer: abduc me, abduc, abduc, abduc me adsumtam
 quam citissime.

MUL. VII. Plorabit utique, per Deas, quicumque te abdux-
 erit, percussus hac face.

EUR. Tu uxorem meam prohibes me, Tyndarei filiam, Spar-
 tam abducere?

MUL. VII. Hei mihi, quam versutus et tu mihi esse videris,

et hujus particeps consiliorum ! Haud temere dudum de Ægypto nescio quid garriebatis. Sed hic quidem dabit pœnas : accedit enim Prytanis, et lictor.

EUR. Incommodum est hoc : sed clam discedendum mihi est.

MNES. At ego quid faciam infelix ?

EUR. Mane quietus. Non enim te prodam unquam, quoad vixero, nisi destituant innumeri me doli.

MUL. VII. Hic quidem funiculus nihil adtraxit.

PRYT. Hiccine est improbus ille, quem dixit nobis Clisthenes ? heus tu, quid te occultas ? Immitte ejus collum in asserem, lictor, et eum adliga : deinde hic locatum custodi, nec quemquam ad eum accedere sine ; sed flagellum tenens, cæde, si accesserit aliquis.

MUL. VII. Sic edepol recte jubes. Parum enim abfuit, quin modo hunc mihi eriperet veterator nescio quis.

MNES. O Prytani, obsecro te per dextram, quam soles cavam porrigere, nummos si quis obtulerit, exiguum quid mihi, quamvis morituro, gratificare ?

PRYT. Quid tibi gratificer.

MNES. Vestibus nudatum me jube ut lictor adliget asseri, ne crocotis et mitris indutus vir senex risum præbeam corvis, dum eos pascam.

PRYT. At vero hisce indutum Senatui visum est te ligari, ut prætereuntium quilibet videat manifesto scelestum te esse.

MNES. Jappapæax ! ô crocota, quid mihi fecisti ? non est amplius spes ulla salutis.

ἢ γυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δάσει δίκην.
προσέρχεται γὰρ ὁ Πρύτανις, καὶ τοξότης.
τούτῃ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινήτεον.

Ευ.

Μν.

Ευ.

ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων, τί δρῶ ;
μὲν' ἥσυχος.
οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτε, ἦν περ ἐμπνέω,
ἦν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαί με μηχαναί.

Μν.

Πρ.

αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.
ὄδ' ἔσθ' ὁ πανούργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης ;
οὗτος, τί κύπτεις ; δήσον αὐτὸν, εἰσάγων,
ὦ τοξότη, ἐν τῇ σανίδι, κάπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μαστίγ' ἔχων,
παῖ, ἦν προσίη τις.

Γυ. ἦ.

νὴ Δί', ὡς νῦν δῆτ' ἀνήρ
ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἰστιορράφος.

Μν.

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἦν περ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἦν τις διδώ,
χάρισσαι βραχὺ τι μοι, καί περ ἀποθανομένου.

Πρ.

Μν.

τί σοι χαριῶμαι ;
γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,
ἵνα μὴ ἔν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέγων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἐστιῶν.

Πρ.

ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παρισσοῖσι δῆλος ᾖς πανούργος ὢν.

Μν.

ἰαππαπαιάξ· ὦ κροκώθ', οἷ ἔργασαι
κούν ἔστιν ἔτ' ἐλπίς οὐδεμίας σωτηρίας.

Χορός.

ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξίν,
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεῶν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ἅπερ καὶ

Παύσαν σέβεται, καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὠρῶν
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν δάμ' ἑαυτῷ.

ὄρμα, χῶρει
κοῦφα ποσίν, ἄγ' ἐς κύκλον,
χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας
ὑπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοι ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δέ, πανταχῇ
κυκλοῦσαν ὄμμα, χερὶ χοροῦ κατάστασιν.

ἅμα δὲ καὶ
γένος Ὀλυμπίων θεῶν
μέλπε, καὶ γέραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.
εἰ δέ τις

προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν
ἐν ἱερωῖ γυναικῶν μ' οὔσαν ἀνδρας,
οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.

ἀλλὰ χερὶ,
ὥσπερ ἔργον αὐτὸ καινόν,
πρωῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ στήσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσίν, τὸν Εὐλύραν
μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον
Ἄρτεμιν, ἀνασσαν ἀγνήν.
χαῖρ' ὦ Ἐκάεργε, ὄπαζε δὲ νίκην.

CHOR. Agite nunc ludamus, sicut mos hic est mulieribus,
quando veneranda Dearum orgia festis temporibus celebramus,
quæ et Pauson jejuniocolit, sæpe illas rogans, ut alio post aliud
festo talia curæ sint frequenter sibi. Incipe tripudiarè, incede
leviter pedibus, move te in orbem, manui conjunge manum, se-
cundum rhythmum choreæ quælibet incedat: ingredi veloci-
bus pedibus. Circumspicere quoque, omnem in partem cir-
cumferendo oculos, oportet choreæ orbem. Simul et genus
cælestium deorum canere quælibet, et celebra voce, choreas cum
omni lætitia agitantes. Si quis autem sperat maledicturam in
templo me, quæ sum femina, viris, non recte sentit. Sed oportet,
velut rem rursus novam, primum orbicularis choreæ con-
cinnum constituere gressum. Procede pedibus, pulchræ fidi-
cinem lyræ canens deum, et arcigeram Dianam, reginam cas-
tam. Salve, ò longe jaculans, præbe nobis victoriam. Juno

nemque nuptiarum præsidem carmine celebremus, ut par est, quæ omnibus in choris ludit, et claves nuptiarum servat. Mercuriumque pastorem precor, cum Pane et Nymphis dilectis, ut adrideat nobis benigne, nostris gaudens choreis. Extolle itaque alacriter duplicem complois manibus saltationem. Ludamus, ô mulieres, sicut mos est; jejunemusque omnino. Sed eia in aliam partem rursus te circumage, moto in numerum pede: clara voce modulare omnem cantilenam: dux vero noster sis hic ipse tu, hederifer Bacche domine: ego enim te canticis et saltationibus celebrabo Evium, ô Bacche, Bromie et Semeleæ gnate, choris gaudens, quique in montibus, Nympharum amabiles inter hymnos Evium, Evium, Evoë cum cantu et choreis iteras: circum vero te resonat Citharonia Echo, densisque frondibus opaci montes et umbrosi, silvæque saxosæ reboant, circumque te hedera foliis pullulans capreolo floret.

Ἦραν τε τὴν Τελείαν
 μέλψωμεν, ὡσπερ εἰκὸς,
 ἢ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίξει τε, καὶ
 κληῖδας γάμου φυλάττει.
 Ἐρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι,
 καὶ Πάνα, καὶ Νύμφας φίλας,
 ἐπιγελάσαι προθύμως
 ταῖς ἡμετέροις χαρῆντα χορείαις.
 ἔξαιρε δὴ προθύμως
 διπλῆν χερσὶν χορείαν.
 παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἶά περ νόμος·
 νηστεύωμεν δὲ πάντως·
 ἀλλ' εἴ ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ,
 τότευε πᾶσαν ᾠδὴν·
 ἡγοῦ δέ γ' ὦδ' αὐτὸς
 σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κάμοις
 σὲ φιλοχόροιςι μέλψω
 Εὐϊον, ὦ Διόνυσε,
 Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,
 χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα, Νυμφᾶν,
 ἔρατοῖς ἐν ὕμνοις
 Εὐϊον, Εὐϊον, εὐοῖ ἀναχορεύων.
 ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
 Κιθαρώνιος Ἥχῳ,
 μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
 πετρώδεις βρέμονται·
 κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
 εὐπέταλος ἔλικι θάλλει.

ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ,
ΧΟΡΟΣ.

Το. ΕΝΤΑΥΤΑ νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτείαν.

Μν. ὦ τοξότῃ, ἰκέτεύω σε.

Το. μή μ' ἰκέτευε σύ.

Μν. χάλασον τὸν ἦλον.

Το. ἀλλὰ ταῦτα δράς ἐγώ.

Μν. οἱ μοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύ γε.

Το. ἔτι μᾶλλον, ἂν βουλῆς.

Μν. ἀταταλ, ἀτατταταί·

κακῶς ἀπόλοιο.

Το. σῖγα, κακοδαίμων γέρον.

πέρ' ἐγὼ ξυνίγμι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι.

Μν. ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαινε Εὐριπίδου.

ἔα· θεοί, Ζεῦ Σῶτες, εἰσὶν ἐλπίδες.

ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν· ἀλλ' ἐμοὶ

σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμῶν,

ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν πάντως δ' ἐμοὶ

τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἐστίν γ', ὅτι

ἤξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο.

Εὐριπίδης ὡς Περσεύς.

φίλοι παρθένοι, φίλοι,

πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, καὶ

τὸν Σκύθην λάθοιμι;

κλύοις, ὦ

προσαυδῶσα τὰς ἐν ἄντροις,

κατάνευσον, ἔασον ὡς

τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν.

LICTOR, MNESILOCHUS, EURIPIDES, CHORUS.

LICT. Hic nunc plorabis sub dio.

MNES. O lictor, obsecro te.

LICT. Ne me quicquam roges.

MNES. Laxa clavum.

LICT. At hoc tibi faciam.

MNES. Væ mihi misero! magis magisque eum infiges.

LICT. Magis adhuc, si velis.

MNES. Attatæ, attatæ! male pereas.

LICT. Tace, infelix senex. Age, afferam stoream, ut custodiens te recumbam.

MNES. Egregia hæc sunt commoda, quæ ex Euripide percipio. Hem, dii, Jupiter Servator! non perit spes omnis, vir non videtur me proditurus: sed mihi signum occulte dedit Perseus emicans, oportere me fieri Andromedam. Equidem re ipsa vincus sum. Manifestum est igitur, eum venturum, ut me servet: alioqui enim non prætervolasset.

EUR. ut PERSEUS. Caræ virgines, caræ, utinam accedere possim, et Scytham latere. Audias, ô quæ adloqueris eas, quæ sunt in antris, adnue, sine ad uxorem me accedere.

MNES. Immisericors, qui me vinculis constrinxit miserimum mortalium. Ægre quidem putidam anum effugi, perii tamen: nam custos jamdudum mihi adstat hic Scytha, postquam exitio destinatum, amicisq; destitutum suspendit me, corvis pabulum futurum. Viden' non inter choros, neque æquales puellas, calculorum fiscellam sto habens: sed arctis vinculis constricta, ceto præda Glaucetæ exposita sum. Cum Pæane, non nuptiali, sed qui vinctis conveniat, lugete me, ô mulieres, quæ indignis affecta sum malis, infelix; ô misera ego, misera! . . . sed a cognatis: sed inter injustas calamitates virum, mei auctorem infortunii, obtestantem, lacrimosum Orci lessum excitantem, heu, heu, heu, heu! qui me rasis primum, qui me crocota induit, et postea ad hoc misit templum, ubi congregatæ mulieres. O fati mei inexorabilis dæmon! ô me diris devotum! Quis coram hæc mala intuens meæ non miserabitur calamitatis ingentis? utinam ignifera ætheris stella misc-

Μν.

ἀνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγῶν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὄμως.
ὄδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέστηκ', ὀλοὸν,
ἄφιλον κρεμάσας κόραξι,
δεῖπνον ὄρεᾶς; οὐ χοροῖσιν,
οὐδ' ὑφ' ἡλικῶν νεανίδων,
ψήφῳ κημὸν ἔστηκ' ἔχουσ'·
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κῆται βορὰ τῷ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δὲ,
γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὦ τάλαι ἐγὼ, τάλαι,
* * * * *
ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἀν'
ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν,
πολυδάκρυτον Ἄϊδα γόον φλέγουσαν,
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ὅς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὅς ἔμὲ προκόεντ' ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν
ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰῶ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων
ὦ κατάρατος ἐγὼ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ

πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσία ;
 εἶδ' ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἀστῆς
 τὸν δῶσμον ἐξολέσειεν.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λείψειεν
 ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκγεμάσθην,
 λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλα
 νέκυσιν ἐπὶ πορεία.

Εὐριπίδης ὡς Ἡχώ.

“χαῖρ’, ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
 “ὅς σ’ ἐξέδηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδη.

Εὐ. “σὺ δ’ εἶ τίς, ἤ τις τοῦ μὲν ἄκτειρας πάθος ;
 “Ἡχώ λόγων ἀντιφῶδες ἐπικοκκύστρια,
 “ἤπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταυτῷ χωρίῳ
 “Εὐριπίδῃ καὶ τῇ ξυνηγοιζόμενῃ.
 “ἀλλ’, ὦ τέκνον, σὲ μὲν τσαῦτα χερὶ ποιεῖν,
 “κλάειν ἐλεεινῶς.

Μν. “σὲ δ’ ἐπικλάειν ὕστερον.

Εὐ. “ἐμοὶ μελήσει ταυτά γ’. ἀλλ’ ἄρχου λόγων.

Μν. “ὦ Νύξ ἱερά,

“ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,

“ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ’

“αἰθέρος ἱεράς,

“τοῦ σεμνοτάτου δι’ Ὀλύμπου.

Εὐ. “δι’ Ὀλύμπου.

Μν. “τί ποτ’ Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν

“μέρος ἐξέλαχον ;

Εὐ. “μέρος ἐξέλαχον ;

rum me prorsus perdat ! non enim immortale Solis jubar intueri
 mihi jucundum est amplius, postquam suspensus fui, doloribus
 guttur argentibus furiatus, ut celeri itinere ad mortuos descen-
 derem.

EUR. ut ECHO. Salve, cara filia : patrem autem Cepheum,
 qui te exposuit, male perdant dii.

MNES. ut ANDROMEDA. Tu vero quænam es, quæ meam mi-
 serata es calamitatem ?

EUR. Echo, verba recinens sono garrulo, quæ superiore anno
 in hoc eodem loco Euripidi et ipsa adjutrix fui. Sed, ô filia, te
 quidem id facere oportet, lamentari nimirum miserabiliter.

MNES. Te vero lamentis respondere mihi.

EUR. Curæ id mihi erit : sed initium fac dicendi.

MNES. O Nox sacra, quam longum cursum moves, per stel-
 ligera convexa bigis invecta ætheris sacri, emetiendo venerando
 Olympo.

EUR. *Olympo.*

MNES. Cur, quæso, ego Andromeda præ omnibus aliis ma-
 lorum portionem sortita sum ?

- EUR. *Portionem sortita sum.*
 MNES. *Mortis misera !*
 EUR. *Mortis misera.*
 MNES. *Enecabis me, anus, garriendo.*
 EUR. *Garriendo.*
 MNES. *Edepol molesta huc intrasti valde.*
 EUR. *Valde.*
 MNES. *O bone, sine me solum canere lessum, et gratifica be-*
ris mihi : desine.
 EUR. *Desine.*
 MNES. *Male pereas !*
 EUR. *Male pereas.*
 MNES. *Quid hoc mali ?*
 EUR. *Quid hoc mali.*
 MNES. *Nugaris.*
 EUR. *Nugaris.*
 MNES. *Flora.*
 EUR. *Flora.*
 MNES. *Ejula.*
 EUR. *Ejula.*
 LIC. *Heus tu, quid garris ?*
 EUR. *Heus tu quid garris.*
 LIC. *Prytanes vocabo.*
 EUR. *Prytanes vocabo*
 LIC. *Quid hoc mali ?*
 EUR. *Quid hoc mali.*
 LIC. *Unde hæc vox ?*
 EUR. *Unde hæc vox.*

- MN. “ θανάτου τλήμων.
 EU. “ θανάτου τλήμων.
 MN. “ ἀπολείς μ', ᾧ γραῦ, στωμυλλομένη.
 EU. “ στωμυλλομένη.
 MN. “ νῆ Δί', ὀχληρά γ' εἰσήρρηκας
 “ λίαν.
 EU. “ λίαν.
 MN. “ ᾧ γὰρ, ἕασόν με μονωδήσαι,
 “ καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι.
 EU. “ παῦσαι.
 MN. “ βάλλ' ἐς κόρακας.
 EU. “ βάλλ' ἐς κόρακας.
 MN. “ τί τὸ κακόν ;
 EU. “ τί τὸ κακόν.
 MN. “ ληρεῖς.
 EU. “ ληρεῖς.
 MN. “ οἴμωζ'.
 EU. “ οἴμωζ'.
 MN. “ ὀτότυζ'.
 EU. “ ὀτότυζ'.
 TO. οὔτος, σί λαλεῖς ;
 EU. “ οὔτος, σί λαλεῖς.
 TO. Πρυτάνεις καλέσω.
 EU. “ Πρυτάνεις καλέσω.
 TO. σί κακόν ;
 EU. “ σί κακόν.
 TO. πωτετοπωνή ;
 EU. “ πωτετοπωνή ;

- Το. σὺ λαλεῖς;
 Ευ. “ σὺ λαλεῖς;
 Το. κλαύσει.
 Ευ. “ κλαύσει.
 Το. κακκάσκη μοι;
 Ευ. “ κακκάσκη μοι;
 Μν. μὰ Δί, ἀλλὰ γυνὴ πλῆσιον αὐτῆ.
 Ευ. “ πλῆσιον αὐτῆ.
 Το. ποῦ 'στ' ἡ μιαρᾶ; καὶ δὴ φεύγει.
 ποῖ, ποῖ φεύγεις;
 Ευ. “ ποῖ, ποῖ φεύγεις;
 Το. οὐκ αἰρήσεις;
 Ευ. “ οὐκ αἰρήσεις;
 Το. ἔτι γὰρ γρύζεις;
 Ευ. “ ἔτι γὰρ γρύζεις;
 Το. λαβὲ τῆ μιαρᾶ.
 Ευ. “ λαβὲ τῆ μιαρᾶ.
 Το. λαλοκαικαταρατογύναικο.
 Εὐριπίδης ὡς Περσεύς.
 “ ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
 “ ταχεῖ πεδίλω; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
 “ τέμνων κέλευθον, πῶδα τίδημ' ὑπόπτερον,
 “ Περσεύς, πρὸς Ἄργος ναυσολῶν, τὸ Γοργόνης
 “ κάρα κομίζων.
 Το. τί λέγει Γοργόνης πῆρι;
 τὸ γραμματέο συ τῆ κεφαλῇ τὴν Γοργόνης;
 Ευ. “ ἔγωγε φημί.
 Το. Γοργό τοι καὶ γὰρ λέγει.

- LICHT. Tunc loqueris?
 EUR. Tunc loqueris.
 LICHT. Plorabis.
 EUR. Plorabis.
 LICHT. Rides me?
 EUR. Rides me.
 MNES. Non ego hercle, sed mulier proxima hæc.
 EUR. Proxima hæc.
 LICHT. Ubi est scelestā? ecce fugit. Quo, quo fugis?
 EUR. Quo, quo fugis.
 LICHT. Nonne prendes?
 EUR. Nonne prendes.
 LICHT. Adhuc vero mussitas?
 EUR. Adhuc vero mussitas.
 LICHT. Prehende scelestam.
 EUR. Prehende scelestam.
 LICHT. Loquacem et detestabilem mulierem.
 EUR. ut PERSEUS. O dii, quamnam barbaram in terram delati sumus celeri talari? per medium enim ætherem secans viam, pede volo alato Perseus, ad Argos dirigens cursum, et Gorgonis caput ferens.
 LICHT. Quid ais de Gorgone: Scribæ caput, tu Gorgonis esse dicis?
 EUR. Sic aio.
 LICHT. At ego tibi Gorgo dico.

EUR. Atat quemnam hunc scopulum video, et virginem deabus similem tanquam navem in portu, vinclis adnexam?

MNES. O hospes, miserere mei miserrimæ: solve me vinclis.

LICT. Tu ne loquere. Audesne scelestæ? moriturus, linguæ es tamen?

EUR. O virgo, miseret me tui, quam sic suspensam video.

LICT. Non est virgo, sed scelestus senex, et fur, et versutus.

EUR. Ineptis, Scytha: hæc enim est Andromeda, filia Cephæi.

LICT. Specta penem hunc; num tibi parvus videtur?

EUR. Cedo huc mihi manum, ut attingam puellam, age, Scytha. Hominibus enim morbi omnibus sunt: at me puellæ hujus amor invasit.

LICT. Æmulum me non habes. Quandoquidem igitur podex huc conversus est, tibi non invideo, quin eum præcidas.

EUR. Quidni me sinis solvere eam, Scytha, et ruere in concubitus amplexusque uxoris meæ?

LICT. Si tam valde cupis senem prædicari, tabula perforata a tergo culum divide.

EUR. Immo solvam vincla.

LICT. Flagello igitur te cædam.

EUR. Atqui hoc faciam.

LICT. Caput igitur tuum ensis abscindet hic.

Eu. “ ἔα τίν' ὄχλον τόνδ' ὄρω, καὶ παρθένον

“ θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως, ἠρμισμένην;

Mv. “ ὦ ξένη, κατοικτερόν με τὴν παναθλίαν·
“ λύσόν με δεσμῶν.

To. οὐκὶ μὴ λαλήσι σύ.

κατάρατο τόλμας· ἀποτανουμένη λαλᾶς;

Eu. “ ὦ παρθέν', οἰκτεῖρω σε, κρεμαμένην ὄρων.

To. οὐ παρτέν' ἐστίν, ἀλλ' ἁμαρτωλὴ γέρας,
καὶ κλέπτο, καὶ πανοῦργο.

Eu. “ ληρεῖς, ὦ Σκύθα.

“ αὐτὴ γὰρ ἐστίν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.

To. σκέψαι τὸ πόστη· μὴ τι μικτὸν παίνεται;

Eu. “ φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἵν' ἄψωμαι κόρης·

“ φέρε, Σκύθ'. ἀνδρώποισι γὰρ νοσήματα

“ ἅπασιν ἐστίν· ἐμὲ δὲ καὶ τὸν τῆς κόρης

“ ταύτης ἔρωσ' εἴληφεν.

To. οὐ ζηλῶ σι σέ·

ἀτὰρ εἰ τὸ πρῶτον δεῦρο περιεστραμμένον,
οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ, πυγίξεις ἄγων.

Eu. “ τί δ' οὐκ ἔξω λύσαντά μ' αὐτὴν, ὦ Σκύθα,

“ πεσεῖν ἐς εὐνήν, καὶ γαμήλιον λέχος;

To. εἰ σπόδ' ἐπιτυμεῖς τῇ γεροντοπύγισο,

τῇ σανιδοτρήσας ἐξοπιστοπρώκτισον.

Eu. “ μὰ Δι', ἀλλὰ λύσω δεσμά.

To. μαστιγῶ σ' ἄρα.

Eu. “ καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.

To. τὸ κεφαλὴ σ' ἄρα

τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοῖ.

Ευ. “ αἶ, αἶ· τί δράσω ; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους ;
 “ ἀλλ’ οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
 “ σκαιοῖσι γὰρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ,
 “ μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ’ ἄλλην τινὰ
 “ τούτῳ πρόβουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

Το. μιὰρὸς ἀλάπηξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.

Μν. “ μέμνησο, Περσεῦ, μ’ ὡς καταλείπεις Ἀθλίαν.

Το. ἔτι γὰρ σὺ τὴν μᾶστιγαν ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.

Χο. Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
 δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς
 χορὸν, παρθένον,
 ἄζυγα κόρην,
 ἢ πόλιν ἡμετέραν ἔχει,
 καὶ κρᾶτος φανερὸν μόνῃ,
 κληδοῦχος τε καλεῖται.
 Φάνηθ’, ὦ τυράννουσ
 στυγοῦσ’, ὥσπερ εἰκός.
 δῆμὸς τοι σὲ καλεῖ γυναι-
 κῶν· ἔχουσα δ’ ἐμοὶ μόλοις
 εἰρήνην φιλέουσα.
 ἦκετ’ εὐφρονες, Ἰλαοί,
 Πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον·
 οὗ δῆτ’ ἀνδράσιν οὐ
 θεμιτὸν εἰσορᾶν
 ὄργια σεμνὰ θεῶν·
 ἵνα λαμπάσι φαί-
 νετον ἄμβροτον ὄψιν.
 μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ’, ὦ

EUR. Heu, heu ! quid faciam ? ad quos me convertam ser-
 mones ? sed eos non admittet barbarum ingenium. Rudes enim
 et infictos qui novis aggreditur lepidis commentis, operam is
 ludos facit. Sed alia quædam huic conveniens fabrica est ad-
 movenda.

LICT. Improba vulpes, ut conatur decipere me !

MNES. Memento, Perseu, ut me miseram deseris.

LICT. Scilicet flagellum adhuc sentire vis.

CHOR. Palladem choris gaudentem mihi mos est huc vocare
 in chorum, virginem nuptialis jugi expertem puellam, quæ ur-
 bem nostram tenet, solaque manifesto regit imperio, Clavigera-
 que vocatur. Appare, ô tyrannis, ut par est, inimica ; popu-
 lus te vocat mulierum : veni autem cum Pace festis amica,
 Ceres et Proserpina, venite lætæ, propitiæ, lucum in vestrum,
 ubi viris non fas est intueri orgia veneranda Dearum : ubi, faci-
 bus ardentibus, ostenditis immortalem faciem. Venite, acce-

dite, precamur, ὁ Thesmophoræ admodum venerandæ. Si enim, unquam ante, exauditis precibus nostris, venistis, nunc venite, oramus huc ad nos.

EURIPIDES, CHORUS, LICTOR, MNESILOCHUS.

EUR. Mulieres, si vultis in posterum pacem facere mecum, id nunc licet, ea conditione, ut nullum a me unquam posthac conviciium audiatis : hanc vobis pacem offero.

CHOR. Qua inductus causa hoc demum nobis proponis ?

EUR. Hic in assere vincitus socer meus est. Eum igitur si recepero, nullum unquam maledictum a me audietis : sin mihi non obtemperaveritis, de iis, quæ domi nunc occulte machinamini, apud viros ex militia reversos vos criminabor.

CHOR. Nos quod adtinet, scias te nobis rem persuasisse : at barbaro huic eandem ipse persuadeto.

EUR. ut ANUS. Mei officii est : et tui, ὁ Elaphium, quæ tibi in via dixi, ea ut facere memineris. Primum igitur transi, et subduc vesti sinum : tu vero, Teredon, inflatis tibiis cane Persicam saltationem.

LICT. Quid bombus hic sibi volt ? comissionem quis excitat mihi ?

EUR. Opus est, ὁ lictor, ut præludat puella hæc : saltatura enim pergat ad viros quosdam.

Θεσμοφόρῳ πολὺ πότνια.
εἰ γὰρ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω
ἦλθετον, νῦν ἀφίκε-
σθον, ἰκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΟΞΟΤΗΣ,
ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ευ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμὲ, νυνὶ πάρα·
ἐφ' ᾧ τ' ἀκούσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῆ
κακὸν τολοῖπὸν, ταῦτ' ἐπικηρυκέομαι.

Χο. χρεῖα δὲ ποῖα τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον ;

Ευ. ὅδ' ἐστίν, οὖν τῇ σανίδι, κηδεστῆς ἐμός.
ἦν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
κακῶς ἀκούσετ'· ἦν δὲ μὴ πείδησθ' ἐμοί,
ἂ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.

Χο. τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα·
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πείθε σύ.

Εὐριπίδης ὡς γραῦς.

ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν ᾧ 'λάφιον, ἂ σοι
καθ' ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνήσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δῖελθε, κἀνακόλπασον.

σύ δ', ᾧ Τερηδῶν, ἐπαναφύσα Περσικόν.

Το. τί τὸ βόμβο τοῦτο ; καῖμο τίς ἀνεγείρι μοι ;

Ευ. ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν, ᾧ τοξότα.
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἀνδρας τινάς.

- Το. ὀρκῆσι καὶ μελετῆσι, οὐ κωλύσ' ἐγώ.
ὡς ἔλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.
- Ευ. φέρε θοιμάτιον ἄνωθεν, ᾧ τέκνον, τοδί·
καδιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
τῷ πόδε πρῶτεινον, ἵν' ὑπολύσω.
- Το. ναικί, ναι
κάτησο, κάτησο, ναικί, ναι, τυγάτριον.
οἴμ', ὡς στέρπιτο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη.
- Ευ. αὐλεὶ σὺ θᾶττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην ;
- Το. καλό γε τὸ πωυγή.
(ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει ἀπεψωλημένος.)
κλαύσεται, ἂν μὴ ὕδον μένη.
- Ευ. εἶεν. καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πῶστιον.
- Το. καλῶς ἔχει. λαβὲ θοιμάτιον· ὦρα ἵστί νῶν
ἤδη βαδίζειν.
- Το. οὐχὶ πικρήσει πρῶτά με ;
- Ευ. πάνυ γε· φίλησον αὐτόν.
- Το. ὦ, ὦ, ὦ, παπαπαπαί
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ Ἀττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ ;
- Ευ. χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.
- Το. ναι, ναι, γράδιον,
ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο.
- Ευ. δάσεις οὖν δραχμῆν ;
- Το. ναι, ναικί δᾶ σοι.
- Ευ. τὰργύριον τοίνυν φέρε.
- Το. ἀλλ' οὐκ ἔκ' ὠδέν· ἀλλὰ τὸ συβίην λαβέ.

LICT. Saltet et præludat ; non prohibebo ego. Quam agilis et levis est ! ut pulex in vellere.

EUR. Age, vestem subduc, filia, hanc ; sedensque in genibus Scythæ, pedes protende, ut solvam tibi calceos.

LICT. Recte recte ; sede, sede, næ, næ, filiola. Hei mihi ! quam rotundæ sunt papillæ, instar rapæ !

EUR. Tibia cane ocyus. An adhuc Scytham formidas ?

LICT. Pulchræ hercle sunt nates.

(*Nudatus lictoris penis alternis emergit et demergit.*)

EUR. Male huic erit, nisi intus manserit.

LICT. Attamen pulchra est species arrectæ hujus mentulæ.

EUR. Recte est : vestem rursus indue : tempus est nobis jam abundi.

LICT. Annon prius me osculabitur ?

EUR. Omnino osculare ipsum.

LICT. Oh, oh, oh ! papæ ! quam dulce est os, instar mellis Attici ! quare non concumbit mecum ?

EUR. Vale Lictor : non enim hoc fieri fas est.

LICT. Næ, anicula, gratificare hoc mihi.

EUR. Dabin' igitur drachmam ?

LICT. Næ, næ, dabo tibi.

EUR. Fer igitur pecuniam.

LICT. At nihil habeo : pharetram saltem hanc sume.

EUR. Postea puellam huc reduces.

LICT. Sequere, filia: tu vero custodi senem hunc, ὁ anicula.

At quodnam est tibi nomen?

EUR. Artemisia.

LICT. Utique nominis meminero. Artomuxia.

EUR. Mercuri, fraudum patrone, ista quidem adhuc recte facis. Tu igitur hinc te proripe cursu, puella illa abducta. Ego vero solvam hunc. Tu autem vide, ut strenue, quum solutus fueris, et celerrime fugias, contendasque ad uxorem et liberos domum.

MNES. Mihi hoc curæ erit, quum primum solutus fuero.

EUR. Solvitor. Quod igitur nunc te facere convenit, fuge, priusquam lictor veniens te adsequatur.

MNES. Hoc jam ago.

LICT. O anicula, quam venusta est tibi filiola, nec difficilis, sed mitis—Ubinam est anus? hei mihi, ut perii! quonam hinc abiit senex? ὁ anicula, ὁ anus, factum tuum non laudo, anicula, Artamuxia. Decepit me anus. Apage hinc te quam citissime, ὁ pharetra: recte vero *subine* dicitur; per eam enim in me illuditur. Hei mihi! quid faciam? Ubi est anus? Artamuxia.

CHOR. Percontarisne de anu, quæ pectidas gestabat?

LICT. Sic, sic. Vidistin' eam?

CHOR. Hac abiit et ipsa, et senex quidam eam sequebatur.

Ευ. ἔπειτα κομίζεις αὐδῖς.

Το. ἀκολουτεῖ, τέκνον.

σύ δὲ τοῦτο τήρει τῆ γερωντογραΐδιο.

ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;

Ευ. Ἄρτεμισία.

Το. μεμνήσι τοίνυν τοῦνομ'. Ἄρτομουξία.

Ευ. Ἐρμῆ Δόλιε, ταυτί μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.

σύ μὲν οὖν ἀπώτρεχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·

ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σύ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,

ὅταν λυθῆς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς

ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.

Μν. ἐμοὶ μελήσει ταυτά γ', ἦν ἅπαξ λυθῶ.

Ευ. λέλυσο. σὸν ἔργον, φεύγε, πρὶν τὸν τοξότην

ἤκοντα καταλαβεῖν.

Μν. ἐγὼ δὲ τοῦτο δρῶ.

Το. ᾧ γραδί', ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,

κοῦ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο.---ποῦ τὸ γραΐδιο;

οἴμ', ὡς ἀπόλων. ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;

ᾧ γραδί', ᾧ γραῦ. οὐκ ἐπαινω, γραΐδιο.

Ἄρταμουξία.

διέβαλέ μ' ᾧ γραῦς· ἀπώτρεκ' ὡς τάχιστα σύ·

ὄρτως δὲ συβίνη 'στι· καταβινήσι γάρ.

οἴμοι, τί δράσει; ποῖ τὸ γραΐδιο;

Ἄρταμουξία.

Χο. τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἦ "Φερεν τὰς πηκτίδας;

Το. ναί, ναικί. εἶδες αὐτό;

Χο. ταύτη γ' οἴχεται,

αὐτὴ τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἶπετο.

- Το. κροκῶτ' ἔκοντο τῆι γέροντο;
 Χο. Φήμ' ἐγώ.
 ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηί.
 Το. ὦ μισθὸ γράο· πότερα τρέξι τὴν ὁδόν;
 Ἄρταμουξία.
 Χο. ὄρθην ἄνω δίοκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
 τηδὶ διώξεις; τοῦμπαλιν τρέχεις σύ γε.
 Το. κακόδαιμον· ἀλλὰ τρέξι Ἄρταμουξία.
 Χο. τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τὸς κόρακας ἐπουρίσας,
 ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν·
 ὦσθ' ὦρα δὴ ἔστι βαδίσειν
 αἴκαδ' ἐκάστη.
 τῷ Θεσμοφόρῳ δ' ἡμῖν ἀγαθὴν
 τούτων χάριν ἀντιδοίτην.

LICT. Senex crocota indutus?

CHOR. Aio. Adhuc eos adsequi possis, si insequaris hac.

LICT. O scelesta anus! quam aufugit via? Artamuxia.

CHOR. Recta, quæ sursum tendit, via insequere. Quo curris? annon retro hac insequeris? contrariam insistis viam.

LICT. Infelix ego! at interim currit Artamuxia.

CHOR. Curre jam. In maximam malam crucem ventus te secundus ferat. Sed lusum est satis nobis: quare tempus est eundi domum unamquamque. Thesmophoræ autem nobis bonam pro his gratiam rependant.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΝΕΚΡΟΣ.

ΧΑΡΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΑΙΑΚΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.

ΠΑΝΔΟΚΕΤΤΡΙΑΙ.

ΕΤΡΙΠΙΔΗΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ARISTOPHANIS

RANÆ.

XANTHIA, BACCHUS, HERCULES, MORTUUS,
CHARON, CHORUS RANARUM.

XANTH. DICAMNE aliquid ex usitatis istis, ὃ here, super quibus semper rident spectatores?

BACCH. Ita hercle, quidquid vis, præter illud *Premor*. Hoc vero cave dixeris: jam enim plane satietas me cepit.

XANTH. Neque aliud quiddam lepidum?

BACCH. Modo ne dixeris: *Quam afflictor!*

XANTH. Quid? numnam illud oppido ridiculum dicam?

BACCH. Immo hercle audacter. Illud tantum vide ne dicas.

XANTH. Quodnam?

BACCH. Ut cacaturias, jactans lignum bajulatorium de humero in humerum.

XANTH. Neque ut, tantum onus ferens, nisi aliquis id demat mihi, peam?

BACCH. Nequaquam, obsecro, nisi quum vomiturus ero.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΝΕΚΡΟΣ,
ΧΑΡΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

Ξα. ΕΙΠΩ τι τῶν εἰωθότων, ᾧ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελωσιν οἱ θεώμενοι;

Δι. νῆ τὸν Δί', ὃ τι βούλει γε, πλὴν ΠΙΕΖΟΜΑΙ.
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γὰρ ἐστ' ἤδη χολή.

Ξα. μὴδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;

Δι. πλὴν γ' ὩΣ ΘΑΙΒΟΜΑΙ.

Ξα. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἶπω;

Δι. νῆ Δία,
θαρρῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ ῥεῖς.

Ξα. τὸ τί;

Δι. μεταβαλλόμενος τὰνάφορον ὅτι χεζητιᾶς.

Ξα. μὴδ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῶ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;

Δι. μὴ δῆδ', ἰκετεύω, πλὴν γ' ὅταν μέλλω ἕμεῖν.

- Ξα. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκευή φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν, ὥνπερ Φρύνιχος
εἶωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις, κάμειψίας,
σκευηφοροῦσ' ἐκάστοτ' ἐν κωμωδίᾳ;
- Δι. μὴ νῦν ποιήσης· ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ νῆλαιον πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.
- Ξα. ὦ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὔτοσ',
ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.
- Δι. εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὦν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὄχῳ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;
- Ξα. οὐ γὰρ φέρω γῶ;
- Δι. πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὄχεϊ;
- Ξα. φέρων γε ταυτί.
- Δι. τίνα τρόπον;
- Ξα. βαρέως πάνυ.
- Δι. οὐκ οὐν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, ὄνος φέρει;
- Ξα. οὐ δῆδ' ὅ γ' ἔχω γῶ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δι' οὔ.
- Δι. πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἐτέρου φέρει;
- Ξα. οὐκ οἶδ'. ὃ δ' ὄμος οὔτοσ' πιέζεται.
- Δι. σὺ δ' οὐν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φήσ' σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
- Ξα. οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἦ τ' ἂν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.
- Δι. κατὰβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἦδη βαδίζων εἶμι τῆσδ', οἷ πρῶτά με

XANTH. Quid ergo opus erat, ut hanc sarcinam ferrem, si nihil eorum fecero, quæ Phrynichus facere solet, et Lycis, et Amipsias, sarcinas bajulantes identidem inducentes in comœdiis.

BACCH. Ne faxis: nam ego si spectator sedeam, et istorum commentorum quoddam videam, plus quam anno senior factus abeo.

XANTH. O miserimum igitur humerum huncce, si afflicta-tur quidem, at ridiculum tamen nihil proferet!

BACCH. Annon hæc insolentia est et mera mollitia, quando ego, qui Bacchus sum et Stamnii filius, pedes incedo et delas-sor, hunc autem vehi facio, ut ærumnarum sit expers, et onus non ferat?

XANTH. Annon ergo fero ego?

BACCH. Quomodo fers, qui veheris?

XANTH. Hæc ferens.

BACCH. Quomodo?

XANTH. Ægre admodum.

BACCH. Atqui nonne quod tu fers, onus hoc fert asinus?

XANTH. Non sane, quod ego habeo et fero: non, ita me servet Jupiter.

BACCH. At quomodo fers, qui profecto ipse ab alio fereris?

XANTH. Nescio: sed humerus tamen hicce premitur.

BACCH. Tu ergo, quandoquidem asinum te juvare negas, in-vicem sublatum asinum ferto.

XANTH. Hei mihi misero! Nam cur ego prælio navali non interfui? tum certe plorare te longum jussissem.

BACCH. Descende, sceleste: namque ad januam nunc acce-

dam hancee, quo me primum divertere oportebat. Puer, puer. heus puer.

HERC. Quis januam pultavit? quam centaurice insultavit, quisquis est! Dic mihi, hoc quid erat?

BACCH. Heus puer.

XANTH. Quid est?

BACCH. Non animadvertisti?

XANTH. Quidnam?

BACCH. Quam vehementer me timuerit.

XANTH. Ita, per Jovem, ne insanires.

HERC. Nequeo, per Cererem, risu me admoderari, etsi labra præmordeo: sed tamen rideo.

BACCH. O bone, accede: tui enim alicujus rei indigeo.

HERC. Sed non possum dispellere risum, quando pellem leoninam crocotæ injectam video. Quæ mens istorum est? quid convenere cothurnus et clava? ubi gentium peregrinatus es?

BACCH. Clisthenem inscendi.

HERC. Et decertasti prælio navali?

BACCH. Et quidem naves depressimus hostiles duodecim, ni fallor, aut tredecim.

HERC. Vosne?

BACCH. Per Apollinem juro.

HERC. Tum ego expergefactus fui.

BACCH. Porro legenti mihi in nave apud me ipsum Andromedam, derepente desiderium cor percussit, quam putas vehementer?

HERC. Desiderium? quantum?

BACCH. Parvum, instar Molonis.

ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ· ἡμὶ, παῖ.
 Ηρ. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις εἶπ' ἐμοί, τουτὶ τί ἦν;

Δι. ὁ παῖς.

Ξα. τί ἐστίν;

Δι. οὐκ ἐνεθυμήθης;

Ξα. τὸ τί;

Δι. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.

Ξα. νῆ Δία, μὴ μαίνοιό γε.

Ηρ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελαῖν. καί τοι δάκνω γ' ἐμαυτὸν. ἀλλ' ὁμῶς γελαῖν.

Δι. ᾧ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τι σου.

Ηρ. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, ὄρων λεοντῆν ἐπὶ κροκοτῶ κειμένην.

Δι. τίς ὁ νοῦς; τί κόδοστος καὶ ῥόπαλον ξυνηλατήτην; ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

Δι. ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

Ηρ. κἀναυμάχησας;

Δι. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.

Ηρ. σφῶ;

Δι. νῆ τὸν Ἀπόλλω.

Ηρ. κατ' ἔγωγ' ἐξηγησόμεν.

Δι. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεῶς ἀναγιγνώσκοντί μοι τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν, ἐξείφνης πόδος τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἶει σφόδρα;

Ηρ. πόδος; πόσος τις;

Δι. σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων.

- Ηρ. γυναικός ;
 Δι. οὐ δῆτ' .
 Ηρ. ἀλλὰ παιδός ;
 Δι. οὐδαμῶς .
 Ηρ. ἀλλ' ἀνδρός ;
 Δι. ἀταταί .
 Ηρ. ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει ;
 Δι. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ δέλφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς .
 τοιοῦτος ἡμέρος με διαλυμαίνεται .
 Ηρ. ποῖός τις, ὦ δελφίδιον ;
 Δι. οὐκ ἔχω φράσαι .
 ὄμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ .
 ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους ;
 Ηρ. ἔτνους ; βαβαιᾶξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ .
 Δι. ἄρ' ἐκιδιάσκω τὸ σαφές, ἢ ἕτερα φράσω ;
 Ηρ. μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω .
 Δι. τοιοῦτοσι τοίνυν με δαρδάπτει πόσις
 Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·
 κούδεις γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
 ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον .
 Ηρ. πότερον εἰς Ἄδου κάτω ;
 Δι. καὶ νῆ Δί', εἴ τι γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω .
 Ηρ. τί βουλόμενος ;
 Δι. δέομαι ποιητοῦ δεξιῶ .
 οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν οἱ δ' ὄντες, κακοί .
 Ηρ. τί δ' ; οὐκ Ἴοφῶν δῆ ;
 Δι. τοῦτο γὰρ τοι καὶ μόνον
 ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα .

- HERC. An feminæ ?
 BACCH. Non sane.
 HERC. Ergo pueri ?
 BACCH. Nequaquam.
 HERC. Ergo viri ?
 BACCH. Attatæ !
 HERC. Concubuisti cum Clisthene ?
 BACCH. Ne me irrideas, frater. Enimvero male habeo : tale
 me discruciat desiderium.
 HERC. Quale, ô fratercule ?
 BACCH. Declarare nequeo : attamen per imaginem tibi indi-
 cabo. En unquam derepente concupivisti pultem ?
 HERC. Pultem ? papæ ! millies in mea vita.
 BACCH. Num rem ipsam perspicue edoceo ? an aliud quid
 dicam ?
 HERC. De pulte quidem nihil amplius dixeris : nam satis in-
 telligo.
 BACCH. Tale igitur me dilaniat desiderium Euripidis, idque
 mortui. Et nemo mihi hominum persuaserit, quin eam ad il-
 lum.
 HERC. Num ad Inferos deorsum ?
 BACCH. Immo edepol si quid adhuc est inferius.
 HERC. Cujus rei indigens ?
 BACCH. Opus est mihi bono poëta : tales enim nulli sunt am-
 plius : et qui vivunt, mali sunt.
 HERC. Quid ? annon Iophon vivit ?
 BACCH. Hoc tamen, et solum adhuc superest bonum ; si sal-
 tem bonum hoc est etiam : non enim satis scio quomodo id quo-
 que comparatum sit.

HERC. Nonne ergo Sophoclem, qui prior est Euripide, sursum es ducturus, si omnino inde aliquem educere debes?

BACCH. Non, priusquam Iophontem seorsum sumtum exploravero, quid solus sine Sophocle facere valeat. Præterea Euripides, homo versutus, vel conaretur una huc aufugere: alter autem tam illic, quam hic, facilis est.

HERC. Agatho vero ubi est?

BACCH. Reliquit me et abiit, bonus poëta et amicis desiderabilis.

HERC. Quo terrarum miser ille?

BACCH. Ad Beatorum epulas.

HERC. Xenocles vero?

BACCH. Pereat utique.

HERC. Pythangelus autem?

XANTH. De me vero nulla mentio, cui tam valde premitur humerus.

HERC. Annon alii hic sunt adolescentuli, qui tragœdias faciunt, plus quam decies mille? Euripide plus quam stadio loquaciores?

BACCH. Rejiculi hi sunt racemuli, loquaculi, hirundinum musea, contaminatores artis, qui, si modo chorum acceperint, et semel tantum in Tragœdiam minxerint, viribus exhausti protinus evanescunt. Fecundum vero poëtam non amplius invenias, quæras licet, qui verbum generosum sonet.

HERC. Quomodo fecundum?

οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
 Ηρ. εἴτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
 μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκείθεν δεῖ σ' ἄγειν;
 Δι. οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
 ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ κωδωνίσσω.
 καὶ ἄλλως ὁ μὲν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ἂν,
 καὶ ξυναποδράναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἂν.
 ὁ δ' εὐκόλος μὲν ἐνθάδ', εὐκόλος δ' ἐκεῖ.
 Ηρ. Ἀγάθων δὲ ποῦ ἔστιν;

Δι. ἀπολιπὼν μ' ἀποίχεται,
 ἀγαθὸς ποιητῆς, καὶ ποδαινὸς τοῖς φίλοις.
 Ηρ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων;

Δι. ἐς μακάρων εὐωχίαν.

Ηρ. ὁ δὲ Ξενοκλῆς;

Δι. ἐξόλοιτο, νῆ Δία.

Ηρ. Πυθαγγελοσ δέ;

Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
 ἐπιτριβομένου τὸν ἄμυν οὐτωςὶ σφόδρα.

Ηρ. οὐκ οὐν ἕτερ' ἔξ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
 τραγωδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια,
 Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;

Δι. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα,
 χελιδόνων μουσεῖα, λαβῆται τέχνης,
 ἃ φροῦδα θᾶπτον, ἣν μόνον χορὸν λάβῃ,
 ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγωδία.
 γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὖροις ἔτι,
 ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

Ηρ. πῶς γόνιμον;

Δι. ὠδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγγεται
 τοιοῦτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
 ΑἰΘερά Διὸς Δωμάτων, ἢ Χρονοῦ Πόδα,
 ἢ Φρένα Μεν ὄγκ' ἐθέλουσαν Ὀμοσαι
 Καθ' Ἱερῶν,
 Γλωτταν δ' ἐπιόρκησασαν ἰδίᾳ τῆς φρε-
 νος.

Ηρ. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει :

Δι. καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.

Ηρ. ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.

Δι. μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

Ηρ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

Δι. δειπνεῖν με δίδασκε.

Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

Δι. ἀλλ' ὄνπερ ἔνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
 ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
 τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
 ἔχρω τόδ', ἠνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
 τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀγροπάγια,
 πορνεί', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ἑδούς,
 πόλεις, διαίτας, πανδοκευτείας, ὅπου
 κόρεις ὀλίγιστοι.

Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

Ηρ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;

Δι. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ'· ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
 ὅπως τάχιστ' ἀφιεξιόμεθ' εἰς Ἄδου κάτω·
 καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσης.

Ηρ. φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοὶ φράσω πρῶτην; τίνα;

BACCH. Ita fecundum, ut proferat audacem aliquam dictio-
 nem hujuscemodi, *Æthera Jovis ædiculam*, aut *Temporis pedem*,
 aut, *Mentem quidem noluisse per sacra jurare, sed linguam peje-*
rasse scorsum a mente.

HERC. Ergone tibi hæc placent?

BACCH. Plus utique quam insano modo.

HERC. Profecto inepta sunt, vel te judice.

BACCH. Ne tu meum habites animum: nam habes domum.

HERC. Atqui omnino pessima videntur esse.

BACCH. Cænare me doceas.

XANTH. De me autem nulla mentio.

BACCH. Quin audi, qua gratia te imitatus cum hoc ornatu ve-
 nerim: nempe ut mihi hospites tuos enarres, si mihi opus sit il-
 lis, quibus tunc usus es, quum ad Cerberum proficisceris. Hos
 indica mihi, et portus, et ubi panis venalis, lupanaria, mansiones,
 diversoria, fontes, vias, urbes, cænacula, cauponas, ubi cimices
 paucissimi.

XANTH. De me autem nulla mentio.

HERC. Tune etiam audebis ire, miserrime?

BACCH. Nihil amplius contradicas: sed de viis doce, qui ci-
 tissime ad Inferos perveniamus; unamque monstra, quæ neque
 calida, neque nimis frigida sit.

HERC. Agedum, quamnam earum tibi primam dicam?

quam? una quidem est a scabello et reste, si teipsum suspendas.

BACCH. Desine: suffocatoriam dicis.

HERC. Sed est via compendiosa et trita, illa per mortarium.

BACCH. Num cicutam dicis?

HERC. Maxime.

BACCH. Frigidam quidem illam et algidam; statim enim tibi congeliat.

HERC. Vin' celerem et declivem tibi dicam?

BACCH. Ita edepol, præcique quum non sim nimis expeditus viator.

HERC. Perrepta igitur in Ceramicum.

BACCH. Quid tum?

HERC. Ubi turrim illam excelsam inscenderis---

BACCH. Quid faciam?

HERC. Lampadem, dum mittetur, illinc specta: deinde quando jubebunt spectatores eam mitti, tunc et tu teipsum mitte.

BACCH. Quorsum?

HERC. Deorsum.

BACCH. Sed perderem cerebri membranas duas. Nolim hanc viam ire.

HERC. Quid igitur?

BACCH. Illam, quam tu ivisti tunc.

HERC. Sed longa est navigatio. Primo enim venies ad paludem maximam et profundissimam.

BACCH. Deinde illam quomodo transmittam?

μία μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπὸ κάλῳ καὶ θραύλου,
κρεμάσαντι σαυτόν.

Δι. παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.

Ηρ. ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετραμιμένη,
ἢ διὰ θυείας.

Δι. ἄρα πῶνειον λέγεις;

Ηρ. μάλιστά γε.

Δι. ψυχρὰν γε καὶ δυσχείμερον
εὐθύς γὰρ ἀποπήγνυσι τάντικνῆμια.

Ηρ. βούλει ταχέϊαν καὶ κατάντη σοὶ φράσω;

Δι. νῆ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

Ηρ. καδέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.

Δι. κᾶτα τί;

Ηρ. ἀναβάς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν ---

Δι. τί δρῶ;

Ηρ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κᾶπειτ', ἐπειδὴν φῶσιν οἱ θεώμενοι
εἶναι, τοῦτ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

Δι. ποῖ;

Ηρ. κάτω.

Δι. ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαμεν τὴν ὁδὸν ταύτην.

Ηρ. τί δαί;

Δι. ἦνπερ σὺ τότε κατήλθες.

Ηρ. ἀλλ' ὁ πολὺς πολὺς.

εὐθύς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἤξεις πᾶν
ἄβυσσον.

Δι. εἴτα πᾶς περαιωθήσομαι;

- Ηρ. ἐν πλοιαρίῳ τυννουταί σ' ἀνήρ γέρον
 ναύτης διάξει, δὴ ὀβολῶ μισθὸν λαβών.
 Δι. (φεῦ) ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τῶ δὴ ὀβολῶ.
 πῶς ἠλθέτην καί κεισε ;
 Ηρ. Θησεύς σφ' ἤγαγε.
 μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
 δεινότατα.
 Δι. μή μ' ἐκπληττε, μηδὲ δειμάτου
 οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.
 Ηρ. εἶτα βόρβορον παχύν,
 καὶ σκῶρ' αἰεὶ νῶν· ἐν δὲ τούτῳ κειμένωνς,
 εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
 ἢ παῖδα κινῶν τὰργύριον ὑφείλετο,
 ἢ μητερ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
 ἐπάταξεν, ἢ πίορκον ὄρκον ἄμοσεν,
 ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.
 Δι. νῆ τούς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι, κ' εἰ
 τὴν πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.
 Ηρ. ἐντεῦθεν ἀλλῶν τις σὲ περιείσιν πνοή,
 ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
 καὶ μυρρίνωνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
 ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολλόν.
 Δι. οὔτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν ;
 Ηρ. οἱ μεμνημένοι---
 Ξά. νῆ τὸν Δι' ἔγωγ' οὐν ὄνος ἄγων μυστήρια.
 ἀτὰρ οὐ καδέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.
 Ηρ. οἶ σοι φράσουσ' ἀπαξάπανθ', ὣν ἂν δέη.
 οὔτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν

- HERC. In navicula tantilla senex quidam navita te transvehet,
 mercede accepta, duobus obolis.
 BACCH. Hui ! quantum ubique pollent duo illi oboli ! quo-
 modo pervenerunt illuc etiam ?
 HERC. Theseus eos perduxit. Posthæc angues et belluas vide-
 bis innumeras, horrendas.
 BACCH. Ne me terrefacias, neu pavorem incutias : non enim
 me deterrebis.
 HERC. Deinde cœnum spissum, et stercus supernatans sem-
 per ; in illo autem jacentes, sicubi quispiam aut hospitem inju-
 ria adfecit aliquando, aut puero, quem subagitabat, pecuniam
 surripuit, aut matrem permoluit, aut patri malam percussit, aut
 pejeravit, aut orationem aliquam Morsimi transcripsit.
 BACCH. Edepol oportebat his addi, si quis Pyrricham Cine-
 siæ didicit.
 HERC. Exinde circumfundetur tibi flatus quis tibi arum, lu-
 menque videbis pulcherrimum, sicut hic, et myrteta, et beatos
 cœtus virorum et feminarum, crebrosque manuum plausus.
 BACCH. Isti vero quinam sunt ?
 HERC. Initiati—
 XANTH. Ergo equidem hercle asinus sum vehens mysteria :
 sed ista non feram amplius.
 HERC. Qui tibi indicabunt omnia, quibus opus tibi fuerit.

Illi enim proxime in ipsa via ad ostium Plutonis habitant. Sed multum vale, ô frater.

BACCH. Ita faxit Jupiter! et tu quoque valet. At tu stragula rursus suscipe.

XANTH. Priusquam deposuerim etiam?

BACCH. Et quidem cito admodum.

XANTH. Haudquaquam, obsecro te: sed conduc aliquem mercede ex illis qui efferuntur, cui decretum sit hoc iter.

BACCH. Si vero neminem invenero?

XANTH. Tunc me ducito.

BACCH. Recte autumas. Etenim efferunt quidam huncce mortuum. Heus tu: tibi quidem dico, tibi, qui mortuus es.

Vin' tu, homo, minutam supellectilem ad Inferos ferre?

MORT. Quanta est?

BACCH. Ista.

MORT. Pendesne mercedem duas drachmas?

BACCH. Non hercle, sed minus.

MORT. Vos, vespillones, pergite.

BACCH. Exspecta, ô bone, si possim tecum mercede pacisci.

MORT. Nisi duas drachmas deposueris, ne loquaris.

BACCH. Accipe novem obolos.

MORT. Reviviscam potius.

XANTH. Quam superbus est execrabilis iste! annon plorabit? Ego ibo.

BACCH. Probus es et generosus. Pergamus ad navem.

CHAR. Oop! appelle cymbam ad litus.

ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πολλ', ᾧ ὄελφέ.

Δι. νῆ Δία καὶ σύ γε

ὑγίαινε. σύ δὲ τὰ στρώματ' αἴθρις λάμβανε.
πρὶν καὶ καταθέσθαι;

Ξα. καὶ ταχέως μέντοι πᾶν.

Δι. μὴ δῆθ', ἰκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.

Ξα. εἰ δὲ μὴ ὕρω;

Δι. τότε μ' ἄγειν.

Ξα. καλῶς λέγεις.

καὶ γὰρ τινες ἐκφέρουσι τουτοῖν νεκρῶν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἄδου φέρειν;
πόσ' ἄττα;

Νε.

Δι. ταυτί.

Νε.

δύο δραχμάς μισθὸν τελεῖς;
μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.

Δι.

ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὕδου.
ἀνάμεινον, ᾧ δαιμόνι', εἰ δὲ συμβῶ τι σοι.

Νε.

εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου.

Δι.

λάθ' ἐννέ' ὄβολους.

Νε.

ἀναβιψῆν νῦν πάλιν.

Ξα.

ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.

Δι.

χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.

χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

Χα.

ὠπ, παραβαλοῦ.

- Ξα. τουτὶ τί ἐστι ;
 Δι. τοῦτο λίμνη, νῆ Δία.
 αὕτη 'στὶν, ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὄρω.
 Ξα. νῆ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ' ὁ Χάρων οὗτοςί.
 Δι. χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.
 Χα. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων ;
 τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,
 ἢ 'ς Κερβερίου, ἢ 'ς κόρακας, ἢ πὶ Ταίναρον ;
 Δι. ἐγώ.
 Χα. ταχέως ἔμβαινε.
 Δι. ποῦ σχήσειν δοκεῖς ;
 Ξα. ἐς κόρακας ὄντως ;
 Χα. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' οὔνεκα.
 ἔμβαινε δῆ.
 Δι. παῖ, δεῦρο.
 Χα. δοῦλον οὐκ ἄγω,
 εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.
 Ξα. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.
 Χα. οὐκοῦν περιδρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων.
 Ξα. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ ;
 Χα. παρὰ τὸν Αὔαινου λίθον,
 ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.
 Δι. μανθάνεις ;
 Ξα. πάνυ μανθάνω.
 οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών ;
 Χα. κάδιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω.
 οὔτος, τί ποιεῖς ;
 Δι. ὅ τι ποιῶ ; τί δ' ἄλλο γ' ἦ

- XANTH. Hoc quid est ?
 BACCH. Hæc pol palus ipsa est, quam nobis dicebat ; et navem conspicor.
 XANTH. Ita me Nuptunus amet, atque iste Charon est.
 BACCH. Salve Charon, salve Charon, salve Charon.
 CHAR. Quis in requiem e miseriis et molestiis, quis in oblivionis campos, aut ad asini vellera, aut ad Cerberios, aut ad corvos, aut ad Tænarum ?
 BACCH. Ego.
 CHAR. Cito inscende.
 BACCH. Quorsum appellere tibi videtur ? num revera ad corvos ?
 CHAR. Ita hercle, vel tui gratia. Inscende modo.
 BACCH. Puer, huc ades.
 CHAR. Servum non veho, nisi prælio navali una decertavit de carnibus.
 XANTH. Non hercle potui, quia tum mihi forte dolebant oculi.
 CHAR. Itaque paludem curriculo circumcures.
 XANTH. Ubi ergo opperiar ?
 CHAR. Apud Auæni lapidem, juxta mansiones.
 BACCH. Intelligin' ?
 XANTH. Omnino intelligo. Hei misero mihi ! cuinam occurri primum domo egressus ?
 CHAR. Sede ad remum. Si quis præterea navigaturus est, festinet. Heus tu, quid facis ?
 BACCH. Quid faciam ? quid aliud, quam sedeo ad remum, ubi ipse jusseras ?

CHAR. Nonne ergo huc sedebis, ventriose ?

BACCH. EN.

CHAR. Nonne projicies manus, atque extends ?

BACCH. EN.

CHAR. Ne nugas agas ; sed obnixus remum age strenue.

BACCH. At quomodo potero, imperitus quum sim et insuetus maris atque navigationis, agere remum ?

CHAR. Facillime : audies enim cantus pulcherrimos, ubi semel remo incubueris.

BACCH. Quorumnam ?

CHAR. Ranarum, cynorum, admirandos.

BACCH. Celeusma cane.

CHAR. Oop op ! Oop op !

CHOR. Brekekekex coax coax. Brekekekex coax coax. Palustris fontium soboles, tiliarum cantu permistum clamorem edamus, sonoram meam cantilenam, coax, coax, qua Nyseum Jovis filium Bacchum in Limnis cantavimus, quando ebria, in festo sacro Chytrorum, hominum turba ad meum lucum comissatum venit. Brekekekex coax coax.

ἴζω ἐπὶ κόπην, οἵπερ ἐκέλευσάς με σύ ;
 οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ, γάστρων ;
 ἰδοῦ.

Χα.

Δι.

οὔκουν προβαλεῖ τῷ χεῖρε, κἀκτενεῖς ;
 ἰδοῦ.

Χα.

Δι.

οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
 ἔλῃς προθύμως.

Χα.

Δι.

κᾶτα πᾶς δυνήσομαι,
 ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίσιος
 ὦν, εἴτ' ἐλαύνειν ;

Χα.

ῥᾶστ' ἀκούσει γὰρ μέλη
 κάλλιστ', ἐπειδὴν ἐμβάλῃς ἄπαξ.

Δι.

Χα.

βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.

Δι.

Χα.

Χο.

κατακέλευε δῆ.
 ὠὸπ ὄπ, ὠὸπ ὄπ.
 βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοὰξ.
 βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοὰξ.
 λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
 ξύναυλον ὕμνων βοᾶν
 φθεγξόμεθ', εὐγχευ ἐμὴν αἰοδᾶν,
 κοὰξ, κοὰξ,
 ἦν ἀμφὶ Νυσηῖον Διὸς
 Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν,
 ἦνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος
 ταῖς ἱεραῖσι Χύτρησι
 χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
 βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοὰξ.

- Δι. ἐγὼ δὲ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι
τὸν ὄρθρον, ᾧ κοᾶξ, κοᾶξ.
- Χο. βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
- Δι. ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.
- Χο. βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
- Δι. ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοᾶξ.
οὐδὲν γὰρ ἔστ' ἄλλ' ἢ κοᾶξ.
- Χο. εἰκότως ἔγωγ', ᾧ πολλὰ πρᾶττων.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὐλυροί τε Μοῦσαι,
καὶ κεροβάτας Πάν,
ὁ καλαμύρογγα παίζων·
προσπεπιέρπεται δ' ὁ φορμικτᾶς Ἀπόλλων,
ἔνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον
ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
- Δι. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας ἔχω,
χῶ πρῶκτος ἰδίει πάλαι,
κάτ' αὐτίκι ἐγκύψας ἐρεῖ,
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
- Χο. ἀλλ', ᾧ Φιλωδὸν γένος, παύσασθε.
μᾶλλον μὲν οὖν φθρεγξόμεθ', εἰ δή ποτ' εὐ-
ηλίοις ἐν ἀμέραισιν
ἠλάμεσθα διὰ κυπεύρου
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
πολυκολύμβοις μέλεσιν,
ἢ Διὸς Φεύγοντες ἄμβρον,
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθρεγξάμεσθα

- ΒΑCCH. Ego vero dolere incipio podicem, *coax, coax.*
- CHOR. Brekekekex coax coax.
- ΒΑCCH. Vos autem nihil id scilicet curatis.
- CHOR. Brekekekex coax coax.
- ΒΑCCH. Sed pereatis una cum vestro *coax.* Nihil enim aliud estis quam *coax.*
- CHOR. Equidem merito, ὁ male curiose. Me enim amarunt et Musæ lyra scite canentes, et cornipes Pan, qui ludit vocalibus calamis: in deliciis etiam me habet citharædus Apollo, propter arundinem, quam lyræ idoneam alo sub aqua in paludibus. Brekekekex coax coax.
- ΒΑCCH. Ego vero pustulas habeo, et culus mihi dudum sudat; atque mox propendens dicet, *Brekekekex coax coax.* Sed, ὁ cantus amans gens, desinite.
- CHOR. Immo magis canemus, si unquam serenis in diebus saltavimus per cyperum et phleon, gaudentes carminibus, quæ inter natandum cantantur: aut si Jovis ad fugiendum imbrem,

celerem choream profundis sub aquis agitantes cantavimus cum
bullarum ruptarum crepitu, Brekekekex coax coax.

ΒΑCCH. Hoc vobis eximo.

CHOR. Indigna ergo patiemur, si nobis silendum sit.

ΒΑCCH. Immo ego indigniora, si remum agendo disrumpar.

CHOR. Brekekekex coax coax.

ΒΑCCH. Ploretis: non enim id curo.

CHOR. At nos clamabimus, quantum fauces nostræ capiunt,
toto die, Brekekekex coax coax.

ΒΑCCH. Isto quidem non vincetis.

CHOR. Neque tu nos certe.

ΒΑCCH. At nec vos tamen me unquam. Vociferabor enim,
si opus sit, vel toto die, usque dum istuc vestrum superem *coax*.

CHOR. Brekekekex coax coax.

ΒΑCCH. Scilicet aliquando vestrum inhibiturus eram *coax*.

CHOR. Ohe desine, desine. Remo appelle navem ad litus.
Egredere, solve naulum.

ΒΑCCH. En, accipe duos obolos.

BACCHUS, XANTHIA, CHORUS INITIATORUM.

ΒΑCCH. Xanthia! ubi Xanthia? echo Xanthia!

XANTH. Au.

πομφολυγοπαφλάσμασι.

βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω.

δεινὰ γ' ἄρα πεισόμεσθα,

εἰ σιγήσομεν.

δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων

εἰ διαρραγήσομαι.

Χο. βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

Δι. οἰμῶζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει.

Χο. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθα γ',

ὅποσον ἢ φάρυγξ ἂν ἡμῶν

χανθάνη, δι' ἡμέρας,

βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

Δι. τούτω γὰρ οὐ νικήσετε.

Χο. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.

Δι. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή μ' οὐδέποτε.

κεκραξόμεναι γὰρ, κἄν με δέη, δι' ἡμέρας,

ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοᾶξ.

Χο. βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

Δι. ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοᾶξ.

Χα. ᾧ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.

ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.

Δι. ἔχε δὴ τὰ ἑολω.

ΔΙΟΝΤΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Δι. Ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας;

Ξα. ιαῦ.

- Δι. βιάδιζε δεῦρο.
 Ξα. χαῖρ', ὦ δέσποτα.
 Δι. τί ἐσι τάνταυδοῖ;
 Ξα. σκότος καὶ βόρβορος.
 Δι. κατεῖδες οὖν πῶς τοὺς πατραλοίας αὐτόδι,
 καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;
 Ξα. σὺ δ' οὐ;
 Δι. νῆ τὸν Ποσειδῶν γωγε, καὶ νυνὶ γ' ὄρω.
 ἄγε δὴ, τί ὀρωμεν;
 Ξα. προῖεναι βέλτιστα νῶν,
 ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὗ τὰ θηρία
 τὰ δειν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.
 Δι. ὡς οἰμώξεται.
 ἡλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθεῖν ἐγὼ,
 εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
 οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἡρακλῆς.
 ἐγὼ δέ γ' εὐξάιμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
 λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἀξιόν τι τῆς ὁδοῦ.
 Ξα. νῆ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.
 Δι. ποῦ, ποῦ ἴσθιν;
 Ξα. ὀπισθεν.
 Δι. ἐξόπισθε νῦν ἴθι.
 Ξα. ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.
 Δι. πρόσθε νῦν ἴθι.
 Ξα. καὶ μὴν ὄρω, νῆ τὸν Δία, θηρίον μέγα.
 Δι. ποῖόν τι;
 Ξα. δεινόν. παντοδαπὸν οὖν γίγνεται.
 ποτὲ μὲν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὄρεὺς, ποτὲ δὲ γυνή

- BACCH. Accede huc.
 XANTH. Salvus sis, here.
 BACCH. Quid istic est?
 XANTH. Tenebræ et cœnum.
 BACCH. Vidistin' ergo alicubi parricidas illic, et perjuros,
 quos dicebat ille nobis?
 XANTH. Tu vero non vidisti?
 BACCH. Immo, ita me Neptunus amet, nunc etiam video.
 Age vero, quid faciamus?
 XANTH. Optimum nobis erit progredi: nam iste locus est,
 ubi beluas illas horrendas esse dicebat ille.
 BACCH. Quam valde plorabit! præstigias faciebat, ut ego
 timerem, ex æmulatione, quia me bellicosum esse scit. Nihil
 enim adeo arrogans est, ut Hercules. Ego vero optem in dis-
 crimem quodpiam incidere, et occasionem nancisci edendi fa-
 cinoris, quod dignum sit isto itinere.
 XANTH. Atqui hercle sentio strepitum aliquem.
 BACCH. Ubi, ubi est?
 XANTH. Pone.
 BACCH. Pone igitur eas.
 XANTH. Sed est ante nos.
 BACCH. Præcede igitur.
 XANTH. Atqui hercle video beluam magnam.
 BACCH. Qualis est?
 XANTH. Horrenda. Porro in omnes species se vertit: modo
 fit bos, modo mulus, modo mulier pulcherrima.

ΒΑCCH. Ubi est? age, accedam ad eam.

ΧΑΝΘ. Sed non amplius est mulier, at vero nunc canis.

ΒΑCCH. Ergo Empusa est.

ΧΑΝΘ. Sane igni coruscat tota facie.

ΒΑCCH. Et crux æreum habet?

ΧΑΝΘ. Ita edepol, et stercoreum alterum. Certo hoc scias.

ΒΑCCH. Quo me ergo convertam?

ΧΑΝΘ. Quo vero ego?

ΒΑCCH. O sacerdos, serva me, ut sim compotor tuus.

ΧΑΝΘ. Peribimus, ὁ rex Hercules.

ΒΑCCH. Ne me appelles, homo, obsecro, neu nomen meum edas.

ΧΑΝΘ. O Bacche igitur.

ΒΑCCH. Istuc multo minus altero dixeris.

ΧΑΝΘ. Perge qua is: huc ades, ὁ here.

ΒΑCCH. Quid vero est?

ΧΑΝΘ. Bono animo es; optime nobiscum agitur. Licet enim nobis dicere, ut Hegelochus: *Namque post fluctus rursus mustelam video. Disparuit Empusa.*

ΒΑCCH. Jura.

ΧΑΝΘ. Per Jovem juro.

ΒΑCCH. Et iterum jura.

ΧΑΝΘ. Per Jovem ergo.

ᾠραιότατη τις.

Δι. ποῦ ἴστι; Φέρε' ἐπ' αὐτήν ἴω.

Ξα. ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή ἴστιν, ἀλλ' ἤδη κύων.

Δι. Ἐμπουσα τοίνυν γ' ἔστι.

Ξα. πῶς γοῦν λάμπεται.

ἅπαν τὸ πρόσωπον.

Δι. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;

Ξα. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·
σάφ' ἴσθι.

Δι. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;

Ξα. ποῖ δ' ἐγώ;

Δι. ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ᾧ σοι ξυμπότης.

Ξα. ἀπολουμεθ', ᾧ ἄναξ Ἡράκλεις.

Δι. οὐ μὴ καλεῖς μ',

ᾧ ἄνθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοῦνομα.

Ξα. Διόνυσε τοίνυν.

Δι. τοῦτό γ' ἔθ' ἤττον θάτερον.

Ξα. Ἰθ', ἤπερ ἔρχει· δεῦρο, δεῦρ', ᾧ δέσποτα.

Δι. τί δ' ἔστι;

Ξα. θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν.

ἔξεστι δ', ὅσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·

ΕΚ ΚΥΜΑΤΩΝ ΓΑΡ ΑΤΘΙΣ ΑΥ ΓΑΛΗΝ
ΟΡΩ.

ἢ ἔμπουσα φρούδη.

Δι. κατόμοσον.

Ξα. νῆ τὸν Δία.

Δι. καῦθις κατόμοσον.

Ξα. νῆ Δί'.

- Δι. ὄμοσον.
 Ξα. νῆ Δία.
 Δι. οἴμοι τάλας, ὡς ἄχρῖασ', αὐτὴν ἰδιὼν
 ἰδὼν δὲ δέισσας ὑπερεπυρρῖασέ μου.
 οἴ μοι πάθει μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσε;
 τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
 ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ ΔΩΜΑΤΙΟΝ, ἢ ΧΡΟΝΟΥ
 ΠΟΔΑ;
 (αὐλεῖ τις ἔνδον.)
 Ξα. οὗτος.
 Δι. τί ἐστίν;
 Ξα. οὐ κατήκουσας;
 Δι. τίνος;
 Ξα. αὐλῶν πνοῆς.
 Δι. ἔγωγε, καὶ δάδων γ' ἐμὲ
 αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
 ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα.
 Χο. Ἰακχ', ὦ Ἰακχε.
 Ἰακχ', ὦ Ἰακχε.
 Ξα. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ', οἱ μεμνημένοι
 ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῶν.
 ἄδουσι γοῦν τὸν Ἰακχον, ὡσπερ Διαγόρας.
 Δι. κάμοι δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
 βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.
 Χο. Ἰακχ', ὦ πολυτιμήτοις
 ἔδραις ἐνθάδε ναίων
 Ἰακχ', ὦ Ἰακχε,
 ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,

BACCH. Hei misero mihi! ut expallueram viso spectro! At iste exterritus plus quam ego expalluit. Hei mihi! undenam mala ista mihi accidere? quem deorum dicam me perditum ire?
Ælthera, Jovis adiculam, an Temporis pedem?

(*Tibia canit intus aliquis.*)

XANTH. Heus tu.

BACCH. Quid est?

XANTH. Non audivisti?

BACCH. Quidnam?

XANTH. Tibiarum sonum.

BACCH. Ita sane, et quidem tædarum me adflavit aura quædam oppido mystica. Sed tacite ex insidiis auscultemus.

CHOR. Iacche, ô Iacche! Iacche, ô Iacche.

XANTH. Hoc illud est, here; ludunt alicubi hic Initiati, quos nobis narrabat ille: nam Iacchum cantant, ut Diogoras.

BACCH. Et mihi ita videntur. Quapropter silentium agere optimum est, ut rem perspicue cognoscamus.

CHOR. Iacche, ô qui sanctissimas sedes hic incolis, Iacche, ô Iacche, veni ad sacros sodales, choros in hoc prato ducturus,

pullulantem multis fructibus circa caput tuum quatiens myrti coronam, audacique saltans pede liberam illam et jocosam, cui plurimæ insunt veneres, tuum decus, puram, sanctis mystis solemnem choream.

ΧΑΝΘ. O veneranda et sanctissima Cereris filia, quam suavis odor porcinæ carnis me adflavit!

ΒΑCCH. Non igitur quiescere poteris, is aliquid intestini hic esse persentiscas?

ΧΟΡ. Excita flammeas lampadas, quas advenis in manibus quatiens, ὁ Ιαcche, lucifer nocturnorum orgiorum stella: ignibus refulgit pratum: genu palpitat senum; excutiunt mærores, longævnæque ætatis veteres annos, sacrorum tuorum honorum participes ut fiant. Tu vero, qui lampade lucas, procedens educ in flaridum et palustre solum saltatricem pubem, ὁ beate.

ὄσιους ἐς Διασώτας,
πολύκαρπον μὲν τινάσσω
ἀμφὶ κρατὶ σῶ βρῦοντα
στέφανον μύρτων·
Θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
Φιλοπαίγμονα τιμὰν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος, ἀγνὰν, ἱερὰν
ὄσιοις μύσταις χορείαν.

Ξα. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἠδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

Δι. οὐκουν ἀτρέμ' ἔξεις, ἦν τι καὶ χορδῆς λάβης.

Χορός.

ἔγειρε φλογέας λαμπά-
δας· ἐν χερσὶ γὰρ ἦκεις
τινάσσω· Ἰακχε,
νυκτέρου τελετῆς φασφόρος ἀστῆς.
Φλογὶ φέγγεται δὲ λειμῶν·
γόνυ πάλλεται γερόντων·
ἀποσεύονται δὲ λύπας,
χρονίων ἐτώων,
παλαιούς τ' ἐνιαυτούς,
ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
σύ δὲ λαμπάδι φλέγων,
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθη-
ρὸν ἔλειον δάπεδον,
χοροποιὸν, μάκαρ, ἦσαν.

Ἡμίχορος.

εὐφημεῖν χρῆ, καὶ ξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμη μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μὴτ' εἰδὲν μὴτ' ἐχόρευσε·
μηδὲ Κρατίνου τοῦ Ταυροφάγε γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαιρεί, μὴ ἔναι καιρῷ τοῦτο ποιῶσιν·
ἢ ζᾶσιν ἐχθρᾶν μὴ καταλύει, μηδ' εὐκόλως ἐστι πολίταις·
ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·
ἢ προδιδῶσιν Φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει
ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὦν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ τίτλαν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον·
ἢ χρέμαλα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
ἢ καλατιλᾶ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπάδων·
ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὦν, εἴτ' ἀποτρώγει,
καμωδηθεῖς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου.
τέτοις αὐδῶ, καῦθις ἀπαυδῶ, καῦθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ,
ἐξίσασθαι μύσαισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρειε μολπῆν,
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἱ τῆδε πρέπουσιν ἑορτῆ.

Ἡμ.

χόρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως
εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους
τῶν καλῶν Ἄδου λειμώνων, ἐγκρούων
καὶ σκώπτων καὶ παίζων,
καὶ χλευάζων. ἡρίστευται δ'
ἐξαρκούντως. ἀλλ' ἔμβα,
χῶπως αἴρης τὴν Σώτειραν γενναίως
τῆ φωνῆ μολπάζων,
ἢ τὴν χώραν σώζειν φῆσ' ἐς τὰς αἶρας,

SEM. Lingua favere oportet, et loco cedere choris nostris, quicumque expers est horum sermonum, aut mentem non habet puram, aut germanarum orgia Musarum nec vidit adhuc, nec saltavit, nec Cratini taurivori Bacchicæ linguæ mysteriis est initiatus, aut scurrilibus versibus delectatur intempestivum risum moventibus, aut inimicam seditionem non compescit, nec facilis est civibus; sed excitat eos et inflammat, proprii lucri cupidus: aut vexat e calamitatibus civitatis præses, muneribus corrumpitur: aut castellum prodit, aut naves; aut res vetitas mittit ex Ægina, Thorycion alter, vicesimarum exactor perditissimus, coria, et lintea, et picem mittens Epidaurum; aut alicui persuadet, ut hostibus pecuniam det fabricandis navibus; aut concecat Hecatæ imagines, dum choris dithyrambicis succinit: aut si quis rhetor mercedem poetarum adrodit, quia tractus fuit in patriis Bacchi sacris. Istitis edico, iterum iterumque edico, ut loco cedant mysticis choris. Vos vero excitate cantum, et pervigilia nostra, huic festo convenientia.

SEM. Procede nunc quisque strenue in floridos sinus Infernorum pratorum, tripudians, salibus et dicteriis sannisque ludens. Satis enim in peragendis his sacris emicuit studium nostrum. Sed incede et vide, ut Servatricem divam egregie

extollas, voce eam celebrans, quæ regionem se conservaturam profitetur semper, etiamsi Thorycion nolit.

SEM. Age nunc alio genere hymnorum frugiferam regionam, Cererem deam, ornantes, divinis cantibus celebrate.

SEM. Ceres, purorum orgiorum regina, ades nobis, et conserva tuum chorum; daque ut ego tuto omni tempore ludere et saltare possim, multaue ridicula dicere, et multa seria; et quando condigne tuo festo luserim et riserim, ut victor coroner.

SEM. Eia age, nunc etiam cantibus huc voca festivum illum deum, sodalem hujus choreæ.

SEM. Iacche sancte, carminis hoc festo cantari soliti suavissimi inventor, huc ades, et nos comitare ad deam, et ostende quam longam viam sine labore conficias.

SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me: tu enim discidisti ad risum usque et ad vilitatem hoc sandalium et istos pannos, et id excogitasti, ut impune ludere et saltare nobis liceat.

SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me. Etenim limis adspectans, puellæ modo vidi, et quidem admodum for-

κἄν Θωρυκίων μὴ βούληται.

Ἡμίχορος.

ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασιλείαν,
Δήμητρα θεῶν, ἐπικοσμηῶντες, ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

Ἡμ. Δήμητρε ἀγνῶν ὄργίων
ανασσα, συμπαραστάτει,
καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν·
καὶ μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαί τε καὶ χορευῶσαι,
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἶ-
πεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα, νι-
κήσαντα ταινιοῦσθαι.

Ἡμ. ἄγ' εἶα νῦν γε καὶ τὸν ἀργαῖον θεὸν
παγκαλεῖτε δεῦρο
ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
τῆσδε τῆς χορείας.

Ἡμ. Ἰακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
ἠδιστον εὐρῶν, δεῦρο συνακολουθεῖ
πρὸς τὴν θεὸν, καὶ δεῖξον, ὡς
ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.

Ἡμ. Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με
σύ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
κἄπ' εὐτελείᾳ τούδε
τὸν σανδαλίσκον, καὶ τὸ ῥάκος,
κἄξευρες ὥστ' ἀζημίους
παίξειν τε καὶ χορεύειν.

Ἡμ. Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεираκίσκης
 νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
 συμπαιστρίας, χιτωνίου
 πασαρράγέντος τιθδίων προκούψαν.

Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

Ξα. ἐγὼ δ' αἰεί πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς
 παίζων χορεύειν βούλομαι.

Δι. καῖγωγε πρὸς.

Χο. βούλεσθε δῆτα κοινῇ
 σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
 ὃς, ἐπτέτης ἀν, οὐκ ἔφυσε φρέτορας,
 νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
 ἐν τοῖς ἀνω νεκροῖσι,
 καῖστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;
 τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω
 ἐν ταῖς ταφαῖσι πρῶκτὸν
 τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
 καῖκόπτειτ' ἐγκεκυφῶς,
 καῖκλαε, καῖκεκράγει
 Σεβίνον, ὅστις ἔστ' Ἀναφλύστιος.
 καὶ Καλλίαν γε φασὶ
 τοῦτον τὸν Ἴπποβίνου
 κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

Δι. ἔχοιτ' ἀν οὖν φράσαι νῦν
 Πλούτων', ὅπου ἔθ' οἰκεῖ;

Ξένω γὰρ ἐσμὲν, ἀγτίως ἀφιγμένω.

Χο. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθης,
 μηδ' αἴθις ἐπανέρη με·
 ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

mosæ, colludentis, e tunica leviter scissa promicantem papil-
 lam. Iacche saltationis amans, prosequere me.

XANTH. Ego vero lubens soleo comitari, et cum ipsa ludens
 saltare volo.

BACCH. Et ego insuper.

CHOR. Vultisne ergo ut simul ludos faciamus Archedemum,
 qui septuennis nondum habebat phratoras: nunc autem dux
 populi est apud supernos manes, et principatum nequitiae illic
 obtinet? Clisthenem autem audio in sepulcris podicem vellicare
 suum, et pilantem lacerare genas: et plangere pronus, et plo-
 rare, et inclamare solet Sebinum, qui Anaphlystius est. Quin
 et Calliam aiunt, istum Hippobini filium, cunni leonina in-
 dutum decertare prælio navali.

BACCH. Possetisne nobis indicare, Pluto ubinam hic ha-
 beat? peregrini enim sumus, et modo huc advenimus.

CHOR. Ne longius abeas, neque iterum me interrogas: sed
 scito ad ipsum ostium te pervenisse.

ΒΑCCH. Tolle rursus, puer, stragula.

XANTH. Quid hoc erat aliud, quam *Jovis Corinthus* in stragulis?

SEM. Ducite nunc sacram choream *Divæ*, per nemus *fliferum* ludentes, qui participes estis *pii festi*: ego vero cum *virginibus* ibo et *mulieribus*, ubi *Dearum* est *pervigilium*, facem *sacrem* portaturus.

SEM. Eamus in *rosis* referta *florida prata*, *nostro* more *pulcherrimis choreis* ludentes, quas *beatæ Horæ* *quotannis* reducunt. *Nobis enim solis Sol* et *lux jucunda* est, qui *sumus initiati*, *piosque nos gessimus* et *erga peregrinos* et *erga cives*.

BACCHUS, XANTHIA, ÆACUS, ANCILLA PROSERPINÆ, CAUPONÆ, CHORUS INITIATORUM.

ΒΑCCH. Agedum quomodo *januam* pultabo? quomodo? Quonam *hic modo* pultant *incolæ*?

Ξα. τουτί τί ἦν τὸ πρᾶγμα
 Δι. αἴθοι' ἂν αὖθις αὖ γε, παῖ, τὰ στρώματα.
 ἄλλ', ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι;

Ημ. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς,
 ἀνδοφόρον ἀν' ἄλσος
 παίζοντες, οἷς μετουσία
 θεοφιλοῦς ἐορτῆς·
 ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσι κόραις
 εἶμι καὶ γυναίξιν,
 οὗ παννουχίζουσι θεαί,
 φέγγος ἱερὸν οἶσαν.

Ημ. χωρεῶμεν ἐς πολυρρόδους
 λειμῶνας ἀνθεμῶδεις,
 τὸν ἡμέτερον τρόπον,
 τὸν καλλιχορώτατον,
 παίζοντες, ὃν ὄλβιαι
 Μοῖραι ξυνάγουσι.
 μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
 καὶ φέγγος ἰλαρόν ἐστιν.
 ὅσοι μεμυήμεθ', εὐ-
 σεβῆ τε διήγομεν
 τρόπον, περὶ τε ξένους,
 καὶ τοὺς ἰδιώτας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΑΙΑΚΟΣ, ΘΕΡΑΠΙΝΑ
 ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ, ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ,
 ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Δι. ΑΓΕ δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
 πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οἱ πικῶροι;

Ξα. οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.

Δι. παῖ, παῖ.

Λι. τίς οὗτος ;

Δι. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.

Λι. ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
ἀπῆξας ἄγχων, ἀποδορὰς ὄχλου λαβῶν,
ὃν ἐγὼ φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοῖα Στυγὸς σε μελανοκάρδιος πέτρα,
Ἄχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγῆς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περὶ ἰδρομοὶ κύνες,
Ἐχιδνά θ' ἑκατοκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνδάψεται
Ταρτησία μύραινα· τῶ νεφρῶ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένα
διασπᾶσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὀρμήσω πύδα.

Ξα. οὗτος, τί δέδρακας ;

Δι. ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.

Ξα. ὦ καταγέλαστ', οὐκ οὐκ ἀναστήσει ταχύ,
πρὶν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον ;

Δι. ἀλλ' ὠρακιῶ.

ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγίαν.

Ξα. ἰδοὺ λαβέ.

Δι. πρόσθου.

Ξα. ποῦ ἔστιν ; ὦ χρυσοῖ θεοί,
ἐνταῦθα ἔχεις τὴν καρδίαν ;

XANTH. Ne tempus teras, sed aggredere januam, ut ornatu,
sic etiam animo Herculem referens.

BACCH. Heus puer.

ÆAC. Quis iste ?

BACCH. Hercules ille fortis.

ÆAC. O execranda, et impudens, et audax, et impure, et per-
impure, et impurissime, qui canem nostrum Cerberum protrac-
tum abegisti obtorto collo, et fuga te cum eo proripuisti, quem
ego custodiebam. Sed nunc medius teneris : talia te Stygis
atra petra et Acherontius scopulus sanguine manans adservant,
et Cocyti circumcursantes canes, Echidnaque centiceps, quæ vis-
cera tua discerpit : pulmonesque tuos corripit Tartesia mu-
ræna : renes vero tuos cruentatos una cum ipsis intestinis
distrahent Gorgones Tithrasia, quas citato cursu arcessam
ego.

XANTH. Heus tu, quid fecisti ?

BACCH. Cacavi. Opem implora dei.

XANTH. O ridicule, nonne cito surges, priusquam te videat
Ianus cispianum.

BACCH. Sed linquor animo : verum fer ad cor meum spon-
giam.

XANTH. En, accipe.

BACCH. Admove.

XANTH. Ubi est ? Dii boni ! hic habes cor ?

ΒΑCCH. Nam præ metu in inferiorem ventrem delapsus est.

ΧΑΝΘ. O timidissime deorum tu atque hominum.

ΒΑCCH. Ego? quomodo timidus essem, qui spongiam a te petii? nemo sane alius hoc fecisset.

ΧΑΝΘ. Quid vero?

ΒΑCCH. Jacuisset olfaciens, si timidus esset: ego autem surrexi, et ad hæc abstersi nates.

ΧΑΝΘ. Fortia sane facta, ô Neptune!

ΒΑCCH. Ita hercle, opinor. At tu nonne formidasti strepitem verborum et minas?

ΧΑΝΘ. Flocci non feci, ita me Jupiter amet. ✓

ΒΑCCH. Agedum, quandoquidem animosus et fortis es, tu fias ego, clava hac sumta et leonina pelle, si quidem nullo timore quatiuntur viscera tua: ego vero in partem ero tibi bajulus.

ΧΑΝΘ. Cedo ea celeriter; mos enim gerendus est: et intueri Herculeum Xanthiam, an timidus futurus sim, et tui similem habiturus animum.

ΒΑCCH. Non pol mei similis eris, sed revera ille Melitensis verbero. Agedum stragula ista tollam.

ΑΝC. O carissime, venistin' Hercules? huc ingredi. Nam Diva, ut audivit te advenisse, statim pinsuit panes, coxit leguminum fresorum ollas, pultis duas aut tres; bovem assavit integrum, placentas torruit, collabos: sed ingredi.

Δι. δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσε.

Ξα. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνδρώπων.

Δι. ἐγώ;

πῶς δειλὸς, ὅστις σπογγίαν ἤτησά σε;
οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.

Ξα. ἀλλὰ τί;

Δι. κατέκειτ' ἂν ὀσφραϊνόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν.
ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπειψήσάμην.

Ξα. ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον.

Δι. οἶμαι, νῆ Δία.

σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλὰς;

Ξα. οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα.

Δι. ἴθι νυν, ἐπειδὴ λημματιᾶς, κἀνδρείος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ γὰρ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχος εἶ.
ἐγὼ δ' ἔσομαι σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.

Ξα. φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.

Δι. μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.

Θε. ὦ φίλταδ' ἦκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἰσιθι.
ἡ γὰρ θεός, σ' αἰς ἐπύθεδ' ἤκοντ', εὐθέως
ἔπεπτεν ἄστους· ἦψε κατερικτῶν χύτρας
ἔττους δὴ τρεῖς· βοῦν ἀπηνδράκιζ' ὄλον
πλακοῦντας ὄπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἰσιθι.

- Ξα. κάλλιστ', ἐπαινῶ.
 Θε. *μά τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ
 περιόψομαι ἀπελθόντ'. ἐπίτοι καὶ κρέα
 ἀνέβραττεν ὀρνίθια, καὶ τραγήματα
 ἔφρυγε, κῶνον ἀνεκεράννου γλυκύτατον.
 ἀλλ' εἴσιθ' ἄμ' ἐμοί.*
- Ξα. *πάνυ καλῶς.*
 Θε. *ληρεῖς ἔχων.
 οὐ γὰρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
 μί' ἔνδον ἔσθ' αἰσιοτάτη, κῶρχηστρίδες
 ἕτεραι δὺ ἢ τρεῖς - - -*
- Ξα. *πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;*
 Θε. *ἠδουλιῶσαι, κᾶρτι παρατετιλμένοι.
 ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἦδη τὰ τεμάχη
 ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσήρετο.*
- Ξα. *ἴθι νυν, φράσον πρῶτιστα ταῖς ὀρχηστρίσι
 ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.
 ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο, τὰ σκεύη φέρων.*
- Δι. *ἐπίσχεσ οὔτος. οὐ τι που σπουδὴν ποιεῖς,
 ὅτιή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;
 οὐ μὴ φλυαγήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
 ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.*
- Ξα. *τί δ' ἔστιν; οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
 ἂ ὄδικας αὐτός.*
- Δι. *οὐ τάχ', ἀλλ' ἦδη ποιῶ.
 κατάθου τὸ δέγμα.*
- Ξα. *ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
 καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.*

XANTH. Bene vocas: gratia est.

ANC. Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire; quandoquidem et carnes avium elixavit, et bellaria frixit, et vinum miscuit suavissimum. Sed ingredere mecum.

XANTH. Perbenigne.

BACCH. Nugas agis: non enim te amittam.

ANC. Namque et tibicina tibi una est intus pulcherrima, et saltatrices duæ aut tres.

XANTH. Quid memoras? saltatrices?

ANC. Pubescentes, et recens vulsæ. Sed ingredere: nam coquus jam pisces erat detracturus foco, et mensa intro ferebatur.

XANTH. Agedum dic primo tibicinis illis, quæ intus sunt, me ipsum jam ingredi. Tu, puer, sequere me hac et fer stragula.

BACCH. Heus tu, siste gradum. Nequaquam, opinor, pro re seria habes, quod te joculari feci Herculem: nec ultro nugeris, Xanthia; sed sublata rursus hæc fer stragula.

XANTH. Quid est? non cogitas, ut puto, mihi adimere, quæ ipse dedisti.

BACCH. Non sane cogito, sed jam istuc facio. Depone pollem.

XANTH. Testes horum ego deos voco, iisque ultionem committo.

ΒΑCCH. Quos deos? annon vero ineptum et stultum est, te sperare, ut Alcumenæ filius sis, qui servus es et mortalis?

XANTH. Bene sane. Habe hæc. Forte enim aliquando mei indigebis, si deus volet.

CHOR. Hoc viri est cordati et sapientis, quique multum circumnavigaverit, convertere seipsum semper ad illud latus navis, quod bono statu est, potius quam, instar pictæ imaginis, stare, eodem retento habitu. At convertere se ad molliorem sortem, cisti est hominis, et plane Theramenis.

ΒΑCCH. Annon vero ridiculum esset, si Xanthia quidem servus, in Milesiis stragulis prostratus, subagitans saltatricem, matulam me sibi ferre juberet: ego vero hunc intuens mentulam mihi fricarem; iste vero, utpote homo vafer, hoc animadvertet, et impacto pugno anteriores mihi dentes e maxilla excuteret?

CAUP. I. Plathana, Plathana huc ades. Hic ille est scelestus, qui in cauponam ingressus aliquando, sedecim panes nobis comedit.

CAUP. II. Sane ecastor ille ipse est.

XANTH. Malum imminet nonnemi.

CAUP. I. Et carniū insuper elixarum frustra viginti, semibolaria singula.

XANTH. Pœnas dabit nonnemo.

- Δι. ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαι σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενόν,
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητός, Ἀλκμήνης ἔσει;
- Ξα. ἀμέλει, καλῶς ἔχ' αὐτ'. ἴσως γάρτοι ποτὲ
ἐμοῦ δεηθεῖς ἂν, εἰ θεὸς θέλοι.
- Χο. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας,
καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος,
μετακυλινθεῖν αὐτὸν αἰεὶ
πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον, ἢ γεγραμμένην
εἰκὸν ἑστάναι, λαβόντ' ἐν σχῆμα. τὸ δὲ μετασρέφειν
πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
δεξιῶ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους.
- Δι. οὐ γὰρ ἂν γέλοισιν ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν,
ἐν στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος, φιλιῶν ὄρ-
χηστρίδ', εἴτ' ἔτησεν ἀμίδ', ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοῦ ῥεβίνθου ὄραττόμην· οὐ-
τος δ', αἶτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος,
εἶδε, κᾶτ' ἐκ τῆς γνάθου
πύξ πατάξας μου ἔξεκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;
- Πα. α'. Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανῆργος ἐτοσί,
ὄς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθὼν ποτε,
ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγεν ἡμῶν.
- Πα. β'. νῆ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.
- Ξα. κακὸν ἦκει τινί.
- Πα. α'. καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάδραστ' εἴκοσιν
ἂν ἡμιωβολιαία.
- Ξα. δώσει τις δίκην.

- Πα. α'. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλὰ.
 Πι. *ληρεῖς, ὦ γύναι,*
κούκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.
- Πα. α'. *οὔμενοῦν με προσεδόκας,*
ὅτιη κοθάρους εἶχες, ἀναγνώναί σ' ἔτι;
- Πα. β'. τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐχ εἰρηκά πω
 μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλαν,
 ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε.
 κἄπειτ', ἐπειδὴ τὰργύριον ἐπραττόμην,
 ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δεμιῦν, κάμυκάτό γε.
- Ξα. τούτου πᾶν τοῦργον· οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.
- Πα. β'. καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.
- Πα. α'. νῆ Δία, τάλαινα.
- Πα. β'. *νὼ δὲ δείσασαί γε πω*
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ' ἄρχετ' ἐξάξας γε, τὰς ψιάθους λαβῶν.
- Ξα. καὶ τοῦτο τούτου τοῦργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δεῖν.
- Πα. α'. ἴδι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.
- Πα. β'. σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχης, Ὑπέρολον,
 ἴν' αὐτὸν ἐπιτρέψωμεν.
- Πα. α'. *ὦ μιαρὰ φάρυγγ,*
ὡς ἠδέως ἂν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἂν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.
- Πα. β'. ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάρβαρον ἐμβάλοίμι σε.
- Πα. α'. ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
 δρέπανον λαβοῦσ', ὧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
 ἀλλ' εἴμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
 ἐκπηγιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
- Δι. *κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλω.*

- CAUP. I. Et multa illa alia.
- BACCH. Mulier, nugas agis, nec scis quid dicas.
- CAUP. I. Ergone sperabas, quod cothurnos haberes, me non te amplius agnituram?
- CAUP. II. Quid vero? multa illa salsamenta nondum dixi, neque ecaster caseum illum recentem, misera ego, quem una cum ipsis fiscellis devoravit: deinde quum pecuniam ab ipso exigerem, intuitus est me torve, et mugit.
- XANTH. Hujus omnino facta hæc sunt; ita solet ubique.
- CAUP. II. Et gladium strinxit furibundo similis.
- XANTH. Ita hercle, ô misera.
- CAUP. II. Nos autem pavidæ metu in superiorem contignationem illico nos proripimus: at ille impetu aufugit, sumtis etiam storeis.
- XANTH. Et hoc hujus factum est. Sed aliquid vobis facientum erat.
- CAUP. I. Agedum voca mihi huc Cleonem, patronum meum.
- CAUP. II. Tu vero mihi, si modo inveneris, Hyperbolum, ut istum funditus perdamus.
- CAUP. I. O faucem improbam! quam libenter tibi lapide dentes molares effringerem, quibus contrivisti meum peculium!
- CAUP. II. Ego vero in Barathrum velim te injectum.
- CAUP. I. Ego vero, sumta falce, guttur tibi vellem excindere, quo panas succineritios deglutisti. Sed Cleonem arcesam, qui eum hodie in jus vocabit, et hæc ejus facta extricabit.
- BACCH. Pessime peream, nisi Xanthiam deamo.

XANTH. Novi, novi mentem tuam, desine loqui. Nolim Hercules fieri.

BACCH. Minime gentium hoc dixeris, mi Xanthisee.

XANTH. Et quomodo Alcumenæ filius fieri possem ego, qui simul servus et mortalis sum?

BACCH. Scio, scio te iratum esse, idque non injuria. Etiam si me verberares, tecum non expostularem. Immo si in posterum unquam tibi hæc ornamenta ademero, radicitus et ego et uxor liberique pessimis exemplis pereamus, ut Archedemus lippus.

XANTH. Accipio jusjurandum, et hac conditione ornatum adsumo.

CHOR. Nunc tuum est officium, postquam ornatum hunc rursus accepisti, quem habebas prius juvenilem animum ostendere usque, et rursus torvum tueri, dei memorem illius, cujus præ te fers speciem. Quod si stulte rem gerere deprehenderis, et aliquid commiseris, quod mollem et ignavum arguat, denuo tollere te stragula necesse erit.

XANTH. Bene monetis, ó amici: sed et ipse eadem jam mecum cogito. Istum quidem, si boni evenerit quidpiam, hæc adimere rursus conaturum mihi sat scio: sed tamen ego præbebo me fortem et animosum, et acerbe, velut origanum, tuentem. Ita faciendum erit, ut videtur: nam audio jam crepitu januæ.

ÆAC. Constringite ocius hunc canifurem, ut pœnas det: properate.

Ξα. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· παῦε, παῦε τοῦ λόγου.
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.

Δι. μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.

Ξα. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἄμα καὶ θνητὸς ἄν;

Δι. οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοί, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾶς·
κἂν εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντίποιμί σοι.
ἀλλ' ἦν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
πρόρριζος αὐτὸς, ἢ γυνή, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, κἄρ' ἐχέδημος ὁ γλάμων.

Ξα. δέχομαι τὸν ὄρκον, κἄπ' ἑτοίμως λαμβάνω.

Χο. νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας, ἦν
εἶχες σύ γ' ἐξαρχῆς, πάλιν,
ἀνανάξειν σαυτὸν αἰεὶ,

καὶ βλέπειν αὔθις τὸ δεινὸν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον,
ᾧ περ εἰκάσεις ἑαυτόν· ἦν δὲ παραληρωῶν ἀλφῆς,
καὶ βάλῃς τι μαλθακὸν,

αὔθις αἴρεσθαι σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα.

Ξα. ἐ κακῶς, ὦ ἄνδρες, παραινέϊτ'· ἀλλὰ καὶ τὸς τυγχάνω
ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.

ὅτι μὲν οὔν, ἦν χρηστὸν ἢ τι,
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειράσεταιί μ', εἰ οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω
ἑμαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.

δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θυέρας καὶ δὴ ψόφον.

Δι. ξυνδέϊτε ταχέως τουτοὺ τὸν κυνοκλόπον,
ἵνα δῶ δίκην· ἀνύετον.

- Δι. ἤκει τῶ κακόν.
 Ξα. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσσιτον.
 Αι. εἶεν, καὶ μάχαι;
 ὁ Διτύλας, χῶ Σκεβλίας, χῶ Παρδόκας,
 χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτωί.
 Δι. εἴτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; τύπτειν τουτονί,
 κλέπτουτα πρὸς τὰλλότρια;
 Ξα. μάλ' ὑπερφυᾶ.
 Αι. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινὰ.
 Ξα. καὶ μὴν, νῆ Δία,
 εἰ πάποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
 ἢ κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
 καὶ σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
 βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν,
 κἄν ποτέ μ' ἔλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
 Αι. καὶ πῶς βασανίζω;
 Ξα. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
 δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρον,
 στρεβλῶν, ἐτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγχέων,
 πλίνθους ἐπιτιθεις, πάντα τᾶλλα, πλὴν πρᾶσσω
 μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείω νέω.
 Αι. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
 τὸν παῖδα τύπτων, τὰργύριόν σοι κείσεται.
 Ξα. μὴ δῆτ' ἔμοιγ' οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.
 Αι. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμούς λέγῃ.
 κατάδου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χῶπως ἐρεῖς
 ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.
 Δι. ἀγορεύω τινὶ
 ἐμὲ μὴ βασανίζειν ὄντ' ἀθάνατον· εἰ δὲ μὴ,

- BACCH. Imminet nonnemini malum.
 XANTH. Nonne in malam rem ibitis? ne accedite.
 ÆAC. Eia etiam pugnare incipis? Tu Dityla, et tu Sceblia,
 tuque Pardoca, accedite huc et depugnate cum isto.
 BACCH. Nonne ergo res indigna est? istumne alios verberare,
 qui furari aliena ipse solet?
 XANTH. Infinitum quantum.
 ÆAC. Indignum quidem et intolerandum, fateor.
 XANTH. Atqui per Jovem juro; si unquam veni huc, emori
 volo, aut si quicquam tuorum furatus sum, quod vel unius pili
 facias. Et ecce incipiam facinus generosum: accipe hunc ser-
 vum, et tormentis ex eo rem quære, atque, si me injurium de-
 prehenderis, abduc me et occidito.
 ÆAC. Quomodo ergo quæram?
 XANTH. Omnibus modis: in scala eum ligans, suspendens,
 flagellis cædens, excorians, torquens, quin naribus acetum in-
 fundens, lateres imponens: cetera omnia fac: tantum ne por-
 ris verberes eum, nec aliis novis.
 ÆAC. Æqua prædicas: tum si verberibus mutilavero tibi
 servum, præsentarium a me petito argentum.
 XANTH. Non utique ego: sed ita hunc abductum torque.
 ÆAC. Immo in hoc ipso loco, ut coram in os tibi dicat.
 Tu depone sarcinas ocius, ac vide ut nihil hic dicas menda.
 BACCH. Edico ut me nemo torqueat, qui sum immor-
 VOL. I. U

talis: sin, tua culpa tibi evenire putato, quidquid evenerit mali.

ÆAC. Quid ais?

BACCH. Aio me immortalem esse, Bacchum, Jovis filium: hunc autem esse servum.

ÆAC. Hæccine audis?

XANTH. Profecto audio; et multo magis est flagris cædendus. Si enim deus est, non sentiet.

BACCH. Quidni igitur, siquidem et tu ais deum te esse, tu quoque pariter mecum plagas accipis?

XANTH. Justa est hæc oratio. Utrum autem nostrum videris priorem plorare, aut rationem aliquam habere verberum, hunc tu pro deo ne habeas.

ÆAC. Procul dubio tu generosus es homo: nam non refugis id quod justum est. Exuite jam vestes.

XANTH. Quomodo igitur quæstionem exercebis, ut par est?

ÆAC. Facile. Alternis plagas accipietis.

XANTH. Recte autumas. Ecce, specta an me videas commoveri.

ÆAC. Jam percussi te.

XANTH. Minime hercle.

ÆAC. Nec mihi videris sensisse. Sed ad hunc ibo et percutiam eum.

BACCH. Quando tandem?

ÆAC. Atqui jam percussi.

BACCH. Quomodo ergo non sternutavi?

ÆAC. Nescio: hunc rursus tentabo.

αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.

Αι. λέγεις δὲ τί;

Δι. ἀθάνατος εἶναι φημι Διόνυσος Διὸς, τοῦτον δὲ δοῦλον.

Αι. ταῦτ' ἀκούεις;

Ξα. φήμ' ἐγώ·

καὶ πολὺ γε μᾶλλον ἐστὶ μαστιγωτέος. εἴπερ θεὸς γὰρ ἐστίν, οὐκ αἰσθησεται.

Δι. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῆς εἶναι θεός, οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;

Ξα. δίκαιος ὁ λόγος· χυψότερον ἂν νῶν ἴδης κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.

Αι. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ. χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δῆ.

Ξα. πῶς οὖν βασανιεῖς νῶ δικάως;

Αι. ῥαδίως.

πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐκάτερον.

Ξα. καλῶς λέγεις.

ἰδοῦ, σκόπει νῦν, ἦν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδης.

Αι. ἦδη πάταξά σ'.

Ξα. οὐ μὰ Δι'.

Αι. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.

ἀλλ' εἴμ' ἐπὶ τονδὶ καὶ πατάξω.

Δι. πηνίκα;

Αι. καὶ δὴ πάταξα.

Δι. κατὰ πῶς οὐκ ἔπταρων;

Αι. οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὔθις ἀποπειράσομαι.

- Ξα. οὔκου ἀνύσεις; ἱατταταί.
 Αι. τί δ' ἱατταταί;
 μῶν ὠδυνήθης;
 Ξα. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
 ὀπόθ' Ἡράκλεια τὰ ἔν Διομείοις γίγνεται.
 Αι. ἄνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
 Δι. ἰού, ἰού.
 Αι. τί ἐστίν;
 Δι. ἰππέας ὄρω.
 Αι. τί δῆτα κλάεις;
 Δι. κρομμύων ὄσφραϊνομαι.
 Αι. ἔπειτα προτιμᾶς οὐδέν;
 Δι. οὐδέν μοι μέλει.
 Αι. βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστίν ἐπὶ τὸνδὲ πάλιν.
 Ξα. οἴμοι.
 Αι. τί ἐστι;
 Ξα. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
 Αι. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
 Δι. ΑΠΟΛΛΟΝ, ὍΣ ΠΟΥ ΔΗΛΟΝ Η ΠΥΘΩΝ
 ΕΧΕΙΣ.
 Ξα. ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας;
 Δι. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
 ἴαμβον Ἰππώνακτος ἀνεμιμνησκόμεν.
 Ξα. οὐδέν ποιεῖς γὰρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.
 Αι. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
 Δι. ΠΟΣΕΙΔΟΝ ---
 Ξα. ἤλγησέ τις.
 Δι. ὍΣ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΡΩΝΑΣ

- ΧΑΝΘ. Nonne igitur properabis? Iattatæ!
 ÆΑC. Quid sibi volt hoc iattata? num doluit?
 ΧΑΝΘ. Non hercle. Sed cogitabam, quando Diomenses
 Herculis festum celebrant.
 ÆΑC. Hominem religiosum! huc rursus eundum.
 ΒΑCCH. Hei, hei!
 ÆΑC. Quid est?
 ΒΑCCH. Equites video.
 ÆΑC. Quid itaque fles?
 ΒΑCCH. Cepas olfacio.
 ÆΑC. Itane verbera nihili facis?
 ΒΑCCH. Nihil curo.
 ÆΑC. Eundum igitur est ad hunc rursus.
 ΧΑΝΘ. Hei mihi!
 ÆΑC. Quid est?
 ΧΑΝΘ. Spinam hanc mihi exime.
 ÆΑC. Quid hoc rei est? huc rursus eundum.
 ΒΑCCH. Apollo, qui forte nunc Delum aut Delphos incolis--
 ΧΑΝΘ. Indoluit. Nonne vidisti?
 ΒΑCCH. Haud ego quidem: nam iambi Hipponactis remini;
 scebar.
 ΧΑΝΘ. Namque nihil efficis: sed ilia cæde.
 ÆΑC. Nihil profecto efficio. Sed jam præbe ventrem.
 ΒΑCCH. Neptune--
 ΧΑΝΘ. Indoluit nonnemo.

ΒΑCCH. *Qui Ægei promontoria tenes, aut cærulei regnas
maris in fundo---*

ÆAC. Neutiquam, ita me Ceres amet, cognoscere possum,
uter vestrum sit deus. Sed ingredimini: nam herus ipse vos
cognoscet, et Proserpina, quum sint dii ipsi etiam.

ΒΑCCH. Recte autumas. Vellem autem hoc te prius fecisse,
antequam plagas acciperem.

CHOR. Ad sacros choros ades, Musa, et veni, ut delecteris
carmine meo, visura numerosam populorum multitudinem, ubi
sapientiæ innumeræ sedent, ambitiosiores Cleophonte, cujus
in labris garrulis acerbe fremit Thracia hirundo, super barbaro
folio sessitans: cantat autem lugubre lusciniæ carmen, ut sit
periturus, etiamsi pares fuerint calculi.

SEM. Æquum est ut sacer chorus, quod in rem est civitatis
moneat et doceat. Primum itaque videtur nobis exæquandos
esse cives cum civibus, et metus adimendos: tum si quis ali-
quid peccaverit, deceptus Phrynichi artificii, aio oportere facul-
tatem esse illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi priora

Η ΓΛΑΥΚΑΣ ΜΕΔΕΙΣ
'ΑΛΟΣ ΕΝ ΒΕΝΘΕΣΙΝ.

ΑΙ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι πο μαθεῖν,
ὑπότερος ὑμῶν ἐστὶ θεός. ἀλλ' εἴσιτον.
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται,
χ' ἢ Περσέφατ' ἄτ' ὄντε ἀκκείνω θεῷ.

Διόνυσος.

ὄρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν με τὰς πηληγὰς λαθεῖν.

Χορός.

Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηδι, καὶ
ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν αἰοιδᾶς ἡμᾶς,
τὸν πολὺν ὄψομένη λαῶν ὄχλον,
οὐ σοφαὶ μυρία κάθηνται,
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ
δὴ χεῖλεσιν ἀμφιλάλοις
δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρηκία χελιδῶν,
ἐπὶ βάρβαρον ἐζομένη πέταλον·
κελαδεῖ δ' ἐπὶ κλαυτον ἀηδόνιον
νόμον, ὡς ἀπολεῖται,
κἂν ἴσαι γένωνται.

Ἡμίχορος.

τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
ἔμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, ἀφελεῖν τὰ δέγματα.
κεῖ τις ἡμαρτε σφαλεῖς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε,

αἰτίαν ἐκθεῖσι, λῦσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίας.
 εἴτ' ἄτιμον φημί χρεῖναι μηδέν' εἶναι ἔν τῇ πόλει.
 καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἔστι, τοὺς μὲν ναυμαχίσαντας μίαν,
 καὶ Πλαταιᾶς εὐθύς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας.
 κοῦδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
 ἀλλ' ἐπαινώ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
 πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἱ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,
 χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
 τὴν μίαν ταύτην παρῆναι ξυμφορὰν, αἰτουμένοις.
 ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὧ σοφώτατοι φύσει,
 πάντας ἀνδρώπους ἐκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
 κἀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυναυμαχῆ.
 εἰ δὲ τοῦτ' ἠγκωσόμεσθα, κἀποσημνυόμεθα
 τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
 ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.

Χορός.

εἰ δ' ἐγὼ ὄρθος ἰδεῖν βίον ἀνέρος,
 ἢ τρόπον, ὅστις ἔτ' οἰμώζεται,
 οὐ πολὺν, οὐδ' ὁ πῖθῆκός γ' οὗτος, ὁ
 νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρὸς,
 ὁ πονηρότατος βαλανεύς, ὅποσοι
 κρατοῦσι κυκησιτέφρου,
 ψευδονίτρου κοῖας,
 καὶ Κιμωλίας γῆς,
 χρόνον ἐνδιατρίψει· εἰδὼς δὲ τὰδ', οὐκ
 εἰρημικὸς ἔσθ', ἵνα μὴ ποτε κἀ-
 ποδυθῆ μεθύων, ἄ-
 νευ ξύλου βαδίζων.

peccata. Præterea neminem in civitate aio oportere ab hono-
 ribus excludi. Etenim turpe est illos, qui semel interfuerunt
 prælio navali, et Platæenses statim fieri, et dominos pro servis.
 Equidem nec istud negare possim recte se habere; verum lau-
 do: hæc enim sola sapienter fecistis. Præterea æquum est vos
 illis, qui vobiscum sæpe jam, ut et parentes eorum, interfue-
 runt præliis navalibus, quique genere vobis propinqui sunt,
 unam hanc noxam remittere, idque petentibus. Sed, ὁ sapien-
 tissimi, ira nonnihil laxata, demus operam, ut omnes homines
 nobis quasi cognatos faciamus, et ut omnibus adipisci honores
 et esse civibus liceat, qui una decertarint prælio navali. Si au-
 tem in concedenda civitate tumidos et superbos nos gesserimus,
 præsertim quum in ulnis fluctuum jactemur, in posterum non
 recte sapere videbimur.

CHOR. Quod si ego callidus sum dispicere vitam hominis et
 mores, qui plorabit aliquando, non diu immorabitur vel simius
 ille, qui nunc molestus est, pusillus Cligenes, balneator ille pes-
 simus omnium quotquot tractant cinerem ex falso nitro et cre-
 ta mixtum. Hoc autem quum sciat, non erit pacatus, ne for-
 te spoliectur vestibus ebrius, sine ligno incedens.

SEM. Sæpe animadvertimus civitati nostræ evenire idem circa bonos et probos cives, quod ei evenit circa veteres nummos et novos. Nam et illis, quamvis non sint adulterini, sed optimi omnium, ut constat, nummorum, et soli probe cusi, et tinnitu probati ubique, tam apud Græcos, quam apud barbaros, non utimur omnino: sed malis his æneis nuper cusi, notæ pessimæ. Et cives illos, quos scimus esse ingenuos et modestos, virosque justos, bonos item et probos, et educatos in palæstris et choris et musica, indignissimis contumeliis adficimus: istis autem æreis et peregrinis, et Pyrrhiis, malis et malo genere prognatis, ad omnia utimur, licet postremi venerint; quibus civitas antehac ne pro piacularibus quidem facile usa fuisset. Sed nunc saltem, ô stolidi, mutatis moribus, utimini rursus bonis viris: nam hoc, si bene vobis cesserit, laudem merebitur: sin aliquid fuerit offensum, saltem ex honorato ligno pati videbimini, si quid patiamini.

ÆACUS, XANTHIA, CHORUS INITIATORUM.

ÆAC. Egregius vero, ita me Jupiter Servator amet, est vir tuus herus.

XANTH. Quomodo non egregius, qui potare et futuere tantum scit?

Ἡμίχορος.

πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ταυτὸν, ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλοὺς τε ἀγαθοὺς,
ἔς τε τὰρχαῖον νόμισμα, καὶ τὸ καινὸν χρυσιόν.
οὔτε γὰρ τούτοισιν οὔσιν οὐ κεκιδδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἀπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ἀεθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἑλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις ἀπανταχοῦ,
χρῶμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρῶην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κήμματι.
τῶν πολιτῶν θ' οὐς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἀνδράς ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλοὺς τε ἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προσέλοῦμεν τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις, καὶ πυρρῖαις,
καὶ πονηροῖς, καὶ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρῶμεθα,
ὕστατοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρῶτον
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῆ ῥαδίως ἐχρήσατ' ἄν.
ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρήσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὐλογον· καὶν τι σφαλῆτ', ἐξ ἄξιου γούν του ξύλου,
ἦν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκίσητε.

ΑΙΑΚΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Αι. ΝΗ τὸν Δία τὸν Σωτήρα, γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου.

Ξα. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βίνειν μόνον;

- Αι. τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἀντικρυς,
ὅτι, δοῦλος ὢν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης ---
- Ξα. οἴμωξε μέντ' ἄν.
- Αι. τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐδὺς πεποιήκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.
- Ξα. χαίρεις, ἰκετεύω ;
- Αι. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότη.
- Ξα. τί δὲ, τονδορύζων, ἡνίκ' ἄν, πηληγὰς λαβῶν
πολλὰς, ἀπίης θύραζε ;
- Αι. καὶ τόθ' ἤδομαι.
- Ξα. τί δὲ πολλὰ πράττων ;
- Αι. αἷς μὰ Δι' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.
- Ξα. Ὅμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν
ἄττ' ἄν λαλῶσι ;
- Αι. καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.
- Ξα. τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν ;
- Αι. ἐγώ ;
- μα Δι', ἀλλ' ὅταν δῶ τοῦτο, κἀκμαιόμηναι.
- Ξα. ᾧ Φοῖβ' Ἀπολλων, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν,
καὶ δὸς κύσαι, καὐτὸς κύσον, κἀμοὶ φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἔστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὐνδον ἔστι θόρυβος, χ' ἡ βοή,
χῶ λοιδορησμός ;
- Αι. Αἰσχύλου κευριπίδου.
- Ξα. ᾧ.
- Αι. πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεινῆται μέγα
ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλῆ πάνυ.

ÆAC. Illud vero annon mirum, quod te non verberaverit,
mendaci palam convictum, qui servus herum te diceret ?

XANTH. Plorasset utique.

ÆAC. Istuc quidem servile illico fecisti, quod ego lubenter
facio.

XANTH. Lubenter, obsecro ?

ÆAC. Immo Epopia esse mihi videor, quando clam hero
maledico.

XANTH. Quid vero, quando, acceptis plagis multis, foras ab-
eundo mussitas ?

ÆAC. Tunc etiam voluptate adficior.

XANTH. Quid autem, quando curiosus es ?

ÆAC. Adeo hercle, ut nihil sciam dulcius.

XANTH. Pro germane Jupiter ! etiamne sermones captans,
quando heri colloquuntur ?

ÆAC. Immo plus quam insano modo.

XANTH. Quid demum, quando extraneis sermones illos pro-
dis ?

ÆAC. Egone ? Pol ego, quando hoc facio, semen emittere
mihi videor.

XANTH. O Phœbe Apollo ! injice mihi dextram, et da te os-
culandum, ipseque me osculare, atque dic mihi, per Jovem
obsecro, qui nobis est converbero, quis iste est tumultus intus
et clamor et concertatio ?

ÆAC. Æschyli et Euripidis.

XANTH. Vah !

ÆAC. Motus enim, motus ingens exortus est inter mortuos,
et magna omnino seditio.

XANTH. Quanam ex re ?

ÆAC. Lex quædam hic statuta est, ut ex artibus majoribus et elegantioribus ille, qui est præstantissimus sui generis artificum, in Prytaneo cibum capiat, sedemque proxime a Plutone habeat,---

XANTH. Intellego.

ÆAC. Usquedum veniat in ea arte sapientior ipso alius quispiam : tunc autem loco cedere oportet.

XANTH. Cur autem hoc turbavit Æschylum ?

ÆAC. Tenebat ille tragicum solium, ut qui esset præstantissimus in ista arte.

XANTH. Nunc vero quis ?

ÆAC. Euripides quum primum huc descendit, edidit specimen artis grassatoribus, et crumenisecis, et parricidis, et parietum perfossoribus, quorum hominum apud Inferos vilissima est annona : illi autem audientes contrarias disputationes, et flexuras, et strophas, summopere insanierunt ejus amore, et sapientissimum judicarunt : deinde fiducia elatus capessit solium, ubi Æschylus sedebat.

XANTH. Et lapidibus non fuit impetitus ?

ÆAC. Non hercle : sed multitudo clamabat judicio decernendum esse, uter artis peritia excelleret.

XANTH. Scilicet sceleratorum illorum ?

ÆAC. Et pol altissimo clamore.

XANTH. Æschylo vero non adiscebant adjutores alii quispiam ?

ÆAC. Bonorum exiguus est numerus, ut hic etiam.

Ξα. ἐκ τοῦ ;

Αι. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὅποσαι μεγάλαι καὶ δεξιαί, τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυntέχων, σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν, θρόνον τε, τοῦ Πλούτωνος ἐξῆς ---

Ξα. μανδάνω.

Αι. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.

Ξα. τί δῆτα τοῦτ' ἐπαρθεῖς ἄισχύλου ;

Αι. ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγωδικὸν θρόνον, ὡς ἂν κράτιστος τὴν τέχνην.

Ξα. νυνὶ δὲ τίς ;

Αι. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο τοῖς λωποδύταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις, καὶ τοῖσι πατραλοῖασι, καὶ τοιχωρύχοις, ὅπερ ἔστ' ἐν Ἄδου πλήθος· οἱ δ' ἀκροάμενοι τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν, ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον. κἄπειτ' ἐπαρθεῖς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου, ἢν Ἄισχύλος καθῆστο.

Ξα. οὐκ ἐβάλλετο ;

Αι. μὰ Δί, ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεθόρα κρῖσιν ποιεῖν, ὁπότερος εἶη τὴν τέχνην σοφώτερος.

Ξα. ὁ τῶν πανούργων ;

Αι. νῆ Δί, οὐράνιον γ' ὄσον.

Ξα. μετ' Ἄισχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι ;

Αι. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.

- Ξα. τί δὴδ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται ;
 Αι. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
 κἀλλεγχοῦ αὐτῶν τῆς τέχνης.
- Ξα. κἀπειτα, πῶς
 οὐ καὶ Σοφοκλῆς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου ;
 Αι. μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκουσε μὲν Αἰσχύλον,
 ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
 κἀκείνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.
 νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
 ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἀν μὲν Αἰσχύλος κρατῆ,
 ἔξεν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης
 διαγωνιεῖσθαι ἦφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην.
- Ξα. τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται ;
 Αι. νῆ Δί', ὀλίγον ὕστερον
 κἀνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινήσεται.
 καὶ γὰρ ταλάντων μουσικὴ σταδμήσεται.
- Ξα. τί δέ ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγωδίαν ;
 Αι. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πῆχεις ἐπῶν,
 καὶ πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύσουσί γε,
 καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
 κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγωδίας.
- Ξα. ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.
 Αι. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.
- Ξα. κρινεῖ δὲ τῆ τῖς ταῦτα ;
 Αι. τοῦτ' ἦν δύσκολον·
 σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὕρισκῆτην.
 οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος ---
- Ξα. πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.

- XANTH. Quid ergo Pluto facere cogitat ?
 ÆAC. Certamen quamprimum committere, comparationem-
 que et probationem instituere eorum in arte peritiæ.
- XANTH. Sed qui factum, ut sibi non Sophocles vindicaret
 solium ?
 ÆAC. Haudquaquam ille hercle. Sed quum primum huc
 advenit, osculatus est Æschylum, et injecit ei dextram, et
 sponte cessit, nullam de solio controversiam movens. Nunc
 autem sedet, ut ait Clidemides, observator certaminis: et si
 Æschylus vicerit, continebit se in suo loco: sin minus, de
 artis peritiâ decertaturum se dixit cum Euripide.
- XANTH. Quid ergo fiet ?
 ÆAC. Edepol non ita multo post, et quidem hoc ipso in
 loco, horrendum illud certamen exorietur. Etenim in trutina
 perpendetur ars musica.
- XANTH. Quid? tragœdiamne ad libram appendent ?
 ÆAC. Et regulas efferent et normas versuum, et quadrata
 compactilia formabunt instar laterum, et diametros et cuneos.
 Nam Euripides tragœdias se examinaturum ait, singulis seorsum
 sumtis versibus.
- XANTH. Mirum ni graviter ista ferat Æschylus.
 ÆAC. Ideo torvum intuebatur, capite in terram demisso.
- XANTH. Quis vero iudex erit ?
 ÆAC. Hoc difficile erat: nam sapientum virorum magnam
 prehenderunt penuriam. Neque enim Æschylo cum Athe-
 niensibus conveniebat,—
- XANTH. Multos forte inter eos esse putabat perfossores
 parietum.

ÆAC. Præterea nihil nisi meras nugas eos censebat in dignoscendis ingeniis poetarum. Rem deinde commiserunt hero tuo, quia peritus artis erat. Sed ingrediamur. Nam quum majori studio quidpiam agunt heri nostri, parata nobis sunt verbera.

CHOR. Mirabor, ni vir grandiloquus horrendam iram in præcordiis foveat, quando celere loquacitatem animadvertet dentes exacuentis adversarii: tum demum præ furore acerrimo oculos distorquebit. Existunt autem verborum alte cristatorum galeatæ et veloces concertationes, scindularumque subtilium audaces rotationes, et ramenta operum, refutante altero viro artificis ingeniosi verba sesquipedalia. Tum iste erigens conantis cervicis hirsutam setam, horribile supercilium contrahens, rugiens, emittet verba compaginata, tanquam tabulas, ea revellens, giganteo spiritu. Hinc jam dicendi magistra, versuum examinatrix, lubrica lingua volubilis invidiosos concutiens frenos, concidens adversarii verba, minutatim refellet pulmonum plurimum laborem.

EURIPIDES, BACCHUS, ÆSCHYLUS, CHORUS
INITIATORUM, PLUTO.

EUR. Nolim a solio desistere, ne adhorteris: nam isto me potiore esse aio in arte nostra.

ΒΑCCH. Æschyle, quid taces? non enim te fugiunt hæc dicta.

EUR. Cum gravitate aliquamdiu stabit tacitus primo, id quod identidem in tragædiis factitabat præstigiator ille.

- Αι. λῆρόν τε τᾶλλ' ἠγείτο, τοῦ γυνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῶ δεσπότη
ἐπέτρεψαν, ὅτι τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰσώμεν· ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπῶται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.
- Χο. ἦπου δεινὸν ἐξίθρεμέτας χόλον ἐνόηδεν ἔξει,
ἦνικ' ἂν ὀξύλαλόν περ ἴδη δῆγοντος δόντας
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ῥήματα στρεβήσεται.
ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη,
σχινδαλμῶν τε παραξόνια, σμιλιεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ῥήμαθ' ἵποβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιάς λασιαύχυνα χαῖταν,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἦσει
ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι.
ἐνθεν δὴ στοματορροῆς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη
γλῶσσ' ἀνελισσομένη φθονερούς κινούσα χαλινοῦς,
ῥήματα δαιομένη, καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολλὸν πόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΔΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ
ΜΥΣΤΩΝ, ΠΛΟΥΤΩΝ.

- Ευ. Οὐκ ἂν μεδείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουδέτει.
κεῖντων γὰρ εἶναι φημι τούτου τὴν τέχνην.
- Δι. Δίσχυλε, τί σιγᾶς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
- Ευ. ἀποσεμνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἐκάστοτε

- ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἑτερατεύετο.
- Δι. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.
- Ευ. ἐγῶδα τοῦτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἀνδρωπον ἀγριοποιῶν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατῆς, ἀπύλωτον στόμα,
ἀπειριάλλητον, κομποφακελορρήμονα.
- Αι. ἄλληδες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δὴ με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλληκτάδη,
καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ ῥακιοσυρραπτάδη;
ἀλλ' οὐ τι χαιρίζων αὐτ' ἐρεῖς.
- Δι. παῦσ' Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὄργην σπλάγχχνα θερμύνης κότω.
- Αι. οὐ δῆτα, πρὶν γ' ἂν τοῦτον ἀποφίγω σαφῶς
τὸν χαλοποιῶν, οἷος ὦν θρασύνεται.
- Δι. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
τυφῶς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.
- Αι. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονωδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην.
- Δι. ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θένων ὑπ' ὄργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὄργην, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᾶόνως
ἔλεγχ', ἐλέγχου. λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἀνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.
σὺ δ' εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεῖς, βοᾷς.
- Ευ. ἔτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοῦκ ἀναδύομαι,

BACCH. O bone, ne nimis magna loquere.

EUR. Ego hunc novi, et dudum perspexi, hominem feros fingentem mores, contumaci præditum, effreni, impotenti, et bipatenti ore, sine ullo modo loquentem, turgida verba cumulatim fundentem.

ÆSCH. Itane, ô fili rusticæ divæ? tu in me hæc dicis, ô blateramentorum collector, et mendicorum fictor, et pannorum consutor? at faxo ut cum magno tuo malo dixeris.

BACCH. Desine, Æschyle, neve excandescas iracundia.

ÆSCH. Minime vero, priusquam ostendero perspicue, qualis homo sit iste claudorum fictor, qui nunc adeo ferox est.

BACCH. Nigram, pueri, nigram pecudem efferte: nam turbo erumpere conatur.

ÆSCH. O qui Creticas colligis monodias, nuptiasque nefarias infers in artem!

BACCH. Reprime te, ô valde honorande Æschyle: tu vero, ô tærumnose Euripide, si sapis, a grandinibus remove te ocuis, ne grandiori verbo tempora tibi feriens præ iracundia, excutiat Telephum. At tu, Æschyle, non iracunde, sed leniter argue te arguitor. Conviciari autem non decet viros poëtas, tanquam mulieres quæ panem vendunt: tu vero statim vociferaris eodem strepitu, quo ilex incensus.

EUR. Equidem paratus sum, et non refugio, mordere, aut

morderi prior, si huic videtur, in versibus, in melicis, in tragœdiæ nervis, et mehercle in Peleo, et Æolo, et Meleagro, immo etiam in ipso Telepho.

ΒΑCCH. Tu vero quid cogitas facere? dic Æschyle.

ÆSCH. Voluissem quidem hic non contendere: nam ex æquo nobis non est certamen.

ΒΑCCH. Quid ita?

ÆSCH. Quia mea poësis mecum non interiit: quæ autem fecit ille, cum eo interiere, ita ut quæ dicat habiturus sit. Tamen, quoniam tibi videtur, mos tibi gerendus est.

ΒΑCCH. Agedum thus aliquis huc et ignem mihi det, ut antequam hi argententur, preces concipiam, ut certamen istuc quam scitissime decidam. Vos vero Musis carmen aliquod accinite.

CHOR. Jovis δ novem filiæ virgines, castæ Musæ, quæ subtiles in disserendo adspicitis solertes mentes virorum sententias procudentium, siquando in arenam cum suis acute excogitatis descendant versutisque artibus luctatoriis, contradicendo inter se certaturi; adeste inspecturæ vim duorum facundissimorum: præbete autem verba, et subtilem scobem versuum. Nunc enim magnum illud sapientiæ certamen incipit.

ΒΑCCH. Precamini jam vos etiam aliquid, priusquam versus recitatis.

ÆSCH. O Ceres, quæ meam mentem aluisti, effice me dignum tuis mysteriis.

δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτω δοκεῖ, τᾶπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγωδίας, καὶ, νῆ Δία, τὸν Πηλέα τε, καὶ τὸν Ἄϊολον, καὶ τὸν Μελέαγρον, κᾶτι μάλα τὸν Τήλεφον. σὺ δὲ δὴ τί βουλευεῖς ποιεῖν; λέγ' Αἰσχύλε. ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε. οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ ἐστιν ὡγὼν νῶν.

Δι.

Αι.

Δι.

Αι.

Δι.

Χο.

τί δαί;
ὅτι ἡ ποιήσις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτω δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἔξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδὴ σοι δοκεῖ, δεῖν ταῦτα χεῖ.
ἴθι νυν λιθανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κερῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὕμεις δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.
ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἀγναὶ
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἰ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ἀξυμερέμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθ' ἐποψύμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιον στομάτων·
πορίσασθε ῥήματα,
καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας
ὅδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.
εὔχεσθε δὴ καὶ σφῶ τι, πρὶν τᾶπη λέγειν.
Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

- Δι. ἐπίθες λαβῶν δὴ καὶ σὺ λιθανωτόν.
 Ευ. καλῶς.
 ἕτεροι γὰρ εἰσιν, οἷσιν εὐχομαι, θεοί.
 Δι. ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν ;
 Ευ. καὶ μάλα.
 Δι. ἴθι νυν προσέχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
 Ευ. αἰθῆρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ,
 ξύνεσίς τε, καὶ μυκτῆρες ὄσφραντήριοι,
 ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἄπτωμαι λόγων.
 Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν
 παρὰ σοφοῖν ἀνδρῶν ἀκοῦσαι τινὰ λόγων
 ἐμμέλειαν, ἐπὶ τε δαΐαν ὁδόν.
 γλώσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται·
 λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
 προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
 τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατερῖνημένον·
 τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμοις
 τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα
 συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδῆθρας ἐπῶν.
 Δι. ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον
 ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήτ' οἷ ἂν ἄλλος εἴποι.
 Ευ. καὶ μὴν ἑμαυτὸν μὲν γε, τὴν ποιήσιν οἶός εἰμι,
 ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
 ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἷοις τε τοὺς θεατὰς
 ἐξηπάτα, μωρὸς λαβῶν παρὰ Φρυγίῳ τραφέντας.
 πρῶτιστα μὲν γὰρ δῆθ' ἕνα τιν' ἐκάδισεν ἐγκαλύψας,
 Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσσωπον οὐχὶ δεικνύς,
 πρόσχημα τῆς τραγωδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

- BACCH. Tu etiam sume thus et in ignem inde.
 EUR. Recte. Sunt enim alii dii, quos ego invoco.
 BACCH. Peculiaresne quipiam tibi, et novæ notæ ?
 EUR. Admodum.
 BACCH. Age ergo, invoca peculiares tuos deos.
 EUR. Æther, meum pabulum, et linguæ volubilitas, et intel-
 ligentia, et nares olfactoriæ, adnite ut recte redarguam dicta,
 quæ carpere aggrediar.
 CHOR. Et nos quidem avemus ex viris sapientibus audire ser-
 mones aliquos concinne modulatos, doctoque adesse certamini.
 Etenim lingua eorum efferari cœpit, animusque haud ignavus
 ambobus est, nec pigra mens. Par est igitur ut speremus alte-
 rum quidem aliquid urbani et limati dicturum : alterum autem
 convellentem illud, grandibus verbis irruendo, dissipaturum mul-
 tas verborum tricas.
 BACCH. Sed ocuis oportet orationes incipere, ita tamen ut di-
 catis urbana, et nec imagines, nec qualia possit alius dicere.
 EUR. Equidem de me ipso, qualis poëta sim dicam postre-
 mo loco : primo autem ostendam hunc fuisse jactatorem et im-
 postorem, quibusque rebus spectatores deceperit, quos fatuos
 acceperat, apud Phrynicum educatos. Primo enim unum
 quemlibet sedere faciebat obvelatum, Achillem forte, aut Nio-
 bam, faciem ejus non ostendens, prætextum tragœdiæ, nec tan-
 tillum mutientes.

ΒΑCCH. Non hercle quicquam.

EUR. Chorus autem protrudere solebat series carminum continuas quatuor : at illi silebant.

ΒΑCCH. Ego vero gaudebam hoc silentio, et me illud delectabat non minus, quam si qui hodie loquantur.

EUR. Stolidus enim eras : scias hoc velim.

ΒΑCCH. Et mihimetipsi videor. Cur autem hoc faciebat ille ?

EUR. Nempe ex ostentatione, ut spectator sederet expectans, quando Nioba loqueretur tandem : interea ipsum drama procedebat.

ΒΑCCH. Hominem improbum ! quam turpiter ergo ab eo deceptus sum ! quid pandicularis et impatiens es ?

EUR. Quia eum convinco. Deinde, ubi ad hunc modum nugatus fuisset, dimidia jam dramatis parte acta, verba quædam grandia duodecim eloquebatur, superciliosa et cristata, horrenda veluti terri culamenta, ignota spectatoribus.

ÆSCH. Hei misero mihi !

ΒΑCCH. Tace.

EUR. Perspicuum autem nihil dicebat.

ΒΑCCH. Ne frende dentibus.

EUR. Sed aut Scamandros, aut fossas, aut clypeorum insigntia, ære ductas grypho-aquilas, et verba grandia prærupta, quæ conjectura adsequi non erat facile.

ΒΑCCH. Ita hercle : nam ego aliquando longo tempore noctis vigilavi quærens mecum, quinam sit ales flavus ille equo-gallus.

ÆSCH. Insigne est, ò perquam rustice, quod navibus adpingi solet.

Δι. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.

Ευ. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὄρμαθούς ἄν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.

Δι. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῆ σιωπῆ, καὶ με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἦττον, ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

Ευ. ἠλίδιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.

Δι. κάμαυτῶ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα ;

Ευ. ὑπ' ἀλαζονείας, ἢν ὁ θεατῆς προσδοκῶν καθοῖτο,
ὁπόθ' ἢ Νιόβη φθίγγεταιο δή· τὸ δρεῖμα δ' ἄν διήει.

Δι. ᾧ παμπόνηρος, ὃν ἄς' ἐφενακίζόμεν ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾶ καὶ δυσφορεῖς ;

Ευ. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχα.

κάπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρεῖμα
ἦδη μεσοίη, ῥήματ' ἄν βύεια δώδεκ' εἶπεν,
ὁφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δεῖν' ἄττα μορμωραπὰ,
ἀγνώτα τοῖς θεωμένοις.

Αι. οἴμοι τάλας.

Δι. σιώπα.

Ευ. σαφὲς δ' ἄν εἶπεν οὐδὲ ἔν.

Δι. μὴ πρῆε τοὺς ὀδόντας.

Ευ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τὰφρους, ἢ π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἰππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥάδιον ἦν.

Δι. νῆ τοὺς θεοὺς, ἔγωγ' οὖν

ἦδη ποτ' ἐν μακροῦ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα,
τὸν ξουθὸν ἰππαλεκτρύονα ζητῶν, τίς ἐστ' ὁ ὄρνις.

Αι. σημεῖον, δὴν ταῖς ναυσὶν, ᾧ μαθέσται', ἐνεγέγραπτο.

- Δι. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾄμην Ἐρυξιν εἶναι.
 Ευ. εἴτ' ἐν τραγωδίαις ἐχρῆν κάλεκτρούνα ποιῆσαι ;
 Αι. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖά γ' ἐστίν, ἅττ' ἐποίησας ;
 Ευ. οὐχ ἰππαλεκτρούνας μὰ Δί', εἰδὲ τραγελάφους, ἅπερ σὺ,
 ἅ 'ν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.
 ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σὲ τοπρῶτον εὐθύς
 οἰδῶσαν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
 ἴσχυανα μὲν πρώτισον αὐτήν, καὶ τὸ βᾶρος ἀφείλον,
 ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, μικροῖς τε τευτλίοισι,
 χυλὸν διδοὺς σταμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
 εἴτ' ἀνέτρεφον μονωδίας, Κηφισοφῶντα μιγνύς·
 εἴτ' οὐκ ἐλήθουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπροσθ' ἔφυρον·
 ἀλλ' οὐξιώων πρώτιστα μὲν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθύς
 τοῦ δράματος.
- Δι. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νῆ Δί', ἢ τὸ σαυτῆ.
 Ευ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν, οὐδὲν παρεῆκ' ἂν ἀργόν·
 ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνὴ τ' ἐμοί, χαί' δοῦλος οὐδὲν ἦττον,
 χαί' δεσπότης, χ' ἡ παρθένος, χ' ἡ γραῦς ἄν.
- Αι. εἶτα δῆτα
 οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα ;
 Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω
 δημοκρατικὸν γὰρ αὐτ' ἔδραον.
- Δι. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ τάν.
 οὐ σοι γὰρ ἐσι περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου.
- Ευ. ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα.
 Αι. φημὶ καὶ γώ.
 ὡς πρὶν διδάξαι γ', ὠφέλες μέσος διαρραγῆναι.
- Ευ. λεπτῶν τε κανόνων ἐσθολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμούς,

- BACCH. At ego Eryxin putabam esse Philoxeni filium.
 EUR. Ergone in tragædiis oportebat et gallos fingere ?
 ÆSCH. Tu vero, diis invise, quæ fecisti, cedo, qualia sunt ?
 EUR. Non edepol equigallos feci, nec capricervos, ut tu, cu-
 jusmodi in aulæis Persicis pingi solent. Sed quum primum
 artem a te accepi turgentem inani fastu, et verbis molestis, pri-
 mulum eam statim attenuavi, et ei pondus detraxi, substitutis
 versiculis et deambulationibus, et betis minutis, additoque nu-
 gamentorum succo e libris expresso et percolato : deinde eam
 nutriti monodiis, admisto Cephisophonte. Tum non garriebam
 quidlibet temere, neque quæcunque se offerrent miscebam : sed
 qui prodibat in scenam, statim is mihi primo genus edisserebat
 fabulæ.

BACCH. Nam istud hercle tibi magis decorum erat, quam
 tuum ipsius dicier.

EUR. Deinde a primis inde versibus nullam personam otio-
 sam sivi : sed loquebatur mihi et mulier, et nihil minus servus,
 atque herus, item virgo et anus.

ÆSCH. Ergone non eras morte dignus his ausis ?

EUR. Non hercle. Nam populare est istuc meum factum.

BACCH. Istud quidem, ὁ bone, omitte ; non enim ea de re
 pulchra tibi disputatio.

EUR. Deinde istos artem dicendi docui.

ÆSCH. Fateor equidem. Sed antequam doceres, utinam me-
 dius fuisses disruptus !

EUR. Et subtilium regularum usum, verborumque flexus,

animadvertere, videre, intelligere, versare dolos, amare, machinari astutias, suspicari, comminisci quidlibet.

ÆSCH. Non equidem nego.

EUR. Res domesticas introducens, quibus utimur et adsuevimus; unde etiam facile reprehensus fuisset: nam isti harum rerum gnari reprehendissent artem meam. Non autem fastuosum strepitum edidi, spectatores ab intelligendo abducens; neque eos perterrefaciebam, Cyenos inducens et Memnonas, equos agitantes phaleris et tintinnabulis ornatos. Dignosces autem utriusque, hujus, et meos discipulos. Hujus enim sunt Phormisius, Megænetusque ille servus, tubis, hastis, barbibus horridi, amarulento risu Sinidem referentes: mei autem sunt Clitophon, et Theramenes ille scitus.

ΒΑΣΧΗ. Theramenes? vir sane callidus et acris ad omnia, qui si in malum aliquod incidat, et prope adstet, elabi solet, non Chium, sed Cium se professus.

EUR. Talem equidem prudentiam istis induxi hominibus, ratiocinatione indita arti tragicæ, et consideratione, ut jam intelligant omnia, et perspiciant; et cum alia, tum rem familiarem administrent melius, quam antehac, et speculentur singula, sic dicentes: *Quomodo istuc se habet? Ubi illud est? Quis hoc sumsit?*

ΒΑΣΧΗ. Ita edepol. Proinde jam Atheniensium quilibet, ut intravit domum, inclamat servos, sciscitaturque: *Ubi est olla?*

νοεῖν, ὀρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν, κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα.

- ΑΙ. φημι καὶ γὰρ.
 ΕΥ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν, ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὔτοι, ἤλεγχον ἂν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς, Κόκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφραλαροπάλους. γνώσει δὲ τοὺς τοῦτε τε καὶ μὲν γ' ἑκατέρως μαθητάς. τούτου μὲν οὖν Φορμίστιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης, σαλπιγγολογχυπηγάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται· οἱ μοι δὲ, Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομφός.
 ΔΙ. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ θεῖος ἐς τὰ πάντα, ὅς, ἦν κακοῖς που περιπέση, καὶ πλησίον παραστῆ, πέπτωκεν ἕξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος.
 ΕΥ. τοιαῦτα μέντοι ἴγω φρονεῖν τούτοισιν εἰσηγησάμην, λογισμὸν ἐνθεῖς τῇ τέχνῃ καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν ἅπαντα, καὶ διειδέναι τὰ τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ, κάνασκοπεῖν· Πῶς τοῦτ' ἔχει; Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε; Πῶς τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιῶν κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, ζητεῖ τε· Ποῦ ἴστιν ἡ χύτρα;

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
 τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον
 τὸ περυσινὸν τέθνηκ' ἔμοι'
 Ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθισινόν;
 Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
 τέως δ' ἀδελτερώτεροι
 κεχηρότες Μαμμάκυδοι,
 Μελιτίδαι καθήντο.

Χο.

τάδε μὲν λέυσσεις, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ·
 σὺ δὲ τί, Φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
 μή σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας
 ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν·
 δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
 ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,
 μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
 ἀλλὰ συστείλας, ἀκροισι
 χρώμενος τοῖς ἰστίοισιν,
 εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις,
 καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ

πνεῦμα λείον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.

ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ,
 καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θάρρῶν τὸν κροῦνὸν ἀφίει.

Αἰσχύλος.

Θυμοῦμαι μὲν τῆ ξυτυχίᾳ, καὶ μοι τὰ σπλάγχχν' ἀγανακτεῖ,
 εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκη δ' ἀμορεῖν με,
 ἀπόκριναί μοι, τίνος οὐνεκα χερὶ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητὴν;

Εὐριπίδης.

δεξιότητος, καὶ νοθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν

*Quis caput comedit mæna? Catinus proximo anno emtus interiit
 mihi. Ubi allium illud hesternum? Quis adrosit olivam? Antea
 vero stolidi ore hiante, ut Mammacuthi quidam et Melitidæ,
 sedebant.*

CHOR. *Hæc quidem adspicis, inclyte Achilles. Tu vero, age,
 quid ad hæc dices? hoc tantum vide, ne te abripiat iracundia,
 et extra oleas ferat: nam acerba in te dixit. Sed, ὁ generose,
 cave ne iracunde contradicas; verum contractis velis, extrema
 eorum ora ventum accipe: deinde magis magisque navem gu-
 berna, et observa quando ventum lenem et placidum nactus
 fueris. Sed, ὁ qui primus Græcorum alte extruxisti magni-
 fica verba, et exornasti tragicas nugas, audacter emitte ri-
 vum.*

ÆSCH. *Irascor equidem ob hunc congressum, et fervent mihi
 bile viscera, quod mihi contra hunc disputandum erit: ne ta-
 men dicat ad incitas me redactum, age, responde mihi, cujus
 rei gratia admirari oportet poetam?*

EUR. *Dexteritatis et disciplinæ, quia homines effcimus me-
 liores in civitatibus.*

ÆSCH. Hoc igitur si tu non fecisti, verum ex bonis et generosis eos improbissimos reddidisti, quo supplicio dices te dignum esse?

BACCH. Morte. Ne hunc interroga.

ÆSCH. Specta igitur quales eos a me primum acceperit; an fortes et quadricubitales, nec detrectantes munia publica, nec circumforaneos, nec versutos, ut nunc sunt, neque præstigiatores; verum spirantes hastam et lanceas et galeas cum albis cristis, et cassidas et ocreas, et animos septemplex clypeum gestantis Ajacis.

BACCH. Sane procedit hoc malum: enecabit me galeas usque commemorans.

EUR. Tu vero quam ratione eos tam fortes esse docuisti?

BACCH. Dic Æschyle, neque adeo sævi ferociter te jactans.

ÆSCH. Tragediam faciens Marte refertam.

BACCH. Quamnam?

ÆSCH. Septem ad Thebas, quam nemo spectavit, quin cuperet bellator fieri.

BACCH. Atqui male hoc abs te factum est: nam The-

τοὺς ἀνδρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

Αἰσχύλος.

τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,

ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιός εἶναι;

Διόνυσος.

τεθνᾶναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.

Αἰσχύλος.

σκέψαι τοίνυν οἶους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους·
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφες τρυφαλείας,
καὶ πῆληκας, καὶ κνημίδας, καὶ θυμούς ἐπταβοείους.

Διόνυσος.

καὶ δὴ χωρεῖ τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν κρανοποιῶν αὐτὸν ἐπιτρέψει.

Εὐριπίδης.

σὺ τί δὴ δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας;

Διόνυσος.

Αἰσχύλε λέξον, μὴδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.

Αἰσχύλος.

δράμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν.

Διόνυσος.

ποῖον;

Αἰσχύλος.

τοὺς ΕΠΤ' ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ὁ θεασάμενος πᾶς ἂν τις ἀνὴρ ἡράσθη δαίσιός εἶναι.

Διόνυσος.

τοῦτ' ἐγὼ σοὶ κακὸν εἰργασταί· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας

ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὐνεκα τύπτει.

Αἰσχύλος.

ἀλλ' ὑμῖν αὐτ' ἐξῆν ἄσκειν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῶτ' ἐτράπεσθε.
εἶτα διδάξας τὸς ΠΕΡΣΑΣ, κατὰ ταῦτ' ἐπιθυμῆν ἐδίδαξα
νικᾶν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

Διόνυσος.

ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἀπηγγέλθη ἂν περὶ Δαρείου τεθνεώτος·
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τῷ χεῖρ' ᾠδὴ ξυγκρούσας εἶπεν, Ἴαυοῖ.

Αἰσχύλος.

ταῦτά γ' ἄρ' ἀνδρας χρὴ ποιήσας ἄσκειν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρ-
ώς ἀφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγέννηται. [χῆς
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελεῖσθ' ἡμῖν καλέδειξε, φόνωντ' ἀπέχεσθαι.
Μησαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὀμηρος
ἀπὸ τῆ τιμῆν καὶ κλέος ἔσχεν, πλὴν τῶδ' ὅτι χρῆς' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετὰς, ὀπλίσεις ἀνδρῶν;

Διόνυσος.

καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε
ἐδίδαξεν ὄμως τὸν σκαιότατον· πρῶτον γοῦν, ἡνίκ' ἐπεμπεν,
τὸ κρέανος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἡμελλ' ἐπιδήσειν.

Αἰσχύλος.

ἀλλ' ἄλλους τοὶ πολλὰς ἀγαθὰς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἦρας·
ὅθεν ἡ μὴ φρενὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν
Παρόκλων, Τεύκρων, Θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἀνδραπολίτην
ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὅποταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίησεν πόρνας, οὐδὲ Σθενεβοίας·
οὐδ' οἷδ' εἰς ἦν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πάποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

Εὐριπίδης.

μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδὲν σοί.

banos audaciores reddidisti ad movendum bellum : ideoque vapula.

ÆSCH. At vobis licebat bellicis rebus operam dare ; sed eo non vos convertistis. Deinde edita tragœdia *Persis*, itidem eos docui cupidos esse vincendi hostes perpetuo, adornavique opus pulcherrimum.

BACCH. Utique gavisus sum, auditis quæ nuntiabantur de Dario mortuo, quumque statim Chorus, manibus sic complois exclamaret, *Iu, iu*.

ÆSCH. Hæc nempe tractare decet poëtas. Namque considera inde ab initio, quam utiles fuerint præstantiores illi poëtae. Orpheus enim initiationes docuit, et a cædibus abstinere : Musæus autem remedia morborum et vaticinia : Hesiodus vero agriculturam, fructuum tempora et sementis : at ille divinus Homerus unde gloriam et decus adeptus est, nisi ex eo quod utilia docuerat, acies ordinare, virtutes bellicas, armis viros instruere ?

BACCH. Attamen Pantaclem edocere non potuit ineptissimum illum : nuper enim quum pompam duceret, impositam capiti suo galeam primum subligavit, deinde cristam ei adligare tandem cogitavit.

ÆSCH. Sed alios edocuit multos et fortes, quorum unus est Lamachus heros. Ab hoc autem Homero exempla expressit mens mea, et multas virtutes effinxit Patroclorum, Teucorum, Thymoleontum, quibus excitarem unumquemque civem, ut se his adæquaret, siquando tubæ signum audiret. At hercle Phædras non faciebam impudicas nec Sthenebæas : nec scio an in ullam unquam feminam amantem versus fecerim.

EUR. Non hercle : nam nihil Veneris tibi inerat.

ÆSCH. Nec opto ut insit : tibi autem tuisque plurima Venus semper insideat, ut et te ipsum pessumdedit.

ΒΑΣΧΗ. Ita est per Jovem : nam quæ alienarum mulierum commentus es flagitia, iisdem impetitus pœnas luisti.

EUR. Et quid civitati nocent, ð infortune, meæ Sthenebœæ?

ÆSCH. Quia ingenuas feminas ingenuorum virorum uxores adduxti, ut cicutam biberent, quod puderet eas propter tuos Bellerophontas.

EUR. An vero historiam de Phædra composui aliter ac exstabat?

ÆSCH. Immo hercle, ut exstabat. Sed, quod malum est, oportet poëtam celare, et non producere, nec in scenam edere. Nam uti puerulos magister docet, ita adultos poëtæ. Omnino autem decet nos utilia memorare.

EUR. Si ergo tu Lycabetos memores nobis et Parnasorum altitudines, hoccine est utilia docere? quem oportebat humano more loqui.

ÆSCH. Sed, ð perditæ, necesse est magnarum sententiarum et cogitationum similia etiam verba producere. Alias par est etiam semideos grandioribus verbis uti : nam et vestibus mul-

Αἰσχύλος.

μηδέ γ' ἐπέιη.

ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ πικαδοῖτο.
ᾧστε γε καὶ τὸν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

Διόνυσος.

νῆ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δῆ.

ἂ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτριὰς ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

Εὐριπίδης.

καὶ τί βλάπτουσ', ᾧ σκέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἰ' μαὶ
Σθενέβοιαι;

Αἰσχύλος.

ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κάνεια πιεῖν, αἰσχυρθεύσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

Εὐριπίδης.

πότερον δ' ἐκ ὄντα λόγον τῆτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;

Αἰσχύλος.

μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'. ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρεὶ τὸ πονηρὸν τὸν γε
ποιητὴν,

καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἔσι διδάσκαλος, ὅσις φράζει· τοῖς δ' ἠβῶσιν γε ποιηταί.

πάνυ δὲ δεῖ χρεῖσά λέγειν ἡμᾶς.

Εὐριπίδης.

ἦν οὖν σὺ λέγης Λυκαβητοὺς,

καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χρεῖσά διδάσκειν,
ὄν χρεὶ φράζειν ἀνθρωπείως;

Αἰσχύλος.

ἀλλ', ᾧ κακόδαιμον, ἀνάγκη

μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίθειν.
καὶ ἄλλως εἰκὸς τῶς ἡμιθέες τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι.

καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χραῖνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
 ἄμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμῆνω σύ.

Εὐριπίδης.

τί δράσας ;

Αἰσχύλος.

πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύουσας ῥάκι' ἀμπίσχων, ἴν' ἐλείνοι
 τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι.

Εὐριπίδης.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα ; τί δράσας ;

Αἰσχύλος.

οὐκ οὖν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδὲς διὰ ταῦτα,
 ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι.

Διόνυσος.

νῆ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὐλων ἐρίων ὑπένεσθε·
 κἄν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.

Αἰσχύλος.

εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
 ἢ ἔξενωσεν τὰς τε παλαιστρας, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε
 τῶν μειρακίων ζωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
 ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἠνίκ' ἔγω' ἔζων,
 ἔκ' ἠπίσαντ' ἄλλ', ἢ μάζαν καλέσαι, καὶ Ῥυππαταὶ εἰπεῖν.

Διόνυσος.

νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρθεῖν γ' ἐς τὸ σῶμα τῷ θαλάμακι,
 καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, ἀκβάς τινὰ λωποδυτήσαι·

νῦν δ' ἀντιλέγει, καὶ κέτ' ἐλαύνει,
 καὶ πλεῖ δευρὶ, καὶ θῆς ἐκεῖσ' αὔ.

Αἰ.

ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ' ;
 οὐ προαγωγὸς κατέδειξ' οὔτος,

to splendidioribus utuntur, quam nos. Quæ quum ego pul-
 chre instituissem, tu fœdasti.

EUR. Quo facto ?

ÆSCH. Primo quum reges pannis induisti, ut miserabiles
 hominibus viderentur esse.

EUR. Ergone in hac re nocui ? quo facto ?

ÆSCH. Idcirco jam nemo dives vult triremem instruere suo
 sumtu : verum pannis sese involvens unusquisque flet, et pau-
 perem se esse ait.

BACCH. Et quidem, ita me Ceres amet, subtus habens tuni-
 cam e molli lana textam : qui vero hæc dicens fefellerit, eum
 in foro piscatorio emergere videas.

ÆSCH. Deinde loquacitatem excolere et argutias docuisti,
 quæ res et palæstras evacuavit, et culos contrivit adolescentu-
 lorum nugas garrientium, et nautis persuasit, ut refragarentur
 magistris. At tum, quando ego vivebam, nihil aliud sciebant,
 quam offam poscere et *Rhypparæ* clamare.

BACCH. Ita hercle, et oppedere etiam in os inferiori remigi,
 et concacare commensalem, et nave egressi veste aliquem spo-
 liare : nunc autem obloquuntur, et non amplius agunt remos,
 et huc illuc navigant.

ÆSCH. Quorum vero scelerum non est auctor ? nonne lenas
 ostendit iste, et parientes in fanis mulieres, et concubitu fra-

trum mistas, et quæ dicant, *vitam non esse vitam*? Hinc etiam civitas nostra scribis impleta est, et scurris, qui, simiarum more, populum fraudibus decipiunt semper: lampadem vero nemo scit ferre jam amplius exercitationis neglectu.

ΒΑΣΗ. Nemo hercle: ita ut risu pene emortuus sim in Panathenæis, quum tardus quidam homo curreret incurvus, albus, obesus, longo intervallo relictus, et misere se torquens: deinde Ceramicenses in portis stantes percutiebant ei ventrem, latera, ilia, nates: ille vero percussus palmis, subinde pedendo, extincta lampade, currebat.

ΧΟΡ. Magnum negotium, vehemens concertatio, grave bellum instat. Itaque operosum erit discernere, ubi alter contenderit valide, alter vero refutare possit et obniti scite. Sed nolite in eodem consistere: sunt enim viæ et aliæ multæ argutiarum. Quicquid igitur habetis ad disceptandum, hoc dicite, percurrite, et revelate tam vetera quam recentia; et audete aliquid subtile et scitum atque argutum eloqui. Si vero id veremini, ne inscitia quadam laborent spectatores, ita ut, si quæ

καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κατ' ἐκ τούτων ἢ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιδήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον αἰεὶ
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἴος τε φέρειν
ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.

Δι.

μὰ Δι' οὐ δῆδ', ὥστ' ἐπαφραυάνθη
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἀνδρωπός τις ἔδει κύψας
λευκός, πῖων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κατ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πόλαις παῖουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευσᾶς, λαγόνας, πυγῆν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος

φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφευγε:

Χο. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἀδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται.

χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνη βιαίως,

ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κατ' ἐπερίδουσαι τρωῶς.

ἀλλὰ μὴ 'ν ταυτῷ κάθησθον.

ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ' ἄτεροι σοφισμάτων.

ὅτι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν

λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,

τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ,

καποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.
εἰ δὲ τοῦτο καταφροεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῆ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γινῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀρρωδεῖτε τοῦθ'. ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἔστρατευμένοι γὰρ εἰσι·

βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κρᾶτισται·
νῦν δὲ καὶ παρηκόνηται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ

πάντ' ἐπέξιστον, θεατῶν γ' οὐνεχ', ὡς οὐταν σοφῶν.

Ευ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

Δι. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανεῖς;

Ευ. πολλοὺς πάνυ.

πρῶτον δ' ἐμοὶ τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.

Δι. ἄγε δὲ σκόπα πᾶς ἀνήρ. λέγ' Αἰσχύλε.

Αι. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ, ΠΑΤΡΩ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ
ΚΡΑΤΗ,
ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΤ ΜΟΙ, ΞΥΜΜΑΧΟΣ Τ' ΑΙ-
ΤΟΥΜΕΝΩ.

ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
ΧΟΜΑΙ.

Δι. τούτων ἔχεις ψέγειν τι;

Ευ. πλεῖν ἢ δώδεκα.

Δι. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἄλλ', ἢ τρία.

subtilia dicatis, intelligere nequeant, ne emitte: quoniam hoc non amplius ita se habet. Nam exercitati sunt, et librum quisque habens discit sapientiam: præterea ingenio maxime pollent, quod nunc ipsis acutius etiam est. Nihil itaque timete, sed omnia percurrite, spectatorum, utpote sapientum, gratia.

EUR. Igitur ad ipsos prologos me tibi convertam, ut, quod primum est in tragœdia, primo examinem sciti illius poëtæ: erat enim obscurus in rebus enuntiandis.

BACCH. Et quemnam illius prologum examinabis?

EUR. Multos admodum. Primum recita mihi illum ex Oresteia.

BACCH. Silete jam omnes. Recita Æschyle.

ÆSCH. Mercuri Terrestris, qui paterna inspectas imperia, servator mihi sis et adjutor roganti: venio enim in hanc terram et revertor—

BACCH. Estne in istis quidpiam quod carpere velis?

EUR. Plus quam duodecim.

BACCH. At vero omnia ista non sunt plura, quam tres versus.

EUR. Sed unusquisque eorum habet viginti peccata.

BACCH. Æschyle, auctor tibi sum ut taceas : sin minus, præter hos tres iambos, reus eris plurium.

ÆSCH. Egone ut coram hoc taceam ?

BACCH. Si me audis.

EUR. Quippe initio statim peccavit immane quantum. Viden' ut nugaris ?

BACCH. Nil curo.

ÆSCH. Quomodo dicis me peccasse ?

EUR. Repete denuo.

ÆSCH. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectasimperia---*

EUR. Annon Orestes hoc dicit in tumulo patris mortui ?

ÆSCH. Haud aliter dico.

EUR. Anne ergo Mercurium inspectasse dicit, ut pater interierit suus per vim manu muliebri, clandestinis dolis ?

ÆSCH. Non illum inquam Dolosum, sed Eriunium Mercurium vocavit *Terrestrem*, quod et addito declaravit verbo, quia *paternum* istud munus obtinet.

EUR. Majus adhuc, quam volebam, peccatum commisisti. Si enim quod *Terrestris* sit, *paternum* hoc habet munus —

BACCH. Hoc pacto esset inde a patre tumulorum suffossor.

ÆSCH. Bacche, non uteris vino fragrante.

BACCH. Recita ei alium : tu vero vitium observa.

ÆSCH. *Servator mihi sis et adjutor roganti : venio enim in terram hanc et revertor—*

Ευ. ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσίν γ' ἀμαρτίας.

Δι. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μὴ, πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

Αι. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ' ;

Δι. εἰδὼν περὶ θη γ' ἐμοί.

Ευ. εὐθὺς γὰρ ἠμάρτηκεν οὐράνιον γ' ὄσον. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς.

Δι. ἀλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει.

Αι. πῶς φήσ μ' ἀμαρτεῖν ;

Ευ. αὐθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.

Αι. ἙΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ, ΠΑΤΡῶ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ ΚΡΑΤΗ.

Ευ. οὐκ οὐν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεώτος ;

Αι. οὐκ ἄλλως λέγω.

Ευ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατήρ ἀπάλετο αὐτοῦ λαθραίοις, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον δόλοισι λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη ;

Αι. οὐ δῆτ' ἐκείνον, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον Ἑρμῆν, Χθόνιον προσεῖπε, καὶ δόλου λέγων, ὅτι πατρῶον τοῦτο κέκτηται γέρας.

Ευ. ἔτι μείζον ἐξήμαρτες, ἢ γὰρ ἔβουλόμην· εἰ γὰρ πατρῶον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας - - -

Δι. οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρός τυμβωρῆχος.

Αι. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνδοσμίαν.

Δι. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρεις τὸ βλάβος.

Αι. ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ ΞΥΜΜΑΧΟΣ Τ' ΑΙ-ΤΟΥΜΕΝΩ.

ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ.

Ευ. δις ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

Δι. πῶς δις ;

Ευ. σκόπει τὸ ῥῆμ'. ἐγὼ δέ σοι φράσω.

ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ, Φησὶ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ.

ΗΚΩ δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ.

Δι. νῆ τὸν Δί', ὥσπερ εἴ τις εἴποι γείτονι,

ΧΡΗΣΩΝ ΣΥ ΜΑΚΤΡΑΝ, ΕΙ ΔΕ ΒΟΤΑΕΙ,
ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

Αι. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὃ κατεστρωμυλμένε
ἀνδρῶπε, ταῦτ' ἐστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

Δι. πῶς δὴ ; διδάξον γὰρ με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.

Αι. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτω μετῆ πάτρας.
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε.
φεύγων δ' ἀνὴρ ἦκει τε καὶ κατέρχεται.

Δι. εὖ, νῆ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη ;

Ευ. οὐ φημί τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθῶν τοὺς κυρίους.

Δι. εὖ, νῆ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις ὃ οὐ μανθάνω.

Ευ. πέραινε τοῖνον ἕτερον.

Δι. ἴδι πέραινε σὺ,

Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπέβλεπε.

Αι. ΤΥΜΒΟΥ Δ' ΕΠ' ΟΧΘΥ ΤΑΔΕ ΓΕ ΚΗΡΤΣ-
ΣΩ ΠΑΤΡΙ

ΚΑΤΕΙΝ, ΑΚΟΥΣΑΙ.

Ευ. τοῦδ' ἕτερον αὐδὶς λέγει,

EUR. Bis idem nobis dixit sapiens Æschylus.

BACCH. Quomodo bis ?

EUR. Considera orationem: ego autem tibi declarabo. *Venio enim in terram hanc, inquit, et revertor. Idem est autem venio quod revertor.*

BACCH. Ita hercle, tanquam si quis vicino suo dicat: *Commoda mihi mactram, aut, si vis, magidem.*

ÆSCH. Non utique istud, ὁ garrule homo, idem est: sed versus est omnium optimus.

BACCH. Quomodo ergo? doce me qua ratione istuc dicas.

ÆSCH. *Venire quidem in terram cuicumque licet, qui patriæ particeps est: hic enim calamitatis expers venit. At exsul et venit et revertitur.*

BACCH. Bene, ita me Apollo amet. Quid tu dicis, Euripide ?

EUR. Nego Orestem domum reversum fuisse: clam enim venit, non impetrata venia ab iis, penes quos imperium erat.

BACCH. Bene, ita me Mercurius amet. At quod dicis non intelligo.

EUR. Recita igitur alium.

BACCH. Age tu recita, Æschyle, ocius: Tu vero ad vitium respice.

ÆSCH. *Tumuli in vertice hæc renuntio patri, ut audiat et auscultet.*

EUR. Idem alterum rursus dicit. Nam *audire et auscultare idem est planissime.*

BACCH. Mortuis enim loquebatur, ὃ improbe, quibus ne ter quidem dicentes sufficimus.

ÆSCH. Tu vero quemnam ad modum faciebas prologos?

EUR. Edisseram: et si alicubi bis idem dixero, aut si farturam videris inesse, quæ nihil ad rem pertineat, me despue.

BACCH. Agedum fare: non enim meæ sunt loquendi partes, sed auscultandi, quam recte se habeant tuorum prologorum versus.

EUR. *Erat Œdipus ab initio beatus homo—*

ÆSCH. Non hercle, non inquam: sed ipsa natura miser, utpote quem, prius quam satus esset, Apollo prædixit patrem suum occisurum, et prius quam natus esset. Quomodo is erat ab initio beatus homo?

EUR. *Deinde factus est miserrimus mortalium.*

ÆSCH. Non hercle, non inquam: nam non desiit idem esse qui ante. Quo enim pacto? quando ipsum recens jam editum hiberno tempore in testa exposuerunt, ne educatus patris fieret interfector: deinde cum magno suo malo pervenit ad Polybum tumentibus pedibus: postea vetulam juvenis ipse duxit uxorem, et ad hæc suam ipsius matrem: denique se ipsum excœcavit.

BACCH. Beatus fuisset, si cum Erasinide etiam classis præectus fuisset.

ΚΛΥΤΕΙΝ, ΑΚΟΤΣΑΙ, ταυτὸν ὄν σαφέστατα.

Δι. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σὺ,

οἷς οὐδὲ τρίς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

Αι. σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;

Ευ. ἐγὼ φράσω·

κἄν που δις εἶπω ταυτὸν, ἢ στοιβήν ἴδης

ἐνούσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

Δι. ἴδι δὴ, λέγ' οὐ γὰρ μου ἴσιν. ἀλλ' ἀκουσέα

τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.

Ευ. ΗΝ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΕΥΔΑΙΜΩΝ
ΑΝΗΡ---

Δι. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ' ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,

ὄντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ὦ πόλλαν ἔφη

ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.

πῶς οὗτος ΗΝ ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΕΥΔΙΑΜΩΝ

ΑΝΗΡ;

Ευ. ΕΙΤ' ΕΓΕΝΕΤ' ΑΥΘΙΣ ΑΘΑΙΩΤΑΤΟΣ ΒΡΟ-
ΤΩΝ.

Δι. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.

πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,

χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,

ἵνα μὴ κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς Φονεύς·

εἶδ' ὡς Πόλυβον ἠρῆσεν οἰδῶν τῷ πώδε·

ἔπειτα γρᾶῦν ἔγημεν, αὐτὸς ἂν νέος,

καὶ πρὸς γε τούτοις, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.

Δι. εὐδαίμων ἂν ᾔην,

εἰ κἀστρατηγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

- Ευ. ληρέεις· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.
 Αι. καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω·
 τὸ βῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
 ἀπὸ ληκυθίου σοὶ τοὺς προλόγους διαφθερῶ.
 Ευ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς·
 Αι. ἐνὸς μόνοι.
 ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
 καὶ κωδάριον, καὶ ληκυθιον, καὶ θυλάκιον,
 ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.
 Ευ. ἰδοῦ, σὺ δείξεις;
 Αι. Φημί.
 Δι. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.
 Ευ. ΑΙΓΥΠΤΟΣ, ὍΣ' Ὁ ΠΛΕΙΣΤΟΣ ΕΣΠΑΡΤΑΙ
 ΛΟΓΟΣ,
 ΞΥΝ ΠΑΙΣΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΝΑΥΤΙΑΩ
 ΠΛΑΤΗ
 ΑΡΓΟΣ ΚΑΤΑΣΧΩΝ.
 Αι. ληκυθιον ἀπώλεσεν.
 Ευ. τουτί τί ἦν τὸ ληκυθιον; οὐ κλαύσεται;
 Δι. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν.
 Ευ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΟΣ̄ ΘΥΡΣΟΙΣΙ ΚΑΙ ΝΕΒΡΩΝ
 ΔΟΡΑΙΣ
 ΚΑΘΑΠΤΟΣ ΕΝ ΠΕΥΚΗΣΙ ΠΑΡΝΑΣΟΝ
 ΚΑΤΑ
 ΠΗΔΑ ΧΟΡΕΥΩΝ.
 Αι. ληκυθιον ἀπώλεσεν.
 Δι. οἴμοι πεπλήγμεθ' αἴθρις ὑπὸ τῆς ληκυθίου.
 Ευ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται, πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονί

- EUR. Deliras: ego vero prologos recte facio.
 ÆSCH. At jam hercle non vellicabo versuum singula verba:
 sed, diis propitiis, a lecythulo prologos tuos disperdam.
 EUR. A lecythulo tu meos?
 ÆSCH. Unico tantum. Nam sic facis versus, ut tuis
 iambis adaptari possint omnia, et pellicula, et lecythulus, et
 culeolus. Id autem ostendam illico.
 EUR. Ecce vero! tu id ostendes?
 ÆSCH. Aio.
 BACCH. Recitare jam oportet.
 EUR. *Ægyptus, ut fama maxime perouulgata est, cum filiis
 quinquaginta navi Argos appellens—*
 ÆSCH. Lecythulum deperdidit.
 EUR. Quid rei erat hic lecythulus? non plorabit?
 BACCH. Recita ei alium prologum, ut rursus cognoscat.
 EUR. *Bacchus, qui thyrsis et hinnulorum pellibus instructus
 inter tædas super Parnasum saltat choreas agens—*
 ÆSCH. Lecythulum deperdidit.
 BACCH. Heu! rursus percussi sumus a lecytho.
 EUR. Sed non amplius molestus erit. Nam ad istum pro-

logum non poterit applicare lecythum. *Beatus haud est ullus ab omni parte: vel enim summo natus genere opibus caret, vel ignobilis—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

ΒΑCCH. Euripide.

EUR. Quid est?

ΒΑCCH. Vela tibi submittenda sunt, ut mihi videtur: nam lecythulus iste validum emittet ventum.

EUR. Nihil moror, ita me Ceres amet: nunc enim ei executietur ille.

ΒΑCCH. Age recita alium, et cave a lecytho.

EUR. *Cadmus, relicta quondam urbe Sidonia, Agenori filius—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

ΒΑCCH. O bone, lecythum eme, ne nobis corrumpat prologos.

EUR. Quid ita? Egone ab hoc emam?

ΒΑCCH. Si me audis.

EUR. Minime vero. Nam multos prologos potero dicere, ubi iste non poterit aptare lecythum. *Pisam profectus Tantalus natus Pelops velocibus equis—*

τὸν πρόλογον οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον.
ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΟΣΤΙΣ ΠΑΝΤ' ΑΝΗΡ ΕΥΔΑΙ-
ΜΟΝΕΙ·

Η ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΩΣ ΕΣΘΛΟΣ, ΟΥΚ ΕΧΕΙ-
ΒΙΟΝ,
Η ΔΥΣΓΕΝΗΣ ΩΝ.

Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

Δι. Εὐριπίδη—

Ευ. τί ἐστίν;

Δι. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς.

Ευ. τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.

Ευ. οὐδ' ἂν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμι γέ·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκώψεται.

Δι. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.

Ευ. ΣΙΔΩΝΙΟΝ ΠΟΤ' ΑΣΤΥ ΚΑΔΜΟΣ ΕΚΑΙ-
ΠΩΝ

ΑΓΗΝΟΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

Δι. ὦ δαιμόνι ἀνδρῶν, ἀποπρία τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίση τοὺς προλόγους ἡμῶν.

Ευ. τὸ τί;

Εγὼ πρίαμαι τῶδ' ;

Δι. εἰάν πεῖθῃ γ' ἐμοί.

Ευ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔξω λέγειν,
ἴν' οὗτος οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον.

ΠΕΛΟΥΣ' Ο ΤΑΝΤΑΛΕΙΟΣ ΕΙΣ ΠΙΣΑΝ
ΜΟΛΩΝ

ΘΟΑΙΣΙΝ ΙΠΠΟΙΣ.

- Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
 Δι. ὄρᾱς, προσήψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
 ἀλλ', ὦ γὰρ, ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ·
 λήψει γὰρ ὄβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
 Ευ. μὰ τὸν Δι' οὐπω γ' ἔτι γὰρ εἰσὶ μοι συχνοί.
 ΟΙΝΕΤΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ.
 Κι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
 Ευ. ἔασον εἰπεῖν πῶρθ' ὄλον με τὸν στίχον.
 ΟΙΝΕΤΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟΝ ΛΑ-
 ΒΩΝ ΣΤΑΧΥΝ,
 ΘΥΩΝ ΑΠΑΡΧΑΣ.
 Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
 Δι. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο;
 Ευ. ἔα ὑτὸν, ὦ τάν' πρὸς τοῦ γὰρ εἰπάτω.
 ΖΕΥΣ, ὍΣ ΛΕΛΕΚΤΑΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
 ΥΠΟ ---
 Δι. ἀπολεῖ σ'. ἐρεῖ γὰρ ΔΗΚΥΘΙΟΝ ΑΠΩΛΕ-
 ΣΕΝ.
 τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,
 ὡσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.
 ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.
 Ευ. καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
 μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταῦτ' αἰεί.
 Χο. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
 φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
 τίν' ἄρα μέμψιν γ' ἐποίσει
 ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
 καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-

- ÆSCH. Lecythulum deperdidit.
 ΒΑCCH. Viden'? rursus aptavit lecythum. Sed, ô bone,
 adhuc nunc vende eum quovis pacto: emes enim obolo pul-
 chrum omnino et bonum.
 EUR. Nondum hercle: sunt enim adhuc multi mihi.
 Æneus aliquando ex arvis—
 ÆSCH. Lecythulum deperdidit.
 EUR. Sine recitem prius totum versum. Æneus aliquando
 ex arvis copiosa collecta segete, e primitiis sacra faciens—
 ÆSCH. Lecythulum deperdidit.
 ΒΑCCH. Inter ipsa sacra? Equis illum ei abstulit?
 EUR. Mitte istum, ô bone: ad hunc enim dicat. Jupiter,
 ut ab ipsa Veritate dicitur—
 ΒΑCCH. Perdet te: dicet enim *I lecythulum deperdidit.*
 Quippe lecythulus iste prologis tuis, tanquam ficus oculis, ad-
 hæret. Sed, obsecro per deos, ad cantica ejus te converte.
 EUR. Equidem possum demonstrare, ipsum esse malum
 canticorum auctorem, atque eadem subinde repetere.
 CHOR. Quid tandem fiet? nam ego sane sollicitus cogito,
 quamnam reprehensionem conferet in virum, qui multo plu-
 rima jam et pulcherrima carmina fecit, præ omnibus istis qui

nunc sunt poëtæ. Miror sanè, quomodo reprehensusus hunc sit Baccheum regem: et ei timeo.

EUR. Admiranda scilicet carmina! res ipsa mox indicabit. Nam in unum omnia ejus carmina concidam.

BACCH. Et isti ego, sumtis calculis, computabo.
(Tibicen diaulium accinit.)

EUR. Achilles Phthiota, cur, audita hominum cæde, non festinas in auxilium, laboris remedium? Mercurium generis auctorem honoramus, paludis adcolæ. Non festinas in auxilium, laboris remedium?

BACCH. Duo isti jam sunt labores tibi, Æschyle.

EUR. Inclutissime Achæorum, Atrei multisi mperans gnate, percipe hæc: non festinas in auxilium, laboris remedium?

BACCH. Tertius, Æschyle, tibi labor iste.

EUR. Favete linguis. Melissarum præsidēs jam in eo sunt, ut Dianæ domum aperiant. Non festinas in auxilium, laboris remedium? Penes me est jus invocandi justum imperium sanctorum virorum. Non festinas in auxilium, laboris remedium?

BACCH. O Jupiter Rex! res laborum quanta illa est! Equidem in balneum ire volo: præ laboribus enim renes mihi intumuere.

EUR. Ne, quæso, prius quam et aliud audieris statarium canticum, e citharædicis modis concinnatum.

σαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπη
μέμψεταιί ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ευ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἐν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

Δι. καὶ μὴν λογιῶμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβῶν.
(διαύλιον προσαυλεῖ τις)

Ευ. Φθιώτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδρόδαϊκτον ἀκούων,
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἐρμῶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

Δι. δύο σὸν κόπω, Αἰσχύλε, τούτω.

Ευ. κύνιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως
πολυκοίρανε μάνθανε παῖ.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

Δι. τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος αὐτός.

Ευ. εὐφαιμεῖτε μελισσονόμοι
δόμον Ἀρτέμιδος πέλας αἰγειν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

κύριός εἰμι θροεῖν ὅσιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

Δι. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρεῖμα τῶν κόπων ὅσον.

ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.

ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τῷ νεφρῷ βουβωνιῶ.

Ευ. μὴ, πρὶν γ' ἀκούσης χ' ἀτέραν στάτιν μελιῶν
ἐκ τῶν κιθαρωδικῶν νόμων εἰργασμένην.

Δι. Ἰθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.
 Ευ. ὅπως Ἀχαιῶν
 δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἦσαν,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
 Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
 σὺν δορὶ καὶ χειρὶ πρᾶκτορι Δούριος ὄρνις,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
 κυρεῖν παρασχῶν
 ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίοις,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
 τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ.

Δι. τί τὸ φλαττόθρατ τῶτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ

πόθεν ξυνέλεξας ἰμονιοστρόφου μέλη;
 Αι. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
 ἤνεγκον αὐτὸ, ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυγίχῳ
 λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθεῖην δρέπων.
 οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
 σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν ἀγλημάτων,
 θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
 ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καὶ τοι τί δεῖ
 λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ ἔστιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
 αὐτῇ κροτούσα; δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου,
 πρὸς ἤνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ἄδειν μέλη.
 Δι. αὐτὴ πόθ' ἢ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν; οὐκ;
 Αι. ἀλκυόνες, αἱ παρ' ἀεννάοις θαλάσσης
 κύμασι στωμύλλετε,

BACCH. Age expedi, et laborem ne adde.

EUR. Quomodo Achivorum geminum imperium, Hellenicæ
 nobis, Phlattothrattophlattothrat, Sphingem tristificam, recto-
 rem canem, mittit Phlattothrattophlattothrat, cum hasta et
 manu vindice impetuosus ales, Phlattothrattophlattothrat, inci-
 dere faciens in audaces canes aëra pervagantes Phlattothratto-
 phlattothrat, quod ad Ajacem inclinat: Phlattothrattophlatto-
 thrat.

BACCH. Quid rei est istud Phlattothrat? Estne ex Mara-
 thone? aut unde collegisti restionis carmina?

ÆSCH. At ego ex bono in aliud bonum traduxi hæc, ne idem
 cum Phrynicho Musarum sacrum pratum viderer carpere.
 Sed hic quæ canit, ea sumit ab omnibus meretriculis, scoliis
 Meliti, Caricis tibiaram modis, lessis, choricis cantilenis; quod
 et illico palam fiet. Ferat huc aliquis lyram. Sed quid yral
 ad istum? ubi est muliercula testulis crepitantibus ludens?
 adesdum Euripidis Musa, ad quam cantare ista decet carmina.

BACCH. Nunquamne hæc Musa Lesbias imitata est? non?

ÆSCH. Alcedones, quæ apud perennes maris fluctus cantilla-

tis, tingentes humidis alarum guttis corpus, rore humectata: et vos, quæ sub tectis in angulis habitantes aranæ e e e e evol- vitis digitis extenta jugo fila, pectinis arguti curas; ubi tibiarum amans delphin exsultabat proris cæruleis, oracula et stadia: florentis vitis lætitiâ, uvæ capreolum curas solventem. Circumda mihi brachia, nate. Viden' hunc pedem?

BACCH. Video.

ÆSCH. Quid vero? an hunc vides?

BACCH. Video, inquam.

ÆSCH. Hujuscemodi quum tu facias, audes mea carmina reprehendere, qui duodecim figuras Cyrenæ imitaris modulando? hæc quidem sunt tua carmina: volo autem adhuc moncediarum tuarum percurrere rationem. *O Noctis atra caligo, quodnam mihi triste insomnium mittis e tenebris, Orci ministrum, animam inanimem habentem, nigrae Noctis filium, horribili specie, pulla veste indutum, truculenta tuentem, magnos*

*τέγγουσαι νοτερεῆς πτερῶν
φανίσι χροῖα θεοσιζόμεναι·
αἱ δ' ὑπερφύιοι κατὰ γωνίας
εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες
ιστότονα πηγίσματα,
κερκίδος αἰδοῦ μελέτας,
ἴν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς
πρώραις κυάνεμβόλοις,
μαντεῖα καὶ σταδίου.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
βότρυος ἔλικα παυσίπονον.
περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.
ὄρας τὸν πόδα τοῦτον;*

Δι. ὄρω.

Αι. τί δαί; τοῦτον ὄρας;

Δι. ὄρω.

Αι. τοιαῦτα μέντοι σὺ ποιωῖν

τολμᾶς τὰμὰ μέλη ψέγειν,

ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον

Κυρήνης μελοποιῶν;

τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι
τὸν τῶν μονωδιῶν διεξελεθεῖν τρόπον.

ὦ Νυκτὸς κελαινοφαῆς

ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον

πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἄϊδα πρόπολον

ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, μελαινας

Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν ὄψιν,

μελανοσκευέιμονα, φόνια, φόνια δερκόμενον,

μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα ;
 ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἄψατε,
 κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. 1340

ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν' ἰὼ ξύνοικοι,
 τάδε τέρατα θεάσασθε.

τὸν ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα
 φρούδη Γλύκη. Νύμφαι ὀρεσίγονοι,
 ὦ Μανία, ξύλλαβε.

ἐγὼ δ' ἂ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον
 ἑμαυτῆς ἔργοισι, λίνου μεστὸν ἄτρακτον
 εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσοισα χερσῶν,
 κλωστήρα ποιοῦσ', ὅπως κνεφαῖος
 ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν·
 ὃ δ' ἀνέπτει ἀνέπτει ἐς αἰθέρα
 κουφοτάταις πτερόγων ἀκμαῖς·
 ἐμοὶ δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε·
 δάκρυα, δάκρυα τ' ἀπ' ὀμμάτων
 ἔβαλον, ἔβαλον ἂ τλάμων.

ἀλλ' ὦ Κρήτες, Ἰδαί τεκνα,
 τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
 τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.
 ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἀρτεμις καλὰ,
 τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῆ.
 σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχεσθα λαμπάδας
 ὀξυτάταιν χερσῶν, Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης,
 ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσῃ.

Δι.

παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

*ungues habentem? sed mihi, o famulae, lucernam accendite, et
 in urceis e fluviis rorem adferte, et aquam calefacite, ut divi-
 num insomnium lustrem. Io marine dive! huc illud est. Io
 contubernales, ista prodigia spectate. Rapto meo gallo evasit
 Glyca. Nymphæ montigenæ! O Mania comprehende eam.
 At ego misera tum forte intenta eram operi meo, fusum opple-
 tum lino e e e e evolvens manibus, glomerem faciens, ut primo
 mane in forum ferrem et venderem. At ille subvolabat in athe-
 rem levissimo alarum motu, mihique dolores reliquit; lacrimas-
 que oculis fundebam misera. Sed, o Cretenses, Idæ filii, sumtis
 sagittis, succurrite, cruraque leviter movete, et cingite domum.
 Simulque Dictynna virgo, Diana formosa, canes habens secum,
 perlustret domum quaquaversum. Tu vero Jove nata Hecata
 geminam protendens facem velocissimis manibus, præluceas mihi
 in domum Glycæ, ut ingressa detegam furtum.*

ΒΑCCH. Missa jam facite carmina.

ÆSCH. Et mihi satis. Nam ad stateram volo hunc ducere, quæ sola ostendet utriusque nostrum poësin, qualis sit: explorabit enim pondera verborum.

BACCH. Adeste huc, siquidem hoc etiam mihi faciendum est, ut poetarum artem ad libram tanquam caseum vendam.

CHOR. Industrii sunt sapientes. Nam istuc aliud est monstrum novum, mirabilitatis plenum, cujusmodi quis alius excogitasset? Edepol ego, si quis id mihi dixisset quispiam e vulgo, ne credidissem unquam, sed putassem eum nugas agere.

BACCH. Agite jam, accedite ad lances.

EUR. En adsum.

BACCH. Easqueprehendentes versum uterque recitet, nec dimittatis, prius quam ego vobis coccyzavero.

EUR. Prehendimus.

BACCH. Versum jam recitate ad stateram.

EUR. *Utinam Argoa nunquam pervolasset navis.*

ÆSCH. *Sperchie fluvie, et boum pascua.*

BACCH. Cucu. Dimittite. Multo sane inferius vergit hujusce versus.

EUR. Quamobrem?

BACCH. Quia imposuit fluvium, illorum more, qui lanas

Αι.

κάμοι γ' ἄλις.

ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅσπερ γ' ἐλέγξει τῆν ποιήσιν νῶν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῶν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

Δι.

ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.

Χο.

ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;
μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν, εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιδόμην, ἀλλ' ὠμόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

Δι.

ἴδι νυν, παρίστασθον, παρὰ τῷ πλάστιγγ'.

Ευ.

ἰδοῦ.

Δι.

καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἐκάτερος εἶπατον,
καὶ μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σοφῶν κοκκύσω.
ἐχόμεθα.

Ευ.

Δι.

τοῦπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμὸν.

Ευ. ΕΙΘ' ΩΦΕΛ' ΑΡΓΟΥΣ ΜΗ ΔΙΑΠΤΑΣΘΑΙ
ΣΚΑΦΟΣ.

Αι. ΣΠΕΡΧΕΙΕ ΠΟΤΑΜΕ, ΒΟΤΝΟΜΟΙ Τ' ΕΠΙ-
ΣΤΡΟΦΑΙ!

Δι.

κόκκυ. μεθεῖτε. καὶ πολὺ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.

Ευ.

καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταῖτιον;

Δι.

ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς.

ὕγρον ποιήσας τοῦπος, ὡσπερ τᾶρια·
σύ δ' εἰσέδηκας τοῦπος ἐπτερωμένον.

Ευ. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.

Δι. λάβεσθε τοίνυν αὐθις.

Ευ. ἦν' ἰδοῦ.

Δι. λέγε.

Ευ. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΠΕΙΘΟΥΣ ΙΕΡΟΝ ΑΛΛΟ, ΠΑΛΗΝ
ΛΟΓΟΣ.

Αι. ΜΟΝΟΣ ΘΕΩΝ ΓΑΡ ΘΑΝΑΤΟΣ ΟΥ ΔΩΡΩΝ
ΕΡΑ.

Δι. μεθεῖτε, μεθεῖτε· καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει.

θάνατον γὰρ εἰσέδηκε βαρύτερον κακῶν.

Ευ. ἐγὼ δὲ πειθῶ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.

Δι. πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι, καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.

ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτηί τι τῶν βαρυστάδμων,

ὃ τι σοὶ καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.

Ευ. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μοι ἴστί; ποῦ φράσω;

Δι. βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

λέγοιτ' ἄν, ὡς αὐτῆ ἴστί λοιπὴ σφῶν στάσις.

Ευ. ΣΙΔΗΡΟΒΡΙΘΕΣ Τ' ΕΛΑΒΕ ΔΕΞΙΑ ΞΥΛΟΝ.

Αι. ΕΦ' ΑΡΜΑΤΟΣ ΓΑΡ ΑΡΜΑ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩ
ΝΕΚΡΟΣ.

Δι. ἐξηπάτηκεν αὐ σε καὶ νῦν.

Ευ. τῷ τρόπῳ.

Δι. δὴ ἄρματ' εἰσέδηκε καὶ νεκρῶ δύο,

ὡς οὐκ ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

Αι. καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτὸς, τὰ παιδί', ἢ γυνή, Κηφισοφῶν,

vendunt, madefaciens versum, tanquam lanam: tu vero ver-
sum alatum imposuisti.

EUR. Sed alium quempiam recitet contraque appendat.

BACCH. Prehendite igitur rursus.

EUR. En prehendo.

BACCH. Recita.

EUR. Non est Suada templum aliud quam oratio.

ÆSCH. Sola enim ex diis Mors dona non appetit.

BACCH. Dimittite, dimittite: hujus versus rursus vergit deor-
sum: Mortem enim indidit gravissimum malorum omnium.

EUR. At ego Suadam, versum egregium plane.

BACCH. Sed Suada res levis est, et mente caret. At tu alium
quære ex illis, qui sunt majoris ponderis, qui tibi lancem impel-
lat deorsum, robustum quempiam et magnum.

EUR. Age ergo ubi est mihi talis? ubi esse dicam?

BACCH. Jecit Achilles duo puncta et quatuor. Recitate: nam
hæc ultima est appensio.

EUR. Instar ferri grave dextra comprehendit lignum.

ÆSCH. Super curru currus, super cadavere cadaver.

BACCH. Circumvenit te nunc etiam.

EUR. Quidum?

BACCH. Duos currus indidit et cadavera duo, ita ut ne centum
quidem Ægyptii pondus tollerent.

ÆSCH. Nec mecum amplius singulis versibus certet: sed in
stateram ipsemet, liberi, uxor, Cephisopho, ingressus sedeat, ad-

sumtis etiam libris: ego vero duos tantum meorum versuum recitabo.

BACCH. Sapientes sunt isti viri, equidem a iudicio abstinere: nam neutrum illorum volo mihi infensum reddere. Alterum enim sapientem iudico, altero delector.

PLUT. Nihil igitur eorum efficies, quorum causa venisti.

BACCH. Si vero sententiam pronuntiavero, quid tum?

PLUT. Altero adsumto abibis, utrumlibet prætuleris, ne frustra huc veneris.

BACCH. Dii te ament. Agite vos auscultate mihi: ego poetam huc veni quæsitum.

EUR. Qua gratia?

BACCH. Ut sospitata civitas choros instituat. Uter itaque vestrum civitati suaserit quidpiam utile, hunc abducere constitui: Primum ergo de Alcibiade qualem fovetis utrique sententiam? civitas enim male habet.

EUR. Quid autem de illo sentit?

BACCH. Quid sentiat? et desiderat eum, et odit, et cupit habere. Sed quid sentiat de illo, dicite.

EUR. Odi civem, qui ad juvandam patriam tardus est, ad lædendam vero, promptissimus, quique se ex difficultatibus celeriter expedit, civitati autem prospicere nequit.

BACCH. Euge, ô Neptune! tu vero quam habes sententiam?

ÆSCH. Non oportet leonis catulum in urbe educare: si vero aliquis educatus fuerit, moribus ejus obsecundandum.

BACCH. Nescio, ita me Jupiter amet, utram in partem senten-

εμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δὴ ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.

Δι. ἄνδρες σοφοί, καὶ γὰρ μὲν αὐτοὺς οὐ κρίνω.

οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.

τὸν μὲν γὰρ ἠγούμαι σοφόν, τῷ δ' ἠῶμαι.

οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὥνπερ ἤλθες οὐνεκα.

ἐὰν δὲ κρίνω;

Πλ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,

ὁπότερον ἂν κρίνης, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.

εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθισθ' ἐμῷ ταδί.

ἐγὼ κατ' ἤλθον ἐπὶ ποιητήν.

Ευ. τοῦ χάριν;

Δι. ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.

ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν

μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξιον μοι δοκῶ.

πρωτὸν μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίς ἔχετον

γνώμην ἐκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.

Ευ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;

Δι. τίνα;

ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.

ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἶπατον τούτου πέρα.

Ευ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν

βραδύς πέφυκε, μάλα δὲ γε βλάπτειν ταχύς,

καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

Δι. εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

Αι. οὐ χρητὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·

ἦν δ' ἐκτραφῆ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

Δι. νῆ τὸν Δία τὸν Σαυτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω.

ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν· ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἐκάτερος εἶπατον,
περὶ τῆς πόλεως ἢν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.

Ευ.

εἴ, τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίαν,
αἴθροισεν αὐραὶ πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

Δι.

γέλοισιν ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

Ευ.

εἰ ναυμαχοῖεν, κατ' ἔχοντες ὀξείδας
βαίνοισιν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φεράζειν.

Δι.

λέγει.

Ευ.

ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίστ' ἠγάμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ', ἄπιστα.

Δι.

πῶς; οὐ μανθάνω.

ἀμαθέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερον.

Ευ.

εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοις χρησαίμεσθ', ἴσως σωθῆμεν ἂν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοις, πῶς
τὰναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἂν;

Δι.

εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις,
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὔρες, ἢ Κηφισοφῶν;

Ευ.

ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξείδας Κηφισοφῶν.

Δι.

τί δαὶ λέγεις σύ;

Αι.

τὴν πόλιν νῦν μοι φεράσον

περῶτον, τίσι χρεῖται· πότερα τοῖς χρεστοῖς;

Δι.

πῶθεν;

μισεῖ κάκιστα.

Αι.

τοῖς πονηροῖς δ' ἡδεταί;

tiam feram: alter enim sapienter dixit: alter perspicue. Sed adhuc unam uterque sententiam dicite, ecquam rationem habetis servandæ civitatis.

EUR. Si quis pro alis Cleocrito applicet Cinesiam, et auræ utrumque tollant super maris æquor.

BACCH. Ridiculum quidem videretur. Sed quid sibi volt hoc commentum?

EUR. In prælio navali acetabula manibus tenentes, acetum inspergerent oculis hostium. Sed aliud quid novi et dicere volo.

BACCH. Dic.

EUR. Si illa, quæ nunc infida sunt, pro fidis habeamus: et illa, quæ fida sunt, pro infidis.

BACCH. Quomodo? non intelligo. Rudius aliquanto dic et planius.

EUR. Si civibus, quibus nunc fidimus, illis diffidamus: et quibus non utimur, istis utamur, forte sospitemur. Si enim nunc illorum opera infelices sumus, quomodo contraria istis agentes, salvi non essemus?

BACCH. Bene sane, ὦ Palamedes! ὁ ingenium lepidissimum! num ipse hæc invenisti, an Cephisopho?

EUR. Ego solus: sed acetabula Cephisopho.

BACCH. Quid autem dicis tu?

ÆSCH. Civitatem primumdum dic mihi, qualibus viris utatur.

Num probis?

BACCH. Qui? odit eos pessime.

ÆSCH. Malis autem delectatur?

BACCH. Non sanè illa quidem : sed necessitate coacta iis utitur.

ÆSCH. Quomodo ergo aliquis ejusmodi urbem servaverit, cui nec laneum, nec pelliceum stragulum convenit.

BACCH. Quæso reperi aliquid, si forte e malis emergere de-
nuo possit.

ÆSCH. Illic dicam : hic autem nolo.

BACCH. Minine. Sed hinc mitte sursum bona.

ÆSCH. Quando terram hostium putaverint suam esse ; suam vero, hostium : et quæstum esse naves, inopiam vero esse quæstum.

BACCH. Bene quidem : sed judex hæc deglutit solus.

PLUT. Fer sententiam.

BACCH. Hoc erit iudicium vestrum. Eligam enim eum quem cupit animus meus.

EUR. Memor itaque deorum, per quos abducturus me jurasti domum, elige amicos tuos.

BACCH. *Lingua juravit* : Æschylum vero eligam.

EUR. Quid fecisti, impurissime hominum ?

BACCH. Egone ? Judicavi vicisse Æschylum. Nam quidni ?

EUR. Adhucne me adspicis, in quem turpissimum admisisti flagitium ?

BACCH. Quid turpe, si spectatoribus non ita videtur ?

EUR. Improbe, patierisne ut mortuus maneam ?

BACCH. Quis scit an *vivere sit mori, spirare vero cœnare* ; et *dormire, vellus* ?

PLUT. Itote ergo intro, Bacche.

BACCH. Quam ob rem ?

PLUT. Ut hospitali epulo vos excipiam, priusquam abeatis.

BACCH. Recte hercle autumas : hæc enim res mihi molesta non est.

Δι. οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρεῖται πρὸς βίαν.

Αι. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,

ἢ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέροι ;

Δι. εὐρίσκει νῆ Δί, εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.

Αι. ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.

Δι. μὴ δῆτα σύ γ'· ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τάγαθά.

Αι. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων

εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων

πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορῖαν δὲ τὸν πόρον.

Δι. εἶ, πλὴν ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

Πλ. κρίνοις ἄν.

Δι. αὐτὴ σφῶν κρίσις γενήσεται.

αἰρήσομαι γὰρ, ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

Ευ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ἄμοσας,

ἢ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἰετοῦ τοὺς φίλους.

Δι. Ἡ ΓΛΩΣΣ' ΟΜΩΜΟΚ', Αἰσχύλον δ' αἰρήσομαι.

Ευ. τί δέδρακας, ὦ μιαρῶτατ' ἀνθρώπων ;

Δι. ἐγώ ;

ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον, τὴν γὰρ οὐκ ;

Ευ. αἰσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις ;

Δι. τί δ' αἰσχρὸν, ἣν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῆ ;

Ευ. ὦ σκέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα ;

Δι. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν,

τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον ;

Πλ. χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', ἔσω.

Δι. τί δαί ;

Πλ. ἵνα ξενίσω σφῶ πρὶν ἀποπλεῖν.

Δι. εἶ τοι λέγεις,

νή τὸν Δί· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.

Χο.

μακάριόν γ' ἀνὴρ ἔχων
 ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
 παρὰ δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
 ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας,
 πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖθις,
 ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
 ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
 ξυγγενέσι τε καὶ φίλοις,
 διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
 χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
 παρακαθήμενον λαλεῖν,
 ἀποβαλόντα μουσικὴν,
 τὰ τε μέγιστα παραλιπόντα
 τῆς τραγωδικῆς τέχνης.
 τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
 καὶ σκαριφισμοῖσιν λήρων
 διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
 παραφρονοῦντος ἀνδρός.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ΑἰΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πλ.

ἌΓΕ δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χάρει,
 καὶ σώζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
 γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παιδείουσον
 τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσὶν·
 καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρον,
 καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
 Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
 τόδε δ' Ἀρχενομῶ·

CHOR. Beatus vir est, qui perfectam habet sapientiam : quod multis ex argumentis discere est. Etenim iste, quia sapere visus est, rursus redibit domum, bono civium, et bono suorum cognatorum et amicorum, quia perspicax et prudens est. Pulchrum itaque est, non Socrati adsidentem garrere, abjecta arte musica, omissisque iis, quæ præcipua sunt artis tragicæ. Sermonibus autem tetricis et subtilitatibus nugarum immorari otiosum, desipientis est hominis.

PLUTO, ÆSCHYLUS, CHORUS INITIATORUM.

PLUT. Agedum, Æschyle, lætus abi, et serva urbem nostram præceptis utilibus, et castiga stultos : sunt autem multi. Atque istuc trade Cleophonti, et hoc quæstoribus illis, Mureci simul et Nicomacho; hoc autem Archenomo : et dic

ipsis ut cito ad me huc veniant, et ne cunctentur. Ni vero cito venerint, ego, ita me amet Apollo, fodicabo ipsos, et quadrupedes constrictos, una cum Adimanto Leucolophi filio, mox huc demittam.

ÆSCH. Faciam hæc: tu autem solium meum da Sophocli custodiendum et servandum, si forte aliquando huc redeam. Nam hunc mihi secundum esse judico in sapientia. Memineris vero, ut vafer ille homo et falsiloquus et scurra nunquam in sede mea vel invitus sedeat.

PLUT. Præluceat igitur vos huic lucernis sacris, simulque prosequimini, suis ipsum canticis et carminibus celebrantes.

CHOR. Principio felix iter abeunti poetæ et in lucem properanti date, Dii inferi: deinde civitati magnorum bonorum bonas excogitationes. Nam magnis malis et acerbo armorum conflictu liberaremur hoc pacto. Pugnet autem Cleopho, et alius quicumque istorum voluerit, in patrio suo solo.

καὶ φράξ' αὐτοῖς, ταχέως ἤκειν
ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.
κἂν μὴ ταχέως ἤκωσιν, ἐγὼ,
νῆ τὸν Ἀπόλλω, στίξας αὐτοῦς,
καὶ ἔμποδίσας,

μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

Αι. ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
καὶ διασώζειν, ἣν ἄρ' ἐγὼ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφία κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ' ἵπας ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
καὶ ψευδολόγος, καὶ βαιμολόχος,
μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.

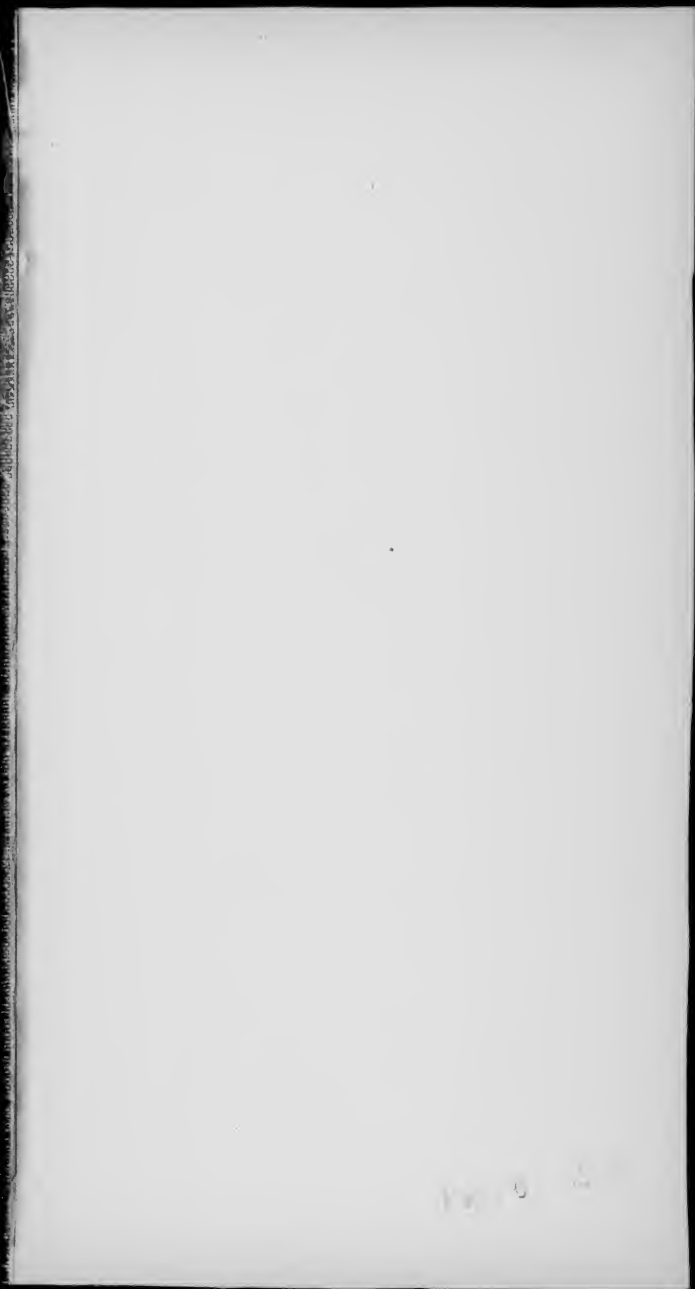
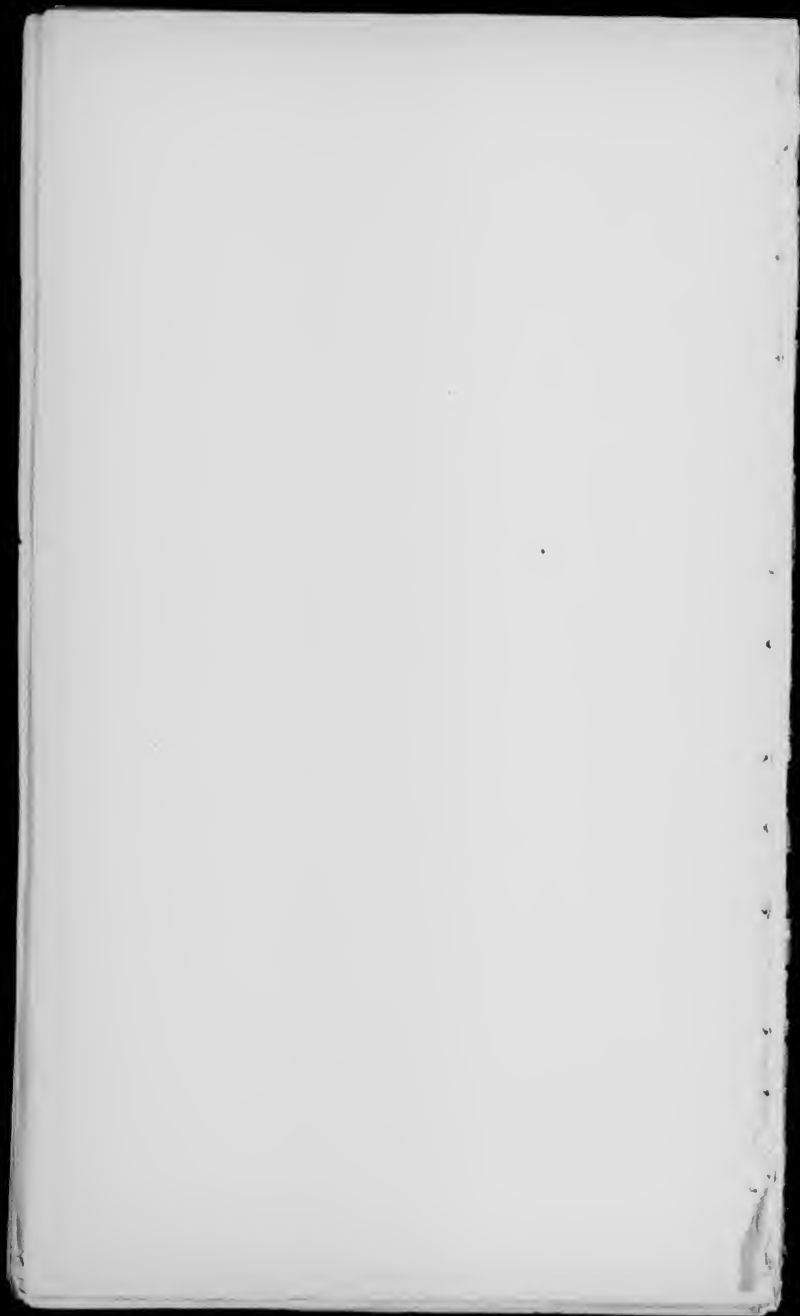
Πλ. φαίνετε τοῖνον ὑμεῖς τούτω
λαμπάδας ἱεράς, χάμα παροπέμπετε,
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

Χο. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
κἔς Φάος ὀρνημένω δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,
τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,
ἀσγαλέων τ' ἐν ὀπλοῖς ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

LONDINI :

EXCUDERAT N. BLISS.

88 Ar 5

IE 23

Aristophanes

Comœdiar

S. M. Hall

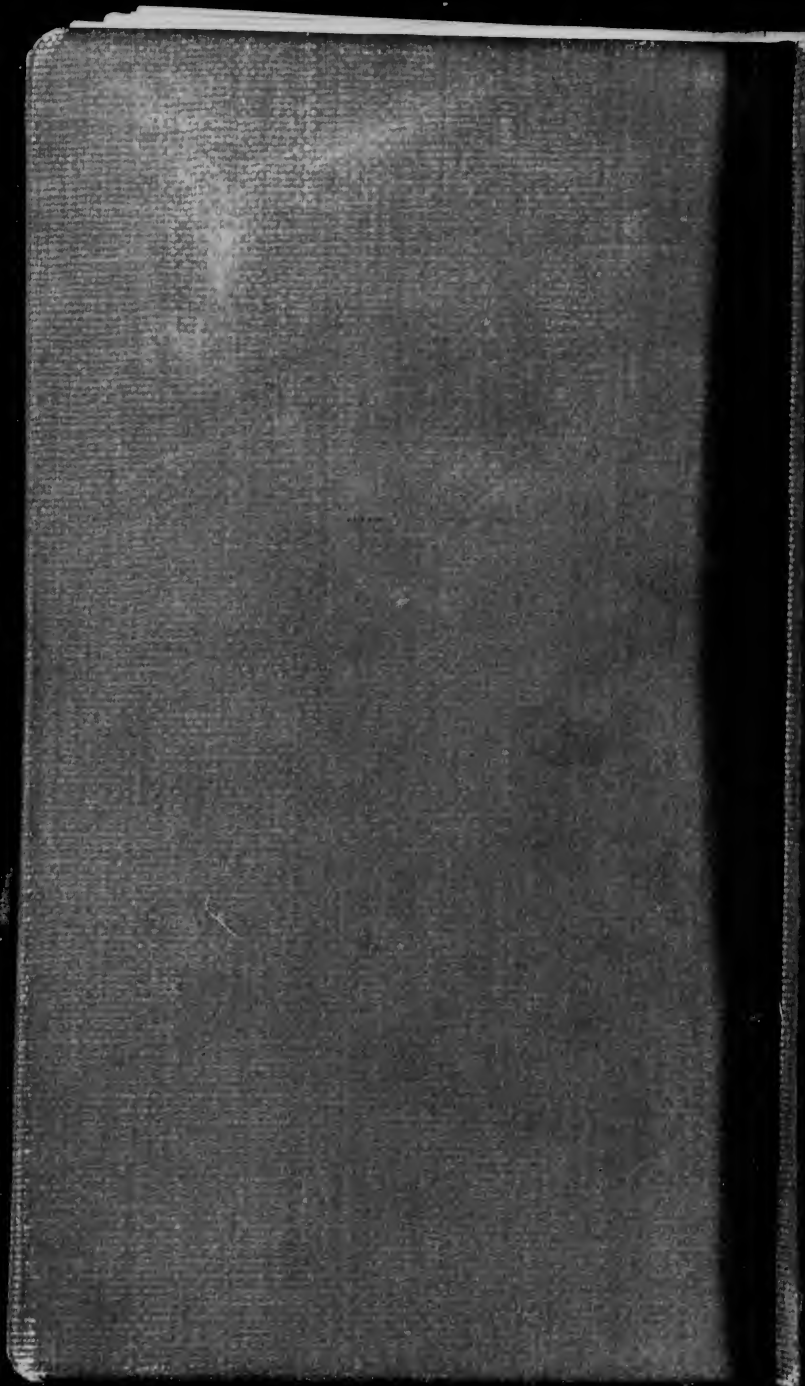
M. Grubnik 20 JAN 1920

13 DEC 1919

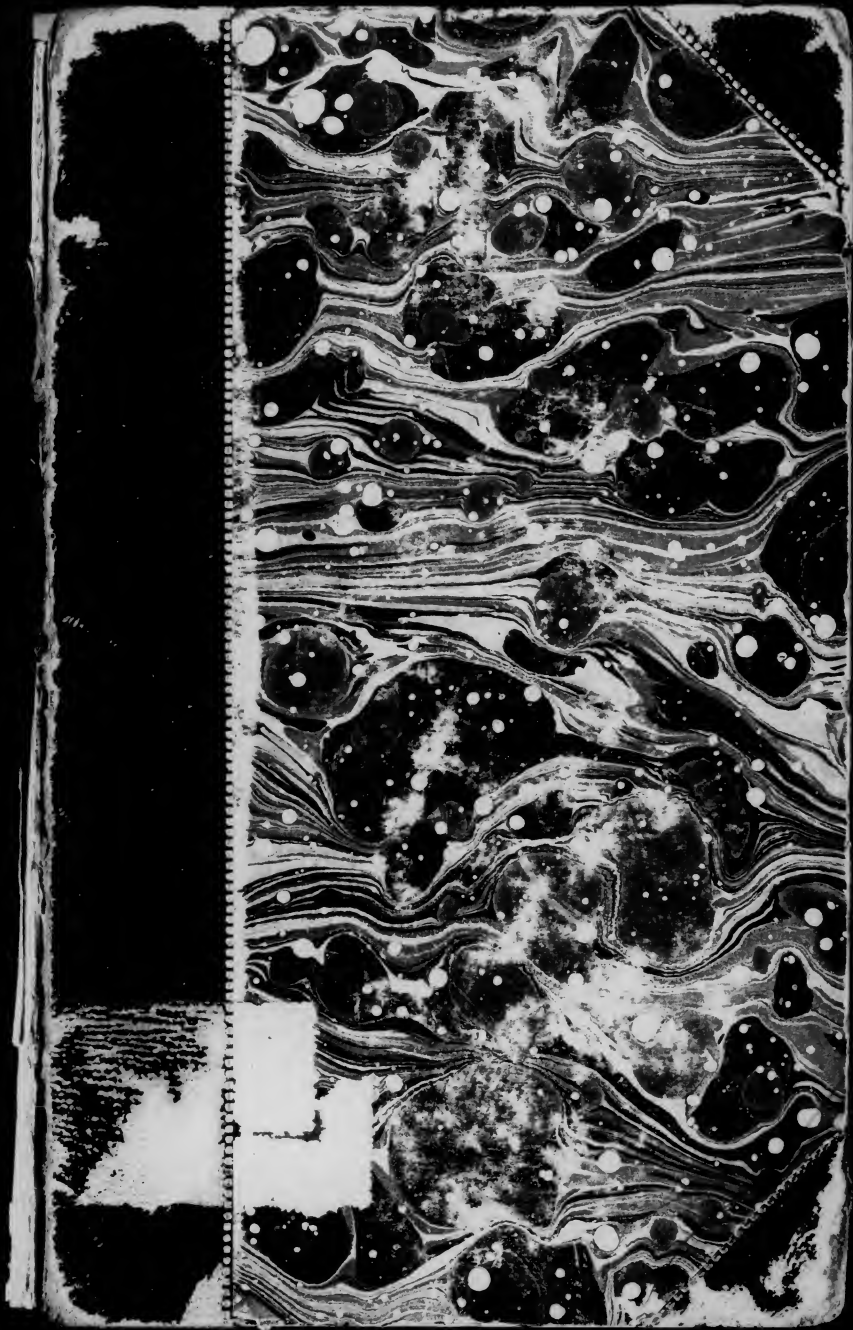
22

20

BRITILE DO NOT
PHOTOCOPY

VOLUME 2

88A+5

IE 23

2

Columbia University
in the City of New York

Library

Special Fund

Given anonymously

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS

COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ :

CUM

VERSIONE LATINA.

À

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. II.

LONDINI :

SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.

1823.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΠΛΟΥΤΟΣ.

VOL. II.

B

335269

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ *Θεράπων.*

ΧΡΕΜΤΛΟΣ *δεσπότης.*

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ *φίλος Χρεμύλου.*

ΠΕΝΙΑ.

ΓΥΝΗ *Χρεμύλου.*

ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΓΡΑΤΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ,
ΧΟΡΟΣ.

Κα. ὈΣ ἀργαλέον πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
δοῦλον γενέσθαι παραφρονούντος δεσπότης.
ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχη,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἔσ' τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐπισημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Λοξία,
ὃς θεσπιωδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
ἰατρὸς ἂν καὶ μάντις, ὡς φασιν, σοφὸς,
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην·
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνδρώπου τυφλοῦ,
τὸναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.

ARISTOPHANIS

PLUTO.

CARIO, CHREMYLUS, PLUTUS, CHORUS.

CAR. O JUPITER Diique, quam molesta res est servum esse
desipientis domini! Si enim optima quæque servus dixerit, se-
cus autem facere hero videatur, servo evenire aliquid mali necesse
est. Nam qui natura corporis sui dominus est, eum in illud
jus habere non sinit Fortuna, sed illum qui id emerit. Atque
hæc quidem ita se habent. Sed Loxiam, qui vaticinatur e tri-
pode aureo, accuso hac justa accusatione, quod, medicus quum
sit, et vates, ut aiunt, sapiens, atra bili percitum dimisit herum
meum; qui pone sequitur hominem cæcum, contra faciens
atque eum conveniebat facere. Nam nos, qui videmus, cæcos

ducimus: iste autem sequitur, ac me insuper sequi cogit, nihil prorsus mihi respondens. Quapropter non potest fieri ut taceam, nisi dixeris, cur hunc sequamur tandem, here; sed facessam tibi negotium: non enim me verberabis, qui coronam habeo.

CHREM. Immo hercle, detracta prius corona, si mihi molestus eris, ut magis dolorem sentias.

CAR. Nugæ! non enim quiescam, priusquam dicas mihi, quis tandem sit iste. Animo namque prorsus benevolo hoc sciscitor.

CHREM. At te non celabo: meorum enim vernarum fidelissimum te duco et occultissimum. Ego, qui vir sum pius et justus, iniqua utebar fortuna, et pauper eram.

CAR. Novi equidem.

CHREM. Alii autem ditesebant sacrilegi, causidici, et sycophantæ, et scelesti.

CAR. Credo.

CHREM. Scitatum igitur profectus sum ad deum, meam quidem hominis miseri rem familiarem fere jam existimans exhaustam esse: de filio autem, qui mihi unicus est, interrogaturus, an eum oporteat mutatis moribus fieri improbum, injustum, omnis honestatis expertem, utpote qui vitæ id putarem conducere.

CAR. Quid ergo Phœbus profatus est e sertis?

οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἠγούμεθα· οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, καί με προσβιάζεται, καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος τοπαράπαν οὐδὲ γρύ. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, ἦν μὴ φράσης, ὅ τι τῶδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε, ᾧ δέσποτ'· ἀλλὰ σοὶ παρέξω πρᾶγματα.

οὐ γὰρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.
Xp. μὰ Δί, ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἦν λυπῆς τι με, ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς.

Ka. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι, πρὶν ἂν φράσης μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὗτος. εὖνους γὰρ ἂν σοὶ πυνθάνομαι πᾶν σφίδρα.

Xp. ἀλλ' οὐ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν πιστότατον ἠγούμαί σε καὶ κλεπτίστατον. ἐγὼ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ἂν ἀνὴρ κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν.

Ka. οἶδά τοι.

Xp. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες, καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί.

Ka. πείθομαι.

Xp. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν, τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξέυσθαι βίον· τὸν δ' οὖν, ὅσπερ ἂν μόνος μοι τυγχάνει, πεισόμενος εἰ χρηὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους, εἶναι πανούργον, ἀδικόν, ὑγιᾶς μηδὲ ἐν, ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.

Ka. τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

Χρ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·
ὅτω ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξίων,
ἐκέλευσε τούτου μὴ μελίεσθαι μ' ἔτι·
πεύσειν δ' ἑμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.

Κα. καὶ τῷ ξυναντῆς δῆτα πρῶτω;

Χρ. τουταῖ.

Κα. εἴτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,
φράζουσαν, ᾧ σκαιότατέ, σοι σαφέστατα,
ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;

Χρ. τῷ τούτο κρίνεις;

Κα. δῆλον ὅτι καὶ τυφλὸς
γνωῖαι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστὶ ξυμφέρον,

**ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΑΣΚΕΙΝ ΥΓΙΕΣ ΑΝ Τῷ ΝΥΝ
ΧΡΟΝῷ.**

Χρ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τούτο ῥέπει,
ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μείζον. ἦν δ' ἡμῖν φράση
ὅστις ποτ' ἐστὶν οὔτοσι, καὶ τοῦ χάριν,
καὶ τοῦ δεόμενος, ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδὶ,
πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ τι νοεῖ.

Κα. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον,
ἢ τὰ πὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάυυ.

Πλ. ἐγὼ μὲν οἰμώζωιν λέγω σοι.

Κα. μανθάνεις,

ὅς φησιν εἶναι;

Χρ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί.
σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυθάνει.
ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.

CHREM. Audies. Clare namque Deus dixit mihi hoece :
cui occurrerem primum egressus, ab eo me jussit non amplius dis-
cedere, eique persuadere, ut me sequatur domum.

CAR. Cui ergo primo occurristi ?

CHREM. Huic.

CAR. Itane non intelligis mentem dei, hominum ineptissime,
quæ tibi dicit clarissime, filium tuum ut educes vernaculo mo-
re ?

CHREM. Quonam argumento istuc judicas ?

CAR. Nimirum vel cæcus cognoscere sibi hoc videatur, *val-*
de esse conducibile nihil boni covari hoc tempore.

CHREM. Non potest fieri ut oraculum illo vergat, sed ad ma-
jus aliud quidpiam. Quod si nobis dixerit iste, quinam sit, et
qua gratia, et ejus rei indigens venerit nobiscum huc, intelli-
geremus quænam sit mens oraculi nostri.

CAR. Agedum tutemet te indica, quinam sis, priusquam
faciam quæ deinceps consecutura sunt. Dicere oportet quam
citissime.

PLUT. Equidem ejulare te jubeo.

CAR. Intelligis quem se dicat esse ?

CHREM. Tibi hoc dicit, non mihi. Nam rustice et duriter
eum interrogas. At tu, si tibi placent hominis candidi mores,
dic mihi.

PLUT. Plorare equidem tibi dico.

CAR. Amplexere virum et omen oblatum a Deo.

CHREM. Haud impune, ita mihi Ceres propitia sit, id feres amplius.

CAR. Nisi enim declares qui sis, male te malum perdam.

PLUT. O boni, discedite a me.

CHREM. Haudquaquam.

CAR. Equidem optimum est quod dico, here: perdam hominem hunc pessime. Statuam enim eum in loco aliquo prae-rupto; post ibi relicto homine abibo, ut inde delapsus cervices frangat.

CHREM. Tolle vero sublimem ocuis.

PLUT. Nequaquam.

CHREM. Dicesne igitur?

PLUT. Sed si audiatis me, qui sim, sat scio, aliquid mali facietis mihi, nec me dimittetis.

CHREM. Nos quidem hercle, si modo velis ipse.

PLUT. Amittite nunc me primum.

CHREM. Ecce amittimus.

PLUT. Audite jam. Necessè est enim, ut videtur, me dicere, quæ celare constitueram. Ego enim sum Plutus.

CHREM. O impurissime hominum omnium! itane vero tacebas, Plutus quum esses?

CAR. Tu Plutus, tam ærumnoso statu?

CHREM. O Phæbe Apollo, et dii et dæmones et Jupiter! Quid ais? illene revera es tu?

PLUT. Ille inquam.

CHREM. Is ipsusne es?

Πλ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.

Κα. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

Χρ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.

Κα. ἦν μὴ φράσης γὰρ, ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.

Πλ. ὦ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

Χρ. πῶμαλα.

Κα. καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα

ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτοῦ.

ἀναδεις γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κατ' αὐτὸν λιπῶν

ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῆ πεισῶν.

Χρ. ἀλλ' αἴρε ταχέως.

Πλ. μηδαμῶς.

Χρ. οὐκ οὐκ ἐρεῖς;

Πλ. ἀλλ' ἦν πύθησθέ μ', ὅστις εἶμι, εὔ οἶδ' ὅτι

κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, οὐκ ἀφήσετε.

Χρ. νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλη γέ σύ.

Πλ. μέθεσθέ νῦν μου πρῶτον.

Χρ. ἦνὶ μεθίεμεν.

Πλ. ἀκούετον δὴ. δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ

λέγειν, ἃ κρύπτειν ἢ παρσεσκευασμένους.

ἐγὼ γὰρ εἶμι Πλοῦτος.

Χρ. ὦ μισαρώτατε

ἀνδρῶν ἀπάντων· εἴτ' ἐσίγας Πλοῦτος ᾶν;

Κα. σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀδλίως διακείμενος;

Χρ. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων, καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,

καὶ Ζεῦ, τί φῆς; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;

Πλ. ναί.

Χρ. ἐκεῖνος αὐτός;

- Πλ. αὐτότατος.
 Χρ. πῶθεν οὖν, φράσον,
 αὐχμῶν βαδίξεις;
 Πλ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
 ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξότου περ ἐγένετο.
 Χρ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαδες; κάτειπέ μοι.
 Πλ. ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
 ἐγὼ γὰρ ὦν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι
 ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
 μόνους βαδιοίμην· ὁ δ' ἔμ' ἐποίησεν τυφλὸν,
 ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμαι τούτων μηδένα.
 οὕτως ἐκείνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
 Χρ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστοὺς γε τιμᾶται μόνους,
 καὶ τοὺς δικαίους.
 Πλ. ὁμολογῶ σοι.
 Χρ. φέρε, τί οὖν;
 εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ προτοῦ,
 φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηροὺς;
 Πλ. φήμ' ἐγώ.
 Χρ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίξεις;
 Πλ. πᾶν μὲν οὖν.
 πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οἶχ' ἐώρακα χρόνου.
 Χρ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
 Πλ. ἄφετόν με νῦν. ἴστων γὰρ ἤδη τάπ' ἐμοῦ.
 Χρ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μάλλον ἐξόμεσθά σου.
 Πλ. οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρἑξέειν πράγματα
 ἐμέλλετόν μοι;
 Χρ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ,

- PLUT. Ipsissimus.
 CHREM. Unde igitur, dic mihi, squalidus incedis?
 PLUT. E Patroclis domo venio, qui non lavit postquam na-
 tus est.
 CHREM. Cœcitatem autem hanc dic mihi, undenam te afflic-
 tet?
 PLUT. Jupiter ita me male habuit, hominibus invidens. Ego
 enim quum essem adhuc adolescentulus, minatus eram, me
 ad justos et sapientes et modestos solos iturum: ille autem
 me fecit cœcum, ut ne dignoscerem illorum quemquam: adeo
 ille probis invidet.
 CHREM. Atqui a probis honore adfcitur solis et a justis.
 PLUT. Adsentior tibi.
 CHREM. Age, quid ergo? si rursus cerneres, ut antehac, fu-
 gitaresne tum malos?
 PLUT. Ita aio.
 CHREM. Iresne vero ad bonos?
 PLUT. Maxime quidem: multo enim eos non vidi tempore.
 CHREM. Et nihil mirum sane: nec enim ego, qui cerno.
 PLUT. Dimittite nunc me. Jam enim me et mea omnia cog-
 noscitis.
 CHREM. Non herele: sed multo magis te retinebimus.
 PLUT. Nonne dicebam fore ut molestias exhibeatis mihi?
 CHREM. At tu sine, quæso, ut hoc tibi persuadeam, et ne de-

seras me. Non enim invenies me ipso, etiamsi quæras, hominem melius moratum. Non inquam, Jovem testor: nec enim est alius, præterquam ego.

PLUT. Hæc dicunt omnes: quando autem me adepti sunt revera, et evaserunt divites, plane supra modum fiunt mali.

CHREM. Ita quidem obtinet: sunt tamen non omnes mali.

PLUT. Non hercle omnes modo, sed ad unum omnes simul.

CAR. Flebis largiter.

CHREM. At tu ut scias, quanta, si apud nos maneat, eventura sint bona, adverte animum, ut intelligas. Arbitror enim, modo deus adnuat, me ista te liberaturum cæcitate, restituto tibi visu.

PLUT. Minime istuc feceris; nolo enim rursus visum recipere.

CHREM. Quid ais?

CAR. Homo iste ingenio natus est ad miseriam.

PLUT. Jupiter enim, sat scio, quum primum stulta horum facta animadvertet, penitus me perdet.

CHREM. Nunc vero nonne hoc facit, qui te passim offendentem errare sinit?

PLUT. Nescio: at ego illum formido maxime.

CHREM. Itane? ð timidissime omnium deorum! Putasne vero fore Jovis tyrannidem et fulmina trioboli, si visum recipias tu vel in modicum tempus?

PLUT. Vah! ne dixeris ista, miser.

καὶ μή μ' ἀπολίπησ'· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα·
μὰ τὸν Δί· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ.

Πλ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἤνικ' ἂν δ' ἐμοῦ
τύχῳσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πολούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

Χρ. ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.

Πλ. μὰ Δί' ἀλλ' ἀπαξάπαντες.

Κα. οἰμῶξει μακρὰ

Χρ. σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῆς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένης,
γενήσεται ἀγαθὰ, πρόσσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
οἶμαι, γὰρ, οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξῃσιν σε τῆς ὀφθαλμίας,
βλέψαι ποιήσας.

Πλ. μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσῃ.
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.

Χρ. τί φῆς;

Κα. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

Πλ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μᾶρ' ἐπεὶ
πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με.

Χρ. νῦν δ' οὐ τοῦτο δεῖξῃ,

ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;

Πλ. οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκείνον ὀρῶδῶ πάνυ.

Χρ. ἀληθες; ᾧ δειλότατε πάντων δαιμόνων·

οἶει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
καὶ τοὺς κεραινοὺς ἀξιόους τριαβόλου,
ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ καὶ σμικρὸν χρόνον;

Πλ. ἦ, μὴ λέγ', ᾧ πονηρὲ ταῦτ'.

- Xρ. ἔχ' ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
μεῖζον δυνάμενον.
- Πλ. ἐμὲ σύ;
Xρ. νῆ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν Θεῶν;
Κα. διὰ τὰργύριον· πλεῖστον γὰρ ἔστ' αὐτῷ.
Xρ. Φέρε,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ';
Κα. ὀδί.
Xρ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;
Κα. καὶ νῆ Δί'· εὐχονται γε πλουτεῖν ἀντικρυς.
Xρ. οὐκ οὐδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥαδίως
παύσειεν, εἰ βούλοιο, ταῦτ' ἄν;
Πλ. ὅτι τί δή;
Xρ. ὅτι οὐδ' ἄν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βούν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἐν,
μὴ βουλομένου σοῦ.
Πλ. πῶς;
Xρ. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως
ἀνήσεται δῆπουθεν, ἣν σὺ μὴ παρῶν
αὐτὸς διηψῆς τὰργύριον, ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἣν λυπῆ τι, καταλύσεις μόνος.
Πλ. τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;
Xρ. Φήμ' ἐγώ.
καὶ νῆ Δί', εἴ τι γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλόν,
ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται.
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα.

CHREM. Quiesce: ego enim ostendam te Jove multo plus posse.

PLUT. Mene tu?

CHREM. Per cælum juro. Et primum quidem per quemnam imperat Jupiter Diis?

CAR. Per argentum: plurimum enim est ei.

CHREM. Age, quis itaque est, qui hoc ei præbet?

CAR. Hicce.

CHREM. Per quem vero sacrificant illi? nonne per hunc?

CAR. Et quidem hercle precantur palam, ut ditescant.

CHREM. Nonne igitur hicce causa est, et facile finem imponat, si velit, his rebus?

PLUT. Quid ita?

CHREM. Quia haud quisquam hominum sacrificaret amplius nec bovem, nec libum, nec aliud quicquam, te nolente.

PLUT. Quomodo?

CHREM. Quomodo? nullo modo fiet, ut emat scilicet, nisi tu præsens ipse des argentum: itaque Jovis potentiam, si tibi molestus fuerit, tolles solus.

PLUT. Quid autumas? Per me sacrificant ei?

CHREM. Aio ego. Atque hercle si quid est præclarum et pulchrum, aut venustum hominibus, id oer te fit: omnia enim divitiis parent.

CAR. Sane equidem propter paucillum argenti servus sum factus, quod non æque essem dives.

CHREM. Et meretriculas aiunt Corinthias, siquando eas pauper quispiam adtentaverit, ne animum quidem advertere; si vero dives, clunem eas extemplo illi obvertere.

CAR. Quin et pueros aiunt idem istuc factitare, non amatorum, sed pecuniæ gratia.

CHREM. Non probos vero, sed meritorios, quoniam non flagitant pecuniam probi.

CAR. Quid ergo?

CHREM. Alius equum generosum, alius canes venaticos.

CAR. Namque dum pudet eos forte pecuniam petere, verbo involvunt malitiam.

CHREM. Artes item omnes propter te et commenta quævis callida inter homines sunt inventa. Alius enim eorum corium secat in sutrina sedens.

CAR. Alius ferrum cudit, alius fabricatur e ligno.

CHREM. Alius aurum fundit, quod a te accepit.

CAR. Alius edepol obvios in viis expilat, alius parietes perfodit.

CHREM. Alius fullonicam exercet.

CAR. Alius lavat pelles.

CHREM. Alius coria macerat: alius vendit cepas.

CAR. Alius deprehensus in adulterio propter te vulsuram patitur.

PLUT. Hei me miserum! hæc me dudum latuerant.

CAR. Magnus vero Rex nonne propter hunc superbit?

CHREM. Concio nonne propter hunc agitur?

CAR. Quid? triremes nonne tu imples? dic mihi.

Κα. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

Χρ. καὶ τὰς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτὰς τίς πένης πειρωῖν τύχη,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν ἔαν ἢ πλούσιος,
τὸν πρῶκτόν αὐτὰς εὐδὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.

Κα. καὶ τοὺς γε παῖδας φασὶ ταυτὸ τοῦτο δρᾶν,
οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τὰς γυρίου χάριν.

Χρ. οὐ τοὺς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεὶ
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.

Κα. τί δέ;

Χρ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.

Κα. αἰσχυρόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως,
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

Χρ. τέχνην δὲ πᾶσαι διὰ σέ, καὶ σοφίσματα,
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εὐρημένα.

ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος.

Κα. ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται.

Χρ. ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών.

Κα. ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ.

Χρ. ὁ δὲ γναφεύει γ'.

Κα. ὁ δὲ γε πλύνει κώδια.

Χρ. ὁ δὲ βυρσεδοψεῖ γ'. ὁ δὲ γε πωλεῖ κρόμμυα.

Κα. ὁ δ' ἀλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.

Πλ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.

Κα. ὁ μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;

Χρ. ἡ κκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;

Κα. τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἴπ' ἐμοί.

- Χρ. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει ;
 Κα. ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται ;
 Χρ. ὁ Βελονοπόλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Πамφίλου ;
 Κα. Ἄγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται ;
 Χρ. Φιλέψιος δ' οὐχὶ ἕνεκά σου μύθους λέγει ;
 Κα. ἡ Ξυμμαχία δ' οὐχὶ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις ;
 Χρ. ἔρᾶ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου ;
 Κα. ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος - - -
 Χρ. ἐμπέσοι γέ σοι.
 τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται ;
 μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
 καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
 Κα. κρατοῦσι γοῦν καὶ τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε.
 ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέξῃται μόνος.
 Πλ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἰς ἃν ποιεῖν ;
 Χρ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶ πλείονα·
 ὥστ' οὐδὲ μεστός σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε.
 τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλεγμασμονή·
 ἔρωτος.
 Κα. ἄρτιον.
 Χρ. μουσικῆς.
 Κα. τραγημάτων.
 Χρ. τιμῆς.
 Κα. πλακούντων.
 Χρ. ἀνδραγαθίας.
 Κα. ἰσχάδων.
 Χρ. φιλοτιμίας.
 Κα. μάξης.

CHREM. Conductum vero in Corintho exercitum nonne hic alit ?

CAR. Pamphilus nonne propter hunc plorabit ?

CHREM. Nonne Belonopoles una cum Pamphilo ?

CAR. Nonne Agyrrius propter hunc pedit ?

CHREM. Nonne Philepsius tui causa fabulas narrat ?

CAR. Nonne propter te auxilia sunt Ægyptiis ?

CHREM. Nonne propter te Philonidem amat Laïs ?

CAR. Timothei autem turris—

CHREM. Ea quidem te obruat. Nonne omnia negotia propter te geruntur ? solus enim omnino tu es omnium causa et malorum et bonorum : hoc probe scias ita esse.

CAR. Itaque et in bellis superiores identidem sunt, super quibus iste sessitaverit solus.

PLUT. Egone tanta possum solus efficere ?

CHREM. Et istis hercle multo plura. Ideo nec plenus tui quisquam est factus unquam. Nam aliarum rerum est omnium satietas : amoris.

CAR. Panum.

CHREM. Musicæ.

CAR. Bellariorum.

CHREM. Honoris.

CAR. Placentarum.

CHREM. Virtutis.

CAR. Ficum.

CHREM. Ambitionis.

CAR. Pultis.

CHREM. Imperi.

CAR. Lentis.

CHREM. Tui autem plenus nemo unquam fuit. Sed si quis talenta lucratus fuerit tredecim, multo magis cupit sedecim lucrari: quæ si confecerit, quadraginta vult, aut sibi vitalem vitam esse negat.

PLUT. Recte quidem mihi videmini dicere omnino: sed de uno tantum sollicitus sum.

CHREM. Qua de re? memora.

PLUT. Quo pacto ego potentia hujus, quam vos dicitis habere me, compos fiam.

CHREM. Enimvero hercle haud temerarium est, quod dicant omnes, rem plenam timoris esse divitias.

PLUT. Minime vero: sed me calumniatus est parietum perfossor quispiam. Quum enim aliquando irrepsisset in domum, nihil potuit illinc auferre, occlusis omnibus reptis: tum providentiam meam nominavit *timiditatem*.

CHREM. Ne jam tibi curæ sit quicquam: nam si eris prompto et parato animo ad res agendas, faxo, ut cernas acutius Lynceo.

PLUT. Quomodo igitur poteris hoc efficere, mortalis quum sis?

CHREM. Spem aliquam bonam foveo ex illis, quæ mihi dixit Phœbus ipse, Pythicam quatiens laurum.

PLUT. Ergone ille etiam horum est conscius?

CHREM. Ita inquam.

PLUT. Videte---

Χρ.

Κα.

Χρ.

στρατηγίας.

Φακῆς.

σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδείς μεστὸς οὐδεπώποτε.
ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τρία καὶ δέκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμῆ λαβεῖν ἑκατάδεκα·
κἂν ταῦτ' ἀνύσῃται, τετταράκοντα βούλεται,
ἢ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.

Πλ.

εὔ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάντων
πλὴν ἐν μόνον δέδοικα.

Χρ.

φράζε τοῦ περὶ.

Πλ.

ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατέ
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.

Χρ.

νῆ τὸν Δί'· ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς
δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλούτος.

Πλ.

ἤκιστ'· ἀλλ' ἐμὲ

τοιχωρῦχος τις διέβαλεν. εἰσδὺς γὰρ ποτε,
οὐκ εἶχεν, ἐς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν,
εὐρῶν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
εἶτ' ἀνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν, δειλίαν.

Χρ.

μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν· ὡς, εἰάν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

Πλ.

πᾶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι, θνητὸς ὢν;

Χρ.

ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ἐξ ὧν εἶπέ μοι
ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σεισας δάφνην.

Πλ.

κακείνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα;

Χρ.

φήμ' ἐγώ.

Πλ.

ὁρᾶτε.

Χρ. μὴ φρόντιζε μὴδὲν, ᾧ γὰρδέ.
ἐγὼ γὰρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

Κα. καὶ βούλη γ' ἐγώ.

Χρ. πολλοὶ δ' ἔσονται χ' ἄτεροι νῶν ξύμμαχοι,
ᾧσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἀλφίτα.

Πλ. παπαί· πονηροὺς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους.

Χρ. οὐκ ἦν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμῶν.

Κα. τί δρῶ; λέγε.

Χρ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον, εὐρήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους,
ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος, ἐνταυτοῖ παρὰν,
ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.

Κα. καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον
τῶν ἐνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβῶν.

Χρ. μεύλος.

ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ', ᾧ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
ἔσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ἴσθιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως καδίκως.

Πλούτος.

ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν, νῆ τοὺς θεοὺς,
ἐς οἰκίαν ἕκαστοτ' ἀλλοτρίαν πᾶν·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἣν μὲν γὰρ ἐς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐθὺς κατώρουξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·

CHREM. Liquido es et tranquillo animo, ὁ bone: ego enim, scias hoc velim, tametsi me necesse sit mortem oppetere, ipse hæc efficiam.

CAR. Et, si voles, ego etiam.

CHREM. Multi autem erunt et alii nobis adjutores, quibus, utpote justis viris, non est unde vitam sustentent.

PLUT. Papæ! miseros utique prædicas nobis adjutores.

CHREM. Non; si modo ditescant denuo. Sed tu curriculo euite.

CAR. Quid faciam? dic.

CHREM. Socios nostros agricolas arcesse (forte autem invenies in agris eos cum ærumnis conflictantes) ut quilibet huc veniens, æqualem nobiscum accipiat hujus Pluti partem.

CAR. Jam eo; sed carnis hoc frustum aliquis e domo capiat, et intro ferat.

CHREM. Mihi erit curæ: sed perge currere. Tu vero, Plute, deorum omnium præstantissime, intro mecum huc ingredi: domus enim hæc est, quam te divitiis oportet hodie implere, qua jure qua injuria.

PLUT. At ægre admodum fero, deos testor, quod mihi identidem in domum alienam ingrediendum sit. Quippe nihil inde boni mihi obtigit unquam. Si enim ad parcum forte ingressus fuero, continuo me defodit in ima terra: tum si quis accedat probus homo et amicus rogatum, ut sibi commodet

pauillum pecuniæ, negat se vero vidisse me unquam. Sin ad insanum et prodigum hominem intravero, scortis et aleis objectus, nudus domo excido, cis brevissimum tempus.

CHREM. Non enim in hominem moderatum incidisti unquam, qualis fere sum ego semper; nam et parsimonia delector, ut nemo alius; et rursus, siquando usus veniat, sumtibus. Sed ingrediamur: nam volo ut te videat uxor mea, et gnatus unicus, quem ego post te amo maxime.

PLUT. Credo.

CHREM. Cur enim tibi quispiam veritatem non dieat?

CAR. O qui sæpe jam cum hero meo commune allium edistis, amici viri et populares, laborisque amantes, ite, properate, festinate: nam tempus non est cunctandi, sed est in ipso articulo, quo oportet vos opem ferre.

CHOR. Nonne vides nos jamdudum properantes alacriter, ut par est viros imbecillos et jam senes? at tu forte æquum censes me currere, priusquam istuc dicas mihi, qua gratia herus tuus accesserit nos.

CAR. Nonne jamdudum tibi dico? ipse vero non audis.

κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον,
ἕξαρονός ἐστι μὴδ' ἰδεῖν με πώποτε.
ἦν δ' ὡς παραπλήγ' ἄνθρωπον εἰσελθῶν τύχῳ,
πύργουασι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος,
γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

Χρεμύλος.

μετρίῳ γὰρ ἄνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε.
ἐγὼ δὲ τοῦτου τοῦ τρόπου πῶς εἶμ' αἰεὶ.
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἠνίκ' ἂν τοῦτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσίσωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.

Πλούτος.

πειθόμεαι.

Χρεμύλος.

τί γὰρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθῆ λέγοι;

Καρίων.

ᾧ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη ταυτὸν θύμον φαγόντες,
ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί,
ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.

Χο. οὐκ οὐκ ὄρας ὀσμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκός ἐστιν, ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με δεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι,
ἅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς.

Κα. οὐκ οὐκ πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.

ὁ δεσπότης γὰρ φησιν, ὑμᾶς ἠδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.

Χο. ἔστιν δὲ δὴ τί, καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦτ', ὃ φησιν;

Κα. ἔχων ἀφίικται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὃ πόνηροι,
ῥυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον, ῥυσόν, μαδῶντα, νωδόν·
οἶμαι δὲ, νῆ τὸν οὐρανόν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

Χο. ὃ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῆς; πάλιν φράσον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἤκειν χρημάτων ἔχοντα.

Κα. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρῶν.

Χο. μῶν ἀξιόις φενακίστας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;

Κα. πάντως γὰρ ἀνδρωπον φύσει τοιοῦτον ἐς τὰ πάντα
ἠγείσθαι μ' εἶναι κούδεν ἂν νομίζεθ' ὑγιᾶς εἰπεῖν;

Χο. ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος· αἱ κνήμαι δέ σου βοῶσιν
ιοῦ, ιοῦ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποδοῦσαι.

Κα. ἐν τῇ σοφῷ νυνὶ λαχόν τὸ γράμμα σου δικάζειν,
σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάριον τὸ ξύμβολον δίδωσι.

Χο. διαρραγείης· ὡς μύθων εἶ, καὶ φύσει κόβαλος,
ὅστις φενακίζεις· φράσαι δ' οὐπω τέτληκας ἡμῶν
ἔτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἱ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, πρὸς δύμω
δεῦρ' ἦλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.

Κα. ἀλλ' οὐκέτ' ἀνκρύψαιμι. τὸν Πλοῦτον μὲν, ὃ νῆδες, ἠκει
ἄγων ὁ δεσπότης· ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.

Χο. ὄντως γὰρ ἐστι πλουσίους ἅπασιν ἡμῶν εἶναι;

Κα. νῆ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἦν ὄτ' ὄνου λάθητε.

Χο. ὡς ἠδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὑφ' ἠδονῆς, εἶπεγ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.

Herus etenim meus dicit vos jucunde omnes victuros, frigida
ista et dura vivendi ratione solutos.

CHOR. Quænam vero res est illa, aut unde, quam ille narrat?

CAR. Advenit huc habens secum senem quemdam, ὁ miseri,
squalidum, incurvum, ærumnosum, rugosum, calvum, edentu-
lum, et hercle etiam arbitror verpum eum esse.

CHOR. O qui aureum nuntium adportas, quid ais? itera-
dum ista mihi: significas enim eum cum acervo pecuniarum
advenire.

CAR. Immo cum acervo senilium malorum.

CHOR. Num putas, si nos deluseris, id te impune laturum,
me præsertim baculum habente?

CAR. Prorsusne vero hominem ingenio me putatis adeo
versuto esse, nec unquam arbitramini me sani quicquam
dicere?

CHOR. Quam severus est perditissimus ille! at tibie tuæ
clamant, *Iu, iu*, chænicas et compedes desiderantes.

CAR. Quum jam sorte ducta litera jus in loculo dicturus
sis, quid ire cessas? Charon vero tibi symbolum dat.

CHOR. Disrumparis! ut molestus es et ingenio versipelli,
qui deludis nos, et nondum dicere sustinuisti, cujus rei causa
nos herus tuus vocaverit huc; qui multis laboribus exerciti,
quamvis non esset otium, strenue huc advenimus, per multas
alliorum radices transeuntes.

CAR. Sed non celabo amplius: venit enim, ὁ amici, Plutum
adducens herus: qui vos divites faciet.

CHOR. An revera divitibus esse nobis licet omnibus?

CAR. Ita hercle: et quidem Midas faciet, si aures asininas
sumatis.

CHOR. Ut lætor, ut delector, ut cupio tripudiarè præ gau-
dio! siquidem tu hæc re ipsa vera prædicas.

CAR. At ego volo, *threttanelo*, Cyclopem imitans, et hoc modo pedibus impellens, vos agere. Sed eia filioli clamitantes, et cum balatu edentes ovicularum caprarumque olentium carmina, sequimini, arrectisque veretris, instar hircorum lascivite.

CHOR. Nos autem conabimur, *threttanelo*, Cyclopem te, ubi balantes invenerimus sordibus inquinatum, peram habentem et olera agrestia, vino gravem, ducentem oviculas, temere alicubi somno oppressum, excœcare, sumta ingenti et præusta sude.

CAR. At ego Circam illam, quæ medicamina miscet, quæ sodalibus Philonidis aliquando Corinthi persuasit, ut tanquam porci subactam merdam comederent, quam ipsa subegerat illis, imitabor omnibus modis: vos autem præ gaudio grunnientes, sequimini matrem porcelli.

CHOR. Nos itaque te Circam, miscentem medicamina, et officii sublinentem atque contaminantem socios, comprehendentes, præ gaudio Laërtis filium imitantes, a testiculis suspendemus; stercoreque tibi oblinemus, tanquam hirco, nares: tu vero, ut Aristyllus, ore hiante lambens, dices: *Sequimini matrem porcelli*.

CAR. Sed ohe! omissis jam cavillationibus, ad aliud cantici genus convertimini: ego autem domum ingressus, clam hero

Κα. καὶ μὴν ἐγὼ βεβλήσομαι, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὠδὴ παρενσαλεύων, ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα, τέκεα, θαμί' ἐπαναβοῶντες, βληχόμενοι τε προβατίαν αἰγῶν τε κιναβρώτων μέλη,

ἔπεσθ', ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

Χο. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα βληχόμενοι, σὲ τουτοῖν πινῶντα καταλαβόντες, πῆραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια δροσερὰ, κραιπα- ἠγούμενον τοῖς προβατίοις, [λῶντά θ', εἰκὴ δὲ καταδαρθέντα σου, μέγαν λαβόντες ἠμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι.

Κα. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν, ἢ τοὺς ἐταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους, μεμαγμένον σκῶρ' ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς, μιμήσομαι πάντας τρόπους· ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληθίας ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι.

Χο. ἔκῃν σε τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν, καὶ μαγαγνεύουσαν, μολύνουσαν τε τοὺς ἐταίρους, λαβόντες, ὑπὸ φιληθίας τὸν Λάρτιου μιμούμενοι, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν, μινδῶσομέν θ', ὥσπερ τράγου, τὴν ῥίνα· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς· Ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι.

Κα. ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκαμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'.

- ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρα
βουλήσομαι τοῦ δεσπύτου,
λαβῶν τιν' ἄγρον, καὶ κρέας
μασιώμενος, τολοιπὸν οὔτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ,
ΠΕΝΙΑ.

- Χρ. ΧΑΙΡΕΙΝ μὲν ὑμᾶς ἐστίν, ὧ ἄνδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν
ΛΣΠΙΑΖΟΜΑΙ δ', ὅτι ἡ προθύμως ἤκετε,
καὶ συντεταμένως, καὶ κατεβλακευμένως.
ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τᾶλλα συμπαραστάται
ἔσεσθε, καὶ σωτήριες ὄντως τοῦ Θεοῦ.
Χο. Δάρρει. βλέπειν γὰρ ἀντικρυς δόξεις μ' Ἀρην.
δεινὸν γὰρ, εἰ τριωδύλου μὲν οὔνεκα
ὡστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῇ κκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλούτον παρείην τῷ λαβεῖν.
Χρ. καὶ μὴν ὄρω καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ' ἐστίν, ὅτι τοῦ πρᾶγματος
ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.
Βλ. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἶη; πῶθεν, καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καὶ τοι λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
αἷς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δ' ἐμοὶ τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον γ' ὅπως,

meo, volo sumere non nihil panis et carnis; atque ubi manducavero, sic postea opus obire.

CHOR. (*Deest cantiuncula Chori.*)

CHREMYLUS, CHORUS, BLEPSIDEMUS,
PAUPERTAS.

CHREM. Si salvos vos esse jubeam, o populares, ea jam antiqua est et obsoleta compellatio: itaque amanter vos complector, quod venistis promte et contente, nec socorditer. Facite autem ut etiam in ceteris rebus mihi adjutores adsitis, simulque veri hujus dei servatores.

CHOR. Confide: namque videbor tibi prorsus martium quidam intueri. Esset enim absurdum, si propter tres quidem obolos identidem in concione alii alios trudemus et impellimus, ipsum autem Plutum paterer a quoquam mihi eripi.

CHREM. Atqui video etiam Blepsidemum huncce accedentem. Satis apparet ex incensu ejus et festinatione, eum aliquid harum rerum inaudivisse.

BLEP. Quid hoc rei sit? unde et quomodo Chremylus divus factus sit repente? non credo. Tametsi mehercle sermones multi ferebantur hominum in tonstrinis desidentium, eum repente factum esse divitem. Est autem cum hoc ipsum mi-

randum, tum quod, prospera utens fortuna, amicos arcessit. Non sane facit hoc pro recepto hic more.

CHREM. Sed nihil celando, ita me dii ament, dicam, ὁ Blepsideme. Melius quam heri nobiscum nunc agitur: adeoque participem te fieri bonorum, nihil prohibet; es enim unus ex amicis.

BLEP. Verene es factus, uti prædicant, dives?

CHREM. Fiam equidem actutum, si deus volet: inest, inest enim periculum quidpiam in hoc negotio.

BLEP. Quale?

CHREM. Rogas?

BLEP. Dic cito, quod dicere vis.

CHREM. Ut, si rem istam ex sententia geramus, simus perpetuo fortunati: sin aliquid fuerit offensum, ut funditus pereamus.

BLEP. Mala mercede mihi videris onustus; nec mihi istuc placet. Nam subito sic ditari nimis, et rursus in metu esse, hominis est qui nihil boni patravit.

CHREM. Quemadmodum nihil boni?

BLEP. Si nimirum quidpiam furatus inde venis, aut argentum aut aurum ab Apolline, et nunc forte facti te pœnitet.

CHREM. Pro averrunce Apollo! haud equidem hercle.

BLEP. Desine nugari, ὁ bone; novi enim clare.

CHREM. Noli tu quicquam tale de me suspicari.

BLEP. Heu! quam nihil omnino sani est apud quemquam! verum omnes ad unum serviunt lucro.

CHREM. Per Cererem haud sana mente mihi esse videris.

χρηστόν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὐκ οὐκ ἐπιχώριόν τι πράγμα ἔργάζεται.

Χρ. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἔρω, μὰ τοὺς θεούς.
ὦ Βλεψίδημι, ἄμεινον ἢ χθρὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἕξεσθιν· εἰ γὰρ τῶν φίλων.

Βλ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πολούσιος;
Χρ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἦν θεὸς θέλη.

ἔνι γὰρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.

Βλ. ποῖός τις;

Χρ. οἷος;

Βλ. λέγ' ἀνύσας ὁ τι φής ποτε.

Χρ. ἦν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεὶ·

ἦν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράπαν.

Βλ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
καί μ' οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἑξαιφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι,
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἔστ' εἰργασμένου.
Χρ. πῶς οὐδὲν ὑγιὲς;

Βλ. εἴ τι κεκλοφῶς, νῆ Δία,
ἐκεῖθεν ἦκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον

παρὰ τοῦ θεοῦ κᾶπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.

Χρ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε· μὰ Δί, ἐγὼ μὲν οὐ.

Βλ. παῦσαι φλυαρῶν, ὦ γὰρ· οἶδα γὰρ σαφῶς.

Χρ. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονοεῖ τοιοῦτο.

Βλ. θεῦ·

ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιὲς ἔστιν οὐδενός.

ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἤττονος.

Χρ. ὦ τοι, μὰ τὴν Δήμητρός, ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

- Βλ. ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων.
 Χρ. μελαγχολᾶς, ἀνδρωπε, νῆ τὸν οὐρανόν.
 Βλ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χῶραν ἔχει.
 ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.
 Χρ. σὺ μὲν οἶδ' ὁ κρώξεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
 ζητεῖς μεταλαβεῖν.
 Βλ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνας;
 Χρ. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἐτέρως ἔχον.
 Βλ. μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἦρπακας;
 Χρ. κακοδαιμονᾶς.
 Βλ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκας γ' οὐδένα;
 Χρ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'.
 Βλ. ὦ Ἡράκλεις· φέρε, ποῖ τις ἂν
 τράποιτο; τάληθές γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.
 Χρ. κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
 Βλ. ὦ τὰν, ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
 ἐθέλω διαπράξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
 τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
 Χρ. καὶ μὴν φίλως γ' ἂν μοι δοκεῖς, νῆ τοὺς θεοὺς,
 τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα.
 Βλ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
 ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
 καὶ τῆς γυναικός· κοῦ διοίσοντ' ἀντικρυσ
 τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὅτιοῦν τῶν Παμφίλου.
 Χρ. οὐκ, ὦ κακοδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
 ἔγωγε, καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σάφρονας
 ἀπάρτι πλουτῆσαι ποιήσω.
 Βλ. τί σὺ λέγεις;

- BLEP. Quam multum recessit a pristinis moribus!
 CHREM. Mi homo, te certe atra bilis agitat.
 BLEP. At neque vultu est satis composito et quieto; sed et
 is indicio est eum aliquid mali perpetrasse.
 CHREM. Tu quidem quid blateres, novi: nempe, quasi ego
 quidpiam furatus fuerim, cupis particeps fieri.
 BLEP. Particeps fieri cupio? cujusnam?
 CHREM. At non ita se res hæc habet: sed aliter longe.
 BLEP. Num vi aliquid, non furto, abstulisti?
 CHREM. Larvæ te ac intemperiæ agitant.
 BLEP. At vero nec cuiquam damnum fecisti?
 CHREM. Non certe ego.
 BLEP. O Hercules! age, quonam igitur quis se vertat? nam
 verum non vis fateri.
 CHREM. Accusas enim, prius quam rem cognoveris.
 BLEP. O amice, hoc tibi negotium exiguo admodum sumtu
 volo expedire, priusquam audiant ista cives, os oratorum num-
 mis obturans.
 CHREM. Et quidem hercle, ut mihi videris, tribus hanc
 in rem impensis minis, familiariter mihi duodecim imputa-
 res.
 BLEP. Video nonneminem qui ad tribunal sedebit, et sup-
 plex olivæ ramum protendet, cum liberis et uxore; qui prorsus
 non differet quicquam ab Heraclidis Pamphili.
 CHREM. Apage istæc, insane: solos enim probos, et lepi-
 dos, et modestos mox divites reddam.
 BLEP. Quid ais? adeone multa furatus es?

- CHREM. Vah ! tu istis commemorandis malis me perdes.
 BLEP. Tu quidem te ipsum, ut mihi videris.
 CHREM. Non equidem ; quoniam Plutum, ô stulte, habeo.
 BLEP. Tu Plutum ? Quemnam ?
 CHREM. Ipsum deum.
 BLEP. Et ubinam est ?
 CHREM. Intus.
 BLEP. Ubi ?
 CHREM. Apud me.
 BLEP. Apud te ?
 CHREM. Omnino.
 BLEP. Nonne in malam rem abibis ? Plutus apud te ?
 CHREM. Ita inquam, per deos adjuro.
 BLEP. Verane dicis ?
 CHREM. Aio.
 BLEP. Per Vestam obsecro.
 CHREM. Testor Neptunum.
 BLEP. Marinumne dicis ?
 CHREM. Si alius est quispiam Neptunus, alium etiam illum.
 BLEP. Itane ad nos amicos tuos non transmittes eum ?
 CHREM. Res nondum in eo est.
 BLEP. Quid ais ? non in eo, ut nos participes facias ?
 CHREM. Non hercle : oportet enim prius—
 BLEP. Quid ?

- οὔτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας ;
 οἴμοι τῶν κακῶν,
 ἀπολείς.
 Βλ. σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
 Χρ. οὐ δῆτ' ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ᾧ μόχθησε σὺ,
 ἔχω.
 Βλ. σὺ Πλοῦτον ; ὁποῖον ;
 Χρ. αὐτὸν τὸν θεόν.
 Βλ. καὶ ποῦ ἔστιν ;
 Χρ. ἔνδον.
 Βλ. ποῦ ;
 Χρ. παρ' ἐμοί.
 Βλ. παρὰ σοί ;
 Χρ. πάνυ.
 Βλ. οὐκ ἐς κόρακας ; Πλοῦτος παρὰ σοί ;
 Χρ. νῆ τοὺς θεούς.
 Βλ. λέγεις ἀληθῆ ;
 Χρ. φημί.
 Βλ. πρὸς τῆς Ἑστίας ;
 Χρ. νῆ τὸν Ποσειδῶ.
 Βλ. τὸν θαλάττιον λέγεις ;
 Χρ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
 Βλ. εἴτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους ;
 Χρ. οὐκ ἔστι πῶ τὰ πρᾶγματ' ἐν τούτῳ.
 Βλ. τί φῆς ;
 οὐ τῶ μεταδοῦναι ;
 Χρ. μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα --
 Βλ. τί ;

- Χρ. βλέψαι ποιῆσαι νῶ --
 Βλ. τίνα βλέψαι; φράσον.
 Χρ. τὸν Πλούτον, ὡσπερ πρότερον, ἐνί γέ τῳ τρέπω.
 Βλ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;
 Χρ. νῆ τὸν οὐρανόν.
 Βλ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἤλθεν οὐδεπώποτε.
 Χρ. ἀλλ', ἦν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.
 Βλ. οὐκ οὐν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;
 Χρ. τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
 οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ', οὔτ' ἡ τέχνη.
 Βλ. σκοπῶμεν.
 Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν.
 Βλ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.
 Χρ. μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάσαι παρεσκευαζόμεν
 ἐγὼ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
 κράτιστόν ἐστι.
 Βλ. πολὺ μὲν οὖν, νῆ τοὺς θεούς.
 μὴ νυν διατρίβ', ἀλλ' ἄννε πρῶτων ἔν γέ τι.
 Χρ. καὶ δὴ βαδίζω.
 Βλ. σπεῦδέ νυν.
 Χρ. τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.
 Πε. ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον
 τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαγία κακοδαίμονε,
 ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; οὐ μενεΐτον;
 Βλ. Ἡράκλεις.
 Πε. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.
 τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν,
 ἀλλ' οἶον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε

- CHREM. Curare nos ut videat--
 BLEP. Quisnam videat? effare.
 CHREM. Plutus, ut antehac, quovis tandem pacto.
 BLEP. Estne enim revera cæcus?
 CHREM. Ita: cælum testor.
 BLEP. Non temere ergo factum, quod ad me nunquam ven-
 erit.
 CHREM. At jam porro veniet, si dii voluerint.
 BLEP. Annon medicum oportuit introducere aliquem?
 CHREM. Quis vero medicus est nunc in urbe? Nam et mer-
 ces nihili est, et ars.
 BLEP. Videamus tamen.
 CHREM. At nullus est.
 BLEP. Neque mihi videtur.
 CHREM. Non hercle. Verum, quod dudum meditabar ego,
 optimum est, si illum in Æsculapi fano incubare faciamus.
 BLEP. Multo quidem certe, ita me dii ament. Ne igitur
 cunctare; sed da operam, ut perficias aliquid.
 CHREM. Atqui jam vado.
 BLEP. Festina igitur.
 CHREM. Hoc ipsum facio.
 PLUP. O qui facinus audax et impium et nefarium facere
 sustinetis, homunculi miseri! quo? quo? quid fugitis? nonne
 resistetis!
 BLEP. Hercules, te invoco.
 PLUP. Ego enim vos perdam malos male: facinus enim au-

detis non tolerabile, sed quale nemo alius unquam est ausus neque deus, neque homo : adeoque periistis.

CHREM. Tu vero, quænam es? pallida namque mihi videris esse.

BLEP. Fortasse Erynnis est ex tragœdia : et quidem furibundum quid et tragicum intuetur.

CHREM. At vero faces non habet.

BLEP. Plorabit igitur.

PAUP. Quam vero putatis me esse?

CHREM. Cauponam, aut ovorum venditricem : non enim tanto clamore nos adorta esses, nulla provocata injuria.

PAUP. Itane? annon vero gravissima perpetrastis, qui me cogitatis ex omnibus locis ejicere?

CHREM. Nonne superest tibi Barathrum? sed quænam sis, quidni statim dicis?

PAUP. Quæ efficiam hodie, ut detis pœnas, pro eo quod me quæritis hinc penitus extirpare.

BLEP. Numquid est caupona ista ex vicinia, quæ iniqua cotylarum suarum mensura semper me fraudatur?

PAUP. Equidem Paupertas ego sum, quæ vobiscum habito a multis annis.

BLEP. (*aufugiens, audito Paupertatis nomine*) O Rex Apollo, diique, quo quis fugiat?

CHREM. Heus tu, quid agis? ô timidissimum animal! nonne manebis?

BLEP. Minime omnium.

CHREM. Non manebis? sed viri duo feminam fugimus unam?

BLEP. Paupertas enim est, ô miser, qua nusquam ulla nata est belua pestilentior.

οὔτε θεός, οὔτ' ἄνθρωπος· ὅστ' ἀπολώλατον.

Χρ. σὺ δ' εἶ τίς; ὡχρὰ μὲν γὰρ εἶναι μοι δοκεῖς.

Βλ. Ἰσως Ἐριννύς ἐστὶν ἐκ τραγωδίας·

βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγωδικόν.

Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας.

Βλ. οὐκοῦν κλαύσεται.

Πε. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;

Χρ. πανδοκευτρίαν,

ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.

Πε. ἄληθες; οὐ γὰρ δεινότεα δεδράκατον,

ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;

Χρ. οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάρβαρον γίγνεται;

ἀλλ' ἢ τις εἶ, λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.

Πε. ἢ σφῶ ποιήσω τίμησον δοῦναι δίκην,

ἀνδ' ὦν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.

Βλ. ἄρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς, ἢ 'κ τῶν γειτόνων,

ἢ ταῖς κοτύλαις ἀεὶ με διαλυμαίνεται;

Πε. Πενία μὲν οὔν, ἢ σφῶν ξυνοικῶ πᾶλλ' ἔτη.

Βλ. (φεύγει, ἀκούσας ὅτι ἡ Πενία ἐστὶ.)

ἄναξ Ἀπολλων, καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγη;

Χρ. οὔτος, τί δρᾶς; ᾗ δειλότατον σὺ θηρίον,

οὐ παραμενεῖς;

Βλ. ἡκιστα πάντων.

Χρ. οὐ μενεῖς;

ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;

Βλ. Πενία γὰρ ἐστὶν, ᾗ πόνηρ, ἣς οὐδαμῶ

οὐδὲν πᾶφευκε ζῶων ἐξωλέστερον.

- Χρ. στήθ', ἀντιβολῶ σε, στήθι.
 Βλ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
 Χρ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ
 ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
 ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξοῦμεθα,
 τὴνδὲ δεδιότε, μὴ δὲ διαμαχοῦμεθα.
 Βλ. ποίοις ὄπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
 ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποῖαν ἀσπίδα
 οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἢ μισρωτάτη;
 Χρ. θάρρει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι
 τρεπαῖον ἂν στήσαιοι τῶν ταύτης τρέπων.
 Πε. γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὃ καθάραματε,
 ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρώντ' εἰλημμένω;
 Χρ. σὺ δ', ὃ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ,
 ἡμῖν προσελθοῦς, οὐδ' ὀτιοῦν ἀδικουμένη;
 Πε. οὐδὲν γὰρ, ὃ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
 ἀδικεῖν με, τὸν Πλούτον ποιεῖν πειρωμένω
 βλέψαι πάλιν;
 Χρ. τί οὖν; ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
 εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὸν πορίζομεν;
 Πε. τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροισι';
 Χρ. ὃ τι;
 σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
 Πε. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
 κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπων;
 Χρ. ὃ τι;
 εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες, ἐπιλαδοίμεθα.
 Πε. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῶν ἐθέλω δοῦναι λόγον

CHREM. Sta, obsecro, sta.

BLEP. Non ego certe.

CHREM. Atqui, tibi dico, scelus multo pessimum omnium scelerum admittimus, si deum solum relinquentes aliquorum fugerimus, hujusce metu, neque depugnaverimus.

BLEP. Quibus armis, aut qua potentia freti? Quam enim loricam, quem clypeum impurissima hæc pignori non opponit?

CHREM. Bono animo es: scio enim deum illum solum facile hanc profigaturum.

PAUP. Etiamne vos mutire audetis, ὁ piacula, quum manifeste in flagitio pessimo deprehensi sitis?

CHREM. Tu vero, perditissima, quid conviciis incessis nos, ne tantillum quidem injuriæ passa?

PAUP. Nullane, quæso, putatis vos me injuria adficere, qui Plutum facere conamini oculatum denuo?

CHREM. Quid vero? injuriæ in te sumus, si universis hominibus bona præbemus?

PAUP. At quid vos boni excogitare possitis?

CHREM. Quid? Primumdum si te ejiciamus e Græcia.

PAUP. Si me ejiciatis? et quonam putatis vos malo majore mactaturos homines?

CHREM. Quonam? si nimirum hujus incepti obliviscamur.

PAUP. Atqui primum ipsa volo vobis de hac re rationem red-

dere. Et si ostendero solam me vobis omnium esse honorum causam, meoque beneficio vos vivere, recte est: sin minus, facite jam quodcumque vobis videbitur.

CHREM. Hoccine tu audes, impurissima dicere?

PAUP. Patere modo te doceri: nam perquam facile arbitror me ostensuram, te tota via errare, si justos te ais ditaturum.

CHREM. O fustes et nervi, nonne opem feretis?

PAUP. Ne quiritare, neve exclama, priusquam rem intelligas.

BLEP. Ecquis vero possit non exclamare *Iu, iu*, talia audiens?

PAUP. Qui mente est integra.

CHREM. Quam ergo multam tibi irrogabo, si causa cecideris?

PAUP. Quaecumque tibi videbitur.

CHREM. Recte autumas.

PAUP. Idem enim, si vincamini, vobis patiendum erit.

BLEP. Putasne sufficere mortes viginti?

CHREM. Huic quidem: at nobis duæ sufficient solæ.

PAUP. Effugere non poteritis, quin hoc patiamini: aut quid possit habere aliquis, quod mihi jure opponat?

CHOR. Sed jam oportet vos argutum quidpiam proferre, quo vincatis hancece, adlatis rationibus ei contradicentes: nihil vero molliter et remisse agatis.

CHREM. Ego me arbitror cognovisse, istuc omnibus ex æ-

τοπρωτον αὐτή. καὶ μὲν ἀποφίνω, μόνην ἀγαθῶν ἀπάντων οὔσαν αἰτίαν ἐμὲ ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον ἤδη τοῦτ', ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.

Χρ. τουτὶ σὺ τολμᾶς, ὦ μιαιωνάτῃ, λέγεις;

Πε. καὶ σὺ γε διδάσκου. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥαδίως ἅπανθ' ἀμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγὼ, εἰ τοὺς δικαίους φῆς ποιήσειν πλουσίους.

Χρ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;

Πε. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.

Βλ. καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν, ἰοῦ, ἰοῦ, τοιαῦτ' ἀκούων;

Πε. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.

Χρ. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, εἴαν γ' ἀλφῆς;

Πε. ὅ τι σοι δοκεῖ.

Χρ. καλῶς λέγεις.

Πε. τὸ γὰρ αὐτό γ', εἴαν ἠττάσθῃ, καὶ σφῶ δεῖ παθεῖν.

Βλ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;

Χρ. ταύτῃ γε· νῶν δὲ δὴ ἀποχρήσουσιν μόνω.

Πε. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πρᾶττοντ'· ἢ τί γ' ἂν ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

Χορός.

ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ὃ νικήσετε τῆνδ' ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδύσετε μηδέν.

Χρεμύλος.

Φανερόν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως, ὅτι τοὺς χρησοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πρᾶττειν ἐστὶ δίκαιον

τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τάναντία δήπου.
τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὔρομεν, ὥστε γενέσθαι,
βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.
ἦν γὰρ ὁ Πλῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὦν περινοσῆι,
ὡς τῆς ἀγαθῆς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, καὶ ἀπολείψει·
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται· κατὰ ποιήσει
πάλλας χρεστῆς καὶ πλετουῖας δήτη, τὰ τε θεῖα σέβουλας.
καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;

Βλεψίδημος.

οὐ τίς. ἐγὼ σοι τούτου μάστιγος· μηδὲν ταύτην γ' ἀνεξιώτα.

Χρημύλος.

ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,
τίς ἂν ἐχρήγοιτ' εἶναι μανίαν, κακοδαίμονίαν τ' ἔτι μάλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροὶ,
ἀδικῶς αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πᾶν χρηστοὶ
πράττεισι κακῶς, καὶ πεινώσιν, μετὰ σῶτε τὰ πλείστα σύνεισιν.
οὐκ ἂν εἶναί φημι, ἢ παύσει ταῦτ', ἢ βλέψῃ ποθ' ὁ Πλῦτος,
ὄδον, ἢν τιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.

Πενία.

ἀλλ', ὦ πάντων ῥᾶς' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' ἐχ' ὑγιαίνειν
δύο πρεσβύτα, ξυνδιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,
εἰ τῶτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, ἔφημι' ἂν λυσιτελεῖν σφῶν.
εἰ γὰρ ὁ Πλῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτῶν,
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετώη
οὐδεὶς ἄμφοιν δ' ὑμῖν τούτοις ἀφανιστένοις, ἐδελήσει
τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πωλιδουργείν, ἢ πωλόειν, ἢ σκυλοδέψειν,
ἢ γῆς ἀρότεροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Διὸς περιόσασθαι,

quo esse in promptu, nimirum justum esse, ut bonis hominibus bene sit; malis autem et impiis, contra. Hoc quum nos cuperemus, vix tandem invenimus, quo id effectum daremus, consilium pulchrum et generosum, et per omnia utile. Si enim Plutus nunc cernat, neque cæcus obambulet, ad bonos homines ibit, et eos non deseret: malos autem et impios fugit: atque sic deinde efficiet, ut omnes fiant boni et divites, rerumque divinarum observantes. Atqui quod hominibus melius sit istoc ipso, quis invenire possit?

BLEP. Nemo. Ego tibi hujus rei testis ero: ne hanc interrogas.

CHREM. Ut enim nunc humana vita comparata est, quis non putabit insaniam esse, vel potius furorem? Plurimi enim hominum, licet sint mali, opibus abundant, quas injuste collegerunt: plurimi autem, quamvis probi admodum, inopia et fame laborant, et tecum maxime ætatis partem degunt. Aio itaque, si Plutus cernat aliquando, esse aliam, quæ his rebus finem imponat, viam, quam si ingrediatur ille, majora bona hominibus præbeat.

PAUP. At ò qui omnium facillime hominum adducti estis, ut insaniretis, duo vetuli, in delirando et allucinando socii, si hoc fiat quod vos cupitis, nego id vobis profuturum esse. Si enim Plutus de integro cernat, distribuatque æqualiter sese, nec artem ullam, nec scientiam quisquam hominum colet. Ambabus autem istis sublatis, quis volet ferrum cudere, aut naves compingere, aut vestes consuere, aut rotas facere, aut coria secare, aut lateres coquere, aut vestimenta polire, aut coria macerare, aut,

aratri proscisso terræ solo, Cereris fruges metere, si otiosis esse licebit vobis, ista omnia negligentibus?

CHREM. Nugaris. Nam ista omnia nobis, quæcunque modo enumerasti, famuli perficient.

PAUP. Unde igitur habebis famulos?

CHREM. Ememus scilicet pecunia.

PAUP. At primo quis erit, qui vendat, quando pecuniam et ille habebit?

CHREM. Lucri cupidus mercator quispiam e Thessalia veniens, a plurimis plagiaris.

PAUP. At primo nec plagiaris erit ullus, juxta illam nempe quam dicis rationem. Quis enim dives volet istuc faciens discrimen adire vitæ? itaque ipse arare coactus et fodere et alia opera facere, multo ærumnosius teres ætatem, quam nunc.

CHREM. In caput tuum vertat!

PAUP. Præterea non poteris aut in sponda dormire; non enim erit: aut in tapetibus; quis enim texere volet, cui aurum suppetat? neque unguentis inungere poteritis sponsam, quando eam ducetis domum, nec eam ornare sumtuosis vestibus ostro

ἢν ἐξῆ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσι;

Χρεμύλος.

λήρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κατέλεξας, οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.

Πενία.

πόθεν οὖν ἔξεις θεράποντας;

Χρεμύλος.

ἀνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου.

Πενία.

τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλοῦν, ὅταν ἀργύριον κακείνους ἔχη;

Χρεμύλος.

κερδαίνειν βουλόμενός τις ἔμπορος ἦκων ἐκ Θετταλίας, παρὰ πλείζων ἀνδραποδιστῶν.

Πενία.

ἀλλ' οὐδ' ἔξαι πρῶτον ἀπάντων εἰδὲς ἔθ' ἀνδραποδιστῆς, καὶ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δήπε. τίς γὰρ πλείων ἐθελήσει, κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ, τοῦτο ποιῆσαι; ἂν αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεῖς, καὶ σκάπτειν, τὰλλα τε μοχθεῖν,

ὄδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.

Χρεμύλος.

ἐς κεφαλὴν σοι.

Πενία.

ἔτι δ' οὐχ ἔξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδραβεῖν· οὐ γὰρ ἔσονται οὔτ' ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει, χρυσίου ὄντος; ἔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὅπότεν ὑμῶν ἀλάτθισθον ἔθ' ἱμαλίων βαπτῶν δαπάναις κοσμηῆσαι ποικιλομόρφων.

καίτοι τί πλέον πληεῖν ἔστιν τούτων πάντων ἀποροῦσι ;
παρ' ἐμῶ δ' ἔστιν ταῦτ' εὐπορα πάνθ' ὑμῖν, ὧν δεῖσθον. ἐγὼ γὰρ
τὸν χειροδέχνην, ὡς περ δέσποιν', ἐπανακάζουσα κάθημαι,
διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὀπόθεν βίον ἔξει.

Χρεμύλος.

σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναί' ἀγαθὸν, πλὴν φώδων ἐκ βα-
λανείου,

καὶ παιδαρίων ὑποπεινόντων, καὶ γραϊδίων κολοσυρτόν ;
φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνάπων, καὶ ψυλλῶν ἑδὲ λέλειπται σοὶ
ὑπὸ τῆ πλήθους, αἱ βομβῆσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
ἐπεγείρουσαι, καὶ φράζουσαι. Πεινήσεις, ἀλλ' ἐπανίστω.
πρὸς δέ γε τέτοις, ἀνθ' ἱμαλίας μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀντὶ δὲ κλίνης,
στιβάδα σχοίνων, κόρρων μεσην, ἢ τὸς εὐδοντας ἐγείρει·
καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου,
λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιλεῖσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄριων,
μαλάχης πύργους, ἀντὶ δὲ μάζης, φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων·
ἀντὶ δὲ θράνης, σάμνης κεφαλὴν καίεαλότος· ἀντὶ δὲ μάκτρας,
πιθάκνης πλευρᾶν, ἐρῶλυϊαν καὶ ταύτην. ἄρα γε πολλῶν
ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὖσαν ;

Πενία.

σὺ μὲν ἐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας· τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρέσσω.

Χρεμύλος.

οὐκοῦν δήπε τῆς πτωχείας πενίαν φαρμὸν εἶναι ἀδελφὴν.

Πενία.

ὁμοῖς γ', οἵπερ καὶ Θρασυβέλω Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.
ἀλλ' ἔχ' οὐμὸς τῆτο πέπονθεν βίος, ἐ μὰ Δί'· ἑδὲ γε μέλλει.
πτωχῶ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μηδὲν ἔχοντα·
τῶ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα·

perfusis et acupictis. Atqui ditescere quid juvat istis omnibus
egentes? apud me autem ea omnia in promptu sunt, quibus indige-
tis. Ego enim tanquam domina adsideo, cogens opificem, ut pro-
pter egestatem et penuriam quaerat, unde victum habeat.

CHREM. Tunc vero praebere quicquam boni possis, praeter
pustulas e balneo, et puerulorum esurientium anicularumque
turbas numerumque pediculorum et culicum et pulicum, nec
dico quantum praemultitudine? qui molesto circa caput stridore
expergefaciunt, canentes, *Esuries, sed surge*. Praeterea ut ha-
beant pro veste pannos, pro lecto stramentum e juncis, culicibus
plenum, quod dormientes excitat: et stoream ut habeant pro
tapete putridam, pro pulvino lapidem praegrandem sub capite:
et ut pro pane comedant malvae germina: pro pulve folia exi-
lium raphanorum: utque habeant pro scamno fracti urcei oper-
culum: pro mactra dolioli latus, idque etiam rimosum. Num-
quid multorum bonorum te omnibus hominibus ostendo esse
causam?

PAUP. Tu quidem meam vitam non memorasti: illam autem
mendicorum exagitasti.

CHREM. Atqui mendicitatis paupertatem dicimus esse soro-
rem.

PAUP. Vos quidem, qui etiam Thrasybulo Dionysium simi-
lem esse dicitis. Verum mea vita nihil tale experta est; nihil
hercle, neque experietur. Mendici enim vita, quam tu dicis,
est, vivere nihil habentem: pauperis autem, vivere pace, labo-

ribus addictum ; nihil quidem ei superesse, verum etiam nihil deesse.

CHREM. Pro Ceres ! quam beatæ memoriæ vitam ejus nar-
ras ! si parcendo et laborando tantum non relinquat, unde sepe-
liri possit.

PAUP. Deridere incipis et cavillari, posthabitis seriis ; igno-
rans me homines meliores reddere, quam Plutus, et ingenio et
specie. Nam apud hunc podagrosi, ventriosi, et crassi suras,
pinguesque sunt supra modum : apud me autem tenues et gra-
ciles, hostibusque formidabiles.

CHREM. Forsan enim a fame hanc ipsis gracilitatem præstas.

PAUP. De temperantia jam disseram vobis, et demonstrabo
mecum esse modestiam, Pluti autem esse, injurias inferre.

CHREM. Sane itaque furari modestum est, et parietes perfo-
dere.

BLEP. Ita hercle : si quidem latere hæc facientem oportet,
quidni modestum est ?

PAUP. Adspice modo oratores in urbibus, ut se, quamdiu sunt
pauperes, populo et reipublicæ justos præstant, at e publicis pecu-
niis ditati, mox injusti fiunt, et insidiantur plebi, popularisque
status fiunt hostes.

CHREM. At non mentiris horum quicquam, licet valde sis
maledica. Verumtamen nihilominus plorabis, ne propterea su-

περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.
Χρεμύλος.

ὡς μακαρίτην, ᾧ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

Πενία.

σκάπτειν πειρᾶ καὶ καιρωθεῖν, τοῦ σπεδάξειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρῆχῳ βελτίονας ἄνδρας,
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶνίβες,
καὶ γαστρῶδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίνοντες εἰσιν ἀσελῶς·
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροί, καὶ σφηκῶδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαιοί.

Χρεμύλος.

ὕπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

Πενία.

περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῶν, ἀναδιδάξω,
ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμῆ· τῆ Πλέτου δ' ἔστιν ὑδρίζειν.

Χρεμύλος.

πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν, καὶ τοὺς τοίχους διορῦττειν.

Βλεψίδημος.

νῆ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς ἐ κόσμιόν ἐστι ;

Πενία.

σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τὰς ῥήτορας, ὡς ὑπόταν μὲν
ᾧσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι·
πλεθίσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν, παρᾶ χρεμὶ ἀδικοὶ γενέτηναι,
ἐπιβουλεύουσιν τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

Χρεμύλος.

ἀλλ' ἐ ψεύδει τέτων γ' ἔδδεν, καίπερ σφῶδρα βάσκανος ἔσα.
ἀτὰρ ἐχ' ἤττον γ' ἔδδεν κλαύσει, μηδὲν ταύτη γε κομήσης,
ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπεισεῖν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων

πενία πλούτου.

Πενία.

καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὐκ ἔστι δύνασαι περὶ τούτῃ
ἀλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερυγίζεις.

Χρεμύλος.

καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἅπαντες;

Πενία.

ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα
ἀπὸ τῶν παίδων. τὸς γὰρ πατέρας φεύβουσι, φρονέοντας ἄριστα
αὐτοῖς. ἔτω διακινώσκων χαλεπὸν πρᾶξιμ' ἐς δίκαιον.

Χρεμύλος.

τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διακινώσκων τὸ κράτιστον
κακείνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει.

Βλεψίδημος.

ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

Πενία.

ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶνες τὰς φρένας ἄμφο, ὁ
Ζεὺς δῆπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερώς σε διδάξω.
εἰ γὰρ ἐπλέθει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἄλωνα,
ἵνα τὸς Ἑλλήνας ἀπαύσιας αἰεὶ δι' ἔτος πέμπῃ ξυναλείρει,
ἀνεκέρυττον τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας
κοτίνῃ σεφάνῳ; καίτοι χρυσῶ μᾶλλον ἐχρήν, εἴπερ ἐπλέθει.

Χρεμύλος.

οὐκοῦν τούτῳ δῆπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκείνος.
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῶ.

Πενία.

πολὺ τῆς πενίας πρᾶξιμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιᾶσαι,

perbias, quoniam studes nobis persuadere meliorem esse pauper-
tatem divitiis.

PAUP. Tu vero refutare me nondum potes in ista re, sed nu-
garis, et frustra strepis.

CHREM. Qui fit ergo, ut te omnes fugitent?

PAUP. Quia meliores eos reddo. Contemplari licet hoc ma-
xime in pueris; etenim illi patres fugitant, qui bene cupiunt ip-
sis: adeo difficile est dignoscere id quod justum est.

CHREM. Dices itaque Jovem non satis dignoscere quod sit
optimum: nam et ille divitias habet.

BLEP. Hanc autem ad nos ablegat.

PAUP. At ὁ qui mentem lippientem habetis Saturniis gramiis,
Jupiter inops est utique; idque jam clare te docebo. Si enim
dives esset, quomodo instituens ipse Olympicum certamen, ubi
Græcos universos quinto quoque anno congregat, proclamaret
victores athletas, coronatos oleastri ramo? atqui auro potius
oportebat, si esset dives.

CHREM. Hoc ipso ergo ostendit ille, se magni facere divitias.
Dum enim parcit et nihil earum volt erogari, dumque rebus ni-
hili victores coronat, divitias sibi servat.

PAUP. Rem ei multo turpiorem, quam est inopia, studes ad-

fingerē, si, dives quum sit, adeo est sordidus et lucri cupidus.

CHREM. Sed te Jupiter perdat oleastro prius redimitam.

PAUP. Vosne mihi ausos contradicere, quasi non omnia vobis bona eveniant propter paupertatem!

CHREM. Ex Hecata hoc quærere licet, an ditescere, an vero esurire sit melius. Dicit enim eos, qui abundant opibus, cenam sibi singulis mensibus adpositum venire, eam vero pauperes homines rapere, priusquam adposita sit. Sed perieris, et ne mutias quicquam amplius. Non enim persuadebis, tametsi persuadeas.

PAUP. *O cives Argivi, audite qualia dicat.*

CHREM. Pausonem invoca commensalem tuum.

PAUP. Quid agam misera?

CHREM. In maximam malam crucem abi ocius a nobis.

PAUP. Quorsum autem eam?

CHREM. In nervum ito: ne cessa, sed propera.

PAUP. Atqui vos me aliquando huc arcessetis.

CHREM. Tum redibis: nunc vero te aufer. Melius est enim ut ego ditescam: tuo autem capiti male sit.

BLBP. Equidem hercle volo dives factus convivari cum liberis

εἰ πλούσιος ὦν, ἀνελευθέροσ ἐσθ' οὕτωσὶ καὶ φιλοκερδῆσ.

Χρεμύλοσ.

ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺσ ἐξολέσειεν, κοτίνθ σεφάνω σεφανώσασ.

Πενία.

τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶσ, ὡσ ἐ πάντ' ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν διὰ τὴν Πενίαν.

Χρεμύλοσ.

παρὰ τῆσ Ἑκάτησ ἔξεστιν τοῦτο ποθεσθαι, εἴτε τὸ πλετεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. Φησὶ γὰρ αὐτὴ τῆσ μὲν ἐχούιασ καὶ πλεθῖνῖασ δεῖπνον καλὰ μὴν ἀποπέμπειν· τῆσ δὲ πένητασ τῶν ἀνθρώπων, ἀρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.

ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξῃσ

ἔτι μὴδ' ὀτιοῦν.

οὐ γὰρ πείσεισ, οὐδ' ἦν πείσισ.

Πε. ὦ πόλισ Ἄργουσ, κλύεθ' οἶα λέγει.

Χρ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.

Πε. τί πάθω, τλήμων;

Χρ. ἔρρ' ἐσ κόρακασ θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.

Πε. εἴμι δὲ ποῖ γῆσ;

Χρ. ἐσ τὸν κύφων· ἀλλ' οὐ μέλλειν

χρὴ σ', ἀλλ' ἀνύτειν.

Πε. ἦ μὴν ὑμεῖσ γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ

μεταπέμψεσθον.

Χρ. τότε νοστήσεισ· νῦν δὲ φείρου.

κρεῖττον γὰρ μοι πλουτεῖν ἐστίν,

σὲ δ' ἔᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν.

Βλ. νῆ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν

εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παιδῶν

τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος,
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
τῶν χειροτέχνων
καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.

- Χρ.** αὕτη μὲν ἡμῖν ἢ πίτριπτος οἴχεται.
ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἄσκληπιοῦ.
Βλ. καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.
Χρ. ᾧ παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,
αὐτόν τ' ἀγειν τὸν Πλούτον, ὡς νομίζεται,
καὶ τᾶλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνθον ἠὲ τρηπισμένα.
Χο. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ἀδῆ.)

**ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΧΡΕΜΥΛΟΥ,
ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.**

- Κα.** ὦ πλεῖστα Θεσείοισι μεμυστιλημένοι,
γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖσθ', ὡς μακαρῶς πεπράγατε,
ἄλλοι θ', ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου.
Χο. τί δ' ἐστίν, ᾧ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;
φαίνει γὰρ ἦκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.
Κα. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλούτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ,
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
Ἄσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχῶν.
Χο. λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βόαν.
Κα. πάρεστι χαίρειν, ἦν τε βούλησθ', ἦν τε μή.
Χο. ἀναβοᾶσθ' οἱ μαι τὸν εὐπαιδα, καὶ

meis et uxore; et lotus atque nitidus procedens e balneo, opificibus et Paupertati oppedere.

CHREM. Nobis quidem abiit perdita ista: ego vero et tu Deum quam citissime ducamus in Æsculapi fanum, ut illic incubet.

BLEP. Ne vero cessemus, ne rursus aliquis accedens impedimento sit, quo minus faciamus, quod ad rem pertineat.

CHREM. Heus Cario famule, stragula efferre oportet, ipsumque deum ducere, ut moris est, ceteraque simul, quæ intus parata sunt.

CHOR. (*Deest Chori canticum.*)

**CARIO, CHORUS, MULIER, PLUTUS,
CHREMYLUS.**

CAR. O qui sæpe Theseis tenuiter epulati estis, senes, pane admodum modico, quam nunc estis fortunati, quam beata est sors vestra, ceterique omnes, qui probis estis moribus!

CHOR. Quid est, optime tuorum sodalium? videris enim advenire nuntius alicujus boni.

CAR. Herus meus factus est fortunatissimus, vel potius ipse Plutus: nam ex cæco factus est oculatissimus, habetque nitentes pupillas, Æsculapio usus medico propitio.

CHOR. Nuntias mihi quod gaudeam, nuntias mihi quod exclamem.

CAR. Licet jam lætari, velitis nolitis.

CHOR. Alta voce laudabo optimi patris filium, et ingens illud mortalibus jubar, Æsculapium.

MUL. Quisnam iste clamor est? nuntiabitne aliquid boni? hoc enim cupiens ego dudum intus desideo, hunc opperiens.

CAR. Cito, cito affer vinum, hera, ut et ipsa bibas: lubens enim oppido hoc facis. Nam omnia bona uno quasi fasce comprehensa tibi fero.

MUL. Ubi ergo sunt?

CAR. Ex illis quæ dicam cognosces illico.

MUL. Age igitur expedi quidquid dicis tandem.

CAR. Ausculta igitur: nam ego rem omnem a calce usque in caput tibi demensam dabo.

MUL. Ne quæso in caput mihi.

CAR. Annon bona ea, quæ modo evenerunt?

MUL. Non res ipsas inquam.

CAR. Etenim quum extemplo pervenimus ad Deum, virum ducentes tunc quidem miserimum, at nunc felicem ac beatum, si quisquam alius, primum quidem ipsum ad mare deduximus, deinde abluimus.

MUL. Edepol næ ille beatus erat: homo senex, frigidus lotus mari.

CAR. Deinde ad delubrum Dei concessimus. Postquam autem in ara placentæ et liba consecrata fuere flamma Vulcani, reclinavimus Plutum, uti par erat: nostrum autem unusquisque eorum sibi consarcinavit.

μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.

Γυ. τίς ἢ βοή ποτ' ἐστίν; ἄρά γ' ἀγγελεῖ
χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποδοῦσ' ἐγὼ πάλαι,
ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.

Κα. ταχέως, ταχέως φέρε' οἶνον, ὃ δέσποιν', ἵνα
καύτῃ πίης· φιλεῖς δὲ δεῦσ' αὐτὸ σφόδρα·
ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέραι.

Γυ. καὶ ποῦ'στιν;

ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.

Γυ. πέραινε τοίνυν, ὃ τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.

Κα. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ.
Γυ. μὴ δῆτ' ἐμοί γ' ἐς τὴν κεφαλὴν.

Κα. μὴ τάγαθὰ,
ἀ νῦν γεγένηται;

Γυ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.

Κα. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεόν,
ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,
νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κευδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν
ἔπειτ' ἐλούμεν.

Γυ. νῆ Δι' εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
ἀνὴρ γέρον ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.

Κα. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῶν πόπανα καὶ προθύματα
καθωσιώδη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί,
κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.

Γυ. ἦσαν δέ τινες κἄλλοι δεόμενοι τοῦ Θεοῦ;
Κα. εἰς μὲν γε Νεοκλείδης, ὃς ἐστὶ μὲν τυφλὸς,
 κλέπτων δὲ, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν·
 ἕτεροὶ τε πολλοὶ, παντοδαπὰ νοσήματα
 ἔχοντες. ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
 ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ Θεοῦ
 ὁ πρόσπολος, εἰπὼν, ἦν τις αἴσθηται ψόφου,
 σιγᾶν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
 καὶ γὰρ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην· ἀλλ' ἐμὲ
 ἀθάνης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
 ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γράδιου,
 ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
 ἔπειτ' ἀναβλέψας ὄρω τὸν ἱερέα
 τοὺς Φηοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
 ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
 περιήλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
 εἴ που πόπανον εἶη τι καταλειμμένον·
 ἔπειτα ταῦθ' ἤγιζεν εἰς σάκταν τινά.
 καὶ γὰρ νομίσας πολλὴν ὄσϊαν τοῦ πράγματος,
 ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάνης ἀνίσταμαι.
Γυ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεῖς τὸν Θεόν;
Κα. νῆ τοὺς Θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με
 ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθῶν, ἔχων τὰ στέμματα.
 ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προῦδιδάξατο.
 τὸ γράδιον δ', ὡς ἤσθετο δὴ μου τὸν ψόφον,
 τῇ χεῖρ' ὑφῆρει· κατὰ συρίζας ἐγὼ
 ὀδᾶξ ἐλαβόμεν, ὡς παρείας ὦν ὄφης.
 ἢ δ' εὐδέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,

MUL. Aderantne alii etiam, opem Dei desiderantes?

CAR. Unus quidem Neoclidus, qui cæcus quidem est, at furando facile videntes superat: alique multi omnis generis morbis impliciti. Postquam autem lucernis extinctis nos jussit dormire Dei minister, edixitque, ut, si quis sonitum sentiret, taceret, omnes placide decubuimus. Ego autem dormire non poteram, sed me pultis olla quædam percellerat, posita non procul a capite aniculæ cujusdam, ad quam misere cupiebam adrepere. Deinde suspiciens video sacerdotem liba rapere et caricas de sacra mensa. Postilla circumibat aras omnes ordine, sicubi aliquod panificium esset relictum: deinde hæc sacro ritu condebat in sacculum aliquem. Ego autem existimans jam omnino fas esse talia facere, ad ollam illam pultis erigor.

MUL. Sclestissime hominum! non verebaris Deum?

CAR. Immo equidem hercle, ne prius ad ollam accederet cum suis corollis: nam sacerdos ejus mihi documento fuerat. Anicula vero, quum jam strepitum meum sentiret, manu ollam subtrahere conata est: ego autem, subilo edito, mordicus eam adripui, non secus ac si pareas anguis fuissem: illa vero extemplo ma-

num retrahit, jacuitque quiete, stragulis involuta, præ metu vi-
sians acerbius mustela. At ego tunc bonam partem pultis ab-
sorbui : post impletus requievi.

MUL. Deus vero ad vos non accederat ?

CAR. Nondum. Posthæc etiam ridiculum quiddam feci: nam
accedente ipso vehementer admodum pepedi : nam venter meus
inflatus erat.

MUL. Mirum ni illi nauseam moveris.

CAR. Minime : verum Jaso quædam, quæ ipsum sequebatur,
erubuit : et Panacea sese evertit, naribus compressis : nam thus
ego non pedo.

MUL. Ipse autem Deus ?

CAR. Ne id quidem hercle curavit.

MUL. Utique inurbanum hunc deum esse dicis.

CAR. Neutiquam hercle : sed merdivorum.

MUL. Hem scelus !

CAR. Post illa me ipse etiam extemplo cooperui timens : ille
autem ivit circum circa, morbos inspiciens omnes recte admo-
dum atque ordine : deinde puer ei lapideum mortariolum adpo-
suit, et pistillum, et capsulam.

MUL. Lapideam ?

CAR. Non hercle inquam, non ipsam capsulam.

MUL. At vero quo modo videbas, ô terrenefice, qui te co-
opertum fuisse dicis ?

CAR. Per palliolum : pol enim foramina habebat non pauca.

κατέκειτο δ', αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῆ,
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
καὶ γὰρ τότε ἤδη τῆς ἀθάνατης πολλὴν ἔφλων
ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαύομην.
ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν ;

Γυ.

Κα.

οὐδέπω.

μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ, μέγα πᾶν
ἀπέπαρδον· ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.
ἤπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδέλυττετο.

Γυ.

Κα.

οὐκ· ἀλλ' Ἴασώ μὲν τις ἀκολουθοῦσ' ἄμα,
ὑπερυθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.
αὐτὸς δ' ἐκεῖνος ;

Γυ.

Κα.

οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.

Γυ.

λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.

Κα.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.

Γυ.

αἱ τάλαν.

Κα.

μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην,
δείσας· ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιγίρει πάντα κοσμίως πᾶν.
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυεῖδιον
παρέθηκε, καὶ δοῖδυκα, καὶ κιβώτιον.

Γυ.

λίθινον ;

Κα.

μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τό γε κιβώτιον.

Γυ.

σὺ δὲ πᾶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὅς ἐγκεκαλύφθαι φής ;

Κα.

διὰ τοῦ τριβωνίου.

ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία.
 πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
 καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
 σκοροδῶν κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
 ἐν τῇ θυρίᾳ ξυμπαραιμιγνύων ὄπδον,
 καὶ σχῖνον· εἴτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ,
 κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
 ὀδυνῶτο μάλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν,
 ἔφευγ' ἀνάξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·
 Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
 ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας.
 ὡς φιλόπολις τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.
 μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτῳ παρεκαθέζετο,
 καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο·
 ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν,
 τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
 κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
 καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόπυσεν.
 ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ,
 ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος.

Γυ. ὦ φίλοι θεοί.

Κα. τούτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῆ,
 τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὡς γ' ἐμοὶ ὀδοῖ·
 καὶ πρὶν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα,
 ὁ Πλούτος, ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·
 ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
 τὸν δεσπότην τ' ἡγείρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
 ἠφάνισεν αὐτὸν, οἷ τ' ὄφεις, ἐς τὸν νεῶν.

Primo itaque Neocliidi medicamentum ad illinendum cœpit te-
 rere, injectis alliorum Teniorum tribus capitibus : deinde contu-
 dit illa in mortario, admiscens gummi et scillam : his deinde aceto
 perfusis Sphettio, oblevit ei palpebras extrorsum versas, ut cru-
 ciaretur magis. At ille vociferans atque clamans fugit exiliens :
 ipse autem Deus ridens dixit : *Hic jam sede perlitus, ut mea
 opera desinas interesse concioni, possisque eam ejurare.*

MUL. Quam amans reipublicæ est ille Deus et sapiens !

CAR. Posthinc Pluto adsedit ; et primo quidam caput at-
 trectavit : deinde puro sudario sumto, palpebras circumab-
 stersit : Panacea vero obvelavit ei caput purpureo involucro,
 et faciem totam : deinde Deus sibilavit, atque prosiluerunt
 illico e delubro serpentes duo immani magnitudine.

MUL. Dii boni !

CAR. Isti autem tacite purpureum involucrum subeuntes,
 palpebras circumlambebant, ut mihi quidem videbatur ; et

priusquam tu heminas vini decem ebiberes, Plutus, herā mea, surrexit videns. Ego autem plausi præ gaudio, herumque excitavi. At deus statim se abscondit ipsique serpentes in delubrum. Qui autem juxta ipsum cubabant quantopere existimas? Plutum amplexi sunt, et tota nocte vigilarunt, usquedum illuxit. Ego autem laudabam deum maximopere, quod cito Plutum fecisset videntem, Neoclidem vero magis fecisset cæcum.

MUL. Quantam habes potentiam, ô rex domine! Sed dic mihi, ubi est Plutus?

CAR. Venit. Verum circa eum erat immensa hominum turba. Qui enim prius justī fuerant, victumque habuerant modicum, ipsum amplexabantur, salutabantque omnes gaudio perfusi: quicumque autem fuerant divites, opesque multas habuerant, et victum sibi injusta ratione acquisiverant, supercilia contrahebant, vultumque præ se ferebant tetricum. Illi autem pone sequebantur, sertis redimiti, ridentes, bona verba dicentes: personabat autem calceus senum, in numerum compositis gressibus euntium. Sed eia omnes pariter uno ordine saltate, tripudiate, choreas ducite: nemo enim vobis domum ingressis nuntiabit, farinam non inesse in sacco.

MUL. Equitem, ita mihi Hecate propitia sit, volo coronare te, ob lætum nuntium, panum clibanitorum serie, qui talia nuntiaveris.

CAR. Ne ergo cunctare amplius: jam enim viri adsunt prope ostium.

οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῶν, πῶς δοκεῖς, τὸν Πλούτον ἡσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐγρηγόρουν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.

ἐγὼ δ' ἐπήγουν τὸν θεὸν πᾶν σφῶδρα, ὅτι βλέπειν τὸν Πλούτον ἐποίησεν ταχὺ, τὸν δὲ Νεοκλείδῃ μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.

Γυ. ὅσῃν ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦ νᾶξ δέσποτα. ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλούτος;

Κα. ἔρχεται.

ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυῆς ὄσος.

οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἡσπάζοντο, καὶ ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·

ὄσοι δ' ἐπλούτου, οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν, οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,

ὄφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἄμα.

οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,

γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ

ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.

ἀλλ' εἴ ἀπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου

ὄρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·

οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιούσιν ἀγγελεῖ,

ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

Γυ. νῆ τὴν Ἐκάτην, κᾶγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι

εὐαγγελιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὄσμαθῶ,

τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.

Κα. μή νυν μέλλ' ἔτι,

ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

- Γυ. φέρε νῦν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὡσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
- Κα. ἐγὼ δ' ἀπαντήσαι γ' ἐκεῖνοις βούλομαι.
- Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)
- Πλ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πῆδον,
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἣ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἑμαυτοῦ ξυμφεράς,
οἷσις ἄρ' ἀνδράποισι ξυνῶν ἐλάνθανον·
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὀμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ.
ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων·
ἀλλ' αὖ τὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνδράποισι, ὅτι
ἄκων ἑμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.
- Χρ. βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρήμ', ὅταν πρῶτῃ τις εὔ.
νύττουσι γὰρ, καὶ φλῶσι τάντικνήμια,
ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὐνοϊάν τινα.
ἐμὲ γὰρ τίς οὐ πρόσειπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;
ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ, χαίρετον.
φέρε νῦν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.
- Πλ. μηδαμῶς.
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν
πρῶτιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδες ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

MUL. Age vero domum ingressa, afferam bellaria, tanquam
in recens emtos oculos effundenda.

CAR. Ego autem obviam procedere illis volo.

CHOR (*Deest Chori cantiuncula.*)

PLUT. Et quidem primum saluto Solem, deinde almæ
Palladis inclytum solum, universamque Cecropis regionem,
quæ me excepit. Pudet autem me miseræ meæ. Mene
cum istiusmodi hominibus inscium convixisse! illos autem,
qui digni erant meo consortio, fugitavi, omnium rerum ig-
narus, ego miser. Quam male utrumque feci! sed omni-
bus in contrarium conversis, ostendam deinceps cunctis ho-
minibus, quam invitus me ipsum improbis tradiderim.

CHREM. Facesse in malam rem. Quam molesti sunt amici,
qui statim apparent protinus, quum quis prospera utitur for-
tuna! Etenim fodicant, et tibias fricant, declarantes unusquis-
que benevolentiam quamdam. Nam quis me non salutavit?
quænam me in foro non circumdedit senilis turba?

MUL. Carissime vir, et tu et tu salvete. Age nunc, moris
enim est, bellaria ista sumam et te iis profundam.

PLUT. Nequaquam. Me enim primum, postquam visum
recepti, domum ingrediente, nihil efferre decet, sed potius
inferre.

MUL. Itane non accipies bellaria hæc?

PLUT. Intus quidem apud focum, uti mos est. Præterea irrisionem sic quoque vitabimus. Non enim decet poetam caricarum et bellaria spectatoribus projicere, et istis eos ad risum compellere.

MUL. Recte prorsus autumas. Nam ecce Dexinicus iste jam surrexit, tanquam arrepturus caricarum.

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

CARIO, VIR JUSTUS, CHREMYLUS, SYCOPHANTA,
CHORUS.

CAR. Quam suave est, ô viri, rem feliciter gerere, præsertim si nihil domo extuleris. Nobis enim bonorum acervus in domum irruit, sine ullo cujusvis intertrimento. Panarium quidem plenum est alba farina: amphoræ autem vino rubro fragrantibus: argento et auro omnia nobis vasa efferta sunt, adeo ut mirari subeat: puteus oleo plenus: ampullæ unguentis refertæ; cœnaculum caricarum. Acetabula omnia, et patellæ, et ollæ æræ jam sunt: scutellas vero putidas, piscarias illas, argentearum jam videre est: muscipula autem nobis repente facta est eburnea. At nos famuli ludimus par impar stateribus aureis: nates autem detergimus, non lapillis

- Γυ. εἴτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;
 Πλ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἐστίαν, ὡσπερ νόμος·
 ἔπειτα καὶ τὸν φόβον ἐκφύγοιμεν ἄν.
 οὐ γὰρ παρεπῶδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ,
 ἰσχάδια καὶ τραγάλια τοῖς θεωμένοις
 προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν.
 Γυ. εὔ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξιῖνος οὕτως
 ἀνίσταθ', ὡς ἀρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.
 Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ,
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Κα. Ως ἡδὺν παρ᾽ αὐτῶν, ὦ ἄνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,
 καὶ ταῦτα μὴδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.
 ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
 ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδίκηκόσιν.
 ἡ μὲν σιπύη μεστή ἔστι λευκῶν ἀλφίτων·
 οἱ δ' ἀμφορῆς, οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
 ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
 τὰ σκευάρια πλήρη ἔστιν, ὥστε θαυμάσαι.
 τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
 μύρου γέμουσι· τὸ δ' ὑπερῶνον, ἰσχάδων.
 ὄξεις δὲ πάσσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,
 χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπρούς,
 τοὺς ἰχθυηρούς, ἀργυροῦς πάρεσθ' ὄρεᾶν.
 ὁ δ' ἵππος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
 στατήρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
 χρυσοῖς· ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,

ἀλλὰ σκοροδίους ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουδύτει
ἦν καὶ τράγον καὶ κριὸν, ἐστεφανωμένος·
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.
ἔπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν.

Δι.

Χρ.

Δι.

Χρ.

Δι.

Χρ.

Δι.

ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιῶν οὐτοσί;
ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
δηλονότι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἴ.
μάλιστ'.

ἔπειτα τοῦ δέει;
πρὸς τὸν θεὸν
ἦκα· μεγάλων γὰρ μοι ἴσθιν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἰκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν, ἐπήρουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.

Χρ.

Δι.

Χρ.

Δι.

ἦπου σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.
κομιδῆ μὲν οὖν.
οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.
κομιδῆ μὲν οὖν. καὶ γὰρ μὲν ἄμην, οὐς τέως
εὐηργέτησα δεομένους, ἔξιν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθεῖν ποτέ·
οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοῦκ ἐδόκουν ὄρᾶν μ' ἔτι.

Χρ.

Δι.

Χρ.

καὶ κατεγέλων γ', εὔ οἶδ' ὅτι.
κομιδῆ μὲν οὖν.
ἀρχιμὸς γὰρ ὦν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.
ἀλλ' οὐχὶ νῦν.

amplius, sed alliis, præ luxuria, semper. Et nunc herus
quidem meus immolat suem et hircum et arietem corona-
tus: me autem exire compulit fumus; nec enim poteram
intus manere: nam palpebras mihi mordebat.

JUST. Sequere me, puer, ut ad Deum eamus.

CHREM. Eia quis iste est, qui huc accedit?

JUST. Homo prius quidem miser, nunc autem fortunatus.

CHREM. Apparet e numero bonorum te esse.

JUST. Maxime.

CHREM. Quid itaque vis tibi?

JUST. Ad deum istum venio: nam is mihi magnorum
bonorum auctor est. Ego enim quum facultates satis am-
plas a patre mihi relictas accepissem, subveniebam inopibus
amicis, existimans hoc in vita esse utile.

CHREM. Mirum, ni te cito defecerit pecunia.

JUST. Omnino.

CHREM. Itaque postea miser eras?

JUST. Omnino. Et ego quidem arbitrabar, quibus antea
beneficissem indigentibus, eos me habiturum amicos vere
firmos, siquando egerem: illi autem me aversabantur, et
me videre se dissimulabant.

CHREM. Etiam deridebant te, sat scio.

JUST. Omnino. Squalor enim meæ suppellectilis me perdidit.

CHREM. Sed jam non amplius.

JUST. Eapropter ad deum merito huc veni, ut eum adorem.

CHREM. Sed quid detritum pallium facit ad deum, quod fert puer hic, qui te comitatur? dic mihi.

JUST. Et hoc dedicaturus ad deum venio.

CHREM. Num in hoc pallio initiatus es majoribus mysteriis?

JUST. Non: verum in eo alsı annos tredecim.

CHREM. Calcei vero?

JUST. Et isti una hibernum frigus tolerarunt.

CHREM. Ergo istos etiam dedicandos adtulisti?

JUST. Ita hercle.

CHREM. Lepida sane dona deo ferens venis.

SYC. Hei infortunatus ego! quam penitus perii miser! ô terque quaterque infortunatus et quinquies, et duodecies, et decies-millies. Iu, iu! ita multiplici obrutus sum infortunio.

CHREM. Apollo averrunce et dii servatores! quin est quod huic homini evenit mali?

SYC. Annon vero intoleranda mihi nunc evenerunt mala? qui amisi omnia, quæ domi habebam, per deum hunc, qui futurus est cæcus de integro, si modo jura non deficient.

JUST. Ego propemodum rem cognoscere me arbitror: accedit enim aliquis oppressus calamitate: videtur autem esse homo pravæ notæ.

CHREM. Ita hercle. Recte ergo ei fit, quod perit.

SYC. Ubi, ubi est iste, qui solus nos omnes opulentos extem-

Δι. ἀνδ' ὦν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἦκα δικαίως ἐνθάδε.

Χρ. τὸ τριβώνιον δὲ, τί δύναται πρὸς τὸν θεόν,
ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.

Δι. καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἐρχομαι πρὸς τὸν θεόν.

Χρ. μῶν οὖν ἐμνήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

Δι. οὐκ' ἀλλ' ἐνεβρίγωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.

Χρ. τὰ δ' ἐμβάδια;

Δι. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.

Χρ. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν;

Δι. νῆ τὸν Δία.

Χρ. χαριεντά γ' ἦκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

Συ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος,

καὶ τρισκακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰού, ἰού.

οὔτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.

Χρ. Ἀπόλλων ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι,

τί ποτ' ἐστίν, ὃ τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν;

Συ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυκὶ πράγματα,
ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας

διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν

πάλιν αὖθις, ἦνπερ μὴ ἄλλίπασιν αἱ δίκαι;

Δι. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ.

προσέρχεται γὰρ τις κακῶς πράττων ἀνὴρ.

ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.

Χρ. νῆ Δία· καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.

Συ. ποῦ, ποῦ σ' ἴδ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσῃ εὐθάρως,

- εἰ πάλιν ἀναδλέψειεν ἐξαρχῆς; ὁ δὲ
πολύ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.
Χρ. καὶ τίνα δέδορακε ταῦτα δῆτ' ;
Συ. ἐμὲ τουτονί.
Χρ. ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων ;
Συ. μὰ Δί', οὐμενοῦν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός,
κούκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.
Κα. ὡς σοβαρός, ᾧ Δάματρες, εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιᾶ.
Συ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις ;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
εἰπεῖν ἅ πεπανούρηγκας.
Κα. οἴμωζ' ἄρα σύ.
Δι. νῆ τὸν Δία τὸν Σωτήρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασιν τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ', ὅτι
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.
Συ. οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελαῖς ;
ἐπεὶ πῶθεν θοιμάτιον εἴληφας τοδί ;
ἐχθρὸς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.
Δι. οὐδὲν προτιμῶ σου. φορῶ γὰρ περιιάμενος
τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
Χρ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐστὶ συκοφάντου δήγματος.
Συ. ἄρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή ; σκώπτει τον,
ὅτι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον.
οὐκ ἐπ' ἀγαθῶ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.
Χρ. μὰ τὸν Δί' οὐκουν τῶ γε σῶ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.
Συ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ, ναὶ μὰ Δαί, δειπνήσεται.
Χρ. ὡς δὴ 'π' ἀληθεία, σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος

plo se facturum pollicitus fuerat, si modo visum rursus recipe-
ret? at ille multo potius perdidit nonnullos.

CHREM. Et quemnam sic male adfecit?

SYC. Me ipsum.

CHREM. Num unus ex improbis eras et parietum perfossori-
bus?

SYC. Nihil hercle sani vobis ambobus inest: nec fieri
potest, quin meam habeatis pecuniam.

CAR. Pro magna Ceres! quam se ferocem intulit hic sycophanta! apparet eum fame urgeri.

SYC. Tu quidem mox cito ad forum ibis: ibi enim tormen-
tis cogeris in rota confiteri tua scelera.

CAR. At tu ejula.

JUST. Ita me Jupiter Servator amet, ut magni faciendus est
Græcis omnibus Deus ille, quod sycophantas perditurus est
malos male.

SYC. Hei miser ego! Num tu etiam hujus furti particeps,
me derides? nam alioqui unde accepisti vestimentum hocce?
heri autem te vidi detrito amictum pallio.

JUST. Nihil te moror: gesto enim emtum drachmā ab Eu-
damo anulum huncce.

CHREM. Sed nullum reperias contra sycophantæ morsum.

SYC. Quid est, nisi hoc insignis contumelia est? irridetis;
si quid hic agatis, nondum dixistis. Etenim nulli bono hic
estis.

CHREM. Non tuo hercle: scias hoc velim.

SYC. De meo enim edepol cœnabitis.

CHREM. Ut hoc verum est, ita tu cum tuo teste disrumparis,
nullo cibo repletus.

SYC. Negatis? intus est, ὁ impurissimi, magna vis piscium in frusta concisorum, et carnum assarum. Uhu, uhu, uhu, uhu, uhu, uhu.

CHREM. Odorarisne aliquid, scelus?

JUST. Frigus fortasse, quia tam detrito amictus est pallio.

SYC. Hæccine toleranda sunt, ὁ Jupiter diique ceteri! mene ab istis sic ludibrio haberi! heu, quam crucior, quod vir bonus et patriæ amans hæc mala suffero!

CHREM. Tune patriæ amans et vir bonus?

SYC. Ut nemo alius.

CHREM. Atqui responde mihi quod te interrogabo.

SYC. Quidnam?

CHREM. Esne agricola?

SYC. Tu me adeo insanire putas?

CHREM. Sed mercator?

SYC. Sane eum me esse simulo, siquando usus venit.

CHREM. Quid ergo? num artem aliquam addidicisti?

SYC. Non hercle.

CHREM. Quomodo igitur victitabas, aut unde, quum nihil ageres?

SYC. Publica negotia procuro et privata omnia.

CHREM. Tune? qua impulsus causa?

SYC. Sic lubet.

CHREM. Quomodo igitur tu sis vir bonus, ὁ parietum perfessor, si in iis, quæ nihil ad te adtinent, odium tibi concilias?

SYC. Itane vero ad me non adtinet de mea mihi patria me bene mereri pro meis viribus, ὁ fatue?

Συ διαρῤαγεῖης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος.
ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστίν, ᾧ μιαρατάτω,
πολὺ χρεῖμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὀπτημένων.
ὄ ὄ, ὄ ὄ, ὄ ὄ, ὄ ὄ, ὄ ὄ, ὄ ὄ.

Χρ. κακόδαιμον, ὁσφραίνει τι;

Δι. τοῦ ψύχους γ' ἴσως
ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβῶνιον.

Συ. ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστίν, ᾧ Ζεῦ καὶ θεοί,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ', ὡς ἄχθομαι,
ἔτι χρηστὸς ἂν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς.
σὺ φιλόπολις καὶ χρηστὸς;

Χρ. ὡς οὐδείς γ' ἀνὴρ.

Συ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεῖς ἀπόκριναί μοι.

Χρ. τὸ τί;

Συ. γεωργὸς εἶ;

Χρ. μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἶε;

Συ. ἀλλ' ἔμπορος;

Χρ. ναί, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.

Συ. τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαδες.

Χρ. οὐ μὰ τὸν Δία.

Συ. πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;

Χρ. τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητῆς πραγμάτων,
καὶ τῶν ἰδίων πάντων.

Συ. σύ; τί παθῶν;

Χρ. βούλομαι.

Συ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ᾧ τοιχωρύχε,

εἶ, σοὶ προσήκον μηδὲν, εἴτ' ἀπεχθάνει;

Χρ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἑμαυτοῦ μοι πόλιν

- εὐεργετεῖν μ', ὡς κέπφει, καθ' ὅσον ἂν σθένω;
Χρ. εὐεργετεῖν οὐκ ἔστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
Συ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
καὶ μὴ ἵπιτρέπειν, ἔάν τις ἐξαμαρτάνῃ.
Πρ. οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπιτηδῆς ἢ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν;
Συ. κατηγορεῖ δὲ τίς;
Χρ. ὁ βουλόμενος.
Συ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
Χρ. ὄστ' εἰν ἔμ' ἤκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
Χρ. νῆ Δία, πονηρόν γ' ἄρα προστάτην ἔχει.
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοισ' ἂν, ἡσυχίαν ἔχων,
ζῆν ἀργός;
Συ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανεῖται διατριβὴ τις τῷ βίῳ.
Χρ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις;
Συ. οὐδ' ἂν, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
τὸν Πλούτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.
Χρ. κατάθου ταχέως θοιμάτιον.
Κα. οὗτος, σοὶ λέγει.
Χρ. ἔπειθ' ὑπόλυσαι.
Κα. ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
Συ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος.
Κα. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
Συ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.
Κα. σὺ γὰρ ἀξιούεις τὰλλότρια πρᾶττων ἐσθλείην.
Συ. ὄραξ ἂ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

- CHREM.** Bene mereri de patria estne aliena curare?
SYC. Est sane legibus succurrere, quæ positæ fuerint, et non
permittere, si quis peccet.
CHREM. Annon vero data opera civitas iudices constituit,
qui his præsent?
SYC. At quis nomina defert?
CHREM. Qui vult.
SYC. Atqui is ego sum: proinde in me recidunt civitatis ne-
gotia.
CHREM. Improbum igitur hercle præsidem habet. At non-
ne malles tranquillitate perfruens in otio vivere?
SYC. At tu pecudis vitam commemoras, si nullum erit stu-
dium, in quo ætatem teras.
CHREM. Nec meliora te doceri sineres?
SYC. Non, si mihi dares Plutum ipsum et Batti silphium.
CHREM. Depone ocius vestem.
CAR. Heus tu, tibi dicit.
CHREM. Deinde calceos exue.
CAR. Omnia hæc tibi dicit.
SYC. Quin age, accedat aliquis vestrum huc ad me, si quis
vult.
CAR. Atqui is sum ego.
SYC. Hei miser! interdiu vestibus spoliolor.
CAR. Tu enim vis, aliena negotia curans, cibum habere.
SYC. (*ad testem*) Viden' tu quæ facit? horum te testem voco.

CHREM. Sed in pedes se coniecit, quem adduxi testem.

SYC. Væ mihi ! solus ab istis circumclusus sum.

CAR. Nunc clamitas ?

SYC. Væ iterum mihi !

CAR. Da tu mihi detritum istud pallium, quo amiciam syco-phantam huncce.

JUST. Minime vero : nam Pluto consecratum est dudum.

CAR. Ubinam ergo melius dedicabitur, quam si homini nequam et parietum perfossori injiciatur. At Plutum ornari decoris vestimentis par est.

JUST. Calceis autem istis quid faciemus ? dic mihi.

CAR. Et istos actutum ad frontem, tanquam ad oleastrum, clavis adfigam huic.

SYC. Abibo: nam sentio me multo inferiorem esse vobis. Si vero socium mihi adscivero quempiam, tametsi ficulneum, potens iste Deus ut mihi pœnas det, faxo hodie ; quandoquidem solus et unus tollit manifesto popularem statum, re nec in senatu, nec apud populum deliberata.

JUST. Tu vero, quoniam armatura mea instructus incedis, age in balneum curre : deinde ibi primam stationem obtinens te calefacias : nam et eandem ego olim tenui.

CHREM. Sed balneator protrahet eum foras prehensum testibus : nam, ubi eum viderit, animadvertet ipsum esse ex sequioris notæ hominibus. At nos ingrediamur, ut adores Deum.

Χρ. ἀλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν ἤγες μάρτυρα.

Συ. οἴμοι περιεϊλημμαι μόνος.

Κα. νυνὶ βοᾷς ;

Συ. οἴμοι μάλ' αὖθις.

Κα. ὃς σύ μοι τὸ τριβώνιον, ἴν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.

Δι. μὴ δῆθ'· ἰερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.

Κα. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται, ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον ; Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.

Δι. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χεθήσεται τις ; εἴπ' ἐμοί.

Κα. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα, ὥσπερ κοτίνω, προσπατταλεύσω τουταῖ.

Συ. ἄπειμι γιγνώσκω γὰρ ἤττων ὦν πολὺ ὑμῶν· ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ, καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην, ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἷς ὦν μόνος, τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Βουλὴν πιδῶν τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.

Δι. καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε· ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐστηκώς, θέρου.

καὶ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.

Χρ. ἀλλ' ὁ βαλανεύς ἔλξει θύραζ' αὐτὸν, λαβὼν τῶν ὄρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γινώσεται, ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος. νῶ δ' εἰσίσωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΓΡΑΤΣ, ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ.

- Γρ. ΑΡ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου Θεοῦ,
ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν ;
- Χο. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτάς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
ὦ μεираκίσκη· πυνθάνει γὰρ ὠρικῶς.
- Γρ. φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
- Χρ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.
ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.
- Γρ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε.
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.
- Χρ. τί δ' ἔστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια
ἐν ταῖς γυναιξίν ἦσθα ;
- Γρ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐκ.
- Χρ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι ;
- Γρ. σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνησμαι δείλακτρα.
- Χρ. οὐκουν ἐρεῖς ἀνύσσασα τὸν κνησμὸν τίνα ;
- Γρ. ἄκουε νῦν. ἦν μοι τι μεираκίον φίλου,
πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλὸν,
καὶ χρηστὸν. εἰ γὰρ του δεηθείην ἐγὼ,
ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
ἐγὼ δὲ ἐκείνω ταῦτά πάνθ' ὑπηρέτουν.
- Χρ. τί δ' ἦν, ὅ τι σου μάλιστ' ἐδείξ' ἐκάστοτε ;
- Γρ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἦσχύνετο.
ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἄν ἦτησ' εἴκοσιν

CHOR. (*Deest Chori canticum.*)

ANUS, CHORUS, CHREMYLUS, ADOLESCENS.

AN. Anne optimi senes, ad domum novi istius Dei vere per-
venimus, aut tota via aberravimus ?

CHOR. At scito ad ipsum te pervenisse ostium, adolescen-
tula : nam lepide sciscitaris.

AN. Age ergo, familiarium quempiam evocabo foras.

CHREM. Ne faxis : ego enim ipse egressus sum. Sed quam
obrem maxime veneris, dicere te par est.

AN. Perpetior gravia et nefaria, ὁ amice : nam ex quo
Deus iste cœpit videre, haud vitalem reddidit vitam mihi.

CHREM. Quid vero est ? num tu etiam sycophantia inter
mulieres eras ?

AN. Haud ecastor ego.

CHREM. Aut literam non sortita es, quæ tibi jus daret gra-
tiis bibendi ?

AN. Irrides : ego vero perii. Ita uror misera.

CHREM. Annon itaque properabis dicere, quid te tam male
urat ?

AN. Ausculta. Erat mihi adolescentulus, quem amabam, pau-
per quidem, sed venusto vultu, et pulcher et probus. Nam si
qua re mihi forte opus esset, omnia faciebat mihi decenter et sci-
te ; ego vero vicissim in iisdem omnibus operam ei dabam.

CHREM. Quid autem erat, quod a te peteret maxime ?

AN. Non multa : etenim me impendio reverebatur. Sed
viginti drachmas petebat quandoque ad vestem emendam : octo

autem ad calceos: et tunicam sororibus emere me jubebat, matricumque pallam, frumentumque petebat modios quatuor.

CHREM. Haud multa sane, ita me Apollo amet, ista sunt, quæ commemorasti: sed apparet illum te reveritum esse.

AN. Et hæc quidem non ex avaritia petere se a me dicebat, verum amicitiae gratia, ut meam gestans vestem, mei recordaretur.

CHREM. Hominem narras supra modum tui amantem.

AN. Sed nunc scelestus non eodem amplius erga me est animo: verum prorsus est immutatus. Quum enim placentam istam, ceteraque ei bellaria, quæ huic lanci imposita sunt, misissem, et prædixissem me ad vesperam venturam—

CHREM. Quid fecit? dic mihi.

AN. Placentulam istam nobis insuper remisit, ea lege, ut ne amplius illuc venirem, addito etiam hoc dicerio: *Olim fuere fortes Milesii.*

CHREM. Apparet moribus fuisse non improbis: deinde dives factus, non amplius capitur lenticula: antehac autem præ inopia omnia devorabat.

AN. Atqui antehac quotidie, ita me amet Ceres et Proserpina, ad ostium meum accedebat semper.

CHREM. Efferendi causa?

εἰς ἱμάτιον ὀκτώ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον
ἐκέλευσεν ἂν, τῇ μητρὶ δ' ἱματίδιον·
πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμων τεττάρων.
οὐ πολλὰ τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
εἴρηκας· ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ἤσχυνετο.
καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἔνεκεν μισητίας
αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὐνεκα,
ἵνα τοῦμὸν ἱμάτιον φορῶν, μεμνητό μου.
λέγεις ἐρῶντ' ἄνδρα πον ἐκνομιάτατα.
ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει
τὸν αὐτόν· ἀλλὰ πολὺ μεδέστηκεν πᾶν.
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλάκοῦντα τουτοῦν,
καὶ τᾶλλα τὰπὶ τοῦ πῖνακος τραγήματα
ἐπόντα πεμψάσης, ὑπειπούσης δ', ὅτι
εἰς ἐσπέραν ἤξοιμι - - -

Xρ. τί σ' ἔδρασ'; εἴπ' ἐμοί.

Γρ. ἄμνητα προσεπέπεμψεν ἡμῖν τουτοῦν,
ἐφ' ᾧ τ' ἐκέῖσε μηδέποτε μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΛΗ-
ΣΙΟΙ.

Xρ. δῆλον ὅτι τοῦς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
ἔπειτα πλουτῶν, οὐκέθ' ἤδετα φακῆ·
προτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἄπαντ' ἐπήσθιε.

Γρ. καὶ μὴν προτοῦ γ' ὄσημέραι, νῆ τῷ θεῷ,
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμὴν.

Xρ. ἐπ' ἐκφοράν;

- Γρ. μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἐρῶν ἀκοῦσαι.
- Χρ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
Γρ. καὶ, νῆ Δί', εἰ λυπομένην γ' αἴσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.
Χρ. ἔπειτ' ἴσως ἤτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα ;
Γρ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὅτι προσέβλεψέν με τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
Χρ. μόνος γὰρ ἦδεν', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.
Γρ. καὶ τὰς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη.
Χρ. ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν.
Γρ. ὄξεν τε τῆς χροῶς ἔφασκεν ἡδύ με.
Χρ. εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νῆ Δία.
Γρ. τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.
Χρ. οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος· ἀλλ' ἠπίστατο
γραδὸς καπρώσης τὰ φόδια κατεσθίειν.
Γρ. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις αἰεὶ.
Χρ. τί γὰρ ποιήσῃ, φράζε, καὶ πεπράξεται.
Γρ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νῆ Δία,
τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ, πάλιν μ' ἀντευποιεῖν
ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιος ἔστ' ἔχειν.
Χρ. οὐκοῦν καθ' ἐκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι ;
Γρ. ἀλλ' οὐδέποτε με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
Χρ. ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ' οὐκέτι ζῆν σ' οἴεται.
Γρ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε.

- AN. Non ecastor, sed tantum vocis meæ audiendi cupidus.
CHREM. Quin immo accipiendi gratia.
AN. Tum pol, siquando tristem me esse sentiret, *anaticulam*
me et *palumbulam* blande vocabat.
CHREM. Deinde forte nummos petebat ad calceos.
AN. Majoribus autem Eleusiniis quia vectam me carpento
forte quis adspexisset, ob id toto die vapulavi: tanta æmula-
tio inceserat illum adolescentulum.
CHREM. Nam lubenter, uti videtur, comedebat solus.
AN. Quin et manus me perpulchras habere solebat dicere.
CHREM. Quum scilicet porrigerent viginti drachmas.
AN. Cutemque meam suave dicebat olere.
CHREM. Merito hercle, siquando nimirum Thasium infunde-
res.
AN. Adspectumque me habere mollem et pulchrum.
CHREM. Non inficetus erat homo, sed sciebat vetulæ suban-
tis viatica comedere.
AN. Hæc itaque Deus iste, ὁ amice, non recte facit, qui pro-
fitetur se injuria lacessitis præsto futurum semper.
CHREM. Quid igitur faciat, dic; et effectum dabitur.
AN. Ecastor æquum est cogere eum, qui a me beneficia ac-
ceperit, ut mihi vicissim beneficiat: aut indignus est qui ne mi
nimo quidem fruatur bono.
CHREM. Nonne igitur singulis tibi noctibus referebat gra-
tias?
AN. At dicebat se vivam me nunquam deserturum.
CHREM. Recte quidem: at nunc non amplius vivere te pu-
tat.
AN. Præ mærore enim contabui, ὁ amicissime.

CHREM. Non : sed putrefacta es, ut mihi videris:

AN. Itaque profecto per anulum me transire feceris.

CHREM. Si quidem is anulus sit cribri circulus.

AN. Sed eccum, ipse hic advenit adolescentulus, de quo dudum conqueror. Videtur comissatum ire.

CHREM. Apparet. Coronam etenim gestans et facem incedit.

AD. Salvere jubeo.

AN. Quid ait?

AD. Amica vetus, celeriter sane incanuisti, cœlum testor.

AN. Misera ego, quanta contumelia adficior!

CHREM. A multo tempore, te non videtur vidisse.

AN. Quanto tempore, miser, qui heri apud me fuerit?

CHREM. Ergo contra ei evenit, atque aliis plerisque: ebrius enim, ut apparet, acutius cernit.

AN. Minime: sed semper incompositis fuit moribus.

AD. O rex maris Neptune, et dii seniles, quantum rugarum in facie habet!

AN. Ah, ah! facem mihi ne admove.

CHREM. Recte sane autumat. Si enim ipsam vel unica scintilla attigerit, tanquam vetustum oleæ ramum eam comburet.

AD. Vin' aliquantisper mecum ludere?

AN. Ubinam, miser?

AD. Istic, sumtis nucibus.

AN. Quemnam ludum?

Χρ. οὐκ· ἀλλὰ κατασέσηπας, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.

Γρ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.

Χρ. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ἂν τηλία.

Γρ. καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται, οὔπερ πάσαι κατηγοροῦσα τυγχάνω· ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.

Χρ. φαίνεται.

στέφανόν γέ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται.

Νε. ἀσπάζομαι.

Γρ. τί φησιν;

Νε. ἀρχαία φίλη,

πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νῆ τὸν οὐρανόν.

Γρ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι.

Χρ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἠρακέναι.

Γρ. ποίου χρόνου, ταλάνταδ', ὅς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;

Χρ. τούναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα.

μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.

Γρ. οὐκ· ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.

Νε. ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρῆστυτικοὶ,

ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὄσας ἔχει.

Γρ. (ᾶ, ᾶ) τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερ'.

Χρ. εὔ μέντοι λέγει.

ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,

ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.

Νε. βούλει διὰ χρόνου πρὸς με παῖσαι;

Γρ. ποῖ, τάλαν;

Νε. αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα.

Γρ. παιδιὰν τίνα;

- Νε. πόσους ἔχεις ὀδόντας ;
 Χρ. ἀλλὰ γνώσομαι
 καὶ γὰρ. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως, ἢ τέτταρας.
 Νε. ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
 Γρ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,
 πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.
 Νε. ὄναιο μέντ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
 Χρ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει.
 εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύδιον,
 ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.
 Γρ. γέρων ἀνήρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
 Νε. πειρᾶ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων
 ἐφάπτεται σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
 Γρ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὡ βδελυρὲ σύ.
 Χρ. μὰ τὴν Ἑκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
 ἀλλ', ὡ νεανίσκ', οὐκ ἐὼ τὴν μείρακα
 μισεῖν σε ταύτην.
 Νε. ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
 Χρ. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.
 Νε. τί κατηγορεῖ ;
 Χρ. εἶναί σ' ὑβριστὴν φησὶ, καὶ λέγειν, ὅτι
 ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ἮΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΑΗ-
 ΣΙΟΙ.
 Νε. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαι σοι.
 Χρ. τὸ τί ;
 Νε. αἰσχυρόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ
 οὐκ ἄν ποτ' ἄλλω τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν·
 νῦν δ' ἄπιθι χαιρών, ξυλλαβῶν τὴν μείρακα.

- AD. Quot habes dentes ?
 CHREM. At cognoscam ego etiam : habet enim tres fortasse,
 aut quatuor.
 AD. Solve : nam unicum tantum molarem habet.
 AN. Homo miserrime ! non mihi videris esse sanæ mentis,
 qui coram tot viris me conviciis perfundis.
 AD. Equidem tibi prodesset, si quis te calida perfunderet.
 CHREM. Non sane, quia nunc mangonice sese habet : sin ab-
 luatur ista cerussa, videbis manifesto faciei rugas.
 AN. Quum sis homo senex, deliras, uti video.
 AD. Fortasse attentat te, et papillas contrectat tuas, existi-
 mans hæc se clam me facere.
 AN. Non meas quidem, non inquam, sceleste, ita me Venus
 amet.
 CHREM. Non sane, ita mihi Hecate propitia sit : nam uti-
 que insanirem. Verum tamen, ó adolescens, non sinam ado-
 lescentulam ut odio habeas istam.
 AD. Ego vero eam efflictim amo.
 CHREM. Atqui te accusat.
 AD. Qua de re accusat ?
 CHREM. Ait te petulantem esse et dicere, *Olim fortes fuisse
 Milesios.*
 AD. Ego de hac tecum non contendam.
 CHREM. Quid ita ?
 AD. Reverentia ætatis tuæ : nam nunquam alteri concessissem
 ut istuc faceret. Nunc vero lætus abi adsumta adolescentula.
 VOL. II. H

CHREM. Novi mentem tuam, novi: non amplius forte vis esse cum illa.

AN. Quis autem est permissurus?

AD. Non sollicitarem sane anum subagitatam inde a tredecies mille annis.

CHREM. At tamen quoniam vinum non dedignatus es bibere, etiam fæx tibi exhaurienda erit.

AD. Sed hæc fæx est nimis vetus et putris.

CHREM. Ergo colum istis omnibus medebitur.

AD. Sed abi intro: Deo enim volo ingressus dedicare coronas hasce, quas habeo.

AN. Ego vero ei etiam aliquid dicere volo.

AD. At ego jam non intrabo.

CHREM. Bono animo es: nihil formida: non enim tibi vim inferet.

AD. Recte omnino mones: nam satis multo tempore eam sublevi.

AN. I præ: ego autem pone te ingrediar.

CHREM. Quam pertinaciter, ð supreme Jupiter, hæc anicula, velut ostreum, adolescenti adhærescit!

CHOR. (*Deest Chori canticum.*)

CARIO, MERCURIUS, SACERDOS JOVIS,
CHREMYLUS, ANUS, CHORUS.

CAR. Quis est, qui pultat fores? quid hoc est? nemo, ut videtur, pultat: sed nimirum ostiolum sic temere sonitu edito gemit.

MERC. Tibi, tibi inquam dico, Cario, resiste.

Χρ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιόις ἴσως εἶναι μετ' αὐτῆς.

Γρ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;

Νε. οὐκ ἂν διαλεχθῆιην διεσπλεκαυμένη ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.

Χρ. ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τρύγα.

Νε. ἀλλ' ἔστι κομιδῆ τρυξ παλαιὰ καὶ σαπρά.

Χρ. οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.

Νε. ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι.

ἐλθῶν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ', οὓς ἔχω.

Γρ. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι.

Νε. ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι.

Χρ. θάρρει, μὴ φοβοῦ.

οὐ γὰρ βιάσεται.

Νε. πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις.

ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουσιν χρόνον.

Γρ. βιάδιξ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.

Χρ. ὡς εὐτόμως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γράδιον,

ὡσπερ λεπὰς, τῷ μεираκίῳ προσίσχεται.

Χο. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ᾠδὴ.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΕΡΜΗΣ, ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ,
ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κα. ΤΙΣ ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;

οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον

φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾶ.

Ερ. σέ τοι, σέ τοι

λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον.

Κα.

οὗτος, εἴπ' ἔμοι,

σύ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτως ἰσφύδρα;

Ερ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον εἶτ' ἀνέωξάς, με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,
ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παῖδιά,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὄν.

Κα.

εἴπ' ἔμοι,

τί δ' ἐστίν;

Ερ.

ὁ Ζεὺς, ὃ πόνηρε, βούλεται,

ἐς ταυτὸν ἡμᾶς ξυγκυκῆσας τρυβλίον,
ἀπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

Κα.

ἢ γλώττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.
ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς;

Ερ.

ὅτι δεινότατα πάντων πραγμάτων,
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἐν
ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς.

Κα.

μὰ Δί', οὐδέ γε

θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.

Ερ.

καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἤττον μέλει·
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα ἀπιτέτριμμαί.

Κα.

σωφρονεῖς.

Ερ.

πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
πάντ' ἀγάθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν, μέλι,

CAR. Eho, dic mihi, tune fores pultabas tam improbe?

MERC. Non hercle, sed jam pultaturus eram: deinde occupasti aperire. Sed curriculo curre et evoca huc herum, deinde uxorem ejus et liberos, deinde et famulos, deinde canem, deinde te ipsum, deinde porcum.

CAR. Dic mihi, quid est?

MERC. Jupiter, o miserrime, vult in eodem vos commistos catino universos in Barathrum injicere.

CAR. Istiusmodi rerum nuntio lingua exciditur. Sed cur tandem hæc facere cogitat nobis?

MERC. Quia facinus gravissimum patrastis. Ex quo enim denuo cœpit videre Plutus, nemo nec thus, nec laurum, nec libum, nec victimam, nec aliud quicquam nobis diis sacrificat.

CAR. Non hercle; neque sacrificabit. Male enim nostri curam gerebatis tunc.

MERC. De ceteris quidem diis minus anxie laboro: at ego perii et interii.

CAR. Recte sapis.

MERC. Antea enim apud cauponas mane statim habebam omnis generis lautitias, offam vino subactam, mel, caricas, quæcun-

que par est Mercurium edere: nunc autem esuriens, sursum porrectis pedibus, requiesco.

CAR. Nonne vero merito, ut qui damno cauponas mactabas subinde, quum tamen istiusmodi bona ab illis haberes?

MERC. Heu miser ego! heu placentam quarto cujusvis mensis die pistam!

CAR. *Absentem desideras et frustra vocas.*

MERC. Eheu pernam, quam ego comedebam!

CAR. Uni tu pernae innixus hic sub dio salta.

MERC. Et intestina calida, quæ ego comedebam!

CAR. Intestinorum tormina te videntur vexare.

MERC. Eheu calicem æquali portione vini et aquæ temperatum!

CAR. Hoc insuper epoto, quamprimum hinc facesse.

MERC. Numquid me amicum tuum ope tua juvares?

CAR. Si ejusmodi re tibi opus est, in qua tibi prodesse possim.

MERC. Si mihi panem bene pistum præbens, comedere dares, et magnum frustum carnis victimarum earum, quibus intus sacrificatis.

CAR. At illa efferri nefas est.

MERC. Atqui quando aliquod vasculum heri tui surripiebas, semper ego faciebam, ut latere posses.

CAR. Ea quidem conditione, ut ipse particeps fieres, ó parietum perfossor: nam obvenire tibi solebat grandis placenta bene pista.

MERC. Quam deinde solus comedere solebas.

CAR. Non enim partem æquam plagarum mecum accipiebas, siquando deprehenderer flagitio aliquo commisso.

MERC. Ne memineris veterum malorum, si Phylen occupasti. Sed, per deos obsecro, contubernalem me recipite.

ἰσχάδας, ὅς' εἰκός ἐστιν Ἐρμῆν ἐσθίειν
νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

Κα. οὐκ οὐν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
ἐνίοτε, τοιαύτ' ἀγάθ' ἔχων;

Ερ. οἴμοι τάλας,

οἴμοι πλακοῦντος, τοῦ ἕν τετραδί πεπεμμένου.

Κα. ΠΟΘΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΤΗΝ
ΚΑΛΕΙΣ.

Ερ. οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον.

Κα. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

Ερ. σπλάγχχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον.

Κα. ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν.

Ερ. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσω κεκραμένης.

Κα. ταύτην ἐπιπιῶν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις;

Ερ. ἄρ' ἀφελήσαις ἂν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;

Κα. εἴ του δέει γ', ὧν δυνατὸς εἰμί σ' ἀφελεῖν.

Ερ. εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικόν,
ὧν δύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.

Κα. ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.

Ερ. καὶ μὴν ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
ὑφέλοι', ἐγὼ σε λανθάνειν ἐποίουν αἰέ.

Κα. ἐφ' ᾧ τε μετέχειν καὶ τὸς, ᾧ τοιχωρῶχε.
ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.

Ερ. ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.

Κα. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πηληγὰς ἐμοί,
ὅπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.

Ερ. μὴ μνησικακήσης, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.

ἀλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν δέξασθ' ἐμέ.

Κα. ἔπειτ', ἀπολιπῶν τοὺς θεοὺς, ἐνθάδε μενεῖς ;

Ερ. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολύ.

Κα. τί δέ; ταῦτο μολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ ;

Ερ. ΠΑΤΡΙΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΠΑΣ' ΙΝ' ΑΝ ΠΡΑΤΤῆ
ΤΙΣ ΕΥ.

Κα. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὦν.

Ερ. παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἰδρύσασθ' ἐμέ.

Κα. Στροφαῖον ; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.

Ερ. ἀλλ' Ἐμπολαῖον.

Κα. ἀλλὰ πλουτοῦμεν τί οὖν

Ἐρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν ;

Ερ. ἀλλὰ Δόλιον τοῖνον.

Κα. Δόλιον ; ἤκιστά γε.

οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἀπλῶν τρόπων.

Ερ. ἀλλ' Ἡγεμόνιον.

Κα. ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,

ᾧσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.

Ερ. Ἐναγώνιος τοῖνον ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἔρεῖς ;

Πλούτῳ γὰρ ἐστὶ τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικῶς καὶ γυμνικῶς.

Κα. ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν

οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.

οὐκ ἔτι δὲ πάντες οἱ δικάζοντες θαμὰ

σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.

Ερ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσῴω.

Κα. καὶ πλῦνέ γε

αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιτίας,

CAR. Itane, diis relictis, hic manebis ?

MERC. Vestra enim conditio est melior multo.

CAR. Quid vero? num transfugere tibi lepidam videtur?

MERC. *Patria enim est omnis regio ubi homini bene est.*

CAR. Quem, quaeso, usum nobis praestabis, si hic fueris ?

MERC. Januae vertendae me praesidem facitote.

CAR. Vertendae? atqui nihil opus est versutiis.

MERC. At negotiationum.

CAR. At nunc ditescimus. Quid ergo Mercurium Caupona-
rium alere nobis opus est ?

MERC. Itaque doli artificem.

CAR. Doli? minime. Non enim opus est jam dolo, sed sim-
plicibus moribus.

MERC. At viæ ducem.

CAR. Sed Deus jam videt: adeoque duce non amplius indi-
gebimus.

MERC. Itaque certaminum praeses ero: et quid adhuc dices?
Pluto enim convenientissimum est instituire certamina musica
et gymnica.

CAR. Quam bonum est cognomina multa habere! iste enim
hac ratione invenit sibi victum. Non temere omnes iudices om-
ni saepe studio contendunt, ut multis tribunalium literis inscri-
bantur.

MERC. Itaque hac conditione ingrediar.

CAR. Et quidem elue ipse ad puteum accedens exta victima-
rum, ut statim officiosum te mihi probes.

SAC. Quis possit mihi certo indicare, ubi sit Chremylus?

CHREM. Quid est, vir optime?

SAC. Quid, nisi male? Ex quo enim Plutus iste cœpit videre, pereo fame: nam quod comedam, non habeo, tametsi sum sacerdos Jovis Servatoris.

CHREM. Quænam vero, amabo, causa est hujus rei?

SAC. Nemo dignatur amplius sacrificare.

CHREM. Quam ob rem?

SAC. Quia omnes sunt divites. At tunc, quum nihil habebant, mercator salvus reversus domum mactabat victimam aliquam: alius item quispiam, quod judicio absolutus fuisset: alius vero litabat, et invitabat sacerdotem: nunc nemo sacrificat prorsus quicquam, neque in fanum intrat, nisi cacatum plus quem decies milleni.

CAR. Nonne ergo ex his, quæ tibi rite obveniunt, sumis?

SAC. Igitur ipse etiam mihi videor, Jove Servatore deserto, hic mansurus.

CHREM. Bono animo es: nam Deo volente, bene erit. Jupiter enim Servator hic adest, sponte adveniens.

SAC. Omnia bona itaque nuntias.

CHREM. Dedicabimus ergo actutum, manta modo, Plutum in eo loco, ubi antehac erat, ærarium Deæ perpetuo custodiens.

ἴν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῆς.

Ιε. τίς ἂν φράσειε ποῦ ἴστι Χρεμύλος μοι σαφῶς;

Χρ. τί δ' ἐστίν, ὦ βέλτιστε;

Ιε. τί γὰρ ἄλλ', ἢ κακῶς;

ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλούτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν, ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω, καὶ ταῦτα τοῦ Σωτήρος ἱερεὺς ἂν Διός.

Χρ. ἢ δ' αἰτία τίς ἐστίν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;

Ιε. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.

Χρ. τίνας οὐνεκα;

Ιε. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε, ὅτ' εἶχον οὐδὲν, ὁ μὲν ἂν ἦκων ἔμπορος ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθεῖς· ὁ δὲ τίς ἂν δίκην ἀποφυγῶν· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιιερεῖτό τις, καὶ μετεκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἷς θύει τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται, πλὴν ἀποπατησόμενοι γε πλεῖν ἢ μυρίοι.

Κα. οὐκ οὐκ τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;

Ιε. τὸν οὖν Δία τὸν Σωτήρα καὶ τὸς μοι δοκῶ χαίρειν ἑάσας, ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.

Χρ. θάρρει. καλῶς ἔσται γὰρ, ἣν θεὸς θέλη. ὁ Ζεὺς ὁ Σωτήρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε, αὐτόματος ἦκων.

Ιε. πάντ' ἀγαθὰ τοῖνον λέγεις.

Χρ. ἰδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περιμένε, τὸν Πλούτον, οὔπερ πρότερον ἦν ἰδρυμένος, τὸν ὀπισθόδομον αἰεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ. ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δάδας ἡμμένας,

ἴν' ἔχων προσηγῆ τῷ θεῷ σύ.

Ιε. :

πάνυ μὲν οὖν
δεῖν ταῦτα χεῖρ.

Χρ.

Γρ.

Χρ.

τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.

ἐγὼ δὲ τί ποιῶ ;

τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
ιδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἡλθεῖς αὐτῇ ποικίλα.

Γρ.

Χρ.

ὣν δ' οὐνεκ' ἡλθον ;

πάντα σοι πεπράξεται.
ἤξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἐσπέραν.

Γρ.

Κα.

ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νῆ Δί', ἐγγυᾶ σύ μοι
ἤξειν ἐκείνον ὡς ἔμ', οἶσω τὰς χύτρας.

καὶ μὴν πολλὰ τῶν ἄλλων χυτῶν τάναντία
αὐταὶ ποιοῦσι. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις
ἡ γεαῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω· ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

Χορός.

οὐκ ἔτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
εἰς τοῦπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ἀδούλιας ἔπεσθαι.

Sed efferat aliquis huc faces incensas, ut tu eas gestans præcedas ante Deum.

SAC. Omnino quidem hæc fieri oportet.

CHREM. Plutum aliquis evocet foras.

AN. Ego vero quid faciam ?

CHREM. Ollas, quibus Deum dedicabimus, cape, et in capite fer modeste, siquidem venisti varia veste induta.

AN. Et illa, quorum causa veneram ?

CHREM. Omnia confient. Veniet enim ad te adolescentulus ad vesperam.

AN. At tu quidem si pro illo spondeas venturum eum ad me, ita ecce ego portabo ollas.

CAR. Profecto ollis istis contra atque aliis evenit ; nam ceteris quidem ollis anus in summo est : huic autem nunc anui in superficie sunt ollæ.

CHOR. Haud amplius itaque decet nos cunctari, sed recedere retrorsum : nos enim cantantes oportet istos a tergo sequi.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ *ἀνὴρ Πραξαγόρας.*

ΑΝΗΡ ΤΙΣ.

ΧΡΕΜΗΣ.

Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

ΚΗΡΤΞ.

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΝΕΑΝΙΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ARISTOPHANIS

ECCLESIAZUSÆ.

PRAXAGORA, MULIERES QUÆDAM, CHORUS.

PRAX. O LUCIDUM jubar lychni fictilis, conspicuis in locis perquam commode suspensum, (namque tuam originem fortunasque exponemus, ó lychne; nempe rota ductus impulsu figuli, singulis in naribus splendor Solis honores habes.) da motu tuo conducta flammæ signa. Tibi quippe uni aperimus consilia nostra; atque adeo merito, siquidem in cubiculis nostris dum varias rei Venereæ schemas experimur, tu nobis ades, neque quisquam ex ædibus abigit oculum tuum, crissantium corporum inspectorem. Solus autem, ó lychne, in arcanos usque feminum recessus lucas, deustulans pullulantes pilos: tum etiam nobis cellas frugibus et Lyæo latice refertas furtim reserantibus ades. Ac in hisce omnibus adjutor quum sis, nihil

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πρ. Ω ΛΑΜΠΡΟΝ ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου, κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρητημένον, (γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν· τροχῶ γὰρ ἐλαθεῖς κεραμικῆς ῥύμης ἀπο, μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.) ὄρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα. σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν· εἰκότως, ἐπεὶ κὰν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τράπων πειρωμέναισι πλεσίον παραστατεῖς· λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων. μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀπορρήτους μυχοὺς λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανδοῦσαν τρεῖχα· στοάς τε, καρποῦ βακχίου τε νόματος πλήρεις, ὑπογνώσαισι συμπαραστατεῖς·

καὶ ταῦτα συνδραῖν, οὐ λαλεῖς τοῖς πλεσιον.
 ἀνδ' ὧν ξυνείσει καὶ τὰ νῦν βουλευµατα,
 ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
 ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν, ἃς ἤκειν ἐχεῖν.
 καὶ τοι πρὸς ὄρθρον ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
 αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡµᾶς ἔδρας,
 ὡς Σφυροµαχὸς ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι·
ΔΕΙΤΑΣ ΕΤΑΙΡΑΣ ΕΓΚΑΘΙΖΟΜΕΝΑΣ

ΛΑΘΕΙΝ.

τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐρράµµένους
 ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἶρητ' ἔχειν;
 ἢ θαιµάτια τάνδρεῖα κλειψάσαις λαβεῖν
 ἢν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὄρω τονδὶ λύχνον
 προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
 μὴ καὶ τις ὧν ἀνήρ ὁ προσιῶν τυγχάνη.
 ὦρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀργίως,
 ἡµῶν προσιόντων, δεύτερον κεκόκκυκεν.
 ἐγὼ δέ γ' ὑµᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγόρου
 τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ, φέρε, τὴν γείτονα
 τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, τρυγωνῶσα τὴν θύραν.
 δεῖ γὰρ τὸν ἀνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

Γυ. α'.

Πρ.

Γυ. β'.

ἤκουσά τοι
 ὑποδοµένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
 ἄτ' οὐ καταδαξθούσ'. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὃ φίλτάτη,
 (Σαλαµίνιος γὰρ ἐστίν, ὃ ξύνειµ' ἐγὼ)
 τὴν νύκτ' ὅλην ἤλαυνέ µ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
 ὥστ' ἄρτι τουτὶ θαιµάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

Γυ. α'.

καὶ μὴν ὄρω καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωστράτην

tamen vicinis enuntias. Quamobrem conscius eris præsentium consiliorum, quæcunque Sciris decreverunt mulieres amicæ meæ. Sed nulla earum adest, quas venisse oportuit: et tamen jamjam lucescet hoc: actutum habebitur concio, et sedes nobis capiendæ sunt, ut olim Sphyromachus dixit, si satis meministis: *Oporet mulieres inter viros sedentes latere.* Quidnam autem sit? an nondum consuerunt barbas, quas ut haberent constitutum fuerat? an vero vestes virorum subducere eis difficile fuerit? Atat advenientem lucernam prospicio. Age, mihi retro huc concedendum est, ne forte qui horsum venit, vir aliquis siet.

MUL. I. Nunc eundi tempus est: præco enim modo prodeuntibus nobis domo altera vice cantavit.

PRAX. At ego vos opperiens noctem perpetem vigilavi. Verum age, hanc vicinam e proximo evocem, leniter scalpens januam. Cauto enim opus est, ne quid vir ejus persentiscat.

MUL. II. Audivi sane, dum mihi induco calceos, scalptionem digitorum tuorum, quippe quæ non dormiebam; siquidem vir, ὁ mea tu (Salaminius autem est quicum nupta sum ego) tota me nocte usque et usque agitavit in stragulis. Itaque adeo illius vestem nunc demum capere potui.

MUL. I. Atat video prodeuntem Clinaretam, et Sostratam, et una cum iis vicinam hanc Philænetam.

PRAX. Ecquid festinabitis vos? Sancte enim dejeravit Glyce, quæ nostrum postrema venerit, eam tribus vini congiis et cicerum chœnice multatum iri.

MUL. I. En, Smicythionis non vides Melistichen in virilibus calceis festinantem? Ea quidem sola mihi videtur a viro exisse otiose.

MUL. II. Quid? nonne vides cauponis uxorem Geustratam dextra lampadem tenentem, unaque Philodoreti et Chæretadæ sponsam?

PRAX. Sed et alias bene multas video horum tendentes, mulierum quæ sunt in urbe excellentissimas quasque.

MUL. III. Ego quidem, ð dilecta, diu multumque fui sollicita, donec e domo furtim elabi potuerim. Vir enim meus totam noctem misere tussit, trichiis here in cœna offertus.

PRAX. Sedete igitur, ut vos, quando huc omnes convenisse video, de iis interrogem, quæ in Sciris decreta sunt, quo sciam ea feceritis nec ne.

MUL. IV. Ego sane: nam primum omnium alas habeo hirsutiores fruticeto, itidem ut convenerat. Tum vero, si quando vir meus ad forum se conferret, totum corpus perungebam, et sic stans in sole toto die excoquebar.

MUL. V. Ego quoque: novaculam enim domo eeci extemplo, tota ut pilosa fierem, neque quicquam mihi cum muliere simile esset.

PRAX. Habetis vero barbas, quibuscum ut conveniremus, nobis omnibus edictum fuerat?

- προσιούσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.
 Πρ. οὐκ οὖν ἐπέξεσθ', ὡς Γλύκη κατώμοσε τὴν ὑστάτην ἤκουσαν οἴνου τρεῖς χοᾶς ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεβίνθων χοίника.
 Γυ. α'. τὴν Σμικυθίωνος οὐχ ὄρας Μελιστίχην σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ κατὰ σχολὴν παρὰ τὰνδρὸς ἐξελεθεῖν μόνη.
 Γυ. β'. τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὄρας Γευσιστρατῆν, ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα; καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;
 Πρ. ὄρα ἡ προσιούσας χ' ἀτέρας πολλὰς πάνυ γυναῖκας, ὅτι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.
 Γυ. γ'. καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὃ φιλτάτη, ἐκδραῖσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην ἔβηττε, τριχίδων ἐσπέρας ἐμπλήμενος.
 Πρ. κἀθησθε τοίνυν, ὡς ἀν' ἀνέρωμαι τάδε ὑμᾶς, ἐπειδὴ ξυλλελεγμένας ὄρα, ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.
 Γυ. δ'. ἔγωγε. πρῶτον μὲν γ' ἔχω τὰς μασχάλας λόχμης δασυτέρας, κατὰπερ ἦν ξυγκείμενον· ἔπειθ', ὅπότε ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου, ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὄλον, δι' ἡμέρας ἐχλαινόμην ἐστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.
 Γυ. ε'. κἀγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας ἔρριψα πρῶτον, ἵνα δασυθῆν ὅλη, καὶ μηδὲν εἶην ἔτι γυναικί προσφερέης.
 Πρ. ἔχετε δὲ τοὺς πάγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν πάσαισιν ἡμῖν, ὅπότε συλλεγοίμεθα;

- Γυ. δ'. *νῆ τὴν Ἐκάτην, τὸν καλὸν ἔγωγε τουτονί.*
 Γυ. ε'. *κᾶγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγω καλλίονα.*
 Πρ. *ὑμεῖς δὲ τί φατέ;*
 Γυ. δ'. *φασί· κατανούουσι γάρ.*
 Πρ. *καὶ μὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὄρω πεπραγμένα.*
Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,
καὶ θαιμάτια τάνδρεια, καθάπερ εἵπομεν.
 Γυ. ζ'. *ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην*
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.
 Γυ. α'. *τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ἃν πέρδεται.*
νῆ τὸν Δία τὸν Σωτήρ', ἐπιτήδειός γ' ἂν ᾔην,
τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλοι τὸν δῆμιον.
 Πρ. *λέγοιτ' ἂν ὅπως καὶ τὰπὶ τούτοις δράσομεν,*
ἕως ἔτ' ἐστὶν ἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἢ κκλησία δ', εἰς ἣν παρσκειύασμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.
 Γυ. α'. *νῆ τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἔδρας*
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν Πρυτανέων καταντικρύ.
 Γυ. η'. *ταυτί γέ τοι, νῆ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα*
πληρουμένης ξάινομι τῆς ἐκκλησίας.
 Πρ. *πληρουμένης, τάλαινα;*
 Γυ. η'. *νῆ τὴν Ἄρτεμιν,*
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροώμην ἄρα
ξάινοσα; γυμνὰ δ' ἐστὶ μου τὰ παιδία.
 Πρ. *ἰδοὺ γέ σε ξάινοουσαν, ἣν τοῦ σώματος*
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλὰ γ' ἂν πάδοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι

- MUL. IV. Ego quidem, per Hecaten, pulchram hancce habeo.
 MUL. V. Ego itidem unam, Epicratis barba non paulo pulchriorem.
 PRAX. Vos autem quid autumatis?
 MUL. IV. Habere se autumant; dictis enim adnuunt.
 PRAX. Et quidem cetera vobis, ut video, factitata sunt: Laconicos enim calceos habetis et scipiones, vestesque viriles, prout a nobis præceptum fuerat.
 MUL. VI. Ego quidem hunc Lamiae dormientis baculum domo etiam mecum extuli.
 MUL. I. Hic sane unus ex iis baculis est, quorum pressus pondere pedit Lamias. Aptus esset, per Jovem Servatorem hic homo, si Panoptæ renonem indueret, carnificem quibus vellet modis ludificari.
 PRAX. Dicite, quæso, dum adhuc astra in cælo apparent, qui tandem ea, quæ posthæc agenda sunt, faciemus? conventus enim, ad quem nos accinximus, statim ad Aurora inchoabitur.
 MUL. I. Sane Ecastor: itaque capere te sedem oportet ex adverso tribunalis, in quo Prytanes sedent.
 MUL. VII. Hæc quidem mecum adtuli, ut congregata concione carminare possim.
 PRAX. *Congregata?* misera.
 MUL. VII. Ita sane, per Dianam. Qui enim minus bene rhetores audiam, si carminem! nudi autem mihi sunt pueri domi.
 PRAX. Ecce vero carminantem! quam quidem nullum corporis membrum oportebat ostendere spectatoribus. Res vero bella et nimis jocosa nobis accideret, si frequenti in populi cæ-

tu transcendens subsellia nostrum quæpiam, rejecta veste eugium ostenderet. Sin priores sederimus, collectis vestibus, latibimus. Quum vero barbas demiserimus, quas illic ori nostro circumligabimus, quis, amabo, nos videns non reputaverit viros? Agyrius enim Pronomi barbam habens, cunctos fefellit: atqui prius mulier erat: nunc autem, ut vides, summum in republica locum tenet. Quocirca, per diem crastinum obsecro, tam magnum audeamus facinus, si qua ratione urbis administrationem capere possimus, quo boni quidpiam in eam conferamus. Nunc enim nec velis nec remis ratem provehimus.

MUL. VII. At quæso tandem, quonam fiet modo, ut mulierum conventus concionari possit?

PRAX. Sane vero nihil facilius. Quippe vulgo dictitant, eos ex adolescentibus, qui plurimum subiguntur, dicendi peritissimos esse: id autem nobis per fortem fortunam suppetit.

MUL. VII. Nescio ego. Periculosa autem res est inexperientia.

PRAX. Inde est quod huc data opera convenimus, ut ante meditemur quæ nobis illic dicenda erunt: age autem, nonne ocus barbam tibi circumligabis, tuque et ceteræ omnes, quæ in dicendo exercitiæ sunt?

MUL. VIII. Quænam autem, ô stulta, nostrum loqui nescit?

PRAX. Age igitur, barbam tu tibi præliga, citoque vir fias. Ego autem, positus in medio coronis, barbam et ipsa mihi cir-

ὁ δῆμος ὦν, κᾶπειθ' ὑπερβαίνουσά τις ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἦν δ' ἐγκαθιζώμεσθα πρότεροι, λήσομεν ξυστειλάμεναι θαιμάτια· τὸν πάγωνά τε ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ, τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἀνδρας ἡγήσαιθ' ὄρων;
'Αγύρριος γοῦν τὸν Προνόμου πάγων' ἔχων λέληθε· καὶ τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.
νοὺν δ', ὄρας, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.
τούτου γέ τοι, νῆ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, τόλμημα τολμῶμεν τοσούτον, οὐνεκα, ἦν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα δυνώμεθ', ὥστ' ἀγαθόν τι πράξαι τὴν πόλιν.
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.

Γυ. η'. καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία δημηγορήσει;

Πρ. πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που. λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν· ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.

Γυ. η'. οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἢ μὴ 'μπειρία.

Πρ. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε, ὅπως προμελετήσωμεν, ἅ κεῖ δεῖ λέγειν. οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη, ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;

Γυ. θ'. τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;

Πρ. ἴδι δὴ σὺ περιδου, καὶ ταχέως ἀνῆρ γενοῦ· ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους, περιδήσομαι

καὶ τὴ μεθ' ὑμῶν, ἣν τι μοι δόξῃ λέγειν.

Γυ. β'. δεῦρ', ᾧ γλυκυτάτῃ Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν,
ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.

Πρ. πῶς καταγέλαστον;

Γυ. β'. ὡς περ εἴ τις σηπίαίς
πῶγονα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.

Πρ. ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χερὶ τὴν γαλῆν,
πάρειθ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν
κάδιζε παριῶν. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Γυ. γ'. ἐγώ.

Πρ. περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχῃ γαθῆ.

Γυ. γ'. ἰδοῦ.

Πρ. λέγοις ἄν.

Γυ. γ'. εἶτα πρὶν πειεῖν λέγω;

Πρ. ἰδοῦ ΠΙΕΙΝ.

Γυ. γ'. τί γὰρ, ᾧ μέλ', ἐστεφανωσάμην;

Πρ. ἄπειθ' ἐκποδῶν τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κάκει.

Γυ. γ'. τί δ'; οὐ πίνουσι κἂν τῆ' κκλησίᾳ;

Πρ. ἰδοῦ γέ σοι ΠΙΝΟΥΣΙ.

Γυ. γ'. νῆ τὴν Ἄρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον. τὰ γούν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνδυμουμένοις,
ὡς περ μεθύοντων, ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καὶ νῆ Δία, σπένδουσί γ' ἢ τίνος ἂν χάριν
τοσαῦτ' ἐπεύχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ', ὡς περ ἐμπεπωκότες
καὶ τὸν παροινούντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.

cumligabo, sicut vos facietis, si forte quid dicere mihi videbitur
necesse.

MUL. II. Age ὁ dulcissima Praxagora, aspice sodes, quam
ridicula res videatur.

PRAX. Qui autem ridicula?

MUL. II. Veluti si sepiis assatis barbam quis cicumligaret.

PRAX. Heus lustrator, mustelam circumfer: prodi in medi-
um. Aripgrades, linguam comprime, transi et sedem cape.
Quænam concionari vult?

MUL. VIII. Ego.

PRAX. Impone igitur capiti coronam, quod faustum et felix
sit

MUL. VIII. Ecce.

PRAX. Verba facito.

MUL. VIII. Itane antequam biberim dicam?

PRAX. Ecce vero biberim!

MUL. VIII. Quid igitur, ὁ inepta, opus fuerat coronam su-
mere?

PRAX. Apage te hinc. Talia fortasse nobis fecisses et illic.

MUL. VIII. Sed enim nonne et viri in concione bibunt?

PRAX. En iterum bibunt!

MUL. VIII. Sane, per Dianam, et quidem meracius. Unde
et decreta quæcunque faciunt, insipientibus et attente consi-
derantibus insana videntur et dementia, velut ebriorum homi-
num commenta. Quin etiam, per Jovem, libant: sin minus,
cujus rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset: præ-
terea conviciantur inter sese, quasi bene appoti; temulentos-
que, qui se gerant indecore, efferunt e cætu lictores.

PRAX. Abi, abi sis et sede : mulier enim nihili es.

MUL. VIII. Ecaster næ mihi satius erat barbam non sumere : siti enim, opinor, nunc miseræ mihi dissilient viscera.

PRAX. Estne vestrûm alia quæ velit dicere :

MUL. IX. Ego.

PRAX. Age ergo coronare : res quippe nunc agitur : daque operam ut viriliter et probe dicas, baculo decore innixa.

MUL. IX. *Profecto optassem quempiam eorum, qui dicendo assueti sunt, ea dicere, quæ optima sint, ut sederem otiosus : at nunc ne unam cauponam sivero, quantum quidem mea sententia valuerit, in diversorio suo lacus aquæ facere. Mihi quidem non placet, per Cererem et Proserpinam—*

PRAX. *Per Cererem et Proserpinam ?* O misera, ubinam tibi mens est ?

MUL. IX. Quid vero est ? Nondum enim a te petii bibere.

PRAX. Non sane : sed, quum vir sis, per Cererem et Proserpinam jurasti : quanquam cetera lepidissime locuta es.

MUL. IX. O per Apollinem !

PRAX. Desine, quæso : frustra enim concioni interfuerim, nihilque promoverim, nisi mos loquendi accurate observatus fuerit.

MUL. IX. Cedo coronam : nam rursus concionabor. Videor enim mihi satis apte quippiam meditata. *Mihi enim, ô mulieres, quæ hic sedetis—*

PRAX. *Mulieres* rursus, ô misella tu, compellas, quæ viros compellare debes.

MUL. IX. Erroris causa est Epigonus iste. Quippe eo respiciens, coram mulieribus dicere me putabam.

PRAX. Facesse hinc tu quoque, et posthac sede : ego enim

Πρ. σὺ μὲν βιάδιζε, καὶ κάδιζε· οὐδὲν γὰρ εἶ.

Γυ. Ὕ'. νῆ τὸν Δί, ἧ μοι μὴ γενεῖαῖν κρεῖττον ἦν· δίδψει γὰρ, ὡς εἰκεν, ἀφανανθήσομαι.

Πρ. ἔσθ' ἧτις ἐτέρα βούλεται λέγειν ;

Γυ. ἰ'. ἐγώ.

Πρ. Ἰθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χροῖμ' ἐργάζεταιται. ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστι καὶ καλῶς ἐρεῖς, διερευσμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.

Γυ. ἰ'. Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων λέγειν τὰ βέλτισθ', ἴν' ἐκαθήμην ἡσυχος· νῦν δ' οὐκ ἐάσω, κατὰ γε τὴν ἐμὴν, μίαν ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, μὰ τῷ θεῷ—

Πρ. ΜΑ ΤΩ ΘΕΩ. τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις ;

Γυ. ἰ'. τί δ' ἔστιν ; οὐ γὰρ δὴ πειεῖν ἤτησά σε.

Πρ. μὰ Δί, ἀλλ' ἀνὴρ ἂν τῷ θεῷ κατώμοσας, καὶ τοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιότατα.

Γυ. ἰ'. ἂν νῆ τὸν Ἀπόλλω.

Πρ. παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον ἂν, εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβοθήσεται.

Γυ. ἰ'. φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν. οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.

Ἐμοὶ γὰρ, ᾧ γυναῖκες αἰ καθήμεναι--- γυναῖκας αὖ, δύστηνε, τοὺς ἀνδρας λέγεις.

Γυ. ἰ'. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκείνου. ἐπιβλέψασα γὰρ ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας φόμην λέγειν.

Πρ. ἀπερῶρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ' ἐντευθενί.

αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
 τονδί λαβοῦσα· τοῖς θεοῖς μὲν εὐχομαι,
 τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.

Ἐμοίγ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
 ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
 τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πρᾶγματα.
 ὄρω γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
 ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
 χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
 ἐπέτρεψας ἐτέρω; πλείον' ἔτι δράσει κακά.
 χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νοθετεῖν,
 οἱ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
 τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἐκάστοτε.
 ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
 οὐδὲν τοπασάπαν· ἀλλὰ τὸν γ' Ἀγύρριον
 πονηρὸν ἠγούμεσθα· νῦν δὲ, χρωμένων,
 ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερεπήνεσεν·
 ὁ δ' οὐ λαβὼν, εἶναι θανάτου φήσ' ἀξίους
 τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ κκλησίᾳ.

Γυ. α'. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, εὖγε ταυταγὶ λέγεις.

Πρ. γάλαιν', Ἀφροδίτην ἀνόμασας. χαριεντά γ' ἂν
 ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπες ἐν τῇ κκλησίᾳ.

Γυ. α'. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον.

Πρ. μηδ' ἐθίζου νῦν λέγειν.

Τὸ συμμαχικὸν αὐ τοῦθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
 εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
 ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο· τῶν δὲ ρητόρων
 ὁ ταῦτ' ἀναπέισας εὐθύς ἀποδράς ὤχετο.

ipsa, ut videor, sumta hac corona, vestrum omnium causa con-
 cionabor, deos primum precata, ut, quæ constituimus, ad felici-
 cem exitum perducam. *Æque ad me adinet hujus regionis
 cura, atque ad vos. Doleo autem et fero iniquo animo omnia
 urbis nostræ incommoda: quippe illam video præfectis utentem
 perpetuo malis: eorumque si quispiam vel diem unum bonus sit,
 totos decem dies malus est. Alii fortassis commiseris rempubli-
 cam? plura etiam mala faciet. Difficile autem viros morosos
 monere; vos, inquam, ó cives, qui reformidatis eos, qui vos
 amare volunt: iis autem, qui amare nolunt, supplicatis perpetuo.
 Fuit tempus, quum conciliis nullo modo uteremur, sed Agyrrium
 pravam hominem censebamus: nunc autem, quum iis utamur,
 alius quidem accipiens pecuniam, id mirum in modum laudat;
 qui vero non accipit, eos morte dignos deputat, qui in conciliis
 mercedem ferunt.*

MUL. I. Per Venerem, hæc belle dicis.

PRAX. Misera, Venerem nominasti. Lepida vero et jocosa
 nobis faceres, in concione si id diceres.

MUL. I. At non dicerem.

PRAX. Ne igitur nunc assuesce dicere. *Præterea confœdera-
 tionem hanc quum considerabamus, deque ea deliberabamus, vul-
 go dictitabant perituram civitatem, si minus illa fieret: post-
 quam inita est, indigne ferre cœperunt: rhetorum autem ille,
 qui eam suaserat, extemplo fugiens abiit. Naves in mare de-*

duci, satis placet inopi : divitibus autem et agricolis non placet. Corinthiis succensetis : illi autem tibi, ó popelle, boni et commodi sunt : iis itidem commodus esto. Argeus rudis est, Hieronymus autem sapiens. Salus leviter caput exseruit, at illam respuitis, ne Thrasybulum ipsum advocantes.

MUL. I. Eugepæ, quam prudens vir !

PRAX. Nunc, ut decet, laudasti. Vos enim, ó popule, horum omnium causa estis, qui pecuniam publicam in mercedem vestram fertis. Privatim singuli spectatis, quod quisque lucrabitur ; commune autem, quemadmodum Æsimus, volvitur. At qui si mihi auscultaveritis, adhuc servabimini. Mulieribus enim aio oportere vos urbem nostram tradere : etenim illis domi procuratricibus et dispensatricibus utimur.

MUL. II. Bene, bene, per Jovem, bene. Perge, ó bone.

PRAX. Ut autem melius quam nos moratæ sunt, ego docebo. Primum enim cunctæ lavant lanas aqua calidu pro more veteri : neque temere novi quid tentantes ipsas videas. Atheniensium vero civitas, si hoc bene teneret, nonne servaretur, nisi quid aliud novi curiose frustra que actitaret ? Sedentes illæ frigunt obsonia, sicut et prius : capite ferunt, sicut et prius : Thesmo-phoria agunt, sicut et prius : viros suos male habent, sicut et

ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ· τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ. Κορινθίοις ἀχθεσθε· καὶ κείνοι γέ σοι νῦν εἰσὶ χρηστοὶ, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ. Ἀργεῖος ἀμαθής, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός· σωτηρία παρεκύψεν, ἀλλ' ὀρίζεται Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

Γυ. α'. ὡς ξυνετὸς ἀνὴρ.

Πρ.

νῦν καλῶς ἐπήνεσας.

Ἑμεῖς γ' ἄρ' ἔστ', ὃ δῆμε, τούτων αἴτιοι. τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα, ἴδια σκοπεῖθ' ἕκαστος, ὃ τι τις κερδανεῖ· τὸ δὲ κοινόν, ὥσπερ Αἴσιμος, κυλίνδεται. ἦν οὖν ἐμοὶ περὶ θεσθε, σωθήσεσθ' ἔτι. ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις, ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.

Γυ. β'. εὔ γ', εὔ γε, νῆ Δί', εὔ γε· λέγε, λέγ', ὃ γὰρ δέ.

Πρ.

Ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες, ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τᾶρξια βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον ἀπαξάπασαι· κούχι μεταπειρωμένας ἴδοις ἂν αὐτάς. ἢ δ' Ἀθηναίων πόλις, εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο, εἰ μὴ τι καινὸν ἄλλο περιεργάζετο ; καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ. τὰ Θεσμοφόρ' ἄγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.

τοὺς ἄνδρας ἐπιτρέβουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ προτοῦ·
αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τὸν οἶνον εὐζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ προτοῦ.
βινούμεναι χαίρουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
ταῦταισιν οὖν, ὧ ἄνδρες, παραδόντες τὴν πόλιν,
μὴ περιλαλῶμεν, μὴδὲ συνθανώμεθα,
τί ποτ' ἄρα ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, ἀλλ' ἀπλῶ τρέπω
ἑῷμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνῃ·
ὡς τοὺς στρατιώτας παρῶτον οὔσαι μητέρες
σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν· εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν·
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή·
ἄρχουσα τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθεῖη ποτέ.
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾶν εἰθισμέναι.
τὰ μὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἂν περὶ δευτέρου μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

- Γυ. α'. εὖ γ', ὧ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.
πρόθεν, ὧ τάλαινα, ταῦτ' ἑμάδες οὕτω καλῶς·
Πρ. ἐν ταῖσι φυγαῖς μετὰ τᾶνδρῶν ἄκησ' ἐν Πυκί·
ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.
Γυ. α'. οὐκ ἐπὶς ἄρ', ὧ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφὴ·
καὶ σε στρατηγεῖν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἰροῦμεθ', ἦν ταῦθ', ἀπινοεῖς, κατεργάσθῃ.
ἀτὰρ ἦν Κέφαλος σοὶ λοιδορεῖται προσφθαρεῖς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ κκλησίᾳ·
Πρ. φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.
Γυ. α'. ἄλλὰ τοῦτό γε

prius : adulteros domi habent, sicut et prius : et ut illis dent, obsonantes fallunt, sicut et prius : vinum meracum amant, sicut et prius : subagitata gaudent, sicut et prius. His igitur, ó viri, urbem tradentes, non est, quod frustra argutemur ; neque rogitemus, quid illæ acturæ sint : sed omnimodo sinamus illas imperare, hoc unum considerantes, quod videlicet matres quum sint, milites servare cupiunt. Dein cibaria quisnam melius submittat, quam quæ peperit ? ad parandas divitias solertissimum est muliebri ingenium ; et mulier si imperet, haud unquam facile decipiatur : quippe illæ decipere assuetæ sunt. Cetera quidem omittam : in his autem si mihi fidem habueritis, felices vitam omnem degetis.

MUL. I. Bene, ó jucundissima Praxagora, et ingeniose. Unde quæso hæc, ó bona, didicisti tam callide ?

PRAX. Fugarum tempore cum viro habitavi in Pnyce : tum sæpius ibi audiens rhetorum conciones, et ipsa concionari didici.

MUL. I. Non temere igitur, ó bona, dicendi perita es et sapiens ; et te ducem mulieres, abhinc eligimus, si hæc, quæ cogitas, facies. Verum si Cephalus irruens convicietur tibi, quo modo ei in concione contradices ?

PRAX. Eum dicam delirare.

MUL. I. At hoc norunt omnes.

PRAX. Sed et atra bile percitum esse.

MUL. I. Hoc itidem sciunt omnes.

PRAX. Præterea et acetabula male fingere, rempublicam autem bene et pulchre.

MUL. I. Quid si Neocleides lippus probra tibi ingerat?

PRAX. Huic ego dicam, ut in canis culum inspiciat.

MUL. I. Quid, si te pulsant?

PRAX. Ego contra movebor, utpote quæ non imperita sim plurimarum pulsationum.

MUL. I. Hoc unum a nobis provisum non est: si te lictores trahant, quid tandem facies?

PRAX. Subnixis sic alis reluctabor: neque enim mediaprehendar.

MUL. I. Nos autem, si te sublimem rapiant, amittere jubebimus.

MUL. II. Hæc quidem nobis pulchre cogitata sunt: illud vero non prævidimus, quonam modo manus tollere tunc meminimus: quippe non manus, sed pedes tollere adsuetæ sumus.

PRAX. Res ista difficilis est: tamen extendendæ manus ab humero nudantibus alterum brachium. Nunc autem agite, vestes succingite, induamini citissime Laconicos calceos, quemadmodum virum videtis, quum in concionem, aut foras singulis diebus iturus est. Tum vero, quum ea se bene habuerint, barbas vobis adligate. Quum vero bene compositæ illas scite

ἴσασι πάντες.

Πρ. ἄλλα καὶ μελαγχολῶν.

Γυ. α'. καὶ τοῦτ' ἴσασιν.

Πρ. ἄλλα καὶ τὰ τρυβλία
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

Γυ. α'. τί δ', ἣν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῆ;

Πρ. τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ' ἐς κυνὸς ψυγὴν ὄρεῶν.

Γυ. α'. τί δ', ἣν ὑποκρούσωσί σε;

Πρ. προσκινήσομαι,
ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὔσα πολλῶν κρουμάτων.

Γυ. α'. ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἣν σε τοξόται
ἐλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ'.

Πρ. ἐξαγκωνιῶ
ὠδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.

Γυ. α'. ἡμεῖς δέ γ', ἣν αἴρωσ', εἶν κελεύσομεν.

Γυ. β'. ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·
ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε.
εἰδισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.

Πρ. χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικὰς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν, ἢ θύραζ' ἐκαστοτε.
ἐπειτ', ἐπειδὴν ταῦτα πᾶντ' ἔχη καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἦνίκ' ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβώσητε περιηρησομέναι,

καὶ δαιμάτια τὰνδρεῖά γ', ἅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε, κατὰ ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμενοι βαδίζετ', ἄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμενοι
τὸν τῶν ἀγροίκων.

Γυ. β'. εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἐτέρας οἶομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν Πνύχ' ἤξειν ἀντικρὺς
γυναῖκας.

Πρ. ἀλλὰ σπεύσαθ', ὡς εἶωθ' ἐκεῖ
τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίως εἰς τὴν Πνύκα,
ὕπαποτρεῖχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.

Χο. ὦρα προβαίνειν, ὧ ἄνδρες, ἡμῖν ἐστι. τῆτο γὰρ χρεῖ
μεμνημένας αἰεὶ λέγειν, ὡς μὴ ποτ' ἐξολίσθη,
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἣν ἀλώμεν
ἐνδύμενοι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικούτου.

Ημ. χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὧ ἄνδρες· ἠπέιλησε γὰρ
ὁ Θεσμοδέτης, ὃς ἂν μὴ πρῶ πάντο τε κνέφους
ἦκη κεκονιμένος, βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμη, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὧ Χαριτιμίδα, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἔπου κατεπέιγων, σαυτῷ προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀποδείξαι.
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πη-
σίον καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὅπως ἂν δέη τὰς ἡμετέρας φίλας.

Ημ. καὶ τοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.
ἦρα δ' ὅπως ἀτήσομεν τοὺςδε τοὺς ἐξ ἄστεος

aptaveritis vobis, tunc etiam virorum pallia, quæ subduxistis,
ceteris superinjicite, et baculis innixæ, incedite, canticum ali-
quid senile canentes, more rusticorum incitatæ.

MUL. II. Bene autumas: nos autem præeamus illis. Nam
et alias puto ex agris in Phycem venturas exadvorsum mu-
lieres.

PRAX. Verum festinate. Quippe mos est, ut qui usque a
mane in Pnyce non adfuerunt, abeant ne minimum quidem
lucri referentes.

CHOR. Progrediendi tempus est, ô viri; id enim nos memo-
res dicere perpetuo oportet, ne forte nobis excidat: neque
enim mediocre periculum nobis adsit, si deprehendamus ag-
gressæ tale facinus in tenebris.

SEM. Eamus in concionem, ô viri; nam interminatus est
Thesmotheta ei, qui non primo mane, offusis etiamnum tene-
bris super terram, venerit pulvere conspersus præ festinatione,
acerba tuens, alliata muria contentus, ei inquam, non daturum
se tres obolos. Sed, ô Charitimida, tuque Smicythe, et Drace,
sequere festinabunde, operam dans, ut nihil aberres ab iis, quæ
te illic effecta dare necesse est. Ceterum symbolo accepto
prope invicem sedcamus, ut ea decernamus omnia, quæ amica-
rum nostrarum in rem bene conducant. At vero quid loquor?
amicorum enim dicere debueram.

SEM. Vide autem ut propellamus istos, qui ex Astu veniunt;

qui quidem antehac, quum unicum obolum acciperent ad concionem venientes, sedebant confabulantes: nunc autem præ turba molesti sunt. At enim quum Archon erat generosus ille Myronides, nemo ausus fuisset e reipublicæ administratione mercedem ferre: sed veniebat unusquisque in sacculo habens potum simul panemque et duas cepas, tresque olivas circiter. Nunc autem triobolum accipere postulant, quum aliquid publicæ rei faciunt, quasi viles operarii, qui lutum ferunt.

BLEPYRUS, VIR QUIDAM, CHREMES, CHORUS,
PRAXAGORA.

BLEP. Quid hoc rei est? Quonam mihi uxor evanuit? nam circa Auroram dies est; illa autem non apparet. At ego jaceo jamdiu cacaturiens, soleas quæritans in tenebris et pallium: postquam autem illud manibus studiose tentando non potui invenire, jam vero januam aderat pultans Copræus, hoc ego uxoris meæ amiculum capio, ejusque Persicas induo. Sed ubinam locus est secretus? ubinam commode cacaverim? at san e noctu ubicunque cacare vacat: neque enim me quisquam nunc cacantem viderit. Hei misero mihi, quod, senex quum essem, duxerim uxorem! quot ego verberibus plecti dignus

ἦκοντας, ὅσοι προτοῦ μὲν, ἤνικ' ἐλθόντας ἔδει λαβεῖν ὀβολὸν μόνον, κάθητο λαλοῦντες· νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀεγύριον λαβών· ἀλλ' ἦκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρον πσιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο κρομμύω, καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. νυνὶ δὲ τριάβολον ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πρῶττωσί τι κοινόν, ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ,
ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Βλ. ΤΙ τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη ἴστί μοι; ἐπεὶ πρὸς ἔω νῦν γ' ἔστιν ἡ δ' οὐ φαίνεται. ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν, τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ καὶ θομάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκείνο ψηλαφῶν οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὃ δ' ἤδη τὴν θύραν ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον, καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι. ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι; ἡ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἐστὶν ἐν καθῷ. οὐ γὰρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται. οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὦν ἠγόμην γυναῖχ' ὅσας εἴμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν. οὐ γὰρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε

- δράσουσ'. ἦμας δ' οὖν ἐστὶν ἀποπατητέον.
Αν. τίς ἐστίν; οὐ δῆπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
 νῆ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκείνος. εἶπ' ἐμοί,
 τί τοῦτό σοι τὸ πυρρὸν ἐστίν; οὐ τι πού
 Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;
Βλ. οὐκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα
 τὸ κροκατίδιον ἀμπισχόμενος, οὐδύεται.
Αν. τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;
Βλ. οὐκ ἔχω φράσαι
 ζητῶν γὰρ αὐτ' οὐχ εὔρον ἐν τοῖς στρώμασιν.
Αν. εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκα ἐκέλευσάς σοι φράσαι;
Βλ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὔσα τυγχάνει.
 ἀλλ' ἐκτετρέπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·
 ὃ καὶ δέδοικα μή τι δεῖν νεώτερον.
Αν. νῆ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἀντικρὺς
 ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ, ἦ, ξύνειμ' ἐγὼ,
 φρούδη 'στ', ἔχουσα θοιμάτιον, οὐ γὰρ φόρου·
 καὶ τοῦτο λυπεῖ μ'· ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
 οὐκ οὐκ λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.
Βλ. μὰ τὸν Δίονυσον, οὐδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμάς
 Λακωνικάς· ἀλλ' ὡς ἔτυχον χερσητιῶν,
 ἐς τὸ κοθῶρνῳ τῷ ποδῷ ἐνδεις ἰέμην,
 ἵνα μὴ γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανή γὰρ ἦν.
Αν. τί δῆτ' ἂν εἶη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνή
 κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;
Βλ. γνώμην γ' ἐμήν.
 οὐκ οὐκ πονηρὰ γ' ἐστίν, ὃ τι καὶ μ' εἰδέναι.
Αν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονίαν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ'

sum! Neutiquam enim boni quidpiam actura exiit. Verum utut hæc sunt, interim cacandum est tamen.

VIR QUID. Quis illic est? nonne Blepyrus vicinus? Per Jovem ille ipsus est. Dic mihi, quid sibi vult hoc rubrum quo contegeris? an te Cinesias alicunde concacavit?

BLEP. Minime: sed cum uxoris meæ crocotula, quam illa induere solet, domo exii.

VIR. Pallium vero tuum ubinam est?

BLEP. Dicere nequeo; in stragulis enim diu quæsitum non reperi.

VIR. Quid postea? tu non uxori imperasti ut diceret?

BLEP. Non per Jovem: quippe intus non est: sed clam me evasit domo. Quamobrem metuo ne quid mali designet.

VIR. Per Neptunum, eadem tibi prorsus eveniunt, quæ mihi. Uxor etenim mea disparuit, sumto pallio, quod ego ferre soleo. Neque hoc me modo male habet: sed et calceos ipsos abstulit: nullibi enim eos reperire potui.

BLEP. Per Bacchum, nec ego meas Laconicas: sed sicut eram cacaturiens, pedibus in cothurnos immissis huc festinavi, ut ne cacarem in læna, quippe quæ recens lota et nitida est.

VIR. Quid, quæso, illud sit? num ad prandium eam amicarum quæpiam vocavit?

BLEP. Mea quidem sententia: non enim malis morata est moribus, quod quidem sciam.

VIR. At tu funem cacas. Mihi vero tempus est abeundi in concionem, si modo cepero pallium, quod mihi unicum est.

BLEP. Ego itidem, ubi cacavero : nunc autem pirum quoddam silvestre ocludens mihi podicem retinet cibos.

VIR. Num pirum illud est, quod Laconicis dixit Thrasymbulus?

BLEP. Per Bacchum, tenaciter mihi adhærescit. At enim quid agam? nec enim solum me angit hoc præsens malum : sed quando edero, quonam mihi abibit dehinc sterco? Nunc enim hic, quicumque tandem ille sit Achradusius vir, ostium observavit. Quis igitur medicum mihi arcessat, et quem? quis eorum, qui clunibus operam dant, artis est peritissimus? hanc sane callet Amynon, at fortasse negabit. Antisthenem quispian huc evocet omni modo : hic enim homo, ut facile conjicias, si ingemiscentem audias, novit quid sibi velit culus cacaturiens. O veneranda Lucina, ne me siris disrupti observato podice, ut ne fiam lasanum comicum.

CHREM. Heus tu, quid facis? num cacas?

BLEP. Egone? non equidem hercle amplius; sed resurgo.

CHREM. Quid vero uxoris tuæ amiculum induisti?

BLEP. Quippe illud temere in tenebris intus cepi. At unde agis te, quæso?

CHREM. E concione.

BLEP. Jamne ergo dimissa est?

ὦρα βαδίσειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἤνπερ λάβω. Δοιμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.
Βλ. καὶ γὰρ, ἐπειδὴν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.

Αγ. μῶν ἦν Θρασύδουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

Βλ. νῆ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστίν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖται μοι τολοιπὸν ἢ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἀνδρωπος Ἀχραδούσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρὸν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
τίς τῶν κατὰ πρῶκτον δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἄρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.

Ἄντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.

οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἐνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν τί πρῶκτος βούλεται χεζήτιῶν.

ὦ πότνια Εἰλείθυι, μὴ με περιίθης
διαρραγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμωδική.

Χρ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὐ τι σου χεζεις;

Βλ. ἐγώ;

οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.

Χρ. τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;

Βλ. ἐν τῷ σκοτῶ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πῶθεν ἦκεις ἐτεόν;

Χρ. ἐξ ἐκκλησίας.

Βλ. ἤδη λέλυται γάρ;

- Xρ. ἦν Δί' ἄρδριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολλὸν ἢ μίλτος, ὃ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρῆσχεν, ἦν προσῆρραῖνον κύκλω.
τὸ τριάβολον δῆτ' ἔλαβες;
- Βλ. τὸ τριάβολον δῆτ' ἔλαβες;
- Xρ. εἰ γὰρ ἄφελον.
ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
ἔχων μὰ Δί' οὐδέν' ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.
- Βλ. τὸ δ' αἴτιον τί;
- Xρ. πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτε ἦλθ' ἀδρός ἐς τὴν Πνύκα·
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ἠκάζομεν,
ὀρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθῆς ἦν ἰδεῖν ἢ κκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς, οὔτ' ἄλλοι συχνοί.
- Βλ. οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθόν;
- Xρ. πῶθεν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότε ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον
ἠλεκτρῶν ἐφθέγγετο.
- Βλ. οἴμοι δείλαιος.
**ΑΝΤΙΛΟΧ', ΑΠΟΙΜΩΞΟΝ ΜΕ ΤΟΥ ΤΡΙΩ-
ΒΟΛΟΥ**
ΤΟΝ ΖΩΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ. τὰ μὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ παρᾶ γμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χεῖμ' ὄχλου
οὕτως ἐν ὄρᾳ ξυνελέγη;
- Xρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ἔδοξε τοῖς Πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κατ' εὐθείας
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρῆρπυσε·

CHREM. Ita hercle, et quidem diluculo. Et pro Jupiter!
plurimum risum præbuit rubrica, quam undique sparserant.

BLEP. Proinde triobolum accepisti.

CHREM. Utinam vero! sed tardior veni; unde hercle me
piget pudetque, quum præter inanem saccum nihil reportem
domum.

BLEP. Quæ vero fuit causa?

CHREM. Plurima hominum turba, quanta nunquam venit
simul in Pnycem. Et sane quum illos intueremur, cunctos
pro sutoribus coriariis habuimus. Quippe mirum in modum
alba videbatur illa multitudo, quæ concionem replebat. Ita-
que non accepi triobolum, neque plurimi alii.

BLEP. Nec igitur ego acciperem, si nunc irem?

CHREM. Quidum? non pol, etiamsi eo profectus fuisses,
puum secunda vice cecinit gallus.

BLEP. Væ misero mihi! *Antiloche, me viventem lugeas, ma-
gis quam triobolum: nullus enim sum ego.* Verum quæ res
fuit, cur tanta turba mature adeo convenerit?

CHREM. Quid aliud, quam quod Prytanipus visum est de
salute reipublicæ sententias rogare? Tum statim primus Neo-
clides lippus prodiit: dein populus exclamat, quam putas

valide? Nonne indignum est audere hunc concionari, quum præsertim de salute reipublicæ agatur, qui sibi palpebrarum pilos non poterit salvare? Ille autem reclamans et circumspiciens ait: *Quid enim me facere oportuit?*

BLEP. *Allia simul terentem cum silphio, Laconicumque miscentem tithymallum, tibi inungere vesperi supercilia, ei dixissem ego, si adfuissem.*

CHREM. Post hunc Euæon, ille ingeniosissimus, processit nudus, ut quidem plerisque videbatur: ipse enim negabat se pallium habere. Deinde orationem habuit maxime popularem. *Videtis quidem, inquit, me ipsum quoque salutis egentem quatuor staterum: nihilominus dicam, quomodo rempublicam et cives servetis. Si enim indigentibus lænas præbeant fullones, statim incipiente bruma, laterum dolor neminem nostrum capiat unquam. Quibuscunque autem lectus non est, nec stragulæ vestes, eant illi apprime loti dormitum apud pellionum aliquem: is vero januam si claudat hiemis tempore, tribus scorteis penulis multetur.*

BLEP. Per Bacchum, satis commoda. Si et hæc adjecisset, nemo, opinor, contra decrevisset: ut farinæ venditores scilicet indigentibus tres choenices in cœnam præberent omnibus:

κᾶπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πῶσον δοκεῖς, ὡς δεινὰ τολμᾷν τουτοῦ! δημηγορεῖν, καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου, ὃς αὐτὸς αὐτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο. ὁ δ' ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη· Τί δαί μ' ἐχρῆν δεῖν;

Βλ. Σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῶ, τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ, σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἐσπέρας, ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρῶν ἐτύγχανον.

Χρ. μετὰ τοῦτον Εὐαίαν ὁ δεξιώτατος παρῆλθε γυμνός, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν. αὐτὸς γε μέντ' οὐ φασκεν ἰμάτιον ἔχειν, κᾶπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.

Ὅρᾳτε μὲν με δεόμενον σωτηρίας· τετραστατήρου καύτόν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ, ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε. ἦν γὰρ παρέχασιν τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς χλαίνας, ἐπειδὴν πρῶτον ἥλιος τραπῆ, πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ. ὅσοις δὲ κλίνη μὴ ἔστι, μηδὲ στρώματα, ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονεμιμένους ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἦν δ' ἐπικλίνη τὴν θύραν, χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.

Βλ. νῆ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε προσέδηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἂν τοὺς ἀλφिताμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλάειν μακρὰ,

- ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τὰγαθόν.
 Χρ. μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπῆς νεανίας
 λευκός τις ἀνεπήδησεν, ὁμοίος Νικία,
 δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν,
 ὡς χρηὴ παραδοῦναι ταῖς γυναῖξι τὴν πόλιν.
 εἴτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι,
 τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
 ἀνεβορβόρυξαν.
- Βλ. νοῦν γὰρ εἶχον, νῆ Δία.
 Χρ. ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῆ βροῆ,
 τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
 πολλὰ κακά.
- Βλ. καὶ τί εἶπε;
 Χρ. πρῶτον μὲν σ' ἔφη
 εἶναι πανοῦργον.
- Βλ. καί σε;
 Χρ. μὴ πω τοῦτ' ἔρη.
 κἀπειτα κλέπτην.
- Βλ. ἐμὲ μόνον;
 Χρ. καὶ, νῆ Δία,
 καὶ συκοφάντην.
- Βλ. ἐμὲ μόνον;
 Χρ. καὶ, νῆ Δία,
 τωνδὶ τὸ πλῆθος.
- Βλ. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;
 Χρ. γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμα ἔφη νοουστικόν,
 καὶ χρηματοποιόν· κοῦχι τὰπύρρητ' ἔφη
 ἐκ Θεσμοφόρον ἐκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν·

sin minus, plurimum plorarent; ut id fructus et commodi plebs
 a Nausicyde ferat.

CHREM. Posthæc autem formosus juvenis quidam, candido
 vultu, prosiluit, Niciæ similis, ut concionem haberet, et occe-
 pit dicere: *Oportere rempublicam mulieribus mandari. Tum*
tumultuari cœpit sutoria multitudo et clamare, bene ipsum et
apte dicere: at ii, qui ex agris venerant, reclamarunt.

BLEP. Mentem enim habebant, per Jovem.

CHREM. Verum inferiores erant numero: ille autem magis
 magisque vociferabatur, de mulieribus quidem bona plurima
 dicens, de te vero mala plurima.

BLEP. Quid autem dixit?

CHREM. Primumdum dixit te versipellem et fraudulentum.

BLEP. Et te?

CHREM. Ne adhuc me istud roges. Dein furem.

BLEP. Me solum?

CHREM. Immo hercle et sycophantam.

BLEP. Me solum?

CHREM. Immo hercle vero horuncece omnem multitudinem.

BLEP. Hoc quidem quis infitias iverit?

CHREM. At feminam dicebat rem esse sapientia plenam, et
 parandis divitiis aptam: nec illas arcana ex Thesmophoriis iden-

tidem efferre : te vero et me ex curia, quidquid Senatus decreset, efferre dicebat.

BLEP. Et sane, per Mercurium, id mentitus non est.

CHREM. Deinde mutuas inter se dare vestes, aurum, argentum, pocula, idque solas solis, non coram testibus, et ea omnia reddere, neque invicem fraudare; quod nostrum plurimos facere prædicabat.

BLEP. Sane, per Neptunum, et quidem coram testibus.

CHREM. Tum mulieres neminem criminari, aut in jus vocare, neque popularem statum evertere. Sed multa et bona aliaque quam plurima de mulieribus bene dicebat.

BLEP. Quid tandem decretum est?

CHREM. Committi rempublicam illis: id enim unum videri quod in urbe nostra nondum factum sit.

BLEP. Ac decretum est?

CHREM. Ita dico.

BLEP. Eaque omnia illis committuntur, quæ viris antehac curæ erant?

CHREM. Ita se hæc habent.

BLEP. Neque ego amplius in foro jus dicam, sed uxor?

CHREM. Neque tu, quos habes liberos, ales in posterum, sed uxor.

BLEP. Neque suspirare diluculo amplius opus erit mihi?

CHREM. Non, per Jovem; sed mulieribus ea curæ sunt: tu autem securus sine gemitu pedens domi manebis.

BLEP. Hoc unum timendum est nobis æqualibus, ne scilicet illæ, ubi reipublicæ habenas susceperint, tum nos vi cogant—

σε δὲ καμὲ βουλευόντε τοῦτο δρᾶν αἰεί.

Βλ. καὶ, νῆ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.

Χρ. ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη ἰμάτια, χρυσί, ἀργύριον, ἐκπώματα, μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίον· καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, καὶ ἀποστρεφῆν ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν.

Βλ. νῆ τὸν Ποσειδῶν, μαρτύρων τ' ἐναντίον.

Χρ. οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν δῆμον καταλύειν, ἀλλὰ τε πολλὰ καγαθὰ ἕτερα τὲ πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.

Βλ. τί δῆτ' ἔδοξε;

Χρ. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν αὐταῖς. ἐδοκεὶ γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει οὕτω γεγενῆσθαι.

Βλ. καὶ δέδοκται;

Χρ. φήμ' ἐγώ.

Βλ. ἀπαντὰ τ' αὐταῖς ἐστὶ προστεταγμένα, ἅ τοῖσιν ἀστοῖς ἐμελεν;

Χρ. οὕτω ταῦτ' ἔχει.

Βλ. οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;

Χρ. οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὐς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.

Βλ. οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμα ἔστι μοι;

Χρ. μὰ Δί, ἀλλὰ ταῖς γυναῖξιν ταῦτ' ἤδη μέλει· σὺ δ' ἀστενακτὶ περιδόμενος οἶκοι μενεῖς.

Βλ. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῦν, μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας, ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν - - -

- Χρ. τί δεῖν ;
 Βλ. κινεῖν ἑαυτάς.
 Χρ. ἤν δὲ μὴ δυνώμεθα ;
 Βλ. ἄριστον οὐ δώσουσι.
 Χρ. σὺ δὲ γε, νῆ Δία,
 δρᾶ ταῦθ' ἰν' ἀριστᾶς τε καὶ κινήσ' ἅμα.
 Βλ. τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.
 Χρ. ἀλλ' εἰ τῇ πόλει
 τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δεῖν.
 λόγος τέ τοι τις ἔστι τῶν γεραιτέρων·
 Ἄνότηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσάμεθα,
 ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.
 καὶ ξυμφέροι γ', ὧ πόντια Παλλὰς καὶ θεοί.
 ἀλλ' εἴμι· σὺ δ' ὑγίαινε.
 Βλ. καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης.
 Χο. ἔμβα, χῶρει.
 ἄρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ ;
 στρέφου, σκόπει,
 φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανούργοι,
 μήπου τις ἐκ τοῦπισθεν ὦν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ·
 ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βιάδιζε.
 ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνῃ φέροι
 πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τῶτ' ἐλεγχθέν.
 πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
 κύκλω περισκοπούμενη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῆδε
 ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
 ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγὺς ἔσμεν ἤδη,
 ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὠρμάμεθ', ἡκίκ' ἤμεν.

- CHREM. Nam quam rem ?
 BLEP. Subagitare ipsas.
 CHREM. Si vero non possumus ?
 BLEP. Prandium non dabunt.
 CHREM. Tu vero istuc hercle age, ut prandeas et futuas simul.
 BLEP. Nihil tam odiosum est, quam invitum aliquid facere.
 CHREM. Verum si reipublicæ istud conducit, id viros omnes facere oportet. Nam et quoddam seniorum dictum circumfertur, nempe: *Quæcunque stulta et fatua decreverimus, ea omnia nobis in melius converti.* Atque utinam ita contingat, et convertantur quidem, ὁ veneranda Pallas et dii ceteri. Verum abeo: tu autem vale.
 BLEP. Et tu, ὁ Chreme.
 CHOR. Incede, progredere: an est quisquam virorum, qui nos sequatur ? converte te et adspice: custodi te caute, multi enim sunt hic fraudulentum et versipelles, ne quis a tergo habitum nostrum observet. Sed pedibus quam pote plurimum sonans incede. Nobis enim dedecus afferat omnibus ea res, si a viris deprensa fuerit. Quamobrem succinge te, circumquaque observans, et illuc, et huc ad dextram, ne hæc res infortunio nobis sit. Sed festinemus: namque prope illum jam sumus locum, unde in concionem perreximus, quum eo ivimus. Quin conspicitur jam domus, ex qua est dux illa, egregium

commenta facinus, quod comprobantur cives. Itaque non est, ut amplius cunctemur opperientes, barbasque mento aptatas habentes, ne quis forte nos videat, et medium in agmen nostrum involet. Sed age huc in umbra accedens ad parietem, limis respiciens, rursus habitum muta, et compone te ad eundem modum, quo antea culta eras: et ne cuncteris: quippe jam ducem nostrum omnium e concione venientem videmus. Sed festina omnis, et tædeat te barbam amplius habere, præsertim quum illæ adveniant vestem solitam jam pridem indutæ.

PRAX. Hæ nobis res, ó mulieres, prospere cesserunt, de quibus deliberavimus. Sed quam citissime antequam nos vir quispiam videat, projicite penulas: facessat hinc virilis calceus, Laconicorum laxate colligata lora, baculos dimittite. Ac tu quidem istas mulieres compone: ego vero volo intro subrepens, priusquam vir me videat, pallium ejus reponere eo, unde sumsi, ut et alia, quæ domo extuli.

CHOR. Omnia quæ dixi, jam composita sunt: tuum autem est deinceps docere, quidnam agentes conducibile tibi videbimur recte auscultare. Nunquam enim cum ulla muliere, quæ te peritior acriorque esset, scio me congressam fuisse.

PRAX. Opprimini nunc, ut ejus imperi, quod mihi modo

τὴν ὃ οἰκίαν ἔξεσθ' ὀρεῶν, ὃθεν περ ἡ στρατηγὸς ἔσθ', ἡ τὸ πρῶγμ' εὐρεῖσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις· ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας, πῶγωνας ἐξηρητημένας, μὴ καὶ τις ὄψῃτ' ἡμᾶς,

χ' ἡμῶν ἔσω κατάπτῃ.

ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς,

ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,

παραβλέπουσα πατέρω,

πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὐθις, ἥπερ ἦσθα, καὶ μὴ βραδύν· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὀρώμεν· ἀλλ' ἐπείγου ἅπαντα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθωιν ἔχουσα· χ' αὐταὶ γὰρ ἤκωσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.

Πρ.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὃ γυναῖκες, εὐτυχῶς

τὰ πρῶγματ' ἐκβέθηκεν, ἀβουλεύσαμεν.

ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρὶν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,

ρίπτειτε χλαίνας· ἐμβὰς ἐκποδῶν ἴτω·

χαλαῖτε συναπτοῦς ἡνίας Λακωνικὰς·

βακτηρίας ἀφῆσθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν

ταύτας κατευτρέπιθ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι

ἔσω παρερπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με

ἰδεῖν, καταθέσθαι δοιμάτιον αὐτοῦ πάλιν,

ὃθεν περ ἔλαβον, τᾶλλα θ', ἃ ἔξηνεγκάμην.

Χορός.

ἤδη κεῖται πάνθ', ἀπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τᾶλλα διδάσκειν,

ὃ τι σοὶ δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξαμεν ὀρθῶς ὑπακούειν.

οὐδεμιᾶ γὰρ δεινότερα σοῦ ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.

Πρ. περιμείνατε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἀρῆι κεχειροτόνημαι,

ξυμβέλοισιν ἀπάσαις ὑμῖν χρήσασμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορόβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγένησθε.

Χο. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ἀδῆ.)

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

- Βλ. ΑΥΤΗ, πῶθεν ἦκεις, Πραξαγόρα;
 Πρ. τί δ', ὦ μέλε, σὸι τοῦθ';
 Βλ. ὅ τι μοι τοῦτ' ἐστίν; αἰς εὐθηδικῶς.
 Πρ. οὐ τοι περὶ του μοιχοῦ γε φήσεις.
 Βλ. οὐκ ἴσως ἐνός γε.
 Πρ. καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
 ἔξεστι.
 Βλ. πῶς;
 Πρ. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.
 Βλ. τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;
 Πρ. οὐ δὴ τάλαιν' ἔγωγε.
 Βλ. πῶς οὖν ὄρθριον
 ὄχου σὺ, καὶ πῆ, θοιμάτιον λαβοῦσά μοι;
 Πρ. γυνή με τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
 μετεπέμψατ' ὠδινοῦσα.
 Βλ. κατ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
 φράσασαν ἵεναι;
 Πρ. τῆς λεχοῦς δ' ἦν φροντίσαι,
 οὕτως ἐχούσης, ὦ νερ.
 Βλ. εἰποῦσάν γ' ἐμοί.
 ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.

mandatum est, vobis consiliariis utar; si quidem illic in medio
tumultu et rebus asperis fortissimas vos experta sum.

CHOR. (*Deest Chori canticum.*)

BLEPYRUS, PRAXAGORA, CHORUS.

- BLEP. Heus tu, unde venis, Praxagora?
 PRAX. Quid tua, ὁ bone, interest?
 BLEP. Quid mea intersit? quam inepte hoc rogas!
 PRAX. Saltem de mœcho aliquo non mihi narrabis.
 BLEP. Non de uno forte.
 PRAX. Atqui istud tibi explorare licet.
 BLEP. Quo modo?
 PRAX. Si capite unguentum redoleo.
 BLEP. Quid vero? non subagitur etiam mulier absque
unguento?
 PRAX. Non ecastor ego.
 BLEP. Cur igitur et quonam abiisti diluculo, subducto mihi
pallio?
 PRAX. Mulier quædam socia et amica nocte me arcessivit
parturiens.
 BLEP. Itane non poteras, priusquam eo ires, rem mihi di-
cere.
 PRAX. Mulieri præsto esse oportebat, cui tam prope insta-
bat partus.
 BLEP. Saltem mihi dixisses. Sed subest hic aliquid
mali.

PRAX. Non, per Cererem et Proserpinam. Sed sicut tum eram, abii. Rogabat enim ea, quæ me arcessebat, ut quam citissime possem, ad sese irem.

BLEP. Itane vero non oportebat te vestimenta tua sumere? sed postquam me meis exueras, injecto mihi tuo amiculo, abiisti, relinquens me tanquam mortuum, nisi quod non coronasti me, neque lecythum adposuisti.

PRAX. Frigus enim erat; ego autem gracilis et paulo infirmior; ideoque ut caleferem, ista indui: te vero in calore ja-centem et stragulis reliqui, mi vir.

BLEP. Laconicæ autem meæ tecum abierunt, et baculus meus simul.

PRAX. Ut pallium tuerer, meos cum tuis calceos mutavi, te imitans, et pedibus sonans, et lapides feriens baculo.

BLEP. Scin' igitur amisisse te tritici sextarium, quem ego accepissem, si concioni interfuissem?

PRAX. Ne sollicitus sis: nam marem peperit puerum.

BLEP. Concio?

PRAX. Non ecastor: sed mulier illa ad quam ivi. Verum, amabo, habitane est concio?

BLEP. Ita hercle. Non memineras me tibi heri dixisse?

PRAX. At enim nunc reminiscor.

BLEP. Nec igitur quæ illic decreta sunt nosti?

PRAX. Pol horum nihil novi.

BLEP. Sede igitur sepias esitans. Vobis enim rempublicam mandatam esse dicunt.

Πρ. μὰ τὸ θεῷ.

ἀλλ' ὡσπερ εἶχον ὠχόμην· ἐδείτο δὲ,
ἤπερ μεθῆκέ μ', ἐξιέναι πᾶσι τέχνη.

Βλ. εἴτ' οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιόν σ' ἐχρῆν ἔχειν;
ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοῦγκυκλον,
ὠχου καταλιποῦσ' ὡσπερ εἶ προκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.

Πρ. ψύχος γὰρ ἦν· ἐγὼ δὲ λεπτὴ καὶ σθενής·
ἐπειθ' ἴν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἡμπισχόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον καὶ στρώμασι
κατέλιπον, ὧν νερ.

Βλ. αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
ὠχοντο μετὰ σοῦ, καὶ χ' ἡ βακτηρία.

Πρ. ἵνα θοιμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμενη,
μιμουμένη σε, καὶ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν,
καὶ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακτηρίᾳ.

Βλ. οἷσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἐκτέα,
ὄν χρῆν ἔμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;
Πρ. μὴ φροντίσης· ἄρρην γὰρ ἔτεκε παιδίον.

Βλ. ἡ κκλησία;

Πρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἤνπερ ὠχόμην.
ἀτὰρ γεγένηται;

Βλ. ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ἤδησθὰ με
φράσαντά σοι χθές;

Πρ. ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.

Βλ. οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἷσθ' α;

Πρ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

Βλ. κάθησο τοίνυν σηπίας μασσωμένη.

ὑμῖν δὲ φασὶ παραδεδοσθαι τὴν πόλιν.

Πρ. τί δρᾶν; ὑφαίνειν;

Βλ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.

Πρ. τίνων;

Βλ. ἀπαξiapάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.

Πρ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γ' ἄρ' ἡ πόλις ἔσται τολοιπόν.

Βλ. κατὰ τί;

Πρ. πολλῶν οὐνεκα.

οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχροῦ δρᾶν ἔσται τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν, οὐ συκοφαντεῖν.

Βλ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,

τουτὶ ποιήσης, μηδ' ἀφέλης μου τὸν βίον.

Χο. ᾧ δαιμόνι' ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκα ἔα λέγειν.

Πρ. μὴ λαποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πησιόσι,

μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,

μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ νεχυραζομένον φέρειν.

Χο. νῆ τὸν Ποσειδῶ, μέγала γ', εἰ μὴ ψεύδεται.

Πρ. ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ᾧστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν,

καὶ τοῦτου αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.

Χο. νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα, καὶ

φιλόσοφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπισταμένην

ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν

ἔρχεται γνώμησιν ἐπίνοια, πολίτην

δῆμον ἐπαγλαῖοῦσα μυρίασιν εὐτυχίαισιν βίου,

δηλοῦν, ὅτι περὶ δύναται καιρός.

δεῖται γὰρ τι σοφοῦ ἔξυρημάτος ἡ πόλις ἡμῶν.

PRAX. Quid ut faciamus? texamus?

BLEP. Non hercle; sed ut administretis.

PRAX. Quænam?

BLEP. Res omnes, quæ ad civitatem adtinent.

PRAX. Per Venerem, beata erit civitas in posterum.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Multis de causis. Non enim audacibus viris licebit turpia in eam et indigna patrare deinceps, neque ullo modo testimonium falsum dicere, neque criminari.

BLEP. Neutiquam, per deos obsecro, istuc feceris, neque mihi victum meum auferas.

CHOR. O mi homo, sinito uxorem dicere.

PRAX. Non despoliatorem esse, non invidere vicinis; neminem nudum, neminem pauperem esse, non conviciari, non pignora a debitoribus auferre.

CHOR. Per Neptunum, magna pollicetur, nisi mentiatur.

PRAX. At id ego effectum dabo, ita ut vera dixisse mihi tute sis testis, et hic ipse nihil contradicere possit.

CHOR. Nunc demum illud est, quum te prudentem animum et philosophicam cogitationem excitare oportet, scientem mulieribus amicis succurrere. Ad communem enim felicitatem adhibenda tibi est linguæ solertia, quæ civilem populum adornet infinitis prosperitatibus vitæ, et demonstret, quid occasio possit. Indiget quippe sapienti quopiam commento respública nostra. At perfice modo res, quæ nec factæ unquam, neque

commemoratæ fuerint antea. Oderunt enim nostri homines, si vetera sæpius spectent. Sed non cunctandum: quin potius commentationes ejus rei aggrediendæ sunt. Nam cito quidpiam agere, valde gratiosum est apud spectatores.

PRAX. Atqui commoda me suasuram esse confido spectatoribus, si mavelint novi quidpiam sequi, quam moribus antiquis adherere. Hoc est quod maxime formido.

BLEP. De novarum quidem rerum studio ne metuas: has enim sectari, nobis pro alio quovis imperio est, ut et veterum rituum negligentes esse.

PRAX. Ne igitur quispiam vestræ mihi contradicat, neque me prius interpellat, quam commentationem meam noverit, et me audierit loquentem. Quippe dicam omnes oportere omnibus uti communiter, omniumque rerum participes esse, et ex iisdem bonis vivere; non autem hunc divitem, illum vero miserum esse; neque hunc magnum agrum colere, illi vero ne satis quidem terræ esse sepeliendo cadaveri; neque servis hunc compluribus uti, illum autem ne pedisequum quidem habere. Sed unum omnibus communem victum faciam, eumque similem.

BLEP. Quomodo igitur omnibus communis erit?

PRAX. Comedes stercus prior me.

BLEP. Et stercoris etiam participes erimus?

PRAX. Non ecastor mea hæc est sententia: sed me inter-

ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, μήτ' εἰρημένα πω πρότερον.

μισῶσι γὰρ, ἣν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται. ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἀπτεσθαι καὶ δὴ χρῆ ταῖς διανοίαις, αἷς τὸ ταχύειν χαρίτων μετέχει πλείζον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

Πραξαγόρα.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρῆσά διδάξω πισεύω τούσδε θεατὰς, εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρέβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα.

Βλέπυρος.

περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δέισις· τοῦτο γὰρ ἡμῖν δεῖν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστίν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελήσαι.

Πραξαγόρα.

μὴ νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντίπη, μηδ' ὑποκρούση, πρὶν ἐπίσασθαι τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τοῦ φεράζοντος ἀκούσαι. κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι, πάντων μετέχοντας, καὶ ταυτὲ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλετεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι· μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μὴδὲ ταφῆναι· μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' ἐδ' ἀκολέθω· ἀλλ' ἓνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίον, καὶ τοῦτον ὅμοιον.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;

Πραξαγόρα.

κατέδει σπέλεθρον πρότερός μου.

Βλέπυρος.

καὶ τῶν σπελέθρων κοινωνοῦμεν;

μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.

Πραξαγόρα.

τοῦτο γὰρ ἡμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρώτην ποιήσω

κοινήν πάντων, καὶ ἀργύριον, καὶ τὰ ἄλλα, ὅποσ' ἔστιν ἐκάσῳ.
εἴτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,
ταμειούμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικοὺς, ἀφανῆ πλοῦτον---

Πραξαγόρα.

ταῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει,

καὶ μὴ καταθεῖς ψευδορκήσει.

Βλέπυρος.

κακότησατο γὰρ διὰ τοῦτο.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' οὐδὲν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

Βλέπυρος.

κατὰ δὴ τί;

Πραξαγόρα.

οὐδεὶς οὐδὲν πενία δράσει. πάντα γὰρ ἔξουσιν ἅπαντες,
ἄρτους, τεμάχια, μάζας, χλαίνας, οἶνον, σεφάνους, ἐξεβίνθας.
ὡστὶ τί κέδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρών ἀπόδειξον.

Βλέπυρος.

οὐκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρεστι;

Πραξαγόρα.

πρότερόν γ', ὡτὰν, ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς πρότεροισι
νῦν δ', ἔσαι γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέδος μὴ καταθεῖναι;

Βλέπυρος.

ἦν μείρακ' ἰδῶν, ἐπιθυμήσει καὶ βούληται σκαλαθῦραι,
ἔξει, τούτων ἀφελῶν, δοῦναι. τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μετέξει
ξυγκαταδαρθῶν.

pellasti. Hocce enim dictura eram : nempe agros primo faciam
omnibus communes, et pecunias, et alia quæ uniuscujusque
sunt. Dein ex illis omnibus, factis communibus, vos omnes
alemus, dispensantes et parcentes, et animum adtendentes.

BLEP. At quomodo qui agros non possidet, pecuniam vero
et Daricos, opes scilicet occultas—

PRAX. Hæc in medium deponet, et qui non deposuerit, pe-
jerabit.

BLEP. Quippe et pejerando quæsitiv.

PRAX. Sed ei prorsus non conducet.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Nemo enim quicquam paupertatis causa faciet :
quippe omnes omnia habebunt, panes, salsamenta, placentas,
lænas, vinum, corollas, cicer. Quocirca quid lucri esset non
deponenti omnia in commune? tu, si quid excogites, fac
palam.

BLEP. Nonne et nunc ii plurimum furantur, quibus hæc
omnia suppetunt?

PRAX. Antea quidem, ὁ amice, quum prioribus legibus ute-
bamur : nunc autem, erit enim ex communi victus omnibus,
quidnam emolumentum erit non deponenti?

BLEP. Si puellam conspicatus, eam cupiat, velitque clam
molere, habebit quod det, ex his bonis sumens : communium
autem participabit, cum ea dormiens.

PRAX. At enim ei licebit gratis una dormire. Namque faciam, ut illæ communes cum viris cubent, et cuilibet volenti liberos pariant.

BLEP. Quomodo autem, si omnes iverint ad formosissimam illarum, et postulabunt eam subagitare?

PRAX. Fœdiore et simæ juxta lepidiores sedebunt: tum si quis harum aliquam cupiet, deformem prius inibit.

BLEP. At quomodo nos seniculos, si cum turpioribus simus, non ante nos deficiet penis, quam eo perveniatur, quo nobis eundum dicis?

PRAX. Non pugnas ciebunt formosæ.

BLEP. Qua de re?

PRAX. Bono animo es, ne formida, non pugnabunt.

BLEP. Qua de re, inquam?

PRAX. Ut vobiscum congregiantur. Et tibi quidem posita hæc lex est: quæ autem ad nos pertinet solerter excogitata est. Quippe ita cautum et consultum est, ne cujus feminæ foramen vacuum sit.

BLEP. Viri autem quid facient? nam fugient illæ viros deformes, et ad formosos se conferent.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' ἔξεσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν.
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν,
ἐπὶ τὴν ἄραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρεῖδειν;

Πραξαγόρα.

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδένται·
κατ' ἦν ταύτης ἐπιθυμῆσι, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρέσει.

Βλέπυρος.

καὶ πῶς ἡμᾶς τὸς πρεσβύτας, ἦν ταῖς αἰσχροῖσι συνῶμεν,
ἐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ' οἱ φῆς, ἀφικέσθαι;

Πραξαγόρα.

οὐχὶ μαχοῦνται.

Βλέπυρος.

περὶ τοῦ;

Πραξαγόρα.

θάρρει, μὴ δείσης, οὐχὶ μαχοῦνται.

Βλέπυρος.

περὶ τοῦ;

Πραξαγόρα.

τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάσχει.
τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τιν' ἔχει. προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν
μηδεμιάς ἢ τρύπημα κενόν.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;
εὗξονται γὰρ τοὺς αἰσχιούς, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.

Πραξαγόρα.

ἀλλὰ φυλάξουσ' αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας ἀπὸ τοῦ δείπνου· καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν οἱ φαυλότεροι· κούκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖσι καταδαρθεῖν ταῖσι γυναιξίν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρί-

Βλέπυρος. [σωνται.

ἢ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ρῖς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

Πραξαγόρα.

νῆ τὸν Ἀπόλλω· καὶ δημοτικὴ γ' ἡ γνώμη, καταχρήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσαι πολλή, καὶ τῶν σφραγίδας ἐχόντων, ὅταν ἐμβὰς δὴ γ' εἴπῃ· Προτέρω παραχώρει, κατ' ἐπιτήρει, ὅταν ἤδη γὰρ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάξιν.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν, οὕτω ζώντων ἡμῶν, τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἕκαστος ἔσται δύνατος διαγιγνώσκειν;

Πραξαγόρα.

τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοις νομιούσιν.

Βλέπυρος.

οὐκοῦν ἄγξουσ' εὔ καὶ χρηστῶς ἐξῆς τὸν πάντα γέροντα διὰ τὴν ἀγνοίαν, ἐπεὶ καὶ νῦν, γιγνώσκοντες πατέρες ὄντα, ἄλχουσι. τί δὲδ', ὅταν ἀγνοῦσιν, πῶς οὐ τότε ἀπιχέσονται;

Πραξαγόρα.

ἀλλ' ὁ παρεστῶς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς ἐκ ἔμελ' ἔδδεν τῶν ἀλλοτρίων, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἦν πληγέντος ἀκούσῃ, μὴ ὑτὸν ἐκείνον τύπτῃ δεδιώς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.

Βλέπυρος.

τὰ μὲν ἄλλα λέγεις ἔδδεν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθῶν Ἐπίκερος, ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλοῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

PRAX. At foedæ observabunt formosos, quum abibunt a cœna: itidem deformes illi observabunt in foro et aliis locis publicis: neque licebit feminis cum formosis viris cubare, priusquam deformibus et pumilis copiam sui fecerint.

BLEP. Nunc igitur Lysicratis nasus æque ac formosi juvenes superbiet.

PRAX. Sane, ita me Apollo amet. Hoc quidem decretum oppido populare est, et mera irrisio superbiorum, eorumque qui anulos gerunt, quum embas eis dicet: *Heus tu, seniori cede, et coram opperire dum ego, peracta re, tibi secundas partes exigendas dabo.*

BLEP. Quomodo igitur, nobis sic viventibus, unusquisque liberos suos dignoscere potis erit?

PRAX. Quid opus est? Quippe suos patres existimabunt eos omnes esse qui ætate proveciores erunt.

BLEP. Itaque bene et naviter in posterum senem omnem præfocabunt præ ignorantia, quandoquidem et nunc patrem cognoscentes, strangulant tamen. Quid? quum ignotus erit parens, quomodo non tunc eum male concacabunt?

PRAX. Sed qui forte illic aderit, non permittet. Olim quidem non erat eis cura patrum alienorum, quicumque illos verberaret: at nunc si quis seniore percussus audierit, timens ne parentem ipsum suum is pulset, talia facientibus adversabitur.

BLEP. Hæc quidem omnia non insulse dicis: verum si Epicurus accedens, aut Leucolophas patrem me vocitet, id mihi grave sit audire.

PRAX. At aliud longe est istoc gravius.

BLEP. Quidnam!

PRAX. Si te Aristyllus osculetur, te suum patrem esse dictitans.

BLEP. Fleret sane et ejularet.

PRAX. At tu oleres calamintham. Verum ille natus est, antequam decretum hoc fieret: quamobrem frustra metuas, ne te osculetur.

BLEP. Id sane graviter ferrem. Terram autem quis colet?

PRAX. Servi. Tibi autem curæ erit, quum jam decempedalis erit umbra solarii, uncte et laute ire ad cœnam.

BLEP. De vestibus autem, quæ ratio earum parandarum erit? id enim ex te sciscitari lubet.

PRAX. Quæ quidem vobis nunc sunt, iis utemini: in posterum autem vobis alias texemus.

BLEP. Unum adhuc a te quæsitum volo. Si quis multam alicui debeat, a magistratibus damnatus, undenam hanc solvet? non enim æquum est e publica pecunia.

PRAX. Sed enim primo ne lites quidem erunt.

BLEP. Hoc vero quam multos homines pessumdabit!

Πραξαγόρα.

πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι.

Βλέπυρος.

τὸ ποῖον;

Πραξαγόρα.

εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρος εἶναι.

Βλέπυρος.

οἰμῶζοι γ' ἂν, καὶ κακῦοι.

Πραξαγόρα.

σὺ δέ γ' ὄξοις ἂν καταμίνθης.

ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι, ὥστ' οὐχὶ δέος, μὴ σε φιλήσῃ.

Βλέπυρος.

δεινὸν μέντ' ἂν γ' ἐπεπόνθη.

τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

Πραξαγόρα.

οἱ δοῦλοι. σοὶ δὲ μελήσει,

ὅταν ἦ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρὸν χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

Βλέπυρος.

περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἔρσεσθαι.

Πραξαγόρα.

τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει· τὰ δὲ λοιφ' ἡμεῖς ὑφανῶμεν.

Βλέπυρος.

ἐν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὄφλη, παρὰ τοῖς ἀρχουσι δίκην τῶ, πῶθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔστι δίκαιον.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' οὐδὲ δίκαια πρῶτον ἔσονται.

Βλέπυρος.

τουτὶ δὲ πῶσους ἐπιτρίψει;

Πραξαγόρα.

καὶ γὰρ ταύτην γνώμην ἐδέμην. τοῦ γὰρ, τάλα, οὐνεκ' ἔσομαι;

Βλέπυρος.

πολλῶν ἔνεκεν, νῆ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἐνὸς οὐνεκα δήπου, ἢν τις ὀφείλων ἐξαγῆται.

Πραξαγόρα.

πῶθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας, ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δὲ που 'στ' ἐπίδηλος.

Βλέπυρος.

νῆ τὴν Δήμητρ', εὖ γε διδάσκεις. τοῦτ' εἰπὼν σὺ φράσον μοι. τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πῶθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὴν εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.

Πραξαγόρα.

ἀπὸ τῆς μάξης, ἣς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῆ, οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὐδὲς οὕτως τῇ γαστρὶ κολασθεῖς.

Βλέπυρος.

οὐδ' αὖ κλέπτῃς οὐδὲς ἔσται;

Πραξαγόρα.

πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ;

Βλέπυρος.

οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν.

Πραξαγόρα.

οὐκ, ἢν οἶκοι γε καθεύδῃς, ἐδ' ἢν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον. βίσιος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει. ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δῶσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι; ἔτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινῷ κρεῖττον κομιεῖται ἐκείνου.

Βλέπυρος.

οὐδὲ κυβέουσιν ἄρ' ἀνδρωποιοί.

PRAX. Hoc quoque ego decretum feci. Nam cuius rei causa, ὁ miser, lites essent?

BLEP. Plurimarum sane, per Apollinem: primum enim hujusce; si quis aliquid cuipiam debens neget.

PRAX. At fœnori qui pecuniam daret, unde eam sumeret, rebus omnibus in commune depositis? manifestarius fur esset scilicet.

BLEP. Per Cererem, bene doces. Hoc igitur dicito mihi: qui alios verberabunt, unde injurias persolvent, quum bene appoti obvios male mulcaverint? de hoc enim ambigere te arbitror.

PRAX. A maza, quam ipse edit: hanc enim quum quis ei ademerit, non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus.

BLEP. Nec etiam fur erit ullus?

PRAX. Qui enim furabitur, qui omnium sit particeps?

BLEP. Neque obvios nocte spoliabunt?

PRAX. Non pol, si domi dormias; nequidem si foris, ut antea. Victus enim omnibus suppetet. Si quis autem alium spoliare velit, is ultro vestimenta sua dabit: quid enim ei opus esset repugnare? quippe meliora prioribus illis ex communi accipiet.

BLEP. Neque etiam alea ludent homines?

PRAX. Nam cuius lucri gratia id quis faceret ?

BLEP. Quam vero vitæ rationem institues ?

PRAX. Communem omnibus. Urbem enim me facturam dico instar unius habitationis, omnia in unum committendo, ita ut alter in alterius ædes facile ingrediatur.

BLEP. Cœnam autem ubi adpones ?

PRAX. Fora Judicialia et porticus virorum cœnacula faciam.

BLEP. Tribunal autem ad quid utile erit ?

PRAX. Super illud imponam crateras et aquales : et stantes in eo pueri bellica laude clarorum virorum fortia canent facta, timidorumque, si qui fuerint, probra, ut pudore suffusi a cœna abstineant.

BLEP. Per Apollinem, rem festivam narras. Vascula autem, in quæ sortes conjiciuntur, ubinam repones ?

PRAX. In foro ea ponam ; tum stans juxta statuam Harmœdii sorte omnes ducam, donec sortitus gaudens abeat, sciens in qua litera cœnaturus sit : et præco eos proclamabit, qui ex litera *Beta* erunt, ut in porticum Basilicam sequantur cœnaturi ; eos autem qui ex *Theia* erunt, in eam, quæ inde deno-

Πραξαγόρα.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει ;

Βλέπυρος.

τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις ;

Πραξαγόρα.

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ
μίαν οἴκησιν φημί ποιήσῃ ξυρρήξασ' εἰς ἐν ἅπαντα,
ὥστε βαδίξῃν ὡς ἀλλήλους.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ δειπνον ποῦ παραθήσεις ;

Πραξαγόρα.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στωὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται ;

Πραξαγόρα.

τοὺς κρατῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ βραψωδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.

Βλέπυρος.

νῆ τὸν Ἀπόλλω, χάριέν γε.

τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις ;

Πραξαγόρα.

ἐς τὴν ἀγορὰν καταθήσω
κᾶτα στήσασα παρ' Ἀρμοδίω κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδῶς ὁ λαχὼν ἀπίη χαίρων ἐν ὀποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βητ' ἐπὶ τὴν στωὰν ἀκολουθεῖν
τὴν Βασιλείου δειπνήσοντας· τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην·

τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' ἐς τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν.

Βλέπυρος.

ἵνα κάπτωσιν;

Πραξαγόρα.

μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.

Βλέπυρος.

μὴ Ξελκυσθῆ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

Πρ. ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν.
 πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν·
 ὥστε μεθύσθεις αὐτῷ στεφάνῳ
 πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾶδα λαβῶν.
 αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
 προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δειπνου,
 τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
 ἐνθάδε μείραξ ἔσθ' αἰραία.
 Παρ' ἐμοὶ δ', ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ'
 ἐξ ὑπερώου, καὶ καλλίστη,
 καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι
 δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.
 τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
 καὶ μειρακίοις αἱ φαυλότεραι
 τοιάδ' ἐροῦσιν· Ποῖ θεῖς οὗτος;
 πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθὼν·
 τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχεραῖς
 ἐψήφισθαι προτέροις βινεῖν·
 ὑμᾶς δὲ τέως θρία λαβόντας
 διφόρου συκῆς

minatur; eos vero, qui ex *Kappa* erunt, in porticum ut eant,
 ubi frumentum venale.

BLEP. Frumento ut se ingurgitent?

PRAX. Non ecaster: sed ut ibi cœnent.

BLEP. Cui autem litera educta non fuerit, secundum quam
 cœnet, eos omnes expellent?

PRAX. At id apud nos non erit: quippe omnia omnibus
 copiosa præbebimus, ita ut unusquisque cum corolla facem
 sumens e convivio abeat ebrius: porro mulieres in biviiis oc-
 cursantes iis, qui a cœna redibunt, hæc dicent: *Huc ad nos*
deflecte: hic apud nos formosa puella est. Apud me quoque,
alia inquiet, desuper ex cœnaculo, et quidem pulcherrima et
candidissima: prius tamen oportet te mecum quam cum ea cu-
bare. Formosos autem et adolescentulos secutæ deformiores
 talia dicent: *Heus tu, quo curris? prorsus nihil ages, quum*
illuc veneris: nam lege sancitum est, ut lepidas simi et turpes
priores futuant, vos autem interea folia bifera fici capientes in

vestibulis masturbemini. Age nunc dicito mihi, placentne hæc vobis ?

BLEP. Admodum.

PRAX. Itaque in forum mihi eundum est, ut accipiam bona in commune deponenda, adsumta præconissa quapiam maxime vocali. Hæc enim me facere necesse est, quæ dux reipublicæ electa fui : opus est præterea, ut convivales cætus constituam, ut celebretis primum hodie convivium.

BLEP. Jam enim convivabimur ?

PRAX. Ita dico. Tum vero meretrices coërcere volo omnes, earumque quæstui finem imponere.

BLEP. Quamobrem ?

PRAX. Manifesta res est : ut decerpamus ipsæ florem adolescentulorum. Nec famulas ornatas oportet ingenuarum Venerem intercipere, sed cum servulis tantum cubare catonacam gestantibus, iisque ut placeant cunnum sibi vellere.

BLEP. Age ergo, tecum ibo comes juxta latus, ut obviorem convertam in me oculos, et mihi dicant : *Nonne suspicitis hunc Præfectæ nostræ maritum ?*

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

VIR I. bona in medium depositurus, VIR II. non depositurus,
PRÆCO, CHORUS.

VIR I. Ego quidem ut in forum supellectilia feram parabo,

ἐν τοῖς προθύροις διέφασθαι.
Φέρε νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῶν ;

Βλ. πᾶν.

Πρ. βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοὶ,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσίοντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὐφρόνην τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾶν, ἡρημένην
ἀρχεῖν, καταστήσαι τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρώτον τήμερον.

Βλ. ἤδη γὰρ εὐωχῆσόμεσθα ;

Πρ. Φήμ' ἐγώ.

ἔπειτα τὰς πόρναις καταπαῦσαι βούλομαι
ἀπαξάσας.

Βλ. ἵνατί ;

Πρ. δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς.
καὶ τὰς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάξειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοις κοιμᾶσθαι μόνον,
κατανάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλιμένας.

Βλ. φέρε νῦν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πηλοσίον,
ἵν' ἀκοβλέπωμαι, καὶ λέγῳσί μοι ταδί·

ΤΟΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΟΥΤΟΝ ΟΥ ΘΑΤ-
ΜΑΖΕΤΕ ;

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ἀδῆ.)

ΑΝΗΡ Α, ὁ καταθεῖς, ΑΝΗΡ Β, ὁ μὴ καταθεῖς,
ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

Αν. α'. ΕΓΩΓ', ἵν' εἰς ἀγορὰν γε τὰ σκευὴ φέρω,

προχειρισθῆναι, καὶ ξητέσσω τὴν οὐσίαν.
 χώρει σὺ δεῦρο, κινάχουρα καλὴ καλιῶς,
 τῶν χρημάτων θύραζε πρῶτη τῶν ἐμῶν,
 ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῆς,
 πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς.
 ποῦ σ' ἢ διφροφόρος; ἢ χύτρα, δεῦρ' ἔξειθι,
 ἢ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἂν, εἰ τὸ φάρμακον
 ἐψοῦσ' ἔτυχες, ὦ Λυσικράτης μελαιίνεται.
 ἴστω παρ' αὐτὴν, δεῦρ' ἴθ', ἢ κομμώτρια·
 φέρε δεῦρο αὐτὴν τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
 ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ', ἢ κιδραφῶδός, ἔξειθι,
 πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
 ἄωρι νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.

ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προίτω, τὰ κηρία
 κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίστη πησίον,
 καὶ τὰ τρίποδ' ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·
 τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

Αν. β'. ἐγὼ καταθήσω τὰμά; κακοδαίμων ἄρα
 ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
 μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ', ἀλλὰ βασανιῶ
 πρῶτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
 οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρωῖτα καὶ φειδωλίαν
 οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
 πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμα ὅπως ἔχει.
 οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
 πότερα μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
 αὐτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;

Αν. α'. οὐδαμῶς.

et substantiam omnem recensebo. Heus tu, cinachyra, huc
 bella belle prodi foras, rerum mearum prima, ut bene trita
 canistrigeræ vicem obeas, tu quæ multos jam meos saccos
 evertisti. Ubinam est sellifera? olla huc exi: sane hercle
 nigra es: nec posses nigrior esse, tametsi pigmentum coxisses,
 quo Lysicrates canos tingit. Sta juxta ipsam; huc ades, ὁ
 ornatrix: huc hydriam feras, hydriaphore: tu autum huc
 prodi, ὁ citharistria, quæ me sæpius excitasti, ut in concionem
 irem, nocte intempesta, modum orthrium canens. Prodeat
 quispiam alveolum capiens; favos effer, oleaginos ramos huc
 prope statue, effer itidem duos tripodas et ampullam: ollulas
 jam, aliaque viliora vasa omittite.

VIR II. Egone mea ut deponam? utique hercle infelix es-
 sem, et exigua mente præditus. Nunquam id faciam, ita me
 Neptunus amabit; sed ejusmodi decreta primum examinabo
 sæpius, et attente considerabo. Neque enim meum sudorem,
 et quod ægre comparsi miser, nullius emolumenti causa sic
 imprudenter amittam, priusquam didixerim, qui se res omnis
 habeat. Eho tu, quid sibi hæc supellectilia volunt? num
 aliam in domum migras, qui hæc omnia extulisti, aut pignori
 ea oppositurus fers?

VIR I. Minime.

VIR II. Cur igitur ordine sic stant omnia illa? an præconi Hieroni pompam ducitis?

VIR I. Minime hercle; sed ea reipublicæ delaturus sum in forum, secundum sancitas leges.

VIR II. Delaturus es?

VIR I. Omnino.

VIR II. Infelix igitur es, per Jovem Servatorem.

VIR I. Quomodo?

VIR II. Quomodo? facile dictu est.

VIR I. Quid? nonne legibus parere oportet?

VIR II. Quibus, ô miser?

VIR I. Iis quæ sancitæ sunt.

VIR II. Quæ sancitæ sunt? ô quam insanus es!

VIR I. Insanus?

VIR II. Quidni enim? immo hercle omnino omnium es stultissimus.

VIR I. Quia facio, quod decretum est? Atqui virum probum maxime omnium ea exsequi oportet, quæ publica auctoritate mandata sunt.

VIR II. Virum stolidum scilicet.

VIR I. Tu vero deponere tua in commune non paras?

VIR II. Id ego cavebo, priusquam viderim, quid consili capiat populus.

VIR I. Quid enim aliud, quam parati omnes sunt ferre bona sua?

VIR II. At id si vidissem, tum demum crederem.

VIR I. Enimvero id per vias prædicant.

Αν. β'. τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου ὅστιν οὕτως; οὐ τι πω Ἰέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;

Αν. α'. μὰ Δί', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει ἐς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

Αν. β'. μέλλεις ἀποφέρειν;

Αν. α'. πάνυ γε.

Αν. β'. κακοδαίμων ἄρ' εἶ, νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα.

Αν. α'. πῶς;

Αν. β'. πῶς; ῥαδίως.

Αν. α'. τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;

Αν. β'. ποίοισιν, ὧ δύστηνε;

Αν. α'. τοῖς δεδογμένοις.

Αν. β'. δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.

Αν. α'. ἀνόητος;

Αν. β'. οὐ γάρ; ἡλιθιώτατος μὲν οὖν ἀπαξάπαντων.

Αν. α'. ὅτι τὸ ταπτόμενον ποιῶ; τὸ ταπτόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα μάλιστα πάντων.

Αν. β'. τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.

Αν. α'. σὺ δ' οὐ καταδεῖναι διανοεῖ;

Αν. β'. φυλάξομαι, πρὶν ἂν γ' ἴδω τὸ πλεῖθος ὃ τι βουλεύεται.

Αν. α'. τί γὰρ ἄλλο γ', ἢ φέρειν παρσεσκευασμένοι τὰ χρήματ' εἰσίν;

Αν. β'. ἀλλ' ἰδὼν ἂν ἐπιθώμην.

Αν. α'. λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

- Αν. β'. λέξουσι γοῦν.
 Αν. α'. καὶ φασὶν οἴσειν ἀράμενοι.
 Αν. β'. φήσουσι γοῦν.
 Αν. α'. ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ'.
 Αν. β'. ἀπιστήσουσι γοῦν.
 Αν. α'. ὁ Ζεὺς σέ γ' ἐπιτρίψειεν.
 Αν. β'. ἐπιτρίψουσι γοῦν.
 οἴσειν δοκεῖς τιν', ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
 οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ λαμβάνειν
 ἡμᾶς μόνον δεῖ, νῆ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
 γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε καὶ τὰ γάλματα,
 ὅταν γὰρ εὐχόμεσθα διδόναι τὰ γαθὰ,
 ἔστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,
 οὐχ ὥστε δάσονται, ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.
 Αν. α'. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, σὺ γ' ἔμ' ἔα προὔργου τι δρᾶν.
 ταυτὶ γὰρ ἐστὶ συνδετέα. ποῦ μοι 'σθ' ἰμάς;
 Αν. β'. ὄντως γὰρ οἴσεις;
 Αν. α'. ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
 τωδὶ ξυνάπτω τὰ τρίποδες.
 Αν. β'. τῆς μαργίρας;
 τὸ μὴδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
 δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη---
 Αν. α'. τί δρᾶν;
 Αν. β'. ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.
 Αν. α'. ἵνα δὴ τί;
 Αν. β'. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλακίς,
 ἢ πῶς ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ,
 παύσαιντ' ἂν εἰσφέροντες, ὦ μβρόντητε σύ.

- VIR II. Prædicabunt scilicet.
 VIR I. Et sublatis in humerum sarcinis se deferre dicunt.
 VIR II. Dicent scilicet.
 VIR I. Enecas me, omnibus his fidem nullam habens.
 VIR II. Fidem nullam habebunt scilicet.
 VIR I. Jupiter te male perdat.
 VIR II. Male perdent scilicet. Putas civem aliquem sua delaturum, qui saltem vel paucillum mentis habeat? neque enim e more nostro istuc est: sed nos capere tantum oportet, ita me Jupiter amet. Quippe ita et dii solet: id autem ex illorum manibus nosces: simulacra etenim, quum fundimus preces, ut bona nobis largiantur, stant manu supina porrecta, non quasi quicquam datura, sed ut aliquid accipiant.
 VIR I. O perditissime, sinito me quod facto est opus facere: hæc enim colliganda mihi sunt. Quo abiit lorum?
 VIR II. Quid enim? revera hæc feres?
 VIR I. Sane hercle; adeoque jam duos hos tripodas una simul colligo.
 VIR II. O quæ dementia! non opperiri te, quid alii facturi sint, ac tum demum—
 VIR I. Quid tum demum facere?
 VIR II. Adhuc opperiri, postilla vero cunctari etiamnum.
 VIR I. Quamobrem tandem?
 VIR II. Si terræ motus creber fiat, aut mali quis ignis omnis emicet, aut mustela transiliat, desinant profecto omnes bona sua in forum deferre, ὁ stupide.

VIR I. Lepide hercle mecum ageretur, si, dum opperirer, interim non haberem ubi istæc deponerem.

VIR II. At enim potius timeas, ut alicunde capere possis. Sed habeto bonum animum, depones, etiamsi ad ultimum mensis diem veneris.

VIR I. Quidum?

VIR II. Ego nostros homines novi, qui in decernendo præ-properi sunt, ac rursus negant facturos se, quæ decreta fuerint.

VIR I. Sua comportabunt, ô amice.

VIR II. Si vero non ferant, quid tum?

VIR I. Securus esto, ferent.

VIR II. Si vero non ferant, quid tum?

VIR I. Cum ipsis pugnabimus.

VIR II. Si vero superiores erunt, quid tum?

VIR I. Abibo, supellectilibus relictis.

VIR II. Si vero ea dividendant, quid tum?

VIR I. Disrumparis.

VIR II. Si vero disrumpar, quid tum?

VIR I. Bene facies.

VIR II. Tu vero ferre etiamnum cupies?

VIR I. Ego sane: namque vicinos meos video sua comportantes.

VIR II. Nimirum Antisthenes sua deferet? Multo sana lepidius ei videretur plus quam triginta dies prius cacare.

VIR I. Plora.

VIR II. Antimachus autem chori magister quid in commune deferet plus, quam Callias? Profecto hic homo rem suam perdet.

Αν. α'. χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἂν, εἰ μὴ "χοιμ' ὅποι ταῦτα καταδείην.

Αν. β'. μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάρρει, καταθήσεις, κἀν' ἔννην ἔλθῃς.

Αν. α'. τιή;

Αν. β'. ἐγῶδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχεῖς·
ἄτ' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνούμενους.

Αν. α'. οἴσουσιν, ὦ τάν.

Αν. β'. ἦν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

Αν. α'. ἀμέλει κομιοῦσι.

Αν. β'. ἦν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

Αν. α'. μαχοῦμεθ' αὐτοῖς.

Αν. β'. ἦν δὲ κρείττους ὦσι, τί;

Αν. α'. ἄπειμ' ἑάσας.

Αν. β'. ἦν δὲ πωλώσ' αὐτὰ, τί;

Αν. α'. διαρραγείης.

Αν. β'. ἦν διαρραγῶ δὲ, τί;

Αν. α'. καλῶς ποιήσεις.

Αν. β'. σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;

Αν. α'. ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἑμαυτοῦ γείτονας ὄρω φέροντας.

Αν. β'. πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης

αὐτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.

Αν. α'. οἴμωζε.

Αν. β'. Καλλιμάχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος αὐτοῖσιν εἰσοίσει τί πλεῖον Καλλίου; ὦν ἄνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν.

Αν. α'. δεινά γε λέγεις.

Αν. β'. τί δεινόν; ὡσπερ οὐχ ὄζων
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', ἄδοξε, τὰ περὶ τῶν ἀλῶν;

Αν. α'. ἔγωγε.

Αν. β'. τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνου ἤνικα
ἐψηφισάμεθ', οὐκ οἶσθα;

Αν. α'. καὶ κακὸν γ' ἐμοὶ
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς,
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων·
κἄπειτ' ἐχώρου εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἀλφίτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν δούρακον,
ἀνέκραγ' ὁ κῆρυξ, ΜΗ ΔΕΧΕΣΘΑΙ ΜΗΔΕΝΑ
ΧΑΛΚΟΥΝ ΤΟΛΟΙΠΟΝ· ΑΡΓΥΡῶ ΓΑΡ
ΧΡΩΜΕΘΑ.

Αν. β'. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνουμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τετρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεῖθός τε κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπούμενοις ἐφαίνετο
Ο ΔΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΣ, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίπτου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

Αν. α'. οὐ ταυτὸν, ὦ τάν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν·
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.

Αν. β'. αἷς γ' ἐγὼ φυλάξομαι,
νῆ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατορθώσῃσί μου.

Αν. α'. οὐκ οἶδ' ὅ τι ληθεῖς. φέρε σὺ τανάφορον, ὁ παῖς.

Κη. ὦ πάντες ἄστοι, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει.

VIR. I. Molesta loqueris.

VIR II. Quid molesta? quasi non videam quotidie ejusmodi creta fieri. Non illud meministi, quod de sale factum est?

VIR I. Memini quidem.

VIR II. Et alterum, quando scivimus de æreis illis nummis? meministine?

VIR I. Immo damno mihi fuit recens illa cusa moneta. Nam, venditis uvis, abivi plenam habens æreis drachmis maxillam: dein in forum ad emendam farinam profectus sum: ibi quum sacculum jam ei recipiendæ sustinerem, proclamavit præco: *Neminem accipere debere æreos nummos in posterum; argento enim ulimur.*

VIR II. Quid? Nonne nuper omnes dejerabamus, quingenta mox reipublicæ talenta fore ex tributo quadragesimæ, quam excogitarat Euripides? ibique continuo nullus non Euripidem laudibus evehebat. At postquam attentius considerantibus res ipsa visa est, quod dici solet, *Jovis Corinthus*, neque ad necessaria sufficit, denuo nullus non Euripidi convicia dicebat.

VIR I. At res, ὁ bone, non in eodem sunt statu. Nam tunc nos viri rempublicam administrabamus; nunc autem mulieres.

VIR II. Quæ ne me commeiant, ita me Neptunus amet, cavebo sedulo.

VIR I. Nescio quid nugeris. Cape tibi lignum bajulatorium, puer.

PRÆC. O cives omnes adeste; nunc enim ita res est: venite,

festinate recta ad Præfectam nostram, ut vobis sortes ducentibus Fortuna sigillatim indicet, ubinam cœnaturi sitis, quia mensæ oneratæ et refertæ sunt bonis omnibus, et paratæ sunt, lectulique lodicibus et tapetibus aggesti sunt: crateras miscent unguentariæ mulieres, eosque ordine statuunt: piscium tomi assantur, leporinæ carnes verubus figuntur, placentæ pinsuntur, corollæ plectuntur, bellaria friguntur: juvenculæ ollas fresæ fabæ coquunt: Smæus autem inter illas, equestri indutus pallio, mulierum patinas detergit; senex vero venit cum molli læna et delicatis calceis, una cum aliquo adolescentulo cachinnans; et pallium ibi projectum temere jacet. Proinde venite, quandoquidem is qui mazam fert jam stat exspectans: agite ergo, maxillas diducite.

VIR II. Utique ergo ibo: quid enim hic moror? quandoquidem ita reipublicæ visum est.

VIR I. Et quo ibis tu, qui bona non deposuisti?

VIR II. Ad cœnam.

VIR I. Non sane, si mulieribus illis cor inest, priusquam bona adferas.

VIR II. At enim adferam.

VIR I. Quando?

VIR II. Officium meum, ô amice, moræ non erit.

VIR I. Quidum?

χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εἰθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμένοιαι
ἀγαθῶν ἀπάντων, καὶ παρεσκευασμένοιαι,
κλῖναι τε σισυρῶν καὶ δαπιδῶν νενησμένοιαι.
κρητῆρας ἐγκρινῶσιν αἱ μυροπάλιδες,
ιστᾶσί τ' ἐφεξῆς· τὰ τεμάχῃ ρίπίζεται,
λαγῶ ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,
στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα·
χύτρας ἔτνους ἔψουσιν αἱ νεώταται·
Σμοῖος δ' ἐν αὐταῖς ἰππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία.
γέρον δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·
ἐμβὰς δὲ κείται, καὶ τρίβων ἐρριμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μάζαν φέρων
ἔστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.

Αν. β'. οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἔστηκ' ἔχων
ἐνταῦθ', ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ;

Αν. α'. καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταλείβεις τὴν οὐσίαν;

Αν. β'. ἐπὶ δεῖπνον.

Αν. α'. οὐ δῆτ', ἦν γ' ἐκείναις νοῦς ἐνῆ,
πρὶν γ' ἂν ἀπενέγκῃς.

Αν. β'. ἀλλ' ἀποίσω.

Αν. α'. πηνίκα;

Αν. β'. οὐ τοῦμὲν, ὧ τὰν, ἐμποδῶν ἔσται.

Αν. α'. τί δῆ;

Αν. β'. ἐτέρους ἀποίσειν φήμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.

Αν. α'. βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὄμως;

Αν. β'. τί γὰρ πάθω ;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονούοντας.

Αν. α'. ἦν δὲ κωλύσῃσι, τί ;

Αν. β'. ὄμόσ' εἶμι κύψας.

Αν. α'. ἦν δὲ μαστιγῶσι, τί ;

Αν. β'. καλούμεθ' αὐτάς.

Αν. α'. ἦν δὲ καταγελῶσι, τί ;

Αν. β'. ἐπὶ ταῖς θύραις ἐστῶς---

Αν. α'. τί δράσεις ; εἴπ' ἐμοί.

Αν. β'. τῶν εἰσφερόντων ἀρπάσομαι τὰ σιτία.

Αν. α'. βιάδιζε τοῖνον ὑστερος· σὺ δ', ὦ Σίμων,
καὶ Παρμένων, αἴρῃσθε τὴν παμπησίαν.

Αν. β'. φέρε νυν ἐγὼ σοι ξυμφέρω.

Αν. α'. σὺ ; μηδαμῶς.
δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῆ τῶν χρημάτων.

Αν. β'. νῆ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ' ἔξω, τοῖσδε δὲ
τῶν ματτομένων κοινῇ μεδέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον
ὄμόσ' ἐστὶ δειπνήσοντα, κοῦ μελλητέον.

Χο. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ᾠδῆ.)

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ, ΘΕΡΑΠΙΑΙ-
ΝΑ, ΔΕΣΠΟΘΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Γρ. α'. ΤΙ ποτ' ἀνδρες οὐχ ἤκουσιν ; ὦρα δ' ἦν πάλαι·

VIR II. Quippe dico alios etiam me posteriores adluros.

VIR I. Ibis interim tu cœnaturus tamen ?

VIR II. Quid enim agam ? quippe decet sapientes reipub-
licæ pro virili opitulari.

VIR I. Si autem te impediunt, quid tum ?

VIR II. Contra ibo demisso capite.

VIR I. Si autem te verberent, quid tum ?

VIR II. Eas in jus vocabo.

VIR I. Si autem te irrideant, quid tum ?

VIR II. Ad fores stans---

VIR I. Quid facies, cedo ?

VIR II. Cibos rapiam ex inferentium manibus.

VIR I. Abi igitur illuc posterior. At tu, ô Simo, tuque ô
Parmeno, tollite hanc meam omnem substantiam.

VIR II. Age sis una cum iis ferendo operam tibi præstabo.

VIR I. Tu ? haudquaquam. Vereor enim, ne, apud Præ-
fectam nostram postquam deposuero mea, ea tibi vindices.

VIR II. Ergo hercle fabrica mihi opus est aliqua, ut quæ
mea sunt mihi habeam, eorum autem, quæ in commune pin-
suntur, particeps quoquo modo fiam. Recte mihi videtur :
eundem est strenue, ut cœnem, neque cunctandum est.

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

MULIERES VETULÆ TRES, ADOLESCENS, PUELLA,
FAMULA, HERUS, CHORUS.

AN. I. Quid tandem viri non veniunt ? jamdudum tempus

VOL. II.

o

est. Ego autem fuco oblita sto et crocotam induta, otiosa, cantillans apud me canticum, ludibunda, ut quempiam illorum prætereuntem complectar. O Musæ, in os meum descendite, molliculam cantiunculam ad Ionicos modos commentæ.

PUEL. Nunc quidem prior me e fenestra prospexisti, ð putrida. Nempe rebaris, me non præsentem, desertas vineas te vindemiaturam, et cantando quempiam allecturam. Ego autem, si id facies, contra canam. Etsi enim spectatoribus tritum id nimis et fastidiosum quandoque est, tamen jucundi aliquid habet et comici.

AN. I. Huncce adloquere, et cum eo abscede hinc: tu vero amicellule tibicen, tibiis sumtis, dignum te ac me canticum accine. Si quis lepide sibi vult esse, is apud me dormiat. Neque enim noviciis puellis inest solertia, sed iis solis quæ maturiores sunt: neque ulla magis contenta esse velit, quam ego amico, quicum rem habuerim, sed ad alium quempiam illico avolet.

PUEL. Ne puellis inideas: quippe voluptas inest delicatis earum cruribus, et efflorescit in illarum papillis: tu vero, ð anus, collocata es et uncta, Orci delictum.

ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυδίῳ
ἔστηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφισμένη,
ἀργὸς, μινυρομένη τι πρὸς ἑμαυτὴν μέλος,
παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάδοιμ' αὐτῶν τινὰ
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοῦμὸν στόμα,
μελύδριον εὐροῦσαι τι τῶν Ἰωνικῶν.

Νε. νῦν μὲν με παρακύψασα προῦφθης, ᾧ σαπρά.
ᾧου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθαδὶ
ἑμοῦ, τρυγήσειν, καὶ προσάξουσθαι τινὰ,
ἄδουσ'. ἐγὼ δ', ἣν τοῦτο δρᾶς, ἀντάσομαι.
κεῖ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι, καὶ κωμωδικόν.

Γρ. α'. τοῦτω διαλέγου, κἀπιχώρησον· σὺ δὲ
φιλοτάριον αὐλητὰ, τοὺς αὐλοὺς λαβῶν,
ἄξιον ἑμοῦ καὶ σοῦ προσάυλησον μέλος.

εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται
παθεῖν τι, παρ' ἑμοῖ χρεὶ καθεύδειν.

οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἐν-
εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπεραῖσι.

οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐδέλοι
μᾶλλον ἢ γὰρ τὸν φίλον,

ᾧπερ ξυνείην· ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιο.

Νε. μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι.

τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε

τοῖσιν ἀπαλοῖς μηρίοισι,

κἀπὶ τοῖς μήλοισι ἐπανθεῖ·

σὺ δ', ᾧ γραῦ, παραλέλεξαι, κἀντέτριψαι, τῷ
θανάτῳ μέλημα.

- Γρ. α'. ἐκπέσοι σου τὸ τρεῖμα,
τό τ' ἐπίκλιτρον ἀποβάλοις,
βουλομένη σποδεῖσθαι,
καὶ πὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὖροις,
καὶ προσελκύσαι βουλομένη φιλήσαι.
- Νε. αἶ, αἶ· τί ποτε πείσομαι; οὐχ ἦκει μοι ταῦρος·
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι·
ἢ γάρ μοι μήτηρ ἄλλη βέβηκε,
καὶ τὰλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα.
ἀλλ', ὦ μαῖ', ἰκετεύω,
κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, οὕτως
σαυτῆς κατόναι', ἀντιβολῶ σε.
- Γρ. α'. ἦδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας
τρόπον, τάλαινα, κησιῶς·
δοκεῖς δ' ἐμοὶ καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ' οὐκ ἂν ποθ' ὕφαρπάσαι
τάμα παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
ὄραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει.
- Νε. ἄδ' ὅποσα βούλει, καὶ παράκυσον, ὡς γαλή·
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.
- Γρ. α'. οὐκουν ἐπ' ἐκφορᾶν γε.
- Νε. καινόν γ', ὦ σαπρά.
- Γρ. α'. οὐ δῆτα.
- Νε. τί γὰρ ἂν γραῦς καπρῶσά τις λέγοι;
- Γρ. α'. οὐ τοῦμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.
- Νε. ἀλλὰ τί;
- ἢ γχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύδιον;
- Γρ. α'. τί μοι διαλέγεις;

AN. I. Excidat tibi foramen, et sellam amittas, quum voles subagitarier, et in lecto serpentem reperias, et ad te attrahas, volens osculari.

PUEL. Eheu, eheu! quid agam? non venit mihi taurus: sola autem hic relinquer. Nam mater mea alio abiit; et si quid superest, pro nihilo habeo. Sed, ó nutrix, precor, arcesse huc Orthagoram, ita tua ætate fruaris, tibi supplico.

AN. I. Jam, ó misella, more Ionico pruris: videris autem et *Labda* secundum Lesbios. Sed meas mihi nunquam præripies delicias: meam autem horam nec frustra abire facies, nec adeo intercipies.

PUEL. Canta quantumvis, et prospice e fenestra, velut mustela: nemo enim ad te prius ingredietur, quam ad me.

AN. I. Anne ut efferaris?

PUEL. Mirum quod siet, ó marcida.

AN. I. Minime vero.

PUEL. Quid enim dicat subans anus?

AN. I. Non tibi molestum erit meum senium.

PUEL. Quid igitur? an magis anchusa, et tua cerussa?

AN. I. Quid mecum loqueris?

PUEL. Quid vero per fenestram prospicis?

AN. I. Ego? canto apud me Epigeni meo amico.

PUEL. Tibi enim amicus sit quispiam præter Gerem?

AN. I. Ipsus tibi ostendet: actutum enim ad me veniet: sed eccum adest.

PUEL. Tui quidem, ð perniciis, nihil egens.

AN. I. Ita me Jupiter amet, ut mei eget, ð pestifera!

PUEL. I. Id statim ipse ostendet: nam ego hinc recedo.

AN. I. Et ego pariter, ut noris me multo magis sapere.

AD. Utinam liceret cum puella dormire, et nihil ante subagitare resimum et anile: neque enim istuc tolerabile est viro libero.

AN. II. Itaque, per Jovem, magno tuo malo futues: neque enim sub Charixena hæc aguntur. Secundum legem æquum est ista fieri, siquidem in populari statu vivimus. Sed secedam, et aucupabo eum, quid tandem faciet.

AD. Utinam, ð dii, formosam illam solam deprehendam, ad quam appotus venio, jampridem desiderans.

PUEL. Decepi scelestam illam aniculam: quippe abiit, putans videlicet me intus mansuram.

AN. I. Verumenimvero hic ipse est, cujus modo meminimus. Huc quidem veni, huc ades, quod mihi amicum est: huc ad me accede, et tota nocte mecum concumbe. Quippe

Νε. σὺ δὲ τί διακύπτεις;
Γρ. α'. ἐγώ;

ἄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένοι τῷ μῶ φίλω.

Νε. σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;

Γρ. α'. δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.

Νε. οὐ σοῦ γ', ᾧ ἔλαθρε,
δεόμενος οὐδέν.

Γρ. α'. νῆ Δί, ᾧ Φθίνυλλα σύ.

Νε. δείξει τάχ' αὐτός, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.

Γρ. α'. καῖγωγ', ἵνα γνῶς ὡς πολὺ σου μείζον φρονῶ.

Νε. εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρῆσβύτερον. οὐ γὰρ ἀνασχετὸν
τοῦτό γ' ἐλευθέρω.

Γρ. β'. οἰμώζων ἄρα, νῆ Δία, σποδῆσεις.

οὐ γὰρ τὰπὶ Χαριζένης τὰδ' ἐστίν.

κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν

ἔστιν δίκαιον, εἴ γε δημοκρατούμεθα.

ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.

Νε. εἴθ', ᾧ θεοὶ, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,

ἐφ' ἣν πεπακῶς ἔρχομαι ποδῶν πάλαι.

Νε. ἐξηπάτησα τὸ κατάρaton γράδιον

φρούδη γὰρ ἐστίν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.

Γρ. α'. ἀλλ' οὕτως γὰρ αὐτός, οὐ μεμνήμεθα

δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι

πρόσελθε, καὶ ξύνευνός μοι

τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει. πάνυ γὰρ τις ἔρωσ με δονεῖ

τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.
 ἄτοπος δ' ἔγκειται μοί τις πόθος,
 ὅς με διακναίσας ἔχει.
 μέθες, ἰκνοῦμαί σ', Ἔρωσ, καὶ ποιήσον τόνδ' ἐς εὐνήν
 τήν ἐμήν ἰκέσθαι.

Νε. δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι
 καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἀνοιξον
 τήνδ'· εἰ δὲ μὴ, καταπεσὼν κείσομαι.
 φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῶ βούλομαι κόλπι
 πληκτίξασθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
 Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
 μέθες, ἰκνοῦμαί σ', Ἔρωσ, καὶ ποιήσον τήνδ' ἐς εὐνήν
 τήν ἐμήν ἰκέσθαι.

καὶ ταῦτα μὲν μοι μετρίως
 πρὸς τὴν ἐμήν ἀνάγκην εἰρημέν' ἐστί· σὺ δ' ἔμοι,
 φίλτατον, ᾧ ἰκετεύω,
 ἀνοιξον, ἀσπάξου με· διὰ τοι σὲ πόνους ἔχω.
 ᾧ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα,
 Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης, Χαρίτων θρέμμα,
 Τρυφῆς πρόσσωπον,
 ἀνοιξον, ἀσπάξου με, διὰ τοι σὲ πόνους ἔχω.

Γρ. α'. οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;

Νε. πόθεν;

Γρ. α'. καὶ τὴν θύραν γ' ἤραπτες.

Νε. ἀποθάνοιμ' ἄρα.

Γρ. α'. τοῦ δὲ σὺ δέόμενος δᾶδ' ἔχων ἐλήλυθας;

Νε. Ἄναφλύστιον ζητῶν τιν' ἀνθρώπων.

Γρ. α'. τίνα;

me mirum in modum amor tuorum capillorum agitat: insana
 autem me incessit cupido, quæ me vellicat. Concede, quæso,
 Amor, et facito ut iste in lectum meum veniat.

AD. Huc tandem, ô huc ad me descendens ostium hoc
 aperi: sin minus, fusus hic jacebo mortuus. O amicula, in
 tuo sinu volo lascivire cum tuis natibus. Venus, quid me
 hujus desiderio in furorem agis? Concede, quæso, Amor, et
 facito ut ista in lectum meum veniat. Hactenus quidem pro
 mea necessitate satis dictum fuit: tu vero mihi, ô mea voluptas,
 ore te, aperi ostium, et amplectere me. Quippe propter
 te labores perpetior. O ludicrum meum aureolum, Veneris
 germen, Musæ apicula, Gratiarum alumna, Mollitiei facies,
 aperi, amplectere me; quippe propter te labores perpetior.

AN. I. Heus tu, quid pultas ostium? mene quæritas?

AD. Haudquaquam.

AN. I. Ostium tamen pultabas.

AD. Emoriar igitur.

AN. I. Cujusnam vero rei indigens huc venisti cum face?

AD. Anaphlystium hominem quemdam quærens.

AN. I. Quemnam?

AD. Qui te ipsam subagitet, quem forte etiam exspectas.

AN. I. Ita sane, per Venerem, velis nolis.

AD. At quæ supra sexaginta annos sunt, eas nunc non inducimus, sed in aliud rejicimus tempus: quippe eas, quæ intra viginti annos sunt, judicamus.

AN. I. Ista quidem in priori reipublicæ statu obtinebant, ð dulcissime; nunc autem lege decretum est uti nos primum inducamur.

AD. A volente quidem, juxta legem latrunculorum ludo præscriptam.

AN. I. At enim non cœnas juxta legem latrunculorum ludo præscriptam.

AD. Nescio quid dicas. Hæc mihi pultanda est.

AN. I. Quum videlicet prius meam pultaveris januam.

AD. Sed nunc pollinariū cribrum non petimus.

AN. II. Scio ego me abs te amari: nunc autem stupes, quod me foris reperisti: verum admove mihi os.

AD. At enim, ð misella, amatorem tuum formido.

AN. II. Quemnam?

AD. Pictorem illum scitissimum.

AN. II. Ille autem quisnam est?

AD. Qui mortuis ampullas pingit: quamobrem abi intro, ne te pro foribus conspicetur.

AN. II. Novi quid velis.

AD. Etenim hercle ego te quoque novi.

AN. II. At Venerem obtestor, cui sorte obtigi, haud te amittam.

AD. Deliras, ð anicula.

AN. II. Nugaris tu: ego enim te ad lectum meum ducam.

AD. Quid, quæso, opus sit uncos extrahendis cadis emere, quum, hujuscemodi vetulam demittendo, liceat e puteis cados educere?

Νε. αὐτήν σε κινοῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.

Γρ. α'. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἣν τε βούλη γ', ἣν τε μή.

Νε. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερξηκοντέτεις ἐσάγομεν, ἀλλ' ἐσαῦτίς ἀναβεβλήμεθα. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.

Γρ. α'. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς γε ταυτ' ἦν, ὧ γλύκων' νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.

Νε. τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεπτοῖς νόμον.

Γρ. α'. ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεπτοῖς νόμον.

Νε. οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις. τήνδε δὴ μοι κρουστέον.

Γρ. α'. ὅταν γε κρούσης τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.

Νε. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέρας αἰτούμεθα.

Γρ. β'. οἶδ' ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις, ὅτι θύραισί μ' εὔρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.

Νε. ἀλλ', ὧ μέλ', ὀρρωδῶ τὸν ἐραστὴν σου.

Γρ. β'. τίνα;

Νε. τὸν τῶν γραφῶν ἀριστον.

Γρ. β'. οὗτος δ' ἔστι τίς;

Νε. ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους. ἀλλ' ἀπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.

Γρ. β'. οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει.

Νε. καὶ γὰρ ἐγὼ σε, νῆ Δία.

Γρ. β'. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἣ μ' ἔλαχεν κληρουμένη, μὴ γὰρ σ' ἀφήσω.

Νε. παραφρονεῖς, ὧ γράδιον.

Γρ. β'. ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τὰμὰ στρώματα.

Νε. τί ὄητα κρεάγρας τοῖς κάδοις ἀνοίμεθ' ἂν, ἐξὸν, καθέντα γράδιον τοιουτονί,

- ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν ;
 Γρ. β'. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἔπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.
 Νε. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι ἔστιν, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν
 τὴν πεντακοσιοστὴν κατέδηκας τῇ πόλει.
 Γρ. β'. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ
 τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἦδομαι.
 Νε. ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
 κούκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτε'.
 Γρ. β'. ἀλλὰ, νῆ Δία,
 ἀναγκάσει τουτί σε.
 Νε. τοῦτο δ' ἔστι τί ;
 Γρ. β'. ψήφισμα, κατ' ὃ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.
 Νε. λέγ' αὐτὸ, τί ποτε κάστι.
 Γρ. β'. καὶ δὴ σοι λέγω.
 Ἔδοξε ταῖς γυναῖξιν, ἣν ἀνὴρ νέος
 νέας ἐπιθυμῆ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
 τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἣν δὲ μὴ θέλῃ
 πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῆ τῆς νέας,
 ταῖς πρεσβυτέραις γυναῖξιν ἔστω τὸν νέον
 ἔλκειν ἀνατεῖ, λαβομένης τοῦ παττάλου.
 Νε. οἴμοι· Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.
 Γρ. β'. τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.
 Νε. τί δ', ἣν ἀφαιρῆται μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
 ἢ τῶν φίλων ἐλθῶν τις ;
 Γρ. β'. ἀλλ' οὐ κύριος
 ὑπὲρ μέδιμνον ἔστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.
 Νε. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν ;
 Γρ. β'. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.

- AN. II. Ne cavilleris me, ó miser ; sed huc domum se-
 quere.
 AD. At enim mihi necesse non est, nisi quingentesimam
 annorum tuorum reipublicæ solvisti.
 AN. II. Per Venerem nihilominus obsequere : nam mirifice
 gaudeo, ubi cum tuis æqualibus dormio.
 AD. Ego vero mirifice gravor, siquando cum tuis æqualibus
 mihi dormiendum sit ; neque ad id faciendum unquam adduci
 potero.
 AN. II. Sed, per Jovem, hoc te coget.
 AD. Hoc autem, quid est ?
 AN. II. Decretum, juxta quod tibi ad me veniendum
 est.
 AD. Recita ipsum, quodnam tandem est.
 AN. II. En tibi recito : *Censuerunt mulieres, si vir juvenis
 puellam habere cupiat, eam non ante subagitare, quam aniculam
 prius permoluerit : sin nolit hanc prius permolere, at expetat
 juvenculam, liceat provecioribus ætate mulieribus juvenem illum
 trahere impune, mentula prekensum.*
 AD. Hei mihi ! *Procrustes hodie fiam.*
 AN. II. Nostris scilicet legibus parendum est.
 AD. Quid si me eripiat ex popularibus aut ex amicis veniens
 quispiam ?
 AN. II. At rei, quæ supra medimnum sit, nulli nunc viro
 competit auctoritas.
 AD. Ejuratio vero nulla est ?
 AN. II. Non enim tergiversatione opus est.

AD. At enim mercatorem me esse causabor.

AN. II. At enim plorabis.

AD. Quid igitur oportet facere?

AN. II. Hac ad me sequi.

AD. Et hæc mihi faciendi necessitas est?

AN. II. Et Diomedea quidem.

AD. Substerne igitur primum aliquantulum origani, amputatosque palmites quatuor suppone, et vittis caput cinge, et adpone ampullas, et lustralis aquæ urceum pro foribus statue.

AN. II. Immo etiam coronam adhuc emes mihi.

AD. Ita, per Jovem; si modo consumtis cereis forte superes: arbitror enim te, statim atque intro ingressa fueris, morituram.

PUEL. Quo hunc trahis tu?

AN. II. Euni, qui meus est, domum induco.

PUEL. At non sapienter id facis: non enim ætatem habet, ut tecum dormiat, qui tantilla ætate est: quandoquidem mater ei potius, quam uxor esses. Proinde si legem hanc constitutis, totum orbem Ædipis replebitis.

AN. II. O tervenefica, præ invidia hunc sermonem commentata venis. At ego te ulciscar.

AD. Per Jovem Servatorem, gratum mihi fecisti, ó mel meum, hanc anum a me amovens. Quare pro his meritis ad vesperum gratiam tibi magnam et crassam referam.

AN. I. Heus, heus tu, quonam huncce trahis, contra legem, qua cautum est scilicet, ut is prius mecum dormiat?

Νε. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.

Γρ. β'. κλαύσει γε σύ.

Νε. τί δῆτα χρῆ δρᾶν;

Γρ. β'. δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

Νε. καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοι 'στί;

Γρ. β'. Διομήδειά γε.

Νε. ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου, καὶ κλήμαθ' ὑπόθου ξυγκλάσσασα τέτταρα, καὶ ταινίωσαι, καὶ παρὰθου τὰς ληκύθους, ὕδατός τε κατάθου τοῦστρακον πρὸ τῆς θύρας.

Γρ. β'. ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σύ καὶ στεφάνην ἔμοι.

Νε. νῆ τὸν Δί', ἦν περιῆς γε σου τῶν κηρίων. οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαι σ' αὐτίκα.

Νε. ποῖ τοῦτον ἔλκεις σύ;

Γρ. β'. τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.

Νε. οὐ σωφρονοῦσά γ'. οὐ γὰρ ἠλικίαν ἔχει παρὰ σοι καθεύδειν τηλικούτος ὢν· ἐπεὶ μήτηρ ἂν αὐτοῦ μᾶλλον εἶης ἢ γυνή. ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον, τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.

Γρ. β'. ὦ παμδέλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον ἐξεῦρες· ἀλλ' ἐγὼ σε τιμωρήσομαι.

Νε. νῆ τὸν Δία τὸν Σωτήρα, κεχάρισαί γ' ἐμοί, ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου· ὥστ' ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἐσπέραν μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.

Γρ. α'. αὐτὴ σύ, ποῖ παραβάσα τόνδε τὸν νόμον ἔλκεις, παρ' ἐμοί τῶν γραμμάτων εἰρηκότων

πρότερον κατέυδεν αὐτόν;

Νε. οἴμοι δείλαιος.

πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.

Γρ. α'. βιάδιζε δεῦρο.

Νε. μηδαμῶς με περιίδης

ἐλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'.

Γρ. α'. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ,

ἀλλ' ὁ νόμος ἔλκει σ'.

Νε. οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἐμπουσά τις

ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφισμένη.

Γρ. α'. ἔπου, μαλακίον, δεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.

Νε. Ἴθι νυν ἔασον ἐς ἀφοδὸν πρῶτιστά με
ἐλθόντα θάρρησαι πρὸς ἑμαυτόν· εἰ δὲ μὴ,
αὐτοῦ τι δοῶντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.

Γρ. α'. θάρρη, βιάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.

Νε. δέδοικα καὶ γὰρ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι.

ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἀξιόχρεως.

Γρ. α'. μή μοι καθίστη.

Γρ. γ'. ποῖ σὺ, ποῖ

χωρεῖς μετ' αὐτῆς;

Νε. οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἔλκομαι.

ἀτὰρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιείδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις,
ὦ Πάνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.

AD. Væ mihi misero! undenam emersisti, ô perdita? nam hoc quidem malum illo altero perniciosius.

AN. I. Huc ambula.

AD. Haudquaquam, obsecro, patiare ab istac me trahi.

AN. I. At non ego te traho, verum lex ipsa.

AD. Non me tu quidem trahis, sed Empusa, cui saniosis pustulis totum corpus tumet.

AN. I. Hac, ô mollicelle, sequere propere, et ne obloquitor.

AD. Age ergo, sinito saltem ire me cacatum, ut animum interea recipiam; sin minus, hic tu me actutum præ metu rubrum quid facientem videbis.

AN. I. Bono animo es; ambula, intus cacabis.

AD. Quin metuo, ne plus etiam, quam volo. Sed sponsores tibi duos dabo idoneos.

AN. I. Nullos volo.

AN. III. Heus, heus, quo tu cum ista ambulas?

AD. Non ambulo, sed trahor. Verum, quæcunque sis, Dii tibi multa bona dederint, quæ me male haberi haud pateris. At at, ô Hercules, ô Panes, ô Corybantes, ô Castores, quanto hoc malum illo altero etiam perniciosius est! at quid hoc tan-

dem, obsecro, negoti est? an cerussæ plena simia, vel anuis spectrum huc ex Orco reversum?

AN. III. Ne me irrideas; sed hac sequere.

AN. I. Hac quidem ad me.

AN. III. Nunquam enim te amittam.

AN. I. Neque ipsa quoque.

AD. Distrahetis me, ð male perituræ.

AN. III. Certe enim ex lege oportuit te mihi morigerari.

AN. I. Minime, si quæ alia deformior anus intervenerit.

AD. At vero si a vobis, ð vetulæ, absumtus fuero, qui tandem postea ad formosam illam accedam?

AN. III. Tu quidem ipse dispicias: interim tibi hoc faciendum, quod volo.

AD. Utra vero vestrarum subagitata defungar?

AN. I. Nescis? huc veni.

AD. Hæc igitur me dimittat.

AN. III. Immo huc ad me veni.

AD. Sane quidem, si me ista dimittat.

AN. I. At ecaster ego te haud dimisero.

AN. III. Neque pol ego.

AD. Molestæ vero portitores essetis.

AN. I. Quid ita?

AD. Quia vectores hinc illinc trahentes deartuaretis.

AN. I. Huc tacitus veni.

AN. III. Non, per Jovem, sed ad me.

AD. Plane res est secundum Cannoni decretum: videlicet diremtum me futuere oportet. Sed qui tandem fieri poterit, ut ambas, quasi remos duos, agitem?

ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμα ἔστ', ἀντιβουλῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίδηκος ἀνάπλευς ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

Γρ. γ'. μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἔπου.

Γρ. α'. δευρὶ μὲν οὔν.

Γρ. γ'. ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.

Γρ. α'. οὐδὲ μὴν ἐγώ.

Νε. διασπάσεσθέ μ', ὡ κακῶς ἀπολούμεναι.

Γρ. γ'. ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.

Γρ. α'. οὐκ, ἦν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίαν φανῆ.

Νε. ἦν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε, πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλήν ἀφίξομαι;

Γρ. γ'. αὐτὸς σκόπει σύ· ταδὶ δέ σοι ποιητέον.

Νε. ποτέρας προτέρας οὔν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

Γρ. α'. οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'.

Νε. ἀφέτω νύν μ' αὐτή.

Γρ. γ'. δευρὶ μὲν οὔν ἴθ' ὡς ἔμ'.

Νε. ἦν γ' ἡδί μ' ἀφῆ.

Γρ. α'. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.

Γρ. γ'. οὐδὲ μὴν ἐγώ.

Νε. χαλεπαὶ γ' ἂν ἦσθε γενόμεναι πορθητῆς.

Γρ. α'. τινί;

Νε. ἔλκοντε τοὺς πλωτήρας ἂν ἀπεκναίετε.

Γρ. α'. σιγῆ βιάδιζε δεῦρο.

Γρ. γ'. μὰ Δί', ἀλλ' ὡς ἐμέ.

Νε. τουτί τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννῶνου σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὔν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυηόσομαι;

Γρ. α'. καλῶς, ἐπειδὴν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.

Νε. οἴμοι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἦδη τῆς θύρας
ἐλκόμενος εἶμι'.

Γρ. γ'. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται σοι πλέον.
ξυνοσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.

Νε. μὴ πρὸς θεῶν.
ἐνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.

Γρ. γ'. νῆ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλη γ', ἢν τε μή.

Νε. ᾧ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σατρᾶν
βινεῖν ὄλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·
κᾶπειτ', ἐπειδὴν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρόνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἄρ' οὐ κακοδαίμων εἶμι; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
νῆ τὸν Δία τὸν Σωτήρ', ἀνῆρ, καὶ δυστυχῆς,
ὅστις τοιούτοις θερίοις ξυνηξομαι.
ὅμως δ', ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλθάδοιν, δεῦρ' ἐσπλέων,
θάψαι μ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς·
καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιπτόσαντας, εἴτα τὸ πάδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλω περὶ τὰ σφυρὰ,
ἄνω πιδεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.

Λο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

Θε. ᾧ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγὼ,
αὐτὴ τε μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς δ' ὅσαι πάρεσθ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις,
οἱ γείτονές τ' ἅπαντες, οἳ τε δημόται,
ἐγὼ τε πρὸς τούτοισιν ἢ διάκονος,

AN. I. Facile istuc, si ollam bulborum comederis.

AD. Væ misero mihi ! propius jam ad ostium trahor.

AN. III. Sed nihil promovebis : una enim tecum intro me
conjiciam.

AD. Ne faxis, per deos : uno enim malo premi melius est
quam duobus.

AN. III. Per Hecaten, velis nolis, a te non divellar.

AD. O me ter miserum, siquidem diem integrum et noctem
integram putrida anus subigenda est : tum postquam hac de-
functus fuero, denuo Phryne altera repetenda erit, quæ ampul-
lam ad maxillas habet. Annon igitur ego infelix sum ? certe
iratis diis natus, per Jovem Servatorem, et infortunatus, qui
cum hujusmodi belluis natabo. Tamen mementote, si quid
mihi acciderit, sæpius coacto ab hisce impuratis scortis intro
navigare, sepelire me in ipso aditus ostio ; superstitemque, cui
immortuus fuero, illam in summo tumulo, postquam eam fer-
vida pice obleveritis, pedesque ejus plumbo malleolis circum-
fuso muniveritis, superimponere loco ampullæ.

CHOR. (*Deest Chori cantilena.*)

FAM. Felicem vero Atticum populum ; me quoque non
minus felicem ; heram vero meam longe omnium felicissimam !
Vos quoque felices estis, quæ juxta fores nostras adestis, vicini-
que omnes et populares nostri : felix cum illis ego quoque
ancilla, quæ caput perunxi unguentis, pro Jupiter ! ut bonis !

sed ista omnia longe longeque superant amphorulæ vino Thasio plenæ: hujus enim odor in capite diutius remanet: illa autem marcescentia cito evanescunt. Proinde multo, at quam multo, ð dii! meliores sunt amphorulæ. Infunde ergo merum, tota nocte lætiorem me reddet, vinum illud eligens, quod maxime odoratum sit. Sed, ð mulieres, dicite mihi herum meum, maritum dominæ meæ, ubi sit.

CHOR. Istic si maneat, nobis videris cum repertura.

FAM. Sane vero; nam eccum ad cœnam venit. O here, ð fortunate, et terbeate.

HER. Egone?

FAM. Sane ecaster tu quidem, ut nemo alius. Te enim quis alius existat magis beator, qui, quum plures triginta millibus civium in urbe sint, solus tamen ex illis impransus es.

CHOR. Prorsus felicem hominem narras.

FAM. Quo tandem? quo abis?

HER. Ad cœnam.

FAM. Sane, per Venerem, longe omnium postremus. Tamen jussit me hera ut te adsumerem, et una tecum has puellas ducerem. Vini autem Chii copia magna relicta est, et multæ aliæ res bonæ. Itaque ne cessetis. Tum si quis spectatorum nobis favet, et judicium si quis non aliud, quam jus, respicit,

ἤ τις μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν,
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικειν αὐ
τούτων ἀπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορεΐδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτετο·
ὥστ' ἐστὶ πολὺ βέλτιστα, πολὺ δῆτ' ὦ θεοί.
κέρασον ἀκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὄλην,
ἐκλεγομένη ὅ τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχη.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'στὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.
αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.
μάλιστ'· ὀδὲ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε, καὶ τρισόλβιε.

Xo.

Θε.

Δε.

Θε.

ἐγώ;
σὺ μέντοι, νῆ Δί', ὡς γ' οὐδεὶς ἀνὴρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ἰλιδιώτερος,
ὅστις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ἄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος.
Xo. εὐδαιμονικόν γ' ἀνδρωπον εἰρηκας σαφῶς.
Θε. ποῖ, ποῖ βαδίξεις;

Δε.

Θε.

ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.
νῆ τὴν Ἀφροδίτην, πολὺ γ' ἀπάντων ὕστατος.
ἄμωσ δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε, καὶ τασθὶ μετὰ σοῦ τὰς μείζακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ περιλειμμένος
καὶ τ' ἄλλ' ἀγαθὰ. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὐνοὺς τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἐτέρωσε βλέπει,

ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρεξομεν.
οὐκοῦν ἅπασιν δῆτα γενναίως ἐρεῖς,
καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν, ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον· ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπεσκευασμένον
ἀπαξάπασιν, ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.

Χο. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη πείξομαι,
ἔχουσά τοι καὶ δᾶδα ταυτηνὴ καλῶς.
τί δῆτα διατρέβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβόν; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπάσομαι μέλος τι μελλοδοιπνικόν.

σρικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένους κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἠδέως, διὰ τὸν γέλωα κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ'. ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὁρθῶς ἀεὶ·
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἐταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἱ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεὶ·

ὦ, ὦ, ὦρα δὴ, φίλαι

γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δεῖν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὖν τῷ πόδε
καὶ σὺ κίνει.

Ημ. τοῦτο δεῶ.

Χο. καὶ τάσδε νῦν λαγαράς
τοῖν σκελίσκων τὸν ῥυθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλο-

veniat nobiscum: nam iis omnia præbebimus. Itaque quod dico, liberaliter dicēs omnibus, et cave quemquam omiseris; sed passim voca senes, adolescentes, pueros; nam ipsis cœna parata est omnino omnibus, si nempe quisque domum suam abierit.

CHOR. Ipsa autem jam ad cœnam festinabo, hanc facem pulchre et decore manu gestans. At tu, quæso, quid ita cunctare, neque tecum ducis has puellas? Dum autem ipse descendas, ego canticum accinam aliquod cœnaturis aptum.

Nunc iudices aliquid monere volo, ut qui inter illos sapientes sunt, de me judicent, eorum memores, quæ sapienter dicta a me audierunt: tum ut qui lubenter rident, ii de me judicent, memores quam festive et ridicule multa protulerim. Itaque, ni fallor, fere omnes de me ferre sententiam jubeo. Neque nobis obsit, quod ductis sortibus primi prodierimus; sed eos horum omnium memores condecet, servata jurisjurandi fide, de Choris semper ex merito judicare, neque improbarum meretricum morem imitari, quæ semper postrema tantum benefacta in memoria habent. O, ô, nunc tempus est, amicæ mulieres, si rem agere volumus, subsultim ad cœnam ire: Cretico igitur rhythmo move tu pedes.

SEM. Hoc quoque facio.

CHOR. Et has quoque leves agili crure ad rhythmum moveri. Nam mox adponentur ostrea, salsamenta, cartilaginosi pisces,

mustelli, reliquiæ calvariarum cum acri intrito, laserpitium cum melle interfuso, turdi, merulæ, columbæ, gallinaceorum tosta capitula, cincli, liviæ, leporinæ carnes cum intinctu defruti, cum alis. Tu itaque, his auditis, propere et celeriter patellam sume et ovum, dein festina, ut cœnes.

SEM. Sed jam vorant alii.

CHOR. In altum tollimini crure agili, euae: cœnabimus, parta victoria lætæ, euae, euae.

κρανιολειψανοδριμυποτιττειμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιχλεπικοσσυφοπεριστερα-
λεκτρονοπτεκεφαλλιοκιγκλοπε-
λειολαγωσισραιοδαφητραγανοπτερύγων.
σὺ δὲ ταῦτ' ἄκροσάμενος ταχὺ καὶ ταχέως
λαβὲ τρυβλίον· εἴτα λαβὼν κόνισαι
λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπῆς.

Ημ.

ἀλλὰ λαιμάττουσί σου.

Χο.

αἴρεσθ' ἄνω· ἰαὶ εὐαί.

δειπνήσομεν εὐοὶ εὐαί,

εὐαίως ἐπινίκι' εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Στρεψιάδου.*

ΜΑΘΗΤΑΙ *Σωκράτους.*

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΠΑΣΙΑΣ *δανειστής.*

ΜΑΡΤΥΣ *Πασίου.*

ΑΜΥΝΙΑΣ *δανειστής.*

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ν Ε Φ Ε Λ Α Ι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ,
ΜΑΘΗΤΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Στ. ΙΟΥ, Ιού.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρήμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέραντον. οὐδέποδ' ἡμέρα γενήσεται ;
καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ.
οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὐνεκα,
ὅτι οὐδὲ κολάσαι ἔστι μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὔτοσ' ἰνεαίας
ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι. ---
Ἄλλ' οὐ δύναμαι δειλῆαιος εὔδειν, δακνόμενος

ARISTOPHANIS

NUBES.

STREPS. ΕΗΕΥ, eheu ! O supreme Jupiter, satin' infinita
res est noctium ? nunquamne dies fiet ? Atqui dudum ego au-
divi gallum. Servi tamen stertunt : at antehac id non ausi
fuissent. Pereas itaque, Bellum, multis de causis, tum vero
quia nec servos castigare mihi licet. Sed neque bonus iste
adolescens expergiscitur tota nocte ; verum pedit, quinque
lodibus involutus. Sed, si videtur, stertamus obtecti.

At enim non possum dormire miser, qui mordeor a sumtibus,
VOL. II. Q

et præsepi, et alieno ære, propter istum gnatum. Ille vero comam alens equitat, et bigas agit, et equos somniat: at ego pereo, quum video Lunam adducere vigesimos dies: nam usuræ procedunt.---Accende, puer, lucernam, et effer tabellas, ut sumtis illis recolam, quot sint quibus debeo, et usuras computem.---Age videam, quid debeo? Duodecim minas Pasiæ. Quamobrem duodecim minas Pasiæ? quonam eas insumsi? Quando coppatiam emi. Hei miser! utinam excussus mihi prius fuisset oculus lapide!

PHID. Philo, inique agis: persequere tuum ipsius curriculum.

STREPS. Hoc illud est malum, quod me perdidit: nam etiam dormiens rem equestrem animo agit.

PHID. Quot cursibus peragitur curule certamen?

STREPS. Me quidem patrem tuum multis tu exagitas cursibus.---At enim quodnam me post Pasiam invasit æs alienum? Tres minæ pro curriculo et rotis Amyniæ.

PHID. Abduc equum domum, volutatum prius in pulvere.

STREPS. At, ô miser, evolvisti me ex meis bonis, siquidem alijs jam obnoxius sum e re judicata, alii autem pro usuris aiunt pignora se capturos.

PHID. Quæso, pater, quid ita anxius es, et tota nocte huc illuc te versas?

STREPS. Mordet me Demarchus quispiam e stragulis.

PHID. Sine me, ô bone, aliquantulum dormire.

STREPS. Dormi tu ergo: scito tamen æs istuc alienum

ὑπὸ τῆς δαπάνης, καὶ τῆς φάτης, καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτοῦ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμητις ἔχων,
ἰππάζεται τε, καὶ ξυνωρικεύεται,
ὄνειροπολεῖ δ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
ὄρων ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.

οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.--- ἄπτε, παῖ, λύχρον,
κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγῶ λαβῶν,
ὀπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δῶδεκα μνᾶς Πασία.
τοῦ δῶδεκα μνᾶς Πασία; τί ἐχησάμην;
ὄτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας.
εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

Φε. Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυε τὸν σαιτοῦ δρόμον.

Στ. τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κακόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν.
ὄνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἰππικὴν.

Φε. πόσους δρόμους ἔλα τὰ πολεμιστήρια;

Στ. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.---
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρῆς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνία.

Φε. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

Στ. ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὄτε καὶ δίκας ἄφληκα, χ' ἄτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαι φασιν.

Φε. ἔτεόν, ὦ πάτερ,

τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὄλην;

Στ. δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στραμάτων.

Φε. ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τι με.

Στ. σὺ μὲν οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρεῖα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι

εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.---
Φεῦ.

εἴθ' ὠφελ' ἢ προμνήστει' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἤ τις με γῆμαι ἢ ἤρε τὴν σὴν μητέρα.
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἠδίστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῆ κείμενος,
βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις.
ἐπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὦν, ἐξ ἄστεος,
σεμνῆν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυσαμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμου, ξυγκατεκλινομένη ἐγῶ,
ᾧζων τρυγῶς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας·
ἢ δ' αὖ, μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Καλιάδος, Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθῃ.
ἐγὼ δ' ἂν, αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ,
πρόφασιν, ἔφασκον· ὦ γυναῖ, λίαν σπαθᾶς.
Θε. ἐλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.
Στ. οἴμοι· τί γὰρ μοι τὸν πώτην ἦπτες λύχνον;
δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς.

Θε. διατί δῆτα κλαύσομαι;
Στ. ὅτι τῶν παχειῶν ἐνεπίθεις θρυαλλίδων.---
Μετὰ ταῦθ', ὅπως γῶν ἐγένεθ' υἱὸς οὐσοσί,
ἐμοὶ τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τῇ γαδῆ,
περὶ τοῦνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδοροῦμεθα.
ἢ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοῦνομα,
Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην·
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου τ'ιδέμην Φειδωνίδην.

omne in caput tuum recasurum.---Heu! utinam pessimis exemplis periisset pronuba illa, quæ me impulit, ut matrem tuam ducerem! Ruri enim agebam vitam suavissimam, squalidam, incomtam, neglectam, redundantem apibus et ovibus et fracibus. Postilla uxorem duxi Megaclis, Megaclis fili, ex sorore neptem, rusticus urbanam, superbam, luxuriosam. Cæsyræ moribus imbutam. Hanc postquam duxeram, cum ea cubabam olens mustum, ficus, lanarum copiam: illa vero unguentum, crocum, collabellata oscula, sumtus, heluationes, Coliadem et Genetyllidem. Non equidem dicam otiosam eam fuisse; sed texebat. Ego autem ei pallium hoc ostendens, eoque utens prætextu, dicere ei solebam: *Mulier, tclam nimis densas.*

FAM. Oleum nobis non inest in lucerna.

STREPS. Hei mihi! cur enim bibulam istam accendisti lucernam? huc accede, ut plores.

FAM. Cur, obsecro, plorem?

STREPS. Quia e crassis ellychniis unum indidisti.---Post illa, quum nobis jam natus esset filius iste, mihi scilicet et bonæ illi mulieri, inter nos primum de nomine obortum est jurgium ad hanc modum. Illa quidem equum addebat nomini, *Xanthippum*, aut *Charippum*, aut *Callippidem* eum nuncupans: ego vero avi imponebam ei nomen *Phidonidem*. Hac-

tienus quidem processit concertatio: postea tandem convenit inter nos, et dedimus ei nomen *Phidippidi*. Hunc autem illa gnatum gremio complexa blande adloquebatur: *Quando tu grandis factus currum agitabis versus urbem, ut Megacles, croceo amictus pallio!* Ego autem dicebam: *Immo quando tu capras duces e Phelleo, ut pater tuus, renone indutus!* Sed meis dictis nequaquam paruit: verum fortunis meis equinum offudit morbum. Et nunc tota nocte mecum meditatus, viæ unam rationem inveni admirabiliter excellentem; quam si isti persuasero, salvus ero. Verum excitare prius ipsum volo. Quomodo ergo eum quam mollissime expergefaiam? quomodo? Phidippides, Phidippi-disce!

PHID. Quid est, mi pater?

STREPS. Osculare me et manum cedo dexteram.

PHID. EN. Quid est?

STREPS. Dic mihi, amas me?

PHID. Ita, Neptunum hunc testor Equestrem.

STREPS. Neutiquam mihi, quæso, Equestrem istum memora: hic enim deus est mihi causa malorum. Verum, si me corde revera amas, ô gnate, gere morem mihi.

PHID. Quid tibi ergo morem vis geram?

STREPS. Immuta quam ocissime mores tuos, et abi, ut discas, quæ ego jubebo.

PHID. Dic jam quid jubeas.

τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινήν ξυνέβημεν, καὶ θέμεθα Φειδιππίδην.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο;
Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἄρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν,
ὡσπερ Μεγακλῆς, ξυσιδ' ἔχων -- ἐγὼ δ' ἔφην·
Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἴγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
ὡσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος --
ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγους,
ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχευεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, ἰδοῦ
μίαν εὖρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἦν, ἣν ἀναπέισω τουτοῦ, σωθήσομαι.
ἀλλ' ἐξεγείραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
πῶς δὴτ' ἂν ἤδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδην, Φειδιππίδιον.

Φε. τί, ὦ πάτερ;

Στ. κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Φε. ἰδοῦ. τί ἐστίν.

Στ. εἶπ' ἐμοί, φιλεῖς ἐμέ;

Φε. νῆ τὸν Ποσειδῶ τουτοῦ τὸν Ἴππιον.

Στ. μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἴππιον.

οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἰτίας μοι τῶν κακῶν.

ἀλλ' εἶπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,

ὦ παῖ, πιδού.

Φε. τί οὖν πίδωμαι δῆτά σοι;

Στ. ἐστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,

καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παραινέσω.

Φε. λέγε δὴ, τί κελεύεις;

- Στ. καί τι πείσει ;
 Φε. πείσομαι,
 νῆ τὸν Διόνυσον.
- Στ. δεῦρό νῦν γ' ἀπόβλεπε.
 ὄρας τὸ θύριον τοῦρο καὶ τῶκίδιον ;
 Φε. ὄρω. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἑτεόν, ὦ πάτερ ;
 Στ. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
 ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἱ τὸν οὐρανὸν
 λέγοντες ἀναπειθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεὺς,
 καῖστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ἄνδρακες.
 οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἢν τις διδῶ,
 λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδिका.
 Φε. εἰσὶν δὲ τίνες ;
 Στ. οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοῦνομα·
 μεριμνοφρονιστὰι καλοὶ τε κἀγαθοί.
 Φε. αἰβοῖ· πονηροὶ γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
 τοὺς ἀχρῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,
 ἄν ὁ κακοδαίμων Σακράτης καὶ Χαιρεφῶν.
 Στ. ἦ, ἦ, σιώπα· μηδὲν εἴπης νῆπιον.
 ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῶων ἀλφίτων,
 τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τῆν ἰπικῆν.
 Φε. οὐκ ἄν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
 τοὺς Φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας·
 Στ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλτατ' ἀνδρώπων ἐμοὶ,
 ἐλθῶν διδάσκου.
 Φε. καὶ τί σοι μαθήσομαι ;
 Στ. εἶναι παρ' αὐτοῖς Φασὶν ἄμφω τῶ λόγῳ,
 τὸν κρεῖττον, ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.

- STREPS. Obtemperabisne aliquantum mihi ?
 PHID. Obtemperabo, ita me Bacchus amet.
 STREPS. Huc ergo converte oculos. Viden' ostiolum hoc et domunculam ?
 PHID. Video : at, quæso, quid est hoc, pater ?
 STREPS. Animarum sapientum hæc est schola. Hic habitant viri, qui sermonibus alios ad credendum inducunt, cælum esse furnum, qui circa nos siet, nos autem esse carbones. Ipsi docent, si quis pecuniam ipsis det, quo pacto quis dicendo vincat et justam et injustam causam.
 PHID. Quinam vero sunt ?
 STREPS. Non callide novi nomen : sunt viri boni, meditationibus dediti.
 PHID. Au ! miseri illi quidem ; novi. Jactatores illos luridos et discalceatos dicis, quorum unus est perditus ille Socrates, itemque Chærephon.
 STREPS. Ah, ah ! tace ; ne stulte loquere. Verum si qua te tangit cura paterni victus, si mihi unus horum, et rem equestrem missam face.
 PHID. Non facerem, ita me Bacchus amet, etiamsi dares mihi Phasianos illos, quos alit Leogoras.
 STREPS. Eja obsecro, hominum mihi carissime, abi et te doceri sine.
 PHID. Et quid tibi discam ?
 STREPS. Aiunt apud eos esse geminos hos sermones : meliorem nempe, quisquis ille sit, et pejorem : istorum sermonum

alterum, pejorem inquam, aiunt vincere, etiamsi injustissima dicat. Si itaque disceres mihi injustum illum sermonem, quæcunque nunc propter te debeo, istorum nihil quicquam, ne obolum quidem, cuipiam solverem.

PHID. Haud sane tibi obtemperabo: non enim sustinerem adspicere equites, si mihi color vultus corruptus esset.

STREPS. Non itaque amplius, ita mihi Ceres propitia sit, de meis comedes, neque ipsus, neque jugalis equus, neque samphora; sed exigam te domo in malam rem.

PHID. Sed me sine equis esse non patietur avunculus meus Megacles. At domum ingrediar; te vero negligam.

STREPS. Sed non ego tamen, postquam cecidi, jacebo. Verum, invocatis diis, in scholam ibo, et memet ipse docendum dabo. Quomodo ergo, quum senex sim, et obliviosus, et tardus, sermonum exquisitorum subtilitates addiscam? Eundem est. Quid multum cunctor, et non potius ostium pulto? Puer, heus puer!

DISC. Facesse hinc in malam rem. Quis est qui pultavit fores?

STREPS. Phidonis filius Strepsiades Cicynnensis.

DISC. Rusticus utique es, qui inconsiderate januam tam improbe calcitrasti, et cogitationem, quam animo conceperam, mihi excussisti.

STREPS. Ignosce mihi; procul enim hinc habito ruri. Sed dic mihi, quodnam erat illud, quod tibi ex animo excussi?

DISC. Sed fas non est hæc cuiquam dicere, nisi discipulis.

STREPS. Mihi ergo audacter dicito: ipse enim venio in scholam discipulus.

τούτοις τὸν ἕτερον τοῖν λόγῳ, τὸν ἡττονα.
νικᾶν λέγοντα φασὶ τὰδικώτερα.

ἦν οὖν μάθης μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἀ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

Φε. οὐκ ἂν πιδοίμην. οὐ γὰρ ἂν τλαιῖν ἰδεῖν
τοὺς ἰππέας, τὸ χράμα διακεκναισμένος.

Στ. οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

Φε. ἀλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεῖος Μεγακλῆς
ἀνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.

Στ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσῶν γε κείσομαι·
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι
αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρον ἂν, καπιλήσμων, καὶ βραδύς,
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.

Μα. βάλλ' ἐς κόρακας. τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;

Στ. Φεῖδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.

Μα. ἀμαθῆς γε, νῆ Δί', ὅστις οὕτως σφύδρα
ἀπεριμερίμνωσ τὴν θύραν λελάκτικας,
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.

Στ. ξύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγεῶν.
ἀλλ' ἐπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦξημβλωμένου.

Μα. ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.

Στ. λέγε νυν ἐμοὶ θάρρων. ἐγὼ γὰρ οὔτοσι

- ἤκα μαθητῆς εἰς τὸ φροντιστήριον.
Μα. λέξω. νόμισαι δέ σε ταῦτα χρῆ μυστήρια.
 ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
 ψύλλαν, ὑπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.
 δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν,
 ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.
Στ. πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε;
Μα. δεξιότατα.
 κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
 ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῶ ἐπὶ δεξιᾷ
 κατὰ ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
 ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
Στ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
Μα. τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πῦθοιο Σωκράτους
 φρόντισμα;
Στ. ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
Μα. ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος,
 ὑπότερα τὴν γνώμην ἔχει, τὰς ἐμπίδας
 κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν, ἢ κατὰ τοῦ ῥόπουγιον.
Στ. τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
Μα. ἔφασκεν εἶναι τοῦντερον τῆς ἐμπίδος
 στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν
 βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τὸ ῥόπουγιον·
 ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῶ προσκείμενον
 τὸν πρῶτον ἢ χεῖν ὑπὸ βιάς τοῦ πνεύματος.
Στ. σάλπιγξ ὁ πρῶτος ἐστὶν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
 ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερύματος.
 ἢ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι οἴκημ,

DISC. Dicam : sed credere debes mysteria hæc esse. Modo interrogabat Chærephontem Socrates, pulex quot suos ipse saltaret pedes : quum enim momordisset Chærephontis supercilium, in caput Socratis inde saltavit.

STREPS. Quomodo, quæso, istud metitus est ?

DISC. Scite admodum. Cera liquefacta, deinde pulice prehensio, immersit pedes ejus in ceram : post, refrigerato pulice adhæserunt calcei Persici, quos ille detraxit, iisque spatium dimetitus est.

STREPS. O supreme Jupiter, quanta subtilitas mentis !

DISC. Quid vero, si aliud Socratis audias inventum ?

STREPS. Quale ? obsecro, enarra mihi.

DISC. Interrogabat ipsum Chærephon Sphettius, utrum putaret culices ore canere, an vero podice.

STREPS. Quid, quæso, nam dicebat ille de culice ?

DISC. Intestinum culicis dicebat esse angustum : per illud autem tenue flatum vi pergere versus podicem : deinde angusto intestino adjacentem cavum podicem flatu violentia sonare.

STREPS. Tuba itaque est podex culicum. O ter beatus ob perspectam intestini naturam ! Facile hercle reus absolvetur, qui tam bene norit intestinum culicis.

DISC. Nuper vero sublimis cogitatio abrepta ei fuit a stellione.

STREPS. Quomodo? dic mihi.

DISC. Dum noctu investigabat ille Lunæ vias et conversiones, sursumque spectabat ore hiante, de tecto concacavit eum stellio.

STREPS. O lepidum stellionem, qui Socratem concacavit!

DISC. Heri autem vesperi cæna nobis non erat.

STREPS. Hem! quid itaque inveniendo cibo excogitavit?

DISC. Inperso in mensam tenui pulvere, veruculum incurvavit, deinde circino sumto, vestem e palæstra surripuit.

STREPS. Quid ergo Thalem illum miramur? Aperi, aperi propere scholam, et mihi quamprimum ostende Socratem: gestio enim discipulus fieri: sed aperi ostium. O Hercules! unde ego has bestias esse dicam gentium?

DISC. Quid mirare? cui videntur esse similes?

STREPS. Lacedæmoniis illis, qui e Pylo captivi adducti sunt. Sed quid terram intuentur isti?

DISC. Querunt subterranea.

STREPS. Bulbos ergo quærunt. Ne jam istuc amplius curate: ego enim scio ubi sint magni et pulchri. Quid vero isti faciunt, qui tam cernuos se inflectunt?

DISC. Perscrutantur ima Erebi et Tartari.

STREPS. Quid ergo podex in cælum spectat?

ὅστις δίοιδε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος.

Μα. πρῶν δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῆρέθη ὑπ' ἀσκαλαβώτου.

Στ. τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.

Μα. ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς, καὶ τὰς περιφορὰς, εἴτ' ἄνω κεχρηνότος, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκταρ γαλεώτης κατέχεσεν.

Στ. ἦσθην γαλεώτη καταχέσαντι Σωκράτους.

Μα. ἐχθρὸς δέ γ' ἡμῖν δείπνον οὐκ ἦν ἐσπέρας.

Στ. εἶεν. τί οὖν πρὸς τάλφιτ' ἐπαλαμήσατο;

Μα. κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτήν τέφραν, κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβῶν, ἐκ τῆς παλαιστῆρας θοιμάτιον ὑφείλετο.

Στ. τί δῆτ' ἐκείνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον, καὶ δεῖξον ὡς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτη. μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἀνοιγε τὴν θύραν.

ὦ Ἡράκλεις. ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;

Μα. τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;

Στ. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.

ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὗτοί;

Μα. ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.

Στ. βολβούς ἄρα

ζητοῦσι. μὴ οὖν τοῦτ' ἔτι φροντίζετε.

ἐγὼ γὰρ οἶδ', ἴν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.

τί δ' ἄρ' οἶδε δρῶσιν, οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;

Μα. οὗτοί γ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

Στ. τί δῆθ' ὁ πρῶτος ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;

- Μα. αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ κείνος ἡμῖν ἐπιτύχη.
- Στ. μήπω γε, μήπω γ'. ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγματίον ἐμόν.
- Μα. ἀλλ' οὐχ οἶόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἕξω διατρεῖβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.
- Στ. πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τὰδ' ἐστίν; εἴπ' ἐμοί.
- Μα. Ἀστρονομία μὲν αὐτῆ.
- Στ. τουτὶ δὲ, τί;
- Μα. Γεωμετρία.
- Στ. τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;
- Μα. γῆν ἀναμετρεῖσθαι.
- Στ. πότερα τὴν κληρουχικὴν;
- Μα. οὐκ· ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν.
- Στ. ἀστεῖον λέγεις.
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.
- Μα. αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὄρᾳ;
αἶδε μὲν Ἀθῆναι.
- Στ. τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι·
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὄρᾳ καθημένους.
- Μα. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
- Στ. καὶ ποῦ Κικυννής εἰσὶν οἱ μοὶ δημόται;
- Μα. ἐνταῦθ' ἐνεισὶν· ἢ δέ γ' Εὐβοί', ὡς ὄρᾳς,
ἠδὲ, παρατέταται μακρὰ πῶρρον πᾶν.
- Στ. οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ' ἢ Λακεδαιμῶν ποῦ ἔστιν;
- Μα. ὅπου ἔστιν; αὐτῆ.
- Στ. ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο μέγα φροντίζετε,

DISC. Seorsum ille astronomiam discit. Sed ingredimini, ne ipsus in nos forte incidat.

STREPS. Nondum etiam, nondum: sed maneant, ut cum ipsis communicem pauxillum quid rerum mearum.

DISC. Sed non possunt sub dio foris commorari nimis longo tempore.

STREPS. Per deos obsecro, quid hæc sunt? dic mihi.

DISC. Hæc quidem astronomia est.

STREPS. Hoc vero, quid?

DISC. Geometria.

STREPS. Hoc ergo quam ad rem usui est?

DISC. Ad dimetiendam terram.

STREPS. Illamne, quæ sorte distributa fuerit?

DISC. Non; verum universam.

STREPS. Facete dicis: est enim hoc inventum popolare et utile.

DISC. Hæc autem est terræ descriptio universæ. Viden'?

STREPS. Quid dicis? minime credo. Quippe iudices sedere non video.

DISC. Atqui hoc est revera solum Atticum.

STREPS. Et ubi sunt Cicynnenses, populares mei?

DISC. Hic insunt. Eubœa autem, ut vides, hæcce, in longitudinem oppido protensa.

STREPS. Scio: nam a vobis protensa est et a Pericle. Sed Lacedæmon ubi est?

DISC. Ubi sit? hæc est.

STREPS. Quam prope a nobis! sed opere studete maximo, ut eam a nobis abducatis quam longissime.

DISC. Sed mehercle fieri non potest.

STREPS. Vapulabitis igitur. Age, quis vero est vir iste in carnario?

DISC. Ipsus.

STREPS. Quis ipsus?

DISC. Socrates.

STREPS. O Socrates! I tu, voca mihi eum magna voce.

DISC. Tute ipse sane voca: nam mihi otium non est.

STREPS. O Socrates, ô Socratisce.

Soc. Quid me vocas, mortalis?

STREPS. Primum quidem, quid facias, obsecro, dic mihi.

Soc. Per aërem incedo et Solem contemplor.

STREPS. Itane a crate deos despicias, non vero a terra? si quidem—

Soc. Neutiquam enim possem recte indagare res coelestes, nisi suspenso animo, et permista meditatione cum aëre sibi consimili. Si vero humi stans superna ab inferiore loco spectarem, nunquam possem illa indagare. Enimvero terra vi quadam trahit ad se humorem meditationis. Idem autem contingit nasturtio.

STREPS. Quid ais? Meditatio trahit humorem in nasturtium? Age vero, mi Socratisce, huc ad me descende, ut me illa doceas, quorum gratia veni.

ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πῶρρον πᾶν.

Μα. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε, νῆ Δί.

Στ. οἰμάξεσθ' ἄρα.

Φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὐπὶ τῆς κρεμάσθρας ἀνὴρ;
αὐτός.

Μα. τίς αὐτός;

Μα. Σωκράτης.

Στ. ὦ Σώκρατες.

ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.

Μα. αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον. οὐ γὰρ μοι σχολή.

Στ. ὦ Σώκρατες,

ὦ Σωκρατίδιον.

Σω. τί με καλεῖς, ὦ Φήμερε;

Στ. πρῶτον μὲν ὅ τι δεῖς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.

Σω. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Στ. ἔπειτ' ἀπὸ ταρῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,

ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἴπερ---

Σω. οὐ γὰρ ἂν ποτε

ἐξεῦρον ἄρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,

εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα

λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα·

εἰ δ' ὦν χαμαὶ τᾶνω κάτωθεν ἐσκόπουν,

οὐκ ἂν ποθ' εὔρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία

ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.

Στ. τί Φῆς;

ἡ φροντίς ἔλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;

ἴθι νῦν, κατάρθῃθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμὲ,

- ἵνα μ' ἐκδιδάξης, ὥνπερ οὐνεκ' ἐλήλυθα.
 Σω. ἦλλες δὲ κατὰ τί;
 Στ. βουλούμενος μαθεῖν λέγειν.
 ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήσταν τε δυσκολωτάτων,
 ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.
 Σω. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαδες γενόμενος;
 Στ. νόσος μ' ἐπέτριψεν ἵππικῇ, θεινῇ φαγεῖν.
 ἀλλὰ με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιιν,
 τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ', ὃν τιν' ἂν
 πρᾶττη μ', ὁμοῦμαι, σοι καταθήσειν, τοὺς θεούς.
 Σω. ποίους θεούς ἡμεῖ σὺ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
 ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.
 Στ. τῶ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ
 σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;
 Σω. βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς,
 ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς;
 Στ. νῆ Δί', εἴπερ ἐστί γε.
 Σω. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
 ταῖς ἡμετέροισι δαίμοσιν;
 Στ. μάλιστα γε.
 Σω. κάθιζε τοῖνον ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.
 Στ. ἰδοὺ κάθημαι.
 Σω. τοῦτον τοῖνον λαβέ
 τὸν στέφανον.
 Στ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
 ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.
 Σω. οὐκ' ἀλλὰ πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους
 ἡμεῖς ποιούμεν.

- Soc. Quam autem ob rem venisti?
 STREPS. Cupiens addiscere artem dicendi; nam ab usuris, creditoribusque difficillimis agor, feror, bona mea pig nori capta diripiuntur.
 Soc. Quomodo vero non animadvertisti ære te alieno obrui?
 STREPS. Perdidit me morbus equestris terribilis voracitatis. Sed doce me alterum tuorum sermonum, illum, inquam, qui nihil reddit. Mercedem vero, quamcunque petieris, præsentaria pecunia me tibi soluturum per deos jurabo.
 Soc. Per quosnam deos jurabis tu? primum enim dii nobis non sunt in usu.
 STREPS. Per quid ergo juratis? an per ferreos nummos, ut in Byzantio?
 Soc. Vin' res divinas cognoscere clare et recte, quænam sint?
 STREPS. Volo hercle, si modo ullæ sunt.
 Soc. Et venire in colloquium cum Nubibus, nostris deabus?
 STREPS. Maxime.
 Soc. Sede itaque in sacro grabbato.
 STREPS. En, sedeo.
 Soc. Porro coronam hanc cape.
 STREPS. Quorsum coronam? Eheu, Socrates, cave sis, ne me, sicut Athamantem sacrificetis.
 Soc. Non fiet: verum qui initiantur, omnia ista nos iis facimus.

STREPS. Quid, quæso, inde lucri: capiam?

Soc. In dicendo fies tritus, crepitaculum, pollen: sed quiesce.

STREPS. Pol me non falles: nam si ad hunc modum conspergar, pollen fiam.

Soc. Lingua favere oportet senem, precibusque aures adhibere. O rex, immense Aër, qui terram sublimem tenes, lucideque Æther, venerabilesque divæ, Nubes, quæ tonitrua et fulmina volvitis, surgite et apparete, ô dominæ, philosopho sublimes.

STREPS. Nondum etiam, nondum, priusquam duplicata lacinia caput obtexero, ne compluar. Mene vero infelicem domo egressum fuisse sine galero!

Soc. Adeste igitur, ô venerandæ Nubes, ut vosmet huic ostendatis, sive in Olympi vertice sacro nivali sedetis; sive Oceani patris in hortis sacram choream instituitis cum Nymphis; sive forte in Nili fluentis aquam aureis gutturniis hauritis; me Mœoticam obtinetis paludem, sive Mimantis nivosam rupem, exaudite, et accipite hoc sacrificium, sacris his gavisæ.

CHOR. Perennes Nubes, tollamur manifestæ, roscida natura agiles, patre ab Oceano graviter fremente ad celsorum montium vertices arboribus comantes, unde conspicuas longe lateque speculas despectamus, sacramque terram fructuum parentem, et

Στ. εἶτα δὴ τί κερδανῶ;

Σω. λέγειν γενήσῃ τριμμα, κρόταλον, παιπάλῃ.
ἀλλ' ἔχ' ἀτρέμας.

Στ. μὰ τὸν Δι' οὐ ψεύσει γ' ἐμέ.
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλῃ γενήσομαι.
Σωκράτης.

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρῆσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακοῦειν.
ὦ δέσποτ' ἀναξ, ἀμέτρητ' Ἀἴθρ, ὅς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
λαμπρὸς τ' Αἰθῆρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βρούησι κέραυνοι,
ἄρδῃτε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

Στρεψιάδης.

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τετὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
τὸ δὲ μὴ κυνέην οἴκοθεν ἔλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

Σωκράτης.

ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὀκεανὸς πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέης ἀρῦεσθε πρόχρυσιν,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἢ σκόπελον νιφόνετα Μίμαντος·
ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Χο. ἀέναι Νεφέλαι

ἄρδῶμεν φανεραὶ,

δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι,

πατρὸς ἀπ' Ὀκεανοῦ βαρυαχέος

ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ

δενδροκόμους, ἵνα

τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,

καρπούς τ' ἀλδομένην ἱερὰν χθόνα,

καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
καὶ πόντον κελάδοντα βαρύδρομον.

ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάματον σελαγεῖται

μαρμαρέαισιν αὐγαῖς.

ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον,
ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα

τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

Σακράτης.

ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερώς ἠκούσαί με καλέσαίλος.
ἦσθου φωνῆς ἄμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου ;

Στρεψιάδης.

καὶ σέβομαί γ' ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνα καὶ πεφόδημαι.
καὶ θέμις ἐστίν, νυνὶ γ' ἤδη, καὶ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσεῖω.

Σακράτης.

οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὔτοι·
ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γὰρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος αἰδαῖς.

Χο.

παρθένοι ὄμβροφόροι,

ἔλθωμεν λιπαρὰν

χθόνα Παλλάδος, εὐάνδρον γὰν

Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον,

οὐ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα

μυστοδόκος δόμος

ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται,

οὐρανόις τε θεοῖς δωρήματα,

ναοὶ δ' ὑπερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα,

καὶ πρῶσοδοὶ μακάρων ἱερώταται,

divinorum fluviorum sonitus, et pontum sonantem gravi mur-
mure : nam infatigabilis oculus Ætheris coruscat lucido jubare.

Sed decussa caligine imbrifera, immortalē revelantes speciem,
terram spectemus longe prospiciente oculo.

Soc. O maxime venerabiles Nubes, manifesto audistis me
vocantem. Sensistine vocem, simulque mugitum tonitrus di-
vini ?

STREPS. Vos equidem veneror, ô sanctæ Nubes, vestrisque
volo tonitribus oppedere ; adco iis auditis contremisco et ti-
more percussus sum : et, sive fas est, sive non est fas, jam volo
cacare.

Soc. Ne illudas, neu facias, quod perditī isti comici ; sed
ore fave : magnum enim dearum examen incipit moveri cum
cantu.

CHOR. Virgines imbriferæ eamus, ut pingue solum Palladis,
fortium virorum feracem terram Cecropis videamus amabilem,
ubi cultus arcanorum sacrorum, ubi mysticā domus inter sacras
initiationes ostenditur, diisque cœlestibus munera, templaque
summis educta tectis, et simulacra, et supplicationes beatorum

sanctissimæ, coronisque ornata deorum sacrificia, epulæque omni tempore anni: vere autem adventante Bromia festivitas, et suaviter resonantium Chorum incitamenta, et tibiaram gravis cantus.

STREPS. Per Jovem te obsecro, dic mihi, ó Socrates, quænam sunt illæ, quæ vocem istam emiserunt majestate plenam. Num Heroinæ aliquæ sunt?

Soc. Minime: verum cœlestes Nubes, magna numina hominibus otiosis, quæ sententias, et dicendi peritiam, et mentem nobis suggerunt, et præstigias, et loquacitatem et fallaciam et perceptionem.

STREPS. Idcirco igitur audita earum voce, volitat anima mea, jamque de rebus subtilibus disputare gestit, et de fumo garrere, et sentioliola sentioliolam pungendo alteri orationi contradicere; adeo ut cupiam, si quo pacto liceat, eas aperte videre.

Soc. Specta igitur huc ad Parnethem: jam enim eas cerno sensim et placide descendentes.

STREPS. Age, ubi? ostende.

Soc. En, procedunt magno numero, per loca cava et densa seipsas obliquas inferentes.

STREPS. Quid hoc rei, quod eas non video?

εὐστέφανοί τε θεῶν
 θυσαίαι, θαλίαι τε,
 παντοδαπαῖς ἐν ὤραις·
 ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
 εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
 καὶ Μοῦσα βαρῦβρομος αὐλῶν.

Στρεψιάδης.

[ται,

πρὸς τῷ Διὸς ἀνιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἶσ', ὧ Σακράτες, αὐ-
 αὶ φθεγξάμεναι τῷ το σερμόν; μῶν Ἡρώναί τινές εἰσιν;

Σακράτης.

ἦκίς', ἀλλ' ἐράναι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀρλοῖς,
 αἴπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρεχουσι,
 καὶ τερατεῖαν, καὶ περιλέξιν, καὶ κρῆσιν, καὶ κατάληψιν.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμα ἢ ψυχῆ μου πεπότηται,
 καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν,
 καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἐτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι
 ὡστ', εἴ πως ἐστίν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερώς ἐπιδυμῶ.

Σακράτης.

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'. ἤδη γὰρ ὄρω κατιούσας
 ἤσυχα ταύτας.

Στρεψιάδης.

φέρε, ποῦ; δεῖξον.

Σακράτης.

χωροῦσ' αὐταὶ πάνυ πολλὰ

διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων αὐταὶ πλάγαι.

Στρεψιάδης.

τί τὸ χρεῖμα,

ὡς οὐ καθορῶ;

Σωκράτης.

παρὰ τὴν ἔσοδον.

Στρεψιάδης.

διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη.

Σωκράτης.

νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις.

Στρεψιάδης.

νῆ Δί, ἔγωγ' ᾧ πολυλίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσι.

Σωκράτης.

ταύτας μέντοι σὺ θεᾶς οὔσας οὐκ ἤδης, οὐδ' ἐνόμιζες.

Στρεψιάδης. [εἶναι.

μὰ Δί, ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτάς ἠγούμην καὶ καπνὸν

Σωκράτης.

ἔ γὰρ, μὰ Δί, οἷσθ' ὅτι πλείσθς αὐταὶ βόσκεισι σοφιστὰς,
θουριομάνταις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαστοκομήτας,
κυκλίων τε χορῶν ἀσμαλοκόμπιας, ἀνδρας μελεωροφένακας·
οὐδὲν δεῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσοποιούσι.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρ' ἐποίησεν ὕγραν Νεφελᾶν ζεεπταίγλαν δάϊον ὄρμᾶν,
πλοκάμους θ' ἐκαλοῖ κεφάλᾳ Τυφῶ, πρημαινέσας τε θυέλλας
εἴτ' ἀερίους, διεροῦς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερονηχεῖς
ὄμβροθς θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν. εἴτ' ἀν' αἰθῶν καλέπινον
κεσερᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέαλ' ὀρνίθια κιχηλᾶν.

Σωκράτης.

διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως.

Στρεψιάδης.

λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,

Soc. Juxta aditum.

STREPS. Jam demum vix eas dispicio.

Soc. Nunc tamen vides ipsas, nisi gramias in oculis habes
instar cucurbitæ.

STREPS. Hercle equidem. O venerandæ! locum jam omnem tenent.

Soc. Has tamen tu deas esse nesciebas, nec eas pro numinibus habebas.

STREPS. Non hercle: verum nebulam et rorem et fumum esse esse existimabam.

Soc. Non enim edepol scis, ut multos istæ alant sophistas, vates Thurinos, medicos, prodigos, poëtas dithyrambicis choris qui flectunt modos, hominesque qui de rebus ætheriis disserentes audientibus fucum faciunt; hos, inquam, omnes alunt otiosos et nihil agentes, quoniam ipsas laudibus celebrant.

STREPS. Propterea igitur versibus suis crepare solent *humidarum Nubium lucem avertentium celerem impetum, cirrosque centicipitis Typhonis, furentesque procellas, item aërias, udas, aduncis unguibus alites, in aëre natantes, imbresque aquarum rorantium Nubium*: deinde pro his versibus deglutiunt *mugilum magnorum et bonorum frustra carnes avium turdorum*.

Soc. Propter has tamen immerito.

STREPS. Dic mihi, quæso, undenam eis accidit, si revera

Nubes sunt, ut similes sint factæ mulieribus? non enim illæ ales sunt.

Soc. Age, quales ergo sunt?

STREPS. Non satis callide scio: saltem similes videntur lanis expansis; non hercle mulieribus, ne tantillum quidem. Istæ vero nares habent.

Soc. Responde nunc mihi quod te interrogabo.

STREPS. Dic ergo cito quidquid vis.

Soc. Vidistin' aliquando, sursum spectans, nubem Centauro similem, aut pardo, aut lupo, aut tauro?

STREPS. Ego hercle vero: sed quid tum?

Soc. Nempe fiunt quidquid lubitum est. Namque si comantem quempiam conspiciant pædiconem ex hirsutis illis, qualis est Xenophantis filius, insaniam ejus irridentes, Centauris se assimilant.

STREPS. Quid ergo? si depeculatorem ærarii Simonem videant, quid faciunt?

Soc. Mores ejus ut arguant, lupi repente fiunt.

STREPS. Hoc igitur ipsum est, quamobrem Cleonymum heri conspicatæ, qui clypeum abjecit, quia timidissimum eum videbant, cervi factæ sunt.

Soc. Et nunc, quod Clisthenem adspexerunt, vident'? eo mulieres factæ sunt.

εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἐκείναι γ' εἰσὶ τοιαῦται.

Σωκράτης.

Φέρε, ποῖαι γὰρ τινές εἰσιν;

Στρεψιάδης.

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασι γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,
κοῦχ' ἢ γυναιξίν, μὰ Δί', οὐδ' ὅτιεν. αὐταὶ δὲ ῥίνας ἔχουσιν.

Σωκράτης.

ἀπόκριται νῦν ἄττ' ἂν ἔρωμαι.

Στρεψιάδης.

λέγε νῦν ταχέως ὅ τι βούλει.

Σωκράτης.

ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρω ὁμοίαν,
ἢ παρδάλει, ἢ λύκῳ, ἢ ταύρῳ;

Στρεψιάδης.

νῆ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;

Σωκράτης.

γίγνεται πάνθ' ὅ τι βέλονται· κατ' ἣν μὲν ἴδωσι κομήτην,
ἄγχιόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου,
σκόπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ἤκασαν αὐτάς.

Στρεψιάδης.

τίδ' ἄρ'; ἣν ἀρπαγατῶν δημοσίων καλῶσι Σίμωνα, τί δρωσιν;

Σωκράτης.

ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αἴλαι τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδῆσαι,
ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

Σωκράτης.

καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὄρεας, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

Στρεψιάδης.

χαίρετε τοίνυν, ὧ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλω,
οὐρανομήκη ῥήξατε κἄμοι φωνήν, ὧ παμβασίλειαι.

Χορός.

χαῖρ', ὧ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλομούσων,
σύ τε, λεπτοῦλαιων λήξων ἱερεῦ· φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χροήσεις.
οὐ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν,
πλὴν ἢ Προδίκω· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὐνεκα· σοὶ δὲ,
ὅτι βροθυεῖς! ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷ φθαλμῷ παραβάλλει,
κἄνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἄφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Στρεψιάδης.

ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος· ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, καὶ τερα-
τῶδες.

Σωκράτης.

αὐται γάρτοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος.

Στρεψιάδης.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὐλύμπιος οὐ θεός ἐστι·

Σωκράτης.

ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ λησίσσεις. οὐδ' ἐστὶ Ζεὺς.

Στρεψιάδης.

τί λέγεις σύ;

ἀλλὰ τίς ἕεις; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναί περὶ τὸν ἀπάντων.

Σωκράτης.

αὐται δὴ που· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὄντ' ἤδη τεθέασαι;
καίτοι χροῖν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

Στρεψιάδης.

νῆ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι τῷ νυκτὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.

STREPS. Salvete itaque, ὁ dominæ atque jam, si cui alii
unquam, et mihi, rupto silentio, mittite altisonam vocem, ὁ
præpotentes reginæ.

CHOR. Salve, ὁ senex annose, sapientum investigator ser-
monum; tuque subtilissimarum nugarum sacerdos, dic no-
bis cujus rei indiges. Haud enim facile obtemperemus
sophistarum alii cœlestia scrutantium, excepto Prodico:
huic quidem doctrinæ et ingeni ergo; tibi vero, quia su-
perbus incedis, hac illac oculos versans, et discalceatus
multa mala sustines, nobisque fretus vultum ad gravitatem
componis.

STREPS. O Terra! quæ vox! quam sacra, quam venerabilis,
quam prodigiosa!

SOC. Enimvero istæ solæ sunt Deæ: cetera omnia sunt
nugæ.

STREPS. Sed agedum, per Terram te obtestor, Jupiter Olym-
pius nonne nobis Deus est?

SOC. Quis Jupiter? quæso, ne nugeris: ne quidem est Ju-
piter.

STREPS. Quid ais tu? quis pluit ergo? Istuc enim primum
omnium mihi demonstra.

SOC. Hæ nimirum ipsæ: magnis autem signis hoc te doce-
bo. Age, ubinam tu Jovem sine Nubibus unquam pluere vi-
disti? Atqui oportebat eum cœlo sereno pluere; has autem
peregre abesse.

STREPS. Recte, ita me Apollo amet, istud hoc tuo argumen-
to adstruxi: atqui antehac revera putabam Jovem per cribrum

meiere. Sed quis ille sit, qui tonat, dic; hoc facit me tremere.

Soc. Hæ tonant, quum volvuntur.

STREPS. Quomodo, audacissime?

Soc. Ubi multa aqua opletæ fuerint, et vi ad motum excitatæ, in præceps actæ necessario, plenæ imbris, inde graves in se invicem incidentes, rumpuntur et edunt fragorem.

STREPS. Sed quisnam est, qui impellit eas, ut ferantur? nonne Jupiter?

Soc. Minime: verum ætherius turbo.

STREPS. Turbo? hoc me latuerat, Jovem nimirum non esse, sed pro eo Turbinem nunc regnare. Sed de tonitrus fragore me nondum docuisti.

Soc. Non audivisti me tibi dicere Nubes plenas aqua incidentes in se invicem fragorem edere propter densitatem?

STREPS. Age, qua ratione hoc possim credere?

Soc. A te ipso, ut te docebo. Nunquamne Panathenæis tibi contigit, ut te impleses jure, posteaque tibi turbaretur venter, isque concussus subito strepitum edere cogeretur?

καίτοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν. ἀλλ', ὅστις ὁ βροντῶν ἐστί, φράσον τῷτό με ποιεῖ τέλειμαίειν.

Σωκράτης.

αὐται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

Στρεψιάδης.

τῷ τρόπῳ, ᾧ πάντα σὺ τολμῶν;

Σωκράτης.

ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι, καλακρημνόμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἴτα βαρεῖται εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

Στρεψιάδης.

ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστί τις αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι;

Σωκράτης.

ἦμιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

Στρεψιάδης.

Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,

ὁ Ζεὺς οὐκ ᾶν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νομὶ βασιλεύων.

αἴα, οὐδέν πω περὶ τοῦ παλάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

Σωκράτης.

οὐκ ἤκουσάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημί, ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

Στρεψιάδης.

φέρε τουτί τῷ χρεὶ πιστεύειν;

Σωκράτης.

ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὡς σε διδάξω.

ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεῖς, εἴτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορορύγησε;

Στρεψιάδης.

νή τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τείρακλαι,
 χῶσπερ βροντῇ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν
 ἄλγεμας πρώτον πάξ, κᾶτα παπάξ ἐπάξει, κᾶπειλα πα-
 παπάξ.

χῶταν χέζω, κομιδῇ βροντῇ παπαπαπάξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.

Σωκράτης.

σκέψαι τοῖνον ἀπὸ γαστριδίου τυννουτοῦ οἷα πέπορδας·
 τὸν δ' ἄερα τόνδ', ὄνι' ἀπέραντον, πῶς ἐκ εἰκὸς μέλα βροντῶν;
 ταυτ' ἄρα καὶ τῶ' ὀμάλ' ἀλλήλοιν βροντῇ καὶ πορδῇ ὁμοίω.

Στρεψιάδης.

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πῶθεν ἂν φέρεται, λάμπων πυρί; τοῦτο
 δίδαξον.

καὶ καταφύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
 τοῦτον γὰρ δὴ φανερωῶς ὁ Ζεὺς ἴησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

Σωκράτης.

καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε,
 εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν,
 εἰδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἶσ' ἐπιόρκοι.
 ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεῶν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν,
 καὶ τὰς δρυὺς τὰς μεγάλας· τί παθῶν; εἰ γὰρ δὴ δρυὺς ἐπιόρκεϊ.

Στρεψιάδης.

ἐκ οἷδ'· ἀτὰρ εὐ σὺ λέλειν φαίνει. τί γὰρ ἐσθιν δῆθ' ὁ κεραυνός;

Σωκράτης.

ὅταν εἰς αὐτάς ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,
 ἐνδοθεν αὐτάς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· κᾶπειδ' ὑπ' ἀνάγκης
 ῥήξας αὐτάς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,
 ὑπὸ τοῦ ῥοίθου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.

STREPS. Ita mehercle : et quidem statim incipit me pessime habere, et turbatur : et jusculum sicut tonitru strepit, et horrendum mugit, sensim primum *pax* ; deinde subjungit *parax* ; mox demum *parappax* ; et quando caco, plane tonat *parapap-pax*, sicut illæ.

Soc. Considera igitur, e tantillo ventre quam vehementer pederis : aërem autem hunc immensum quomodo non verisimile est magno strepitu tonare ? Hinc ergo et nomina ista BPONTH, ΠΟΡΔΗ sunt similia inter se.

STREPS. Sed fulmen undenam venire possit, igni coruscans ? hoc me doce ; et torrefacit nos ferens, alios vivos amburit. Hoc enim Jupiter manifesto jaculatur in perjuros.

Soc. Et quomodo, ὁ fatue, et Saturni tempora redolens, et fabellis anilibus innutrite, si perjuros ferit, quomodo, inquam, Simonem non combussit, neque Cleonymum, neque Theorum ? sunt tamen isti valde perjuri. Sed jaculatur suum ipsius templum, et Sunium promontorium Atticæ, et proceras quercus. Quanam ex causa ? non enim quercus utique pejerat.

STREPS. Nescio : recte tamen autumare mihi videris. At vero quid, quæso, est fulmen ?

Soc. Quando ventus aridus sursum sublatus in istis inclusus fuerit, intus eas inflat, tanquam vesicam : deinde ubi suamet vi eas rupit, extrorsum fertur concitatus propter densitatem, stridulo impetu se ipsum comburens

STREPS. Edepol mihi prorsus idem aliquando evenit Jovialibus. Ventriculum cognatis torrebam, quem incidere omiseram imprudens: ille vero inflabatur: deinde repente medius crepans, in ipsos oculos mihi fartum ejaculatus est, et faciem combussit.

CHOR. O qui præclaram cupivisti sapientiam a nobis apisci, quam beatus inter Athenienses, ceterosque Græcos eris, si memoria et studium tibi non deest, et ærumnarum patientia inest in corde; nec defatigaris vel stando, vel eundo; neque frigus moleste fers, neque prandere cupis; vino etiam abstines, et gymnasiis, aliisque ineptiis; et istud optimum esse putas, quod quidem scitum virum decet, vincere nimirum factis et consiliis, et lingua pugnando.

STREPS. Sed de corde duro et præfracto, studioque et cura somnum obturbante; item ventre parco, vitamque discruciante et vel thymbra contento, ne sis sollicitus: nam eo nomine me præbere possim, ut ferrum in me cudant.

Soc. Sed hoc etiam confirma, te in posterum nullum habiturum deum, præter eadem ipsa, quæ nos pro diis habemus; nimirum Chaos hoc, et Nubes, et Linguam: hæc tria inquam.

STREPS. Nec prorsus adloquerer alios, si vel obvius eis fierem: neque sacrificarem, neque libarem, neque thus adolerem.

CHOR. Nunc itaque dic nobis audacter quidnam tibi faciamus: nam frustra non eris, si nos colas, et admireris, et studeas esse politus.

Στρεψιάδης.

νή Δί', ἔγωγ' οὖν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτὲ Διασίοισιν.
ᾧπλαν γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κατ' ἕκ ἔσχων ἀμελήσας
ἢ δ' ἀνεφυσάτ', εἴτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτῶ
τῶ φθαλμῶμα προσεῖλήσεν, καὶ καλέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

Χορός.

ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,
ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλησι γενήσῃ,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστής, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἐστῶς, μήτε βαδίζων,
μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστῶν ἐπιθυμῆς,
οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις. ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικῶν πράττων καὶ βουλεύων. καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

Στρεψιάδης.

ἀλλ' ἔνεκέν γε ψυχῆς στερῶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης,
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς, καὶ θυμβροεπιδείπνε,
ἀμέλει θάρρῶν, οὐνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.

Σωκράτης.

ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἄπερ ἡμεῖς,
τὸ Χάος τετὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλώτταν, τρία ταυί;

Στρεψιάδης.

ἐδ' ἂν διαλεχθεῖην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, ἐδ' ἂν ἀπαντῶν
ἐδ' ἂν θύσαιμ', ἐδ' ἂν σπείσαιμ', ἐδ' ἐπιθείην λαβανωτόν.

Χορός.

λέγε νῦν ἡμῖν, ὅ τι σοι δεῶμεν, θάρρῶν ὡς οὐκ ἀτυχήσεις,
ἡμᾶς τιμῶν, καὶ θαναμάζων, καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

Στρεψιάδης.

ὦ δέσποιναι, δέομαι τοῖνον ὑμῶν τουτί πάνυ μικρόν,

τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

Χορός.

ἀλλ' ἔσται σοι τῆτο παρ' ἡμῶν ὥστε τολοιπὸν γ' ἀπὸ τῶδ' ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

Στρεψιάδης.

μή μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· ἐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ. ἀλλ' ὅς' ἐμαυτῷ σίξεψοδικῆσαι, καὶ τὸς χερσίλας διολισθεῖν.

Χορός.

τεύξει τοίνυν, ὦν ἱμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θάρρῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι.

Στρεψιάδης.

θράσω τοῦθ', ὑμῖν πιστεύσας. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, διὰ τὸς ἵππεσ τὸς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὃς μ' ἐπέτριψε.

νῦν οὖν χρήσθων, ὅ τι βούλονται.

τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν

παρέχω τύπτειν, πεινήν, διψήν,

αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν·

εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,

τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω

θρασὺς, εὐγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης,

βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητῆς,

εὐρησιεπῆς, περὶ τριμμά δικῶν,

κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,

μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, ἀλαζῶν,

κέντρων, μιὰρὸς,

στρόφισ, ἀργαλέος, ματτυλοισιχός.

ταῦτ' εἴ με λέγουσιν ἀπαντῶντες,

STREPS. O dominæ, quod a vobis peto, id paululum quiddam est omnino; nimirum ut Græcos in facultate dicendi antequam possim centum stadiis.

CHOR. Immo erit hoc a vobis tibi: ita ut jam ab hoc tempore in sententiis pro concione dicendis nemo tam sæpe vincat quam tu.

STREPS. Ne mihi contingat de arduis rebus sententias dicere: istuc enim haud cupio: sed tantum pro me ipso lites pervertere, et elabi e manibus creditorum.

CHOR. Adipisceris igitur quæ optas: non enim ardua cupis. Sed te ipsum trade intrepidus nostris ministris.

STREPS. Faciam istud, vobis fretus; nam urget me necessitas propter equos illos coppatias, et conjugium, quod me perdidit. Nunc ergo utuntor me prorsus ut lubet; istuc meum corpus ipsis trado, quod verberibus tundant, fame, siti, squalore, algu conficiant, pro utre excoriant, modo æs effugiam alienum, et hominibus videar esse audax, loquax, temerarius, procax, scelestus, mendaciorum conglutinator, inventor verborum, tritus in litibus, tabula legum, crepitaculum, vulpes, terebra, subactus, simulator, lubricus, arrogans, cento, impurus, versutus, molestus, impudens. Modo his me nominibus appellet

obvius quisque, faciunt isti plane quod lubuerit, et, si volunt, ita me Ceres amet, ex me intestina farciunt, et scholasticis adponunt.

CHOR. Animus quidem inest huic haud timidus, sed promptus. Scias autem velim, si hæc didiceris a me, famam, quæ cælum adtingat, inter homines te consecuturum.

STREPS. Quid mihi eveniet?

CHOR. Omni tempore mecum beatissimam vitam ages unus omnium.

STREPS. En unquam potis erit fieri, ut istuc videam?

CHOR. Ita ut multi ad fores tuas semper sedeant, cupientes te convenire, et tecum colloqui, atque communicare tuæ solertiæ negotia et lites multis talentis æstimatas, de quibus consultabunt tecum. Sed incipe senem docere quidquid constituisti, et incita animum ejus, et ingeni vires explora.

Soc. Agedum dic mihi tu ingenium tuum, quale sit; ut illo cognito, machinas posthac novas tibi admoveam.

δρῶντων ἀτεχνῶς ὃ τι χεῖρίζουσιν
καὶ βούλονται, νῆ τὴν Δήμητρ',
ἐκ μου χορδῆν
τοῖς φροντισταῖς παραλέντων.

Χο. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδ' ἐγὼ
οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἔτοιμον. Ἰσθι δ' ὡς
ταῦτα μαθῶν παρ' ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμενης
ἐν βροτοῖσιν ἔξεις.

Στ. τί πείσομαι;

Χο. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ
ζηλωτότατον βίον ἀν-
θρώπων διάξεις.

Στ. ἄρ' ἄγε τοῦτ' ἀν ἐγὼ
ποτ' ὄψομαι;

Χο. ὥστε γε σοῦ πολλοὺς
ἐπὶ ταῖσι θύραις
ἀεὶ καθῆσθαι,

βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε,
καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν,
πράγματα, κἀντιγραφὰς,
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῆ φρενί,

συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.

ἀλλ' ἔλχει τὸν πρεσβύτην, ὃ τι περ μέλλεις, προδιάσκειν
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

Σω. ἄγε δὴ, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν' αὐτὸν εἰδῶς, ὅστις ἐστὶ, μηχανὰς
ἤδη πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

- Στ. τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;
- Σω. οὐκ· ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ.
- Στ. δύο τρόπων, νῆ τὸν Δία.
ἦν μὲν γ' ὀφείληται τι μοι, μνήμων πᾶν·
ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πᾶν.
- Σω. ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;
- Στ. λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ'· ἀποστερεῖν δ' ἔνι.
- Σω. πῶς οὖν δυνήσῃ μανθάνειν;
- Στ. ἀμέλει, καλῶς.
- Σω. ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαπάσεις.
- Στ. τί δαί; κνηθὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;
- Σω. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὐτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ', ὃ πρεσβύτα, μὴ πλεγῶν δέει.
φέρ' ἴδω, τί δρᾶς, ἦν τις σε τύπτῃ;
- Στ. τύπτομαι·
κᾶπειτ' ἐπισχῶν ὀλίγον, ἐπιμαστύρομαι·
εἶτ' αἰθῆς ἀκαρῆ διαλιπῶν, ἠικάζομαι.
- Σω. ἴδι νῦν, κατὰ τοῦ δοιμάτιον.
- Στ. ἠδίκηκά τι;
- Σω. οὐκ· ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.
- Στ. ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.
- Σω. κατὰ τοῦ. τί ληρεῖς;
- Στ. εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδί;
ἦν ἐπιμελής ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφεγῆς γενήσομαι;
οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

STREPS. Quid vero? num me, per Deos obsecro, tanquam murum oppugnare cogitas?

Soc. Non: sed pauca quædam interrogare te volo, an memoria polleas.

STREPS. Ita hercle, gemino modo. Nam si mihi debeatur, præpolleo memoria: sin ipsus debeam, hei misero mihi! prorsus sum obliviosus.

Soc. Insitamne habes vim dicendi?

STREPS. Haud dicendi quidem, sed defraudandi.

Soc. Quomodo igitur poteris discere?

STREPS. Bene: ne sis sollicitus.

Soc. Age nunc, da operam, ut quum primum sapientem aliquam quæstionem proposuero de rebus cælestibus, eam extemplo arripias.

STREPS. Quid? num canum in morem sapientiam comedam?

Soc. Homo iste rusticus est et barbarus. Vereor, ὁ senex, ne plagis indigeas. Age videam, quid facias, si quis te verberet?

STREPS. Verheror. Deinde ubi me paululum continui, antestor: deinde ubi rursus pauxillum intermisi, in jus voco.

Soc. Age nunc depono vestem.

STREPS. Quæ tibi a me facta est injuria?

Soc. Nulla: sed mos est ut nudi ingrediantur.

STREPS. Atqui ego non ingredior res furtivas quærıtatum.

Soc. Depono: quid nugaris?

STREP. Hoc, quæso, dic mihi: si diligens fuero, et cupide didicero, cuinam tuorum discipulorum ero similis?

Soc. Ingenio nihil differes a Chærephonte.

STREPS. Hei miser! semimortuus fiam.

Soc. Ne multum loquere, sed propera et sequere me hac ocius.

STREPS. In manum da mihi placentam mellitam prius: nam timeo huc intro, tanquam in Trophonii antrum, descendens.

Soc. Perge: quid sic morare circa ostium?

CHOR. Sed abi lætus ob istuc animi robur. Feliciter eveniat huic homini, quod ætate multum provecta, recentioribus ingenium suum rebus imbuat, et sapientiam colit.

Spectatores, dicam vobis libere veritatem; per Bacchum juro, cujus alumnus ego sum. Equidem ita vincam et pro sapiente habear, ut, quia vos putabam spectatores elegantes esse, istamque esse præstantissimam mearum comædiarum, idcirco vobis primum eam volui gustandam offerre, cui insumsi laborem plurimum: deinde abscessi ab hominibus ineptis victus, meo quidem immerito. Ob hæc incuso vos, qui sapientes estis, quorum causa commentatus ista fueram. Sed neque sic tamen mea sponte deseram cordatiores. Ex quo enim hic apud viros, apud quos jucundum est vel verba facere et *Modestus* meus et *Cinæus* non male audire; egoque (nam virgo adhuc eram, necdum licebat me parere) exposui fœtum, quem

Στ. οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνής γενήσομαι.

Σω. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί, ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶπτον.

Στ. ἐς τῷ χεῖρέ νυν
δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ
εἶσω καταβαίνων. ὥσπερ ἐς Τροφώνιου.

Σω. χῶρε· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Χο. ἀλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρείας

οὐνεκα ταύτης.

εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπων, ὅτι προήκων
ἐς βαδὺ τῆς ἡλικίας,
νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ
περάγμασι χωτίζεται,
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
τάληθῆ, νῆ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκθρέψαντά με.
οὔτε νικήσαιμί γ' ἐγὼ, καὶ νομιζοίμην σοφός,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιούς,
καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμωδιῶν,
πρώτους ἡξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἢ παρῆσχε μοι
ἔργον πλεῖστον· εἴτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
ἠττηθεῖς, οὐκ ἄξιός εἰν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὐνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματεύομην.
ἀλλ' οὐδ' ὡς ὑμᾶς ποθ' ἐκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
ἐξότου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἠδὺ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χεῖρ καταπύγων ἄριστ' ἡκουσάτην,
καὶ γὰρ, παρθένος γὰρ εἴτ' ἦν, οὐκ ἐξῆν πω μοιτεκεῖν,

ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
 ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως, κᾱ παιδεύσατε,
 ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὄρκια.
 νῦν οὖν, Ἥλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμωδία
 ζητοῦσ' ἦλθ', ἣν που π̄πιτύχη θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.
 γνώσεται γὰρ, ἣν περ ἴδη, τὰδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
 ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ' ἢ τις πρῶτα μὲν
 οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθεμιμένον,
 ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχὺ, τοῖς παιδίοις ἴν' ἦν γέλωσ.
 οὐδ' ἔσκωψε τὸς φαλακρὰς, οὐδὲ κόρδαχ' εἴλκυσεν·
 οὐδὲ πρ̄σβύτης ὁ λέγων τᾶπη, τῇ βακτηρίᾳ
 τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα.
 οὐδ' εἰσῆξε δᾶδας ἔχουσ'· οὐδ' Ἴου, Ἴου, βοᾶ·
 ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθε.
 κᾱ γὰρ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητῆς, οὐ κομῶ,
 οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἔξαπατᾶν, δις καὶ τρὶς ταῦτ' εἰσάλω·
 ἀλλ' αἰ κινὰς ιδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
 οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιᾶς.
 ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα,
 κοῦκέτ' ἐσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ.
 οὗτοι δ', ὡς ἀπαξ παρῆδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
 τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' αἰεὶ καὶ τὴν μητέρα.
 Εὐπολις μὲν τὸν Μαρικαῶν πρῶτιστον παρείλκυσεν
 ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἰππέας κακὸς κακῶς·
 προσθεῖς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος ἄνεχ', ἣν
 Φρόνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἦσθειεν.
 εἶθ' αὖθις Ἐρμιππος ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον·
 ἄλλοι τ' ἦδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,

alia quædam puella susceptum abstulit; vos autem educastis
 liberaliter et instituistis: exinde, inquam, satis spectata est
 mihi vestra fides et benevolentia. Nunc itaque, ut Electra illa,
 venit hæc Comædia, quærens an forte incidere possit in spec-
 tatores tam sapientes: agnoscet enim, si modo eum conspiciat,
 fratris cincinnum. Quam vero modestis sit moribus, videte;
 quæ primum quidem non ingressa est, consutum quiddam
 habens coriaceum, pendulum, rubrum in summo, crassum, ut
 pueris risus excitetur; neque irrisit calvos, nec cordacem sal-
 tavit: nec senex, qui versus recitat, baculo verberat adstantem,
 dicta mordacia retundens; neque irrupit in scenam cum faci-
 bus, nec *Io, io*, clamat: sed sibimetipsi et versibus fidens ad-
 venit. Et ego quidem, qui talis poëta sim, non superbio; ne-
 que studeo vos decipere, bis terve eadem introducendo. Verum
 semper novas formas comminiscor, quas inferam, nihil inter se
 similes, scitas et lepidas omnes: qui plurima valenti gratia
 Cleoni ventrem percussi, nec amplius tamen ei insultavi jacen-
 ti. Isti autem, ubi semel ansam dedit Hyperbolus, miserum
 illum assidue conculcant, ejusque matrem. Primum quidem
 omnium Eupolis *Maricam* protraxit, quum nostros *Equites* in
 alium habitum male commutasset malus, addita, quæ cordacem
 saltaret, anu temulenta, quam pridem Phrynichus commentus
 fuerat, objeceratque marinæ beluæ. Deinde Hermippus ru-
 sus Hyperbolum traduxit; et jam omnes alii insectantur Hy-
 perbolum, imagines meas de anguillis imitantes. Cuicumque

ergo ista risum movent, is meis ne capiatur: sin meis inventis et me ipso delectabimini, in futurum tempus recte sapere videbimini.

SEM. Cælo regnantem, diisque imperantem magnum Jovem Choro ut adsit primum invoco: deinde præpotentem tridentis dominum, terræque et salsi maris ferum motorem: et nominatissimum patrem nostrum, Ætherem venerabilem, nutricium omnium: equorumque agitatore illum, qui prælucidis radiis permeat totum terræ solum, magnus apud deos et apud mortales deus.

CHOR. O sapientissimi spectatores, huc advertite mentem. Vos enim, a quibus passæ sumus injuriam, palam incusamus. Nam quum præ ceteris diis plurimum commodemus urbi, nobis tamen solis omnium deorum nec sacrificatis, nec libatis, quæ vos conservamus. Si enim absque ullo judicio decernatur expeditio aliqua, tunc aut tonamus, aut stillamus. Namque diis invisum illum coriarium Paphlagonem quum eligeretis duces exercitus, supercilia contraximus, et indignatæ sumus, tonitrusque erupit cum fulmine: Luna autem solitas deseruit vias, et Sol, ellychnio statim in se contracto, negavit se lucere velle, si Cleo duceret exercitum: nihilominus eum elegistis.

τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγγέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
ὄστις οὖν τούτοις γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω·
ἦν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὐρήμασιν,
ἐς τὰς ὄρας τὰς ἐτέρας εὖ φρονεῖν δοκῆσετε.

Ημ.

Ἐψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἄλμυρᾶς
θαλάσσης ἀγρίον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλάνυμον ἡμέτερον πατέρ',
Αἰθέρα σεμνότατον, βιοδρέμωνα πάντων·
τόν δ' ἵππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτίσιν κατέχει
γῆς πᾶσον, μέγας ἐν θεοῖς,
ἐν θνητοῖσιν τε, δαίμων.

Χο.

Ἦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.
ἠδίκημένοι γὰρ ὑμῖν, μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἱ τινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἦν γὰρ ἤ τις ἔξοδος
μηδενὶ ξὺν νῶ, τότε ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν.
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἠνίχ' ἠρεῖσθε στρατηγὸν, τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν,
κάποιοῦμεν δεινά· βροντῇ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς·
ἢ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδοὺς· ὁ δ' ἥλιος,
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐδέως ξυνεγκύσας,
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.

ἀλλ' ὄμως εἴλεσθε τοῦτον. Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῆδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς,
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥαδίως διδάξομεν.
ἦν Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς,
εἶτα Φιμώσητε τοῦτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὔθις ἐς τὰρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι καὶ ξημάρετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρῶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

Ημ.

Ἄμφι μοι αὐτε, Φοῖβ' ἀναξ

Δήλιε, Κυθίαν ἔχων

ὑψικέρατα πέτραν·

ἦ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις

οἶκον, ἐν ᾧ κόραι

σὲ Λυδῶν μεγάλας σέβουσιν·

ἦ τ' ἐπιχάριος ἡμετέρα θεός,

αἰγίδος ἡνίοχος, πολίουχος Ἀθάνα·

Παρνασίαν θ' ὅς κατέχων

πέτραν, σὺν πεύκαις σελαγεῖ,

Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων,

καμαστής Διόνυσος.

Χο.

Ἦνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἢ Σελήνη ξυντοχοῦσ' ἡμῖν, ἐπέστειλεν φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς συμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι,
ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾶδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμὴν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξιώντας ἐσπέρας·
Μὴ πρῶτα, παῖ, δᾶδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν.

Aiunt enim mala consilia capere hanc civitatem solere; sed
quæcumque peccaveritis, illa deos in melius convertere. Ista vero
quo pacto convenient, facile vos docebimus: nempe si Cleo-
nem, voracem illum larum, sordium et furti damnatum, ca-
pistraveritis, cervicemque ejus nervo constrinxeritis, id si pec-
catum fuerit, rursus in pristinum vobis, atque in melius res ea
cedet reipublicæ.

SEM. Huc ades tu quoque Phœbe rex, Delie, excelsa qui
tenes Cynthiæ rupis cacumina; tuque beata, quæ auream
Ephesi domum habitas, in quâ magnifice te colunt Lydorum
puellæ; tuque patria nostra dea, Ægida quæ moderaris, urbis
præses Minerva: et qui Parnasiam obtinens petram cum tædis
fulges, Delphicas inter Bacchas conspiciendus, commissator
Bacchus.

CHOR. Quum nos huc profectionem moliremur, convenit
nos Luna, mandavitque nobis, ut suis verbis plurimam Athe-
niensibus et sociis diceremus salutem. Hoc primum. Dein-
de irasci se aiebat: etenim atrociam perpressam esse, ut quæ vobis
omnibus commodaret, non verbis, sed re palam. Primum
quidem quot mensibus haud drachma minus pro tæda, adeo ut
dicant omnes egredientes vesperi: *Ne facem emito, puer, quo-
niam Luna pulchra lux est.* Aliaque beneficia se vobis præ-

stare dicit: vos tamen dierum rationem habere non recte, verum susque deque turbare: adeo ut interminari sibi deos identidem dicat, quando cœna fraudantur, et abeunt domum sacra non adepti, quæ ipsis fieri debuissent juxta statum dierum ordinem: deinde quum diis operari oportet, vos quæstiones de reis habetis et judicia exercetis: contra vero sæpe, nobis diis jejunia agentibus, quando nimirum lugemus aut Memnonem aut Sarpedonem, vos libatis et ridetis. Idcirco hoc anno sorte ducto ad Amphictyonum conventum legato Hyperbolo nos dii coronam ademimus; et merito: sic enim magis sciet, vitæ dies agendos esse secundum Lunæ cursum.

SOCRATES, STREPSIADES, CHORUS.

Soc. Per respirationem, per Chaos, per Aërem juro, ut ego non vidi hominem tam rusticum ullum, nec tam stupidum, nec tam ineptum, nec tam obliviosum; qui subtilitates quasdam parvas discens, eas obliviscitur, antequam plene didicerit. At tamen eum foras vocabo huc in lucem. Ubi Strepsiadēs? exi sumto grabbato.

STREPS. Sed eum non me sinunt efferre cimices.

Soc. Propere depone et adverte animum.

STREPS. En.

Soc. Age, quid vis nunc primum discere, quod antea nunquam didiceris? dic mihi. Utrum de metris, aut de versibus, an vero de rhythmis?

STREPS. De metris equidem; quia nuper a venditore farinæ defraudatus fui duobus chœnicibus.

ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησίν· ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιοπαῖν. ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἐκάστοτε, ἡνίκ' ἂν ψευσιδῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε, τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν. κἄθ' ὅταν θύειν θέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε. πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν, ἡνίκ' ἂν πεινθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον', ἢ Σαρπηδόνα, σπένδεθ' ὑμεῖς, καὶ γελαῖτ'. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρολος τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν τὸν στέφανον ἀφῆρέθη. μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται κατὰ Σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Σω. ΜΑ τὴν ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἄερα, οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα, οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσιμονα· ὅστις σκαλαδυρμάτι ἄττα μικρὰ μανθάνων, ταῦτ' ἐπιλέλησται, πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὴν αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς. ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἀσκάντην λαβῶν.
- Στ. ἀλλ' οὐκ ἐῷσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.
- Σω. ἀνύσας τι κατὰθου, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.
- Στ. ἰδοῦ.
- Σω. ἄγε δὴ, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν, ἂν οὐκ ἐδιδάχθης πῶποτ' οὐδέν; εἴπ' ἐμοί.
- Στ. πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'. ἔναγχος γὰρ ποτε

- ὑπ' ἀλφिताμοιβοῦ παρεκόπην διχοιναίω.
 Σω. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ'· ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον
 ἦγεῖ· πότερα τὸ τρίμετρον, ἢ τὸ τετράμετρον;
 Στ. ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.
 Σω. οὐδὲν λέγεις, ὦ νῆρωπε.
 Στ. περιδου νῦν ἐμοὶ,
 εἰ μὴ τετράμετρον ἔστιν ἡμιεκτέον.
 Σω. ἐς κόρακας· ὡς ἀγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
 ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.
 Στ. τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τάλφιστα;
 Σω. πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ·
 εἴτ' ἐπαίειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
 κατ' ἐνόπλιον, χυψοῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.
 Στ. κατὰ δάκτυλον; νῆ τὸν Δί', ἀλλ' οἶδ'.
 Σω. εἰπέ δή.
 Στ. τίς ἄλλος ἀντὶ τουτοῦ τοῦ δακτύλου;
 πρὸ τοῦ μὲν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὐτοσί.
 Σω. ἀγρεῖός εἶ καὶ σκαῖός.
 Στ. οὐ γὰρ, ὦ ζυρὲ,
 τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.
 Σω. τί δαί;
 Στ. ἐκεῖν, ἐκεῖνο, τὸν ἀδικιώτατον λόγον.
 Σω. ἀλλ' ἔτετρα δεῖ σε πρότερον τούτου μανθάνειν·
 τῶν τετραπόδων ἅττ' ἔστιν ὀρθῶς ἄρρενα.
 Στ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τᾶρρην, εἰ μὴ μαίνομαι.
 κριδὸς, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρούων.
 Σω. ὀρθῶς ἂ πάσχεις; τὴν τε θήλειαν, καλεῖς
 ἀλεκτρούνα κατὰ ταυτὸ, καὶ τὸν ἄρρενα.

- Soc. Non hoc te rogo; sed quodnam pulcherrimum metrum
 esse putes; trimetrumne an tetrametrum?
 STREPS. Equidem semisextario nullum præstare puto.
 Soc. Nihil dicis tu homo.
 STREPS. Certa mecum pignore, ni tetrametrum est semisex-
 tarium.
 Soc. I in malam crucem. Quam rusticus ei indocilis es!
 cito tu de rhythmis aliquid disceres scilicet.
 STREPS. Quid autem mihi proderunt rhythmici ad victum?
 Soc. Primum quidem ut sis commodus et facetus in con-
 victu; deinde ut intelligas, quinam sit rhythmus secundum
 enoplium, et quinam secundum dactylum.
 STREPS. Secundum dactylum? at edepol novi.
 Soc. Dic ergo.
 STREPS. Quis alius, nisi dactylus hic? antehac vero, quum
 puer essem, iste.
 Soc. Rudis es et stolidus.
 STREPS. Atqui, ὁ miser, horum nihil discere cupio.
 Soc. Quid vero?
 STREPS. Illud, illud, inquam, sermonem illum injustissi-
 mum.
 Soc. Sed alia sunt, quæ te prius discere necesse est; quad-
 rupedum quænam sint vere masculina.
 STREPS. At novi equidem, nisi insanio, quid masculinum
 sit: nempe ΚΡΙΟΣ, ΤΡΑΓΟΣ, ΤΑΥΡΟΣ, ΚΥΩΝ, ΑΛΕΚ-
 ΤΡΥΩΝ.
 Soc. Viden' quid facias? et femellam vocas ΑΛΕΚΤΡΥΩΝΑ,
 itidem uti et masculum.

STREPS. Age vero, quomodo?

Soc. Quomodo? ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ et ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

STREPS. Verum est quod dicis, ita me Neptunus amet.
Sed jam quomodo femellam nuncupem?

Soc. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: alterum autem ΑΛΕΚΤΟΡΑ.

STREPS. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? Belle, per Αἆrem juro:
adeo ut pro ista sola doctrina opplebo farina undique tuam
ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

Soc. Ecce autem rursus alterum hoc peccatum. ΚΑΡΔΟ-
ΠΟΝ marem vocas, quæ tamen femina est.

STREPS. Quomodo ego marem ΚΑΡΔΟΠΟΝ voco?

Soc. Maxime quidem, sicuti ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ.

STREPS. Qua ratione? dic.

Soc. Idem valet tibi ΚΑΡΔΟΠΟΣ et ΚΛΕΩΝΥΜΟΣ.

STREPS. Sed, ô bone, ne quidem erat Cleonymo mactra, ve-
rum in rotundo mortario farinam subigebat. At deinceps
quomodo appellare decet?

Soc. Quomodo? ΚΑΡΔΟΠΗΝ, itidem ut dicis ΣΩΣΤΡΑ-
ΤΗΝ.

STREPS. ΚΑΡΔΟΠΗΝ feminam rectius vocas: istuc autem
longe rectissimum esset, si, ut ΚΑΡΔΟΠΗ, diceretur etiam
ΚΛΕΩΝΥΜΗ.

Soc. Præterea de nominibus hominum discere te necesse
est, quænam sint masculina, et quæ feminina.

STREPS. Sed novi equidem quæ feminina sint.

Soc. Dic ergo.

STREPS. *Lysilla, Philinna, Clitagora, Demetria.*

Soc. Masculina vero nomina quæ sunt?

Στ. πῶς δὴ; φέρε.

Σω. πῶς; ἀλεκτρυῶν καὶ ἀλεκτρυόν.

Στ. νῆ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χερὴ καλεῖν;

Σω. ἀλεκτρυάιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα.

Στ. ἀλεκτρυάιναν: εὖγε, νῆ τὸν Ἄερα·

ᾧστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου

διαλφιδάσω σου κύκλω τὴν κάρδοπον.

Σω. ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον
ἄρρενα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν.

Στ. τῷ τρίτῳ

ἄρρενα καλῶ γὰρ κάρδοπον;

Σω. μάλιστα γέ·

ᾧσπερ γέ καὶ Κλεώνυμον.

Στ. πῶς δὴ; φράσον.

Σω. ταυτὸν δύναται σοὶ κάρδοπος Κλεωνύμω.

Στ. ἀλλ', ᾧ γὰρ, οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμω·

ἀλλ' ἐν θυσίᾳ στρουγγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.

ἀτὰρ τολοιπὸν πῶς με χερὴ καλεῖν;

Σω. ὅπως;

τὴν καρδόπην, ᾧσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.

Στ. τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις.

ἐκεῖνο δ' ἦν ἄν, καρδόπη, Κλεωνύμη.

Σω. ἔτι δὴ γέ περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,

ἄττ' ἄρρεν' ἐστίν, ἄττα δ' αὐτῶν θήλεα.

Στ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ', ἂ θήλε' ἐστίν.

Σω. εἰπέ δὴ.

Στ. Λύσιλλα, Φίλινα, Κλειταγόρα, Δημητρία.

Σω. ἄρρενα δὲ πῶτα τῶν ὀνομάτων;

- Στ. μυρία.
 Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμυνίας.
 Σω. ἀλλ', ὦ πόνηρε, ταῦτά γ' ἔστ' οὐκ ἄρρενα.
 Στ. οὐκ ἄρρεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν;
 Σω. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
 πῶς ἂν καλέσειας, ἐντυχὼν Ἀμυνία;
 Στ. ὄπως ἂν; ὠδί. Δεῦρο, δεῦρ', Ἀμυνία.
 Σω. ὄρᾳς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.
 Στ. οὐκ οὐν δικαίως, ὅστις οὐ στρατεύεται;
 ἀτὰρ τί ταῦθ' ἅ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;
 Σω. οὐδὲν, μὰ Δί· ἀλλὰ κατακλινεῖς δευρὶ—
 Στ. τί δεῶ;
 Σω. ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦπραγμάτων.
 Στ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ'· ἀλλ', εἴπερ γε χρὴ,
 χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.
 Σω. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
 Στ. κακοδαίμων ἐγὼ,
 οἶαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.
 Σω. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρε·
 πάντας τρόπους σεαυτὸν
 στρόβει πυκνώσας
 ταχύς δ', ὅταν εἰς ἄπορον
 πέσης, ἐπ' ἄλλο πῆδα
 νόημα φρενός· ὕπνος δ' ἀπέστω
 γλυκύθυμος ὀμμάτων.
 Στ. ἰατταταί, ἰατταταί.
 Σω. τί πάσχεις; τί κάμνεις;
 Στ. ἀπόλλυμαι δειλαιός· ἐκ τοῦ σκίμποδος

- STREPS. Perquam multa: *Philoxenus, Melesias, Amynias.*
 Soc. Atqui, ὁ stulte, hæc non sunt masculina.
 STREPS. Non masculina apud vos hæc sunt?
 Soc. Nequaquam. Nam quomodo vocares, si in Amyniam
 incideres?
 STREPS. Quomodo vocarem? sic: *Ades, ades, Amynia.*
 Soc. Viden'? mulierem jam *Amyniam* appellas.
 STREPS. Nonne illum merito, qui militiam detrectat? Sed
 quid juvat ista discere, quæ omnes scimus?
 Soc. Nihil quidem hercle. Sed tu decumbens huc—
 STREPS. Quid faciam?
 Soc. Excogita quidpiam circa negotia tua.
 STREPS. Ne me, quæso, super hoc grabbato jubeas decum-
 bere: sed, si omnino decumbendum est, humi eadem ista sinas
 me excogitare.
 Soc. Fieri aliter nequit.
 STREPS. Infelix ego, quas hodie pœnas cimicibus dabo!
 Soc. Meditare jam et dispice: in omnes partes te ipsum
 versa, mente arcte constipata. Celeriter, quum in aliquam
 difficultatem incideris, ad aliud commentum transili; somnus
 autem dulcis absit ab oculis.
 STREPS. Iattatæ, iattatæ!
 Soc. Quid tibi accidit? quid male te habet?
 STREPS. Pereo miser: e grabbato prorepentes mordent me

cimices, et mihi latus dilaniant, et animam ebibunt, et testiculos evellunt, et culum perfodiunt, et me perdunt.

Soc. Ne nunc nimis graviter doleas.

STREPS. At quomodo? Quum mihi perierint opes, perierit color, perierit anima, perierit calceus, et ad hæc mala etiam pervigil cantans propemodum ipse perierim.

Soc. Heus tu, quid agis? meditarisne?

STREPS. Egone? meditor, ita me Neptunus amet.

Soc. Quid ergo meditatus es?

STREPS. An cimices aliquid de me sint relicturi.

Soc. Peribis pessime.

STREPS. Sed, ô bone, jam perii.

Soc. Ne molliter agas, sed caput operi. Inveniendum enim est commentum defraudatorium, et aliqua captio.

STREPS. Heu! quis itaque in me injiciat e pellibus agninis commentum privativum?

Soc. Agedum, videam primo quid agat iste. Eho tu, dormis?

STREPS. Non equidem hercle.

δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν,
καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
καὶ τὸν πρῶκτον διορύττουςιν,
καὶ μ' ἀπολοῦσιν.

Σω. μὴ νῦν βαρέως ἄλγει λίαν.

Στ. καὶ πῶς, ὅτ' ἐμοῦ

φροῦδα τὰ χεῖματα, φρούδη χροιά,

φρούδη ψυχὴν, φρούδη δ' ἐμβάς;

καὶ πρὸς τοῦτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς,

φρουρᾶς ἄδων

ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.

Σω. οὔτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;

Στ. ἐγώ;

νὴ τὸν Ποσειδῶ.

Σω. καὶ τί δῆτ' ἐφροντίσας;

Στ. ὑπὸ τῶν κέρων εἴ μου τί περιλειφθήσεται.

Σω. ἀπολεῖ κάκιστ'.

Στ. ἀλλ', ὦ γὰρ, ἀπόλωλ' ἀγτίως.

Σω. οὐ μαλθακιστέ, ἀλλὰ περικαλυπτέα.

εὐρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς,

καπαιόλημ'.

Στ. οἴμοι! τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι

ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητιδα;

Σω. φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ τι δρᾷ, τουτοσί.

οὔτος, καθεύδεις;

Στ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, γὰρ μὲν οὐκ.

- Σω. ἔχεις τι ;
 Στ. μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'.
 Σω. οὐδὲν πᾶνυ ;
 Στ. οὐδέν γε, πλὴν ἢ τὸ πῆος ἐν τῇ δεξιᾷ.
 Σω. οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς ;
 Στ. περὶ τοῦ ; σὺ γὰρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.
 Σω. αὐτὸς ὃ τι βούλει πρώτος ἐξευρεῖν λέγε.
 Στ. ἀκήκοας μυριάκεις, ἄγῶ βούλομαι.
 Σω. περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.
 Σω. ἴδι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
 λεπτήν, κατὰ μικρὸν περιφρονεῖ τὰ πράγματα,
 ὁρῶν δὲ διαιρῶν καὶ σκοπῶν.
 Στ. οἴμοι τάλας.
 Σω. ἔχ' ἀτρέμα· κἄν ἀπορῆς τι τῶν νοημάτων,
 ἀφείδ' ἀπελθε· κἄτα τὴν γνώμην πάλιν
 κίνησον αὐτίς ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγώθρισον.
 Στ. ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον---
 Σω. τί, ὦ γέρον ;
 Στ. ἔχω τόκου γνώμην ἀποστρεφτικῆν.
 Σω. ἐπίδειξον αὐτήν.
 Στ. εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδί·
 γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ περιάμενος Θεσσαλήν,
 κατέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ
 αὐτὴν καθεῖρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
 ὥσπερ κάτοπτρον, κἄτα τηροίην ἔχων---
 Σω. τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ' ;
 Στ. ὃ τι ;
 Σω. εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,

- Soc. Habesne aliquid ?
 STREPS. Edepol nihil ego.
 Soc. Nihil prorsus ?
 STREPS. Nihil, nisi penem hunc, quem teneo dextra.
 Soc. Nonne te cooperiens ocius aliquid meditaberis ?
 STREPS. Qua de re ? hoc enim, quaeso, dic mihi, Socrates.
 Soc. Ipsemet quod primum invenire vis, eloquere.
 STREPS. Plus millies audivisti, quid ego velim : de usuris,
 inquam, ne illas solvam cuiquam.
 Soc. Agedum cooperias te, et cohibe apud te cogitationem
 subtilem : minutatim considera rem, recte dividens eam et
 contempnans.
 STREPS. Hei miser !
 Soc. Quiesce, et si forte hæsiteris in aliquo commento,
 omitte et ab eo discede : deinde cogitationem rursus commove,
 et denuo idem illud pensita.
 STREPS. O Socratisce carissime !
 Soc. Quid est, mi senex ?
 STREPS. Habeo commentum ad fraudandas usuras.
 Soc. Fac illud palam.
 STREPS. Dic mihi ergo : si mulierem veneficam Thessala
 emerem, et noctu deducerem Lunam ; deinde conclusam
 theca aliqua rotunda, tanquam speculum, asservarem ?
 Soc. Quid, quaeso, hoc tibi prodesset ?
 STREPS. Rogas ? si non amplius oriretur Luna uspiam,
 usuras non darem.

Soc. Quid ita?

STREPS. Quia in singulos menses pecunia datur fœnori.

Soc. Bene. Sed aliud rursus tibi proponam callidum quidpiam. Si tibi forte scriberetur dica quinque talentum, quomodo eam obliterares? dic mihi.

STREPS. Quomodo? quomodo? nescio: sed quærendum.

Soc. Ne jam circa te ipsum coërceas et contineas cogitationem semper; sed laxatam dimitte meditationem in aërem, tanquam scarabæum lino ex pede revinctum.

STREPS. Inveni obliterationem dicæ callidissimam, ut ipse etiam fateberis.

Soc. Qualem?

STREPS. En unquam apud pharmacopolas lapidem vidisti, pulchrum illum et pellucidum, quo ignem accendunt?

Soc. Crystallum dicis?

STREPS. Illud, inquam.

Soc. Cedo, quid faceres?

STREPS. Si hoc sumto, quando scriberet dicam scriba, longius ego stans sic ad Solem literas liquefacerem dicæ mihi scriptæ?

Soc. Lepide, ita me Gratiae ament.

STREPS. O! quam lætor, quod quinque talentum dicam obliteravi!

Soc. Age nunc celeriter istuc arripe.

STREPS. Quidnam?

οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.

Σω. τί τὶ δὴ;

Στ. ὅτι κατὰ μῆνα τὰργύριον δανέζεται.

Σω. εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.

εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη, ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσαιας, εἴπ' ἐμοί.

Στ. ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'. ἀτὰρ ζητητέον.

Σω. μὴ νῦν περὶ σαυτὸν ἴλλε τὴν γνώμην αἰεὶ, ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, λινόδετον ἄσπερ μηλολόνην τοῦ ποδός.

Στ. εὖρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην, ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί.

Σω. ποῖαν τίνα;

Στ. ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην εἰώρας, τὴν καλλὴν, τὴν διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι;

Σω. τὴν ὕαλον λέγεις;

Στ. ἔγωγε.

Σω. φέρε, τί δὴτ' ἂν;

Στ. εἰ ταύτην λαβὼν,

ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς, ἀπωτέρω στὰς ἴδε πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματ' ἐκτίξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης; σοφῶς γε, νῆ τὰς Χάριτας.

Σω. οἴμ', ὡς ἤδομαι,

ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.

ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.

Στ. τὸ τί

- Σω. ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.
- Στ. φαυλότατα καὶ ῥᾶστ'.
- Σω. εἰπέ δὴ.
- Στ. καὶ δὴ λέγω.
εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων.
οὐδὲν λέγεις.
- Σω. νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγ'· ἐπεὶ
οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεώτος εἰσάξει δίκην.
- Σω. ὕδρεις· ἀπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.
- Στ. ὀτιή τί; ναί, πρὸς τῶν θεῶν, ᾧ Σώκρατες.
- Σω. ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύγ', ἄττ' ἂν καὶ μάθης.
ἐπεὶ, τί δὴ γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.
- Στ. φέρε' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
τίς ἦν, ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τᾶλφιστα;
οἴμοι, τίς ἦν;
- Σω. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;
- Στ. οἴμοι· τί οὖν δὴδ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθῶν γλωττοστροφεῖν.
ἀλλ', ᾧ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλευέσασθε.
- Χο. ἡμεῖς μὲν, ᾧ πρῆσβῦτα, συμβουλευόμεν,
εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος,
πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.
- Στ. ἀλλ' ἔστι μοι γ' υἱὸς καλὸς τε καὶ γαδός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. τί δ' ἐγὼ πάθω;
- Χο. σὺ δ' ἐπιτρέπεις;

Soc. Quo pacto, in iudicium vocatus, actoris petitionem everteres, si eo res recidisset, ut condemnari te oporteret, quia testes non produceres?

STREPS. Perquam facile et levi negotio.

Soc. Dic ergo.

STREPS. Atqui dico: si nimirum prius, dum adhuc una superest lis decidenda, antequam mea introducatur, curriculo abirem, et me suspenderem.

Soc. Nihil dicis.

STREPS. Immo equidem vere, ita me dii ament. Nam nemo contra me mortuum introduceret litem.

Soc. Nugaris; apage: nolim te amplius docere.

STREPS. Quid ita, mi Socrates, per deos obsecro?

Soc. Sed tu statim oblivisceris quaecunque didiceris. Nam, dic mihi, quid erat, quod primo docebaris?

STREPS. Age videam, quid erat primum? primum quid erat? quænam erat illa, in qua nimirum subigimus farinam? he! mihi! quænam erat?

Soc. Nonne in malam rem hinc facesses, obliviosissime et stolidissime senex?

STREPS. Hei infelix! quid me fiet? nam pereundum mihi erit, quia non didici versute dicere. Sed vos, ô Nubes, date mihi bonum aliquod consilium.

CHOR. Nos quidem, ô senex, istud consilium tibi damus: si tibi forte est gnatus, quem educaveris, illum ut mittas, qui pro te discat.

STREPS. At est quidem mihi gnatus præclaræ indolis: verum is discere nonvult. Quid igitur agam?

CHOR. Tu vero hoc ei permittis?

STREPS. Namque bona est corporis habitudine, et viget, et originem ducit ex mulieribus superbis de prosapia Cæsyræ. Sed eum arcessam; sin noluerit, haud potis ero, quin eum extrudam domo. Sed tu ingressus opperire me paulisper.

CHOR. Sentisne, ut per nos solas ex omnibus diis plurima actutum bona potiere. Namque iste paratus est omnia facere, quæcunque jusseris: tu vero hominis attoniti et palam spe elati cognito ingenio, eum attonde, quamplurimum potes. Solent enim fere hujusmodi res cito immutari.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, SOCRATES, CHORUS,
JUSTUS ORATOR, INJUSTUS ORATOR.

STREPS. Non amplius hic manebis, per Nebulam juro: sed abi, et comede Megaclis columnas.

PHID. O miser, quæ te intemperiam agitant, mi pater? non recte sapis, Jovem Olympium testor.

STREPS. Ecce autem, ecce, *Jovem Olympium!* ô stultitia! huncine ista ætate Jovem putare esse ullum?

PHID. At quæso, quid hoc rides?

STREPS. Quia mecum reputo te puerulum esse, vetustaque et obsoleta ut credas animum inducere. Attamen accede, ut

Στ. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κᾶστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτόρων τῶν Κοισύρας.
ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἦν δὲ μὴ θέλη,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελεύσῃ τῆς οἰκίας.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελεῖθ' ἄν χρόνον.

Χο. ἄρα γ' αἰσθάνει πλεῖστα
δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ'
ἔξων μόνας θεῶν;
ὡς ἔτοιμος ὄδ' ἔστι
πάντα δρᾶν, ὅσ' ἂν κελεύῃς.
σύ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
καὶ φανερώς ἐπηρεζόμενου,
γνοῦς, ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι,
ταχέως· φιλεῖ γὰρ πως τὰ τοι-
αῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ
ΛΟΓΟΣ.

Στ. Οὔ τοι, μὰ τὴν Ὀμίχλην, ἔτ' ἐνταυτοῖ μενεῖς·
ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.

Φε. ὦ δαιμόνιε· τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
οὐκ εὔφρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.

Στ. ἰδοὺ γ', ἰδοὺ ΔΙ' ΟΛΥΜΠΙΟΝ· τῆς μαρίας,
τὸν Δία νομίζειν, ὄντα τηλικουτονί.

Φε. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν;

Στ. ἐνδυμούμενος,
ὅτι παιδάριον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.

ὄμως γε μὴν πρόσελθ', ἴν' εἰδῆς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμα, ὃ σὺ μαθῶν, ἀνῆρ ἔσει.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.

Φε.

ἰδοῦ· τί ἐστίν;

Στ.

ᾄμοσας νῦν ΝΗ ΔΙΑ.

Φε.

ἔγωγ'.

Στ.

ὄρα γοῦν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν.
οὐκ ἔστιν, ᾧ Φειδιππίδη, Ζεύς.

Φε.

ἀλλὰ τίς;

Στ.

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.

Φε.

αἰδοῖ, τί ληρεῖς;

Στ.

ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.

Φε.

τίς φησι ταῦτα;

Στ.

Σωκράτης ὁ Μήλιος,
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.
σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
ᾧστ' ἀνδράσιν περὶθεὶ χολῶσιν;

Στ.

εὐστόμει,

καὶ μηδὲν εἴπης φλαῦρον ἀνδρας δεξιούς,
καὶ νοῦν ἔχοντας· ἄν, ὑπὸ τῆς φειδωλίας,
ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πάποτ', οὐδ' ἠλείψατο,
οὐδ' ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σὺ δὲ
ᾧσπερ τεθνεῶτός μου καταλούεις τὸν βίον.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.
τίδ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;
ἄληθες; ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά.
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθῆς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυτοῖ χρόνον.

Φε.

Στ.

plura scias; et aliquid tibi dicam, quo tu cognito vir eris.
Cave autem ne istuc quemquam doceas.

PHID. En adsum. Quid est?

STREPS. Jurasti modo per Jovem.

PHID. Equidem, ut dicis.

STREPS. Vide ergo, quam bonum sit discere. Non est Jupi-
ter, mi Phidippides.

PHID. Quis ergo?

STREPS. Turbo regnat, qui Jovem expulit.

PHID. Eho, quid deliras?

STREPS. Scias hoc ita se habere.

PHID. Quis hæc dicit?

STREPS. Socrates Melius, et Chærephon, qui novit pulicum
vestigia.

PHID. Tune eo usque insanix es progressus, ut hominibus
atra bile percitis credas?

STREPS. Bona verba. Ne male dixeris de viris sapientibus
et cordatis, quorum, præ parsimonia, nullus unquam se tonderi
aut exungi sivit, neque in balneum ivit lavatum. Tu vero,
tanquam si mortuus essem, me bonis eluis. Sed abi quam-
primum, et pro me disce.

PHID. Quid vero boni ab illis disci potest?

STREPS. Itane? omnis humana sapientia. Quin cognosces,
quam ipse sis rudis et pinguis ἰργενι: sed præstolare me pau-
lisper hic.

PHID. Hei mihi! quid faciam, delirante patre? Vocatumne in jus dementiae eum arguam, an fabris loculorum indicem ejus insaniam?

STREPS. Age videam, quemnam putas hunc esse? dic mihi.

PHID. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ.

STREPS. Bene sane. Hanc vero, quid eam esse dices?

PHID. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ.

STREPS. Idemne utrumque ridiculus es. Ne itaque deinceps ita dixeris? sed hanc voca ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: istum vero ΑΛΕΚΤΟΡΑ.

PHID. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? hæccine tam præclara didicisti, intro ingressus nuper ad impios illos Telluris filios?

STREPS. Aliaque præterea multa: sed quocumque aliquid addiscerem, continuo obliviscebar, annis præpeditus.

PHID. Ideone etiam vestem perdidisti?

STREPS. At enim non perdi: verum studiis impendi.

PHID. Calceos vero quo contulisti, ô stolide?

STREPS. Ut Pericles, ad necessarios usus perdi. Sed age, ambula, eamus: et, modo patri sis obsequens, per me sane pecca. Ego etiam me olim tibi adhucdum sexenni scio obsecutum esse balbutienti, quando obolum illum quem ex Heliæa primum acceperam, ex eo tibi emi plostellum Jovis festo.

PHID. Profecto tibi olim ista molestiam parient.

STREPS. Bene sane, quod morem geris. Ades, huc ades, ô Socrates, egredere; adduco enim tibi gnatum istum meum, cui vel nolenti persuasi.

Soc. Enim puer est adhuc rerum imprudens, et corribus hic pendentibus non adsuetus.

Φε. οἱμοί· τί δράσω, παραφρονοῦντος τοῦ πατρός
πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἔλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;

Στ. φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἴπ' ἐμοί.

Φε. ἀλεκτρύονα.

Στ. καλῶς γε· ταυτηνὴ δὲ, τί;

Φε. ἀλεκτρούον'.

Στ. ἄμφω ταυτό. καταγέλαστος εἶ.

μὴ νυν τολοιπόν. ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν· τουτονὶ δ', ἀλέκτορα.

Φε. ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ,

εἶσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγγενεῖς;

Στ. χ' ἄτερά γε πόλλ'. ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἐκάστοτε,
ἐπελανθανόμεν ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλῆθους ἐτών.

Φε. διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοιμάτιον ἀπώλεσας;

Στ. ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.

Φε. τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὧ νύητε σύ;

Στ. ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.

ἀλλ' ἴθι, βιάδιζ', ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρὶ

ππειθόμενος ἐξάμαρτε· καὶ γὰρ τοι ποτὲ

οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πειθόμενος,

ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἑλιαστικόν,

ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα.

Φε. ἦ μὴν σὺ τοῦτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχδέσει.

Στ. εὖγ', ὅτι ἐπίσθης. δεῦρο, δεῦρ', ὧ Σώκρατες,

ἔξελθ'. ἄγω γὰρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ,

ἄκοντ' ἀναπέισας.

Σω. νηπίτιος γὰρ ἔστ' ἔτι,

- καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.
Φε. αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέμαιό γε.
Στ. οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾶ σὺ τῶν διδασκάλῳ.
Σω. ἰδοὺ ΚΡΕΜΑΙ. ὡς ἡλίθιον ἐφθέγγετο,
καὶ τοῖσι χεῖλεσιν διερρύηκόςσι.
πῶς ἂν μάθοι ποῦτ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης,
ἢ κληῖσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.
Στ. ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.
εὐθύς γέ τοι, παιδάριον τυννουτοῖ,
ἐπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἀμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
καὶ τῶν σιδίῳν βατράχους ἐπίει, πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκείνῳ τῷ λόγῳ μαθήσεται,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα,
ὅς, τὰ δίκαια λέγων, ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·
ἐὰν δὲ μὴ, τὸν γοῦν ἀδικὸν πάσῃ τέχνῃ.
Σω. αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιιν.
Στ. ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τοῦτο γοῦν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.
Χο. (λείπει τὸ μέλος τοῦ Χοροῦ.)
Δι. χῶρει δευρὶ, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὢν.
Αδ. ἴθ' ὅποι χεγγίεις. πολὺ γὰρ μᾶλλον σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολω.
Δι. ἀπολεῖς σύ; τίς ὢν;
Αδ. λόγος.
Δι. ἥττων γ' ὢν.

PHID. Tu sane adsuetus fies, si pendeas.

STREPS. Nonne in malam rem ibis? magistro tu convicium dicis?

Soc. Ecce autem *si pendeas*, inquit! quam stulte locutus est, et labiis diductis! Quomodo iste unquam disceret, quanam arte iudicio absolveretur, aut testes citaret, aut elevaret adversarii dicta, contrariaque persuaderet? atqui hæc pro talento didicist Hyperbolus.

STREPS. Ne sis sollicitus: doce modo: nam ingeniosus est. Etenim quum adhuc puer tantillus esset, jam intus fingebat domos, et naves sculpebat, et plostella coriacea fabricabat, et ex putamine malorum puniceorum ranas faciebat scitisime. Sed tu da operam, ut illos sermones addiscat, meliorem, inquam, quisquis ille sit, et pejorem, qui injusta dicendo meliorem evertit; si minus ambos, saltem injustum illum, quovis pacto.

Soc. Ipsemet discet ab ipsis sermonibus.

STREPS. Ego autem abero. Istuc igitur memineris, ut ad omnia e jure petita argumenta contradicere queat.

CHOR. (*Deest Chori cantilena.*)

JUST. Huc procede, et ostende te spectatoribus, licet audax sis.

INJ. I quo lubet: nam multo magis apud multitudinem dicendo te perdam.

JUST. Tu me perdas? quis es?

INJ. Sermo.

JUST. At inferior.

INJ. Sed te vincam, qui me potiozem te esse dicis.

JUST. Quanam arte, quave sapientia ?

INJ. Commenta nova inveniendō.

JUST. Ista enim florent propter istos stultos.

INJ. Non stultos, verum sapientes.

JUST. Perdam te pessime.

INJ. Quid faciendo ? dic.

JUST. Illa dicendo, quæ justa sunt.

INJ. Sed ista evertam contradicendo: nam esse justitiam plane nego.

JUST. Negas esse ?

INJ. Cedo, ubi est ergo ?

JUST. Apud deos.

INJ. Quomodo, quæso, si justitia est, Jupiter non periit, qui patrem suum in vincula conjecit ?

JUST. Au ! istuc sane malum procedit. Nauseam facit ; date mihi pelvim.

INJ. Decrepitus es et inconcinnus.

JUST. Cinædus es et impudens.

INJ. Mihi rosæ videntur quæ dicis.

JUST. Et scurra.

INJ. Liliis me coronas.

JUST. Et parricida.

INJ. Non animadvertis, ut me auro conspergas.

Αδ. ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι.

Δι. τί σοφὸν ποιῶν ;

Αδ. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.

Δι. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ
τοὺς ἀνόητους ;

Αδ. οὐκ· ἀλλὰ σοφούς.

Δι. ἀπολωῖ σε κακῶς.

Αδ. εἰπέ, τί ποιῶν ;

Δι. τὰ δίκαια λέγων.

Αδ. ἀλλ' ἀνατρέψω
ταῦτ', ἀντιλέγων· οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημὶ δίκην.

Δι. οὐκ εἶναι Φῆς ;

Αδ. φέρε γὰρ, ποῦ 'στιν ;

Δι. παρὰ τοῖσι θεοῖς.

Αδ. πῶς δῆτα δίκης οὔσης, ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτοῦ
δήσας ;

Δι. αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.

Αδ. τυφογέρων εἶ, κἀνάρμοστος.

Δι. καταπύγων εἶ, κἀναίσχυντος---

Αδ. ῥόδα μ' εἴρηκας.

Δι. καὶ βωμολόχος---

Αδ. κρίνεσι στεφανοῖς.

Δι. καὶ πατραλοίας.

Αδ. χρυσῷ πάττων μ' οὐ γινώσκεις.

- Δι. οὐ δῆτα προτοῦ γ'· ἀλλὰ μολύβδω.
 Αδ. νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.
 Δι. θρασὺς εἶ πολλοῦ.
 Αδ. σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.
 Δι. διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν
 οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων
 καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις
 οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
 Αδ. αὐχμῆϊς αἰσχρῶς.
 Δι. σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.
 καίτοι πρότερόν γ' ἐπτόχευες,
 Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
 ἐκ πηριδίου
 γνώμας τρώγων Πανδελετείους.
 Αδ. ὦ μοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης.
 Δι. ὦ μοι μανίας τῆς σῆς, πόλειώς θ',
 ἧ τις σε τρέφει
 λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.
 Αδ. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὤν.
 Δι. εἴπερ γ' αὐτὸν σωθήναι χρεῖ,
 καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκήσαι.
 Αδ. δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαινέσθαι.
 Δι. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἦν ἐπιβάλλης.
 Χο. παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
 ἀλλ' ἐπίδειξαι, σύ τε, τοὺς προτέρους
 ἄττ' ἐδίδασκες· σύ τε τὴν καινὴν
 παιδείουσιν ὅπως ἀν' ἀκούσας σφῶν
 ἀντιλεγόντοιν, κρίνας φοιτᾶ.

- JUST. Olim certe non auro, verum plumbo conspergebaris.
 INJ. At nunc illud est mihi ornamentum.
 JUST. Quanta est tua audacia!
 INJ. Quanta vero tua ineptia?
 JUST. Propter te frequentare ludum nullus vult adolescens:
 et agnoscent olim Athenienses, qualia doceas stultos.
 INJ. Turpiter squalles.
 JUST. Tu autem es dives, tametsi antehac mendicabare, Te-
 lephum illum Mysum te esse prædicans, e perula depromptas
 Pandeleti sententias rodens.
 INJ. O quantam memoras mihi sapientiam!
 JUST. O quanta est stultitia tua, et civitatis, quæ te alit,
 corruptentem mores adolescentum!
 INJ. Hunc non docebis tu, qui senex es et delirus.
 JUST. Si modo servari eum oportet, et non loquacitatem so-
 lum exercere.
 INJ. Huc accede, et istum sine insanire.
 JUST. Vapulabis, si manum ei admoveas.
 CHOR. Desinite rixæ et conviciorum: sed ostendite, tu qui-
 dem prioris ævi homines qualia docueris; tu vero novam disci-
 plinam; ut audita et dijudicata vestra lite, in ludum alterutrius
 eat.

JUST. Facere ista volo.

INJ. Ego etiam volo.

CHOR. Age, quis vestrum dicet prior?

INJ. Isti concedam: deinde ex illis, quæ dixerit, ipsum no-
vis verbis et sentiis, quasi sagittis, configam: postremo si
hiscere ceperit, totam faciem et oculos, quasi a crabronibus,
compunctus sentiis meis, peribit.

CHOR. Nunc ostendent isti, freti callidis sermonibus, et co-
gitationibus, et meditationibus sententias procudentibus, uter
eorum dicendo sit melior: etenim hic nunc summo in disci-
mine versantur sapientiæ, de qua meis amicis maximum est
certamen. Sed, ð qui priores homines moribus bonis deco-
rasti, rumpe vocem, qua delectaris, et indolem tuam os-
tende.

JUST. Dicam igitur veterem disciplinam, quomodo compa-
rata fuerit, quum ego justa dicendo florerem, et modestia adhuc
moribus recepta esset. Primum quidem decebat nullius pueri
mutientis vocem audiri: deinde incedere oportebat in viis mo-

Δι. δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω.

Αδ. κάγωγ' ἐθέλω.

Χο. Φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν;

Αδ. τούτω δώσω· κατ' ἐκ τούτων,
ᾧν ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν
καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις
κατατοξέσω.

τὸ τελευταῖον δ', ἣν ἀναγρούξῃ,
τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὸ φθαλμῶ
κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνδρηῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

Χο. νῦν δεῖξετον τῷ πισύνω

τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι, καὶ φροντίσι, καὶ
γνωμοτύποις μερίμναις,
ὑπότερος αὐτοῖν λέγων
ἀμείνων φανήσεται.

νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος

ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρα τοῖς ἐμοῖς φίλοις
ἔστιν ἀγὼν μέγιστος.

ἀλλ', ὡ πολλοῖς τὰς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς σεφανώσας,
ῥῆξον φωνήν, ἢ τινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτῆ φύσιν εἰπέ.

Δίκαιος.

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο,
ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμισο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρούξαντος μηδέν' ἀκοῦσαι·
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κίθαριστοῦ

τὸς κωμῆτας γυμνὸς ἄθροους, κεί κριμνώδη κατανίφοι.
εἴτ' αὖ προμαθεῖν ἄστυ' ἐδίδασκεν, τῷ μηρῷ μὴ ξυνέχοντας,
ἢ ΠΑΛΛΑΔΑ ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΝ ΔΕΙΝΑΝ, ἢ ΤΗΛΕ-
ΠΟΡΟΝ ΤΙ ΒΟΑΜΑ,

ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειεν τινα καμπήν,
αὐτὸς δείξας, ἔνθ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,
οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτες,
ἐπετρέβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρύβει δὲ καθίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηγές·
εἴτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισαμένους ξυμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι
εἰδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.
ἠλείψατο δ' ἂν τὸ μφαλῆ οὐδεὶς παῖς ὑπένεργεν τότε ἂν, ὡς ε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς, ὡσπερ μήλοισιν, ἐπήνθει.
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνήν, πρὸς τὸν ἐξαστήν,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγέων τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐβάδιζεν.
οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ραφανίδος,
οὐδ' ἂν ἀνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν, οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν ἐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὰ πόδ' ἐναλλάξ.

* Ἄδικος.

ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμιστα,
καὶ Κηκείδου, καὶ Βουφονίων.

Δίκαιος.

ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἢ μὴ παιδείσεως ἔδρεψε.
σύ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι·
ὡς μ' ἀπάλχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτὸς,

deste euntes ad citharædum vicanos nudos et confertos, etiamsi
ningeret instar farinæ: deinde cantilenam docebat, quam dis-
cerent, femina non comprimentes, aut *Palladem invictam vas-*
tatricem urbiūm, aut *Longe vagantem clamorem*, traditum in-
tendentes a patribus modum. Si vero eorum aliquis scurrile
quid inceptaret, fracta mollique voce canens, auctor ipse inven-
ti, et in modis Chios vel Siphnios imitans, quales sunt flexiones
illæ vulgo nunc acceptæ, quas Phrynīs invexit, tam laboriosæ,
is male mulcabatur, multis contusus verberibus, tanquam qui
Musas aboleret. In palæstra autem oportebat sedere pueros
femore prætenso, ne quid indecori ostenderent extrariis: tum
rursus quando surgerent, arenam converrere, et providere, ne
impressam aliquam imaginem pubis relinquerent amatoribus.
Nullus tunc puer ungebatur infra umbilicum; quapropter in
genitalibus ros et lanugo, sicut in malis, florescebat: nec ad
amatorem accedebat, voce molliter infracta et modulata, laci-
visque oculis alliciens, ipse suus leno: nec sumere licebat cœ-
nanti caput raphani, neque anethum seniorum præripere, nec
apium, nec pisces comedere, nec turdos, nec pedem alterum
alteri implicare.

INJ. Antiqua sane hæc sunt, et Diipoliis cœva, plena cica-
dis, et Cecida, et Buphoniis.

JUST. Attamen hæc sunt illa, quibus mea disciplina viros
educavit, qui Marathone pugnarunt: tu autem nunc homines
doces statim vestibus involvi: adeoque enecor indignatione,
quando in Panathenæis, ubi eos saltare oportet, aliquis clype-

um peni prætendens negligit Tritogeniam. Proinde, ó adoles-
cens, audacter me potiozem sermonem elige; et tunc discas
odisse forum, et a balineis abstinere, et erubescere ob turpia,
et, si quis te ideo cavillettur, excandescere, et senioribus acce-
dentibus loco cedere, nec male facere tuis parentibus, nec aliud
quicquam turpe admittere, quia Pudoris signum debes effin-
gere: nec ad saltatricem irrupere, ne istis rebus inhiantem
malo petat meretricula, famaue tua deteratur; nec contradi-
cere patri quicquam, nec, Japetum eum vocitando, meminisse
malorum illius ætatis, quæ te educavit.

INJ. Si huic, ó adolescens, de istis credas, ita me Bacchus
amet, similis eris Hippocratis filiis, et vulgo te vocabunt
bliteum.

JUST. Immo nitidus et florens in palæstris versaberis; non
garrus in foro inconditas nugæ, quales isti nunc, neque tra-
heris in jus ob rem levem, quæ te tum perdere possit propter
calumnias adversariorum: verum in Academiam descendens,
sub sacris oleis decurres, redimitus calamo albo, cum modesto
æquali tuo aliquo, smilacem redolens et otium, et album popu-
lum folia germinantem, verno tempore gaudens, quando plata-
nus ulmo susurrat. Quod si hæc quæ dico facias, eoque adver-
tas animum, habebis semper pectus pingue, colorem nitidum,

τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελήῃ τῆς Τριτογενείας.
πρὸς ταῦτ', ὦ μειράκιον, θάρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἰρῶ
καῖπιστήσῃ μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, καὶ σκώπη τίς σε, φλέεσθαι
καὶ τῶν θανάων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιῶσι
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, ἄλλο τε μὴδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Λιδῆς μέλλεις τᾶλγαμ' ἀναπλάττειν
μὴδ' εἰς ὄρχησρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηγῶς,
μῆλω βληθεῖς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς·
μὴδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μὴδὲν, μὴδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν. ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

Ἄδικος.

εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νῆ τὸν Διόνυσον,
τοῖς Ἰπποκράτες υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλῶσι βλιτομάμαν.

Δίκαιος.

ἀλλ' οὖν λιπαρὸς γε καὶ εὐανδρῆς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
ἐ σωμόλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκέραπέλ', οἷά περ οἱ νῦν,
εἰδ' ἐλκόμενος περὶ πραγματίῃ γλισχεαντιλογεξεπιτερίπῃ.
ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιῶν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθξέξεις,
σεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σῶφρονος ἡλικιώτῃ,
σμύλακος ὄζων, καὶ ἀπραμμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβολέσης,
ἧρος ἐν ᾧρα χαίρων, ὅπῃ ταν πλάτανος πετέλα ψιθυρίζῃ.

ἦν ταῦτα ποιῆς, ἀγῶ φράζω,

καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,

εἴξεις αἰεὶ στῆθος λιπαρὸν,

χρῶν λαμπρὰν, ἄμους μεγάλους,

γλώτταν βαιὰν, πωγὴν μεγάλην,

πόσθην μικρὰν ἦν δ', ἄπερ οἱ νῦν,

ἐπιτηδεύης, πρῶτα μὲν ἕξεις
 χροῖαν ὠχρὰν, ὠμούς μικρούς,
 στήθος λεπτὸν, γλώτταν μεγάλην,
 πυγὴν μικρὰν, κωλῆν μεγάλην,
 ψήφισμα μακρόν· καί σ' ἀναπέσει
 τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἠγεῖσθαι,
 τὸ καλὸν δ' αἰσχρὸν· καὶ πρὸς τούτοις

τῆς Ἀντιμάχου

καταπυγούνης ἀναπλήσει.

Χο.

ὦ καλλίπυργον σοφίαν

κλεινοτάτην ἐπασκῶν,

ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις

σῶφρον ἔπεστιν ἄνδρος.

εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ

τότε ζῶντες, ἠνίκ' ἦς,

τῶν προτέρων. πρὸς γοῦν τάδ', ὦ κομψο-

πρεπῆ μοῦσαν ἔχων,

δεῖ σε λέγειν τι καινὸν, ὡς

εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.

δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν,
 εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.

Αδ. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπιγιγμην τὰ σπλάγχνα, καὶ πεθύμεν

ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.

ἐγὼ γὰρ ἤττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθη

ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρῶτιστος ἐπενόησα

καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις τάναντί' ἀντιλέξαι.

καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,

αἰρούμενον τοὺς ἤττονας λόγους, ἔπειτα νικᾶν.

humeros magnos, linguam exiguam, nates magnas, penem par-
 vum. Sin illis rebus, quibus isti nunc, studebis, primum qui-
 dem habebis colorem pallidum, humeros parvos, pectus tenue,
 linguam magnam, nates parvas, penem magnum, decretum
 longum: et persuadebit tibi, ut credas quidquid turpe est, illud
 esse honestum, quidquid honestum, illud turpe; et ad hæc
 Antimachi mollitie opleberis.

CHOR. O sapientiæ excelsæ et inclytæ cultor, quam suavis
 orationi tuæ et modestus inest flos! Beati ergo erant, qui tunc
 vivebant, quum tu adhuc eras, prioris ævi homines. Tu vero,
 cui molle atque facetum adnuit Musa, contra ista oportet ali-
 quid novi te adferre; nam iste vir multam laudem adeptus est.
 Solerti autem consilio videtur tibi opus fore adversus eum, si
 virum illum volueris superare, et non ludibrium debere.

INJ. Atqui dudum mihi præfocantur ilia, cupienti omnia
 ista contrariis sentiis conturbare. Nam ego Pejor quidem
 Sermo ob id ipsum vocor a scholasticis, quia primus exco-
 gitavi, quomodo quis legibus et jurî contradicere possit: sed
 hoc auro contra carum non est, si nimirum suscipias causam

debiliorem, et tamen vincas. Sed specta, quomodo confutabo disciplinam hujus, cui confidit; qui negat se passurum te calida lavari. Quo itaque argumento vituperas calida lavacra?

JUST. Quia pessima sunt, et hominem reddunt ignavum.

INJ. Quiesce: nam ecce te medium teneo, ut elabi nequeas. Dic mihi, quemnam ex Jovis filiis fortissimi animi putas fuisse, et labores plurimos exantlasse?

JUST. Mea quidem sententia nemo potior fuit Hercule.

INJ. Ubinam, quæso, vidisti unquam frigidas balineas Herculeas? et quis tamen erat fortior?

JUST. Hæc sunt illa nimirum, quæ adolescentibus quotidie in ore sunt, et efficiunt ut balneum sit plenum, palæstræ vacuæ.

INJ. Vituperas deinde hanc in foro versandi consuetudinem; at ego laudo. Nam si hoc malum esset, Homerus nunquam fecisset Nestorem oratorem, et ceteros sapientes omnes. Redeo nunc hinc ad linguam, quam iste negat juniores exercere debere; ego vero aio. Tum etiam modestiam colendam esse ait. Quæ duo maxima sunt mala. Nam cui tu unquam propter modestiam vidisti boni quidpiam obtigisse? Dic mihi, et me dictis refelle.

JUST. Multis: nam Peleus ista de causa accepit a diis machæram.

INJ. Machæram? lepto sane lucro auctus, miserrimus ille. At Hyperbolus ex lychnis vendendis talenta accepit perquam multa propter malitiam; non vero, ita me Jupiter amet, non ille machæram.

JUST. Thetidem etiam, quod modestus esset, duxit Peleus.

INJ. Quæ deinde, deserto illo, abiit: non enim erat protervus, nec is, qui dulci ludo perpetem noctem in stragulis duce-

σκέψαι δὲ τὴν παιδευσιν, ἣ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω· ὅστις σε θερμῶ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἔάσειν, καίτοι τίνα γνώμην ἔχων, ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;

Δι. ὀτιή κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.

Αδ. ἐπίσχες· εὐθὺς γὰρ σε μέσον ἔχω λαβῶν ἄφυκτον. καί μοι φράσον, τῶν τῷ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείους πόνους πονῆσαι;

Δι. ἐγὼ μὲν οὐδέν· Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.

Αδ. ποῦ ψυχρὰ δῆτα πάποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά; καίτοι τίς ἀνδρείότερος ἦν;

Δι. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα,

ἀ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλοῦντων
πληῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.

Αδ. εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαινώ. εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέ ποτ' ἂν ἐποίηι τὸν Νέσσορ' ἀγορητὴν ἂν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἀπαντας. ἀνεῖμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλώτταν, ἣν ὀδὸ μὲν οὐ φησὶ χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δὲ φημι. καὶ σωφρονεῖν αὐτὸ φησὶ χρῆναι. δύο κακὰ μεγίστα. ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πάποτ' εἶδες ἤδη ἀγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.

Δι. πολλοῖς. ὁ γέν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τέτο τὴν μάχαιραν.

Αδ. μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων. Ἰπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ εἴληφε διὰ πονηρίαν· ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.

Δι. καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεὺς.

Αδ. κατ' ἀπολιπούσά γ' αὐτὸν ὦχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑβριστής, οὐδ' ἠδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννουχίζειν.

γυνὴ δὲ σιναμωρομένη χαίρει. σὺ δ' εἰ κρόνιππος.
σκέψαι γὰρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἄνεστιν ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοτλάδων, ὕψων, πότων, κιχλισμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῆς;
εἶεν. πᾶρειμι' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.
ἤμαρτες, ἡσάσθης, ἐμοίχευσάς τι, κατ' ἐλήφθης.
ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὀμιλῶν,
χεῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἀλοῦς, τὰ δ' ἀλερεῖς πρὸς αὐτὸν,
ὡς οὐδὲν ἡδίκησας· εἶτ' ἐς τὸν Δί' ἐπανευεγκεῖν
κακείνος ὡς ἦττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν.
καίτοι σὺ, θνητὸς ὢν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;

Δι. τί δ', ἦν ῥαφανιδωθῆ πιθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῆ;
ἔξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

Αδ. ἦν δ' εὐρύπρωκτος ἦ, τί πείσεται κακόν;

Δι. τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πᾶλοι τούτου ποτέ;

Αδ. τί δῆτ' ἔρεῖς, ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ;

Δι. σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο;

Αδ. Φέρε δὴ μοι φράσον,
ξυνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;

Δι. ἐξ εὐρυπρωκτων.

Αδ. πείδομαι.

τί δαί; τραγωδοῦσ' ἐκ τίνων;

Δι. ἐξ εὐρυπρωκτων.

Αδ. εὖ λέγεις.

καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τίνων;

Δι. ἐξ εὐρυπρωκτων.

ret: mulier autem gaudet, si probe subagitetur. Sed tu nugator ineptus es. Nam considera, o adolescens, omnia quæ in modestia insunt, quantisque voluptatibus sis cariturus, pueris, mulieribus, cottabis, piscibus, vino, cachinnis. At si istis defraudareris, quid esset, quamobrem vitam amares? sed de istis hactenus. Transeo nunc ad naturæ necessitates. Peccasti, amasti, stuprum fecisti quidpiam, tum deprehensus es; periisti: causam enim orare nescis. At si mecum fueris, indulge genio, salta, ride, nihil putato turpe. Si enim cum aliena uxore rem habens deprehendaris, ipsi marito præfracte dicito te injuriam non fecisse: deinde ad Jovem causam refer, quia et ille amoris mulierum succubuit: tu vero mortalis qui sis, quomodo possis esse potentior Jove?

JUST. Quid vero? si raphanimum et vulsuram patiatu tibi morem gerens, habebitne aliquod argumentum, quo ostendat, se laticulum non esse?

INJ. Quid tum, si laticulus sit? quid inde fiet illi mali?

JUST. Quidnam vero majus isto malum possit illi unquam contingere?

INJ. Quid itaque dices, si hac in re te vicero?

JUST. Tacebo: quid enim aliud agerem?

INJ. Agedum dic mihi, patroni causarum ex quorum hominum ordine sunt?

JUST. E laticulis.

INJ. Credo. Quid vero? tragici poetæ ex quorum ordine sunt?

JUST. E laticulis.

INJ. Recte autumas. Et populi moderatores ex quorum ordine?

JUST. E laticulis.

INJ. Ergone agnoscis tandem te nihil dicere? Etiam inter spectatores utri sint plures, specta.

JUST. En, specto.

INJ. Quid vides ergo?

JUST. Multo plures mehercle laticulos video. Nam et istum novi ego, et illum, et crinitum huncce.

INJ. Quid ergo dices?

JUST. Vincimur. O cinædi, per deos obsecro, accipite meum pallium; nam ad vos transfugio.

Soc. Quid itaque? utrumne vis prehensum istum tuum gnatum abducere, an ut eum doceam dicendi artem?

STREPS. Doce et castiga, et memento, ut bene mihi exacuas eum: ex altera parte ut ei bucca valeat ad leviores lites; alteram vero buccam ejus exacue, ut valeat ad majora negotia.

Soc. Ne sis sollicitus; recipies eum argutorem probum.

PHID. Immo pallidum, opinor, et miserum.

Soc. Ite nunc.

PHID. Arbitror autem fore, ut te horum pœniteat.

CHOR. Judices quid lucrabuntur, si aliqua Chorum hunc juste juverint, volumus vobis enarrare. Nam primum quidem ineunte vere, si volueritis agrum novare, pluemus vobis primis, ceteris posterius: deinde vites, jam natis uvis, custodiemus, ut

Αδ. ἄρα δῆτ' ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει. καὶ δὴ σκοπῶ.

Δι. τί δῆτ' ὄραξ; Αδ. πολὺ πλείονας, νῆ τοὺς θεοὺς, τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτοὶ γοῦν οἶδ' ἐγώ, κακκείνονι, καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

Αδ. τί δῆτ' ἐρεῖς; Δι. ἠττήμεθ'. ὦ κινούμενοι, πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθε μου δοιμάτιον, ὡς ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

Σω. τί δῆτα; πότερον τουτον ἀπάγεις λαβὼν βούλει τὸν υἱὸν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;

Στ. δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως εἶ μοι στομάσεις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα, οἷαν δικιδίοις· τὴν δ' ἐτέραν αὐτοῦ γνάθον στόμασον, οἷαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.

Σω. ἀμέλει, κομιεῖ τουτον σοφιστὴν δεξιόν. Φε. ὠχρὸν μὲν οὖν, οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.

Σω. χωρεῖτε νῦν.

Φε. οἶμαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν.

Χο. Τοὺς κριτὰς, ἃ κερδανούσιν, ἦν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι. πρῶτα μὲν γὰρ, ἦν νεῖν βούλησθ' ἐν ὧρα τοὺς ἀγρῶς, ὕσομεν πρῶτοιςιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.

εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,
 ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν.
 ἦν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς, θνητὸς ὢν, οὐσας θεάς,
 προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακὰ,
 λαμβάνων οὔτ' οἶνον, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χαίριου.
 ἡνίκ' ἂν γὰρ αἶτ' ἐλάαι βλαστάνουσ', αἶτ' ἄμπελοι,
 ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόταις παιήσομεν.
 ἦν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν καὶ τοῦ τέγουσ
 τὸν κέραμον αὐτῷ χαλάζαις σρογγύλαις ξυντρίβομεν.
 καὶ γὰρ ποτ' αὐτὸς, ἢ τῶν ξυγγενῶν, ἢ τῶν φίλων,
 ὕσομεν τὴν νόκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
 καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ,
 ΠΑΣΙΑΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΑΜΥΝΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Στ. ΠΕΜΠΤΗ, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
 εἶδ', ἦν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
 δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι,
 εὐδὺς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τε καὶ νέα.
 πᾶς γὰρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
 θεῖς μοι πρυτανεῖ', ἀπολεῖν τε φησὶ κἀξολεῖν,
 ἐμοῦ μέτριά τοι καὶ δίκαι' αἰτουμένου·
 ὦ δαιμόνιε, τὸ μὲν τι νυνὶ μὴ λάθῃς,
 τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες.---οὐ φασιν ποτὲ
 οὕτως ἀπολήψουσ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με,
 ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
 νῦν οὖν δικάζεσθων. ὀλίγον γὰρ μοι μέλει,
 εἴπερ μεμάρθηκεν εὐ λέγειν Φειδιππίδης.

neque eas siccitas, neque nimia lædat pluvia. Si vero nos
 Deas contemserit mortalis quispiam, is advertat animum, quan-
 tis eum ulciscemur malis, quum e fundo suo nec vinum, nec
 aliud quicquam percipiet. Nam quando germinaverint oleæ
 et vites, concidentur, adeo validis eas contundemus fundis. Si
 vero lateres illum fingere videbimus, pluemus; et tecti ejus
 tegulas rotunda comminuemus grandine. Tum si quando
 nuptias aut ipsus, aut cognatus, amicusve quis celebrabit, tota
 nocte pluemus: ut forsitan malit vel in Ægypto potius fuisse,
 quam judicasse perperam.

STREPSIADES, SOCRATES, PHIDIPPIDES, PASIAS,
 TESTIS, AMYNIAS, CHORUS.

STREPS. Quintus, quartus, tertius, postea secundus, deinde,
 quem ego maxime omnium dierum timeo ei horreo et abomi-
 nor, statim post illum est vetus et novus. Nam unusquisque
 eorum, quibus debeo, juramentum apud judices præstat, pig-
 noraque deponit, affirmans se funditus me pessumdaturum,
 tametsi interea ut parcant, æquosque se præbeant, his verbis
 eos oro: *O bone, velis istud jam non flagitare, illud differre,
 hoc remittere.* At illi negant se unquam hoc pacto sua recipere
 posse, et me pipulo differunt, injustum esse hominem dicentes,
 seque nomen meum delaturos. Nunc itaque deferant: parum
 enim id curo, siquidem Phidippides artem dicendi bene addi-
 VOL. II. Y

dicit. Sed mox scibo, scholæ ostium ubi pultavero. Puer heus, puer, puer.

Soc. Strepsiadem salvere jubeo.

STREPS. Dii te ament. Sed istum farinæ saccum prius accipe. Oportet enim magistrum munere aliquo beare. Et mihi gnatum dic, quem nuper introducti, an sermonem illum addidicerit.

Soc. Addidicit.

STREPS. Bene sane, ô Fraus regina!

Soc. Adeoque quamlibet litem facile efficiet, ut vincas.

STREPS. Etiamne si testes adfuissent, quum fœnore acciperem?

Soc. Multo magis, etiamsi mille adfuissent.

STREPS. Itaque exclamabo alte intensa voce: Io! nummularii, vœ vobis: nunc pereatis, et vos ipsi, et sors, et usuræ usurarum; nihil amplius mihi nocebitis. Talis mihi educatur in istis ædibus gnatus, ancipiti lingua micans, propugnator meus, conservator domus, inimicis gravis, profligator paternarum curarum et magnarum molestiarum, quem evoca ocius foras ad me. O gnate, ô fili, fili, egredere domo; audi patris tui vocem.

Soc. Hic vir ille est.

STREPS. O amice, ô amice.

Soc. Accipe eum ad te, et abi.

τάχα δ' εἶσομαι, κόψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἡμί, παῖ, παῖ.

Σω. *Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.*

Στ. κἄγωγέ σ'· ἀλλὰ τουτοῦ πρῶτον λαβέ.
χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
καί μοι τὸν υἱὸν, εἰ μεμάρθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀγτίως εἰσήγαγες.

Σω. μεμάρθηκεν.

Στ. εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη-

Σω. ὥστ' ἀποφύγοις ἄν, ἢν τιν' ἄν βούλη, δίκην.

Στ. κεί μάρτυρες παρήσαν, ὅτ' ἔδανειζόμεν;

Σω. πολλῶ γε μάλλον, κεί παρήσαν χίλιοι.

Στ. βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.

ἰὼ, κλάετ', ὦ ἑολοστάται,
αὐτοί τε, καὶ τάρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων.
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι·

οἷος ἐμὸν τρέφεται

τοῖσδ' ἐν δώμασι παῖς,

ἀμφήκει γλώττη

λάμπων, πρόβολος ἐμὸς,

σωτῆρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς,

λυσανίας πατρῶων μεγάλων κακῶν·

ὃ κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ,

ἔξελθ' οἴκων· αἴε σοῦ πατρός.

Σω. ὃδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.

Στ. ὦ φίλος, ὦ φίλος.

Σω. ἄπιθι σὺ λαβών.

- Στ. ἰὼ, ἰὼ, τέκνον,
ἰοῦ, ἰοῦ.
ὡς ἤδομαι σου πρῶτα τὴν χροίαν ἰδών.
νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἰ πρῶτον ἐξαγνητικὸς,
κἀντιλογικὸς, καὶ τοῦτο τοῦπιχώριον
ἀτεχνῶς ἐπανθρεῖ, τὸ ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ ΣΥ; καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ', οἷδ' ὅτι
ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.
- Φε. φοβεῖ δὲ δὴ τί;
- Στ. τὴν ἔννην τε καὶ νέαν.
- Φε. ἔνη γὰρ ἐστὶ καὶ νέα τις ἡμέρα;
- Στ. εἰς ἣν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖα φασὶ μοι.
- Φε. ἀπολοῦντ' ἄρ' αὐθ' οἱ θέντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
μὴ ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο.
- Στ. οὐκ ἂν γένοιτο;
- Φε. πῶς γὰρ; εἰ μήπερ γ' ἄμα
αὐτὴ γένοιτο γραιῦς τε καὶ νέα γυνή.
- Στ. καὶ μὴν νενόμισται γ'.
- Φε. οὐ γὰρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς, ὃ τι νοεῖ.
- Στ. νοεῖ δὲ τί;
- Φε. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.
- Στ. τουτὶ μὲν οὐδὲν πω πρὸς ἔννην τε καὶ νέαν.
- Φε. ἐκεῖνος οὖν τὴν κλησιν εἰς δύο ἡμέρας
ἔθηκεν, εἷς τε τὴν ἔννην τε καὶ νέαν,
ἵν' αἱ θέσεις γίγνοντο τῇ νομηνίᾳ.
- Στ. ἵνα δὴ τί τὴν ἔννην προσέθηκεν;

STREPS. Io, io, gnate mi, Iu, iu! ut lætor, quum primum colorem tuum intueor: nunc facies indicat te paratum primo ad negandum, deinde ad contradicendum, et istud vernaculum revera in te apparet et vigeat, nempe: *Quid ais tu? et simulare se injuriam accepisse, quum ipse alteri intulerit, et, sat, scio, male fecerit.* In vultu etiam tuo inest Atticus obtutus. Nunc ergo da operam, ut me serves, quia perdidisti etiam.

PHID. Quid ergo formidas?

STREPS. Veterem et novum diem.

PHID. Estne autem dies aliquis vetus et novus?

STREPS. Ad quem se aiunt in jus vocaturos, depositis pignoribus.

PHID. Peribunt ergo, qui deposuerint; non enim fieri potest, ut unus dies biduum sit.

STREPS. Istucne fieri non possit?

PHID. Nam quo pacto? nisi simul eadem mulier et anus sit et puella.

STREPS. Atqui lex ita fert.

PHID. Non enim, ut reor, legem intelligunt recte, quid sibi velit.

STREPS. Quid sibi vult ergo?

PHID. Solon ille antiquus erat ingenio populari.

STREPS. Hoc quidem nihil facit ad veterem et novum diem.

PHID. Ille igitur citationem in duos dies constituit, in veterem et in novum, ut pignora litigantes deponerent novilunio.

STREPS. Cur itaque veterem addidit?

PHID. Cur, ô fatue? ut sistentes se rei uno die prius, sponte se a litibus dissolvant, re composita; sin minus, ut mane ipso novilunio acrius postulentur.

STREPS. Cur ergo magistratus non ipso noviluni die pignora accipiunt; sed pridie, veteri et novo die?

PHID. Idem enim facere mihi videntur, quod gulosi in conviviis. Ut quam citissime litigantium pignora raperent, idcirco uno die præverterunt.

STREPS. Euge, ô miseri, quid sedetis stolidi, qui nobis sapientibus ludibrium debetis, quum nihil aliud sitis, quam lapides, numerus, pecudes, amphoræ temere coacervatæ? Quare in me ipsum et gnatum istum ob hanc felicitatem canendæ sunt mihi laudes. *Quam beatus. ô Strepsiadès, ipsus es, quam sapiens, et qualem filium educas!* mihi nempe dicent amici et populares admirabundi, quando tu perorando vinces in foro causas. Sed introducere te prius volo et convivio excipere.

PAS. Ergone quemquam oportet suorum quicquam aliis proijcere? nunquam sane. Sed satius erat tunc statim frontem perfricuisse potius, quam molestias cepisse. Siquidem nunc etiam ob meam ipsius pecuniam te traho testem citationis, insuperque ex amico inimicus fiam populari meo. Attamen nun-

- Φε. ἴν', ὦ μέλε,
 παρόντες οἱ Φεύγοντες ἡμέρα μιᾷ
 πρότερον, ἀπαλλάττοιενδ' ἐκόντες· εἰ δὲ μὴ,
 ἔωθεν ὑπανιῶντο τῇ νομηνίᾳ.
- Στ. πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νομηνίᾳ
 ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ, ἀλλ' ἔνη τε καὶ νέα;
- Φε. ὅπερ οἱ προτένδαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν·
 ἴν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ ὑφελόιατο,
 διὰ τοῦτο προτένθευσαν ἡμέρα μιᾷ.
- Στ. εἶ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
 ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
 ἀριθμὸς, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι;
 ὥστ' εἰς ἑμαυτὸν, καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ,
 ἐπ' εὐτυχίαισιν ἀστέρων μούγκώμιον.
 Μάκαρ, ὦ Στρεψιάδες,
 αὐτός τ' ἔφυς, ὡς σοφός,
 χ' οἶον τὸν υἱὸν ἐκτρέφεις,
 φήσουσι δὴ μ' οἱ φίλοι,
 χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες,
 ἡνικ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
 ἀλλ' εἰσαγαγὼν σε βούλομαι
 πρῶτον ἐστιάσαι.
- Πα. εἴτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προΐεναι;
 οὐδέποτε γ'. ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε
 ἀπερυθριάσαι γε μάλλον, ἢ σχεῖν πράγματα·
 ὅτε τῶν ἑμαυτοῦ γ' ἔνεκα νυνὶ χρεμάτων
 ἔλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
 ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.

ἀτὰρ οὐδέποτε γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην---

Στ. τίς οὗτοςί;

Πα. ἐς τὴν ἔννην τε καὶ νέαν.

Στ. μαρτύρομαι,

ὅτι ἐς δὴ εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;

Πα. τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες, ἀνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον.

Στ. ἵππου; οὐκ ἀκούετε,

ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἵππικὴν;

Πα. καὶ, νῆ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπώμνους τοὺς θεούς.

Στ. μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

Πα. νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;

Στ. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

Πα. καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς,
ἵν' ἂν κελεύσω γ' ἄν σε;

Στ. τοὺς ποίους θεούς;

Πα. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.

Στ. νῆ Δία,

κἄν προσκαταδείην γ', ὅστ' ὁμόσαι, τριώβολον.

Πα. ἀπόλοιο τοῖνον ἔνεκ' ἀναιδείας ἔτι.

Στ. ἀλσὶν διασμηχθεῖς ὄναιτ' ἂν οὗτοςί.

Πα. οἴμ', ὡς καταγελαῖς.

Στ. ἐξ χοῆς χαρήσεται.

Πα. οὐ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τοὺς θεούς,
ἐμοῦ καταπρόξει.

Στ. θανμασῖας ἤσθην θεοῖς.

quam dedecorabo patriam, quoad vixero: verum Strepsiadem
vocabo in jus---

STREPS. Quis homo est?

PAS. Ad veterem et novum diem.

STREPS. Testor in duos eum dixisse dies. Sed quamobrem
me citas?

PAS. Propter duodecim minas, quas accepisti, quum emeris
equum illum varium.

STREPS. Equumne? nonne auditis, quem vos omnes scitis
odisse rem equestrem?

PAS. Immo hercle vero per Deos adjurabas, te eas redditu-
rum.

STREPS. Edepol enim nondum tunc addidicerat mihi Phi-
dippides invictum illum sermonem.

PAS. Nunc autem eapropter infitias ire cogitas?

STREPS. Quem enim alium fructum caperem ex illa doc-
trina?

PAS. Etiam sustinebis mihi negare per Deos juratus, ubi ego
jussero?

STREPS. Quosnam Deos?

PAS. Jovem, Mercurium, Neptunum.

STREPS. Sane hercle. Immo tres obolos lubens perdium,
ut mihi juramentum deferas.

PAS. Pereas itaque adhuc propter impudentiam!

STREPS. Sale si perfricetur hic homo, melius se habeat.

PAS. Vah, ut derides!

STREPS. Sex congios capiet.

PAS. Ita me magnus amet Jupiter et Dii, ut tu istuc haud
impune dixeris.

STREPS. Mirifice delector Diis tuis; et Jupiter juratus ri-
sum movet doctis.

PAS. Næ tu pro his dictis aliquando pœnas dabis. Sed redditurus ne sis, an non, pecuniam, responde, et me dimitte.

STREPS. Otiose nunc consiste: ego enim actutum tibi respondebo clare.

PAS. Quid tibi videtur facturus?

TEST. Redditurus pecuniam videtur.

STREPS. Ubi iste est, qui a me repetit argentum? dic, hoc quid est?

PAS. Hoc quid sit? ΚΑΡΔΟΠΟΣ.

STREPS. Ergone repetis argentum, qui tam rudis es? non redderem vel obolum cuiquam, qui ΚΑΡΔΟΠΗΝ vocaverit eam, quæ est ΚΑΡΔΟΠΗ.

PAS. Non itaque reddes?

STREPS. Non, quod ego quidem sciam. Nonne igitur properabis et ocius hinc a foribus te abripies?

PAS. Abibo. Scias tamen me pignora apud iudices depositurum, aut ne vivam amplius.

STREPS. Perdes itaque et illa cum duodecim minis: quamquam ego nolim hoc tibi evenire, quia ΚΑΡΔΟΠΗΝ stulte vocasti ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

ΑΜΥΝ. Io! hei mihi!

STREPS. Hem! quisnam iste est ejulatus? numquid aliquis Carcini deorum vocem edidit?

ΑΜΥΝ. Quid? hoc scire vultis, quis ego sim? sum homo miserrimus.

καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.

Πα. ἢ μὴν σὺ τούτων τῶ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μὴ,
ἀπόπεμψον, ἀποκρινάμενος.

Στ. ἔχε νῦν ἥσυχος.

ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρinoῦμαι μοι σαφῶς.

Πα. τί σοι δοκεῖ δρᾶσειν;

Μα. ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.

Στ. ποῦ 'σθ' οὗτος ὠπαιτῶν με τὰργύριον; λέγε,
τουτὶ τί ἐστι;

Πα. τοῦθ' ὅ τι ἐστὶ; κάρδοπος.

Στ. ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τὰργύριον, τοιοῦτος ἂν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί,
ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.

Πα. οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις;

Στ. οὐχ, ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι.

οὐκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας;

Πα. ἀπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι

θήσω περὶ τανεῖ, ἢ μηκέτι ζῶν ἐγώ.
Στ. προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
ὅτιν' κάλεσας εὐηδικῶς τὴν κάρδοπον.

Αμ. ἰὼ μοί μοι.

Στ. ἔα·

τίς οὔτοςί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηναῖν; οὐ τι ποῦ
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγγετο;

Αμ. τί δ'; ὅστις εἰμί, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;

- ἀνὴρ κακοδαίμων.
 Στ. κατὰ σεαυτὸν νυν τρέπου.
 Αμ. ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θρασυάντυγες
 ἵππων ἐμῶν ὦ Παλλὰς, ὡς μ' ἀπώλεσας.
 Στ. τί δαί σε Ἐληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν;
 Αμ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τὰν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
 τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον, ἄλαβεν,
 ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγόντι.
 Στ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ' ;
 Αμ. ἄδανείσατο.
 Στ. κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
 Αμ. ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νῆ τοὺς θεούς.
 Στ. τί δῆτα ληρεῖς, ὡσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;
 Αμ. ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;
 Στ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιάινεις.
 Αμ. τί δαί;
 Στ. τὸν ἐγκέφαλον ὡσπερ σεσεῖσθαι μοι δοκεῖς.
 Αμ. σὺ δὲ, νῆ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλήσεσθαι γ' ἐμοί,
 εἰ μὴ ποδώσεις τὰργύριον.
 Στ. κάτειπε νῦν,
 πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία
 ὕειν ὕδαρ ἐκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον
 ἔλκειν κάτωθεν ταυτὸ τοῦδ' ὕδαρ πάλιν.
 Αμ. οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὀπότερον, οὐδ' ἐμοὶ μέλει.
 Στ. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τὰργύριον δίκαιος εἶ,
 εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;
 Αμ. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τὰργυρίου μοι τὸν τόκον
 ἀπόδος γε.

STREPS. Abi ergo tuam viam.

AMYN. O genium iratum meum! ὁ Fortunam, quæ rotas
 diffingit curruum meorum! ὁ Pallas, ut me perdidisti!

STREPS. Quid autem mali tibi fecit Tlepolemus?

AMYN. Ne me irrideas, ὁ bone; sed mihi pecuniam jube
 ut reddat filius, quam accepit, præsertim quum nunc male me
 habeam.

STREPS. Quamnam istam pecuniam narras?

AMYN. Quam ille scœnore sumsit.

STREPS. Male itaque revera tibi fuit, ut videtur.

AMYN. Namque hercle equos agitans decidi.

STREPS. Quid itaque deliras, tanquam si ab asino decide-
 ris?

AMYN. Deliro autem, si pecuniam recipere volo?

STREPS. Non potest fieri ut tu sis sanus.

AMYN. Quidum?

STREPS. Nam cerebro quasi emoto esse mihi videris.

AMYN. At tu, ita me Mercurius amet, videris in jus rapien-
 dus, nisi reddis argentum.

STREPS. Responde mihi nunc, utrum putas Jovem identi-
 dem recentem aquam pluere, aut Solem retrahere ab imo sur-
 sum eandem istam aquam.

AMYN. Nescio ego utrum fiat, neque mihi curæ est.

STREPS. Quomodo ergo recipere argentum te æquum est, si
 nihil nosti de rebus cœlestibus?

AMYN. At si penuria obstat quin sortem reddas, redde sal-
 tem scœnus.

STREPS. Fœnus vero quodnam est animal ?

AMYN. Quid aliud, nisi quod singulis mensibus, singulisque diebus magis magisque augetur argentum, sensim labente tempore ?

STREPS. Recte autumas. Quid itaque ? potestne fieri, ut mare auctius esse nunc putes, quam antehac ?

AMYN. Non hercle ; sed æquale : non enim illud augeri decet.

STREPS. Quomodo ergo, homo perditæ, quum mare nihilo fiat auctius, influentibus fluviis, tu studes argentum tuum auctius facere ? nonne te hinc auferes ex ædibus ? heus puer, affer mihi stimulum.

AMYN. Hujus facti testes appello.

STREPS. Perge ; quid cessas ? nonne te movebis, tu Samphora ?

AMYN. Nonne hæc contumelia est ?

STREPS. Non erumpes ? contundam te, sub culum te pungens, funalem equum : fugisne ? Eram ergo te moturus loco una cum ipsis rotis tuis et bigis.

CHOR. Hem ! quale est adamare res pravas ! Quippe hic senex, qui ejusmodi res adamavit, fraudare hos vult pecunia, quam sumsit fœnore : nec fieri poterit, quin hodie eveniat ei aliquid, quod faciet, ut iste argutator, ob ea quæ patrare cœpit,

Στ. τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον ;
 Αμ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ κατ' ἡμέραν,
 πλεόν πλεόν τὰργύριον αἰεὶ γίγνεται,
 ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου ;

Στ. καλῶς λέγεις.
 τί δῆτα ; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
 συνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ ;

Αμ. μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην.
 οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.

Στ. κατὰ πῶς
 αὕτη μὲν, ὃ κακοδαίμων, οὐδὲν γίγνεται,
 ἐπιρρέοντων τῶν ποταμῶν, πλείων ; σὺ δὲ
 ζητεῖς ποιῆσαι τὰργύριον πλείον τὸ σόν ;
 οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας ;
 φέρε μοι τὸ κέντρον.

Αμ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

Στ. ὕπαγε. τί μέλλεις ; οὐκ ἐλᾷς, ὡ σαμφόρα ;

Αμ. ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν ;

Στ. ἄξεις ; ἐπὶ σ' ἀλῶ,
 κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν σε τὸν σειραφόρον.
 Φεύγεις ; ἔμελλον σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ,
 αὐτοῖσι τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

Χο. οἷον τὸ πραγματῶν ἐρᾶν φλαύρων. ὁ γὰρ
 γέρον ὄδ' ἐρασθεῖς
 ἀποστερηθῆσαι βούλεται
 τὰ χρεῖμαθ' ἀδανείσατο.
 κούκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερόν τι λήψεται
 πρᾶγμ', ὁ τοῦτον ποιήσει

τὸν σοφιστὴν, ὃν πανουργεῖν
ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν.
οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὐρήσειν, ὅπερ
πάσαι ποτ' ἐζήτει,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινὸν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν
τοῖσιν δικαίοις,
ὥστε νικᾶν ἅπαντας,
οἷσπερ ἂν ξυγγένηται,
καὶ ἂν λέγῃ παμπόνηρα.
ἴσως δ', ἴσως βουλήσεται
κάφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ,
ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

Στ. ἸΟΥ, ἰού.
ὦ γείτονες, καὶ ξυγγενεῖς, καὶ δημόται,
ἀμύναστέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἶμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρὲ, τύπτεις τὸν πατέρα;
Φε. φῆμ', ὦ πάτερ.
Στ. ὁράθ' ὁμολογοῦνθ', ὅτι με τύπτει.
Φε. καὶ μάλα.
Στ. ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοία, καὶ τοιχωρύχε.
Φε. αὐτίς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγε·

improvisum aliquod malum accipiat. Nam puto eum actutum
inventurum, quod dudum quærebat, nimirum ut filius ei possit
docte contrariis sententiis oppugnare jura, adeo ut omnes vin-
cat, cum quibus congressus fuerit, quamlibet prava dicat.
Forte autem, forte optabit vel mutum eum esse.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, CHORUS, DISCIPULI
SOCRATIS, SOCRATES, CHÆREPHON.

STREPS. Io! io! O vicini et cognati et populares, ferte
vapulanti auxilium quovis pacto. Hei mihi misero! ὀ caput!
ὀ maxilla! sceleste, patrem verberas?

PHID. Aio, pater.

STREPS. Videte confitentem, quod me verberet?

PHID. Utique.

STREPS. O scelerate, et parricida, et parietum perfossor?

PHID. Eadem hæc iterum dic mihi, et plura maledicta in-
gere. Num tu etiam scis me lubenter male audire?

STREPS. Prostibulum popli.

PHID. Consperge me multis rosis.

STREPS. Patrem verberas ?

PHID. Immo hercle etiam ostendam jure me id fecisse.

STREPS. O impurissime, ecquo pacto fieri potest, ut quis jure verberet patrem ?

PHID. Id equidem demonstrabo, et te vincam dicendo.

STREPS. Istud tu vinces ?

PHID. Longe quidem et facile. Elige utrum ex duobus sermonibus me velis perorare.

STREPS. Quibus sermonibus ?

PHID. Utrum velis potiozem an inferiorem ?

STREPS. Equidem hercle curassem te doceri, ὁ perδίτε, juri contradicere, si hoc eras mihi persuasurus, justum et honestum esse, patrem verberari a filiis.

PHID. Immo arbitror me tibi ita persuasurum, ut, ubi audiveris, ne ipse sis mihi contradicturus.

STREPS. Atqui audire volo, quid dicas.

CHOR. Tuum est, ὁ senex, providere, quo pacto virum hunc vincas: nam iste, si non quapiam fiducia fretus esset, non esset adeo protervus: sed est aliquid, quod eum audacem facit: quippe palam est hominis præfidens sibi animus. Sed unde primum inceperit hæc rixa, oportet dicere Choro; et hoc tibi omnino erit agendum.

ἄρ' ἴσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά;
ᾧ λακκόπρωκτε.

Στ.

Φε.

Στ.

Φε.

Στ.

Φε.

Στ.

Φε.

Στ.

Φε.

Στ.

Φε.

Στ.

Χο.

πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.

τὸν πατέρα τύπτεις.

καποφαναῶ γε, νῆ Δία,

ὡς ἐν δίκη σ' ἔτυπτον.

ᾧ μιαρώτατε,

καὶ πᾶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκη;

ἔγωγ' ἀποδείξω, καὶ σε νικήσω λέγων.

τουτὶ σὺ νικήσεις;

πολύ γε καὶ ῥαδίως.

ἐλοῦ ὃ ὀπότερον τοῖς λόγοιιν βούλει λέγειν.

ποίοιιν λόγοιιν;

τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα;

ἐδίδαξάμην μέντοι σε, νῆ Δί', ᾧ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις μ' ἀναπεῖθειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθαι σ' τιν ὑπὸ τῶν υἱέων.

ἀλλ' οἶμαι μέντοι σ' ἀναπέσειν, ὥστε γε
οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.

καὶ μὴν ὃ τι καὶ λέξεις ἀκούσαι βούλομαι.

σὸν ἔργον, ᾧ πρεσβῦτα, φροντίζειν, ὅπη
τὸν ἄνδρα κρατήσεις·

ὡς οὗτος, εἰ μὴ τῷ πεποῖθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.

ἀλλ' ἔσθ' ὅτω θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ
λήμ' ἐστὶ τάνδρωπου.

ἀλλ', ἐξ ὅτου τοπρωῶτον ἤρξαθ' ἢ μάχη γενέσθαι,

- ἤδη λέγειν χρηὶ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.
- Στ. καὶ μὴν ὄθεν γε πρῶτον ἠγξάμεσθα λοιδορεῖσθαι,
 ἐγὼ φράσω. ἐπειδὴ γὰρ εἰστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,
 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ κέλευσα
 ᾄσαι Σιμωνίδου μέλος ΤΟΝ ΚΡΙΟΝ ΩΣ ΕΠΕΧΘΗ·
 ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶναι φασκε τὸ κιδαρίζειν,
 ᾄδειν τε σίνουθ', ὥσπερ εἰ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.
- Φε. ἔγάρ τ' οὕτως ἐπὶ τὴν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ παλεῖσθαι,
 ᾄδειν κελεύουθ', ὥσπερ εἰ τέττιγας ἐστιῶντα;
- Στ. τοιαῦτα μέντοι καὶ τὸτ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷά περ νῦν
 καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
 καὶ γὰρ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνυσχόμην τὸ πρῶτον.
 ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα,
 τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι· καὶ οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
 Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
 ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν;
 κἀναυθὰ πῶς οἶεσθ' ἐμοὶ τὴν καρδίαν ὀρεχθῆναι;
 ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακῶν ἔφην· Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
 λέξον τι τῶν νεωτέρων ἄττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
 ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσιν τιν', ὡς ἐκίνοι
 ἀδελφὸς, ὃ λέξικακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφὴν.
 ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ ἠνυσχόμην· ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω
 πολλοῖς κακοῖς καὶ σχροῖσι· κατ' ἐντεῦθεν, ὅλον εἰκὸς,
 ἔπος πρὸς ἔπος ἠρσιδόμεσθ'· εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
 κἀπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἀπνιγε, κἀπέτριβεν.
- Φε. οὐκ οὐκ δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
 σοφώτατον;
- Στ. σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον; ὦ, τί σ' εἶπω

STREPS. Equidem unde primum cœperimus conviciari inter nos, ego dicam. Quum enim jam epulati essemus, ut scitis, primo eum jussi lyram capere, et canere carmen Simonidis, *Aries ut detonsus fuit*: at ille statim dicere, ineptum esse canere ad citharam inter pocula, velut mulierem hordea molen-tem.

PHID. Annon vero tunc statim oportuit verberari te et conculcari, cantare jubentem, haud secus ac si convivio cicadas acciperes?

STREPS. Talia et intus tunc effutiebatur, qualia nunc; et Simonidem dicebat malum esse poetam. Et ego vix quidem, sed tamen continebam me primo: deinde jussi illum, ut sumta saltem myrto quidpiam ex Æschylo mihi recitaret. At ille continuo: *Recte enimvero jubes! namque ego Æschylo primum inter poetas locum tribuo, strepitus pleno, incomposito, duro, confragoso*. Hic jam quomodo putatis cor meum commotum fuisse? tamen compressa ira dixi ei: *Quin tu saltem recentiorum aliquid recita, quæcunque sunt scita ista et elegantia*. At ille statim cecinit ex Euripide longam orationem, quomodo subagitavit frater, pro Averrunce! sororem uterinam. Ego autem non amplius me continui, sed confestim incesso multis et turpibus conviciis: postea, ut fieri solet, maledicta maledictis cumulavimus: denique iste exsilit, tum tundit, cædit, suffocat, et me perditum it.

PHID. Annon merito tuo, qui Euripidem non laudas sapientissimum?

STREPS. Illumne sapientissimum? O quem te memorem? sed rursus vapulabo.

PHID. Idque mehercle jure.

STREPS. Et quo jure? qui te, ô impudens, educavi tam sedulo, ut, si quid bulbutires, statim omnia persentiscerem quæ velles. Quippe si *Iryn* diceres, ego confestim bibere dabam: si *Mamman* peteres, aderam ferens tibi panem: *Caccan* vix prolocutus eras, et ego te susceptum foras efferebam, atque ante me tenebam. Tu vero nunc angens me clamantem, et vociferantem me cacaturire, non sustinuisti efferre, impurissime, foras me: sed inter suffocandum ibidem cacavi.

CHOR. Arbitror utique juniorum corda palpitare expectatione, quidnam dicturus sit. Si enim iste, qui talia perpetravit, dicendo effecerit, ut hæc credantur jure fieri, cutem seniorum non emeremus, ne quidem cicere. Tuum est, ô vibrator et quassator novarum sententiarum, quamdam persuadendi rationem conquirere, ut dicere videaris justa.

PHID. Quam suave est rebus novis et scitiis imbui, et leges constitutas spernere posse. Ego enim quamdiu rei tantum equestri studui, ne tria quidem verba profari poteram, quin peccarem. At nunc postquam iste ab illis rebus me abduxit ipsemet, et ego adsuevi subtilibus sentiis et orationibus et meditationibus, arbitror fore ut edoceam, fas esse patrem castigare.

ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.

Φε. νῆ τὸν Δί', ἐνδίκως γάρ.
 Στ. καὶ πῶς δικαίως; ὅσῳ, ᾧ ναίσχυλέ, σ' ἐξέθρεψα, αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντας, ὅτι νοοίης. εἰ μὲν γε βροῦν εἴποις, ἐγὼ γνοῦς ἂν πιεῖν ἐπέσχον· μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἤκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον· κακῶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, καὶ γὰρ λαβάν θύραζε, ἐξέφερον ἂν, καὶ προῦσχόμεν· σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάγχων βοῶντα, καὶ κεκραγᾶν, ὅτι χεζητιώην, οὐκ ἔτλης ἔξω ἔξενεγκεῖν, ᾧ μιαρῆ, θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος αὐτοῦ ποίησα κακῶν.

Χο. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν, ὅ τι λέξει.
 εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξείργασμένος λαλῶν ἀναπέσει, τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμ' ἂν οὐκ, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου.

σὸν ἔργον, ᾧ καινῶν ἐπῶν κινήτᾳ καὶ μοχλευτᾳ, πειθῶ τινα ζητεῖν, ὅσως δόξεις λέγειν δίκαια.

Φε. ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιόις ὀμιλεῖν, καὶ τῶν καθεσῶτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι. ἐγὼ γὰρ, ὅτε μὲν ἰππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον, οὐδ' ἂν τρί' εἰπέην ῥήμαδ' οἷός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν· νυνὶ δ' ἐπειδὴ μ' οὕτωσιν τούτων ἔπαυσεν αὐτὸς, γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις, οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

- Στ. ἵππευε τοίνυν, νῆ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν ἵππων τρέφειν τέθριππον, ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.
- Φε. ἐκέισε δ', ὄθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι, καὶ πρῶτ' ἐρήσομαι σε τῆτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες ;
- Στ. ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.
- Φε. εἰπέ δὴ μοι,
οὐ καμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτουτ', ἐπειδήπερ γε τῶτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν ;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρῆ πληγῶν ἀθῶον εἶναι,
τούμὸν δὲ μή ; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε καγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς ;
- Στ. τίη δὴ ;
- Φε. φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοῦργον εἶναι·
ἐγὼ δὲ γ' ἀντεῖποιμ' ἄν, ὡς δις παῖδες οἱ γέροντες,
εἰκὸς δὲ μάλλον τοὺς γέροντας, ἢ νέους τι κλάειν,
ὅσῳ περ ἔξαμαρτάνειν ἤττον δίκαιον αὐτούς.
- Στ. ἀλλ' ἔδαμῃ νομίζεται τὸν πατέρα τῶτο πάσχειν.
- Φε. οὐκ οὐκ ἀνήρ, ὁ τὸν νόμον θεῖς τοῦτον, ἦν τοπρῶτον,
ὡσπερ σὺ καγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς ;
ἤττον τί δῆτ' ἔξεστι καμοὶ καινὸν αὖ τολοιπὸν
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν ;
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς πρῶϊκα συγκεκόφθαι.
σκεψαί δὲ τὸς ἀλεκτρυόνας καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυῖ,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσι
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι ;
- Στ. τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον, καὶ πῖ ξύλου καθεύδεις ;

STREPS. Equita ergo, per Jovem obsecro ; nam satius est me quadrigas alere, quam vapulantem pessumdari.

PHID. Illuc autem redibo, unde mihi sermonem abruptisti, et primum hoc te interrogabo : me puerum verberastine ?

STREPS. Ita, inquam, quia bene volebam et tibi prospiciebam.

PHID. Dic mihi, quæso, annon et me tibi æquum est bene velle similiter, et te verberare, si quidem bene velle, verberare est. Quomodo enim decet corpus tuum verberum esse immune, meum autem non esse ? atqui liber natus sum ego etiam. Plorant filii ; at patri non plorandum esse censes ?

STREPS. Quid ita ?

PHID. Dices, lege receptum esse, ut puer hoc patiat ? at ego contra dicerem, senes bis pueros esse. Et æquius multo est senes plorare, quam juniores, quanto minus æquum est ipsos peccare.

STREPS. Sed nusquam gentium lege receptum est, ut pater istud patiat.

PHID. Nonne ergo homo erat, sicut tu et ego, qui primo illam legem tulit, et dicendo persuasit veteribus ut ei parerent ? Qui minus, quæso, licet mihi etiam legem novam ferre filiis, ut deinceps patres suos contra verberent ? Plagas interim, quascunque accepimus, priusquam lex hæc daretur, missas facimus, et concedimus, ut impune flagris concisi simus ab ipsis. Specta vero sis gallos et alias bestias, quomodo patres suos ulciscantur. Attamen quid differunt a nobis illi, nisi quod decreta non perscribunt ?

STREPS. Quid itaque, quando gallos per omnia imitaris, non stercus itidem comedis, et in pertica dormis ?

PHID. Non eadem ratio est, ð bone; nec sane Socrati ita videretur.

STREPS. Quare tempera verberare: alioqui te ipsum olim culpabis.

PHID. Quidum?

STREPS. Quia æquum est, ut ego te castigem, et tu filium tuum, si tibi aliquis fuerit natus.

PHID. Si vero non fuerit, frustrane ego ploravero, tuque me irriso moriere?

STREPS. Mihi, ð æquales, æquum dicere videtur: et puto istis concedendum esse, quod par est. Nam plorare nos oportet, nisi quod justum est faciamus.

PHID. Specta vero aliam adhuc sententiam.

STREPS. Peribo enim, ni fecerim.

PHID. Et forte non ægre feres istuc tibi evenisse, quod modo perpessus es.

STREPS. Quomodo vero? doce quid inde mihi commo-
dabis.

PHID. Matrem etiam, sicut et te, verberabo.

STREPS. Quid ais? quid ais tu? hoc jam aliud majus ma-
lum.

PHID. Quid, si pejore illo adhibito sermone evincam dicen-
do, matrem verberari oportere?

STREPS. Quid aliud vero? Istuc si feceris, nihil obstat, quin te ipsum injicias in Barathrum cum Socrate, et sermonem illum pejorem. Per vos, ð Nubes, hæc mihi accidere, qui vobis omnes res meas commisi.

CHOR. Tutemet tibi horum causa es, qui te ipsum conver-
tisti ad mala facinora.

Φε. οὐ ταυτὸν, ἄ' τὰν, ἐστίν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.

Στ. πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'. εἰ δὲ μὴ, σαυτὸν ποτ' αἰτιάσει.

Φε. καὶ πῶς;

Στ. ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν
σύ δ', ἣν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.

Φε. ἣν δὲ μὴ γένηται,
μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανῶν τεθνήξει;

Στ. ἐμοὶ μὲν, ὧ' ἄνδρες ἤλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
καί μοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοις τὰ πειρικῆ.
κλαεῖν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔστ', ἣν μὴ δίκαια δρῶμεν.

Φε. σκέψαι δὲ χ' ἀτέραν ἔτι γνώμην.

Στ. ἀπὸ γὰρ ὀλῆμαι.

Φε. καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθῶν, ἃ νῦν πέπονθας.

Στ. πῶς δὴ; δίδαξον γὰρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις;

Φε. τὴν μητέρ', ὡς περ καὶ σὲ, τυπτήσω.

Στ. τί Φῆς; τί Φῆς σύ;
τοῦθ' ἕτερον αὖ μείζον κακόν.

Φε. τί δ', ἣν ἔχων τὸν ἥττω
λόγον, σὲ νικήσω λέγων,
τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεῶν;

Στ. τί δ' ἄλλο γ'; ἣν ταυτὶ ποιῆς,
οὐδέν σε καλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν

ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.

ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὧ' Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγὼ,
ὑμῖν ἀναθεῖς ἅπαντα τὰ μὰ πρᾶγματα.

Χο. αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πρᾶγματα.

- Στ. τί δῆτα ταῦτ' οὐ μοι τότ' ἠγορεύσατε,
ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε ;
- Χο. ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἐκάστοθ', ὅταν τινὰ
γνώμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν ἐς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῆ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
- Στ. ὦ μοι, πονηρὰ γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.
οὐ γὰρ μ' ἐχρῆν τὰ χεῖμαθ', ἀδανεισάμην,
ἀποστρεφῆν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μισρὸν, καὶ Σωκράτην
ἀπολείς, μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', οἷ σε κἄμ' ἐξηπάτων.
- Φε. ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
- Στ. ναί, ναί, καταιδέσθητί γε Πατρῶν Δία.
- Φε. ἰδοὺ γε ΔΙΑ ΠΑΤΡΩΝ. ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γὰρ τις ἔστιν ;
- Στ. ἔστιν.
- Φε. οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ
Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
- Στ. οὐκ ἐξεληλακ'· ἀλλ' ἐγὼ τότ' ὠμόμην
Δία τουτοῖ τὸν δῖνον. ὦ μοι δαίλαιος,
ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἠγησάμην.
- Φε. ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φληνάφα.
- Στ. οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμεν ἄρα,
ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἐρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
μηδέ μ' ἐπιτρέψης· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.
καὶ μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφῆν

STREPS. Cur itaque hæc mihi tunc non dicebatis, sed hominem rusticum et senem spe extulistis ?

CHOR. Semper istud factitamus, quotiescunque cognoverimus aliquem fraudes adamare, usquedum ipsum conjiciamus in aliquod malum, ut discat deos revereri.

STREPS. Eheu ! acerba ista sunt, ὁ Nubes, sed justa. Non enim oportebat me pecuniam, quam scœnore acceperam, defraudare. Nunc igitur, mi carissime, veni mecum, ut Chærophontem illum impurum et Socratem perdas, qui me et te deceperunt.

PHID. Sed haudquaquam magistros læserim.

STREPS. Immo reverere Jovem Patrium.

PHID. Ecce autem *Jovem Patrium* ! quam stultus es ! Estne vero Jupiter aliquis ?

STREPS. Est.

PHID. Non potest fieri : nam Turbo regnat, qui Jovem expulit.

STREPS. Non expulit : sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc. Hei misero mihi ! quum te etiam, qui fictilis es, pro deo habuerim.

PHID. Istic tibi ipse desipe et nugare.

STREPS. Hei mihi ob istam insaniam ! quantum desiebam, quum etiam deos propter Socratem ejicerem ! at, ὁ carissime Mercuri, nequaquam mihi succenseas, neque me perdas ; sed da veniam mihi, quem garrulitas delirantem concinnaverat : et fias mihi consultor, utrum eos publice reos postulem, an

aliud faciam, quod tibi videtur. Recte mones, quod non sinis lites consuere, sed quamprimum jubes incendere domum his arguatoribus. Adesdum, Xanthia, sumta scala egredere, lignonem etiam ferens, deinde ascende supra scholam, et, usquedum in ipsos ruere facias domum, everte tectum, si herum amas. Mihi vero aliquis ferat facem accensam, et faxo ego, ut illorum nonnemo pœnas mihi det hodie, etiamsi valde sint arrogantes.

DISC. I. Io, io !

STREPS. Tuum est, ὁ fax, plurimam flammam mittere.

DISC. I. Tu homo, quid facis ?

STREPS. Quid faciam ? quid aliud, quam disputo de subtilibus rebus cum trabibus hujus domus ?

DISC. II. Heu ! quis nobis incendit domum ?

STREPS. Ille, cujus vestem cepistis.

DISC. II. Perdes nos, perdes.

STREPS. Hoc enim ipsum etiam volo, nisi ligo fallat spes meas, aut ego forte prius delapsus cervicem fregero.

SOC. Eho tu, quid facis, quæso, qui in tecto es ?

STREPS. Per aërem incedo, et Solem contemplor.

SOC. Hei mihi misero ! suffocabor infelix.

CHÆR. At ego perditus comburam.

STREPS. Nam qua fiducia freti contumeliosi eratis in deos,

διακάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.
ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐὼν δικοῦρραφεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχωῶν. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβῶν ἐξελθε, καὶ σμινύην φέρων,
κἄπειτ' ἐπαναθᾶς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,
τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.
ἐμοὶ δὲ δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἡμέμενη
κἄγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποιήσω, κεὶ σφόδρα γ' εἶσ' ἀλαζόνες.

Μα. α'. ἰοῦ, ἰοῦ.

Στ. σὸν ἔργον, ὦ δᾶς, ἰέναι πολλὴν φλόγα.

Μα. α'. ἀνδραπε, τί ποιεῖς ;

Στ. ὅ τι ποιῶ ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ

διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας ;

Μα. β'. οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν ;

Στ. ἐκεῖνος, οὐπερ θοιμάτιον εἰλήφατε.

Μα. β'. ἀπολεῖς, ἀπολεῖς.

Στ. τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,

ἢν ἢ σμινύη μοι μὴ προδῶ τὰς ἐλπίδας,
ἢ γὰρ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.

Σω. οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεδόν, ὑπὲρ τοῦ τέγους ;

Στ. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Σω. οἴμοι τάλας, δειλαῖος ἀποπνιγῆσομαι.

Χα. ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

Στ. τί γὰρ παθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον,
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπέισθον τὴν ἔδραν ;

δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὐνεκα,
 μάλιστα δ' εἰδώς, τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

Χορός.

ἠγείσθ' ἔξω. κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν.

et Lunæ sedem speculabamini? pelle, jace, feri multis de causis, maxime vero quum scias eorum in deos impietatem.

CHOR. Præite foras: Chorus enim nobis satis est actus hodie.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ *θεράπων Ἐποπος.*

ΕΠΟΨ.

ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.

ΚΗΡΥΚΕΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ΜΕΤΩΝ *γεωμέτρης.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΙΡΙΣ.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ *διδραμβοποιός.*

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ *Πεισθεταίρου.*

ARISTOPHANIS

AVES.

EUELPIDES, PISTHETÆRUS, TROCHILUS, EPOPS,
CHORUS, PHCENICOPTERUS, PRÆCO.

EUEL. RECTANE jubes, qua arbor illa conspicitur?

PISTH. Disrumparis! hæc enimvero retro eundum esse cro-
citat.

EUEL. Quid, miser, sursam deorsum oberramus? peribi-
mus frustra viam euntes redeantesque.

PISTH. Mene vero miserum cornici obsequutum iter decur-
risse stadiorum plus quam mille!

EUEL. Mene vero infelicem graculo obsequutum detrivisse
ungues digitorum!

PISTH. Atqui nec ubi terrarum simus amplius equidem novi.

EUEL. Hincine tu patriam invenias alicubi?

PISTH. Nunquam hercle: ne Exceestides quidem hinc in-
veniat.

EUEL. Væ mihi!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΤΡΟΧΙΛΟΣ,
ΕΠΟΥ, ΧΟΡΟΣ, ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ,
ΚΗΡΥΞ.

Ευ. ΟΡΘΗΝ κελεύεις, ἢ τὸ δένδρον φαίνεται;

Πε. διαρραγεῖς· ἦδε δ' αὖ κρώζει πάλιν.

Ευ. τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

Πε. τὸ δ' ἐμὲ, κοράνη πειθόμενον τὸν ἄθλιον,
ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.

Ευ. τὸ δ' ἐμὲ, κολοῖψ πειθόμενον τὸν δύσμορον,
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

Πε. ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμέν οἷδ' ἔγωγ' ἔτι.

Ευ. ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροισ σύ που;

Πε. οὐδ' ἂν, μὰ Δία γ', ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.

Ευ. οἴμοι.

Πε. σὺ μὲν, ᾧ τὰν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.
 Ευ. ἦ δεινὰ νῶ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
 ὃ πινακοπάλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
 ὃς τῶδ' ἔφασκε νῶν φράσειν τὸν Τηρέα,
 τὸν ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετ', ἐκ τῶν ὀρνέων·
 κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαρρέλειδου τουτοῖ
 κολοῖον ὀβολοῦ· τὴν δὲ δὴ τριωβόλου.
 τῶ δ' οὐκ ἄρ' ἐστὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν.
 καὶ νῦν τί κέχρησας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν
 ἡμᾶς ἔτ' ἄξει; οὐ γὰρ ἔστ' ἐνταῦθά τις
 ὁδός.

Πε. οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.

Ευ. οὐδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρα;

Πε. οὐ· ταυτὰ κρώζει, νῆ Δία, νῦν τε καὶ τότε.

Ευ. τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;

Πε. τί δ' ἄλλο γ', ἢ

βρύκουσ' ἀπέδεδαι φησί μου τοὺς δακτύλους;
 οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους
 ἐς κόρακας ἐλθεῖν, καὶ παρεσκευασμένους,
 ἔπειτα μὴ ἔξευρεῖν θύνασθαι τὴν ὁδόν;
 ἡμεῖς γὰρ, ᾧ ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
 νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκα.
 ὃ μὲν γὰρ ᾧν οὐκ ἄστὸς, εἰσθιάζεται·
 ἡμεῖς δὲ φυλῆ καὶ γένει τιμώμενοι,
 ἄστοι μετ' ἄστῶν, οὐ σοβοῦντος οὐδενός,
 ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,
 αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ'· ἐκείνην τὴν πόλιν,
 τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει, κευδαίμονα,

PISTH. At tu, amice, istam viam ingreditor.

EUEL. Certe malo nos multavit ille ab aviario foro avium venditor Philocrates atra bile percitus; qui solas hasce inter omnes aves dixit nobis indices futuras esse Terei Epopis, qui ales factus est, vendiditque istum Tharrelidæ graculum obolo; hanc vero tribus: at enim utrisque nihil aliud inest quam morsicare. Et quid tu nunc hiante ore prospectas? Estne locus aliquis, quo per petras nos adhuc duces? non enim hic est ulla via.

PISTH. Nec pol hic uspiam est semita.

EUEL. An neque cornix quicquam de via dicit?

PISTH. Non: eadem hercle nunc crocitat atque antea.

EUEL. Quid ergo de via dicit?

PISTH. Quid enim aliud, quam se rodendo abesuram dicit meos digitos?

EUEL. Nonne vero miserum est, nos, qui cupimus ad corvos ire, et id jam molimur, non tamen invenire posse viam? Nos etenim, ô viri, qui huic sermoni interestis, haud consimili morbo laboramus, atque ille est Sacæ. Is enim, quum civis non sit, vi sese intrudit: nos autem tribu et genere insignes, cives cum civibus, nemine pellente, evolavimus e patria utrisque pedibus; non ipsam quidem illam odio habentes urbem, quasi non magna sit vere et fortunata, omnibusque communis

habentiam in ea litibus perdituris. Enimvero cicadæ unum mensem, aut duos, in arborum cantant ramis; at Athenienses semper judiciis affixi cantant omnem vitam. Propterea hanc viam ingredimur, canistrumque ferentes, et ollam, myrrhinasque, erramus, locum investigantes negoti molestiæque vacuum, ubi perpetuam sedem figamus. Iter autem utrisque nobis est ad Tereum Epopem, utpote a quo sciscitari avemus, sicubi talem viderit urbem iis in locis ad quæ pervolavit.

PISTH. Heus tu.

EUCL. Quid est?

PISTH. Jamdudum mihi cornix, sursum ut tendamus, quiddam significat.

EUCL. Hic itidem graculus sursum hians spectat, quasi aliquid mihi monstraret: neque omnino fieri potest, quia in hic sint aves. Jam scibimus, ubi sonitum pultando fecerimus.

PISTH. Scin' vero quid facias? crure tuo pulsa petram.

EUCL. At tu capite, sis, duplex ut exoriatur sonus.

PISTH. Ergo itaque sumto lapide pulsa.

EUCL. Utique, siquidem videtur. Puer, heus puer.

PISTH. Quid tu mihi? Epopem evocaturus, *Puer* dicis. Nonne vice *pueri* decebat *Epopoi* inclamare?

EUCL. Epopoi. Efficiesne ut pulsem denuo? Epopoi.

καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτίσαι χεῖρηματα.
οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἓνα μῆν' ἢ δύο
ἐπὶ τῶν κρυαῶν ἄδουσιν. Ἀθηναῖοι δ' αἰεὶ
ἐπὶ τῶν δικῶν ἄδουσι πάντα τὸν βίον.
διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βᾶδον βαδίζομεν.
κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας,
πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα,
ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.
ὁ δὲ στόλος νῶν ἐστὶ πρὸς τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πύθεσθαι δεομένων,
εἴ που τοιαύτην εἶδε πύλιν, ἣ πέπτετο.
οὔτος.

Πε.

Ευ. τί ἐστίν;

Πε.

ἢ κορώνη μοι πάλαι

ἄνω τι φράζει.

Ευ.

χαί κολοῖς οὔτοςί

ἄνω κέχηγεν, ὡσπερὶ δεικνύς τι μοι.
κοῦκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἂν ποιήσωμεν ψόφον.

Πε.

ἀλλ' οἷσθ' ὁ ἠρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

Ευ.

σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἴν' ἣ διπλάσιος ὁ ψόφος.

Πε.

σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβῶν.

Ευ.

πάνυ γ', εἰ δοκεῖ.

σαῖ, σαῖ.

Πε.

τί λέγεις, οὔτος; τὸν Ἐποπα ΠΑΙ καλεῖς;
οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχρήν ΕΠΟΠΟΙ καλεῖν;

Ευ.

Ἐποποῖ. ποιήσεις ἔτι με κόπτειν αὐθις αὖ;
Ἐποποῖ.

- Τρ. τίνες οὔτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;
 Ευ. Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος.
 Τρ. οἴμοι τάλας, ὄρνιθοθήρα τουτῶι.
 Ευ. οὔτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις;
 Τρ. ἀπολεῖσθον.
 Ευ. ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπων.
 Τρ. τί δαί;
 Ευ. Ὑποδεδιῶς ἔγωγε, Λιθυκὸν ὄρνεον.
 Τρ. οὐδὲν λέγεις.
 Ευ. καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν.
 Τρ. ὀδὶ δὲ δὴ τίς ἐστὶν ὄρνις; οὐκ ἔρεῖς;
 Πε. Ἐπικεχοδῶς ἔγωγε Φασιανικός.
 Ευ. ἀλλὰ σὺ, τί θηρίον ποτ' εἶ, πρὸς τῶν θεῶν;
 Τρ. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος.
 Ευ. ἠττήθης τινὸς
 ἀλεκτρούου;
 Τρ. οὐκ' ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
 ἔποψ' ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' εὔξατο
 ὄρνιν, ἵν' ἀκούουθον διάκονόν τ' ἔχοι.
 Ευ. δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;
 Τρ. οὔτος γὰρ, ἄτ', οἴμαι, πρότερον ἀνθρώπος ποτ' ὦν,
 τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικῆς·
 τρέχω π' ἀφύας ἐγὼ, λαβὼν τὸ τρυβλίον.
 ἔττους δ' ἐπιδυμεῖ, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας;
 τρέχω π' ἐπιδυμένην.
 Ευ. τροχίλος ὄρνις οὔτοςί.
 οἷσθ' οὖν ὁ δρεῶσον, ᾧ τροχίλε; τὸν δεσπότην
 ἡμῖν κάλεσον.

- TROCH. Quinam hi? quis inlclamat herum?
 EUCL. Apollo Averrunce, qui rictus!
 TROCH. Væ mihi misero! aucupes isti sunt.
 EUCL. O bone, quid conturbaris? nam cur meliora non lo-
 queris?
 TROCH. Male peribitis.
 EUCL. Atqui homines non sumus.
 TROCH. Quid ergo?
 EUCL. Hypodedios ego sum, avis Lybica.
 TROCH. Nihil dicis.
 EUCL. At enim interroga pedes nostros.
 TROCH. Hicce vero quis est ales? quin dicis?
 PISTH. Epicechodos equidem Phrasianicus.
 EUCL. At tu, quid tandem animalis es, obsecro?
 TROCH. Ales equidem servus.
 EUCL. Num ab aliquo superatus es gallo?
 TROCH. Minime. Sed quando herus meus in epopem est
 conversus, tunc fieri me quoque optavit alitem, ut a pedibus
 me haberet et ministrum.
 EUCL. An igitur avi etiam usus est ministro aliquo?
 TROCH. Hic quidem, opinor, utpote qui antehac homo fu-
 erit olim, nunc quidem comedere cupit apuas Phalericas: ego,
 sumta trulla, ad apuas curro: nunc autem pulstem desiderat;
 tudicula opus est et olla; tudiculam arcessitum curro.
 EUCL. Trochilus ales iste est. Scin' ergo quid facias, Tro-
 chile? herum nobis voca.

ΤΡΟΧΗ. Atqui hercle modo obdormivit, postquam comedite myrti baccas, et vermes aliquot.

ΕΥΕΛ. Attamen illum excita.

ΤΡΟΧΗ. Equidem liquide scio illum hoc ægre laturum : vestri tamen gratia illum expergefaiam.

ΡΙΣΤΗ. Male pareas : ita me occidisti metu.

ΕΥΕΛ. O me infortunatum ! etiam graculus mihi evolavit præ metu.

ΡΙΣΤΗ. O tu timidissimum animal, pavens amisisti graculum ?

ΕΥΕΛ. Dic mihi, quæso, nonne tu prolapsus amisisti coturnicem ?

ΡΙΣΤΗ. Non equidem hercle.

ΕΥΕΛ. Ubi igitur est ?

ΡΙΣΤΗ. Avolavit.

ΕΥΕΛ. Non ergo amisisti, ô bone ? quam virili es animo !

ΕΡ. Aperi silvam, ut exeam tandem.

ΕΥΕΛ. O Hercules ! hoc quid tandem est animalis ? quænam hæc est pennarum, quæ triplicis cristæ ratio ?

ΕΡ. Quinam illi sunt, qui me quærunt ?

ΕΥΕΛ. Consentes Dii . . . qui te male mulcasse videntur.

ΕΡ. Num mihi illuditis, formam videntes alarum ? Equidem eram, hospites, antehac homo.

ΕΥΕΛ. Tibi non irridemus.

ΕΡ. Cui ergo ?

ΕΥΕΛ. Rostrum tuum nobis ridiculum videtur.

Τρ. ἀλλ' ἀγτίως, νῆ τὸν Δία,
εὐδαι καταφαγῶν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.

Ευ. ὄμως ἐπέγειρον αὐτόν.

Τρ. οἶδα μὲν σαφῶς,
ὅτι ἀχθίεσται· σφῶν δ' αὐτὸν οὐνεκ' ἐπεγεραῶ.

Πε. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι' ὡς μ' ἀπέκτεινας δέει.

Ευ. οἴμοι κακοδαίμων, χεῖ κολοῖός μ' οἴχεται
ὑπὸ τοῦ δέους.

Πε. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
δείσας ἀφήκας τὸν κολοῖόν ;

Ευ. εἴπ' ἐμοὶ,

σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφήκας καταπεσῶν ;
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

Ευ. σοῦ γὰρ ἐστιν ;

Πε. ἀπέπτετο.

Ευ. οὐκ ἄρ' ἀφήκας, ὦ γὰρ ; ὡς ἀνδρείος εἶ.

Επ. ἀνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.

Ευ. ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον ;

τίς ἢ πτέρωσις ; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας ;

Επ. τίνες εἰσὶ μ' οἱ ζητοῦντες ;

Ευ. οἱ δώδεκα θεοὶ . . .

εἵξασιν ἐπιτρίψαι σε.

Επ. μῶν με σκώπτετον,
ὀρῶντε τὴν πτέρωσιν ; ἦν γὰρ, ὦ ξένοι,
ἄνθρωπος.

Ευ. οὐ σοῦ καταγελαῶμεν.

Επ. ἀλλὰ τοῦ ;

Ευ. τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.

- Επ. τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλῆς λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.
- Ευ. Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις, ἢ ταῶς;
- Επ. ὄρνις ἔγωγε.
- Ευ. κατὰ σοὶ ποῦ τὰ πτερὰ;
- Επ. ἐξερρύηκε.
- Ευ. πότερον ὑπὸ νόσου τινός;
- Επ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τῶρνεα
πτερορρύει τε, καθῆτις ἔτερα φύομεν.
ἀλλ' εἶπατόν μοι, σφῶ τίν' ἐστόν;
- Ευ. νῶ; βροτώ.
- Επ. ποδαπῶ τὸ γένος;
- Ευ. ὄφεν αἱ τριήρεις αἱ καλάι.
- Επ. μῶν Ἡλιαστά;
- Ευ. μὰ Δία, θατέρου τρόπου·
ἀπηλιαστά.
- Επ. σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ
τὸ σπέρμ';
- Ευ. ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.
- Επ. πρᾶγους δὲ τοῦ δὴ δεομένου δεῦρ' ἤλθετον;
- Ευ. σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.
- Επ. τίνος πῆρι;
- Ευ. ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος, ὥσπερ νῶ, ποτε,
καργύριον ἀφείλησας, ὥσπερ νῶ, ποτε,
κοῦκ ἀποδιδούς ἔχαιρες, ὥσπερ νῶ, ποτε·
εἴτ' αὔθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν,
κατὰ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ', ὅσα περ ἄνθρωπος, ὅσα τ' ὄρνις, φρονεῖς.

EP. Talibus ergo Sophocles injuriis adfcit in Tragædiis me
Tereum.

EUEL. Tune itaque Tereus es? utrum ales an pavo?

EP. Ales equidem.

EUEL. At enim ubi tibi sunt pennæ?

EP. Defluerunt.

EUEL. Anne morbo aliquo?

EP. Minime. Sed hieme cunctis alitibus pennæ defluunt;
iterumque aliæ enascuntur. Sed dicitote mihi, vos quinam
istis?

EUEL. Nos? mortales sumus.

EP. Cujates gente?

EUEL. Unde triremes illæ pulchræ sunt.

EP. Num Heliastæ?

EUEL. Minime. Sed alterius moris, Apeliastæ.

EP. Seriturne ibi illud semen?

EUEL. Toto in agro si quæras, pauxillum inde feres.

EP. Cujus itaque rei indigentes huc venistis?

EUEL. Te convenire cupientes.

EP. Qua de re?

EUEL. Quia primum quidem olim homo fuisti, uti nos: ar-
gentumque item debuisti olim, uti nos; idque si non redderes,
gaudebas olim, uti nos: deinde vero in avium conversus natu-
ram, et terram circumvolasti et mare; et omnia, quæcunque

homo, quæque avis, pernosti. Eo igitur supplices ad te huc venimus, si quam nobis urbem indicare habeas tenellam, cui molliter, ut in villosis stragulis, incubemus.

EP. Itane majorem Athenis urbem quæris?

EUCL. Non quidem majorem, sed nobis commodiorem.

EP. Palam est aristocratiam te quærere.

EUCL. Egone? minime. Quin Scelliae filium abominor.

EP. Qualem ergo lubentissime habitetis urbem?

EUCL. Ubi summa sint ejusmodi negotia; meas veniens ad fores mane aliquis amicorum hæc mihi talia dicat: *Per Jovem Olympium rogo, ut una mecum sis et tu, tuique liberi, loti temporis: epulas enim nuptiales celebraturus sum: neque aliter omnino feceris: sin minus, ne ad me tunc invisas, quum res fuerint adversæ.*

EP. Edepol næ tu miserabilium rerum cupiditate duceris. Quid vero tu?

PISTH. Haud dissimilia et ipse amo.

EP. Quænam?

PISTH. Ubi quis mihi obvius hæc exprobet, tanquam injuria adfectus, pueri formosi pater: *Egregie vero mihi filium, ó Stilbonide, quum obviam haberes redeuntem a gymnasio lotum, non osculo tetigisti, non adlocutus es, non illexisti, neque testiculos adtrectasti, quum mihi paternus sis amicus!*

EP. Miser, quanta expetis mala! sed interim est, qualem dicitis, beata civitas propter Erythræum mare.

ταῦτ' οὖν ἰκέται νὰ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,
εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὐερον,
ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακὴν.

Επ. ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;

Ευ. μείζω μὲν οὐδὲν, προσφορωτέραν δὲ νῶν.

Επ. ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν.

Ευ. ἐγώ;

ἦκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.

Επ. ποίαν τιν' οὖν ἤδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;

Ευ. ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' εἶη τοιαδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρὸς τις ἐλθῶν τῶν φίλων

λέγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοῦλυμπίου,

ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδιὰ

λουσάμενα πρὸς· μέλλω γὰρ ἐστιᾶν γάμους·

καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. εἰ δὲ μὴ,

μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πρῶττω κακῶς.---

Επ. νῆ Δία, τάλαιπύρων γέ πραγμάτων ἐρᾶς.

τί δαί σύ;

Πε. τοιούτων ἐρᾶ καὶ γώ.

Επ. τίνων;

Πε. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται,
ὥσπερ ἀδικηθεῖς, παιδὸς ὠραίου πατῆρ·

Καλῶς γ' ἐμοὶ τὸν υἱόν, ὃ Στιλβωνίδην,

εὐρῶν ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον,

οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,

οὐκ ὠρχιπέδησας, ὃν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.---

Επ. ὃ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν οἶων ἐρᾶς.

ἀτὰρ ἔστι γ', ὅποιαν λέγετον, εὐδαίμων πόλις

παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλατταν.

Ευ. οἶμοι, μηδαμῶς

ἡμῖν παρὰ τὴν Θάλατταν, ἢ ἀνακύβεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἔωθεν ἡ Σαλαμινία.

Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι ;

Επ. τί οὐ τὸν Ἥλειον Λέπρεον οἰκίζετον
ἔλθόνθ' ;

Ευ. ὅτιγ' νῆ τοὺς θεοὺς, ὃς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

Επ. ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,
ἵνα χρὴ κατοικεῖν.

Ευ. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος

οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.

οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ' ὃ μετ' ὀρνίθων βίος ;

σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβοῶς.

Επ. οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβὴν·

οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλαντίου.

Ευ. πολλὴν γ' ἀφείλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.

Επ. νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα,

καὶ μύρτα, μήκωνα, καὶ σισύμβρια.

Ευ. ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.

Πε. φεῦ, φεῦ·

ἢ μέγ' ἐνοσῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,

καὶ δύναμιν, ἢ γένοιτ' ἂν, εἰ πίδαοισθ' ἐμοί.

Επ. τί σοι πιδώμεσθ' ;

Πε. ὃ τι πίδασηδε ; πρῶτα μὲν

μὴ περιπέτεσθε πανταχοῖ κεχρηγότες·

ὡς τοῦτ' ἄτιμον τοῦργον ἐστίν. αὐτίκα

EUEL. Hei mihi! nequaquam nobis maritimam urbem memores, ubi apparebit calatorem vehens summo mane Salaminia navis. Græcam vero urbem habesne nobis indicare?

EP. Quidni ad Eleum Lepreum incolendum migratis?

EUEL. Quia, ita me Dii ament, etsi non viderim, abominor tamen Lepreum, Melanthis causa.

EP. Atqui alii utique sunt Locridis Opuntii, ubi commode potest habitari.

EUEL. Equidem vero Opuntius ut fiam, auri talentum non meream. At hæc cum avibus qualis est vita? Istuc enim ut nosti accurate.

EP. Non injucunda degere: quippe ubi primum oportet vivere sine marsupio.

EUEL. Multam sane e vita abstulisti depravationem.

EP. Depascimur autem in hortis alba sesama, myrtique baccas, et papaver, et sisymbria.

EUEL. Vos igitur vivitis recens nuptorum vitam.

PISTH. Heu, heu! profecto magnum video consilium in avium gente, et potentiam, quæ exsistere possit, si mihi obtemperetis.

EP. Quid tibi obtemperemus?

PISTH. Quid mihi obtemperetis? Primum quidem ne circumvoletis quoquo versus ore hiante, quia res est istæc indecora. Quod ut argumento tibi ostendam, en illic apud nos si quis de

inconstantibus illis, quos volitare dicimus, interroget, *Quænam est hæc avis?* Teleas hæc dicet: *Homo est instabilis, immo avis volitans, vaga, nullum unquam momentum in eodem permanens.*

EP. Ita me Bacchus amet, recte ista carpis. Quid igitur iaciamus?

PISTH. Condite unam urbem.

EP. Qualem autem condamus aves urbem?

PISTH. Itane vero? ó sinisterrimum prolocute verbum! despice deorsum.

EP. Enimvero despicio.

PISTH. Adspice nunc sursum.

EP. Adspicio.

PISTH. Circumage collum.

EP. Næ hercle operæ pretium fecero, si collum distorqueam.

PISTH. Vidistine quid?

EP. Nubes equidem et cælum.

PISTH. Nonne hic vero est avium polus?

EP. Polus? quo pacto?

PISTH. Ac si quis diceret, *locus*. Quoniam autem illud circumrotatur, et transit per omnia, propterea vocatur *polus*. Illic autem si urbem condideritis, et septo semel circumdederitis, ex illo polo nominabitur urbs: quo facto hominibus imperabit, uti locustis; ipsos autem deos perimetis fame Melia.

EP. Quidum?

ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἦν ἔργη,
Τίς οὗτος ὄρνις; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·

Ἄνθρωπος ἀστάθμητος, ὄρνις πετόμενος,
ἀτέκμαστος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένων.---
νῆ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾶ ταυταγί.
τί ἂν οὖν ποιῶμεν;

EP.

Πε.

EP.

Πε.

EP.

Πε.

EP.

Πε.

EP.

Πε.

EP.

Πε.

EP.

Πε.

EP.

οἰκίσατε μίαν πόλιν.

ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιδες πόλιν;

ἄληθες, ᾧ σκαιότατον εἰρηκῶς ἔπος;

βλέψον κάτω.

καὶ δὴ βλέπω.

βλέπε νῦν ἄνω.

βλέπω.

περίαγε τὸν τράχηλον.

νῆ Δία,

ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι.

εἶδές τι;

τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.

οὐχ οὗτος οὖν δήπου ἴστιν ὄρνιθων πόλος;

πόλος; τίνα τρόπον;

ὥς τις εἰ λέγοι, τόπος.

ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται

ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος·

ἦν δ' οἰκίσητε τοῦτο, καὶ φεράξῃθ' ἅπαξ,

ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλήσεται πόλις.

ὥστ' ἄρξῃτ' ἀνθρώπων μὲν, ὥσπερ παρνόπων,

τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῶ Μηλίω.

πῶς;

- Πε. ἐν μέσῳ δῆπουθεν ἀήρ ἐς γῆς.
εἶδ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἦν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
ἦν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ,
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ Χάους
τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.
- Επ. ἰοῦ, ἰοῦ.
μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
ὥστ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.
- Πε. τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιο;
Επ. σὺ.
ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς, βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ,
εἰδίδαξα τὴν φωνὴν, ξυνῶν πολλὸν χρόνον.
- Πε. πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας;
Επ. ῥαδίως.
δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,
ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῶν τοῦ φθέγματος
εἰάν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμφ.
- Πε. ᾧ φίλτατ' ὀρνίθων σὺ, μὴ νῦν ἔσταδι·
ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἄγ', ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
ἔσθαινε, κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.
- Επ. ἄγε σύγνομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου·
χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,

PISTH. In medio nimirum situs aër terram hinc disterminat:
tum, sicuti nos, si ire velimus Delphos, Bœotos transitum roga-
mus, similiter quando sacrificabunt homines diis, nisi vectigal
vobis pendant dii, per urbem alienam vestrumque Chaos femo-
rum oblatorum nidorem non transmittetis.

EP. Iou, iou! Terram obtestor, decipulas, nebulas et retia,
haud ego commentum lepidius audivi unquam, adeo ut luben-
ter tecum condere cuperem hanc urbem, si idem visum fuerit
ceteris avibus.

PISTH. Quis igitur eam rem ipsis exponat?

EP. Tute. Ego enim eas, quum barbaræ essent antithac,
edocui humanam vocem, quum longo tempore una fuissem.

PISTH. Quo pacto, quæso, ipsas convocaveris?

EP. Facile. Huc enim extemplo ingressus in fruticetum,
et excitata deinde mea luscinia, advocabimus eas: illæ vero
nostram vocem ubi exaudiverint curriculo adcurrent.

PISTH. Alitum ô tu carissime, ne igitur consistas; sed ob-
secro te, age, quam citissime in fruticetum ingredi, et excita
lusciniam.

EP. Age vitæ mihi consors, desine somni, sacrorumque mo-
dos effunde hymnorum, quos divino ore flebiliter cantas, me-
umque tuumque lacrimabilem Ityn complorans tecelli oris li-

quidis cantibus. Purus procedat per comantes taxos ad Jovis usque sedem sonus, ubi aureo decorus crine Phœbus tuum exaudiens melos, ad tuos elegos responsans, pulsat eburneam citharam, deorumque statuit choros: tum vero ex immortalium ore exit concordans simul divina beatorum acclamatio.

(*Tibia canit intus aliquis.*)

PISTH. Pro Jupiter! ô delectabilem aviculæ vocem! ut mel-
le perfudit universum fruticetum!

EUEL. Heus tu.

PISTH. Quid est?

EUEL. Quid taces?

PISTH. Quid ita?

EUEL. Epops ad cantandum iterum se comparat.

EP. Epopoi, popopo, popoi, popoi. Io, io, ito, ito, ito, ito, ito
huc aliqua sociarum mihi volucrum, quotquot fertiles agrorum
tractus depascimini, infinita genera hordeivorarum, seminaque
legentium gentes celeriter volantes, mollem emittentes vocem;

τὸν ἔμὸν καὶ σὸν πολύδακρυον Ἴτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χώρει
διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἤχῳ
πρὸς Διὸς ἔδρας, ἴν' ὁ χρυσοκόμας
Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις
ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον
φόρμιγγα, θεῶν ἴστησι χορούς·
διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεῖα μακάρων ὀλολυγή.

(αὐλεῖ τις.)

Πε. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τούρνιθίου·
οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὄλην.

Ευ. οὔτος.

Πε. τί ἐστίν;

Ευ. οὐ σιωπήσει;

Πε. τί δαί;

Ευ. ὑποψ μελωδεῖν αὐτὸν παρασκευάζεται.

Επ. ἐποποι, ποποπο, ποποι, ποποι.

ἰῶ, ἰῶ· ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω,

ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων·

ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας

νέμεσθε, φύλα μυρία κριδοτράγων,

σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πετόμενα,

μαλθακὴν ἰέντα γῆρυν·

ὅσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον

ἀμφιτιτυβίζεθ' ὧδε

λεπτόν, ἠδόμενα φωνᾶ·
 τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιδ,
 ὄσα θ' ὕμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισ-
 σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· τὰ τε κατ' ὄρεα,
 τὰ τε κοτινοτράγα, τὰ τε κομαροφάγα·
 ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἑμὴν αὐδάν·
 τριοτὸ, τριοτὸ, τριοτὸ, τοβρίξ.
 ὄσα θ' ἐλείας παρ' αὐλώνας
 τὰς ὄξυστόμους ἐμπίδας
 κάπτεθ'· ὄσα τ' εὐδρόσους τε
 γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶ-
 να τὸν ἐρέεντα Μαραθῶνος·
 ὄρνις τε πτεροποίκιλος
 ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς.
 ὦν τ' ἐπὶ πόντιον αἶθρα θαλάσσης
 φύλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτάται·
 δεῦρ' ἴτε, πεισόμενοι τὰ νεώτερα.
 πάντα γὰρ ἐνθάδε φύλ' ἀθροίζομεν
 οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων.
 ἦκει γὰρ τις ὄρνις πρὸς σέθεν
 καινὸς γνώμην,
 καινῶν τ' ἔργων ἐγχρησθητής.
 ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα.
 δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο.
 Χο. τοροτοροτοροτοροτοροτίγξ.
 κικκαβαῦ, κικκαβαῦ.
 τοροτοροτοροτοροτοροτιλίγξ.
 Πε. ὄρᾶς τιν' ὄρνιν;

quæque in sulcatis agris super glebis cacabatis tam exili sono,
 gaudentes voce. Tio tio tio tio tio tio tio. Et quæcunque
 vestrûm per hortos in hederæ ramis vagamini, quæque per mon-
 tes, et quæ silvestrem depascimini olivam arbutumque; cito ad-
 volate ad meam vocem: trioto trioto trioto tobrix. Quæque pa-
 ludosis in vallibus aculeatos culices devoratis; et quæ roscida
 terræ loca incolitis, pratumque amœnum Marathonis; atque avis
 picta alas attagen, attagen: quarumque super marinos ponti
 fluctus gens cum alcedinibus volat: huc adeste res novas audi-
 turæ. Omnia enim huc genera congregamus longicollium
 alitum. Quippe venit argutus quidam senex, novi inventor
 consili, novarumque rerum auctor. Igitur ite ad conferendos
 sermones cunctæ huc, huc, huc, huc.

CHOR. Torotorotorotorotinx, ciccabau, ciccabau, toroto-
 rotorototilinx.

PISTH. Viden' aliquam avem?

EVEL. Nullam equidem, ita me juvet Apollo; et tamen in-
hians in cœlum suspicio.

PISTH. Frustra ergo, ut videtur, in fruticetum ingressus
Erops sese, tanquam si ovis incubet, abscondit, charadrium
imitatus.

PHÆN. Torotinx, torotinx.

PISTH. At, ô bone, hæcce jam aliqua venit avis.

EVEL. Avis quidem hercle. At quænam illa est? anne vero
pavo?

PISTH. Hic ipse nobis indicabit. Quænam est ista avis?

EP. Hæc non est una illarum familiarium, quas vos videtis
continuo; sed palustris.

PISTH. Papæ! pulchra sane et punicea.

EP. Quippini? Siquidem et nomen ipsi sit Phœnicoptero.

EVEL. Heus tu.

PISTH. Quid clamitas?

EVEL. Alia hæc iterum avis.

PISTH. Edepol næ alia, peregrina, ut videtur, alienamque
hic sedem habens. Quænam hæc est absurda oracula canens
avis monticola?

EP. Nomen huic Medus est.

PISTH. Medus? ô rex Hercules! Quo demum pacto sine
camelo, Medus quum sit, advolavit?

EVEL. Hæc autem alia cristata avis quænam est?

PISTH. Quid tandem istuc portentis est? non itaque tu solus
es Erops, sed et hic alter.

EP. Hic quidem Philoclis est filius ex Eropæ prognati: ego
vero avus ipsi sum paternus; ac si dicas: *Hipponicus Calliæ
filius, et ex Hipponico Callias.*

PISTH. Callias igitur est hic ales. Ut ipsi plumæ defluunt!

EVEL. Scilicet, ut qui generosus sit, a sycophantis depluma-
tur, et femellæ insuper evellunt ipsi pennas.

Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰ μὲν οὐ.
καὶ τοὶ κέχρηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπουν.

Πε. ἄλλως ἄρ' οὐποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην
ἐμβὰς, ἐπῶζε, χαραδρῖδὸν μιμούμενος.

Φο. τοροτίγξ, τοροτίγξ.

Πε. ὦ γὰρ, ἀλλά γ' οὐτοσί καὶ δὴ τις ὄρνις ἔρχεται.

Ευ. νῆ Δί', ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δῆπου ταῶς;

Πε. οὗτος αὐτὸς νῶν φράσει· τίς ἐστίν ὄρνις οὐτοσί;

Επ. οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ', ὧν ὀραῖθ' ὑμεῖς αἰεί·
ἀλλὰ λιμναῖος.

Πε. βαβαί, καλὸς γε καὶ φοινικιοῦς.

Επ. εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ Φοινικόπτερος.

Ευ. οὗτος, ὦ σέ τοι.

Πε. τί βωστρεῖς;

Ευ. ἕτερος ὄρνις οὐτοσί.

Πε. νῆ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἐξεδρον χώραν ἔχων.

τίς ποτ' ἐστ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;

Επ. ὄνομα τούτω Μῆδος ἐστίν.

Πε. Μῆδος; ὦ νὰξ Ἡράκλεις.

εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὧν ἐπέπτετο;

Ευ. ἕτερος αὐ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὐτοσί.

Πε. τί τὸ τέρας τῆτι ποτ' ἐστίν; ἐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ;
ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος;

Επ. ἀλλ' ἐστίν μὲν οὗτος Φιλοκλέους,

ἐξ' Εποπος· ἐγὼ δὲ τούτου πάππος· ὡσπερ εἰ λέγοις,

Ἴππόνικος Καλλίου, καὶ Ἴππονίκου Καλλίας.

Πε. Καλλίας ἄρ' οὗτος οὐρνις ἐστίν· ὡς πετεροῖρεῖ.

Ευ. ἄτε γὰρ ὧν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται,

- αἱ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.
 Πε. ὦ Πόσειδον, ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς ὄρνις οὐτοσί.
 τίς ὀνομάζεταιί ποθ' οὗτος ;
 Επ. οὐτοσί καταφαγαῖς.
 Πε. ἔστι γὰρ καταφαγαῖς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος ;
 πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός γ' ᾶν, οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον ;
 ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἢ λόφωσις ἢ τῶν ὀρνέων ;
 ἢ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον ;
 Ευ. ὥσπερ οἱ Κάρες μὲν οὖν
 ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὦ γὰρ Δ', ἀσφαλείας οὐνεκα.
 Πε. ὦ Πόσειδον, οὐχ ὄραξ ὅσον ξυνείλεκται κακὸν
 ὀρνέων ;
 Ευ. ὦ νᾶξ Ἀπολλων, τοῦ νέφους. ἰού, ἰού.
 οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.
 Πε. οὐτοσί πέρδιξ· ἐκείνοσί γε, νῆ Δ', ἀτταγαῖς·
 οὐτοσί δὲ πηνέλοψ· ἐκείνοσί δέ γ' ἀλκυών.
 Ευ. τίς γὰρ ἔσθ' οὐπίσθην αὐτῆς ;
 Πε. ὅς τις ἐστὶ ; κειρύλος.
 Ευ. κειρύλος γὰρ ἐστὶν ὄρνις ;
 Πε. οὐ γὰρ ἐστὶ Σποργίλος ;
 χ' αὐτῆί γε γλαυξ.
 Ευ. τί φῆς ; τίς γλαῦκ' Ἀθήνας ἦγαγε ;
 Πε. κίττα, τρυγῶν, κορυδὸς, ἐλεᾶς, ὑποδυμῖς, περιστερά,
 νέρτος, ἰέραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπες, κεβλήπυρις,
 πορφυρίς, κέερχνη, κολυμβίς, ἀμπελίς, φήνη, δρύουψ.
 Ευ. ἰού, ἰού, τῶν ὀρνέων·
 ἰού, ἰού, τῶν κοψίχων.
 τίνα τόπον ἄρα νέμεται ;

PISTH. O Neptune ! eccum alium denuo versicoloreem illum alitem. Quo vero nomine censetur iste ?

EP. Hic est Catophagas.

PISTH. Num vero Catophagas alius est atque Cleonymus ? qui autem potis est, ut, Cleonymus quum sit, non abjecerit cristam ? At vero quid sibi volunt isti avium apices ? an diaulum cursuri venerunt ?

EUEL. Scilicet, ut Cares, ὁ bone, in collium apicibus incolunt, securitatis ergo.

PISTH. O Neptune ! nonne vides quantum sit congregatum malum avium ?

EUEL. Apollo rex, quæ nubes ! Iou, iou ! præ volantum multitudinem ne introitum quidem licet amplius conspicari.

PISTH. Hic perdix est ; iste vero, ita me Jupiter amet, attagen ; hic autem penelops, et iste alcedo.

EUEL. Ecquis vero ille est pone alcedonem ?

PISTH. Quis ille sit ? cerylus.

EUEL. Num igitur cerylus est ales ?

PISTH. Quippini ? an non et Sporgilus ? hæc vero noctua est.

EUEL. Quid ais ? quis noctuam Athenas deportavit ?

PISTH. Pica, turtur, alauda, eleas, hypothymis, columba, nertus, accipiter, palumbus, cuculus, erythropus, ceblepyris, porphyris, strix, urinatrix, ampelis, ossifraga, picus.

EUEL. Iou, iou, quantum avium ! Iou, iou, quantum mularum ! ut pipiunt et cursitant perstreptentes ! numquid nobis

minitantur? vae mihi! utique ora pandunt, atque in me respiciunt et te.

ΠΙΣΤΗ. Id quidem et mihi videtur.

CHOR. Ποροποροποροποποι. Ubinam est qui me vocavit? quo tandem in loco degit?

ΕΡ. Hic jampridem adsum, neque amicos desero.

CHOR. Τιτιτιτιμπrou. Quem itaque tandem amicum sermonem mihi adferens?

ΕΡ. Popularem, tutum, justum, jucundum, conducibilem. Duo enim viri subtilis ingeni huc advenerunt ad me.

CHOR. Ubi? qua ratione? quid inquis?

ΕΡ. Ab hominibus aio advenisse huc duos senes: secum autem habentes veniunt stipitem rei prodigialis.

CHOR. O tu, qui maximum commisisti flagitium, ex quo equidem natus sum et eductus, quid dicis?

ΕΡ. Quod tibi memoro, ne id tibi adhuc terrorem incutiat.

CHOR. Quid mihi fecisti?

ΕΡ. Viros admisi amantes hujus consorti.

CHOR. Tunc istuc fecisti facinus?

ΕΡ. Idque etiam fecisse gaudeo.

CHOR. Et jam nunc ubinam sunt?

ΕΡ. Apud nos, si quidem apud vos ego sim.

CHOR. Hei, hei! proditi sumus, et infanda perpepsi. Qui enim amicus erat, et in iisdem pariter nobiscum pascebatur

οἷα πιπιίζουσι, καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
ἄρ' ἀπειλοῦσιν γε νῦν; οἴμοι, κελίναςιν γέ τοι
καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ καμῆ.

Πε. τούτο μὲν καί μοι δοκεῖ.

Χο. ποποποποποποποπαοί.

ποῦ μ' ἄρ' ὅς ἐκάλεσε;

τίνα τόπον ἄρα νέμεται;

Επ. οὔτοςι πάλαι πάρειμι, κοῦκ ἀποστατῶ φίλων.

Χο. τιτιτιτιτιμπρού.

τίνα λόγον ἄρα ποτὲ

πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων;

Επ. κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἠδὺν, ἀφελήσιμον.

ἄνδρες γὰρ λεπτὰ λογιστὰ δεῦρ' ἀφίχθαι ὡς ἐμῆ.

Χο. ποῦ; παῖ; πῶς φῆς;

Επ. φῆμ' ἀπ' ἀνδρώπων ἀφίχθαι δεῦρο πρεσβύτα δύο.

ἦκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.

Χο. ὦ μέγιστον ἐξαμαρτῶν, ἐξότου τράφην ἐγώ,

πῶς λέγεις;

Επ. μήπω φοβηθῆς τὸν λόγον.

Χο. τί μ' εἰργάσω;

Επ. ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας.

Χο. καὶ δέδρακας τοῦτο τοῦργον;

Επ. καὶ δεδρακῶς γ' ἦδομαι.

Χο. καί στὸν ἦδη ποῦ;

Επ. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ.

Χο. ἔα, ἔα.

προδεδομέθ', ἀνόσιά τ' ἐπάδομεν.

ὅς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' ἡμῖν

ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν,
 παρέβη μὲν θεσμούς ἀρχαίους,
 παρέβη δ' ὄρκους ὀρνίθων·
 εἰς δὲ δόλον ἐκάλεσεν, παρέβαλέν τ' ἐμὲ παρὰ
 γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότου γ' ἐγένετ', ἐπ' ἐμοὶ
 πολέμιόν γ' ἐτρέαφη.
 ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος λόγος·
 τῷ δὲ πρὸς σὺτα δοκεῖ μοι τῷδε δοῦναι τὴν δίκην,
 διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν.

- Πε. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.
 Ευ. αἴτιος μέντοι σὺ νῶν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος.
 ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκείθεν ἦγες;
 Πε. ἴν' ἀκολουθοῖς ἐμοί.
 Ευ. ἵνα μὲν οὖν κλάοιμι μεγάλα.
 Πε. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων
 κάρτα.
 Ευ. πῶς;
 Πε. κλαυσεῖ γὰρ, ἣν ἀπαξ γε τὼ φθαμλω ἄκοπῆς.
 Χο. ἰὼ, ἰὼ.
 ἔπαγ', ἐπιθ', ἐπίφερε πολέμιον
 ὄρμᾶν φονίαν, πτέρυγά τε πάντα
 ἐπίβαλε, περὶ τε κύκλωσαι·
 ὡς δεῖ τῷδ' οἰμώζειν ἄμφω
 καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν.
 οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νέφος αἰθέριον,
 οὔτε πολὺν πέλαιγός ἐστιν, ὃ τι δέξεται
 τῷδ' ἀποφυγόντε με.
 ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τῷδε τίλλειν καὶ δάκνειν.

campis apud nos, transgressus est instituta vetera, violavitque sacramenta avium, et in dolum me devocavit, insidiisque exposuit generis impii, quod, ex quo fuit natum, ad gerendas mecum inimicitias increvit. De hoc autem postmodum alite videbimus: hos vero senes æquum mihi videtur nunc dare pœnas, et dilacerari a nobis.

PISTH. Ut igitur periiimus!

EUCL. Causa tu quidem nobis es istorum malorum sola. Quam enim ob rem me inde abducti?

PISTH. Ut me sequeris.

EUCL. Ut equidem potius maximopere plorem.

PISTH. Ea sane in re deliras valde.

EUCL. Quidum?

PISTH. Plorabis scilicet, si semel oculi tibi fuerint excisi.

CHOR. Io, io, irruë, fac hostilem impetum et letalem, alasque simulingere, et circumcinge viros hos: nam utrosque plorare oportet, rostroque præbere meo escam. Nullus etenim mons umbrosus, neque nubes ætheria, neque canum est mare, quod excipiat istos me effugientes. Sed ne nunc cunctemur illos vellicare et mordere. Ubinam est ordinum ductor? inducat dextrum cornu.

- EUCL.** Hoc ipsum illud est. Quo fugiam infelix?
- PISTH.** At tu, non permanebis?
- EUCL.** Utin' ab istis differar?
- PISTH.** At enim quomodo istos te cogitas effugere posse?
- EUCL.** Nescio quo pacto.
- PISTH.** At ego profecto tibi dicam, nobis pugnandum esse manentibus, et has capiendas esse ollas.
- EUCL.** Quid autem olla nobis proderit?
- PISTH.** Tum quidem noctua nos non invadet.
- EUCL.** Quid autem istis aduncos ungues habentibus faciam?
- PISTH.** Vericulum ocius arripe, atque ita erectum tibi prætende.
- EUCL.** Oculis vero quidnam?
- PISTH.** Illis acetabulum inde sumtum adpone, aut catinum.
- EUCL.** O sapientissime, bene sane illud adinvenisti et imperatorie: tu vero jam Niciam exsuperas machinationibus callidis.
- CHOR.** Eleleleu, procede, demitte rostrum; cunctari non decet. Trahe, velle, feri, percute, primamque ollam confringe.
- EP.** Dicite mihi, quam tandem ob causam, omnium pessimæ beluarum, perdetis, nullam passi injuriam, hos viros, et distrahetis, qui meæ conjugis cognati sunt et tribules.
- CHOR.** Quid enim his magis parcemus, quam lupis? aut quos alios puniemur, qui nobis adhuc inimiciores sint?
- EP.** At si natura quidem sunt inimici, animo tamen amici sunt, atque huc etiam veniunt, ut utile quid vos edoceant.
- CHOR.** Quo tandem hi modo utile quid nos edocere queant, aut ostendere, qui avis jam meis exstiterint hostes?

- ποῦ ὄσθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.
- Eu.** τοῦτ' ἐκείνο· σοῖ φύγω δύστηνος;
- Πε.** οὔτος, οὐ μενεῖς;
- Eu.** ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ;
- Πε.** πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν;
- Eu.** οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν.
- Πε.** ἀλλ' ἐγὼ τοι σοὶ λέγω, ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρωῶν.
- Eu.** τί δὲ χύτρα νῶ γ' ὠφελήσει;
- Πε.** Γλαῦξ μὲν οὐ πρόσεισι νῶν.
- Eu.** τοῖς δὲ γαμφώνυξι τοῖσδε;
- Πε.** τὸν ὀβελίσκον ἀρπάσας, εἶτα πατάπηξον πρὸς αὐτόν.
- Eu.** τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί;
- Πε.** ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβάν, ἢ τρυβλίον.
- Eu.** ὦ σοφώτατ', εὖ γ' ἀνεῦρες αὐτὸ, καὶ στρατηγικῶς ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.
- Χο.** ἐλελελεῦ· χῶρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ἔλκε, τίλλε, παῖε, δαίρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν.
- Επ.** εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων, ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι, τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα;
- Χο.** φεισόμεσθα γάρ τι τῶνδε μάλλον ἡμεῖς, ἢ λύκων; ἢ τίνας τισαίμεθ' ἄλλους τῶνδ' ἂν ἐχθρίους ἔτι;
- Επ.** εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροὶ, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι, καὶ διδάξοντές τι δεῦρ' ἤκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον.
- Χο.** πῶς δ' ἂν οἶδ' ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε,

- ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς ;
Επ. ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
 ἢ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
 οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'. ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν.
 αὐτίχ' αἰπότητες παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν, κοῦ φίλων,
 ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχην, ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
 τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.
Χο. ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
 χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἂν τις κατὰ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.
Πε. οἶδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν. ἀναγ' ἐπὶ σκέλος.
Επ. καὶ δίκαιόν γ' ἐστὶ, κῆμοι δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.
Χο. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοὶ πω προᾶγμ' ἠναντιώμεθα.
Πε. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμῖν· ὥστε τὴν χύτραν
 τῶ τε τρυβλίῳ καθίει·
 καὶ τὸ δόρυ χρῆ, τὸν ὀβελίσκον,
 περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς
 τῶν ὀπλων ἐντὸς, παρ' αὐτὴν
 τὴν χύτραν, ἄκραν ὀρῶντας
 ἐγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῶν.
Ευ. ἔτεόν· ἦν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν,
 κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς ;
Πε. ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νῶ.
 δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
 φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγούς,
 μαχομένῳ τοῖς πολεμίοισιν
 ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.
Χο. ἀπαγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταυτὸν,
 καὶ τὸν θυμὸν κατάδου κύψας

EP. Sed ab inimicis sane multa discunt sapientes. Cautio enim omnia conservat : ab amico autem illam non discas : at hostis cautos esse nos coëgit. Primum enim civitates ab hominibus didicerunt hostibus, non amicis, exstruere alta moenia, et naves habere longas : istuc autem repertum servat liberos, familiam, rem.

CHOR. Atqui, uti nobis videtur, sermones primum audire utile est : discat enim quis et ab inimicis sapiens quiddam.

PISTH. Hi vero iram remittere videntur : retro parumper cede.

EP. Illud vero justum est ; mihi que hanc vos gratiam facere decet.

CHOR. Et sane in nulla alia unquam tibi re contrarii fuimus.

PISTH. Magis pacem agunt nobiscum : quapropter ollam et catinos humi depone : et hastam oportet, hoc inquam verum, nos deambulare tenentes intra castra, ad ipsam ollam, extremam eam respicientes e propinquo. Nequaquam enim nobis fugiendum est.

EUEL. Vera loqueris : si tamen occubuerimus, ubi terrarum sepeliemur ?

PISTH. Ceramicus nos excipiet. Ut enim publice condamur, Prætoribus dicemus, nos cum hostibus depugnantes cecidisse ad Orneas.

CHOR. Recipe te iterum in ordines, eodem unde abieras, animumque depone pronus juxta iram, tanquam gravis armatu-

ræ miles : istosque percontemur, quinam sint, et unde venerint, et quid consili gerant. Hem ! Epops, te voco.

EP. Cujus autem rei cupidus audiendæ me vocas ?

CHOR. Quinam hi sunt et unde ?

EP. Hospites e sapiente Græcia.

CHOR. Quænam eos tandem fors induxit, ad aves uti venirent ?

EP. Cupido vitæ vestræ atque consuetudinis, tuique, tecumque habitandi, et usque una degendi.

CHOR. Quid ais ? quidnam enimvero dicunt ?

EP. Incrediblem et hactenus inaudita.

CHOR. Videtne commodi aliquid, quod sibi ex hac habitatione contingat, quoque confidat, si nobiscum sit, se hostem superare, aut amicis prodesse posse ?

EP. Magnam aliquam prædicat felicitatem, inenarrabilem et incredibilem ; hæc omnia scilicet esse tua, quæque hîc atque illic sunt, quæque horum spectant, argumentis adstruit.

CHOR. Satin' sanus est ?

EP. Difficile dictu, quam sit prudens.

CHOR. Sapatne ei pectus ?

παρὰ τὴν ὄργην, ὥσπερ ὀπλίτης·
καίνα πυθᾶ μέλι τούσδε, τίνες ποτὲ,

καὶ πόθεν ἔμολον,
καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν.

ἰὼ Ἐποψ, σέ τοι καλῶ.

καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων ;

τίνες ποθ' οἶδε, καὶ πόθεν ;

ξείνω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.

Χο. τύχη δὲ ποῖα κομίζει

ποτ' αὐτῶ πρὸς ὄρνις ἐλθεῖν.

Επ. ἔρωσ βίου, διαίτης τε,

καὶ σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι,

καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.

Χο. τί φῆς ;

λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους ;

ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.

Επ. ὄρᾳ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,

ὅτῳ σέποιθέ, μοι ξυνῶν,

κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ

φίλοισιν ἀφελεῖν ἔχειν ;

Επ. λέγει μέγα τι ὄλθον, οὔ-

τε λεκτὸν, οὔτε πιστόν· ὡς

σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ

τὸ τῆδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ

τὸ δεῦρο προσβιβά λέγων.

Χο. πότερα μαινόμενος ;

Επ. ἀφατον ὡς φρόνιμος.

Χο. ἔνι σοφόν τι φρενί ;

- Επ. πυκνότατον κίναδος,
σόφισμα κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὄλον.
- Χο. λέγειν κέλευέ μοι, λέγειν.
κλύων γάρ, ὦν σύ μοι λέγεις
λόγων, ἀνεπτέρωμαι.
- Επ. ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν αὖ πάλιν
ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχη' γαθῆ
εἰς τὸν ἵπνον εἴσω, πηλοῖον τοῦ πιστάτου.
σὺ δὲ τούσδ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγὼ,
φράσον, δίδαξον.
- Πε. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ,
ἦν μὴ διάθωνταί γ' οἷδε διαθήκην ἐμοὶ,
ἦνπερ ὁ πείδηκος τῆ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιὸς, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ,
μήτ' ὀρχίπεδ' ἔλκειν, μήτ' ὀρύττειν---
- Χο. οὐ τί σου
τὸν . . . ; οὐδαμῶς.
- Πε. οὐκ· ἀλλὰ τὸ φθαλμῶ λέγω.
- Χο. διατίθεμαι ἄγωγε.
- Πε. κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.
- Χο. ὕμνουμ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.
- Πε. ἔσται ταυταγί.
- Χο. εἰ δὲ παραβαίην, ἐνὶ κριτῆ νικᾶν μόνον.
- Κη. ἀκούετε λεῶ· τοὺς ὀπλίτας νυνμενὶ
ἀνελομένους θῶπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε,
σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράψωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.
- Χο. δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον

ΕΡ. Est callidissima vulpes, ipsa astutia, prompti consili, sub-
actus, versutus totus.

CHOR. Dicere ipsum, dicere ad me jube. Auditis enim,
quos mihi narras, sermonibus, in spem erigor.

ΕΡ. Agite vero vos ambo, omnem illam armaturam sumite
rursus, et, quod felix faustumque sit, suspendite in camino
intus prope epistatem : tu vero ea, puorum causa hosce con-
vocavi, edisserere atque expone.

ΠΙΣΤΗ. Haud equidem hercle, nisi illi mecum tale pacis-
cantur pactum, quale simius ille ensium faber cum sua pepigit
uxore, ut neque illi me commordeant, neque testiculis trahant,
neque fodicent---

ΕΡ. Illumne metuis? intelligis. Nequaquam.

ΠΙΣΤΗ. Non hunc, sed oculos dico.

CHOR. Spondeo equidem.

ΠΙΣΤΗ. Jurejurando igitur hæc mihi confirma.

CHOR. Ita istis omnibus vincam iudicibus, et his cunctis
spectatoribus.

ΠΙΣΤΗ. Eveniet hoc quidem.

CHOR. Sin fefellerō, ut uno tantum iudice vincam.

ΠΡÆC. Audite populi: gravis armaturæ nunc quidem
milites sumtis armis revertantur domum: nos autem conside-
remus, quæ sint nobis in tabulis præscribenda.

CHOR. Subdolum quidem semper et vafrum omni modo

natus est homo: at tu tamen eloquere. Fors enim commodum aliquid in medium protuleris, quod mihi excogitaveris, aut potestatem quandam majorem, quæ præterierit me imprudentem: tu autem illud perspicis. In commune, quæso, consule: quodcumque enim mihi bonum conciliaris, illud erit commune. Sed cujuscunque rei causa huc venire animum inducti, confidenter eloquere: neququam enim pacta, antequam quid velis acceptum fuerit, violaverimus.

PISTH. Edepol næ dicere gestio; dudumque mihi macerata est una oratio, quam porro subigere nihil vetat. Puer, affer corollam: ad manus aquam ocus quis ministret.

EVEL. Cœnaturine sumus, aut quid?

PISTH. Haud sanequam: sed dicere quæro jampridem magnam aliquam rem et pinguem, quæ istorum emolliat animos. Adeo vestri causa percrucior, qui, quum antea reges essetis—

CHOR. Nos reges? cujus?

PISTH. Vos inquam, omnium quæcunque sunt, mei primum, hujusce, et Jovis ipsius; quippe qui antiquiores prioresque existitistis Saturno et Titanibus et Terra.

CHOR. Et Terra?

πέφυκεν ἄνθρωπος. σὺ δ' ὄμωσ λέγε μοι.

τάχα γὰρ τύχοις ἂν
χρηστὸν ἐξειπὼν, ὃ τι μοι παρορᾷς, ἢ
δύναμιν τινα μείζω

παρὰ λειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς
ἀξυνέτου· σὺ δὲ τοῦθ' ὀρᾷς. λέγ' εἰς κοινόν.

ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι

ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται.

ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περπράγματι τὴν σὴν ἤκεις γνώμην ἀναπέισας,
λέγε θαρρῆσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραδῶμεν.

Πεισθέταιρος.

καὶ μὴν ὄργῳ, νῆ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λόγος εἰς μοι,
ὄν διαμάπτειν οὐ κωλύει. φέρε παῖ στέφανον· καταχεῖσθαι
κατὰ χειρὸς ὕδαρ φερέτω ταχύ τις.

Εὐελπίδης.

δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ τί;

Πεισθέταιρος.

μὰ Δί', ἀλλὰ λέγειν ζηλιῶ τι πάλαι μέγα, καὶ λαβρινὸν ἔπος τι,
ὃ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχὴν. οὕτως ὑμῶν ὑπεραργῶ,
οἳ τινες ὄντες πρότερον βασιλῆς ---

Χορός.

ἡμεῖς βασιλῆς; τίνας;

Πεισθέταιρος.

ὑμεῖς,
πάντων ὀπόσ' ἐσίν, ἐμῶ προῶτον, τουδὶ, καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ.
ἀρχαιότεροι πρότεροί τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,
καὶ γῆς.

Χορός.

καὶ γῆς;

Πεισθέταιρος.

νῆ τὸν Ἀπόλλω.

Χορός.

τουτί, μὰ Δί, οὐκ ἐπεύσμην.

Πεισθέταιρος.

ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, καὶ πολυπράγμων, ἐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
προλιέραν τῆς γῆς· καὶ πειλανόσω τὸν παλῆρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
γῆν δ' ἔκ εἶναι· τὸν δὲ προκειῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀπορῆσαι
ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορούξαι.

Εὐελπίδης.

ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κείται τεθνεῶς Κεφαλήσιν.

Ἔποψ.

οὐκοῦν δῆτ', εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,
ὡς πρῆστυάτων ὄντων, αὐτῶν ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασιλεία.

Εὐελπίδης.

νῆ τὸν Ἀπόλλω· πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν σε τοιοπῶν
ὡς οὐ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ.

Πεισθέταιρος.

ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἤρχον τὸ παλαιόν,
ἀλλ' ὄρνιθες, καὶ βασίλειον, πῶλλ' ἐς τεκμήρια τούτων.
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν, ὡς ἐτυράννει,
ἤρχέ τε Περσῶν, πρώτων πάντων, Δαρείω καὶ Μεγαβύζῃ·
ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης.

Εὐελπίδης.

διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔρχων καὶ νῦν, ὡς περ Βασιλεὺς ὁ Μέγας, διαβάσκει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβάσιαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν.

Πεισθέταιρος.

ἔτω δ' ἰσχυρέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς, ὡς ἔτι καὶ νῦν,

PISTH. Ita hercle.

CHOR. De istoc, ita me Jupiter amet, nihil inaudiveram.

PISTH. Indoctis nimirum es moribus, atque incuriosus, ne-
que Æsopum trivisti, qui dicit alaudam avem ante omnia pri-
mum exstitisse, ipsa Terra priorem: deinde morbo patrem
ejus fuisse exstinctum, quum Terra nondum esset: illum au-
tem jacuisse insepultum ad quintum usque diem: illam vero
consili expertem præ ineluctabili rei difficultate, patrem suum
in capite contumulasse.

EUEL. Pater itaque alaudæ nunc conditus est post mortem
in Cephalis.

EP. Nonne itaque, si Terra priores, prioresque diis ex-
stiterint, ad eos, utpote antiquissimos, juste pertinebit reg-
num?

EUEL. Ita hercle: quapropter valde in posterum oportet te
rostrum alere. Non enim facile Jupiter sceptrum restituet
pico.

PISTH. De diis sane, eos in homines non habuisse imperium
antiquitus, sed illud penes aves fuisse, eosque regnasse, multa
sunt indicio. Ac primum quidem, ut inde ordiar, vobis os-
tendam gallum regno potitum fuisse, Persisque imperasse ante
omnes, Dariumque et Megabyzum: quapropter nominatur
adhucdum Persicus ales, ex eo imperio.

EUEL. Ideo videlicet nunc etiam, uti Magnus Rex, graviter
incedit, tiaram in capite gerens, solus alitum, rectam.

PISTH. Tantum autem potuit, tantaque ejus tum fuit imperi

magnitudo et dignitas, ut ad hoc usque tempus, propter potestatem, quam tunc olim obtinuit, quando solummodo diluculo cantaverit, exsiliant omnes ad opus, ærarii, figuli, coriarii, sutores, balnearii, farinæ venditores, clypeorum lyrarumque confectores, et calceis in tenebris indutis ad res suas properent.

EUCL. Illud quidem ex me quære: lænam enim perdidisti miser e Phrygia mollique lana, istius opera. Ad nominalia enim aliquando pueri celebranda vocatus comptabam in urbe, atque jam obdormiebam: priusquam vero desiissent ceteri bibere, gallus iste cecinit: ego autem diluculum esse ratus Alimuntem discessi: et vix processeram extra murum, atque grassator clava mihi dorsum percussit: tum ego procido, jamque opem imploraturus eram; is me interea veste spoliavit.

PISTH. Miluus itidem Græcis tunc imperitavit, regnoque potitus est.

EP. Græcis?

PISTH. Et primus ille, quum regnum obtineret, docuit in genua procumbere, conspectis miluis.

EUCL. Ita me Bacchus amet, ego quum forte aliquando miluum vidissem, ad terram me demisi, quumque supinus jacerem hiante ore, obolum deglutivi, vacuumque ære sacculum domum retuli.

PISTH. Ægypti autem totiusque Phœniciaæ cuculus erat rex, et quum cuculus cecinisset *coccu*, universi tum Phœnices frumenta et hordeum in arvis demetere solebant.

EUCL. Non temere ergo istuc proverbio jactatur: *Coccu*, *recutiti in agros*.

ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τὸτ' ἐκείνης, ὅποταν μόνον ὄρθηριον ἄσῃ, ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔρλον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι, σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφίταμοιβοὶ, τورνευτασπιδολυροπηγοί, οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ.

Εὐελπίδης.

ἔμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.

χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μόχθηρος Φρυγίων ἐρίων διὰ τοῦτον. ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεῖς, ὑπέπινον ἐν ἄστει, κἄρτι καθεῦδον· καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἄρ' ἤσε· κἀγὼ νομίσασα ὄρθηρον, ἐχώρουν Ἀλιμουναῖδε, κἄρτι προκύπλω ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παῖει ῥοπάλω με τὸ νῶτον· κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε δοιμάτιόν μου.

Πεισθέταιρος.

ἰκτινος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἤρχεν τότε, κἀβασίλευε.

Ἐποψ.

τῶν Ἑλλήνων;

Πεισθέταιρος.

καὶ κατέδειξεν πρῶτος γ' αὐτος βασιλεύων προκυλινθεῖσθαι τοῖς ἰκτινοῖς.

Εὐελπίδης.

νῆ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' οὖν

ἐκυλινδούμην ἰκτινον ἰδὼν· κἄθ' ὑπτίος ἂν ἀναχάσκων, ὄβολον καλεβρόχθισα· κἄτα κενὸν τὸν Δύλακον οἴκαδ' ἀφεῖλκον.

Πεισθέταιρος.

Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν. χυπόθ' ὁ κόκκυξ εἶποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοινίκες ἄπαντες τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

Εὐελπίδης.

τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοῦπος ἀληθῶς· ΚΟΚΚΥ, ΨΩΛΟΙ ΠΕΔΙΟΝΔΕ.

Πεισθέταιρος.

ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχήν, ὥστ' εἴ τις καὶ βασιλεύοι
ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων, Ἀγαμέμνων, ἢ Μενέλαος,
ἐπὶ τῶν σκῆπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ τι δωροδοκοίη.

Εὐελπίδης.

τοῦτ' οἶνον οὐκ ἤδη γὰρ καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
ὅπότ' ἐξέλθοι Πριάμῳ τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγωδοῖς·
ὁ δ' ἄρ' ἐστήκει τὸν Λυσικράτη τηρῶν, ὅ τι δωροδοκοίη.

Πεισθέταιρος.

ὁ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
αἰετὸν ὄρνιν ἐστήκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὦν·
ἢ δ' αὖ θυγάτηρ, γλαῦχ' ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ Δεράπων,
ἰέρακα.

Εὐελπίδης.

[ἔχουσιν;

νῆ τὴν Δήμητρί, εἶ ταῦτα λέσεις. τίνος οὖνεκα ταῦτ' ἄρ'

Πεισθέταιρος.

ἴν', ὅταν θύων τις, ἔπειτ' αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστὶ,
τὰ σπλάγχνα διδῶ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα
λάβωσιν.

ᾧ μιν τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεόν· ἀλλ' ὄρνιδας ἅπαντες.
Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὀμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾶτι.
οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἀγίους τ' ἐνόμιζον·

νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, Μανᾶς.

ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους,

βάλλουσ' ὑμᾶς, καὶ τοῖς ἱεροῖς.

πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὄρνιθουτῆς

ἴστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,

PISTH. Tantam autem obtinuerunt imperi potestatem, ut si
quis etiam regnaret in Græcorum urbibus Agamemnon aut
Menelaus, super sceptris considerat avis, particeps eorum, quæ
ille acciperet dona.

EUEL. Id equidem ignoraveram; atque adeo mirari subibat,
siquando in tragœdia prodiret Priamus aliquis avem tenens,
quæ erecta in summo sceptro Lysicratem observaret, quibus-
nam ille muneribus corrumpetur.

PISTH. Quod autem omnium maxime mirandum est; Jupiter
ille, qui nunc regnat, aquilam avem gerit in capite, ut qui rex
sit; ejusque filia, noctuam: Apollo vero, tanquam famulus,
accipitrem.

EUEL. Cererem obtestor, ut istæ recte fabularis. At vero
quamnam ob causam ista habent?

PISTH. Ut, quum quis sacrificat, ipsisque in manus, ut
sacrorum est ritus, exta deponit, ipsæ ante Jovem exta acci-
pant. Neque tunc hominum ullus per deum quempiam
jurabat, sed per aves universi: et adhuc dum Lampon per
anserem jurat, quum decipit aliquem: tanto opere vos omnes
antehac venerabiles et sanctos habuerunt: nunc autem man-
cipia, fatuos et servulos viles. Jamque adeo vos in templis
etiam tanquam furiosos feriunt: nemo non ut vos capiat au-
ceps ponit laqueos, tendiculas, virgas, septa, nebulas, retia,

pedicas; deinde vos captos vendunt universos: emtores vero manibus imum vobis ventrem contrectant: neque tantum, quandoquidem ista facere videtur, vos assatos adponunt, sed comminutum radula caseum, oleum, silphium, acetum adjiciunt; istisque simul intritis, jusculum aliud dulce et pingue conficiunt, illudque calidum in vos ipsos effundunt, tanquam si morticinæ carnes essetis.

CHOR. Longe vero, longe acerbissimam orationem appostasti, mi homo, ut deplorem patrum meorum ignaviam, qui istos a majoribus traditos honores ad meam usque ætatem non propagarint, sed aboleri siverint. Tu vero, deo mihi propitio, et peropportune advenisti mihi servator. Tibi enim commissis pullisque meis et memetipso, secure degam. Sed quid facere expediat, tu nos nunc præsens edoce: nam vivere nos certe indignum est, nisi redipiscamur quovis pacto regnum nostrum.

PISTH. Et primum itaque moneo, una ut avium sit urbs: deinde ut omnis aër circum, atque universum hocce intervallum commœniatur magnis lateribus coctilibus, uti Babylon.

EP. O Cebrione et Porphyrio, quam terribilem urbem!

ἔρηκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀδρόους.
οἱ δ' ἀνοῦνται βλιμάζοντες·
κοῦδ' οὔν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾶν,
ὄπτησάμενοι παρθέθενθ' ὑμᾶς,
ἀλλ' ἐπικνωσιν τυρὸν, ἔλαιον,
σίλφιον, ὄξος, καὶ τριψαντες
κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν,
κᾶπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων.

Χο. πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους
ἤνεγκας, ἄνθρωφ'· ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν
πατέρων κάκην, οἶ,
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων,
ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν.
σύ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατὰ
συντυχίαν ἀγαθὴν ἦκεις ἐμοὶ σωτήρ.
ἀναθεὶς γὰρ ἐγὼ σοὶ
τὰ νεόττια, κᾶμαυτὸν, οἰκήσω δὴ.

ἀλλὰ τί χρεὴ δρᾶν, σὺ δίδασκει παρών· ὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

Πεισοθέταιρος.

καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι·
κᾶπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλω, καὶ πᾶν τετὶ τὸ μεταξὺ,
περιτειχίζειν μεγάλας πλίνθοις ὄπταις, ὥσπερ Βαβυλώνα.

Ἔποψ.

ὦ Κεβριόνη, καὶ Πορφυρίαν, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα.

Πεισθέταιρος.

κα̅πειδὰν τοῦτ' ἐπανεστήκη, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν.
 κα̅ν μὲν μὴ Φῆ, μηδ' ἐβελήσῃ, μηδ' εὐθύς γνωσιμαχίῃσῃ,
 ἱερὸν πολεμὸν προῦδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
 διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
 ὡσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
 καὶ τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας· ἦν περ δ' ἐπίλωσ', ἐπιβάλλειν
 σφραγίδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
 τοῖς δ' ἀνδρώποισι ὄρνιν ἔτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
 ὡς ὄρνιθων βασιλευόντων, θύειν ὄρνισι τολοιπόν·
 κα̅πειτα θεοῖς ὕσερον αὐθις. προσνεύμασθαι δὲ περπόντως
 τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὄρνιθων, ὅς ἂν ἀρμόζῃ καθ' ἕκαστον.
 ἦν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·
 ἦν δὲ Ποσειδῶνι τις οἶν θύῃ, νήττη πυρούς καταγαίξειν·
 ἦν δ' Ἡρακλείῃ τις βοῦν, λάρω ναστούς θύειν μελιτούττας·
 κα̅ν Δί' θύῃ βασιλεῖ κριόν, βασιλεὺς ἔστ' ὄρχίλος ὄρνις,
 ᾧ προτέρω δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέεφον ἐνόρχην σφαγιαῖζειν.

Εὐελπίδης.

ἦσθεν σέεφω σφαγιαζομένω. βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

Ἔποψ.

καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἀνθρώποι, καὶ χι̅ κολοιοὺς,
 οἱ πετόμεσθα, πτέρυγας τ' ἔχομεν;

Πεισθέταιρος.

ληρεῖς. καὶ, νῆ Δί', ὅ γ' Ἐρμῆς
 πέτεται, θεὸς ὦν, πτέρυγας τε φορεῖ, κα̅λλοι γε θεοὶ πάνυ
 πολλοί.

αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερόλοιν χροσαῖν· καὶ, νῆ Δί', Ἔρως γε.
 Ἴριν δὲ γ' Ὀμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ.

PISTH. Porro autem quum illa fuerit excitata, imperium
 ut a Jove repetatis: si autem negarit, et noluerit, neque ex-
 templo suæ sibi imbecillitatis conscius consenserit, sacrum illi
 bellum indicatis, deosque vetetis per vestram regionem rigente
 nervo transire, sicut antea descendebant, Alcumenas, Alopas
 et Semelas stupraturi: sin adeant, ut mentulam eis anulo con-
 stringatis, ne amplius illas futuant. Ad homines autem alium
 alitem vos mittere legatum jubeo, ut avibus, utpote regnum
 adeptis, sacra dehinc faciant, et deinde demum diis: unicui-
 que autem deorum decore adjungant avem aliquam, prout
 singulæ singulis convenient: Veneri si quis faciat, avi pha-
 leri triticum offerat: si quis Neptuno pecudem sacrificet,
 triticum anati consecret: Herculi vero si bovem, gavae
 placentas libet mellitas: si Jovi imolet regi arietem, rex
 est orchilus ales, cui ante ipsum Jovem decet culicem coleatum
 mactare:

EVEL. Perplacet culex ille mactatus: nunc intonet magnus
 Jovis.

EP. Etenim quo pacto nos homines existimabunt esse
 deos, non vero graculos? quippe qui volumus, pennasque
 habeamus.

PISTH. Nugaris: nam pol et ipse Mercurius volat, tametsi
 deus est, alasque gerit; aliique itidem dii permulti: et, ut
 alios omittam, Victoria volat aureis alis; immo hercle
 Amor. Quin Iridem Homerus similem esse dixit trepidæ
 columbæ.

EP. Nonne Jupiter intonabit, nobisque aligerum immittet fulmen?

PISTH. Si autem homines præ inscitia vos quidem nihil esse duxerint, illos vero tantum deos, qui sunt in Olympo, tunc oportet passerum seminilegularumque subvolantem nubem, eorum ex agris sublectum semen consumere: tum ipsis Ceres esurientibus triticum distribuat.

EUCL. At hercle recusabit, ipsamque videbis causas præ-tendentem.

PISTH. Corvi itidem jumentorum, quibus terram arant, pedumque oculos effodiant, ut experiantur an dii sitis: tum ipsis Apollo, qui medicus est, medeatur: operam enim mercede locat.

EUCL. Modo hoc ne fiat, antequam par quod habeo buculorum primum vendiderim.

PISTH. Te vero si ducant esse deum, te vitam, te Terram, te Saturnum, te Neptunum, omnibus illi rebus bonis affluent.

EP. Vel unum mihi istorum commodorum memora.

PISTH. Primum quidem illis vitium florem locustæ non depascentur: nam unica noctuarum et strigum turma eas absumet; deinde non pergant culices et vermiculi ficus edere: sed enim eos omnes prorsum subleget unus turdorum grex.

EP. Divitias autem unde dabimus eis? illud enim inprimis amant.

PISTH. Consulentibus illis aves hæc metallifodinas dabunt

*Εποψ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πᾶμψει πτερόεντα κεραυνόν;

Πεισθέταιρος.

ἦν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσαι τὸ μηδὲν, τέτῃς δὲ θεῶς, τῶς ἐν Ὀλύμπῳ, τότε χερὶ σρεθῶν νέφος ἄρθεν, καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι· κἄπειτ' αὐτοῖς ἢ Δημήτηρ πυροὺς πεινώσι μετρεῖτω.

Εὐελπίδης.

ἐκ ἐθελήσει, μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

Πεισθέταιρος.

οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι, καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ πείρῃ· εἶθ' ὁ γ' Ἀπόλλων, ἰατρός γ' ὦν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

Εὐελπίδης.

μῆ, πρὶν γ' ἂν ἐγὼ τὸ βοῦδαρίω τὸ μὲν πρώτισ' ἀποδάμμαι.

Πεισθέταιρος.

ἦν δ' ἡ Γῶν αἰ σε θεὸν, σε βίον, σε δὲ Γῆν, σε Κρόνον, σε Ποσειδῶν, ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται.

*Εποψ.

λέγε δή μοι τῶν ἀγαθῶν ἔν.

Πεισθέταιρος.

πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρονοες οὐ κατέδονται, ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνηδων ἐπιτριψεί. εἶθ' οἱ κνίπες καὶ ψῆνες αἰεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται, ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν.

*Εποψ.

πλεεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τέτῃ σφῶδρ' ἐρώσι.

Πεισθέταιρος.

τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὔτοι δώσουσι τὰ χρυσα,

τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
ὥστ' ἀπολείται τῶν ναυκλήρων οὐδεὶς.

Ἐποψ.

πῶς οὐκ ἀπολείται ;

Πεισθέταιρος.

προερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ·
Νυνὶ μὴ πλεῖ, χείμων ἔσται. Νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέσαι.---

Εὐελπίδης.

γαυλὸν κτῶμαι, καὶ ναυκληρῶ, κἄν ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.

Πεισθέταιρος.

τὰς θησαυρὸς τ' αὐτοῖς δεῖξασ', οὓς οἱ πρότεροι κατέθεντο,
τῶν ἀγρυπνῶν οὗτοι γὰρ ἴσασιν. λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες·

Οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν, πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις.

Εὐελπίδης.

πῶλῳ γαυλὸν, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.

Ἐποψ.

πῶς δ' ὑγίειαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὓσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν ;

Πεισθέταιρος.

ἦν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τῶν ἐστί ; σάφ' ἴσθι,
ὡς ἀνδρωπὸς γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

Ἐποψ.

πῶς δ' εἰς γῆρας ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ
ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκουσιν δεῖ ;

Πεισθέταιρος.

μὰ Δί', ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς

ἔτι προσθήσουσ' ὀρνίθους ἔτη.

Ἐποψ.

παρὰ τοῦ ;

ditissimas, et mercaturas lucrosas vati indicabunt ; ita ne navi-
culariorum quidem unus peribit.

EP. Qua ratione non peribit ?

PISTH. Prædicet semper quædam ex avibus homini auspi-
cium capienti de navigatione: *Nunc ne naviges, hiemabit :
nunc naviga, lucrum obtinet.*

EUEL. Gaulum emo et nauclerus fio, nec apud vos manere
velim.

PISTH. Thesaurus itidem argenti eis indicabunt, quos majo-
res in terra defoderunt: etenim aves hoc sciunt. Proverbio
quippe apud omnes fertur: *Nemo thesaurum meum novit, nisi
forte quædam avis.*

EUEL. Gaulum vendo, lignonem emo, hydriasque effodio.

EP. At quo pacto sanitatem ipsis præbebunt, quæ apud
deos est ?

PISTH. Si secundis vivant in rebus, nonne illa est magna
sanitas? Istuc pro certo habeas, hominem qui adversa utatur
fortuna, neminem prorsus sanum esse.

EP. At quo tandem modo ad senectam pervenient? Etenim
illa quoque est in Olympo: an vero in puerilibus annis mori
eos oportet ?

PISTH. Tantum hercle abest, ut trecentos ipsis addituri sint
aves annos.

EP. A quo ?

PISTH. Rogitas? a se ipsis. Nescin' quinque hominum
ætates vivere stridulam cornicem?

EUEL. Papæ? quanto præstat hos nobis imperare, quam
Jovem!

PISTH. Quidni multo? Primumdum fana nos iis ædificare
non oportebit lapidea, neque portas adstruere deauratis tabulis:
verum sub fruticibus et ilicibus habitabunt: venerandis autem
avibus templum erit arbor olivæ. Neque Delphos, nec ad
Ammonem profecti, illic sacra faciemus: verum inter arbutos
et oleastros stantes, hordeaque porrigentes et triticum, preca-
bimur eas extensis manibus, aliquam ut nobis bonorum partem
largiantur: atque hæc nobis confestim erunt pauxillum tritici
porricientibus.

CHOR. O senex, qui mihi multo amicissimus ex inimicissi-
mo es factus, nunquam erit, ut ego sponte mea a tua sententia
discedam. Namque tua erectus oratione, comminatus sum et
adjuravi, si tu mecum pactus corcordibus verbis et justis, sine

Πεισθέταιρος.

παρὰ τοῦ; παρ' ἐαυτῶν.
οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζῶει λακέρυζα κορώνη;
Εὐελπίδης.

βαβαί· ὡς πολλῶν κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν.

Πεισθέταιρος.

οὐ γὰρ πολλῶν; καὶ πρῶτα μὲν οὐ-
χὶ νεῶς ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ
λιθίνους αὐτοῖς, οὐδὲ θυρώσας
χρυσᾶσι θύραις· ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις
καὶ πρηνιδίοις οἰκήσουσιν.

τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ἀρνίστων
δένδρον ἐλάας ὁ νεὼς ἔσται·
κοῦδ' εἰς Δελφούς, οὐδ' εἰς Ἀμμων'
ἐλθόντες, ἐκεῖ θύσομεν· ἀλλ' ἐν
ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις
στάντες, ἔχοντες κριθὰς, πυροῦς,
εὐξόμεθ' αὐτοῖς ἀνατείνουτες
τῷ χεῖρ', ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.
καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρηῆμ' ἔσται,
πυροῦς ὀλίγους προβαλοῦσιν.

Χορός.

ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρῆσθυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων,
οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγὼ ποθ' ἐκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.

ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις,
ἐπηπείλησα, καὶ κατόμοσα,
ἦν σὺ παρ' ἐμὲ θήμενος
ὁμόφρονας λόγους δικαίους,

ἀδόλους, ὀσίους,
ἐπὶ θεοῦ ἴης, ἐμοὶ
φρονῶν ξυνῶδὰ, μὴ πολὺν χρόνον
θεοῦς ἔτι σκῆπτρα τὰμὰ τρίψειν.

ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ βώμη πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τέλαξόμεθ' ἡμεῖς·
ὅσα δὲ γνώμη δεῖ βουλευέειν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.

*Εποψ.

καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι
ᾠρα ἴσθιν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν·
ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾶν· περῶτον δέ τε
εἰσέλθεται εἰς νεοττίαν γε τὴν ἐμὴν,
καὶ τὰμὰ κάρφῃ, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τοῦνομ' ἡμῖν φράσατον.

Πε. ἀλλὰ βράδιον.

ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισθέταιρος.

Επ. τῶ δὲ, τί;

Πε. Εὐελπίδης Θριήθεν.

Επ. ἀλλὰ χαίρετον

ἄμφω.

Πε. δεχόμεθα.

Επ. δεῦρο τοίνυν εἰσιτον.

Πε. ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβῶν ἡμᾶς.

Επ. ἴθι.

Πε. ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.
φέρ' ἴδω, φράσον νῶν· πῶς ἔγωγε χ' οὔτοσι
ξυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένους;

Επ. καλῶς.

Πε. ὄρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγους

fraude sancteque conceptis, iveris adversus deos mecum consentiens, fore, ut non longo tempore dii deinceps sceptrata mea terant. At quæ viribus efficienda erunt, ea nobis mandentur: quæ autem consilio sunt administranda, illa tibi omnia conceduntur.

EP. Atqui mehercle haud dormitandi amplius tempus nobis est, neque cessandi Niciæ more; sed quam ocissime aliquid efficiendum est. Primo autem ingredimini in nidum meum, et ad festucas meas, ad præsentia sarmenta: nobisque nomen edite vestrum.

PISTH. Atqui hoc facile est: mihi nomen est Pisthetæro.

EP. Huic autem quodnam?

PISTH. Euelpides Thriensis.

EP. Ita valeatis ambo.

PISTH. Accipimus omen.

EP. Huc igitur ingredimini.

PISTH. Eamus: tu nos introduc.

EP. Age.

PISTH. Atat, perii! huc retrorsus gradum flecte. Age sciam dic nobis: quomodo ego et iste vobiscum erimus volantibus, quin volare nequeamus?

EP. Bene vero.

PISTH. At tu etiam atque etiam considera: nam in Æsopi

fabulis hoc scilicet traditum est vulpem haud bono suo societatem aliquando cum aquila coisse.

EP. Animo sis defæcato. Est enim radix quædam, qua comesa, eritis alati.

PISTH. Hac quidem conditione ingrediamur. Agedum Xanthia, et tu Manodore, tollite stragula.

CHOR. Heus tu, tibi dico.

EP. Quid me vocas ?

CHOR. Hos quidem tecum duc et lauto excipe prandio : at dulce canentem, et voce Musis æquiparandam lusciniam relinque nobis huc excitam, ut cum ea ludamus.

PISTH. O, per Jovem rogo, istuc ipsis obsequere : excita aviculam illam ex arundinibus ; huc illam evoca, per deos obtestamur, ut et nos quoque lusciniam contemplemur.

EP. Si quidem vobis ita videatur, sic faciendum est. Procne, egredere, teque ipsam hospitibus ostende.

PISTH. O supreme Jupiter ! quam bella avicula, quam tenera, et quam candida !

EUCL. Scin' vero quam ipsi crura lubens divaricarem ?

PISTH. Quantum autem habet auri, tanquam virgo !

EUCL. Equidem, opinor, non me continebo, quin illi feram osculum.

PISTH. Sed, ô miserrime, rostrum habet e duobus veribus.

EUCL. At hercle oportet, tanquam ab ovo, eximere ab illius capite corticem, et sic dein eam osculari.

EP. Eamus.

PISTH. Duc jam nos faustis ominibus.

ἐστὶν λεγόμενον δὴ τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς φλαύρωσ ἐκοινώνησεν ἀετῷ ποτέ.

EP. μηδὲν φοβηθῆς. ἔστι γὰρ τι ῥίζιον, ὃ διατραγόντ' ἔσσεσθον ἐπτερωμένω.

Πε. οὕτω μὲν εἰσίσωμεν. ἄγε δὴ, Ξανθία, καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ στράματα.

Χο. οὗτος, σὲ καλῶ, σὲ λέγω.

EP. τί καλεῖς ;

Χο. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ, ἀρίστισον εὔ. τὴν δ' ἠδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μίσσης καλᾶλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιάσας, ἵνα παίσωμεν μεί' ἐκείνης.

Πε. ὦ τοῦτο μέντοι, νῆ Δί', αὐτοῖσιν πιθοῦ· ἐκβίασον ἐκ τοῦ βουτόμου τούρνιδιον· ἐκβίασον αὐτοῦ, πρὸς θεῶν, αὐτὴν, ἵνα καὶ νῶ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.

EP. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῶν, ταῦτα χερὶ δρᾶν. ἡ Πρόκνη, ἔκβαινε, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνου τοῖς ξένοις.

Πε. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλὸν τούρνιδιον· ὡς δ' ἀπαλὸν, ὡς δὲ λευκόν.

EU. ἀγὰ γ' οἶσθ', ὅτι ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἠδέως ;

Πε. ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος.

EU. ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλήσαι μοι δοκῶ.

Πε. ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ῥύγχος ὀβελίσκων ἔχει.

EU. ἀλλ', ὥσπερ ὦν, νῆ Δί', ἀπολέψαντα χερὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, κᾶθ' οὕτω φιλεῖν. ἴωμεν.

EP. ἡγοῦ δὴ σὺ νῶν ἀγαθῆ τύχῃ.

Πε.

Xo.

ὦ φίλη, ὦ ξουθή, ὦ
 φιλότατη ὀρνέων
 πάντων ξύννοκε, τῶν ἐμῶν
 ὕμνων ξύντροφ' ἀηδοί·
 ἤλθες, ἤλθες, ὦ φθης,
 ἥδ' ἄν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ' ;
 ἀλλ', ὦ καλλιθόαν κρέκουσ'
 αὐτὸν φθέγμασιν ἡρινοῖς,
 ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.

* Ἀγε δὴ φύσιν ἀνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι,
 ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμηνῆν,
 ἀπτήνες ἐφημέριοι, ταλαὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνηροι,
 προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν εἴουσι,
 τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρωσι, τοῖς ἀφθίτα μηδομένοισιν,
 ἵν' ἀκούσῃτες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
 φύσιν οἰωνῶν, γένεσιν τε θεῶν, ποταμῶν τ' ; Ἐρέβες τε, Χάες τε,
 εἰδότες ὀρθῶς, Προδίκω παρ' ἐμοῦ κλάειν εἴπητε τολοιπόν.

Χάος ἦν, καὶ Νύξ, Ἐρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος
 εὐρύς·

γῆ δ', εἰδ' ἀἴρ, εἰδ' οὐρανός ἦν. Ἐρέβες δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
 τίκει τὴν πρῶτιστον ὑπηνέμιον Νύξ ἢ μελανόπτερος ὦν,
 ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλασταν Ἐρως ὁ ποθεινός,
 στίλβων νῶτον πτερόγειν χρυσαῖν, εἰκῶς ἀνεμώκεσι δίναις.
 οὗτος δὲ Χάει πλερόεντι μιγείς νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρύν,
 ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς Φῶς.
 πρῶτερον δ' ἐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρως ξυμμιξεν
 ἅπαντα·

ξυμμιγνυμένων δ' ἐτέρων ἐτέροις, γένετ' οὐρανός, ὠκεανός τε,

CHOR. O amica, o tenella, o dilectissima avium omnium
 consors, hymnorum meorum socia luscinia, venisti, venisti,
 apparuisti, suavem mihi sonum adferens : at o tu, dulce so-
 nante quæ modularis tibia, modis vernis incipe anapæstos.

Agite vero homines in tenebris vitam degentes, foliis adsimi-
 les, imbecilli, figmenta luti, umbræ similis et inanis turba, sine
 pennis brevi ævo functi, ærumnosi mortales, viri somniis pa-
 res, advertite mentem nobis immortalibus, sempiternis, æthe-
 riis, seni expertibus, æterna animo versantibus, ut, ubi omnia
 recte a nobis audiveritis de cœlestibus rebus, naturam avium,
 ortumque deorum, fluviorum, Erebi atque Chao ubi bene cog-
 noveritis, Prodicum meo nomine plorare jubeatis posthac.

Chaos erat et Nox, Erebusque niger in principio et Tartarus
 amplus : Terra vero non erat, neque aër, nec cœlum. Erebi
 autem in infinito gremio omnium primum peperit irritum fur-
 va Nox ovum, ex quo, temporibus exactis, propullulavit Amor
 desiderabilis, radians tergo aureis alis, celerrimæ ventorum
 vertigini similis : ille vero alato caliginosoque mistus Chao in
 Tartaro ingente edidit nostrum genus, et primum eduxit in lu-
 cem. Neque enim deorum genus ante erat, quam omnia com-
 miscuisset amor. Omnibus autem inter se confusis, prodiit
 Cœlum, et Oceanus, atque Terra, deorumque beatorum genus

immortale. Sic itaque nos sumus multo antiquissimi omnium deorum. Nos autem Amore esse prognatos, non pauca sunt indicio: volamus enim et adsumus amantibus. Multos enim vero formosos pueros, qui dejeraverant se nunquam morigeros fore, deflorescente jam prima ætate, nostræ potestatis munere subegerunt amatores; hic quidem coturnice dato, alter porphyrione, alius ansere, et item alius Persica ave. Omnia vero mortalibus contingunt a nobis alitibus, quæ maxima sunt. Primum quidem anni tempora nos designamus, veris, hiemis, autumnis: ut serant, quando grus clangens in Libyam migrat: tunc itidem nauclero significat, ut suspenso clavo dormiat: præterea Orestis lænam contexant, ne homines, si alserit, vestibus spoliet. Miluus posthæc apparens aliud anni tempus designat, quum scilicet ovibus vernam tondere lanam tempestivum est. Deinde hirundo, quum læna jam vendenda est, et æstivum aliquod comparandum amiculum. Sumus autem vobis Ammon Delphi, Dodona, Phœbus Apollo. Ab avibus enim primum auspicati, ad omnia dehinc negotia vos confertis, ad mercatum, ad victum quærendum et ad nuptias. *Avis* item nomine censetis quæcunque ad vaticinia et futura discernenda pertinent: omen vobis *avis* est; sternutationemque vocatis *avem*; signum, *avem*; vocem, *avem*; famulum, *avem*; asinum, *avem*. Annon itaque manifesto vobis sumus fatidicus Apollo? Nos igitur si pro diis habueritis, uti poteritis pro vatibus Musis, auris, anni tempestatibus, hieme, ætate, moderato æstu: neque aufugientes considerabimus sursum superbi in nubibus, quemadmodum Jupiter; sed præsentibus largiemur vobismetipsis, liberis atque nepotibus

καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμὲν πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν Ἐρωῖος, πολλοῖς δῆλον. πελώμεσθ' αὖτε γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρώσει σύνεσμεν· πολλὰς δὲ καλὰς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέγμασιν ὄρας, διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμέτεραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί, ὁ μὲν ὄριυλα δὲς, ὁ δὲ πορφυροῖαν, ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν. πάντα δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα. πρῶτα μὲν ὄρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὁπώρας· σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζωσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῆ, καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρω φράξει κρεμάσαντι καθεύδειν, εἶτα δ' Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύη. ἰκτινος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανείς ἐτέραν ὄραν ἀποφαίνει, ἥνικα πεκτεῖν ὄρα προβάτων πόκον ἠρινόν· εἶτα χελιδῶν, ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίσθαι. ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἀμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων, ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε, πρὸς τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότηκλήσιν καὶ πρὸς γάμον ἄνδρες, ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσα περ περὶ μαντείας διακρίνει· Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ· παταμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε· ξύμβολον, ὄρνιν· φωνήν, ὄρνιν· θεράποντ', ὄρνιν· ὄνον, ὄρνιν. ἄρ' οὐ φανερώς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων;

ἦν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεοῦς,
ἔξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
αὔραις, ὄραις, χειμῶνι, θέρει,
μετρίῳ πνίγει· κοῦκ ἀποδράντες
καθεδόμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χεῖρ Ζεῦς·
ἀλλὰ παρόντες δάσομεν ὑμῖν

αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν,
 πλουθυγίαν, εὐδαιμονίαν,
 βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
 τα, χοροὺς, θαλίαις, γάλα τ' ὄρνιθων.
 ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν

ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν

οὔτω πλουτήσετε πάντες.

Ημ.

Μοῦσα λοχμαία,

τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιοτιγξ,

σποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ

νάπαισί τε, κορυφαῖσιν τ' ἐν ὄρειαις

τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιοτιγξ,

ἰζόμενος μελίαις ἐπὶ φυλλοκόμου,

τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιοτιγξ,

δι' ἐμῆς γένυος ξουδῆς μελέων

Πανὶ νόμους ἱερῶς ἀναφαίνω,

σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὄρεϊα·

τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτιγξ.

ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα,

Φρύνιχος ἀμβροσίαν

μελέων ἀπεβόσκειτο καρπὸν, ἀεὶ

φέγων γλυκεῖαν ᾠδὴν.

τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιοτιγξ.

Χο. Εἰ μετ' ὄρνιθων τις ὑμῶν, ᾧ θεαταὶ, βούλεται
 διαπλέκειν ζῶν ἠδέως τολοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
 ὅσα γὰρ ἐστὶν ἐνθάδ' αἰσχρά, τῷ νόμῳ κρατούμενα,
 ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
 εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ,

opes cum sanitate conjunctas, felicitatem, vitam, pacem, ju-
 ventam, risum, choreas, festa convivia, gallinarumque lac;
 adeo ut satietas vobis suboritura sit præ bonorum copia: ita
 ditescetis omnes.

SEM. Musa silvestris, tio tio tio tio tiotinx, versicolor, qua-
 cum ego in saltibus, montiumque verticibus, tio tio tio tio tio-
 tinx, fraxino insidens foliis comanti, tio tio tio tio tio tinx, ex
 ore meo tenello sacros carminum modos Pani edo, Magnæque
 deum Matri montanæ, ad quos venerandas ducat choreas, to-
 totototototototototinx; unde, velut apis, Phrynichus immor-
 talium carminum depasebatur fructum, semper proferens
 suavem cantilenam, tio tio tio tio tiotinx.

CHOR. Si quis vestrum, spectatores, cum nobis avibus velit
 degere, jucunde vitam deinceps ut agat, ad nos veniat. Quæ-
 cunque enim hic sunt turpia, legibusque obnoxia, illa apud nos
 aves omnia sunt honesta. Hic enim si patrem pulsare lege
 sit indecorum, hoc ipsum apud nos pulchrum est, si quis ad

patrem adcurrerit, dixeritque percutiens: *Tolle calcar, si pugnas.* Si quis vero *vestrūm fugitivus sit literatus, attagen iste apud nos versicolor habebitur.* At si quis forte est barbarus e Phrygia æque ac Spintharus, frigilla avis hic erit e Philemonis genere: si vero quispiam servus est e Caria, quemadmodum Execestides, avos sibi procreet apud nos, et inveniuntur ipsi gentiles. Quod si Pisæ filius portas prodere infamibus voluerit, perdix fiat, genuinus parentis pullus, siquidem apud nos turpe non sit perdicum more aufugere.

SEM. Taliter olores, tio tio tio tio tiotinx, commissis modulantes vocibus, simul alis concussis perstreptentes canere solent Apollinem, tio tio tio tio tiotinx, in litore insidentes ad Hebrum fluvium, tio tio tio tio tiotinx; perque ætheria nubila transit clamor, omneque ferarum genus stupefactum auscultat, fluctusque componit tranquilla serenitas; tototototototototototinx: totus autem adsonat Olympus, regesque deos capit admiratio: Olympiades vero melos Gratiae, Musæque lætæ recinunt, tio tio tio tio tiotinx.

CHOR. Nihil est melius neque jucundius quam plumis vesti-

τοῦτ' ἐκεῖνο καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστίν, ἣν τις τῷ πατρὶ προσδραμῶν εἶπη παλάξας· Αἶρε πλῆκτρον, εἰ μάχει.---
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ἂν Φρῦξ μηδὲν ἤττον Σπινθάρου,
Φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες.
εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεώττιον·
ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

Ημ.

Τοιάνδε κύκνοι,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ
συμμιγῆ βοῆν ὁμοῦ
πτεροῖς κρέκοντες ἱακχον τὸν Ἀπόλλω,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ,
ὄχθω ἐφεζόμενοι παρ' Ἐβρον ποταμόν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.
διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
πτῆξε δὲ ποικίλα φύλα τε θηρῶν,
κύματά τ' ἔσθεσε νήνεμος αἴθρη,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ·
πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὀλυμπος·
εἶλε δὲ θάμβος ἄνακ-
τας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες,
Μοῦσαι τ' ἐπωλόλυξαν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.

Χο. Οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον, οὐδ' ἥδιον, ἢ φύσαι πτερά.

αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
 εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
 ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠγίστησεν ἑλλῶν οἴκαδε·
 κατ' ἂν ἐμπλησθεῖς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτετο.
 εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
 οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς Δοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
 κακοπαρδῶν, κἀναπνεύσας, αὖθις αὖ κατέπτετο.
 εἴ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐστίν, ὅς τις τυγχάνει,
 κατ' ὄρα τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν Βουλευτικῷ,
 οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
 εἶτα βινήσας, ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.
 ἄρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον;
 ὡς Διίτρεφής γε πωτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ,
 ἠγέθη Φύλαρχος, εἶθ' Ἰππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
 μεγάλα πράττει· καὶ νυνὶ ξουδὸς ἰππαλεκτρῶν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ,
 ΙΕΡΕΥΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ, ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ, ΜΕΤΩΝ,
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Πε. ΤΟΥΤΙ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμα πά
 γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.

Ευ. ἐπὶ τῷ γελαῖ;

Πε. ἐπὶ τοῖσι σοῖς ἀκυπτέροις.

οἷσθ' ὃ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος;

εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.

Ευ. σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.

Πε. ταυτί μὲν ἠκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·

ΤΑ Δ' ΟΥΧ ΥΠ' ἈΛΛΩΝ, ἈΛΛΑ ΤΟΙΣ ἈΤΤΩΝ
 ΠΤΕΡΟΙΣ.

rier atque avem esse Nam, ne longe abeam, si quis e vobis
 spectatoribus esset alatus, atque esuriens tragædorum choris
 ægre impatienterque adsisteret, is evolaret, et domum reversus
 pranderet, deinde saturatus ad nos iterum revolaret: et si quis
 e vobis Patroclides forte cacaturiret, non ille pallium contami-
 naret, sed alio avolaret, et postquam pepedisset, spiritumque
 recepisset, iterum devolaret. Tum si quis vestrâ, quisquis
 ille sit, cum aliena rem haberet uxore, videretque maritum
 mulieris in gradibus senatoriis, iste itidem hinc a vobis, motis
 alis avolaret, et postquam futuisset, illinc rursus in suam sedem
 huc se referret. Nonne igitur alatum esse quantivis est preti?
 Etenim Diitrephes, vimineas qui tantum habet alas, creatus
 est Tribus præfectus, deinde equitum magister, deinde ex nul-
 lius momenti homine magnus evasit et fortunatus: et nunc
 flavus est et Equigallus.

PISTHETÆRUS, EUELPIDES, EPOPS, CHORUS, SA-
 CERDOS, POËTA, FATIDICUS, METO, INSPEC-
 TOR, LEGISLATOR.

PISTH. Ista quidem sic se habent: at, ita me Jupiter amet,
 haud ego rem magis ridiculam vidi unquam.

EUEL. Quid rides?

PISTH. Tuas pennas. Scin' cui alatus maxime sis adsimilis?
 rudibus lineis anseri depicto.

EUEL. Tu autem merulæ caput in orbem deplumatæ.

PISTH. Istis quidem adsimulati sumus, idque, ut ait Æschy-
 lus, non alienis, sed nostris ipsorum pennis.

EP. Age jam nunc quid faciendum?

PISTH. Primum nomen urbi imponendum est, magnum aliquod atque illustre: deinde diis sacra facienda.

EUBL. Ita mihi quoque videtur.

EP. Age videam, quid nostræ nominis erit urbi?

PISTH. Vultisne conspicuo illo et a Lacedæmone sumto Spartæ nomine vocemus ipsam?

EUEL. Hercules! Spartam nomen ut ego imponam urbi meæ? ne grabato quidem sparteos funiculos, si modo junceos habeam.

PISTH. Quodnam igitur illi nomen imponemus?

EUEL. Istinc desumptum, ex nubibus et sublimibus regionibus, amplum quid valde.

PISTH. Vin' Nubicuculiam?

EP. Iu, Iu! Pulchrum revera et magnificentum invenisti nomen.

EUEL. Numquid hæc est illa Nubicuculia, ubi multæ sunt illæ Theagenis opes, et Æschinis omnes?

PISTH. Optimum quidem est, ut hanc eam esse dicas, aut campum Phlegræum, ubi terrigenas Gigantas jactabundi dii superarunt.

PUEL. Splendida prorsus est hæc urbs. Quis vero deus tutelam habebit urbis? cuinam texemus peplum?

PISTH. Quidni sinamus Urbanam Minervam præsidem esse urbis?

EUEL. Qui vero possit urbs bene esse morata, ubi dea femi-

EP. ἄγε δὴ τί χρῆ δρᾶν;

PE. πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει
θεῖσθαι τι μέγα καὶ κλεινόν· εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο.

EU. ταῦτα καὶ μοι ξυνδοκεῖ.

EP. φέρε' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοῦνομά ἐσται τῇ πόλει;

PE. βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοῦκ Λακεδαιμόνος,
Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν;

EU. Ἡράκλεις.

Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ μῆ πόλει;

οὐδ' ἂν χαμεύνη, πᾶνυ γε κειρίαν ἔχων.

PE. τί δῆτ' ὄνομά αὐτῇ θεσόμεσθ';

EU. ἐντευθενί

ἐκ τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν μετεώρων χωρίων,
χαῦνόν τι πᾶνυ.

PE. βούλει ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑΝ;

EP. ἰού, ἰού.

καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὖρες τοῦνομα.

EU. ἄρ' ἐστὶν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυγία,

ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρῆματα,

τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα;

PE. καὶ λῶστον μὲν, ἢ

τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς

ἀλαζονεύμενοι καδυπερηκόντισαν.

EU. λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. τίς δαὶ θεὸς

πολιοῦχος ἐσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;

PE. τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν Πολιάδα;

EU. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις,

ὑπου θεός, γυνή γεγυῖα, πανοπλίαν
 ἔστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα ;
 Πε. τίς δ' αὖ καδέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν ;
 Επ. ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
 ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανταχοῦ
 ἄρεος νεοττός.

Ευ. ὦ νεοττὲ δέσποτα.
 αἴς δ' ὁ θεός ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν.
 Πε. ἄγε νυν, σὺ μὲν βιάδιζε πρὸς τὸν ἄερα,
 καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
 χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὸς ὄργασον,
 λεκάνην ἀνένεγκε, κατάρπασ' ἀπὸ τῆς κλίμακος,
 φύλακας κατάρπασαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' αἰεὶ,
 κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθειδ' ἐκεῖ·
 κήρυκε δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοῦς ἄνω,
 ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
 κᾶκειθεν αὖθις παρ' ἐμέ.

Ευ. σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
 οἴμωζε παρ' ἐμ'.

Πε. ἴθ', ὦ γὰρ, οἱ πέμπω σ' ἐγώ.
 οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἂ λέγω, πεπράξεται.
 ἐγὼ δ', ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
 τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.
 παῖ, παῖ, τὸ καινοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.

Χο. ὁμοῖοι δὲ, συνθέλω,
 συμπαρανέσασ ἔχω,
 προσόδια μεγάλα
 σεμνὰ προσίεναι θεοῖσιν·

na integram armaturam habet, Clisthenes autem radium tex-
 torium ?

PISTH. Quis autem murum urbis Pelargicum obtinebit ?

EP. Ales hinc e nobis origine Persica, qui ubique dicitur
 acerrimus esse Martis pullus.

PUEL. O pulle domine ! ut idoneus erit ille deus ad inco-
 lendas petras !

PISTH. Agedum tu vade ad aërem, illisque, qui murum
 exstruunt, ministeria præstato : cæmenta adporta, lutumque
 nudus macera, pelvim fer sursum, de scala decide, custodes
 constitue, ignem absconde semper, cum tintinnabulo circum-
 cursita, atque ibi dormi : præcones mitte, unum ad deos
 sursum, alterumque desuper ad homines deorsum, indeque
 rursus ad me.

PUEL. Tu vero hic remanens, per me licet, plora.

PISTH. I, ô bone, eo quo te mitto : nihil enim eorum, quæ
 dixi, sine te geretur. Ego vero, ut sacra peragam novis diis,
 sacerdotem, qui pompam ducat, vocabo. Heus puer, puer,
 canistrum afferte et gutturnium.

CHOR. Sociam operam conjungo, consentio, adhortor,
 supplicationes magnificæ et splendidæ ut fiant diis ; in-

superque ad persolvendas gratias victima quæpiam simul ut immoletur. Eat, eat Pythii carminis clamor in honorem Dei, et concinat Chæris cantilenam.

PISTH. Desine tu inflare tibiam. O Hercules! quid illud erat rei? Ita me Jupiter amet, ego multa quum viderim et admiranda, nondum usque adhuc corvum vidi capistratum.

EP. Sacerdos, hoc age, operare diis novis.

SAC. Faciam herele. Sed ubi ille, qui canistrum tenet? Veneramini Vestam avicularem, miluumque Larem, et alites Olympios atque Olympias cunctos et cunctas.

CHOR. O accipiter, tutela Suni, salve Rex Pelargice.

SAC. Cyenumque Pythium et Delium, Latonamque coturnicem ingentem, et Dianam acalanthidem.

PISTH. Non amplius Colænis dicatur, sed acalanthis Diana.

SAC. Et frigillam Sabaziam, struthumque, Magnam Matrem deum hominumque.

CHOR. Cybebe domina, struthe, mater Cleocriti, da Nubicu-
culiensibus sanitatem et salutem, ipsis, sociisque Chiis.

PISTH. Chii sane me delectant, ubique adjuncti.

SAC. Heroesque et aves, heroumque natos, et porphyrionem,

ἄμα δὲ προσέτι χάριτος ἔνεκα
πρόβατόν τι θύειν.

ἴτω, ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιάς βοὰ τῷ θεῷ
συναδέτω δὲ Χαΐρις.

Πε. παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτί, τί ἦν
τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δεῖν' ἰδὼν,
οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιαμένον.

Επ. ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θύε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

Ιε. δράσω τὰδ'. ἀλλὰ ποῦ 'στὶν ὁ τὸ καινοῦν ἔχων;
εὐχέσθαι τῇ Ἐστίᾳ τῇ ὄρνιθίῳ,
καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἐστιούχῳ,
καὶ ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπήσι
πᾶσι καὶ πάσῃσιν.

Χο. ᾧ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἀναξ Πελαργικέ.

Ιε. καὶ κύκνω Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ,
καὶ Λητοῖ Ὀρτυγομήτρᾳ,
καὶ Ἀρτέμιδι Ἀκαλανθίδι.

Πε. οὐκέτι Κολαινίς, ἀλλ' Ἀκαλανθὶς Ἀρτεμῖς.

Ιε. καὶ Φρυγίῳ Σαβαζίῳ,
καὶ στρουθῷ, Μεγάλῃ
Μητρί θεῶν καὶ ἀνδρώπων.

Χο. δέσποινα Κυβέλλη, στρουθε, μήτερ Κλεοκρίτου,
διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν
ὑγείαν καὶ σωτηρίαν,
αὐτοῖσι καὶ Χίοισι.

Πε. Χίοισιν ἦσθην πανταχοῦ προσκειμένοις.

Ιε. καὶ ἦρωσι, καὶ ὄρνισι, καὶ ἡρώων παισὶ,
καὶ πορφυρίωνι, καὶ πελεκᾶντι,

καὶ πελεκίνῳ, καὶ φλέξιδι,
καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι,
καὶ ἑλεῖ, καὶ βάσκα,
καὶ ἑλασαῖ, καὶ ἐρωδιῶ,
καὶ καταράκτῃ, καὶ μελαγκορύφῳ
καὶ αἰγιδάλλῳ—

Πε. παῦ' ἐς κόρακας· παῦσαι καλιῶν, ἰού, ἰού.
ἐπὶ ποῖον, ᾧ κακόδαιμον, ἰερεῖον καλεῖς
ἀλαιέτους, καὶ γῦπας; οὐχ ἕρῃς, ὅτι
ἴκτινος εἶς ἂν τοῦτό γ' οἴχοιθ' ἀρπάσας;
ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ, καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.

Ιε. εἴτ' αὔθις αὐτ' ἄρα σοι
δεῖ με δεύτερον μέλος
χέρνιβι θεοσεβῆς
ὄσιον ἐπιβοᾶν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
ἱκανὸν ἔξετ' ὄψον.
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν ἐστι καὶ κέρατα.

Πε. θύοντες εὐξάμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.

Πο. Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
κλήσον, ᾧ Μοῦσα,
τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς.

Πε. τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα, ποδαπὸν; εἴπ' ἐμοί, τίς εἶ;

Πο. ἐγὼ μελιγλώσσω ἐπέων ἰεῖς ἀοιδὰν,
Μουσάων θεράπων
ὄτρηρὸς, κατὰ τὴν Ὀμηρον.

et pelicanum, phlexidemque, tetracem, pavonem, eleani, bas-
cam, elasam, ardeam, falconem, ficedulam et parum.

PISTH. Desine; in malam rem; desine clamare. Heu,
heu! ad qualem, miserrime, victimam vocas nisos et vulturios?
nonne vides vel unum miluum istuc omne abripere posse?
aufer te hinc tuasque infulas: ipse enim hæc sacra solus pe-
ragam.

SAC. Ergo alterum rursus ad gutturnium tibi me oportet
accinere carmen, pium sanctumque, et invocare deos, unum
aliquem solummodo, si modo satis habebitis cibi. Has enim,
quæ adsunt, victimas nihil aliud esse dicas, quam barbam et
cornua.

PISTH. Sacra facientes veneremur volucres deos.

POET. Nubicuculiam illam fortunatam celebra, Musa, tuis
hymnorum cantibus.

PISTH. Quid hoc rei est? undenam? dic mihi, quis
es?

POET. Is ego sum, qui mellifluorum carminum fundo cantus,
Musarum famulus expeditus, secundum Homerum.

PISTH. Ergone servus quum sis, comam alis?

POET. Non ita est : verum omnes sumus nos poëtæ Musarum famuli expediti, secundum Homerum.

PISTH. Non temere est ergo, quod lacerum habes amiculum. Sed, ó poëta, quis te huc adegit furor ?

POET. Carmina confeci in Nibuculiam vestram, dithyrambosque multos et elegantes, virginaliaque cantica, quæ Simo- nideis etiam æquiparentur.

PISTH. Quando fecisti tu ea, et a quo tempore ?

POET. Jamdudum equidem, jamdudum hanc urbem concelebro.

PISTH. Nonne ego hoc ipso in articulo nominalia urbis sacra facio, et nomen, tanquam puerulo, nunc primum ei imposui ?

POET. Sed est celerrima Musarum fama, qualis equorum micans pernicitas. Tu vero pater, Ætnæ conditor, divinorum honorum cognominis, largire mihi, quodcunque tuo tibi capite adnuens velis propitius dare mihi.

PISTH. Istuc nobis malum hominis facesset negotia, nisi defungamur, quidpiam illi dantes. Heus tu, qui sagum habes et tunicam, illud exue, et da lepido poëtæ. En tibi sagum : prorsus enim mihi frigere videris.

POET. Donum quidem hocce lubens accipit mea Musa : tu vero animo tuo percipe hos Pindari versus—

Πε. ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὦν κόμην ἔχεις ;

Πο. οὐκ· ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσῶν θεράποντες

ὄτρηροί, κατὰ τὸν Ὅμηρον.

Πε. οὐκ ἐτὸς ὄτρηρόν καὶ τὸ ληθάριον ἔχεις.

ἀτὰρ, ὦ ποιητὰ, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης ;

Πο. μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ,
καὶ παρθεναῖα, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.

Πε. ταυτὶ σὺ πῶτ' ἐποίησας ; ἀπὸ ποίου χρόνου ;

Πο. πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν.

Πε. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ ;
καὶ τοῦνομι', ὡσπερ παιδίῳ, νῦν δὴ θέμην.

Πο. ἀλλὰ τις ἀκεῖα Μουσῶν φάτις,
οἷά περ ἵππων ἀμαρυγὰ.

σὺ δ', ὦ πάτερ κτίστος Αἴτνας,

ζαθέων ἱερῶν ὁμῶνυμε,

δὸς ἐμῖν, ὃ τι περ

τεῶ κεφαλαῖ θέλεις

πρόφρων δόμεν ἐμῖν, τεῖν.

Πε. τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,

εἰ μὴ τι τούτῳ δόντες ἀποφευξοῦμεθα.

οὔτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν ἔχεις,

ἀπόδουθι, καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.

ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δ' ἐμεῖ ῥιγῶν δοκεῖς.

Πο. τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα

Μοῦσα δῶρον δέξεται·

τὸ δὲ τεῶ φρενὶ μάθε

- Πινδάρειον ἔπος:---
 Πε. ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται.
 Πο. Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
 ἀλάται Στράτων,
 ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθλος οὐ σέπεται.
 ἀκλεῆς δ' ἔβα σπολάς ἀνευ χιτῶνος.
 σύνης, ὃ τοι λέγω ;
 Πε. ξυνῆχ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
 ἀπόδουδι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
 ἄπελθε τουτονὶ λαβῶν.
 Πο. ἀπέρχομαι,
 κὰς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί·
 κλήσον, ᾧ χευσόθρονε, τὰν
 τρομερὰν, κρουεράν·
 νιφόβολα πεδία, πολύσπορά τ'
 ἤλυθον· ἀλαλάν.
 Πε. νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ πῆφευγας ταυταγί
 τὰ κρουερά, τονὸν τὸν χιτωνίσκον λαβῶν.
 τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐ ποτ' ἤλπισ' ἄν,
 οὕτω ταχέως τοῦτον πεπίσθαι τὴν πόλιν.
 αὔθις σὺ περιχώρει λαβῶν τὴν χέρνιβα.
 εὐφημί' ἔστω.
 Ιε. μὴ κατάρξῃ τοῦ τραγού.
 Χρ. σὺ δ' εἴ τίς ;
 Πε. ὅστις ; χρησμολόγος.
 Χρ. οἴμωξέ νυν.
 Πε. ᾧ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·
 Χρ. ὡς ἐστὶ Βάκιδος χρησμὸς ἀντικρὺς λέγων

- PISTH. Importunus iste a nobis non discedet.
 POET. Nomades enim inter Scythas palatur Straton, qui
 textilem vestem non possidet ; indecorum autem venit sagum
 sine tunica. Intellige quid dicam.
 PISTH. Intelligo, nempe tunicam accipere te velle. Exue
 tu : poëtae enim benefacere oportet. Hanc sume et abi.
 POET. Abeo, atque hinc digressus carmina hæc in urbem
 vestram componam. Concelebra, ó Apollo aureo sedens in
 solio, tremulam hanc et frigidam urbem : in campos nive con-
 spersos fertilesque veni : alalan.
 PISTH. Hercle enimvero istos effugisti frigidos campos, ac-
 cepta hac tunica. Haud pol ego malum hoc unquam speras-
 sem, ut ille tam cito quicquam inaudiret de urbe nostra.
 Rursus tu circumi sumto gutturnio.
 SAC. Favete linguis.
 FAT. Ne immola hircum.
 PISTH. Tu vero quis es ?
 FAT. Quis sim ? fatidicus.
 PISTH. Itaque nunc plora.
 FAT. O bone, res divinas ne contemptui habeas : namque
 Bacidis exstat vaticinium, quod manifesto respicit ad Nubicu-
 cullam.

PISTH. Cur ergo de eo certiore me non fecisti, antequam ego hanc urbem conderem?

FAT. Divinum me impedivit numen.

PISTH. Sed nihil obstat, quin ista carmina audiamus.

FAT. *At quando incoluerint lupi canæque cornices eodem in loco Corinthum inter et Sicyonem—*

PISTH. Quid mihi, quæso, cum Corinthiis est?

FAT. *Obscure per illud Bacis indicavit aërem. Primum Pandoræ faciendum est albi velleris arietis: quique meorum primus venerit carminum interpres, illi donanda vestis pura, et calcei novi—*

PISTH. Estne istic scriptum, de calceis?

FAT. *Hem specta, eccum libellum. Phialaque insuper est danda, et extis ei implenda manus—*

PISTH. Etiamne istic scriptum exta esse danda?

FAT. *Hem specta, eccum libellum. Siquidem illa, divine juvenis, confeceris, uti præcipio, aquila in nubibus eris; ni vero dederis, neque turtur eris, neque aquila, nec picus.*

PISTH. Ista etiam istic insunt scripta?

FAT. *Hem specta, eccum libellum.*

PISTH. Neutiquam igitur simile est illud oraculum isti, quod egomet mihi ex Apollinis vaticiniis descripsi: *Quum vero homo invocatus venerit, ineptus ostentator, et sacra facientibus odio erit, extorumque partem sibi flagitabit, tunc demum verberibus ipsi latera contundere oportet---*

εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.

Πε. καίπειτα πῶς
ταῦτ' οὐκ ἐχρησιμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τῆνδ' οἰκίσαι;

Χρ. τὸ θεῖον ἐνεπὸδιζέ με.

Πε. ἀλλ' οὐδὲν ὄιον ἔστ' ἀκούσαι τῶν ἐπῶν.

Χρ. Ἄλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορώναι
ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος---

Πε. τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;

Χρ. ἤνιξαιδ' ὁ Βάκισ τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
πρῶτον Πανδώρα θυσαὶ λευκότριχα κριόν'
ὅς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρῶτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πέδιλα---

Πε. ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα;

Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.

καὶ φιάλην δῶναι, καὶ σπλάγχων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι---
καὶ σπλάγχνα διδόναι ἔνεστι;

Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.

καὶ μὲν, θεσπιαε κούρε, ποιῆς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται· αἱ δέ κε μὴ δῶς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγῶν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δευκολάπτῃς.

Πε. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;

Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.

Πε. οὐδὲν ἄρ' ὁμοίως ἔσθ' ὁ χρησμὸς τουτῶι,
ὃν ἐγὼ παρὰ τὰ πόλλωνος ἐξεγραψάμην.

Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθεπος ἀλαζῶν
λυπῆ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιδυμῆ,
δὴ τότε χρεὶ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξὺ---

- Χρ. οὐδὲν λέγειν οἴμαί σε.
 Πε. λαβὲ τὸ βιβλίον.
 καὶ Φεΐδου μηδὲν, μηδ' αἰστοῦ ἐν νεφέλῃσι,
 μήτ' ἦν Λάμπων ᾗ, μήτ' ἦν ὁ μέγας Διοπεΐδης.
 Χρ. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;
 Πε. λαβὲ τὸ βιβλίον.
 οὐκ εἴ θύραζ' ἐς κόρακας;
 Χρ. οἴμοι δείλαιος.
 Πε. οὐκουν ἐτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων;
 Με. ἦκω παρ' ὑμᾶς---
 Πε. ἔτερον αὖ τουτὶ κακόν.
 τί δ' αὖ σὺ δράσων; τίς δ' ἰδέα βουλήματος;
 τίς ἢ πίνουσα; τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;
 Με. γεωμετρήσαι βούλομαι τὸν ἀέρα
 ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ γύας.
 Πε. πρὸς τῶν θεῶν,
 σὺ δ' εἴ τίς ἀνδρῶν;
 Με. ὅστις εἴμ' ἐγώ; Μέτων,
 ὃν οἶδεν Ἑλλάς, χῶ Κολωνός.
 Πε. εἴπ' ἐμοὶ,
 ταυτὶ δέ σοι τί ἐστι;
 Με. κανόνες ἀέρος.
 αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὄλος
 κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεῖς οὖν ἐγὼ
 τὸν κανόν' ἀνωθεν τουτοῦ τὸν καμπύλον,
 ἐνθεῖς διαβήτην--μανθάνεις;
 Πε. οὐ μανθάνω.
 Με. ὁρθῶ μετρήσω κανόνι, προστιθεῖς, ἵνα

- FAT. Equidem te nugae dicere arbitror.
 PISTH. Hem specta, eccum libellum. *Nec parce quicquam,
 nec aquilæ in nubibus, neque si vel Lampon fuerit, magnusve
 Diopithes.*
 FAT. Ista etiam istis insunt scripta?
 PISTH. Hem specta, eccum libellum. Non foras abibis in
 maximam malam crucem?
 FAT. Væ mihi misero!
 PISTH. Non tu hinc te alio propries oracula enarratum?
 MET. Ad vos venio---
 PISTH. Ecce aliud iterum hocce malum. Quam vero ob
 causam tu huc ades? quæ consilii ratio? quod institutum?
 cur ad hoc te iter accinxisti?
 MET. Dimetiri vobis aërem volo, non secus atque terram so-
 lent geometræ, et in jugera dirimere.
 PISTH. Per deos quæso, quis tu homo es?
 MET. Quis ego sim? Meto, quem novit Græcia omnis et
 Colonus.
 PISTH. Dic sodes, quid illud vero rei habes?
 MET. Regulas aëris. Ut enim verbo dicam, totus aër for-
 ma maxime consimilis est furno; ego igitur adposita sursum
 hac ipsa curva regula, impositoque circino---intelligisne?
 PISTH. Non sane.
 MET. Rectam admovebo regulam, dimetiarque, ita ut cir-

culus existat tibi quadratus, inque medio forum: eo autem ducant undique viæ rectæ, ad ipsum illud medium, sicut a Sole, qui ipse rotundus est, recti quaquaversum radii refulgent.

PISTH. Hem homo Thaletis instar sapiens! Meto---

MET. Quid me vis?

PISTH. Scin', quam te amem? atque si mihi obsequeris, hinc ocius te amove.

MET. Quid enim est periculi?

PISTH. Sicuti Lacedæmone peregrini hinc expelluntur, frequentesque per urbem infligi occeperunt plagæ.

MET. Num orta est inter vos seditio?

PISTH. Non edepol istuc.

MET. Sed qui vero?

PISTH. Communi consensu male mulcare omnes jactatores visum est.

MET. Itaque hercle me hinc subducam.

PISTH. Et vero haud scio an celeri fuga verbera sis evitaturus: hæc enim ecce e propinquo tibi impendent.

MET. Væ mihi misero!

PISTH. Nonne jamdudum id tibi dicebam? non tuo te modulo metieris, atque alio recipies?

INS. Ubi sunt hospitem patroni?

PISTH. Quis hic Sardanapalus est?

INS. Inspector huc venio, fabæ sorte electus, ad Nubicuculiam.

ὁ κύκλος γένηται σοι τετράγωνος· κἄν μέσῳ ἀγορά· φέρουσαι δ' ὥσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ ὀρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ τὰς τέρας, αὐτοῦ κυκλοτέρους ὄντας, ὄρθαι πανταχῆ ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν.

Πε. ἄνθρωπος Θαλής,

Μέτων---

Με. τί ἐστίν;

Πε. οἶσθ' ὅτι φιλῶ σ' ἐγώ; κἄμοι πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.

Με. τί δ' ἐστὶ δεινόν;

Πε. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι, ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηται τινες πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ.

Με. μῶν στασιάσετε;

Πε. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.

Με. ἀλλὰ πῶς;

Πε. ὁμοθυμαδὸν

σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.

Με. ὑπάγοιμι γὰρ ἂν γε, νῆ Δί'.

Πε. ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ', εἰ φθαιῆς ἂν· ἐπικεῖνται γὰρ ἔγγυς αὐταῖτ'.

Με. οἴμοι κακοδαίμων.

Πε. οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;

οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῆ;

Επ. ποῦ Πράξινοι;

Πε. τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὗτος;

Επ. Ἐπίσκοπος ἦκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχὼν,

- ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
 Πε. Ἐπίσκοπος ;
 ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο ;
 Επ. Φαῦλον βιβλίον
 Τελέου.
 Πε. τί ; βούλει δῆτα, τὸν μισθὸν λαβών,
 μὴ πρᾶγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι ;
 Επ. νῆ τοὺς θεούς·
 ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων.
 ἔστιν γὰρ ἅ δι' ἐμοῦ πέραται Φαρνάκη.
 Πε. ἀπιδι λαβών· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὗτοςί.
 Επ. τουτὶ τί ἦν ;
 Πε. ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.
 Επ. μαρτύρομαι τυπτόμενος, ὃν Ἐπίσκοπος.
 Πε. οὐκ ἀποσοθήσεις ; οὐκ ἀποισεις τῷ κάδῳ ;
 οὐ δεινά ; καὶ πέμπουσιν ἤδη πισκόπους
 ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθῆσθαι τοῖς θεοῖς.
 Ψη. Ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀ-
 θηναῖον ἀδικῆ--
 Πε. τουτὶ τί ἐστὶν αὐτὸ κακὸν τὸ βιβλίον ;
 Ψη. ψηφισματοπώλης εἰμι, καὶ νόμους νέους
 ἦκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.
 Πε. τὸ τί ;
 Ψη. Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγίας καὶ τοῖσδε τοῖς
 μέτροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι,
 καθάπερ Ὀλοφύξιοι.
 Πε. σὺ δέ γ' οἶσί περ Ὀτοτύξιοι χεῖρσι τάχα.
 Ψη. οὗτος, τί πάσχεις ;

- PISTH. Inspector? quis vero te huc misit?
 INS. Improbus libellus Teleæ.
 PISTH. Quid? Vin' ergo, accepta mercede, carere molestia,
 atque abire?
 INS. Perquam lubenter, ita me dii deæque ament. Quippe
 concioni oportebat me adfuisse domi manentem: sunt enim
 nonnulla a me in rem Pharnacis confecta.
 PISTH. Amove te, accepta mercede: est autem ea hæcce.
 INS. Quid rei est istuc?
 PISTH. Habita super Pharnace concio.
 INS. Antestor me verberatum, qui Inspector sum.
 PISTH. Non te proripies? non auferes judiciarias tuas ur-
 nas? nonne hæc sunt intolerabilia? et mittunt jam Inspectores
 in hanc urbem, antequam sacra diis facta fuerint.
 LEG. Si vero Nubicuculiensis Atheniensem læserit---
 PISTH. Quid istuc iterum est mali libelli?
 LEG. Decretorum populi venditor sum, novasque leges ad
 vos huc venio venditurus.
 PISTH. Quid autem?
 LEG. Utuntor Nubicuculienses iisdem mensuris, ponderibus
 et legibus, quibus Olophyxii.
 PISTH. Tu vero vapulans jam mox illis uteris, quibus Oto-
 tyxii.
 LEG. Heus quid agis?

PISTH. Nonne tu hinc tuas leges auferes? acerbis ego tibi hodie leges ostendam.

INS. Arcesso Pisthetærum injuriarum in Munychionem mensem.

PISTH. Itane vero? etiamnum tu hic stabas?

LEG. Si vero quis expellat magistratus, neque recipiat secundum præscriptum edicti in columna—

PISTH. Væ mihi misero! Tune etiam hic eras adhuc?

INS. Disperdam te, et dicam tibi decem millium drachmarum scribo.

PISTH. Ego vero tuas urnas comminuam.

INS. Meministin' ut olim publicam columnam vesperi concacasti.

PISTH. Ehodum, aliquis illum comprehendat. Heus tu, non manebis?

SAC. Hinc nos præpropere digrediamur, hircum intus diis sacrificaturi.

SEM. Jam nunc mihi cuncta adspicienti, cunctaque regenti mortales omnes sacra facient votivis precibus. Universam enim terram inspicio, et conservo bene florentes fructus, interimens omnigenum genera animalium, quæ omnia in terra ex calyce progerminantia ore voraci, arboribusque insidentia, fructus depascuntur: itidem conficio, quæ hortos odoratos corrumpunt pessimis modis; reptiliaque et noxia venenato morsu, quantum eorum est, vi alarum mearum internecone pereunt.

Πε. οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;

πικροὺς ἐγὼ σοὶ τήμερον δεῖξω νόμους.

Επ. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως

ἐς τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα.

Πε. ἄληθες, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ;

Ψη. Ἐὰν δέ τις ἐξελαύνη τοὺς Ἀρχοντας,

καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν στήλην---

Πε. οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;

Επ. ἀπολῶ σε, καὶ γράψω σε μυζίας δραχμάς.

Πε. ἐγὼ δέ σου γε τῷ κάδῳ διασκεδῶ.

Επ. μέμνησ', ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἐσπέρας;

Πε. αἰδοῦ' λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενεῖς;

Ιε. ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενί,

θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τεράγον.

Ημ. Ἦδη μοι τῶ παντόπτα

καὶ παντάρχα θνητοὶ πάντες

θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς.

πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω.

σῶζω δ' εὐθαλέας καρπούς,

κτείνων παμφύλων γέννα

θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ

ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένουσιν πολυφάγοις,

δένδρεσὶ τ' ἐφεζομένα, καρπὸν ἀποβόσκειται·

κτείνω δ', οἱ κήπους εὐώδεις

φθείρουσιν λύμαις ἐχθρίσταις·

ἔρπετά τε καὶ δάκεθ', ὅποσα περ ἂν

ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος

ἐν φοναῖς ὄλλυται.

Χο. Τῆδε μέντοι θῆμέρα μάλιστ' ἐπαναγορεύεται
 ἣν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
 λαμβάνειν τάλαντον· ἦν τε τῶν τυράννων τις τινὰ
 τῶν τεθνηκόταν ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
 βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χ' ἡμεῖς ἐνθάδε.
 ἣν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον,
 λήψεται τάλαντον· ἦν δὲ ζῶντ' ἀναγάγῃ, τέτταρα·
 ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους, παλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ἔβολου.
 εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας, δείκνυσι καὶ λυμαίνεται,
 τοῖς τε κοψίχοισιν εἰς τὰς ῥίνας ἐγχεῖ τὰ πτερά.
 τὰς περιστεράς θ' ὁμοίως ξυλλαβῶν, εἶρξας ἔχει,
 καὶ παναγκάζει παλεύειν δεδεμένους ἐν δικτύῳ.
 ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· καί τις ὄρνιθας τρέφει
 εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι·
 ἦν δὲ μὴ πεῖδησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὄρνέων,
 αὐθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.

Ημ.

Εὐδαιμον Φῦλον πτηνῶν
 οἰωνῶν, οἱ χειμῶνος μὲν
 χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται·
 οὐδ' αὖ θερμῇ πνίγους ἡμᾶς
 ἀκτῖς τηλαυγῆς θάλαπει·
 ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
 φύλλων ἐν κόλποις ναίω,
 ἦνίκα' ἀν' ὀθροπέσιος ὄξυ μέλος ἀχέτας
 θάλαπσι μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεῖς βοᾷ.
 χεῖμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις,
 Νύμφαις οὐρεῖαις ξυμπαίζων·
 ἡρινά τε βοσκόμεθα παρθένια

CHOR. Hac maxime die per præconem promulgatur : si
 quis vestrum Diagoram interficiat Melium, accipiet talentum :
 itidem si defunctorum tyrannorum quempiam quis occidat,
 talentum accipiet. Nos igitur etiam ista nunc hic promul-
 gare volumus : si quis vestrum Philocratem occiderit Struthium,
 talentum accipiet : sin vivum adduxerit, quatuor ; quia frigil-
 las colligans, septenos obolo vendit ; turdos itidem sufflans
 palam ostendit, et indigne habet ; merulis etiam in nares im-
 mittit pennas ; similiterque comprehensas columbas habet in-
 clusas, aliasque cogit aves illicere, in reti deligatas. Hæc pub-
 licare volumus : et si quid vestrum aves alat conclusas in
 caveis, edicimus ut dimittatis : quod si morem non gesseritis,
 vos ab avibus comprehensi invicem apud nos vinceti, illices
 eritis.

SEM. O fortunatam volucrium gentem avium, quæ hieme
 lænis amictæ non sunt : neque rursus calore nos urunt æstus
 late resplendentes radii : sed florida per prata foliorum in
 gremiis incolo, quando meridianis solis ardoribus furiata stri-
 dula vates argutum resonat melos : hiemem vero transigo
 cavis in antris, colludens Nymphis monticolis ; vernasque de-

pascimur virgineas et candidas myrti baccas, Gratiarumque hortulos.

CHOR. Judicibus aliquid dicere volumus de victoria, quam si nobis adjudicaverint, iis omnibus bona largiemur, ita ut dona accipiant multo majoris preti, quam illa Paridi data. Primum igitur, cujus rei maxime omnis iudex cupidus est, noctuæ nunquam vos destituent Laurioticæ, sed intus inhabitabunt, et in marsupiis vestris nidificabunt, excludentque minutos nummulos. Præterea tanquam in templis habitabitis: ædium enim vestrarum tectis pinnas addemus. Et si forte apti fueritis magistratum, et quid surripere volueritis, celerem vobis in manus accipitrem dabimus. Si vero aliquo ad cœnam eatis, gulas vobis mittemus. Sin victoriam nobis abjudicetis, curate vobis lunulas fabricarier, tanquam statuis: nam quicunque vestrum lunulam non habebit, quando candida læna eritis induti, tunc maxime pœnas nobis dabit, ut ab omnibus avibus concacemini.

PISTHETÆRUS, NUNTII, CHORUS, IRIS, PRÆCO,
PATRICIDA, CINESIAS, SYCOPHANTA.

PISTH. Pulcherrime, ô aves, sacris litavimus. At mirum a mœnibus nullum adhuc adesse nuntium, ex quo cognoscamus, quæ ibi gerantur. Eccum vero occurrit aliquis Alpheum spirans.

NUNT. I. Ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi locorum est Pisthetærus Imperator?

λευκότροφα μύρτα, Χαρί-
των τε κηπεύματα.

Χο. Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πῶρι,
ὄσ' ἀγάθ', ἣν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ὥστε κρείττω δῶρα πολλῶ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν.
πρῶτα μὲν γὰρ, οὐ μάλιστα πᾶς κριτῆς ἐφίεται,
γλαυκῆς ὑμᾶς οὐποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικάι·
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἐν τε τοῖς βαλαντίοις
ἐννεοττεύσουσι, καὶ κλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοις, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε.
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰτόν.
καὶ λαχόντες ἀρχίδιον, εἶθ' ἀρπάσαι βούλησθέ τι,
ὄξυν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἣν δέ ποῦ δειπνήτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἣν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν,
ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὅς ἂν μὴ μήνην ἔχη·
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκὴν, τότε μάλισθ' οὕτω δίκην
δώσεθ' ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνεσι κατατιλώμενοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΧΟΡΟΣ, ΙΡΙΣ,
ΚΗΡΥΞ, ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ,
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

Πε. ΤΑ μὲν ἰεῖρ' ἡμῖν ἐστίν, ὃ ἔρνιδες, καλά·
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πᾶρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς, ὅτου πευσόμεθα τὰ κεῖ πρᾶγματα.
ἀλλ' οὕτωσιν τρέχει τις Ἀλφεῖον πνέων.

Αγ. α'. πού, πού'στι, πού, πῶ, πῶ'στι; πῶ, πῶ, πῶ'σι; πῶ,
ποῦ Πεισθέταιρος ἔστιν Ἄρχων;

- Πε. οὔτοςί.
 Αγ. α'. ἐξωκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.
 Πε. εὖ λέγεις.
 Αγ. α'. κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον·
 ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεύς,
 καὶ Θεαγένης ἐναντίω δὴ ἄρματα,
 ἵππων ὑπόντων μέγεθος, ὅσον ὁ Δούριος,
 ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.
 Πε. Ἡράκλεις.
 Αγ. α'. τὸ δὲ μῆκος ἐστὶ, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγώ,
 ἑκατοντόργυιον.
 Πε. ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
 τίνες ὠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;
 Αγ. α'. ὄρνιθες, οὐδείς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
 πλινθοφόρος, οὐ λιθορραγὸς, οὐ τέκτων παρῆν·
 ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
 ἐκ μὲν γε Λιβύης ἤκον αἷς τρισμύριαι
 γέραναι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.
 τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκεις τοῖς ῥύγχεσιν.
 ἔτεροι δ' ἐπλινθοφόρους πελαργοὶ μυσίοι·
 ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὴν ἀέρα
 οἱ χαλαδριῶν, καὶ τᾶλλα ποτάμι' ὄρνεα.
 Πε. ἐπηλοφόρου δ' αὐτοῖσι τίνες;
 Αγ. α'. ἐρωδιοὶ
 λεκάναισι.
 Πε. τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πᾶς;
 Αγ. α'. τοῦτ', ὦ γὰρ, ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα·
 οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,

- PISTH. Adest.
 NUNT. I. Exædificata tibi sunt mœnia.
 PISTH. Bene dicis.
 NUNT. I. Pulcherrimum opus et magnificentissimum, ut in summo muro, etenim tanta est illius latitudo. Proxenes et Theagenes sibi occurrentes agitentur currus, quibus equi essent juncti pari magnitudine atque Durius, et facile prætermearent.
 PISTH. Hercules tuam fidem!
 NUNT. I. Longitudo autem, egomet enim murum dimensus sum, centum est ulnarum.
 PISTH. Pro Neptune! quanta longitudo! qui vero illum exstruxerunt talem?
 NUNT. I. Aves, nemoque præter eas alius, non Ægyptius laterum bajulus, non lapicida nec faber aderat; sed ipsæ suamet industria, adeo ut in admirationem hoc me rapiat. Ex Libya quidem venerunt triginta circiter millia gruum, quæ lapides deglutiverant, quibus fundamenta substernerentur: hos autem creces rostris suis complanabant: aliæ autem lateres adportabant ciconiæ decem mille: aquam autem ferebant e terra ad aërem charadrii, ceteræque aves fluviatiles.
 PISTH. Lutum vero quinam illis adferebant?
 NUNT. I. Fulicæ in pelvibus.
 PISTH. At quo pacto lutum in pelves injiciebant?
 NUNT. I. Istuc, ó bone, inventum est lepidissime. Anseres cruentes pedibus suis, veluti palis, lutum in pelves ingerebant.

PISTH. Quid pedes igitur non conficiant?

NUNT. I. Atque edepol anates etiam præinctæ lateres adportabant: sursum autem volabant, tergo impositum trullam gerentes, tanquam pueruli: lutum in ore ferebant hirundines.

PISTH. Quorsum igitur mercenarios quis amplius mercede conducat? Age videam: quid enim? ligna quæ ad murum pertinebant, quinam elaborarunt?

NUNT. I. Aves erant fabri lignarii callentissimi pelecani, qui rostris dedolaverunt portas: erat autem scnitus ab iis, dum dolarent, excitatus, qualis est in navali. Et omnia nunc ista portis sunt instructa, pessulis oclusa, et undequaque custodiuntur, circumeuntur, tintinnabulo vigiliæ explorantur, ubique excubiæ sunt constitutæ, et nocturnæ faces in turribus. Sed ego hinc digrediens me abluam: tu autem ipse jam nunc cetera perface.

CHOR. Heus tu, quid agis? an miraris tanta celeritate murum esse commœnitum?

PISTH. Ita equidem hercle: etenim res est admiratione digna. Nam revera hæc mihi falsis commentis similia videntur. Sed quid accidit novi? ecce enim ab excubitoribus nuntius hic ad nos accurrit, bellicum intuens.

NUNT. II. Iou, iou, iou, iou, iou, iou!

PISTH. Quid hoc negoti est?

NUNT. II. Indignissima nobis acciderunt. Illorum enim

ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.

Πε. τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίαιτο;

Αγ. α'. καὶ νῆ Δί' αἰ νῆτται γε περιεζωσμέναι ἐπλινθοφόρον· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα ἐπέτουτ' ἔχουσαι κατόπιν, ὡσπερ παιδία. νὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἰ χελιδόνες.

Πε. τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις; φέξ' ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες ἀπειργάσαντ' ;

Αγ. α'. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἱ τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος αὐτῶν πελεκᾶντων, ὡσπερ ἐν ναυπηγίῳ. καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλω· ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῆ φυλακαὶ καθεστήκασιν, καὶ φρυκτωεῖται ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων ἀπονίψομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τᾶλλα δεῖ.

Χο. οὗτος, τί ποιεῖς; ἄρα θαυμάζεις, ὅτι οὕτω τὸ τείχος ἐκτετείχισται ταχύ;

Πε. νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεται μοι ψεύδεσιν. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἔκειθεν ἄγγελος, ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυρρίχην βλέπων.

Αγ. β'. ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού.

Πε. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;

Αγ. β'. δεινότατα πεπόνθαμεν.

τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς,
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτειτ' εἰς τὸν αἴρα,
λαθῶν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.

Πε. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
τίς τῶν θεῶν;

Αγ. β'. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερὰ,
τοῦτ' ἴσμεν.

Πε. οὐκ οὖν δῆτα περιπόλους ἔχερῆν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

Αγ. β'. ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισμαυρίους ἰέρακας ἵπποτοξότας·
χωρῆ· δὲ πᾶς τις ὄνουχας ἡγκυλωμένους,
κερχνήης, τριόρχης, γύψ, κύμινδης, ἀετός·
ῥύμη τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
αἰθῆρ δονεῖται, τοῦ θεοῦ ζητουμένου.
κᾶστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη στίλν.

Πε. οὐκ οὖν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
καὶ τόξα; χῶρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τις μοι δάτω.

Χο. πόλεμος αἴρεται,
πόλεμος οὐ φατός,
πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς.
ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
αἴρα περιπέφελον,
ὃν γ' Ἐρεβος ἐτέκετο,
μή σε λάθῃ θεῶν
τις ταύτην περῶν.

aliquis qui apud Jovem sunt, deorum jam modo per portas in-
volavit in aërem, clam graculis qui excubias agunt diurnas.

PISTH. O quam nefarium et indignum designavit facinus!
Quis deorum?

NUNT. II. Ignoramus: quod autem alas haberet, hoc tan-
tum scimus.

PISTH. Nonne igitur oportebat circuitores extemplo adversus
eum mittere?

NUNT. II. Atqui misimus triginta mille accipitres, sagitta-
rios equites: discursant quicunque curvos habent unguis, strix,
buteo, vulturius, cymindis, aquila: celerrimo motu, alarumque
stridoribus æther agitatur, dum deus inquiritur: neque procul
abest, sed hic, ni fallor, jam est.

PISTH. Ergo fundas capere oportet et arcus. Huc accedat
quicunque minister: nemo non sagittas mittat: fundam mihi
aliquis det.

CHOR. Bellum oritur, bellum infandum, inter me et deos.
At quilibet custodiat aërem nubibus obductum, quem Erebus
genuit; nec ullus deorum clam te hac se penetret; quisque

vero intentis oculis circumspexit. Nam prope jam est deus sublimis, agitarumque alarum sonitus exauditur.

PISTH. Heus tu, quo, quo, quo volas? mane quieta, esto immota, hic consiste, sustine cursum. Quæ es? cujas? Jam dicere oportebat, unde tandem venias.

IR. A diis ego quidem Olympiis.

PISTH. Nomen autem quodnam tibi est? navis, an petasus?

IR. Iris velox.

PISTH. Paralus, an Salamina?

IR. Hoc autem quid rei est?

PISTH. Hanc nonne aliquis comprehendet subvolans buteo bene peculiatus?

IR. Mene comprehendet? quid id tandem est mali?

PISTH. Multum plorabis.

IR. Absurda utique hæc res est.

PISTH. Per quasnam portas urbem ingressa es, scelestissima.

IR. Nescio ecastor equidem per quasnam portas.

PISTH. Audin' eam, ut nos ludos facit? adiistin' ad graculorum præfectos? quid ais? sigillumne habes a ciconiis?

IR. Quid hoc est mali?

PISTH. Non accepisti?

IR. Satin' sanus es?

PISTH. Neque symbolum ullus tibi avium immisit præfectus qui tecum fuerit?

ἄθρει δὲ πᾶς κύκλω σκοπῶν,
ὡς ἐγγὺς ἦδη δαίμονος πεδαροῦ
δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.
Πε. αὐτὴ σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μὲν' ἤσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ'· ἐπίσχεσ τῷ δρόμῳ.
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχερὴν ὀπόθεν ποτ' εἶ.

Ιρ. παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.

Πε. ὄνομα δέ σοι τί ἐστὶ, πλοῖον, ἢ κυνή;

Ιρ. Ἴρις ταχεῖα.

Πε. Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;

Ιρ. τί δὲ τοῦτο;

Πε. ταυτηνὶ τίς οὐ ξυλλήψεται
ἀναπτόμενος τρίορχος;

Ιρ. ἐμὲ ξυλλήψεται;

τί ποτ' ἐστὶ τοῦτὶ τὸ κακόν;

Πε. οἰμῶξαι μακρά.

Ιρ. ἀτοπὸν γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

Πε. κατὰ ποίας πύλας

εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ᾧ μιαιωπάτη;

οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.

Πε. ἤκουσας αὐτῆς οἶον εἰρωνεύεται;

πρὸς τοὺς κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις;

σφραγίδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;

Ιρ. τί τὸ κακόν;

Πε. οὐκ ἔλαβες;

Ιρ. ὑγιάινεις μὲν;

Πε. οὐδὲ σύμβολον

ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδεὶς σοι παρὸν;

- Ιρ. μὰ Δί' οὐκ ἔμοι γ' ἐπέβαλεν οὐδείς, ὦ μέλε.
 Πε. κῆπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
 διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους ;
 Ιρ. ποία γὰρ ἄλλη χρῆ πέτεσθαι τοὺς θεούς ;
 Πε. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε· τῆδε μὲν γὰρ οὐκ.
 ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἄρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι
 δικαιοτάτ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
 ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες ;
 Ιρ. ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατος.
 Πε. ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
 δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ', ἔμοι δοκεῖ,
 εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν· ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
 ἀκολαστανεῖτε, κοῦδέπω γνώσεσθ', ὅτι
 ἀχροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
 Φράσον δέ τοι μοι, τὸ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς ;
 Ιρ. ἐγὼ ; πρὸς ἀνδρώπες πέτομαι παρὰ τῆ πατρὸς,
 φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
 μηλοσφαγεῖν τε βουδύτοις ἐπ' ἐσχάραϊς,
 κνισσᾶν τ' ἀγυιάς.
 Πε. τί σὺ λέγεις ; ποίοις θεοῖς ;
 Ιρ. ποίοισιν ; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς ;
 Πε. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς ;
 Ιρ. τίς γὰρ ἔστ' ἄλλος θεός ;
 Πε. ὄρνιθες ἀνδρώποισι νῦν εἰσὶν θεοί,
 οἷς θυτέον αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Διί.
 Ιρ. ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
 δεινάς, ὅπως μὴ σου γένος πανώλεθρον
 Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψει Δίκη·

- IR. Ecaster mihi nullus immisit, o fatue.
 PISTH. Et tu tamen, quaeso, sic tacite transvolas per urbem
 alienam et aërem ?
 IR. Qua enim alia via deos volare oportet ?
 PISTH. Illud equidem hercle ignoro : hac quidem certe non.
 Quin nunc etiam injuria es. At hocine scis, te unam om-
 nium Iridum summo jure comprehensam fuisse morituram, si
 quidem ex merito plecteris ?
 IR. Atqui immortalis sum.
 PISTH. At sic tamen periises. Intoleranda enim nobis eve-
 niant, mea sententia, si ceteris quidem imperitemus ; vos autem
 dii petulantes sitis, et non agnoscatis, nobis, utpote potioribus,
 invicem auscultandum esse. Eloquere vero mihi, quo te ala-
 rum remigio agas.
 IR. Egone ? ad homines a patre devolo, mandatura, Diis
 Olympiis ut sacrificent, oves bovesque in aris mactent, et com-
 pita nidore repleant.
 PISTH. Quid ais tu ? quibus diis ?
 IR. Quibus ? nobis, in caelo qui sumus, diis.
 PISTH. Vos scilicet dei estis ?
 IR. Et quis vero alius est deus ?
 PISTH. Aves hominibus nunc sunt dii, quibus etiam operari
 decet, non autem, ita me Jupiter amet, Jovi.
 IR. O stulte, stulte, graves ne commove deorum iras, ut ne

genus omne tuum ad interneccionem Jovis ligone fudnitus evertat Justitia, fuligo autem Licymnii fulminis tuum corpus ædiumque ambitum in cineres redigat.

ΠΙΣΤΗ. Auscultadum: desine tumidorum verborum inanis strepitus: quiesce. Age, dic mihi, Lydumne quempiam, an Phrygem his dictis perterrefacere te putas? scin' vero, si Jupiter amplius mihi molestus fuerit, me ædes ipsius et domos Amphionis combusturum igniferis aquilis? mittamque porphyrones in cælum contra eum alites, pardi pelle amictos, numero plus quam sexcentos. Et quidem unus olim Porphyrion negotium ei exhibuit. Tu vero si mihi odio esse pergas, tua primum famulæ crura sustollens, femoraque diducens, ipsam Iridem inibo: ut mireris, quomodo mihi hoc senectæ penis adeo rigeat, ad ternosque valeat compressus.

ΙΡ. Dispercas, inepte, cum istis tuis dictis.

ΠΙΣΤΗ. Non tu hinc te proripies? nonne confestim eurax, patax?

ΙΡ. Quod si hanc tuam insolentiam pater meus non compescuerit---

ΠΙΣΤΗ. Væ misero mihi! nonne alio avolans fumo et fuligine implebis juniorum aliquem?

ΣΗΟΒ. Interdiximus ne amplius Jove nati dii per meam transeant urbem, neve quisquam mortalis victimas in templis adolens hac amplius ad deos mittat fumum.

λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταιθαλώσει σου Λικυμνίαις βολαῖς.

Πε. ἄκουσον ἦδη· παῦε τῶν παφλασμάτων·
ἔχ' ἀτρέμα. φέρε' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἄρ' οἶσθ' ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν ἀετοῖς;
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ' αὐτὸν, παρδαλᾶς ἐνημμένους,
πλεῖν ἐξακοσίους τὸν ἀριθμὸν· καὶ δὴ ποτε
εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πρᾶγματα.

σύ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τῶ σκέλη, διαμηριῶ
τὴν Ἴριν αὐτὴν, ὥστε θουμάζειν, ὅπως,
οὕτω γέρον ἄν, στύομαι τριέμβολον.

Ιρ. διαρραγείης, ἃ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.

Πε. οὐκ ἀποσοθήσεις; οὐ ταχέως εὐράξ, πατάξ;

Ιρ. ἦν μὴ σε παύσῃ τῆς ὕβρεως οὐμὸς πατήρ---

Πε. οἴμοι τάλας. οὐκ οὐν ἐτέρωσε πετομένη
καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;

Χο. ἀποκεκλήκαμεν

Διογενεῖς θεοὺς

μηκέτι γε τὴν ἐμὴν

διαπερᾶν πόλιν·

μηδέ τιν' ἱερόθυ-

τον ἀνὰ δάπεδον ἔτι

τῆδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἄν καπνόν.

- Πε. δεινόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
οὐχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.
- Κη. ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε,
ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλευσον.
- Πε. τί σὺ λέγεις ;
- Κη. στεφάνω σε χρυσῶ τῶδε σοφίας οὐνεκα
στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῶ.
- Πε. δέχου. τί δ' οὕτως οἱ λεῶ τιμῶσί με ;
- Κη. ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν.
οὐκ οἶσθ' ὅσῃν τιμῇν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
ὅσους τ' ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
ἐκόμουν, ἐπέινων, ἐρῥύπων, ἐσωκράτουν,
σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ δ', ὑποστρέψαντες αὖ,
ὄρνιθομανοῦσι· πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι.
πρῶτον μὲν εὐδὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ' ἕωθεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομόν·
καῖπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία·
εἴτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
ὄρνιθομάνουν δ' οὕτω περιφανῶς, ὥστε καὶ
πολλοῖσιν ὄρνιθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.
Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ἀνομάζετο
χωλός· Μενίπῳ δ' ἦν Χελιδῶν τοῦνομα·
Ὀποντίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ·
Κορυδὸς Φιλοκλέει· Χηναλώπηξ Θεαγένει·

PISTH. Metuo sane præconem, qui ad homines abiit, ne nunquam revertatur.

PRÆC. O Pisthetære, ô beate, ô sapientissime, ô celeberrime, ô sapientissime, ô politissime, ô terbeate, ô silentium impera.

PISTH. Quid vero dicis ?

PRÆC. Ista te aurea corona sapientiæ ergo coronant et condecorant omnes populi.

PISTH. Accipio. Cur autem tanto me opere honorant populi ?

PRÆC. O tu, qui celeberrimam condidisti ætheriam urbem, nescis quanto sis apud homines honore, quotque habeas hujus regionis amatores. Etenim antequam hanc condidisses urbem Laconas imitandi studio tum insaniebant homines omnes, comam alebant, esuriebant, sordebant, Socratem æmulabantur, scipiones Laconicos gestabant: nunc vero vice versa avium amore insaniant; omniaque præ voluptate faciunt, quæ aves, easque imitantur. Primum quidem omnes e vestigio e lectulo simul provolant mane, sicuti nos ad pascua; deinde simul se conferunt ad libellos, atque ibi depascuntur plebiscita. Tam aperte vero avium insaniant amore, ut etiam plerisque indita sint avium nomina. *Perdix* enim caupo quidam vocatur claudus; *Menippo* autem nomen est *Hirundo*; *Opuntio* *Luscus*

corvus; *Alauda Philocli*: *Vulpanser Theageni*; *Ibis Lycurgo*; *Chærephonti Vespertilio*; *Syracusio Pica*: *Midias* autem illic *Coturnix* nominatur; nam similis est coturnici a pugnace gallo caput ictæ. Omnes autem præ avium amore carmina cantant, in quibus mentio quædam hirundinis est inserta, aut penelopsis, aut, si mavis, anseris, aut columbæ, aut alarum, aut saltem de pennis inest pauxillum quiddam. Ita quidem res illuc se habent. Unum autem hoc tibi dico. Huc venient illinc plus quam sexcenti, qui alas sibi expetunt, moresque avium curvis unguibus rapacium: adeoque pennæ tibi pro advenis alicunde parandæ sunt.

PISTH. Non igitur herecle cunctandi nobis copia est; sed tu quamprimum ito, et corbes atque cophinos omnes imple pennis, easque mihi huc foras Manes efferat: ego autem advenientes quosque excipiam.

CHOR. Brevi certe tempore populosam hancce urbem hominum aliquis vocaverit.

PISTH. Fortuna modo faveat.

CHOR. Prævalet amor urbis meæ.

PISTH. Ocius afferre jubeo.

CHOR. Quid enim huic non inest urbi, quod commodum non sit immigranti? Sapientia, Amor, immortales Gratia, et comis Tranquillitatis placida facies.

PISTH. Quam tarde ministras! nonne ocius properabis?

Ἴβις Λυκούργω· Χαιρεφῶντι Νυκτερίς·
Συρακουσία δὲ Κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ
Ὅρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι
ὑπὸ στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένω.
ἦδον δ' ὑπὸ φιλορνηθίας πάντες μέλη,
ὄπου χελιδῶν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
ἢ πηνέλοψ, ἢ χὴν τις, ἢ περριστερά,
ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.
τοιαῦτα μὲν τάκεῖθεν. ἐν δέ σοι λέγω·
ἦξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι
πτερῶν δεόμενοι, καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθεῖν.
Πε. οὐκ ἄρα, μὰ Δί', ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἐστάναι.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀρρίχους,
καὶ τοὺς κοφίνοὺς ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν.
Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.

Χο. ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν
καλοῖ τις ἀνδράπων ἂν.

Πε. τύχη μόνον προσεῖη

Χο. κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.

Πε. θᾶπτον φέρειν κελεύω.

Χο. τί γὰρ οὐκ ἐνὶ ταύτῃ
καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν;

Σοφία, Πόθος, ἀμβρόσια Χάριτες,
τό τε τῆς ἀγανόφρονος Ἑσυχίας
εὐάμερον πρόσωπον.

Πε. ὡς βλακικῶς διακονεῖς.

- οὐ θάπτον ἐγκονήσεις ;
 Χο. φερέτω κάλαθον ταχύ τις πτερωῶν·
 σὺ δ' αὖθις αὐτ' ἐξόρμα,
 τύπτων γε τοῦτον ᾠδί.
 πᾶνυ γὰρ βραδύς ἐστιν, ὥσπερ ὄνος.
 Πε. Μανῆς γὰρ ἐστὶ δειλός.
 Χο. σὺ δὲ τὰ πτερὰ πρῶτον
 διάδες τάδε κόσμω·
 τὰ τε μούσιχ' ὁμοῦ, τὰ γε μαντικά, καὶ
 τὰ θαλάττι'. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
 πρὸς ἄνδρ' ὄρων πτερώσεις.
 Πε. οὐ τοι, μὰ τὰς κερχηῖδας, ἔτι σοῦ σχήσομαι,
 οὕτως ὄρων σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.
 Πα. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
 ὡς ἂν ποταδείην ἀτρυγέτου
 γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.
 Πε. ἔοικεν οὐ ψευδαγγελῆς εἶν' ἄγγελος.
 ἄδων γὰρ ὅδε τις ἀετοῦς προσέρχεται.
 Πα. αἰβοῖ·
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον·
 ἔρω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.
 ὄρνιθομανῶ γὰρ, καὶ πέτομαι, καὶ βούλομαι
 οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.
 Πε. ποίων νόμων ; πολλοὶ γὰρ ὄρνιθων νόμοι.
 Πα. πάντων· μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
 τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.
 Πε. καὶ, νῆ Δί', ἀνδρεῖόν γε πᾶνυ νομίζομεν,
 ὃς ἂν πεπλήγη τὸν πατέρα νεοττὸς ᾧν.

CHOR. Cito quis adferat calathum cum pennis. Tu vero hunc rursus excita, atque istum in modum verberato: nimis enim tardus est, haud secus atque asinus.

PISTH. Manes etenim est ignavus.

CHOR. Tu vero hasce primum pennas ordine dispone, simul et musicas, et fatidicas, et marinas; deinde operam da, ut unumquemque considerans, iis quæ in singulos convenient, prudenter alis ornes.

PISTH. Non amplius, strigas obtestor, tibi parcam, quum te tam ignavum esse videam et tardum.

PAT. Utinam aquila fiam altivolans, ut volem supra sterilis cæruleique undas maris.

PISTH. Veridicus fuisse videtur nuntius. Nam nescio quis iste accedit aquilas cantans.

PAT. Papæ! nihil est jucundius, quam volare. Capior equidem avium legibus: nam sane earum amore insanio, et volito, et cupio habitare vobiscum, teneorque desiderio vestrarum legum.

PISTH. Quarum legum? multæ enim avium sunt leges.

PAT. Omnium: præcipue vero, quod pulchrum habetur apud aves patri collum obtorquere, eumque mordere.

PISTH. Immo hercle fortem illum omnino existimamus, qui, pullus adhuc quum sit, patrem pulsaverit.

ΠΑΤ. Propterea equidem huc transmigravi, patremque suffocare cupio, omniaque ejus bona habere.

ΠΙΣΤΗ. Sed lex est nobis avibus antiqua in ciconiarum tabulis: Postquam pater ciconia pullos suos alendo fecerit volatiles omnes, oportet pullos patrem vicissim alere.

ΠΑΤ. Edepol operæ pretium fecero huc veniens, si pabulum etiam patri suppeditare me oporteat.

ΠΙΣΤΗ. Nihil est: quandoquidem enim venisti nobis benevolus, alas tibi, tanquam avi orbæ, aptabo. Tibi autem, juvenis, non male præcipiam, sed ipse quæ didici, quum essem puer. Tu enim patrem ne verberato: sed hac in manum sumta ala, istoque calcis aculeo in alteram, existimans galli esse cristam quam habes, excubias age, milita, stipendia merendo victum tibi para: patrem sine vivere. Sed quoniam pugnax es, in Thraciam avola, atque ibi pugna.

ΠΑΤ. Recte, ita mihi Bacchus faveat, consulere mihi videris: tibi que sane morem geram.

ΠΙΣΤΗ. Certe itaque sapies.

ΚΙΝ. Subvolo ad Olympum levibus alis, volatuque vias permeo, modo has, modo illas, carminum---

ΠΙΣΤΗ. Isti negotio opus est tota pennarum sarcina.

ΚΙΝ. Intrepida mente et indefesso corpore novas semper sectans.

ΠΑ. διὰ ταῦτα μὲν τοι δεῦρ' ἀνοικισθεῖς ἐγὼ ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα, καὶ πάντ' ἔχειν.

Πε. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος παλαιός, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφειν, δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.

ΠΑ. ἀπελαυσάμην γὰρ, νῆ Δί', ἐλθὼν ἐνθαδὶ, εἴπερ γ' ἐμοὶ καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.

Πε. οὐδέν γ'· ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε, εὐνοὺς, πτερώσω σ', ὥσπερ ὄρνιν ὄρφανόν. σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποδήσομαι, ἀλλ' οἶά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτει· ταύτην δέ γε λαβῶν τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θητέρα, νομίσας ἀλεκτρονόος ἔχειν γε τὸν λόφον, φρούρει, στρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφει· τὸν πατέρ' ἔα ζῆν. ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ, εἰς τὰ πὶ Θράκης ἀποπέτου, κακῆϊ μάχου.

ΠΑ. νῆ τὸν Διόνυσον, εὖ γ' ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν, καὶ πείσομαί σοι.

Πε. νοῦν ἄρ' ἔξεις, νῆ Δία.

Κι. ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις· πέτομαι δ' ὄδον ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων--

Πε. τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.

Κι. ἀφόβω φρενὶ σώματί τε νέαν ἐφέπων.

- Πε. ἀσπαζόμεσθα φιλόξινον Κινησίαν.
 τί δεῦρο πῶδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς ;
- Κι. ὄρνις γενέσθαι βούλομαι
 λιγύμουδος ἀηδῶν.
- Πε. παῦσαι μελωδῶν· ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἶπ' ἐμοί.
 Κι. ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
 ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὸς λαβεῖν
 ἀεροδονήτους καὶ νεφοβόλους ἀναβολάς.
- Πε. ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἂν τις ἀναβολὰς λάβοι ;
 Κι. κρέματα μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἢ τέχνη.
 τῶν διδυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται,
 ἀέρια, καὶ σκοτία γε, καὶ κυαναυγέα,
 καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα.
 Πε. οὐ δῆτ' ἔγωγε.
 Κι. νῆ τὸν Ἑρακλέα σύ γε.
 ἅπαντα γὰρ δίδεμί σοι τὸν ἄερα
 εἶδωλα πετεινῶν αἰθεροδόμων,
 οἰωνῶν ταναοδείρων.
- Πε. ὠόπ.
 Κι. τὸν ἀλάδρομον ἀλάμενος
 ἄμ' ἀνέμων πνοιᾶϊσι βραῖην - - -
- Πε. νῆ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
 Κι. τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὄδον,
 τοτὲ δ' αὖ Βορέα σώμα πελάζων,
 ἀλίμενον αἰθέρος αὐλακα τέμνων.
 χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.
 Πε. οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος ;
 Κι. ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιάσκαλον,

PISTH: Tiliaceum Cinesiam amplectimur. Quid huc pedem tu claudum in gyrum versas ?

CIN. Avis fieri volo, arguta luscinia.

PISTH. Desine cantillare, quodque dicere habes, edissere.

CIN. Alis tua opera instructus cupio in sublimē subvolans ex nubibus nova sumere aëris vertigine contorta et caligine obvoluta exordia.

PISTH. An itaque ex nubibus quispiam exordia captet ?

CIN. Immo enimvero illinc pendet ars nostra. Dithyramborum enim qui maxime splendidi sunt, iidem sunt aërii, caliginosi, cœruleum splendentes, et leves, tanquam alis agitati. Tu vero actutum scies, audias modo.

PISTH. Haud equidem audiam.

CIN. Immo mehercle tu quidem. Omnem namque percurram tibi aërem, simulacra volatiliū, ætherem permeantium, avium longicollium.

PISTH. Oop !

CIN. Utinam subsultans marino cursu una cum ventorum flatibus incedam—

PISTH. Hercle equidem tuos flatus et spiritus compescam.

CIN. Nunc australi via pergens, nunc autem contra ad Boream appropinquans, importuosum ætheris sulcum secans. Lepidâ, ô senex, et scita excogitasti commenta.

PISTH. Nonne etiam tu gaudes, dum pennis agitaris ?

CIN. Hocce tu facis poetæ dithyrambico, quem Tribus certatim sibi semper omnes expetunt ?

PISTH. Vin' ergo etiam apud nos remanens Leotrophidæ sumtus suppeditanti e Cecropia tribu chorum docere volantum avium ?

CIN. Ludificas me planissime. Sed id scias velim, me non conquieturum, usque dum volucris factus aërem percurram.

SYC. Quænam hæ sunt aves, nihil habentes, versicolores, alas pandens ô picta hirundo ?

PISTH. Malum hocce haud leve excitatum est. Ecce alius iterum huc cantillans accedit.

SYC. O quæ alas explicas versicolor iterum iterumque hirundo.

PISTH. In vestam suam hoc mihi scolion cantare videtur; apparetque eum non paucis hirundinibus egere.

SYC. Quis ille est, qui alis instruit huc advenientes ?

PISTH. Ipse hic adest : sed quo tibi opus sit, dicendum est.

SYC. Alis, alis opus est : ne iterum percontare.

PISTH. Num recta Pellenem volare cogitas ?

SYC. Nequaquam : sed citator sum insulanus, et sycophanta—

PISTH. O te artis felicem !

SYC. Et litium investigator. Proinde volo sumtis alis pernici volatu circuire urbes omnes, reos ubique citans.

PISTH. At vero volando quo callidius reos citare possis ?

SYC. Non istuc quidem hercle ; sed ut ne prædones mihi negotium facessant, cum gruibus illinc revertar rursus, saburræ loco multis deglutitis litibus.

Πε. ὅς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητος εἴμ' αἰεῖ ;
βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων,
Λεωτροφίδη χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεκροπίδα φυλήν ;

Κι. καταγελαῆς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, ταῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεῖς διαδράμω τὸν ἀέρα.

Συ. ὄρνιθες τίνες οἶδε,
οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ ;

Πε. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορον.
ὄδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.

Συ. τανυσίπτερε ποικίλα μᾶλ' αὖθις.

Πε. ἐς δοιμάτιον τὸ σκολιὸν ἄλγειν μοι δοκεῖ.
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.

Συ. τίς ὁ πτερωτῶν δεῦρ' ἐστὶ τοῦς ἀφικνουμένους ;

Πε. ὀδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χροῖ, δεῖ λέγειν.

Συ. πτερωτῶν, πτερωτῶν δεῖ. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.

Πε. μῶν εὐδὴ Πελληνῆς πέτεσθαι διανοεῖ ;

Συ. μὰ Δί', ἀλλὰ κλητῆρ εἰμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφάντης---

Πε. ὦ μακάριε τῆς τέχνης.

Συ. καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβῶν
κύκλω περισσοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.

Πε. ὑπὸ πτερόγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον ;

Συ. μὰ Δί', ἀλλ', ἴν' οἱ λησταί γε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνδ' ἔρματος πολλὰς καταπεπωκὸς δίκας.

- Πε. τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοῦργον, εἴπ' ἐμοί ;
νεανίας ὦν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους.
- Συ. τί γὰρ πάθω ; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
- Πε. ἀλλ' ἔστιν ἕτερα, νῆ Δί', ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτοῖ,
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον, ἢ δικορῥαφεῖν.
- Συ. ᾧ δαιμόνιε, μὴ νοθεῖται μ', ἀλλὰ πτέρου.
- Πε. νῦν ταῦτα λέγων πτεροῦ σε.
- Συ. καὶ πῶς ἂν λόγοις
ἄνδρα πτερώσειας σύ ;
- Πε. πάντες τοῖς λόγοις
ἀναπτεροῦνται.
- Συ. πάντες ;
- Πε. οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἐκάστοτε
τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί·
Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διίτερέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὡς δ' ἰππηλατεῖν.---
ὁ δέ τις τὸν αὐτοῦ φησιν ἐπὶ τραγωδίᾳ
ἀνεπτέρῳσθαι, καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.
- Συ. λόγοισιν ἄρα καὶ πτεροῦνται ;
- Πε. φῆμ' ἐγώ.
ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται,
ἐπαίρεται τ' ἀνδρωπος. οὕτω καὶ σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.
- Συ. ἀλλ' οὐ βούλομαι.
- Πε. τί δαὶ ποιήσεις ;

PISTH. Enimvero dic mihi, illudne operis obis ? Jjuvenis qui sis, an peregrinos injuste reos agis ?

SYC. Quid enim agam ? nam fodere nescio.

PISTH. Sed alia utque negotia sunt honesta, unde victum sibi parare hominem hoc ætatis decebat, justo potius modo, quam litibus consuendis.

SYC. O bone, ne me præceptis, sed alis instruas.

PISTH. Nunquam hæc dico, alas addo tibi.

SYC. Et quomodo tu verbis hominem alatum concinnaveris ?

PISTH. Omnes verbis, tanquam alis, extolluntur.

SYC. Omnes ?

PISTH. Nonne audivisti in tonstrinis patres identidem dicere adolescentulis ? *Mirifice gnatum meum adolescentulum Diitrepthes sermonibus suis, quasi alis additis, impulit, ut equos agitaret.* Alius vero quispiam dicit filium suum ad scribendas tragædias alas sumsisse, mentemque ejus circa illam rem volitare.

SYC. Ergone sermonibus etiam homines alati fiunt ?

PISTH. Fiunt, inquam : nam sermonibus sublimis erigitur animus, atque homo extollitur. Ita te etiam erectum volo utilioratione : convertere ad opera honesta.

SYC. At ego nolo.

PISTH. Quid ergo facies ?

SYC. Familiæ meæ nolo esse dedecori. Avitum mihi vitæ genus est delatorem agere. Sed tu me alis instrue velocibus et levibus, accipitris, aut strigis, ut, postquam peregrinos citavero, et eorum deinde illic apud magistratus nomina detulero, postea rursum istuc volem.

PISTH. Intelligo: sic dicis: ut nimirum condemnetur illic, antequam eo advenerit, peregrinus.

SYC. Prorsus intelligis.

PISTH. Post is quidem illuc navigat causam dicturus; tu vero interea istuc revolans, rapturus ejus bona.

SYC. Rem tenes. A turbine nihil me differre oportet.

PISTH. Intelligo turbinem. Atque edepol sunt mihi pulcherrimæ alæ Corcyreæ hujuscemodi.

SYC. Væ mihi misero! scuticam habes.

PISTH. Alas quidem, quibus ego hodie te instar turbinis faciam circumrotari.

SYC. Heu me miserum!

PISTH. Non hinc avolabis? non tu hinc ocius in malam rem abibis, perditissime? acerbam jam nunc experieris pervertendi juris malitiam. Nos abeamus collectis alis.

CHOR. Multa sane et nova et mirabilia volitando cognovimus, et res vidimus, quas nemo facile credat. Enata est enim arbor

Συ. τὸ γένος οὐ κατασχυνῶ.

παππῶος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστὶ μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἰέρακος, ἢ κερχνηῆδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος, κἄτ' ἐγκεκλήκως ἐνθαδὶ,
κἄτ' αὐ σέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.

Πε. μανθάνω.

αἰδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ἀφλήκη δίκην
ἐνθαδὲ πρὶν ἤκειν ὁ ξένος.

Συ. πᾶν μανθάνεις.

Πε. κἄπειθ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ' ἐκεῖσ' αὐ σέτε.
ἀρπασόμενος τὰ χεῖματ' αὐτοῦ.

Συ. πᾶντ' ἔχεις.

βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

Πε. μανθάνω

βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι, νῆ τὸν Δία,
κάλλιστα Κερκυραῖα τοιαυτὴ πτερά.

Συ. οἴμοι τάλας. μᾶστιγ' ἔχεις.

Πε. πτερῶ μὲν οὖν,

οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν.

Συ. οἴμοι τάλας.

Πε. οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;

οὐκ ἀπολιθάξεις, ᾧ κάκιστ' ἀπολούμενος;

πικρὰν τάχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.

ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.

Χο. πολλὰ δὴ καὶ καινὰ, καὶ θαυ-

μάστ' ἐπεπτόμεσθα,

καὶ δεινὰ πρᾶγματ' εἶδομεν.

ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
 ἔκτοπόν τι, καρδίας
 ἀπατέρω, Κλεώνυμος,
 χεῖσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλ-
 λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
 τοῦτο μὲν γε ἦρος αἰεὶ
 βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ·
 τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν
 τὰς ἀσπίδας φυλλοῖροεῖ.
 ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
 τῷ σκότῳ πῶρρον τις
 ἐν τῇ λύχνων ἐρημίᾳ·
 ἔνθα τοῖς ἦρωσιν ἀνδρω-
 ποι ξυναριστῶσι, καὶ
 ξύνεισι, πλὴν τῆς ἐσπέρας.
 τημικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
 ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
 εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἦρω
 τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστη,
 γυμνὸς ἦν πληγείς ὑπ' αὐ-
 τοῦ πάντα τὰπιδέξια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Πρ. ΟΙΜΟΙ τάλας, ὃ Ζεὺς ὅπως μὴ μ' ὄψεται.
 ποῦ Πεισθέταιρός ἐστιν ;
 Πε. ἔα· τοῦτ' ἐγὼ τί ἦν ;
 τίς ὁ συγκαλυμμός ;
 Πρ. τῶν θεῶν ὁρᾷς τίνα

quædam peregrini admodum et inauditi generis, a corde longiuscule, Cleonymus dicta, nulli quidem rei utilis, at sic tamen timida et magna. Hæc vere semper germinat, et sycophantias edit: at ei hieme rursus clypei, tanquam folia, defluunt. Est itidem locus aliquis apud ipsas tenebras, hinc procul in lucernarum vastitie, ubi cum heroibus homines una prandent et conversantur, præterquam vesperi. Id enim temporis non amplius erat tutum obviam illis fieri. Si quis enim mortalium occurrisset Orestæ heroi noctu, nudabatur vestibus, ab eoque percutebatur partes corporis quasque nobiliores.

PROMETHEUS, PISTHETÆRUS, CHORUS.

- PROM. O me infelicem ! caveam modo ne me Jupiter conspiciat. Ubi est Pisthetærus ?
 PISTH. Hem, quid hoc est ? Quid, malum, sibi vult hæc capitis obvolutio ?
 PROM. Deorumne hic quempiam pone me vides ?

- PISTH. Nullum equidem hercle. Quis vero tu es?
 PROM. Quodnam igitur diei tempus est?
 PISTH. Quodnam? aliquantulum post meridiem. At tu, quis es?
 PROM. Inclinatne in vesperam, an præcipitat magis?
 PISTH. Væ mihi, ut te abominor!
 PROM. Quid enim facit Jupiter? detergitne, an obducit caelo nubes?
 PISTH. Male pereas.
 PROM. Sic quidem me detegam.
 PISTH. O care Prometheus!
 PROM. Desine, desine, ne clamites.
 PISTH. Quid enim est?
 PROM. Sile: ne meum nuncupes nomen: quippe perdidideris, si me Jupiter hic videat. Sed ut tibi enarrem res supernas, quomodo se habeant, hanc umbellam sume, et supra caput meum sustine, ne me conspiciant dii.
 PISTH. Ha, ha, he; bene illud excogitasti, et more tuo solerter. Ocuis itaque succede, ac deinde audacter loquere.
 PROM. Itaque jam nunc ausculta.
 PISTH. Operam tibi do sedulam: fabulare.
 PROM. Prorsus periit Jupiter.
 PISTH. Quando periit?
 PROM. Ex quo vos urbem in aëre condidistis. Hominum

- ἑμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα;
 Πε. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
 τίς δ' εἶ σύ;
 Πρ. πηνίκα' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας;
 Πε. ὀπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.
 ἀλλὰ σὺ τίς εἶ;
 Πρ. βουλυτὸς, ἢ περαιτέρω;
 Πε. οἴμ', ὡς βδελύττομαι σε.
 Πρ. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
 ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;
 Πε. οἴμωξε μεγάλη.
 Πρ. οὕτω μὲν ἐκκεκαλύψομαι.
 Πε. ὦ φίλε Προμηθεῦ.
 Πρ. παῦε, παῦε, μὴ βία.
 Πε. τί γὰρ ἐστὶ;
 Πρ. σίγα, μὴ κάλει μου τοῦνημα.
 ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.
 ἀλλ', ἵνα φράσω σοι πάντα τάνω πράγματα,
 τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
 ἄνωθεν, ὡς ἂν μὴ μὲ ὀρώσιν οἱ θεοί.
 Πε. ἰοὺ, ἰοὺ.
 εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθηδικῶς.
 ὑπόδυδι ταχὺ δὴ, κατὰ δαρρήσας λέγε.
 Πρ. ἄκουε δὴ νῦν.
 Πε. ὡς ἀκούοντος λέγε.
 Πρ. ἀπόλωλεν ὁ Ζεὺς.
 Πε. πηνίκα' ἄρ' ἀπάλετο;
 Πρ. ἐξ οὗ περ ὑμεῖς ὠκίσατε τὸν ἄερα.

θύει γὰρ οὐδεις οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
 θεοῖσιν· οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἀπο
 ἀνήλθεν αἰς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.
 ἀλλ' ὡσπερὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν
 ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ
 πεινῶντες, ὡσπερ Ἰλλύριοι, κεκριγότες
 ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διῖ,
 εἰ μὴ παρέξει τὰμπόρι' ἀνεωγμένα,
 ἵν' εἰσάγωνται σπλάγχνα κατατετμημένα.

Πε. εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοὶ τινες
 ἄνωθεν ὑμῶν;

Πρ. οὐ γὰρ εἰσι βάρβαροι,

Πε. ὅθεν ὁ πατρῴϊός ἐστιν Ἐξηκεστίδης;
 ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
 τί ἐστιν;

Πρ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί.

Πε. μανθάνω.
 ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ ἐγένετο.

Πρ. μάλιστα πάντων· ἐν δέ σοι λέγω σαφές.
 ἤξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
 παρὰ τοῦ Διός, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
 ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθ', εἰ μὴ παραδιδῶ
 τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
 καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῶ.
 Πε. τίς ἐστὶν ἡ Βασιλεία;

Πρ. καλλίστη κόρη,
 ἥπερ κεραμεύει τὸν κεραυτὸν τοῦ Διός,
 καὶ τὰλλ' ἀπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,

enim nemo quicquam amplius sacrificat diis, neque nidor a
 victimarum femoribus ascendit ad nos ab eo usque tempore.
 Sed sicut in Thesmophoriis jejunium agimus, sacrorum pri-
 mitiis carentes. Barbari vero dii esurientes, Illyriorumque
 more absonum stridentes, clamitant bellum se desuper illaturos
 Jovi, ni emporia præbeat libera et aperta, ut importentur exta
 concisa.

PISTH. Suntne enimvero alii quidam barbari dii supra vos?

PROM. Nonne enim barbari sunt, e quibus Patrius est suus
 Execestides?

PISTH. Nomen vero barbaris istis diis quodnam est?

PROM. Quodnam sit? Triballi.

PISTH. Intelligo: inde nimirum illud *Disperias* est natum.

PROM. Verissime. Hoc autem unum tibi plane dico, lega-
 tos huc esse venturos, de pactis qui agant, a Jove illisque supe-
 rioribus Triballis: vos vero ne pacta ineatis, ni reddiderit avibus
 sceptrum denuo Jupiter, et Basileam uxorem tibi matrimonio
 jungat.

PISTH. Quæ est Basilea?

PROM. Formosissima virgo, quæ fingit fulmen Jovis, cetera-
 que omnia, consilia recta, æquas leges, modestiam, navalia,
 ealumniam, Colacretem, triobolarem judicum mercedem.

PISTH. Omnem igitur penum administrat.

PROM. Ita est: quam si tu a Jove acceperis, cuncta habes.
Ista ut tibi declararem huc veni. Nunquam enim non animi
in homines propensi sum.

PISTH. Et tui vero solius inter deos munere dicos super prunas torremus.

PROM. Deos vero, ut nosti, odi omnes male.

PISTH. Semper quidem hercle deorum osor fuisti.

PROM. Timon purus putus. Sed ut hinc ocius abeam, cedo
mihi umbellam, ut si me Jupiter e caelo conspexerit, sequi vi-
dear canistrigeram.

PISTH. Sume itidem hanc sellam, eamque cum umbella fer.

CHOR. In Sciapodum vero finibus lacus est quidam obsecæ-
nus, ubi ab Orco animas evocat Socrates. Eo et Pisander venit,
obsecrans ut animam sibi videre liceret, quæ illum etiamnum
viventem deseruerat: victimamque secum habebat camelum,
agnum aliquem, cujus præciso gutture, retro, ut olim Ulysses,
abiit: deinde ascendit ipsi ab Inferis ad sanguinem cameli bi-
bendum Chærephon Vespertilio.

NEPTUNUS, TRIBALLUS, HERCULES, PISTHETÆ-
RUS, FAMULUS Pisthetæri, CHORUS.

NEPT. Urbs Nubicuculiæ, uti vides, hæc est, ad quam le-

τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
τὴν λοιδορίαν, τὸν Κωλακρέτην, τὰ τριάβολα.
ἅπαντά γ' ἄρ' αὐτῷ ταμιεύει.

Πε.
Πρ.

Φῆμ' ἐγώ.

ἦν γ' ἦν σὺ παρ' ἐκείνου λάβῃς, ἅπαντ' ἔχεις.
τούτων ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.
ἀεὶ πῶτ' ἀνθρώποις γὰρ εὐνοὺς εἴμ' ἐγώ.

Πε.

μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἀπανθρακίζομεν.

Πρ.

μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσθα σύ.

Πε.

νῆ τὸν Δί' αἰεὶ δῆτα θεομισῆς ἔφυς.

Πρ.

Τίμων καθαρός. ἀλλ', ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἄν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κληφόρῳ.

Πε.

καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τουδὶ λαβῶν.

Χο.

πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι

λίμνη τις ἔστ' ἄλουτος, οὗ

ψυχαγωγεῖ Σωκράτης·

ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε

δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ

ζῶντ' ἐκείνον προύλιπε·

σφάγι' ἔχων κάμηλον,

ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμῶν,

ὡς Ὀδυσσεύς, πάλιν ἔβη·

κἄτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν

πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου

Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΙΣΘΕ-
ΤΑΙΡΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου, ΧΟΡΟΣ.

Πο. ΤΟ μὲν πῶλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας,

ὄρᾳς, τοῖσι πάρεστιν, ἢ πρεσβεύομεν.
 οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;
 οὐ μεταβαλεῖς Δοιμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιᾷ;
 τί, ὦ κακὸδαίμων, Λαισποδίας εἶ τὴν φύτιν;
 ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβάς ἡμᾶς ποτε,
 εἰ τουτοῖ γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί;

Τρ. ἔξιεις ἀτρέμας;

Πο. οἴμωζε· πολὺ γὰρ δὴ σ' ἐγὼ
 ὄρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν
 ἄγε δὴ, τί δρῶμεν, Ἡράκλεις;

Ηρ. ἀκήκοας
 ἐμοῦ γ', ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι,
 ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοῦς θεοῦς ἀποτείχισας.

Πο. ἀλλ', ὦ γὰρ, ἤρῃμεσθα περὶ διαλλαγῶν
 πρῆσθεις.

Ηρ. διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.

Πε. τὴν τυρόκνηστίν τις δότω· φέρε σίλφιον·
 τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλει τοὺς ἀνδρακας.

Ηρ. τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν,
 τρεῖς ὄντες ἡμεῖς.

Πε. ἀλλ' ἐπικνω τὸ σίλφιον.

Ηρ. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν;

Πε. ὄρνιθές τινες
 ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὄρνέοις,
 ἔδοξαν ἀδικεῖν.

Ηρ. εἶτα δῆτα σίλφιον

ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν;

Πε. ὦ χαῖρ' Ἡράκλεις.

τί ἐστι;

gati mittimur. Heus tu, quid agis? adeon' in sinistrum latus
 rejicis pallium? nonne tu id convertes ad dextram? Quid, mi-
 serrime, eodem naturæ vitio laboras, quo Læspodias? O popu-
 laris licentia, quo nos tandem cogis, si quidem hunc delegerunt
 legatum dii!

TRIB. Quin quiescis?

NEPT. Male pereas: enimvero te vidi omnium multo bar-
 barissimum deorum. Age vero, Hercules, quid faciemus?

HERC. Dudum tibi dixi, illum hominem me velle stran-
 gulare, quicumque tandem sit, qui ducto muro deos interclu-
 sit.

NEPT. Sed, ô bone, delecti sumus de pace legati.

HERC. Tanto magis illum strangulare certum est.

PISTH. Radulam det mihi quispiam: adfer laserpitium;
 caseum quis adportet; suscita carbones.

HERC. Virum salvere jubemus nos dii tres.

PISTH. Sed rasum inspergo laserpitium.

HERC. Cujus autem istæ sunt carnes?

PISTH. Aves quædam novarum rerum studio aggressæ po-
 pulares aves injusta perpetrasse visæ sunt.

HERC. Tum tu illas, amabo, laserpitio prius conspergis?

PISTH. Salve, Hercules; quid est?

HERC. Legati huc missi venimus a diis de bello componendo.

FAM. Oleum non inest in ampulla.

PISTH. Atqui pingues esse aviculas convenit.

HERC. Nobis enim bellum gerere nihil lucri adfert: vosque, si nobis diis essetis amici, pluviam aquam haberetis in paludibus vestris, alcedoniaque ageretis semper. De istis omnibus legati plena potestate instructi venimus.

PISTH. Atqui neque unquam antea nos lacessivimus vos bello, et nunc etiam parati sumus vobiscum, si videtur, si quidem aliud etiam, quod justum sit, volueritis facere, pacta inire: conditiones autem hæ sunt. Sceptrum ut nobis avibus denuo Jupiter reddat: atque ita conciliemur. Hæc conditione legatos ad prandium voco.

HERC. Mihi quidem hæc sufficiunt et suffragor.

NEPT. Quid, ô miserrime, tam stultus es et gulosus? an regno patrem privabis?

PISTH. Siccine vero? non enim vos dii plus poteritis, si rebus, quæ infra in terra sunt, præsent aves? Nunc quidem sub nubibus latentes, atque inclinantes sese, pejerant vestrum numen mortales. Aves autem si socios habueritis, quando quis corvum adjuraverit et Jovem, corvus ad perjurum clanculum volando accedet, percussusque oculum ipsi excutiet.

NEPT. Ita me Neptunus amet, ista perpulchre dicis.

- Ηρ. πρῆσθεύοντες ἐνθάδ' ἤκομεν
παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς---
- Οι. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.
- Πε. καὶ μὴν τά γ' ὄρνιθια λιπαρά γ' εἶναι πρέπει.
- Ηρ. ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν·
ὑμεῖς τ' ἂν, ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι,
ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας αἰεὶ.
τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἤκομεν.
Πε. ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
πολέμου πρὸς ὑμᾶς· νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
εἰάν τι δίκαιον ἄλλο νῦν ἐθέλητε δεῖν,
σπονδὰς ποιῆσθαι· τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί.
τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν
τὸν Δί' ἀποδοῦναι· καὶ διαλλαττώμεθα.
ἐπὶ τοῖσδε τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἀριστον καλῶ.
Ηρ. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.
- Πο. τί, ὦ κακοδαίμον; ἡλίθιος καὶ γάστρις εἶ.
ἀποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;
- Πε. ἄληθες; οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
ἰσχύσετ', ἣν ὄρνιθες ἄρξασιν κάτω;
νῦν μὲν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι
κύψαντες ἐπιорκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί·
εἰάν δὲ τοὺς ὄρνις ἔχητε συμμάχους,
ὅταν ὀμνύη τις τὸν κόρακα, καὶ τὸν Δία,
ὁ κόραξ παραελθὼν τοῦ 'πιорκοῦντος, λάθρα
προσπτόμενος, ἐκκύψει τὸν ὀφθαλμὸν θένων.
- Πο. νῆ τὸν Ποσειδῶ, ταῦτά γε σὺ καλῶς λέγεις.

- Ηρ. κάμοι δοκεῖ.
 Πε. τί δαί σὺ φῆς;
 Τρ. ναβαισατρεῦ.
 Πε. ὄρᾳς; ἐπαινεῖ χ' οὗτος. ἔτερον νῦν ἔτι
 ἀκούσαθ', ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.
 εἴαν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν
 εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζεται λέγων,
ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ, καὶ μὴ ποδιδῶ, μισητίαν,
 ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.
 Πο. φέρε' ἴδω, τῷ τρόπῳ;
 Πε. ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχη
 ἄνθρωπος οὗτος, ἢ κάθηται λούμενος,
 καταπτόμενος ἵκτινος, ἀρπάσας λάθρα,
 προβάτοιν δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ.
 Ηρ. τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
 τούτοις ἐγώ.
 Πο. καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου.
 Ηρ. ὁ Τριβαλλὸς, οἰμῶζειν δοκεῖ σοι;
 Τρ. σαυνάκα
 βακταρικροῦσα.
 Ηρ. φησὶν εὖ λέγειν πᾶν.
 Πο. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, κάμοι ξυνδοκεῖ.
 Ηρ. οὗτος, δοκεῖ δρᾶν ταῦτα τοῦ σκῆπτρου πᾶρι.
 Πε. καὶ, νῆ Δί, ἔτερόν γ' ἐστίν, οὗ μνήσθη ἐγώ.
 τὴν μὲν γὰρ Ἥραν παραδίδωμι τῷ Δί·
 τὴν δὲ Βασιλείαν τὴν κόρη γυναικ' ἐμοὶ
 ἐκδοτέον ἐστίν.
 Πο. οὐ διαλλαγῶν ἐρᾳς.

- HERC. Mihique etiam sic videtur.
 PISTH. Quid autem tu ais?
 TRIB. Nabaisatreu.
 PISTH. Viden'? et hic ista comprobat. Alterum nunc
 etiam audite, quantum vobis commodi simus adlaturi. Si
 quis hominum victimam deorum alicui voverit, deinde is astu
 eludat, ita inquit; *faciles sunt dii et moræ patientes*: neque
 solvat præ avaritia; nos et ista exigemus.
 NEPT. Age, fac sciam, quo pacto?
 PISTH. Si forte dinumeraverit nummulos hic homo, aut lavans
 in balneo consideat, miluus devolabit, surreptumque duarum
 ovium pretium referet deo.
 HERC. Ut sceptrum illis denuo reddatur, suffragio meo con-
 firmo.
 NEPT. Interroga nunc Triballum.
 HERC. Heus tu, Triballe, an plorandum tibi videtur?
 TRIB. Saunaca bactaricrousa.
 HERC. Nos omnino recte loquutos esse dicit.
 NEPT. Si quidem hæc vobis utilia videntur, et mihi itidem
 videntur.
 HERC. Heus tu, de reddendo sceptro quæ rogas, nobis facere
 acceptum est.
 PISTH. Atqui hercle aliud etiam est, cujus mihi in mentem
 venit. Junonem enim relinquo Jovi: sed Basilea virgo uxor
 mihi elocanda est.
 NEPT. Pacem non cupis ex animo. Domum revertamur.
 VOL. II. K K

PISTH. Parum id mihi curæ est. Coque, jusculum oportet te dulce conficere.

HERC. O hominum divinissime Neptune, quo te agis? nosne unam ob mulierem bellum geremus?

NEPT. Quid itaque faciamus?

HERC. Quid? conveniamus.

NEPT. Quid, inepte, non animadvertis te jamdudum circumveniri? tute enim rem tuam perdis. Namque si Jupiter moriatur, tradito hisce imperio, tu pauper eris. Ad te enim omnia devolvuntur bona, quæ Jupiter moriens reliquerit.

PISTH. Hei mihi misero, quam tibi callidis dictis os sublinis! huc ad me secede, ut tibi quid dicam. Circumducit te tuus patruus, ô stulte: ex bonis enim paternis ne hilum quidem tibi obveniet secundum leges: quippe nothus es; non genuinus.

HERC. Egone nothus? quid ais?

PISTH. Tu vero hercle, ut qui e peregrina muliere sis natus: aut quonam pacto unicam esse heredem Minervam putes, quæ filia est, si frates una sint genuini?

HERC. Quid autem, si mihi moriens pater reliquerit bona, ut quæ nothis lege permittantur?

PISTH. At eum lex non sinit. Ipsus hic Neptunus, qui te nunc incitat, litem tibi primus de paterna hereditate movebit genuinum se esse fratrem dictitans. Quin etiam recitabo tibi

ἀπίωμεν οἴκαδ' αὔθις.

Πε.

ὀλίγον μοι μέλει.

μάγειρε, τὸ κατάχυσμα χρῆ ποιεῖν γλυκύ.
 Ηρ. ᾧ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον, ποῖ φέροι;
 ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;
 Πο. τί δαὶ ποιοῦμεν;

Πο.

τί δαὶ ποιοῦμεν;

Ηρ.

ὦ τί; διαλλαττώμεθα.

Πο.

τί, ᾧ 'ξέρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατῶμενος πάλαι;
 βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἦν γὰρ ἀποθάνη
 ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα,
 πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
 τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπη.

Πε.

οἴμοι τάλας! οἷόν σε περισσοφίζεται.
 δεῦρ' ὡς ἐμ' ἀποχώρησον, ἵνα τι σοὶ φράσω.
 διαβάλλεται σ' ὁ θεῖος, ᾧ πόνηρε σύ.
 τῶν γὰρ πατρῶων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
 κατὰ τοὺς νόμους. νόθος γὰρ εἶ, κοῦ γνήσιος.
 Ηρ. ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;

Ηρ.

ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;

Πε.

σὺ μέντοι, νῆ Δία,
 ἂν γε ξένης γυναικός. ἦ πῶς ἂν ποτε
 ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
 οὔσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;
 Ηρ. τί δ', ἦν ὁ πατήρ ἐμοὶ διδώ τὰ χρήματα
 τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων;

Πε.

ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἔῃ.
 οὔτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ἧς ἐπαίρει σε νῦν,
 ἀνδέξεται σου τῶν πατρῶων χρημάτων,
 φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.

ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.

Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστεῖαν, παίδων ὄντων γνησίῳ· εἰ δὲ παῖδες μὴ ᾧσι γνήσιοι, τοῖς ἐγγυτάτῳ τοῦ γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων.

Ηρ. ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων μέτεστιν.

Πε. οὐ μέντοι, μὰ Δία. λέξον δ' ἐμοὶ, ἤδη σ' ὁ πατήρ ἐσήγαγ' ἐς τοὺς φράτορας;

Ηρ. οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον πάλαι.

Πε. τί δῆτ' ἄνω κέχρηνας, αἰκίαν βλέπων; ἀλλ' ἦν μεθ' ἡμῶν στῆς, καταστήσω σ' ἐγὼ τύραννον, ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.

Ηρ. δίκαι' ἐμοίγε καὶ πάλαι δοκεῖς λέγειν περὶ τῆς κόρης, κἀγαγε παραδίδωμί σοι. τί δαὶ σὺ φῖς;

Πο. τάναντία ψηφίζομαι.

Πε. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;

Τρ. καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλίσσαναυ ὀρνίθι παραδίδωμι.

Ηρ. παραδοῦναι λέγεις;

Πο. μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει, εἰ μὴ τιτυβίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες.

Πε. οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.

Πο. σφῶ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε· ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῶν δοκεῖ, σιγήσομαι.

Solonis legem: *Nothus jure propinquitatis hereditatem ne adeat liberi si sint genuini; sin liberi non sint genuini, ad proximos agnatos hereditas devolvatur.*

HERC. Nullum itaque mihi obtigerit jus in paterna bona?

PISTH. Ne minimum quidem herele. Dic autem mihi, an tribulium tabulis jam te pater curavit inscribi?

HERC. Nequaquam: illudque jam olim miratus sum.

PISTH. Quid sursum hians spectas irato et verbera minante vultu? a nobis autem si stes, ego te constituam regem, gallinarumque tibi lac præbebo.

HERC. Jampridem sane justa mihi petere videris de ista virgine, illamque ego tibi concedo.

PISTH. Quid tu vero?

NEPT. Seorsum atque aliter sentio.

PISTH. Omnis nunc res in Triballo posita est. Quid tu ais?

TRIB. Pulchram virginem magnamque Reginam avi concedo.

HERC. Concedere tu dicis?

NEPT. Ita me Jupiter amet, non hic se concedere dicit, nisi tam incondita blatit verba, quam cantillans hirundo.

PISTH. Proinde virginem hirundinibus concedendam esse ait.

NEPT. Vos nunc ambo litem componite et paciscimini: ego, si quidem ita vobis videatur, silebo.

HERC. Nobis, quæ tu rogas, omnia concedere placet. Sed ipse nobiscum ito in cœlum, ut Basileam, ceteraque omnia ibi accipias.

PISTH. Commodum igitur hæ aves concisæ sunt ad nuptiales epulas.

HERC. Vultisne vero, ut ego hic remanens interim carnes assem? vos autem ite.

NEPT. Tune carnes asses? magnam enimvero voracitatem narras. Non ibis nobiscum?

HERC. Malliter sane me curassem.

PISTH. At vestem nuptialem huc mihi quis adferat.

CHOR. In Pharis vero, apud Clepsydræm versuta est Englottogastorum natio, qui lingua metunt, serunt, vindemiant, et ficus legunt: sunt autem genere barbari, Gorgiæ et Philippi: et ab istis Englottogastoribus Philippis mos invaluit, ut ubique regionis Atticæ lingua seorsum a ceteris extis secetur.

NUNTIUS, CHORUS, PISTHETÆRUS.

NUNT. O summe felices, magisque quam verbis possit exponi, ô ter beatum volucrium avium genus, excipite regem

Ηρ. ἡμῖν, ἃ λέγεις σὺ, πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λάβῃς.

Πε. ἐς καιρὸν ἄρα κατεκόπησαν οὗτοίτ'
ἐς τοὺς γάμους.

Ηρ. βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε.

Πο. ὀπτᾶς τὰ κρέα; πολλὴν γε τευθείαν λέγεις.
οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν;

Ηρ. εὐ γε μέντ' ἂν διετεῖδην.

Πε. ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δεῦρό μοι.

Χο. ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ

Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-
γλωττογαστῶν γένος,
οἱ θεριζουσὶν τε, καὶ σπεί-
ρουσι, καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι, συκάζουσί τε·

βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος;
Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
καὶ πὸ τῶν ἐγγλωττογαστό-
ρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων
πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἢ
γλώττα χωρὶς τέμνεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Αγ. Ω ΠΑΝΤ' ἀγαθὰ πρᾶττοντες, ᾧ μεῖζω λόγου,
ᾧ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος,

δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
 προσέρχεται γὰρ οἷος οὔτε παμφαγῆς
 ἀστῆς ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ·
 οὔδ' ἡλίου τηλαυγῆς ἀκτίνων σέλας
 τοιοῦτον ἐξέλαμψεν. οἷον δ' ἔρχεται
 ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
 πάλλων κεραυνὸν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
 ὄσμη δ' ἀνωμόμαστος ἐς βάρτος κύκλου
 χωρεῖ, καλὸν δέαμα· θυμιαμάτων δ'
 αὔραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.
 ἰδί δὲ καυτός ἐστιν. ἀλλὰ χρῆ θεᾶς
 Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὐφημον στόμα.

Hμ.

ἄναγε, δέχεθε, πάραγε, πάραγε,
 περιπέτεσθε τὸν μάκαρ
 ἄνδρα μάκαρι σὺν τύχῃ.
 φεῦ, φεῦ τῆς ἄρας, τοῦ κάλλους.
 ᾧ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας
 τῆδε τῆ πόλει.
 μεγάλαι, μεγάλαι κατέχουσι τύχαι
 γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'.
 ἀλλ' ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοις
 δέξασθε ὠδαῖς
 αὐτὸν καὶ τὴν Βασιλείαν.

Hμ.

Ἦρα ποτ' Ὀλυμπία
 τῶν ἡλιβάτων θρόνων
 ἄρχοντα θεοῖς μέγαν
 Μοῖραι ξυνεοίμισαν

vestrum fortunatis in ædibus. Talis enim accedit, qualis neque illustris adpectu stella fulsit in auro splendente domo; neque Solis clarum radiorum jubar tantum resplenduit. Venit autem ducens secum mulierem inenarrabili pulchritudine, vibrans fulmen, alatum Jovis telum: miræ suavitatis odor ad altissima cœli diffunditur; spectaculum egregium: suffituum vero auræ levi motu adtollunt volumina fumi. Hic vero ipse est: sed oportet divæ Musæ sacrum, bonaque verba fundens, os aperire.

SEM. Recede, discede, abscede, concede, circumvolute fortunatum virum fausto venientem omine. Hem, hem, quanta venustas! quæ pulchritudo! O qui felicissimum huic urbi matrimonium iniisti! magna, magna contigerunt per huncce virum generi avium commoda: sed hymenæis et genialibus excipite carminibus ipsum, sponsamque ejus Basileam.

SEM. Junoni olim Olympiæ excelsi solii regem magnum

diis Parcæ conjunxerunt tali hymenæo: Hymen, ὁ Hymenæe.

Floridus autem Amor aureis alis retro adductas regebat habenas, Jovis pronubus beatæque Junonis: Hymen, ὁ Hymenæe.

PISTH. Delector hymnis, delector cantibus: laudo vestrum sermonem. Jam vero nunc age, Jovis ipsius celebrate tonitrua sub terram mugientia, igneaque fulgura, horrendumque et corymbum fulmen.

CHOR. O fulguris aureum lumen, ὁ Jovis immortale telum igniferum, ὁ inferna, gravesonantia, et imbrifera simul tonitrua, quibus vir iste nunc terram concutit, omnium per te potitus, et adsidentem sibi Basileam habet Jovis. Hymen, ὁ Hymenæe.

PISTH. Sequimini nunc nuptias, ὁ genera omnia aligerum sodalium, ad ædes Jovis et lectum genialem. Porrigite, ὁ beata,

ἐν τοιῷδ' ὕμεναίω.
 Ἵμῆν ᾧ, Ἵμέναι' ᾧ.
 ὁ δ' ἀμφιθαλής Ἔρωσ
 χρυσοπτερος ἠνίας
 εὐθύνει παλιντόνους,
 Ζηνὸς πάροχος γάμων,
 τῆς τ' εὐδαίμονος Ἑρας.
 Ἵμῆν ᾧ, Ἵμέναι' ᾧ.

Πε. ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ὠδαῖς·
 ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νῦν αὐτοῦ
 καὶ τὰς χθονίας κλήσατε βροντὰς,
 τὰς τε πυρῶδεις Διὸς ἀστεροπὰς,
 δεινὸν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.

Χο. ᾧ μέγα χρύσειον ἀστεροπῆς φάος,
 ᾧ Διὸς ἀμβροτον ἔγχος πυρφόρον,
 ᾧ χθόνιαι βαρυαχέες ὄμβροφόροι θ' ἅμα
 βρονταὶ, αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,
 διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας, καὶ
 πάροχον Βασιλείαν ἔχει Διός.
 Ἵμῆν ᾧ, Ἵμέναι' ᾧ.

Πε. ἔπεσθε νῦν γάμοισιν, ᾧ
 φύλα πάντα συννόμων
 πτεροφόρ', ἐπὶ πῆδον Διὸς
 καὶ λέχος γαμήλιον.
 ὄρεξον, ᾧ μάκαιρα, σὴν
 χεῖρα, καὶ πτερῶν ἐμῶν
 λαβοῦσα συγχόρευσον·

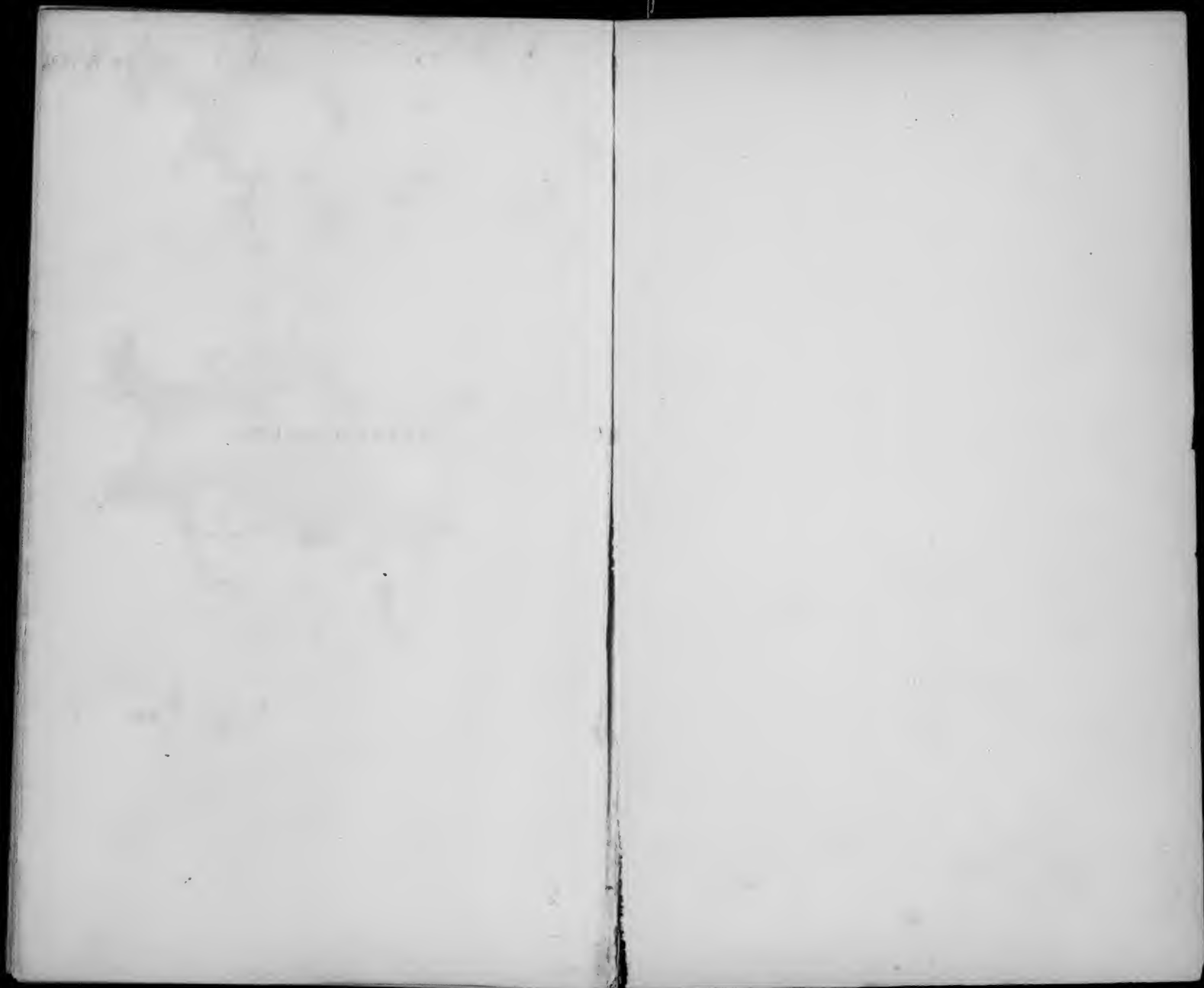
αἶραν δὲ κουφισῶ σ' ἐγώ.
 Χο. ἀλαλαί, ἰῆ Παιῶν,
 Τήνελλα καλλίνικος, ᾧ
 δαιμόνων ὑπέρτατε.

tuam manum, alisque meis prehensis, mecum salta: tollens
 autem ego allevabo te.

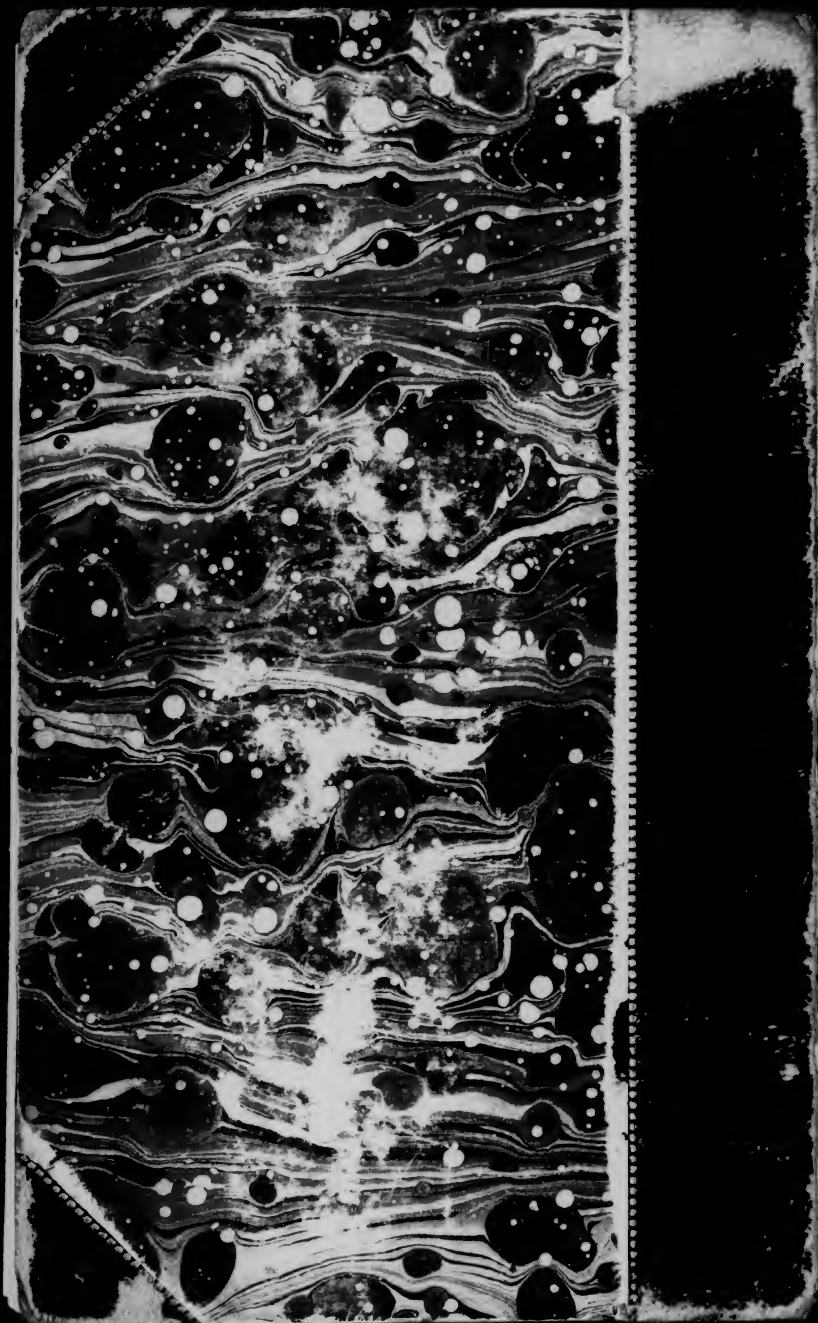
CHOR. Alalæ, Ie Pæan, Tenella præclare victor, ô deorum
 summe!

LONDINI,

EXCUDEBAT N. BLISS.

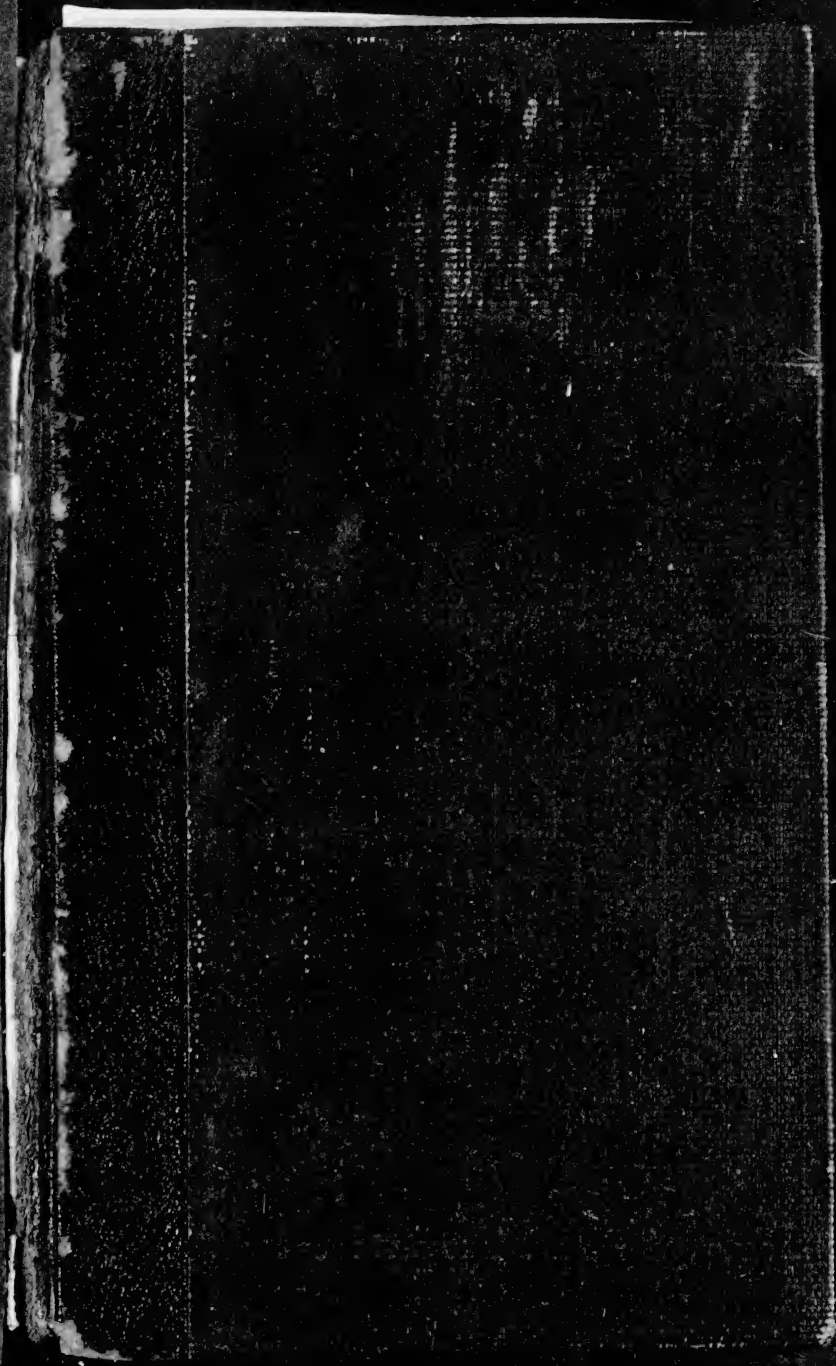

88 Ar5
IE23
Vol. 2

VOLUME 3

**FILMED
AS
BOUND**

88Ar5

IE23

3

Columbia University
in the City of New York
LIBRARY

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.
ARISTOPHANIS
COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ :

CUM

VERSIONE LATINA.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. III.

LONDINI:
SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.
1823.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Σ Φ Η Κ Ε Σ.

VOL. III.

Ε

335270

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

} οἰκείται Φιλοκλέωνος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

ΠΑΙΔΕΣ.

ΚΥΩΝ.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Σ Φ Η Κ Ε Σ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ,
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ,
ΠΑΙΔΕΣ.

- Σω. ΟΥΤΟΣ, τί πάσχεις, ὦ κακόδαμον Ξανθία ;
 Ξα. φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.
 Σω. κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προῦφειλες μέγα.
 ἄρ' οἶσθας οἶον κνώδαλον φυλάττομεν ;
 Ξα. οἶδ'· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηγίσαι.
 Σω. σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὶ τοῦ γ' ἐμοῦ
 κατὰ ταῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.
 Ξα. ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς, ἐτεόν, ἢ κορυβαντιᾶς ;
 Σω. οὐκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.
 Ξα. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
 κάμοι γὰρ ἄρτίως τις ἐπεστρατεύσατο
 Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτῆς ὕπνος·
 καὶ δῆτ' ὕνας θουμαστὸν εἶδον ἄρτίως.

ARISTOPHANIS

VESPÆ.

SOSIA, XANTHIA, BDELYCLEO, PHILOCLEO,
CHORUS, PUERI.

- Sos. HEUS tu, quid facis, infelix Xanthia ?
 XANTH. Custodiam nocturnam dissolvere disco.
 Sos. Magnum ergo quoddam malum debebas lateribus tuis.
 Anne etiam seiscualem custodiamus beluam ?
 XANTH. Scio : sed cupio paululum dormire.
 Sos. Tu vero periclitare ; nam et meis oculis jam aliquid
 dulce offunditur.
 XANTH. Profecto insanis, aut Corybantum more furere in-
 cipis.
 Sos. Non : sed gravis me quis sopor incessit ex Sabazio.
 XANTH. Eundem ergo mecum colis Sabazium. Nam et
 mihi modo quasi hostis quis Medus invasit palpebras, capitis
 quassator sopor ; et sane mirum somnium somniavi modo.

Sos. Et ego unum certe, quale nunquam antehac. Sed tu narra prior.

XANTH. Visa est aquila devolans in forum, magna oppido, rapere unguibus clypeum æratum, et procul in cœlum auferre: deinde illum clypeum visus est abjecisse Cleonymus.

Sos. Nihil ergo a gripho differt Cleonymus. *Qui sit, quæso,* rogabit aliquis inter convivas fabulans, *ut una eademque belua in terra et in cœlo et in mari clypeum abjecerit?*

XANTH. Hei mihi! quid ergo mali eveniet mihi, qui tale insomnium vidi?

Sos. Ne sis sollicitus: nihil enim erit mali, ita me ament dii.

XANTH. Attamen dirum est omen homo abjiciens arma. Tu vero jam tuum narra.

Sos. Sed est magni momenti: nam ad totam reipublicæ navem attinet.

XANTH. Propera igitur memorare carinam illius rei.

Sos. Visus sum circa primum somnum videre concionem sedentum in Pnyce pecudum, baculos habentium et pallia: deinde inter istas pecudes mihi videbatur verba facere balæna omnivora, quæ vocem habebat obesæ suis.

XANTH. Au!

Sos. Quid est?

Σω. καὶ γὰρ ἀληθῶς οἶον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

Ξα. ἐδόκουν ἀετὸν
καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πᾶνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
καὶ πεῖτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.

Σω. οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.

Πᾶς δὲ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῆ θηρίον, καὶ ἐν οὐρανῷ,
καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;

Ξα. οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ιδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;

Σω. μὴ φροντίσης.

οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινόν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.

Ξα. δεινόν γέ που 'στ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὄπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.

Σω. ἀλλ' ἔστιν μέγα.

περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἔστι τοῦ σκάφους ὄλου.

Ξα. λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρέπιν τοῦ πρᾶγματος.
Σω. ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πνυκί
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβῶνια·

καὶ πεῖτα τούτοις τοῖς προβάτοισί μοι 'δόκει
δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπερησμένης ὕος.

Ξα. αἰβοῖ.

Σω. τί ἔστι;

- Ξα. παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τούνοπνιον βύρσης σαπρᾶς.
- Σω. εἶδ' ἢ μιὰρὰ Φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,
ἴστη βόειον δημόν.
- Ξα. οἶμοι δειλαιοσ·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διῆστανεῖν.
- Σω. ἐδόκει δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρὸς με τραυλίσας·
'Ὀλᾶς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει.
- Ξα. ὄρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.
- Σω. οὐκ οὐν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνώμενος;
- Ξα. ἦκιστ'· ἀλλ' ἄριστον.
- Σω. πῶς;
- Ξα. ὄπως;
- ἄνθρωπος ἦν· εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ.
οὐκ οὐν ἐναργῆς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεῖς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακος οἰχίσηται;
- Σω. εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δὴ δύο βόλους, μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὑνείρατα;
- Ξα. φέρε νυν κατεῖπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγα γ' ὑπειπὼν πρότερον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα·
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαροδέν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος
δούλω παραρρίπτουντε τοῖς θεωμένοις,
οὔδ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατάμενος,

XANTH. Desine, desine; ne narra. Pessime olet insom-
nium istud putorem corii.

Sos. Deinde impura illa balæna trutinam tenens, bubulum
appendebat adipem.

XANTH. Hei mihi misero! populum nostrum vult distra-
here.

Sos. Videbatur autem mihi Theorus prope humi sedere, co-
racis habens caput: tum vero Alcibiades mihi dixit ore balbo:
Celnisne? Theolus colacis habet caput.

XANTH. Recte id quidem Alcibiades balbutiit.

Sos. Annon monstri hoc simile est, Theorus corvus factus?

XANTH. Minime; immo optimum est.

Sos. Quomodo?

XANTH. Rogas? homo erat: deinde repente factus est cor-
vus. Nonne hinc manifesta conjectura augurere, eum subvo-
lantem a nobis ad corvos iturum?

Sos. Ergone duobus obolis non conducam te, qui tam per-
spicue conjicis somnia?

XANTH. Age vero, spectatoribus argumentum eloqui volo,
ubi prius pauca hæc eos monuero. Nihil a nobis expectent
magnum nimis, nec etiam jocos Megaris furtim conquisitos.
Nobis enim nec sunt, qui nuces ex sportula jaciant spectatori-
bus, servi: nec est Hercules cœna defraudatus, nec iterum
Euripides petulanter traducitur; neque etiam, quia Cleo fortu-

næ favore inclaruit, propterea eundem illum hominem rursus aceto perfundemus. Sed est nobis argumentum non ineptum, quod vestram quidem sapientiam non superat, sed tamen magis est scitum et elegans, quam quævis insulsa comœdia. Nempe herus est nobis, qui in superiore ædium parte dormit, magnus ille in cœnaculo. Iste nobis imperavit, ut suum patrem adservemus, quem intus conclusit, ne foras exeat. Morbo enim pater ejus laborat mirabili, quem nemo facile noverit, neque conjecerit, qui sit, nisi ex nobis audiat: si minus creditis, ipsi conjecturas facitote. Amynias quidem iste Pronapi filius ait, esse eum amatorem aleæ: sed nihil dicit.

Sos. Nihil hercle; sed de se hunc morbum conjectat.

XANTH. Haud sane recte. Est tamen *Amator* quidem exordium hujus mali. Iste vero, Sosia, ad Dereylum ait, amatorem eum esse compotationum.

Sos. Nequaquam; si quidem iste morbus etiam virorum est bonorum.

XANTH. Nicostratus autem Scambonides ait eum amatorem esse sacrificiorum, aut hospitum.

Sos. Per canem juro, Nicostrate, non est amator hospitum. Nam cinædus est Philoxenus.

XANTH. Frustra nugamini: non enim invenietis. Si autem scire cupitis, jam tacete: declarabo enim nunc morbum heri

οὐδ' αἴθρις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ', εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αἴθρις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
καιμωδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκείνοσι,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὐπὶ τοῦ τέλους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῶν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ ἔξη.
νόσον γὰρ ὁ πατήρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἦν οὐδ' ἂν εἰς γνώη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι,
εἰ μὴ πύθοιτο ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.

Ἄμυνίας μὲν ὁ Προνάπου φήσ' οὗτοσι
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει.

Σω. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὐτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται
Ξα. οὐκ· ἀλλὰ ΦΙΛΟ μὲν ἔστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ὁδὲ δὲ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.

Σω. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρηστῶν ἔστιν ἀνδρῶν ἢ νόσος.

Ξα. Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτόν, ἢ φιλόξενον.

Σω. μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἔστιν ὁ γε Φιλόξενος.

Ξα. ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγαῖτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότηου.

Φιληλιαστής ἐστίν, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ·
 ἔρα' τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
 ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
 ὕπνου δ' ὄρα' τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην·
 ἢν δ' οὖν καταμύσῃ, κἄν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
 ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
 ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψήφον γ' ἔχειν εἰωθῆναι,
 τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
 ὥσπερ λιθαιωτῶν ἐπιτιθεὶς νομηνία.
 καὶ, νῆ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
 τὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν,
 ἰὼν παρέγραψε πλεσίον ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ.
 τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ἦδεν ἐφ' ἐσπέρας, ἔφη,
 ὡς ὄψ' ἐγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
 παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χεῖματα.
 εὐθύς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας·
 κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προκαθεύδει πρὸ πᾶνου,
 ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.
 ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν,
 ὥσπερ μέλιτ' ἢ βομβυλίδος εἰσέρχεται,
 ὑπὸ τοῖς ὄνοι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.
 ψήφων δὲ δείσας μὴ ὀσηθεῖν ποτὲ,
 ἴν' ἔχῃ δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
 τοιαῦτ' ἀλύει· νοθητεύμενος δ' αἰεὶ
 μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
 μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες, ὡς ἂν μὴ ἔξῃ.
 ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
 καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος,

mei. Quippe amator est Helixæ, ut nemo alius : insanitque
 hujus rei, judicandi inquam, cupidine, et gemit, si non in pri-
 mo sedeat judicium subsellio. Noctu autem somni ne tantil-
 lum quidem videt : si vero pauxillum connivere cœpit, tamen
 noctu etiam mens volitat illic circa clepsydrum. Et quoniam
 assuefactus est calculum tenere, tribus compressis digitis ex-
 pergefactus surgit, quasi thus imponeret acerræ novilunio. Et
 mehercle, si alicubi videat inscriptum in janua, *Bellus Demus*
Pyrilampis filius, ipse ire solet, et juxta scribere : *Bellus Camus*
Judiciarius. Gallum autem gallinaceum, qui cecinerat ve-
 speri, dixit, se excitare tarde, quia corruptus esset a reis argento.
 Statim autem a cœna cum clamore poscit calceos : deinde ubi
 illuc ante diluculum venit, dormit adnexus et hærens columnæ,
 instar conchæ. Præ severitate autem ducta omnibus longa
 linea, tanquam apis aut bombylius domum ingreditur cum un-
 guibus cera sublitis. Et quia timet ne aliquando eum calculi
 deficiant, litus habet renovatque semper domi, ut ferendæ sen-
 tentiæ copiam habeat. Ita æstuat : magis autem monitus, sem-
 per magis judicare studet. Hunc itaque custodimus obductis
 inclusum pessulis, ne exeat. Filius enim ejus morbum gravi-
 ter fert. Et primum quidem dictis lenibus adlocutus suasit ei,

ne gestaret pallium, neve exiret foras : at ille morem non gessit. Deinde illum lavit, et purgavit, quin etiam postea Corybantum sacris piari curavit : ille autem tympanum tenens exsiluit, et judicaturus in forum irruit. Quum autem istis initiis ei nihil profuisset, in Æginam navigavit, ibique reprehensum noctu in Æsculapii fano incubare fecit : at ille summo mane apparuit apud cancellos. Exinde non amplius domo exire eum sivimus : ille vero elabebatur per cloacas et foramina : nos autem, quæcunque erant perforata, obturavimus pannis, et obsepivimus : ille vero paxillos infigebat parieti, quibus, ut gradulus, innixus, exsiliebat : nos demum totum atrium circumcirca retibus obduximus, illumque sic adservamus. Est autem nomen seni Philocleo, quo sane dignus est, ita me Jupiter amet : filio autem ejus Bdelycleo, quippe qui mores habeat caperofrontipervicos.

BDEL. O Xanthia et Sosia, dormitisne ?

XANTH. Hei mihi !

Sos. Quid est ?

XANTH. Bdelycleo surgit.

BDEL. Nonne curret vestrum alter huc ocius ? nam pater in culinam est ingressus rimaturque aliquid, tanquam mus in caverna delitescens : sed specta, ne per foramen alvei elabatur : tu autem januæ incumbere.

ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβάνιον,
μηδ' ἐξίεναι θύραζ'. ὁ δ' οὐκ ἐπέιδετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κακὰδαιρε, καὶ μάλα
μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'. ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ἄξιας, ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπροσθῶν.
ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ᾤφέλει,
διέπλευσεν εἰς Ἀγριναν· εἶτα συλλαβῶν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ.
ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρέομεν.
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διὰ τε τῶν ὑδρορῥοῶν,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετραημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, καὶ πακτώσαμεν.
ὁ δ', ὥσπερ εἰ κολοῖδς, αὐτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ, φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
ναὶ μὰ Δία· τῷ δ' υἱεὶ γε τῷδε, Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκουσ τινάσ.
ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε ;
οἴμοι.

Bδ.

Ξα.

Σω.

Ξα.

Bδ.

τί ἐστι ;

Βδελυκλέων ἀνίσταται.

οὐ περιδραμεῖται σφῶν ταχέως δεῦρ' ἄτερος ;
ὁ γὰρ πατήρ εἰς τὸν ἵπνον εἰσελήλυθε,
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκάσ. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρεῖμ' ὅπως μὴ κδύσεται.

- σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.
- Σω. ταῦτ', ὦ δέσποτα.
- Βδ. ἀναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἢ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;
- Φι. καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.
- Βδ. καπνός; φέγ' ἴδω τίνος ξύλου σύ.
- Φι. σκίνου.
- Βδ. νῆ τὸν Δί, ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκ ἐσερρήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἢ τηλία;
δύου πάλιν. φέγ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἴμ', ὡς ἔτερος οὐδεὶς ἀνήρ,
ὅστις πατρὸς νυκὶ Καπνίου κεκλήσομαι.
- Σω. παῖ, τὴν θύραν ἄθει· πῖεζε νῦν σφόδρα
εὐ κἀνδρικῶς. καὶ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι
καὶ τῆς κατακλείδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ.
φύλαττέ θ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.
- Φι. τί δράσεται; οὐκ ἐκφρήσεται, ὦ μιαιώτατοι,
δικάσοντά μ'; ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.
- Βδ. σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;
- Φι. ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοι ἔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ,
ὅταν τις ἐκφύγη μ', ἀποσκλήναι τότε.
- Βδ. Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.
- Φι. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἐκφερέ με, μὴ διαρράγῳ.
- Βδ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτε γε.
- Φι. διατρώξομαι τοίνυν ὁδᾶξ τὸ δίκτυον.
- Βδ. ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

- Sos. Hoc ago, here.
- BDEL. O Rex Neptune! quid est, quod fumarium ita sonat? Eho, quis es tu?
- PHIL. Fumus equidem exeo.
- BDEL. Fumus? age videam cujus ligni.
- PHIL. Ficulnei.
- BDEL. Sane hercle, quod quidem unum omnium fumum facit acerrimum. Sed non intro te referes citissime? ubi est fumarium operculum? regredere. Agedum asserem etiam superimponam. Istic jam aliud quodvis machinare. At ego infelix sum, ut nemo alius, qui Fumo patre natus jam perhibebor.
- Sos. Tu puer, januam trude: valde preme atque fortiter: ego etiam illuc veniam. Seram diligenter observa et vectem, et vide ne vectis glandem derodat.
- PHIL. Quid facere vultis? non me exire sinitis, impurissimi, judicaturum? Ergo abibit indemnatu Dracontides.
- BDEL. Istuccine vero tu graviter ferres?
- PHIL. Etenim consulenti mihi olim Delphis oraculum respondit Deus, me tum mortem oppetiturum, quando mihi indemnatu reus abiisset.
- BDEL. Apollo Averrunce! quale hoc est oraculum!
- PHIL. Age, obsecro, emitte me, ne dirumpar.
- BDEL. Per Neptunum juro, ut ego te nunquam emittam, Philocleo.
- PHIL. Itaque corrodam mordicus arreptum rete.
- BDEL. Sed non habes dentes.

PHIL. Me miserum! quomodo te occidam? quomodo? date mihi gladium ocius, aut tabellam damnatoriam.

BDEL. Homo iste magnum aliquod molitur malum.

PHIL. Non equidem hercle, non, inquam; sed vendere volo asinum una cum clitellis abductum: nam novilunium est.

BDEL. Nonne ego etiam, quæso, possem eum vendere?

PHIL. Non ita ut ego.

BDEL. Immo hercle melius; sed educ asinum.

XANTH. Qualem prætextum intulit! quam callide, ut eum emittas citius!

BDEL. Sed inanem retraxit hamum: mihi enim doli subluerat. Sed ingressus asellum educere volo, ut ne foras rursus emicet senex.—Aselle, cur fles? anne quod hodie venum ibis? quid ingemiscis, quia ne Ulyssem aliquem non vehis?

XANTH. Sed mehercle quemdam vehit, huncce subtus pendulum.

BDEL. Quemnam? age videam.

XANTH. Istum.

BDEL. Hoc quid est? quisnam es, quæso, tu homo?

PHIL. Utis sum mehercle.

BDEL. Utis tu? cujas?

Φι. οἴμοι δεΐλαιος·
 πῶς ἂν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
 ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.
 Βδ. ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασεῖε κακόν.
 Φι. μὰ τὸν Δι' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
 τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίσις.
 νομηγία γὰρ ἐστίν.

Βδ. οὐκοῦν καὶ τὸς ἂν
 αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἂν.

Φι. οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.
 Βδ. μὰ Δι' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.
 Ξα. οἶαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
 ἵνα θᾶττον ἐκπέμψειας.

Βδ. ἀλλ' οὐκ ἔσπασε
 ταύτη γ'. ἐγὼ γὰρ ἤσθόμην τεχνωμένου.
 ἀλλ' εἰσιῶν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
 ὅπως ἂν ὁ γέρον μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
 κἀνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
 βιάδιζε θᾶττον. τί στένεις; εἰ μὴ φέρεις
 Ὀδυσσεά τινά γ';

Ξα. ἀλλὰ, ναὶ μὰ Δία, φέρει
 κάτω γε τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα.

Βδ. ποῖον; φέρε' ἴδωμαι.

Ξα. τουτονί.

Βδ. τουτὶ τί ἦν;
 τίς εἶ ποτ', ὦ ἄνθρωπ', ἐτεόν;

Φι. Οὔτις, νῆ Δία.

Βδ. Οὔτις σύ; ποδαπός;

- Φι. Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.
 Βδ. Οὐτίς, μὰ τὸν Δί', οὐ τι χαιρήσω γ' ἔσει.
 ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ᾧ μιαζώτατος,
 ἴν' ὑποδέδουκεν ᾧστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται
 ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.
 Φι. εἰ μὴ μ' ἑάσειδ' ἤσυχον, μαχούμεθα.
 Βδ. περὶ τοῦ μάχαι νῶν δῆτα;
 Φι. περὶ ὄνου σκιάς.
 Βδ. πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης, καὶ παράβολος.
 Φι. ἐγὼ πονηρὸς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
 νῦν μ' ὄντ' ἄριστον. ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
 ὑπογᾶστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ.
 Βδ. ᾧθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν ἐς τὴν οἰκίαν.
 Φι. ᾧ ξυνδικασταί, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.
 Βδ. ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
 ᾧθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
 καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν,
 καὶ τῆ δοκῶ πρόσθε τὸν ὄλμον τὸν μέγαν.
 ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.
- Σω. οἴμοι δειλαιοσ' ἄνθρωποι
 πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βάλιον;
 Ξα. ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι ποθέν.
 Σω. μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδουμένός τις οὔτος
 ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἡλιαστής ὀροφίας.
 Ξα. οἴμοι κακοδαίμων, στρουθὸς ἄνῃς γίγνεται
 ἐκπτήσεται. ποῦ, ποῦ 'στι μοι τὸ δίκτυον;
 σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.
 Βδ. νῆ Δί', ἦ μοι κρεῖττον ἦν

- PHIL. Ithacus ex Fugacia.
 BDEL. At faxo hercle, ut non sine magno tuo malo Utin te esse dixeris. Sursum trahe eum ocuis. Impurissimus ille, quorsum subierat! mihi sane videtur simillimus esse pulli surbrumi asellæ, qua viator invehit.
 PHIL. Nisi me missum feceritis, pugnabimus.
 BDEL. Qua de re, quæso, pugnabis nobiscum?
 PHIL. De asini umbra.
 BDEL. Improbus es, sed rudis et desperatæ audaciæ.
 PHIL. Egone improbus? non hercle. Sed tu non sentis nunc me esse virum optimum: at senties forte, quando comedes sumen, quod adponet tibi senex Heliasticus.
 BDEL. Trude asinum et te ipsum in domum.
 PHIL. O iudices, mei socii, tuque, ô Cleo, succurrite.
 BDEL. Intus vociferare, clausis foribus. Trude tu multos lapides ad ostium, et glandem rursus immitte in vectem, transversumque oppone tignum, cui fulciendo propere advolve magnum mortarium.
 SCS. Hei mihi misero! unde incidit in me glebula?
 XANTH. Forte mus desuper eam bi i njecit alicunde.
 SCS. Mus? non hercle: sed iste serpens heliastes, qui tegulas subiit.
 BDEL. O me miserum! iste homo passer fit: avolabit. Ubi est rete? ubi? apage, apage, retro apage te. Edepol næ satius esset me Scionem custodire, quam hunc meum patrem.
 SCS. Agedum, quoniam istum abegimus, nec potis est, ut clam nobis elabatur, cur non obdormiscimus pauxillum?

BDEL. Sed, ô miselle, venient paulo post sodales iudices
vocantes hunc meum patrem.

Sos. Quid ais? at nondum illuxit.

BDEL. Nondum herele. Tamen solito tardius excitantur
hodie, quippe qui a media nocte eum semper arcessunt, lucernas
habentes, suavissimaque e veteris Phrynichi Phœnissis
cantillantes carmina, quibus eum evocant.

Sos. Itaque, si opus erit, jam eos lapidibus impetemus.

BDEL. Sed, ô miser, si quis irritaverit genus istud senum,
simile est illud crabonibus. Extremis enim in lumbis aculeum
habent acutissimum, quo pungunt, et vociferando saltitant, et
jaculantur, instar scintillarum.

Sos. Animo liquido et tranquillo es: nam si ego lapides
habeam, multorum iudicum examen dissipabo.

CHOR. Perge, procede strenue. Cessas, ô Comia? at her-
cle, antea non cessabas; sed tam firmus eras, quam lorum
caninum: nunc autem te vincit Charinades eundo. O Stry-
modore Conthylensis, optime iudicum, estne hic forte Euergis-
des, aut Chabes Phlyensis? Adest, quidquid superat, apparæ,
papæ, papæax! ex illa juventute, quæ tum florebat, quando in

τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.
Σω. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοθήκαμεν,
κοῦκ ἔσθ' ὅπως διαδῶς ἀν' ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;
Bδ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἤξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.

Σω. τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαδύς.

Bδ. νῆ τὸν Δί'· ὄψε γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦσιν γ' αἰεὶ,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελισιδωνοφρυγχίρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.

Σω. οὐκοῦν, ἦν δέη,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.

Bδ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', τὸ γένος, ἦν τις ὀργίσγη,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾶ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ὦ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέφαλοι.

Σω. μὴ φροντίσγες· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιᾶν διασκηδῶ.

Χο. χῶρρι, πρόβαιν' ἐρρωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί', ἐ μέντοι πρὸ τῆ γ'. ἀλλ' ἦσθ' ἱμᾶς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστὶ σου Χαρινάδης βαδίξιν.
ὦ Στρυμόδαρε Κουθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἄρ' ἐστὶ που ἵθαῦθ', ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ', ὁ λοιπὸν ἐστίν, ἀππαπαί, παπαί, παπαιᾶξ,

ἦβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνηήμεν
 φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· κᾶτα περιπατοῦντε νύκτωρ
 τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὄλμον·
 κᾶθ' ἤψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
 ἀλλ' ἐγκοῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυκί·
 σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
 χθρὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμῶν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
 ἦκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὄσγην τριῶν πονηρῶν
 ἐπ' αὐτόν, ὡς κολουμένους, ἃν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
 σπεύδωμεν, ὧ ἄνδρες ἤλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
 χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντῃ διασκοπῶμεν,
 μή ποῦ λαθῶν ἡμᾶς τις ἐμποδῶν κακόν τι δράσῃ.

- Πα. τὸν πηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, τουτοῖ φύλαξαι.
 Χο. κάσφος χαμάθεν σύννυ λαθῶν, τὸν λύχνον πρόβουσον.
 Πα. οὐκ' ἀλλὰ τῷδ' ἰμοὶ δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
 Χο. τί δὴ παθῶν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς ;
 καὶ ταῦτα τούλαιου σπανίζοντος, ὦ νόητε.
 οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.
 Πα. εἰ νῆ Δί' αὐθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
 ἀποσθέσαντες τοὺς λύχνους, ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί·
 κᾶπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκοτῷ τουτοῦ στερηθεῖς,
 τὸν πηλὸν, ὡσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.
 Χο. ἦ μὲν ἐγώ στυ χ' ἀτέρους μείζονας κολάζω.
 ἀλλ' οὔτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
 οὐκ' ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τετάρων τὸ πλεῖστον
 ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
 ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὔτοι μύκητες·
 φιλεῖ δ', ὅταν ἦ τουτὶ ποιεῖν ὑστὸν μάλιστα.

Byzantio contubernales eramus custodes ego et tu; deinde
 obambulantes noctu panariæ illius surripiebamus ligneum
 mortarium, quo fesso oleris agrestis nonnihil coquebamus. Sed
 festinemus, o viri; nam de Lachete nunc iudicium fiet. Aiunt
 autem omnes eum habere alveare plenum pecunia. Itaque
 heri Cleo, columen nostrum, nos iussit mature adesse, instru-
 ctos in tres dies ira acerba contra ipsum, ut illius ulciscamur
 injurias. Eia agite, festinemus, o æquales, antequam illuces-
 cat: pergamus, simulque cum lucerna usquequaque dispicia-
 mus, ne quis ex insidiis imprudentes nos opprimat.

PUER. Lutum istud, mi pater, pater, cave.

CHOR. Tu igitur humi festucam sume, et lucernam emunge.

PUER. Non. Sed hocce digito mihi videor lucernam probe
 emuncturus.

CHOR. Quamobrem, o stulte, digito promoves ellychnium,
 præsertim in ista olei penuria? non enim te mordet, quando
 care est emendum.

PUER. Edepol, si pergitis pugnis nos commonefacere, ex-
 stinctis lucernis nos domum abibimus: tum forte in tenebris
 hac lucerna carens, lutum turbabis ambulans, tanquam atta-
 gen.

CHOR. Profecto ego alios etiam te majores castigo. Sed
 istud, quod calco, mihi cœnum videtur. Et mirum ni quatuor
 ad summum cis dies necesse fuerit Jovem pluere: adeo incre-
 vere in lucernis fungi: solet autem quam maxime, si istud fiat,

pluere. Expetunt autem fructus, quicumque sunt serotini, pluviam et Boreæ flatum. Quidnam huic sodali nostro iudici, qui in hisce habitat ædibus, dicam accidisse, quod non prodit huc ad gregem nostrum? sane antehac non solebat remulco trahi: sed primus nobis præibat cantans Phrynichi carmen; etenim est cantus amans: sed ego censeo, ut hic stantes, ó viri, et cantantes eum eliciamus; si forte audiens meam cantilenam præ voluptate prorepat foras.

Quid causæ est, quamobrem ante ostium non apparet nobis hic senex, nec responsat? num perdidit calecos, aut digitum pedis in tenebris alicubi impegit, unde malleolus ei intumuit homini seni? et forte etiam inguen ei doleat. Sane multo acerrimus erat omnium nostrum, et solus oratione non flectebatur. Sed si quando aliquis eum supplex rogaret, tum ille capite sic demisso dicebat, *Lapidem coquis*. Forte etiam propter istum hominem, qui nobis heri elapsus est, decipiens nos, et dicens *Se Atheniensium rei publicæ favere, quæque in Samo gererentur, primum se indicasse*; id, inquam, ægre ferens, forte nunc in febre cubat. Nam sic homo est. Sed, ó bone, surge, et ne te ipsum edas, neque stomacheris. Etenim adest homo quidam opulentus ex iis, qui Thraciam prodidere, quem vide ut infames plectasve capite.

I præ, puer, progredere.

PUER. Gratificaberisne ergo mihi, pater, si quid abs te rogem?

δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ ἴστι πρῶμα,
ὑδωρ γενέσθαι, καπιπνεῦσαι Βόρειον αὐτοῖς.

τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστῆς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφορκὸς ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἠγεῖτ' ἂν ἄδων Φρυνίχου· καὶ γὰρ ἔστιν ἀνὴρ
φιλωδός. ἀλλὰ μοι δοκεῖ στάντας ἐνθαδ', ὡ' ἄνδρες,
ἄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἦν τι πῶς ἀκούσας
τοῦ μου μέλους, ὑφ' ἠδονῆς ἐρπύση θύραζε.

τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνεται ἄρ' ἡμῖν

ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμ-
βάδας, ἢ προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν σου;
εἴτ' ἐφλέγημην αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βθεωνιῶη γ'· ἡ μὴν πολὺ δριμύτατός γ'
ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείδετ'
ἀλλ' ὅπότ' ἀντιβολοίη τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω,

Λίδον ἔψεις, ἔλεγεν. τάχα δ' ἂν

διὰ τὸν χθρῆσινόν γ' ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ'
ἐξαπατῶν, καὶ λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τῶν Σάμῳ πρῶτος κατεῖποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνήθεις
εἴτ' ἴσως κείται πυρέττων.

ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνὴρ.

ἀλλ', ὡ' γὰρ, ἀνίστασο, μηδ' οὕτως

ἔσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.

καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἦκει τῶν προδόντων
τὰπὶ Θράκης· ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς.

ὑπαγ', ὡ' παῖ, ὑπαγε.
Πα. ἐδελήσεις τι μοι οὖν, ὦ

- Χο. πάτερ, ἦν σου τι δεηθῶ;
 πάνυ γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἶ-
 πὲ τί βούλει με πρίασθαι
 καλόν· οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
 στραγάλους δῆπουθεν, ὦ παῖ.
- Πα. μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἦδιον γάρ.
 Χο. οὐκ ἄν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθ' ἔγ' ὑμεῖς.
 Πα. μὰ Δί' οὐκ ἄρα προπέμψω σὲ τολοιπόν.
 Χο. ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαγίου
 τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιστα δεῖ, καὶ
 ξύλα, κῆψον· σὺ δὲ νῦν σὺκ' αἰτεῖς;
- Πα. ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἦν μὴ
 τὸ δικαστήριον ὠρεχων
 καδίση νῦν, πόθεν ὠνη-
 σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
 πίδα χρηστήν τινα νῦν, ἦ
 ΠΟΡΟΝ ΕΛΛΑΣ ΙΕΡΟΝ;
- Χο. ἀπαπαί, φεῦ.
 μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῦν
 οἶδ' ὀπόθεν δεῖπνον ἔσται.
- Πα. τί με δῆτ', ὦ μελέα μήτηρ, ἔτικτες,
 ἴν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.
 Χο. ἀνόητόν σ' ἄρ', ὦ θυλάκιόν γ',
 εἶχον ἄγαλμα.
 Πα. ἔ, ἔ· πάρα νῦν στενάζειν.
 ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ,
 ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΚΤΩΝ.
- Φι. ΦΙΛΟΙ, πάλοι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς

CHOR. Omnino, mi filiule: sed dic, quid velis me tibi
 emere boni: arbitror autem te dicturum talos fortasse, mi filii.

PUER. Neutiquam hercle, pater dulcissime; sed ficus: plus
 enim placent.

CHOR. Non edepol emam, si vel suspendatis vos.

PUER. Non edepol ergo amplius te deducam.

CHOR. Nam ab ista tenui mercede judiciaria oportet tertium
 me nunc habere panem et ligna et obsonium: tu autem præ-
 terea ficus a me petis?

PUER. Age vero, mi pater, si noluerit Prætor nunc fieri con-
 sessus judicum, unde ememus prandium? habesne spem ali-
 quam bonam nobis, aut *viam Helles sacram*?

CHOR. Απαρᾶ! heu! Equidem hercle nescio, unde nobis
 erit cœna.

PUER. Cur me ergo peperisti, ὁ infelix mater, ut molestias
 sufferam in alendo patre?

CHOR. Inutile ergo, ὁ saccule, te habui decus.

PUER. Heu, heu! parati nobis sunt gemitus.

PHILOCLEO, CHORUS, BDELYCLEO, SOSIA,
 XANTHIA, CANIS.

PHIL. Amici, dudum tabesco, per foramen vos audiens, vo-

bisque respondere cupiens. Sed canere nequeo. Quid agam? adservor ab istis. Jampridem enim cupio vobiscum ire ad urnas judiciarias, et mali quid facere. Sed, ô Jupiter, tona vehementer, et me subito fac fumum, aut Proxeniadem, aut Selli filium, qui mentitur labruscam: ne dubita, ô rex, istud mihi gratificari, sortem miseratus meam: aut me fulmine ardenti cinefac ocus: deinde me sublaturum flatu impelle in acidam muriam ferventem; aut me in lapidem illum converte, super quo calculos dinumerant.

CHOR. Quis est ergo, qui te sic cohibet, et occludit fores? Dic; nam amicis dixeris.

PHIL. Gnatus meus. Sed ne clamate: etenim in anteriore parte ædium dormit: sed submissiore voce loqui mini.

CHOR. At ista faciens, ô nugator, quamnam prætendit causam?

PHIL. Non sinit me, ô amici, judicare, nec quidpiam mal facere. Sed me conviviis exhilarare paratus est; ego autem nolo.

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἶός τ' εἶμ' ἄδειν. τί ποιήσω; τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ βούλομαι γε πάσαι πάνυ μεθ' ὑμῶν ἐλθῶν ἐπὶ τοὺς καθίσκους κακόν τι ποιῆσαι.

ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κάμει ποιήσον καπνὸν ἐξαίφνης,

ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ-

λου, τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξον.

τόλμησον, ἄναξ, χάρισσάθαι μοι,

πάθος οἰκτεῖρας· ἢ με κεραυνῶ

διατινθαλέω σπῶδισον ταχέως·

κάπειτ' ἀνελῶν μ' ἀποφυσήσας

εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμῆν·

ἢ δῆτα λίθον με ποιήσον, ἐφ' οὗ

τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

Χορός.

τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' εἰργων, ἀποκλείων τὰς θύρας; λέξον· πρὸς εὐνοὺς γὰρ φράσεις.

Φιλοκλέων.

ὕμνος υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾷτε· καὶ γὰρ τυγχάνει

οὔτοσ' ἄριστον καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

Χορός.

τοῦ δ' ἐφέξειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σε βούλεται;

τίνα πρόφασιν ἔχων;

Φιλοκλέων.

οὐκ ἔῃ μ', ὦ ἄνδρες, δικάζειν, οὐδὲ θεῶν οὐδὲν κακόν· ἀλλὰ μ' εὐωχεῖν ἑτοιμός ἐστ'. ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

Χορός.

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τάληθές;

Φιλοκλέων.

οὐ γὰρ ἂν ποδ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν,
εἰ μὴ ξυνομότης τις ἦν.

Χορός.

ἀλλ' ἐκ τούτων ὦρα τινὰ σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν,
ἥτις σε λάθρα τάνδρος τονοῖ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

Φιλοκλέων.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην·
οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

Χορός.

ἔστιν ὀπή δῆθ', ἦντιν' ἂν ἔνδοθεν οἶός τ' εἴης διορύξαι,
εἴτ' ἐκδύναι ῥάκεσιν κρυφθεῖς, ὥσπερ πολύμηλις Ὀδυσσεύς;

Φιλοκλέων.

πάντα πέφρακται, κοῦκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφω διαδύναι.
ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

Χορός.

μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τὰς δρελίσκες,
ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, ὅτε δὴ γ' ἡ Νάξος ἔάλω;

Φιλοκλέων.

οἶδ' ἀλλὰ τί τῆτ'; εἶδεν γὰρ τῆτ' ἔστιν ἐκείνω προσόμοιον.
ἦθων γὰρ, κἀδυνάμην κλέπτειν, ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ·

κοῦδεῖς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι

φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὄπλοις

ἀνδρες ὀπλίται διαταξάμενοι,

κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται.

τῶ δὲ δὺ αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις

CHOR. Hocce impurus ille ausus est hiscere, Populi et
Cleonis osor, quia nimirum vera dicis de navibus?

PHIL. Nunquam sane iste homo hoc ausus fuisset dicere,
nisi conjurationis esset alicujus particeps.

CHOR. Sed hæc quum ita sint, tempus est maximum, ut
quæras novum aliquod commentum, quod te faciat clam isto
viro huc descendere.

PHIL. Quidnam id esse possit? vos quærite. Nam ego
quodlibet faciam, tanta flagro cupiditate per subsellia spatium
cum calculo.

CHOR. Estne, quæso, foramen aliquod, quod intus possis
perfordere, atque elabi pannis tectus, uti callidus ille Ulysses?

PHIL. Omnia sunt obseptæ, nec vel formicæ patet exitus.
Sed aliud quidpiam quærere vos oportet: per foramen perrepere
non licet.

CHOR. Meministin' ergo, ut militans olim furatus es verua,
iisque depactis in murum ex eo te demisisti, quando Naxus
capta fuit?

PHIL. Novi: sed quid istud? non enim hic status rerum
illi similis est. Quippe juvenis tum eram, et poteram furari,
integerque vigoris eram: nec quispiam me custodiebat: sed
mihi tuto licebat fugere: nunc autem cum armis satellites or-
dine dispositi per vias in speculis sunt: eorum autem duo isti

ad ostium, tanquam mustelam, quæ carnem furata est, me observant, verua manibus tenentes.

CHOR. Sed etiamnum exprobre aliquam machinationem quamprimum, ó mellite; nam Aurora adest.

PHIL. Optimum itaque erit perrodere rete. Ignoscat autem mihi Dictynna quod retia lædo.

CHOR. Viri fungeris officium ad salutem tendentis: sed admove tuam maxillam.

PHIL. Perrosum hoc quidem est: sed nihil quicquam clamate: verum caveamus, ne Bdelycleo persentiscat.

CHOR. Nihil formides, ó amice, nihil: nam ego illum, si mutit, cogam mordere cor suum, et de vita certare; ut scita non esse calcanda Cereris et Proserpinæ scita. Sed funem ap-
tato ad fenestram, deinde alligatum te ipsum demitte, et concipe animo furorem Diopithis.

PHIL. Age nunc, si isti sentiant hæc, et me velint reducere atque retrahere intro, quid facietis? dicite jam.

CHOR. Opem tibi feremus, et omne robur adsciscemus animi, ut nequeant te cohibere: talia nos facinora inceptabimus.

ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηρούσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους.

Χορός.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα·
ἕως γὰρ, ὦ μελίττιον.

Φιλοκλέων.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστον ἐστὶ μοι τὸ δίκτυον.
ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυνα συγγνώμην ἔχει τοῦ δικτύου.

Χορός.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἐστ' ἀνοντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον.

Φιλοκλέων.

διατέρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς·
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

Χορός.

μηδὲν, ὦ τὰν, δέδιθι, μηδὲν ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν

τὴν καρδίαν,

καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον

δραμεῖν· ἴν' εἰδῆ μὴ πατεῖν

τὰ ταῖν θεᾶν ψηφίσματα.

ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα
θήσας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπιθείας.

Φιλοκλέων.

ἄγε νῦν, ἣν αἰσθομένω τούτῳ ζητήτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι,
κἀνάσπαστον ποιεῖν εἶσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

Χορός.

ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρηνῶδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,

ᾧς' ἐ δυνατόν σ' εἰργεῖν ἔσαι· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

Φιλοκλέων.

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνοσ· καὶ μανθάνει· ἦν τι πάθω' γὰρ,
ἀνελόντες καὶ ἀκακλαύσαυτες θείναι μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκηιοις.

Χορός.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσης. ἀλλ', ᾧ βέλτιστε, καθίει
σαυτὸν θάρρῶν, ἀπευξάμενοσ τοῖσι πατρώοισι θεοῖσιν.

Φιλοκλέων.

[εἰσαι,

ᾧ Λύκε δέσποτα, γείτων ἦρωσ· σὺ γὰρ, οἷσπερ ἐγὼ, κεχά-
τοῖσ δακρυόισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖσ δλοφυρμοῖσ·
ᾧκησασ γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκραφῶ,
καθουλήθησ μόνοσ ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθήσθαι.
ἐλέησον καὶ σώσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πησιόχωρον·
κοῦ μήποτέ σου παρὰ τὰσ κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ.

Βδελυκλέων.

οὔτοσ, ἐγείρου.

Σωσίας.

τί τὸ πρᾶγμ' ;

Βδελυκλέων.

ᾧσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται.

Σωσίας.

μᾶν ὁ γέρων ἔδε πῆ διαδύεται ;

Βδελυκλέων.

μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾶ

αὐτὸν δήσασ.

Σωσίας.

ᾧ μιαρώτατε, τί ποιεῖσ ; οὐ μὴ καταθήσει.

Βδελυκλέων.

ἀνάβαιν' ἀνύσασ καλὰ τὴν ἐτέραν, καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,

PHIL. Faciam igitur quod suadetis, vobis fretus ; et memen-
tote, si quid mihi acciderit, ut me vestris manibus sublatum et
defletum, sub cancellis sepeliatis.

CHOR. Nihil mali accidet tibi, ne timeas : sed, ὁ bone, demit-
te te ipsum audacter, invocatis patris diis.

PHIL. O Lyce domine, heros vicine ; tu enim iisdem, quibus
ego, delectaris, perpetuis reorum lacrimis et lamentis : huc sane
venisti habitatum data opera, ut ista audires, et solus omnium
heroum voluisti apud flentem sedere : miserere mei, et me vici-
num tuum nunc serva. Sic nunquam ad tuas storeas mingam
aut pedam.

BDEL. Eho tu surge.

Sos. Quid negoti est ?

BDEL. Quasi vox quædam me circumsonat.

Sos. An senex ille aliquorsum proreperit ?

BDEL. Non hercle : sed fune se vinctum demittit.

Sos. O impurissime, quid facis ? nunquam descendes.

BDEL. Ascende ocuis in alteram fenestram, et verbera ramis,
si qua ratione retro se convertat, illis cæsus.

PHIL. Nonne suppetias venietis, quotquot hoc anno litigaturi estis, ὁ Smicythio, et Tisiade, et Chremo, et Pheredipne? Quando autem, nisi nunc, opitulabimini mihi, antequam magis introrsum trahar?

CHOR. Dicite mihi, quid cessamus commovere illam bilem, quam solemus, quum quis nostrum crabronum examen excitaverit? nunc, nunc ille iracundiæ nostræ stimulus, quo sontes castigamus, acutus erigitur. Sed, abjectis tunicis, ocius, ὁ pueri, currite et clamate, et Cleoni hæc nuntiate, ipsumque jubete venire, ut contra hominem reipublicæ osorem et pessime perituum, quia sententiam hanc introducit, lites non oportere judicari.

BDEL. O boni, rem ipsam audite et ne clamate.

CHOR. Pol in cælum usque tollemus clamorem: nam hunc ego non deseram.

BDEL. Annon intolerabilia sunt hæc, et manifeste tyrannica?

CHOR. O cives, et Theore deorum contemtor, et si quis alius assentator nobis præsidet!

XANTH. O Hercules! spicula etiam habent. Nonne vides, ὁ here?

BDEL. Sane, quibus Philippum Gorgiæ filium judicantes perdidierunt.

CHOR. Et te rursus perdemus. Sed unusquisque converterte huc, et exserto spiculo hunc pete, constipatus, ordinatus, ira et furore plenus, ut deinceps sciat quale examen irritaverit.

ἦν πως πρῶμναν ἀνακρούσῃται, πληγὴς ταῖς εἰρσειῶναις.
Φιλοκλέων.

οὐ ξυλλήψεσθ', ὅποσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδῃ, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδειπνε;
πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξείεμοι, πρὶν μ' εἴσω μᾶλλον ἄλγεσθαι;
Χορός.

εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν,
ἦν περ, ἠνίκ' ἂν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκείνο, νῦν ἐκείνο τοῦ ξύθυμον,
ὃ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέτατ' ὄξύ.

ἀλλὰ θαιμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἴκειν,
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιον
ὄντα, ἀπολούμενον,
ὅτι λόγον τόνδ' εἰσφέρει,
ὡς δίκας χρεὶ μὴ δικάζειν.

Bδ. ὦ γαθοὶ, τὸ πρῶγμ' ἀκούσατ'· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.

Xο. νῆ Δί', ἐς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.

Bδ. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννίς ἐστὶν ἐμφανής;

Xο. ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοσεχθρία,
κεῖ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ.

Ξα. Ἡράκλεις, καὶ κέντρον ἔχουσιν. οὐχ ὀργῆς, ὦ δέσποτα;

Bδ. οἷς γ' ἀπάλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;

Xο. καὶ σέ γ' αὐτίς ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο, καὶ ξείρας τὸ κέντρον, εἴτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο,
ξυσταλεῖς, εὐταντος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,

ὡς ἂν εὖ εἶδῃ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἶον ὄργισεν.

- Ξα. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἦδη, νῆ Δί', εἰ μαχοῦμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὄρων δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.
- Χο. ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'. εἰ δὲ μὴ, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.
- Φι. εἶα νῦν, ᾧ ξυνδικασταί, σφῆκες ὀξύκαρδιοι,
οἱ μὲν εἰς τὸν πρῶκτον αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὄργισμένοι·
οἱ δὲ τῶ' ὀφθαλμῶν κύκλω κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.
- Βδ. ᾧ Μίδα, καὶ Φρύξ, βοήθομαι, καὶ Μασυντία·
καὶ λάβεσθε τούτου, καὶ μὴ μεθήσθε μηδενί·
εἰ δὲ μὴ, ἢ πέλαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.
- Χο. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἔν τι σοι παγήσεται.
- Φι. ᾧ Κέκροψ ἦρωσ ἀναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾶς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὗς ἐγὼ δίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίρικα;
εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρα κακὰ
δηλαδῆ; καὶ νῦν γε τούτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν, ἀξιομίδων, ἄς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἐκάστοτ'. ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδῶς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.
- Φι. οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ', ᾧ κάκιστον θηρίον;
οὐδ' ἀναμνησθεῖς, ὅθ' εὐρῶν τοὺς βύτρους κλέπτοντά σε,
προσαλαῶν πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξέδειξ' εὖ κἀνδρικῶς,
ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄνες με, καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.

ΧΑΝΤΗ. Atqui hercle hoc jam grave est, si pugnandum erit :
nam ego quidem timeo, quum eorum aculeos video.

CHOR. Sed amitte virum ; sin minus, aio te beatas prædica-
turum testudines, ob tergi durtiam.

PHIL. Eia nunc, ὁ sodales iudices, crabrones irritabiles, par-
tim in culum ei involate irati ; partim oculos circumcirca pun-
gite et digitos.

BDEL. O Mida, et tu Phryx, huc succurrite, et tu Masyn-
tia, istumque tenete, neque cuiquam eum dimittite ; sin mi-
nus, in crassis compedibus jejunia agetis. Nam ego jam sæ-
pius ficulneorum foliorum crepitum audiui.

CHOR. Nisi hunc dimiseris, spiculum infigetur tibi.

PHIL. O Cecrops heros, domine noster, in draconem desi-
nens, paterisne me sic a barbaris hominibus opprimi, quos ego
docui quatuor mensuras lacrimarum fundere in choenicem ?

CHOR. Ergone in senectute multa non insunt incommoda
scilicet ? nunc etiam ambo isti veterem herum vi capiunt, sub-
iguntque, immemores renonum et exomidum, quas iste eis
emit, et galerorum, et ut hieme pedes eis fovebat, ne quando
frigerent : sed illis non inest in oculis pudor nec reverentia ve-
terum calceorum.

PHIL. Nonne me nunc quidem dimittes, pessima bestia, nec
in memoriam revocans, quando te uvas furantem deprehendi,
et adductum ad oleam probe flagris concidi usque ad invidiam ?
at tu ingrati animi homo eras. Sed dimitte me et tu, et tu,
priusquam gnatus meus huc excurrat.

CHOR. Sed horum mox pœnas nobis dabit non ita multo post ; ut sciatis, qualis sit mos hominum iracundorum et justorum et acerba tuentium.

BDEL. Cæde, cæde, ὀ Xanthia, et abige crabrones ab ædibus.

XANTH. Atqui hoc ago ; sed et tu largo fumo illos preme.

SOS. Nonne in malam rem facessetis ? non abibitis ? percutite caudice.

XANTH. Et tu imposito in ignem Æschine Selli filio, fac fumum. Eramus ergo vos abacturi tandem.

BDEL. Sed mehercle non tam facile illis defunctus fuisses, si forte de carminibus Philoclis comedissent.

CHOR. Annon ergo hæc manifesta sunt pauperibus, ut clam me imprudente insinuarit se tyrannis ? siquidem tu, ὀ improbissime, superbe illius sectator Amyniæ, a legibus nos arces, quas constituit nostra civitas, neque causam ullam prætendens, neque orationem comem, quamobrem solus ipse domineris.

BDEL. Possemusne sine pugna et acuto clamore sermones conferre inter nos, et in gratiam redire ?

CHOR. Tecum conferam sermones, ὀ populi osor, et monarchiæ cupide, et familiaris Brasidæ, qui gestas fimbriam e tæniis, et barbam intonsam alis ?

BDEL. Edepol næ satius est, ut a patre meo prorsus abscedam, potius quam quotidie conflictet cum tantis malis.

Χο. ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην, οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἴν' εἰδῆθ', οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος ὀξύθυμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα.

Βδ. παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.

Ξα. ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῷφε πολλῶ τῷ κακνῶ.

Σω. οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας ; οὐκ ἀπίεσθε ; παῖε τῷ ξύλῳ.

Ξα. καὶ σὺ προσθεῖς Δισχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου.

ἄρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοθήσειν τῷ χρέονῳ.

Βδ. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ βράδιος οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες, εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

Χο. ἄρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν, ἢ τυραννίς
ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιούσ' ;

εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἢ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.

Βδ. ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγᾶς ;

Χο. σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐραστὰ,
καὶ ξυνῶν Βρασίδα, καὶ φορῶν
κράσπεδα στεμμάτων, τήν θ' ὑ-
πήνην ἄκουρον τρέφων ;

Βδελυκλέων.

νῆ Δί' ἢ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τοπαράπαν τῷ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσοῦτοις ναυμαχεῖν ὀσημέραι.

Χορός.

οὐδὲ μὴν γ' οὐδ' ἐν σελίῳ πα' σλιν, ἔδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταντλή, καὶ ξυνωμότας καλῆ.

Βδελυκλέων.

ἄρα γ' ἄν, πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ με ;
ἢ δέδοκται μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

Χορός.

οὐδέποτε γ'· οὐχ, ἕως ἂν τι μου λοιπὸν ᾗ·
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδα κατεστάλης.

Βδελυκλέων.

ὡς ἅπανθ' ὑμῖν τυραννίς ἐστὶ καὶ ξυνωμόται,
ἦν τε μεῖζον, ἦν τ' ἔλαττον πρᾶγμα τις κατηγορῆ,
ἦς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοῦνομ' οὐδὲ πενήτηκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῶ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιοτέρα·
ὥστε καὶ δὴ τοῦνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἦν μὲν ἀνήται τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλη,
εὐθέως εἶρηχ' ὁ πωλῶν πλεσίον τὰς μεμβράδας·
Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ' ἀνδρωπος ἐπὶ τυραννίδι.--
ἦν δὲ γήτειον προσαιτῆ τις ἀφύαις ἡδυσμά τι,
ἢ λαχανόπωλις πασαβλέψασα φησὶ θατέρῳ·

Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς· πότερον ἐπὶ τυραννίδι ;
ἢ νομίσεις τὰς Ἀθήνας σοι φέρειν ἡδύσματα ;

Ξανθίας.

κάμέ γ' ἢ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὄξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἰππίου καδίσταμαι τυραννίδα.

CHOR. Nec in apio nec in ruta sunt adhuc res istæ : hoc enim inseremus vilissimum verbum : et nunc quidem nihil dolet tibi ; sed dolebit, quum orator eadem ista in te ingeret crimina, conjuratosque tuos vocabit.

BDEL. Obsecro per deos, estisne vos hinc discessuri ? sin aliter, constitutum est mihi vapulare usque et verberare toto die.

CHOR. Nunquam desistam, donec aliqua pars mei reliqua erit, quando tu ad tyrannidem affectas viam.

BDEL. Nempe omnia vos tyrannidem et conjurationem nominatis, sive majus, sive quis minus crimen alicui intentet, cuius ego tyrannidis nomen quinquaginta annis ne semel quidem audiveram. Sed nunc multo vilior est salsamentis, adeo ut illius nomen jam in foro etiam circumferatur. Nam si quis emat orphos, nolit autem membradas, illico dicit ille, qui in proximo vendit membradas : *Iste homo videtur obsonare ad tyrannidem.* Si quis autem porrum petat ad condiendas apuas, oleorum venditrix limis intuens dicit illi : *Porrum petis : dic mihi, num paras tyrannidem ? an putas tibi Athenas condimenta tributi instar ferre ?*

XANTH. Me quoque scortum, quum heri meridie ad illud ingressus essem, quia jubebam, ut supinum agitare equum, iratum interrogavit, *an Hippie tyrannidem constituam.*

BDEL. Hæc enim istis auditu jucunda: et nunc ego, quia volo, ut pater meus, his relictis moribus, primo mane domo non egrediatur, delationibus et litibus misere vacaturus, sed vitam agat splendidam, uti Morychus, insimulor ista facere ex conjuratione, tyrannidisque studio.

PHIL. Tuo quidem hercle merito: namque ego vel gallinarum lac nihili faciam præ ista vivendi ratione, a qua me nunc abducere satagis: neque delector raiis, nec anguillis: sed libentius comederem liticulam minutam in patina suffocatam.

BDEL. Namque edepol assuevisti ejusmodi rebus delectari. Sed si poteris patienter silere, et cognoveris quæ dicam, arbitrator tibi me ostensurum, ut ista omnia te falsum habeant.

PHIL. Fallor, quando judico?

BDEL. Et quidem derideri te non sentis ab hominibus, quos tu tantum non adoras. Quin insciens servitutem servis.

PHIL. Desine memorare servitutem mihi, qui omnibus impero.

BDEL. Haud tu quidem: verum servus es, dum te putas imperare. Nam doce nos, ô pater, quid tibi accedit dignitatis, qui tributa Græciæ in rem tuam convertis.

Βδελυκλέων.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι, τέτων ἀπαλλαχθέντα τῶν ὀρθροφροίτοσυκοφαντοδικοταλαιπύρων τρόπων, ζῆν βίον γενναῖον, ὡς περ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὦν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

Φιλοκλέων.

νῆ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὔ με νῦν ἀποστερεῖς· ἐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγγέλυσιν· ἀλλ' ἦδιον ἂν δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.

Βδελυκλέων.

νῆ Δί' εἰθίστης γὰρ ἦδεσθαι τοιοῦτοις πράγμασιν· ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχη, καὶ μάθης ἂ' γὼ λέγων, ἀναδιδάξῃσιν σ' οἴομαί γ', ὡς πάντα ταυθ' ἀμαρτάνεις.

Φιλοκλέων.

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

Βδελυκλέων.

καταγελώμενος μὲν οὔν οὐκ ἐπαίεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὐς σὺ μονοῦ προσκυεῖς· ἀλλὰ δουλείων λέλθεις.

Φιλοκλέων.

παῦε δουλείαν λέγων, ὅστις ἄρχω τῶν ἀπάντων.

Βδελυκλέων.

οὐ σύ γ'. ἀλλ' ὑπηρετεῖς, οἴόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ, ἥτις ἡ τιμὴ στί σοι, καρπούμενα τὴν Ἑλλάδα.

Φιλοκλέων.

πάνυ γε· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω.

Βδελυκλέων.

καὶ μὴν ἐγώ.

ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.
ἦν γὰρ ἠττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἶπέ μοι· τί δ', ἦν, τὸ δεῖνα, τῆ διαίτη μὴ μμένης;

Φιλοκλέων.

μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

Χορός.

νῦν σε, τὸν ἐκ θήμετέρου
γυμνασίου, λέγειν τι δεῖ
καινόν, ὅπως φανήσῃ
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ὄρας γὰρ ὡς
σοὶ μέγας ἔστ' ἀγών,
καὶ περὶ τῶν ἀπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, νῦν
οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.

Βδελυκλέων.

ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.

Χορός.

ἀτὰρ φανεῖ ποῖός τις ὦν,
ἦν ταῦτα παρακελεύῃ.

Βδελυκλέων.

καὶ μὴν ὅσ' ἀνλέξῃ γ', ἀπλῶς μνησόσυνα γράψομαι γώ.

Φιλοκλέων.

τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἦν ὀδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

PHIL. Plurimum vero: voloque his arbitrium permittere.

BDEL. Ego etiam. Dimittite nunc eum omnes, et gladium mihi date. Nam si argumentis a te victus fuero, gladio incumbam. At, perii! dic mihi, quid, si non acquieveris arbitrorum sententia?

PHIL. Nunquam bibam meri mercedem Boni Geni.

CHOR. Nunc autem te, qui e nostra palæstra es, oportet dicere quid novi, ut videaris—

(BDEL. Ferat mihi huc scrinium aliquis ocus.

CHOR. Sed non prorsus homo nihili videberis esse, si istud tibi jubes dari.) non ita, ut adolescens iste, verba facere. Vides enim quam magnum tibi instet certamen, in quo omnia in discrimen adducuntur, si, quod absit, iste victor erit.

BDEL. Etenim quæcunque dixerit, memoriæ causa summam notabo.

PHIL. Quid autem vos dicitis, si iste oratione me superaverit?

CHOR. Non amplius senum turba utilis foret, nec hilum. Nam irideremur per vias omnes et thallophori vocaremur, litium putamina. Sed ó qui disceptabis de universo imperio nostro, nunc audacter omnium linguæ tuæ virium fac periculum.

PHIL. Equidem statim ab ipsis carceribus imperium nostrum argumentis ostendam, ut nullo regno sit inferius. Quid enim fortunatum aut beatum magis nunc est iudice, aut deliciis magis abundans, aut formidabilius animal, præsertim sene? quem primum quidem prorepentem e lecto observant apud cancellos homines magni et quadricubitales: deinde statim accedens aliquis injicit mihi manum mollem, quæ furta fecit publicæ pecuniæ: supplicesque mihi ad genua accidunt sontes, vocem miserabilem fundentes: *Misere mei, ó pater, obsecro te, si et tu unquam surripuisti aliquid, magistratum gerens, aut in militia contubernalibus obsonans.* Qui nec an viverem sciret, nisi a me jam antea crimine absolutus fuisset.

BDEL. Quod de supplicibus dicis, illius hoc esto mihi monumentum.

PHIL. Deinde ingressus, precibusque oneratus, et ira detersa, intus nihil horum quæ promiserim, facere soleo. Sed audio reos omnigenas voces mittentes, ut absolvantur. Age, quæ non ibi blandimenta potest audire iudex? alii desunt paupertatem suam, eaque quibus revera premuntur mala cu-

Χο.

οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἀπάσαις
θαλλοφόροι καλοῖμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.

ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαρρῶν πᾶσαν γλώτταν βασάνιζε.

Φιλοκλέων.

καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἤττων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὐδαιμόν γ', ἢ μακαριστὸν μάλλον νῦν ἐστὶ δικασοῦ,
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῶον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὄν πρῶτα μὲν ἔρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπῆχεις· κἄπειτ' εὐθύς προσιῶν τις
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν
ἰκετεύουσιν δ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες·

Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτῆμαί σ', εἰ καὶ τὸς πῶποθ' ὑφέιλαι,
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων.—
ὅς ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.

Βδελυκλέων.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυόν μοι.

Φιλοκλέων.

εἴτ' εἰσελθὼν, ἀντιβοληθεῖς, καὶ τὴν ὄργην ἀπομορχθεῖς,
ἔνδον, τούτων, ἂν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα·
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἰέντων εἰς ἀπόφευξιν.
Φέξ' ἴδω· τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θάπτευσ' ἐνταῦθα δικασῆ;
οἱ μὲν γ' ἀποκλάνονται πενίαν αὐτῶν, καὶ προστιδέασι

κακὰ πρὸς τοῖσιν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσι, μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν κατὰθωμαι.
κἄν μὴ τοῦτοισι ἀναπειθῶμεθα, τὰ γε παιδάρ' εὐθύς ἀνέλκει,
τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι·
τὰ δὲ συσκύπιοιθ' ἄμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὡσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολύσαι·

Εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῆ, παιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις·---
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῆ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνείμεν.
ἄς οὐ μεῖαλη τέτ' ἔς' ἀρχῆ, καὶ τοῦ πλούτου καταχίνη;
Βδελυκλέων.

δεύτερον αὖ σὲ τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχίνην·
καὶ τὰ θάλα μοι μέμνησ', ἄχρεις, φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν.

Φιλοκλέων.

παιδῶν τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι.
κἄν Οἶαγρος εἰσέλθῃ, φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἄν ἀυλητῆς γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ἠύλησ' ἀπιούσι.
κἄν ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ τῷ δῶ καλαλείπων παῖδ' ἐπίκληρον,
κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ,
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πᾶν σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούση.
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπέισῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

Βδελυκλέων.

τουτὶ γάρτοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακοχυλιάζων.

mulant aliis, donec æquaverit aliquis sua meis. Alii narrant fabulas nobis: alii Æsopi ridiculum quoddam: alii dicteria dicunt, ut ego rideam et iram deponam. Atque si his non moveamur, liberos extemplo protrahit, filias et filios manu du-cens: ego autem ausculto: at illi capita simul demittentes balant: deinde per illos pater, tanquam deum, me obsecrat, tremens, ut se noxa liberem: *Quod si delectaris agni voce, filii vocem miserearis. Si vero porcellis delecter, orat, ut filia voce movear.* Atque tunc nos intensionem iræ nonnihil relaxamus. Annon magnum hoc est imperium et divitiarum ir-risio?

BDEL. Hoc alterum erit, quod literis mandabo, divitiarum tua irrisio. Et commoda mihi memora quæ habes tu, qui Græciæ imperare te dicis.

PHIL. Etiam puerorum ætas quum examinatur, nobis licet pubem eorum contemplari; et si Cægrus in iudicium veniat, non ante absolvitur, quam nobis ex Nioba orationem recitet, optimam quamque eligens. Si autem tibicen causam vincat, pro latæ sententiæ mercede nobis iudicibus e foro egredientibus exodium modum tibia canit capistratus. Et si pater quis moriens filiam, quam unicam relinquat hæredem, testamento det alicui nuptum, nos tabulas et concham sigillo decore imposi-tam longum flere jubemus, et rescindimus, puellamque damus illi, qui precibus nos ad suas partes adduxerit: et ista quum facimus, immunes sumus reddendæ rationis: ceterorum autem magistratum nullus.

BDEL. Honesta quidem sunt quæ dixisti cetera, ob eaque fe-licem te prædico: at quod rescindis testamentum de unica hærede, injuste facis.

PHIL. Præterea quum Senatus, itemque populus, in cognitione magni alicujus criminis dubius hæret, decreto facto reos ad judices amandant : deinde Euathlus et magnus ille pulpator clypeiue abjector Cleonymus dicunt se non prodituros vos, et pro populari statu pugnatuos. Et apud populum nullius unquam oratoris sententia valuit, nisi dixerit judicium confessus esse dimittendos, quum primum unam litem judicaverint. Ipse autem Cleo, qui clamore omnia domat, solos nos non arrodit; sed observat, manu tenens flabellum, muscasque a nobis abigit. Tu autem patri tuo nihil istorum fecisti unquam. At Theorus, quamvis nequaquam inferior vir sit Euphemo, spongiam habens e pelvi calceos nobis pice illinit. Considera autem a quibus me excludis et arces commodis, quæ tu servitium esse et ministerium te dicebas probaturum.

BDEL. Dic usque ad satietatem: nam utique desistes aliquando ab isto præclaro tuo imperio, et videberis *podex loturam pervincens*.

PHIL. Sed quod jucundissimum est omnium istorum, cujus oblitus fueram; quum domum redeo, mercedem habens, atque ingredientem simul omnes amplectuntur propter argentum; et primo gnata me lavat, et pedes ungit, et me prona deosculatur, atque me *pappam* vocitans, interea triobolum lingua sua mihi ex ore expiscatur: deinde uxorecula mihi subblandiens mazam adfert non multum subactam postea mihi adsidens me sic invitavit: *Comede istud; manduca istud*. His ego delector; nec mihi opus erit, ut ad te respiciam et ad condum promum, quando prandium adponat, maledicens mihi et murmurans, ne

Φιλοκλέων.

ἔτι δ' ἡ Βελή, χάρι δῆμος, ὅταν κερῖναι μέγα πράγμα ἀπορήσει, ἐψήφισται τοὺς ἀδικούντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι· εἴτ' Εὐαθλος, χάρι μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλήτης, οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φασίν, περὶ τῆ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι. κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρῶτιστα μίαν δικάσαντας· αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει. ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μύϊας ἀπαμύνει. σὺ δὲ τὸν παῖός' εἶδ' ὅτισιν τέτων τὸν σαυτὸ πώποτ' ἔδρασας. ἀλλὰ Θέωρος, καίτοι ἴσθιν ἀνῆρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων, τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τὰ μβαδί' ἡμῶν περικωνεῖ. σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἶων ἀποκλείεις καὶ κατερούκεις, ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χύπηρσίαν ἀποδείξειν.

Βδελυκλέων.

ἔμπλησο λέγων· πάντως γὰρ τοὶ παύσει ποτὲ, κἂν ἀφανησῇ πρωκτὸς λουτρῶ περιγιγνώμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμενε.

Φιλοκλέων.

ὁ δὲ γ' ἥδιστον τέτων ἐστὶν πάντων, οὐ γὰρ πειληθήσῃ· ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κἂν περὶ ἦκονθ' ἅμα πάντες ἀσπάζονται διὰ τὰργύριον καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με ἀπονίζῃ, καὶ τῷ πῶδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ, καὶ παππάξουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμάται· καὶ τὸ γυναιόν μ' ὑποθαπεῦσαν φυσίην μάξαν προσενέκη, κἂν περὶ καθεζομένη παρ' ἐμοὶ πρῶσαναγκάξῃ· Φάγε τσίβι. Ἐντραγε τοῦτί---τοῦτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μὴ με δεήσει, εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὅπῃτ' ἄριστον παραθήσει, καταρασάμενος, καὶ τονδορούσας, ἄλλην μὴ μοι ταχὺ μάξῃ.

τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
 καὶν οἶνόν μοι μὴ ἴχθῃς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
 οἴνου μεστόν· κατ' ἐγχείομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηγῶς
 βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στρατίον κατέπαρδεν.

ἄρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω,
 καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
 ὅστις ἀκούω ταῦθ', ἄπερ ὁ Ζεὺς;
 ἦν γοῦν ἡμεῖς δορυθήσωμεν,
 πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
 Οἶον βροντᾶ τὸ δικαστήριον,
 ὃ Ζεῦ βασιλεῦ. --- καὶν ἀστράψω,
 ποππύζουσιν, κάγκεχῶσάσι με
 οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.
 καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιστα· αὐτός·
 νῆ τὴν Δήμητρα, δέδοικας· ἐγὼ δ'
 ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα.

Χορός.

οὐ πάποθ' οὕτω καθαρῶς
 οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
 δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

Φιλοκλέων.

οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾗεθ' οὗτος ῥαδίως τρυγήσειν.
 καλῶς γὰρ ᾗθειν, ὡς ἐγὼ ταύτη κράτιστός εἰμι.

Χορός.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε,
 κούδεν παρῆλθαι, ᾧστ' ἐγωγ'
 ἠῦξάνομην ἀκούων·
 καὶν Μακάρων δικάζειν

mox aliam mihi pinsat offam. Hæc possideo, propugnaculum
 malorum, munimentumque telis arcendis. Tum si mihi vinum
 sitienti non infuderis, *asinum* hunc adtuli vino plenum: dein-
 de pandus ipse memet ingurgito: ille autem hians rudit, et
 contra tuum *turbinem* grande et horrendum pedit. Annon
 magnum imperium obtineo, nec inferius Jovis regno? qui ea-
 dem audio de me dici, quæ Jupiter de se. Nam si nos tumul-
 tuemur, quilibet prætereuntium autumat: *Quam vehementer*
tonat forum judiciale, ò supreme Jupiter! Et quando fulmino,
 poppysmate me adorant, et cacant præ metu divites vel max-
 ime superbi. Et tu me in primis times ipse, times, inquam,
 ita me Ceres amet; ego vero peream, si te timeo.

CHOR. Nunquam tam accurate quemquam audivimus, neque
 tam prudenter verba facere.

PHIL. Non: verum ille desertas vineas sperabat se vindemia-
 turum; probe enim norat me hac arte plurimum valere.

CHOR. Ut autem omnia persecutus est, et nihil præterit,
 adeo ut extolleret quidem auscultans, et jus dicere in Beatorum

inulis ipse mihi viderer, dulcedine ejus verborum perfusus.

PHIL. Ut iste jam pandiculatur, et non est apud se! Efficiam certe, ut tu scuticas præ oculis habeas hodie.

CHOR. Oportet autem te omnigenos nectere dolos, ut elaboris: difficile enim iram meam mollire, si quis a me non dicat. Proinde tuum est quærere molam bonam recensque cæsam, si nihil tale dixeris, quod meam iracundiam frendere possiet.

BDEL. Difficilis equidem est labor, cui adhibendum acrius majusque ingenium, quam Comicorum sit, morbum sanare civitati ex longo tempore ingenitum. Sed, ò pater noster Saturno gnate—

PHIL. Desine patrem commemorare. Nisi enim cito ostenderis me servire, non est, ut mortem effugias, etiamsi oporteat me extis abstinere.

BDEL. Ausculta modo, mi patercule, paulisper exporrecta fronte; atque primo quidem computa levi negotio, non calculis, sed digitis, tributa universa, quæ ab urbibus nobis conferuntur: præterea vectigalia seorsum, et multas illas centesimas, prytanea, metella, fora, portus, mercedes, sectiones. Istorum reddituum summa est circiter bis mille talenta. Hinc jam pone mercedem annuam iudicibus, qui sunt sex mille; non enim plu-

αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἠδόμενος λέγοντι.

Φιλοκλέων.

ὦσθ' οὗτος ἤδη σκορδινάται, κᾶστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ.
ἦ μὴν ἐγὼ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

Χορός.

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας.

τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπανά-
ναι χαλεπὸν μὲν πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.

πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὄρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον,
ἣν μή τι λέγῃς, ἢ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

Βδελυκλέων.

χαλεπὸν μὲν, καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ πὶ τρυφῶδοῖς,
ιάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.

ἀλλ', ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ---

Φιλοκλέων.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.

εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω ἔγω, τοῦτ' ἐτάχθην με διδάξεις,
ἐκ ἔξιν ὅπως ἐχὶ τεθνήξει, κᾶν χρῆ σπλάγχων μὲ ἀπέχεσθαι.

Βδελυκλέων.

ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήθδην τὸν προσιόντα
κᾶξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
πρύτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθὸς, καὶ δημιόπρατα.
τούτων πλῆρωμα, τάλαντ' ἑγγὺς δισχίλια γίνεται ἡμῖν.
ἀπὸ τούτων νυν μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς ἐν αὐτοῦ,

ἕξ χιλιάσιν, κοῦπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε,
γίγνεται ὑμῖν ἕκατον δῆπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

Φιλοκλέων.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

Βδελυκλέων.

μὰ Δι' ἢ μένιοι καὶ ποῖ τρέπεται δὴ πείλα τὰ χρήματα ἄλλα;

Φιλοκλέων.

εἰς τέτρες τῶν -- Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυβλὸν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλῆθους αἰεὶ.

Βδελυκλέων.

σὺ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἄρχειν αἰρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθεῖς.
καὶ οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ, ἀναφοβῶντες·

Δώσειε τὸν φόρον, ἢ βρολίῃσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀναδρέψω. ---
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀλαπῆς τῆς σῆς τῶν ἀργελόφες περιβώσω.
οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ἤσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
ἕρπας, οἶνον, δάπιδας, τυρόν, μέλι, σήσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, σεφάνθες, ὄσμους, ἐκπώματα, πλεθυγίειαν.
σὺ δὲ γ' ὦν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῆ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ
πιτυλεύσας,

οὐδείς οὐδὲ σκοροῶδο κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι.

Φιλοκλέων.

μὰ Δι', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καυθὸς τρεῖς ἀλίθας μελέπεμψα,
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

Βδελυκλέων.

ἢ γὰρ μεγάλη δουλεῖ' ἐστίν, τέτρες μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς

res in hac urbe habitatis: cedunt itaque vobis centum et quin-
quaginta talenta.

PHIL. Ne quidem decima pars ergo nobis in mercedem cedit.

BDEL. Non hercle. Sed quorsum abit reliqua pecunia?

PHIL. Ad eos qui semper hæc verba in ore habent: *Nun-
quam prodam Atheniensium colluciem; verum pro Populi liber-
tate pugnabo semper.*

BDEL. Tu enim, o pater, ipsos tibi adsciscis dominos, spe-
ciosius illis dictis deceptus. Deinde isti quinquagenorum talen-
tùm munera ab urbibus extorquent, hujusmodi minis terrorem
incutientes: *Aut tributum dabitis, aut ego intonans urbem ves-
tram evertam.* Tu vero contentus es, si imperi tui rejectanea
rodas. Socii autem nostri ut senserunt reliquam turbam e phi-
mo sorbere et comedere res nihili, te quidem habent pro Conni
calculo: istis autem adferunt munera, salsamentorum orcas,
vinum, tapetes, caseum, mel, sesama, pulvinaria, phialas, læ-
nas, coronas, torques, pocula, opes cum sanitate. Quibus au-
tem tu imperas post multos terra marique exantlatos labores,
eorum tibi nemo ne caput quidem allii ad condiendos piscicu-
los dat.

PHIL. Non hercle: sed ipse tres allii bulbos ab Eucharida
qui peteret misi. At odiosus es, istam servitutem omittens,
quam mihi demonstraturus eras.

BDEL. Nonne vero servitus magna est, quum omnes isti

magistratus gerentes, et ipsi, et eorum assentores, mercedes accipiunt: tu vero, si quis tibi tres obolos det, contentus es, quos ipse remigando et terrestribus præliis depugnando, et urbes obsidendo quæsieras multo labore? Et præterea, quod me in primis excruciat, alieno jussu ad forum ire cogeris, quando domum tuam ingressus impudicus adolescentulus, Chæreæ filius, sic divaricatis cruribus stans, lascivo et ad mollitiem composito gestu, tibi edicit, ut summo mane et tempestive judicaturus eas, quia quicumque vestrum post datum signum venerit, triobolum non accipiet. Ille vero qui reipublicæ dat operam, pro patrociniō drachmam accipit, etiamsi ad concionem serius venerit: deinde alium quemdam eorum, quos in magistratu collegas habet, participem facit, si quis reorum aliquid dederit: atque ita ambo de composito negotium conficere student: deinde, velut quum serra rursus prorsum ducitur, alter trahit, alter remittit: tu vero hietans quæstorem respicis, et quæ gerantur non animadvertis.

PHIL. Hæccine mihi faciunt! he! mihi, quid dicis? ut mihi cor profundum moves, facisque ut magis advertam animum, nec scio quomodo me adfectum reddas.

BDEL. Specta igitur, ut, quum tibi et universis ditescere in proclivi sit, involutus sis nescio quibus angustiis, ab istis, qui populo se studere simulant semper: qui urbibus plurimis imperans inde a Ponto ad Sardiniam usque, non habes quo fruaris, præter istud quod fers mercedis minimum: idque ex lanæ flocculo instillant identidem tibi paulatim, ad sustentandam vitam, tanquam pultem. Pauperem enim te esse volunt, idque qua gratia velint, dicam tibi; nempe ut cognoscas tuum nutricium, et quum iste te instigabit et tanquam canem immittet in quempiam inimicorum, ferociter tu illis insultes. Si enim vellent victum præbere populo, perfacile id esset. Sunt enim urbes mille, quæ tributum nobis conferunt: harum si unicuique injungeretur, ut viginti viros aleret, viginti millia civium viverent in omnibus deliciis, abundantes carne leporina, coronis

αὐτές τ' εἶναι, καὶ τὲς κόλακας τὲς τέτων, μισθοφορῶντας; σοὶ δ' ἦν τις γε διδῶν τρεῖς ὄβολους, ἀλαπᾶς· ἕς αὐτὸς ἐλαύνων, καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν ἐκτίσῃ, πολλὰ πονήσας. καὶ πρὸς τέτοις ἐπίλαττόμενος φοιᾶς, ὁ μάλιστά μ' ἀπάγχει. ὅταν εἰσελθὼν μεράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱός, ὠδὶ διαβάς, διακινήθῃς τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθεῖς, ἤκειν εἴπη πρῶτον, καὶ ἄρα, δικάσοιθ'. ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ καμνεῖται. αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικόν, δραχμὴν, καὶ ὕστερος ἔλθῃ· καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἐτέρῳ τινὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, ἦν τις τὶ διδῶν τῶν φευγόντων, ξυθέντε τὸ πῶργμα δὴ ὄντε, ἐσπευδάκατον· καὶ ἄθ', ὡς παρῶν, ὁ μὲν ἔλκει, ὁ δ' ἀντανέδωκε. σὺ δὲ χασκάρις τὸν Κωλακρῆτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε.

Φιλοκλέων.

ταυτί με ποιῶσ'; οἴμοι, τί λέλεις; ὡς με τὸν θῖνα ταρατῖεις, καὶ τὸν ἄνθρωπον με προσάλεις μάλλον καὶ οἶδ' ὅ τι χρεῖμά με ποιεῖς.

Βδελοκλέων.

σκέψαι τοῖνον, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν, ὑπὸ τῶν αἰετῶν δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι· ὅστις πώλεων ἄρχων πλείσων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδῶν, ἐκ ἀπολαύεις, πλὴν τῶν, ὁ φέρεται, ἀκαρῆς· καὶ τῶν ἐρίων σοι ἐνθάδε καταμικρὸν αἰετῶν, τῶν ζῆν ἐνεχ', ὡσπερ ἄλευρον. βέλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦθ', ὡς οὐνεκ', ἐρῶ σοι· ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασευτήν· καὶ ὅταν αὐτός γ' ἐπισίξῃ, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τινὶ ἐπιρρύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾶς. εἰ γὰρ ἐβούλοιο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥάδιον ἦν ἂν. εἰσὶν γε πώλεις χίλια, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῶν ἀπάγουσι. τούτων εἴκοσι ἀνδρας βόσκειν εἰ τις προσέταπτεν ἐκάστη,

δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔξων ἂν πᾶσι λαγώοις,
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύω, καὶ πυριάτη,
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τῆ ἔν Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

Φιλοκλέων.

οἴμοι· τί ποθ' ὥσπερ νάρκη, με κατὰ τῆς χειρὸς κάλαχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος ἐ δύναμαι καλέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακὸς εἰμι.

Βδελυκλέων.

ἀλλ' ὅπότεν μὲν δέισωσ' αὐτοὶ, τὴν Εὐβοίαν διδύασιν
ὑμῖν, καὶ σίτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους
ποριεῖν· ἔδοσαν δ' ἐπώποτέ σοι, πλὴν πρώην, πένη μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φεύλων, ἔλαβες κατὰ χοίνικα) κριθῶν.

ὣν οὔνεκ' ἐγὼ σ' ἀπέκλειον ἄει,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐγγάσκειν σοι στομφάζοντας·
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν,

ὃ τι βούλει, σοι,

πλήν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

Χορός.

ἦπε σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκέρως,
ἐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ ἔν νῦν μοι νικᾶν πολλῶν δεδοκῆσαι·
ὥστ' ἤδη τὴν ὄργην χαλάσας, τὰς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὡ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνδιασῶτα,

πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένη,
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ.

εἶθ' ὠφελὲν μοι κηδεμῶν ἢ ξυγγενῆς
εἶναι τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει.

νῦν δ' αὖ παρῶν τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν

omnigenis, colostra et decocto lacte, illisque perfuentes quibus
digna est patria nostra, erectumque Marathone tropæum : nunc
autem, tanquam olivantes, illum comitamini, qui mercedem
distribuit.

PHIL. Hei mihi ! quid ita quasi torpore manus mea perfun-
ditur, et gladium tenere non possum, sed jam mollesco ?

BDEL. At si quando ipsi timeant, Eubœam dant vobis, et
frumenti promittunt quinquagenos modios se præbituros ; nihil
autem unquam dederunt, præter quinque modios nuper hordei ;
et hos vix, peregrinitatis postulatus, accepisti per chœnices sin-
gulatim admensos. Ideo inclusum semper ego te habui, alere
te cupiens, ne isti irrideant te acerbe. Et nunc certum est
præbere tibi quidquid voles ; tantum quæstoris lac bibere haud
te sinam.

CHOR. Utique sapiens erat, qui dixit : *Priusquam amborum
orationem audiveris, ne judica.* Nam tu mihi nunc longe vin-
cere videris. Itaque jam ira laxata scipiones abjicio. Sed, ὁ ἀqua-
lis et sodalis noster, obtempera, orationi obtempera, ne impruden-
tem te præbe, neque rigidum infractumque. Utinam mihi adfinis
aut cognatus fuisset aliquis, qui me talia monuisset ! Tibi au-
tem nunc deorum aliquis manifeste præsens adjutor est in hac

re, et palam beneficia in te confert, quæ tu quoque præsens accipe.

BDEL. Equidem alam ipsum, præbens quæcunque seni conveniunt; alicam lingendam, lænam mollem, lodicem, meretricem, quæ penem ei fricet lumbosque. Sed quod tacet, nihilque mutit, id non potest mihi placere.

CHOR. Quid sibi agendum sit, ipse nunc secum reputat: jam enim agnoscit, quantum insaniebat modo; criminique sibimet ipse vertit, quæcunque tu illum hortatus es, se iis obsecutum non fuisse. Nunc igitur forte tuis dictis parat, et sapit, mutatis in posterum moribus, tibi que morem gerens.

PHIL. Hei mihi!

BDEL. Heus tu, quid mihi clamas?

PHIL. Ne mihi quicquam istorum pollicere. Illa amo: illic siem, ubi præco dicit: *Quis suffragium nondum tulit? surgat.* Atque adstem urnis judiciariis, ultimus eorum qui calculum in phimum demittunt. Propera, anima mea. Ubi mea est anima? sine me transire, ô caliginosa. Hercules ne sirit, ut nunc ego inter iudices sedens Cleonem furti reum deprehendam!

ξυλλαμβάνει τοῦ πειράγματος,
καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ' αὖ παρῶν δέχου.
καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτη ξύμφορα· χόνδρον
λείχειν, χλαίναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρην, ἢ τις τὸ πῆος τρίψει,
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγαῖ,
κούδεν γρούζει,

Bδ.

τοῦτ' οὐ δύναται με προσέσθαι.
Χο. νεουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πειράγματα.
οἷα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρετίας, ἔγνωκε νῦν
λογίζεται τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἀμαρτίας,
ἂ, σοῦ παρακελεύοντος, οὐκ ἐπίθεται.
νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι περὶθεται,
καὶ φρονεῖ μέντοι, μεθιστὰς ἐς τολοιπὸν τὸν τρόπον,
πιθόμενός τε σοί γ'.

Φι.

ἰώ μοι μοι.

Bδ.

οὗτος, τί μοι βοᾷς;

Φι.

μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.
ΚΕΙΝΩΝ ΕΡΑΜΑΙ· ΚΕΙΘΙ ΓΕΝΟΙΜΑΝ,
ἴν' ὁ κήρυξ φησί· Τίς ἀψήφισ-
τος; ἀνιστάσθω---
καίπισταιῆν ἐπὶ τοῖς κημοῖς,
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχὴ. σοῦ μοι ψυχὴ;
ΠΑΡΕΣ Ω ΣΚΙΕΡΑ. μὰ τὸν Ἡρακλέα,
μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ ἔν τοῖσι δικασταῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.

- Bδ. Ἰδ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιστοῦ.
 Φι. τί πειθομαί σοι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.
 Bδ. ποίου; φέρ' ἴδω.
 Φι. τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ Ἄδης διακρινεῖ πρότερον ἢ γῶ πείσομαι.
 Bδ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρεγκας ποιωῶν, ἐκέϊσε μὲν μηκέτι βιάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε, αὐτοῦ μένων, δικάζει τοῖσιν οἰκέταις.
 Φι. περὶ ταῦ; τί ληξεῖς;
 Bδ. ταῦτ' ἄπερ ἐκεῖ πράττεται. ὅτι τὴν θύραν ἀνέφξεν ἡ σηκίς λάθρα, ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. πάντως γε καὶ κεῖ ταῦτ' ἔδρας ἐκάστοτε. καὶ ταῦτα μὲν νυν εὐλόγως, ἢ ἐξέχρη εἶλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον· ἐὰν δὲ νίφη, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος, ὕοντος, εἴσει· καὶ ἔγρη μεσημβρινός, οὐδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοδέτης τῆ κιγκλίδι.
 Φι. τουτί μ' ἀρέσκει.
 Bδ. πρὸς δὲ τούτοις, ἢν δίκην λέγη μακρὰν τις, ἀχλὶ πεινῶν ἀναμενεῖς, δάκνων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀπολογούμενον.
 Φι. πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι, ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος;
 Bδ. πολλῶ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογί, αἷς οἱ δικασταί, ψευδομένων τῶν μαρτύρων, μόλις τὸ πρᾶγμα· ἐγνωσαν ἀναμασώμενοι,
 Φι. ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,

- BDEL. Per deos obsecro, mi pater, age obtempera mihi.
 PHIL. Quid obtemperem tibi? dic quidquid voles, præter unum.
 BDEL. Quodnam id est? fac sciam.
 PHIL. Ut a judiciis abstineam: illam enim consuetudinem Orcus adimet mihi prius, quam ego tibi obsequar.
 BDEL. Tu itaque, quandoquidem istud libenter facis, illuc quidem ne amplius eas; sed hic manens, jus dicito familiaribus.
 PHIL. Qua de re? quid nugaris?
 BDEL. Eadem fac, quæ illic fiunt. Quia ostium clam aperuerit famula, hanc unica multabis multa, quod quidem illic utique factitabas. Et ista in posterum facies, ut rationi consentaneum est: quum ortus fuerit calor solis mane, iudicium exercebis in sole: si vero ningat, aut pluat, ante focum sedens, causas cognosces: et licet meridie surgas, nullus te cancellis excludet Thesmotheta.
 PHIL. Satis hoc mihi placet.
 BDEL. Præterea si quis causam nimis longa oratione dicat, non exspectabis esuriens, te ipsum crucians simul et oratorem.
 PHIL. Quomodo ergo poterò, ut antihæc, causam recte cognoscere, si comedam interim?
 BDEL. Multo quidem melius: etenim hoc vulgo dicitur, *Judices, mentientibus testibus, vix rem cognovisse ruminando.*
 PHIL. Utique mihi persuades. Sed illud nondum dicis, mercedem unde sim accepturus.

BDEL. A me.

PHIL. Bene est istud, quod seorsum, non cum alio accipiam. Nam turpissime mecum egit nuper Lysistratus ille scurra: quum enim accepisset drachmam mecum, venit in forum piscarium et eam ærea moneta permutavit; deinde mihi imposuit in manum tres squamas mugilis, quas ego in os condidi: nam obolos me rebar accepisse: deinde offensus odore eas expui, illumque in jus trahere volui.

BDEL. Is vero quid ad hæc dixit?

PHIL. Rogas? Galli me aiebat stomachum habere; *Itaque facile concoques pecuniam*, inquit.

BDEL. Vides ergo quantum tibi inde accedet lucri.

PHIL. Non parum sane. Sed quod facturus es, face.

BDEL. Manta modo: ego autem mox adero ista ferens.

PHIL. Vide sis, ut oracula perficiantur. Audiveram enim fore ut Athenienses aliquando singuli jus dicant in suis ædibus, et in vestibulis ædificet sibi unusquisque forum parvulum oppido, instar Hecatæ sacelli, ubique ante fores.

BDEL. En: quid jam dices? nam omnia fero, quæcunque dixi, et multo etiam plura. Etenim matula, si micturius, ista juxta te-pendebit prope a paxillo.

τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.

Bδ.

παρ' ἐμοῦ.

Φι.

καλῶς,

ὅτι κατ' ἐμαυτὸν, κοῦ μεθ' ἐτέρου λήψομαι.
 αἴσχιστα γὰρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
 ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρῶτην λαβὼν,
 ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι·
 κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
 κἀγὼ ἔνεκαψ'. ὄβολοὺς γὰρ ὑπόμην λαβεῖν·
 κἄτα βδελυχθεῖς, ὁσφρόμενος ἐξέπτυσα·
 κἄθ' εἶλκον αὐτόν.

Bδ.

ὁ δὲ, τί πρὸς ταῦτ' εἶφ' ;

Φι.

ὅ τι ;

ἀλεκτρονός μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
 Ταχὺ γοῦν καθέψεις ἀργύριον, ἢ δ' ὅς λέγαν.
 ὀρᾶς ὅσον περ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.
 Φι. οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.
 Bδ. ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἤξω φέρων.
 Φι. ὄρα τὸ χρεῖμα· τὰ λόγι' αἰς περαίνεται.
 ἡκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ
 δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
 κἂν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
 αὐτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
 ὡς περ Ἐκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.

Bδ.

ἰδοῦ, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,
 ὅσα πέρ γ' ἔφασκον, κἄτι πολλῶ πλείονα.
 ἀμῖς γὰρ, ἣν οὐρητιάσης αὐτῇ
 παρὰ σοὶ κρεμήσεται ἔγγυς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

- Φι. σοφόν γε τουτί, καὶ γέροντι πρόσφορον
ἔξευρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.
- Βδ. καὶ πῦρ γε τουτί, καὶ προσέστηκεν φακῆ,
ρόφειν ἔαν δέη τι.
- Φι. τοῦτ' αὖ δεξιόν.
καὶν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακὴν ροφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε ;
- Βδ. ἴνα γ', ἣν καθεύδης, ἀπολογουμένου τινός,
ἄδων ἀνωθεν ἐξεγέρῃ σ' οὔτοσί.
- Φι. ἐν ἔτι ποδῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.
- Βδ. τὸ τί ;
- Φι. θήρῶν εἰ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου.
- Βδ. πάρεστι τουτί· καὶ τὸς ἄναξ οὔτοσί.
- Φι. ἃ δέσποθ' ἦρας, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.
- Σω. οὐκοῦν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἦρας ὦν ὄπλα.
- Βδ. εἰ θάττον ἐκαδίξου σὺ, θάττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.
- Φι. κάλει νῦν, ὡς κάθημαι ἴγώ πάλαι.
- Βδ. φέρε νυν, τίν' αὐτῶ πρώτον εἰσαγάγω δίκην ;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ;
ἢ Θράττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν---
- Φι. ἐπίσχες οὔτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἀνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλειν καλεῖν,
ὃ πρώτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο.
- Βδ. μὰ τὸν Δ' οὐ πάρεστιν ἄλλ' ἐγὼ δραμῶν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.

PHIL. Scitum certe istud, et seni utile omnino invenisti re-
medium stranguriæ.

BDEL. En et ignis, cui lens adposita, sorbere si quid necesse
fuerit.

PHIL. Istud etiam scitum est. Nam si vel febricitem, mer-
cedem tamen accipiam. Istic enim manens lentem sorbebo.
Sed cur hunc ad me extulistis gallum ?

BDEL. Ut, si dormias, dum aliquis causam dicit, iste can-
tans desuper te excitet.

PHIL. Unum adhuc desidero : cetera autem placent mihi.

BDEL. Quidnam ?

PHIL. Simulacrum Lyci herois si qua ratione efferas.

BDEL. Ecce ob oculos adest, et ipse ille est heros.

PHIL. O heros domine, quam terribilis es aspectu, qualis
Cleonymus nobis videtur !

Sos. Ergo nec ipse, tametsi heros est, arma habet.

BDEL. Si ocius sederes tu, ocius etiam litem ego citarem.

PHIL. Cita modo : nam sedeo ego dudum.

BDEL. Agedum, quamnam ei primum introducam litem ?
fecitne quid mali quispiam e familia ? Thratta ancilla, quæ
adussit nuper ollam—

PHIL. Eho tu reprime te ; nam parum abest, quin me per-
dideris. Num sine cancellis litem citaturus es, qui inter res
sacras primi nobis apparere solent ?

BDEL. Edepol non adsunt, sed curram, et ipse actutum
efferam foras. Quid hoc rei est ? Quam multum valet, quibus
adsuescas locis !

XANTH. Abi in malam rem. Istiusnemodi nos canem alere!

BDEL. Quid rei est, sodes?

XANTH. Nonne enim Labes iste canis in culinam modo iruens abreptum Siculum caseum comedit?

BDEL. Hæc itaque noxa patri prima introducenda est: tu vero ades et accusa.

XANTH. Non ego hercle: verum alter canis ait se accusaturum, siquis introducat actionem.

BDEL. Agedum adduc eos huc.

XANTH. Ita sane facere oportet.

PHIL. Hocce quid est?

BDEL. Suile vimineum Laris.

PHIL. Itane manu sacrilega ablatum adfers?

BDEL. Non: sed a Lare factio initio aliquem conteram.

PHIL. Sed prospera introducere litem: nam ego multam intuo.

BDEL. Agedum efferam nunc tabulas et stylos.

PHIL. Hei mihi! obtundes me enecabisque tempus terendo mihi sat erat ungue sulcos ducere in tabula.

BDEL. En accipe.

PHIL. Cita nunc.

BDEL. Jam in eo sum.

PHIL. Quis iste est primus?

BDEL. Perii! ut piget oblitum me esse urnas judicarias efferre!

τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἢ φιλοχωρία.
βᾶλλ' ἐς κόρακας. τοιοῦτον! τρέφειν κύνα.

Ξα.

Βδ.

τί δ' ἐστὶν ἐτεόν;

Ξα.

οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παρὰ ξας εἰς τὸν ἵπνον ἐξαεπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;
τοῦτ' ἄρα πρῶτον τὰ δίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι: σὺ δὲ κατηγορεῖ παρών.

Βδ.

Ξα.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ' ἄτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἣν τις εἰσάγη γραφήν.

Βδ.

ἴδι νυν, ἄγ' αὐτὰ δεῦρο.

Ξα.

ταῦτα χερὶ ποιεῖν.

Φι.

τουτὶ τί ἐστι;

Βδ.

χοιροκομεῖον Ἐστίας.

Φι.

εἴθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;

Βδ.

οὐκ' ἀλλ' ἵνα

ἀφ' Ἐστίας ἀρχόμενος ἐπιτρέψω τινά.

Φι.

ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

Βδ.

φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.

Φι.

οἴμοι, διατρίψεις, καὶ πολεῖς τριψημερῶν.
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

Βδ.

ἰδοῦ.

Φι.

κάλει νῦν.

Βδ.

ταῦτα δῆ.

Φι.

τίς οὔτος;

ὁ πρῶτός ἐστιν;

Βδ.

ἐς κόρακας ὡς ἄχθομαι,
ὅτι τῇ πελαγόμεν τούς καδίσκους ἐκφέρειν.

- Φι. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς ;
 Βδ. ἐπὶ καδίσκους.
 Φι. μηδαμῶς.
 ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.
 Βδ. κάλλιστα τοίνυν πάντα γὰρ πάρεστι νῦν,
 ὅσων δεόμεθα, πλὴν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
 Φι. ἦδὲ δὲ δὴ τίς ἐστιν ; οὐχὶ κλεψύδρα ;
 Βδ. εὔ γ' ἐμπορίζεις αὐτὰ, κἀπιχωρίως.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
 καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
 ὅπως ἂν εὐξάμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
 Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
 καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
 λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
 ἐκ τοῦ πολέμου
 καὶ τοῦ νεύκου ξυνέβητον.
 Βδ. εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.
 Χο. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
 τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανάται
 ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
 ἅπασιν ἡμῖν ἀρμόσαι,
 ὡς παυσάμενοισι τῶν πλάνων.
 Ἰήϊε Παιάν.
 Βδελυκλέων.
 ὦ δέσποτ' ἀναξ, γείτον' Ἀγυιῦ
 τοῦ μοῦ προθύρου,
 δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ ἄναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν
 παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,

- PHIL. Heus tu, quorsum curris ?
 BDEL. Ad quaerendas urnas.
 PHIL. Nequaquam, ego enim istis cotylis usus eram.
 BDEL. Optime ergo : omnia enim adsunt nobis, quibus
 opus est, præter clepsydram.
 PHIL. Hoc vero quid est ? annon clepsydra ?
 BDEL. Lepide excogitas hæc instrumenta, et more vernaculo. Sed quamprimum aliquis intus efferat ignem et myrtos
 et thus, ut vota primum faciamus diis.
 CHOR. Nos etiam in libaminibus et votis verba bona dicemus vobis, quia ex concertatione et jurgio mutuam generose reconciliastis gratiam.
 BDEL. Linguis nunc primum favete.
 CHOR. O Phœbe Apollo Pythie, hoc negotium, quod machinatur iste ante fores, da ut prospere nobis omnibus cedat, ut ab erroribus liberatis. Ἰο Πᾶσαν !
 BDEL. O Rex domine, vicine Agyieu vestibuli mei, nova hæc accipe sacra, quæ patris mei in gratiam nunc primum comminiscimur, et mitiga hos ejus nimis austeros et rigidos

mores, pro defruto pauxillum mellis iracundiæ ejus admiscens, ut jam deinceps fiat hominibus clemens, et reorum magis misereatur, quam accusatorum, illisque orantibus illacrumet, et deposita asperitate, ab iracundia sua demat urticam.

CHOR. Nos simul tecum precamur et accinimus tibi, in novo constituto magistratu, propter ea quæ modo dixisti. Benevoli enim sumus tibi, ex quo sensimus te populum amare, ut nemo eorum, qui nunc sunt te juniores.

BDEL. Siquis Heliææ judicum foris est, ingreditor: nam quumprimum causidici orare inceperint, non intromitemus amplius.

PHIL. Quisnam est iste reus? ut condemnabitur!

XANTH. ut Acc. Audite nunc accusationis libellum. Dicam subscripsit canis Cydathenæensis Labeti Æxonensi, quod solus contra jus et fas comedit caseum Siculum! pœna esto boia ficulnea.

PHIL. Immo mors canina, si semel convictus fuerit.

BDEL. Equidem Labes reus iste adest.

PHIL. O impurus ille! quam furaciter etiam intuetur! ut dentes restringens se decepturum me arbitratur! ubi est accusator Cydathenæensis ille canis?

ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἥπιον αὐτὸν,

τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων,
καὶ ἀπιδακρῦειν ἀντιβολούντων·
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

Χο. ξυνευχόμεθα, ἀπαρόμεν σοὶ γ' ἐν νέαισιν ἀρχαῖς,
ἔνεκά γε τῶν προλελεγμένων.

εὖνοι γὰρ ἐσμὲν, ἐξότου
τὸν δῆμον ἡσθόμεσθά σου
φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ
τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων.

Βδ. εἴ τις θύραισιν Ἑλιαστῆς, εἰσίτω·
ὡς, ἢνίκ' ἀν' λέγασιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.

Φι. τίς ἄρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἀλώσεται.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναίους Λάβητ' Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν, ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλωρὸς σύκινος.

Φι. θάνατος μὲν οὖν κύνεις, ἦν ἅπαξ ἀλφ.

Βδ. καὶ μὴν ὁ φεύγων οὗτος ἰ Λάβης πάρα.

Φι. ᾧ μισθὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει·
οἶον σεσηγῶς ἐξαπατήσειν μ' οἶεται.

σοῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναίους κύων;
αὔ, αὔ.

Κυ.

Bδ. πάρεστιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.

Σωσίας ὡς κήρυξ.

σίγα, κἀδιζε, σὺ δ' ἀναθὰς κατηγορεῖ.

Φι. φέρε νυν, ἄμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαδ', ἧς ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταί, τουτοῖ. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαταί.

ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολλὸν
κατεσικιέλιξε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκοτῶ,---

Φι. νῆ τὸν Δί, ἀλλὰ δῆλός ἐστ' ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρετίως ἐνήσυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

κοὺ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.

καὶ τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἦν μὴ τι κἀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;

Φι. οὐδὲν μετέδωκεν;

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.

Φι. θερμὸς γὰρ ἀνῆρ οὐδὲν ἤττον τῆς φακῆς.

Bδ. πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ᾧ πάτερ,
πρὶν ἂν γ' ἀκούσης ἀμφοτέρων.

Φι. ἀλλ', ᾧ γὰρ, ἀλλ', ᾧ γὰρ, ἀλλ', ᾧ γὰρ,

τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

μὴ νῦν ἀφήτέ γ' αὐτὸν, ὡς οὐτ' αὖ πολλὸν
κυνῶν ἀπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον,

CAN. Hau, hau.

BDEL. Alter iste rursus est Labes, bonus latrare et ollas lin-
gere.

SOS. ut PRÆC. Sile, sede: tu vero ascende et accusa.

PHIL. Agedum simul et ego hancee infundam et sorbebo.

XANTH. ut ACC. Audistis quam dicam scripserim huic, ὁ
judices: etenim indignissimum facinus admisit et in me et in
navales socios. Nam in angulum se proripiens plurimum ca-
seum desicilissavit, et se implevit in tenebris---

PHIL. Satis hercle facti manifestus est, siquidem mihi pessi-
mum foetorem casei ructavit in faciem modo impuratus iste.

XANTH. ut ACC. Nec me petentem fecit participem. At
vero quis vobis bene facere poterit, nisi quis et mihi cani ali-
quid projecerit?

PHIL. Nihil impertivit?

XANTH. ut ACC. Ne mihi quidem, qui consors ei sum.

PHIL. Fervidus enim vir est, nec minus ac lens ista.

BDEL. Per deos obsecro, mi pater, ne condemnes, prius-
quam ambos audiveris.

PHIL. Sed, ὁ bone, res manifesta est; ipsa enim cla-
mat.

XANTH. ut ACC. Ne ergo dimittite eum, utpote qui multo

omnium canum lubentissime solus vorat, qui circumnavigans mortarium, urbium exedit crustam.

PHIL. Nec mihi adeo superest, qui rimas obturem urcei.

XANTH. ut Acc. Proinde istum castigate: nunquam enim poterit una domus duos fures alere: ne in vanum frustra latrem ego; sin minus, deinceps non latrabo.

PHIL. Hui, hui! quantas ejus commemoravit nequitias! furax omnino ille homo est. Nonne et tibi videtur, galle? næ hercle; adnuit ille quidem. Heus tu Thesmotheta! ubi ille est? matulam mihi det.

SOS. ut THESM. Ipse deme: nam ego testes citabo. Labeti testes adsunto; catinus, pistillum, radula, craticula, olla, ceteraque adusta vasa. Sed meisne tu adhuc, nec sedes?

PHIL. Nondum: sed istum arbitror cacaturum hodie.

BDEL. Annon desines rigidus esse et difficilis, idque erga reos, semperque eis mordicus inhærebis? Ascende tu, Labes, et crimen purga. Quid taces? eloquere.

PHIL. Sed iste nihil habere videtur, quod dicat.

BDEL. Habet quidem: sed idem ei puto accidisse, quod olim accidit reo Thueydidi: buccas stupore percussus obmu-

ὄστις περιπλεύσας τὴν θυσίαν ἐν κύκλῳ,
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρρον ἐξεδήδοκεν.

Φι. ἐμοὶ δὲ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσαιτ'. οὐ γὰρ ἂν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγχω διακενήσῃ ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μὴ, τοιοῦτον οὐ κεκλάγχσομαι.

Φι. ἰοῦ, ἰοῦ·

ὄσας κατηγορεῖσε τὰς πανουργίας·
κλέπτον τὸ χεῖμα τάνδρος· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ᾧ ἄλεκτρῶν; νῆ νὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

Σωσίας ὡς Θεσμοθέτης.

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Δάβητι μάρτυρας παρεῖναι, τρυβλίον,
δοῖδουκα, τυρόκηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τᾶλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, κοῦ καθίξεις;

Φι. οὐδέπω·

τοῦτον δὲ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.
Bδ. οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
, καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδᾶξ ἔχει;
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

Φι. ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.

Bδ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθῆναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης.

ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρειχ' ἐκποδῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.

Χαλεπὸν μὲν, ὦ ἄνδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὄμως.
ἀγαθὸς γὰρ ἐστὶ, καὶ διώκει τοὺς λύκους.

Φι. κλέπτῃς μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.
Βδ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφeskάται.

Φι. τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει ;
Βδ. ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τ' ἄλλ' ἀριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι. κιδαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

Φι. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γραμμᾶτα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

Βδ. ἄκουσον, ὦ δαίμονι, ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα.
σὺ γὰρ ταμειούσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἄλλαβες.
φησὶ κατακνηῆσαι.

Φι. νῆ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

Βδ. ὦ δαίμονι, ἔλεει τάλαιπωρομένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει,
καὶ τὰς ἀκάνθας· κούδέποτ' ἐν ταυτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον.

Φι. αὐτοῦ μένων γὰρ, ἄττ' ἂν εἴσω τις φέρη,
τούτων μεταίτεϊ τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴ, δάκνει.
Βδ. αἰβοῖ· τί κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι ;

tuit subito. Facesse hinc: ego enim causam tuam defendam.
Difficile quidem est, ὁ viri, crimine invidioso arcessiti canis
patrocinium suscipere: dicam tamen. Bonus enim est et
lupos fugat.

PHIL. Immo fur iste quidem et conjuratus.

BDEL. Neutiquam hercle: sed natum quantum est canum
optimus est, quique possit præesse magno pecori.

PHIL. At vero quid prodest, si caseum comedit?

BDEL. Nempe pro te pugnat, et custodit januam, ceteraque
optimus est: si autem quidpiam surripuit, condona eum; citha-
ram enim pulsare nescit.

PHIL. Vellem equidem, ut nec literas sciret, ut ne patrato
scelere orationem conscripsisset.

BDEL. Audi, ὁ bone, meos testes. Ascende tu, radula, et
dic alta voce: tu enim tunc quæsturam exercebas: responde
clare: nonne comminuisti militibus dividenda quæ acceperas?
Ait se comminuisse.

PHIL. Sed mehercle mentitur.

BDEL. O bone, miserere afflictorum. Iste enim Labes
et capita piscium edit et spinas: nec unquam in eodem loco
manet. Alter vero ille nihil aliud scit quam domum custodire:
quippe manens ibi semper, quæcunque quis inferat, eorum
partem sibi flagitat: si quis vero non det, mordet eum illico.

PHIL. Au! quidnam est mali, quo mollesco? malum quod-
dam evenit mihi, et persuadeor.

BDEL. Age, mi pater, obsecro, miserescite ejus, et nolite perdere. Ubi sunt liberi? ascendite, ó miseri, et gannitu orate, obsecrate, et lacrimate.

PHIL. Descende, descende, descende, descende.

BDEL. Descendam: et quamvis istud *descende* complures jam deceperit, descendam tamen.

PHIL. Abi in malam rem. Ut nocet sorbuisse! Ecce enim illacrimavi ego, quod, animo quidem meo, haud fecissem unquam, nisi implessem me lente.

BDEL. Nonne ergo absolvetur?

PHIL. Difficile scitu.

BDEL. Age, mi patereule, ad meliora convertere. Hoc sumto calculo, ad posteriorem urnam connivens transili, et eum absolve, ó pater.

PHIL. Minime: nam citharam pulsare nescio.

BDEL. Agedum, hac te celeriter circumducam.

PHIL. Estne hæc prior urna?

BDEL. Hæcce.

PHIL. Huc demissus esto hicce calculus.

BDEL. Deceptus est, et absolvit imprudens.

PHIL. Age effundam calculos humi: nam qua fortuna certavimus?

BDEL. Res ipsa videtur ostensura. Absolutus es, ó Labes. Pater, pater, quid tibi accidit?

PHIL. Hei mihi! ubi est aqua?

BDEL. Erige, erige te ipsum.

κακόν τι περιβαίνει με, κἀναπαίδομαι.

Bδ. Ἰθ', ἀντιβολῶ σ' οἰκτείρατ' αὐτόν, ᾧ πάτερ, καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παῖδιά; ἀναβαίνειτ', ᾧ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.

Φι. κατὰβα, κατὰβα, κατὰβα, κατὰβα.

Bδ. καταθήσομαι.

καίτοι τὸ ΚΑΤΑΒΑ τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταθήσομαι.

Φι. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν. γνώμην ἐμὴν, οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.

Bδ. οὐκ οὐκ ἀποφεύγει δῆτα;

Φι. χαλεπὸν εἰδέναι.

Bδ. Ἰθ', ᾧ πατριδίων, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.

τηγδὶ λαβὰν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕστερον μύσας παραῖξον, κἀπόλυσον, ᾧ πάτερ.

Φι. οὐ δῆτα. κινθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

Bδ. φέρε νυν, σὲ τηγδὶ τὴν ταχίστην περιάγω.

Φι. ὄδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

Bδ. οὗτος.

Φι. αὕτη ντευθενί.

Bδ. ἐξηπάτηται, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκάν.

Φι. φέρ', ἐξεράσω, πῶς γὰρ ἠγωνίσμεθα;

Bδ. δείξειν ἔοικεν. ἐκπέφευγας, ᾧ Λάδης.

πάτερ, πάτερ, τί σέπονθας;

Φι. οἴμοι! ποῦ 'σθ' ὕδαρ;

Bδ. ἔπαιρ', ἔπαιρε σαυτόν.

- Φι. ἔπ' ἐκείνó μοι·
ὄντως ἀπέφυγε;
- Βδ. νῆ Δί·
- Φι. οὐδὲν εἴμ' ἄρα.
- Βδ. μὴ φροντίσης, ὦ δαιμόνι, ἀλλ' ἀνίστασο.
- Φι. πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι.
ἄκων γὰρ αὐτ' ἔδρασα, κοῦ τοῦ 'μοῦ τρόπου.
καὶ μῆδὲν ἀγανάκτει γ' ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ,
ἐπὶ δειπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὡσθ' ἠδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοῦκ ἐγχανεῖται σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρολος.
ἀλλ' εἰσίσωμεν.
- Φι. ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.
- Χο. ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ',
ὕμεις ταχέως· ὦ μυριάδες δ'
ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι,
μὴ πῆσῃ φάουλως χάμαξ', εὐλαθεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἔστι πάσχειν, κοῦ πρὸς ὑμῶν.
- Νῦν αὖτε λεῶ, προσέχετε τὸν νῦν, εἴπερ καθαρὸν τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητῆς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γὰρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτὸς εὖ πεποιηκῶς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἐτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν.
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμωδικὰ πολλὰ χέασθαι.

PHIL. Illud dic mihi : reverane absolutus est ?

BDEL. Ita hercle.

PHIL. Nullus ego sum.

BDEL. Ne sis sollicitus, ὁ bone; sed surge.

PHIL. Quomodo ergo id ego mihi conscire potero, hominem reum meo calculo fuisse absolutum? quid me nunc denique fiet? sed, ὁ dii sancti, ignoscite mihi: invitus enim id feci, et non est moris mei.

BDEL. Ne feras id ægre; ego enim te, ὁ pater, splendide alam, ducens mecum quocunque, ad cœnam, ad convivium, ad spectacula, ut reliquum vitæ tempus degas jucunde: neque te irridebit Hyperbolus, os tibi sublinens officii. Sed ingrediamur.

PHIL. Id nunc fiat, si videtur.

CHOR. Sed ite vos læti, quo vultis, celeriter. At, ὁ innumerable catervæ, nunc quæ recte dicentur, ne decidant humi in vanum, cavete? nam inscitorum est spectatorum id committere, et non vestrùm.

Nunc vero advertite animum, ὁ populi, si vera nec fucata loquentem amatis: nam incusare spectatores poëtæ nunc libido est: ait enim vos in se injurios esse, de quibus prior sæpe bene meritus est, partim non aperte, sed clam adjutans alios poëtas, quum Eurycelis divinationem et mentem imitatus, in alienos

ingressus ventres, comicas multas fudit fabulas: partim vero aperte postea, quum ipsemet ausus est periculum subire, non alienarum, sed suarum ipsius Musarum ora moderans. Quum autem tantis honoribus elatus fuisset, quantis neminem mactavistis unquam, negat credidisse se summum attingisse fastigium, aut tumidos spiritus sumsisse, et palæstras comissabundum circuisse ut tentaret pueros; et si quis amator ad se properaret, indigne ferens perstringi amasium suum, negat se ulli unquam morem gessisse, consilio usus honesto, ne videlicet Musas, quibuscum consuescit, lenas redderet. Et quando primum docere cœpit, negat se homines aggressum fuisse; sed herculeo impetu maxima monstra adortum se ait, quum statim ab initio audacter congressus est cum illa immani rictu horrenda belua, cujus ab oculis terribiles Cynnae radii micabant, centumque capita assentatorum perditissimorum circumlambebant ei caput: vocem autem habebat gurgitis perniciem enixi, odorem phocæ, illotos Lamiaë coleos, culum cameli. Hujusmodi monstrum quum conspicatus esset, negat se timuisse, et muneribus id placavisse: verum etiamnum pro vobis pugnat, aitque se præter istud monstrum incubos et febres aggressum superiore anno, qui patres strangulabant noctu, et avos suffocabant, et in cubilibus incubantes, quicumque vestrum lites odere, litium contestationes, et citationes, et testimonia illis conglutinabant, ita ut perterriti multi ad Polemarchum se proriperent. Talem malorum depulsorem, hujusce purgatore[m] regionis, quum inveneritis, tamen anno superiore prodidistis, serentem sententias grata novitate commendabiles, quas, quia non recte intellexeratis, incrementum capere non sivistis: quamvis per Bacchum inter libamina sæpe

μετὰ τοῦτο δὲ καὶ Φανερωῦς ἤδη κινδυνεύων κατ' ἑαυτὸν, οὐκ ἄλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἠνιοχήσας. ἀρθεῖς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεῖς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεῖς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα, οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· ἔδ', εἴ τις ἐρασίης, καωμωδεῖσθαι παίδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευθε πρὸς αὐτὸν, οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων ἐπεικῆ, ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρήται, μὴ προαγωγὸς ἀποφῆγη. ἔδ', ὅτε πρῶτόν γ' ἤρχε διδάσκειν, ἀνθρώποις φήσ' ἐπιθέσθαι· ἀλλ' Ἡρακλῆος ὄρσην τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν, θρασέως ξυστὰς εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαροδόντι, οὐ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτίνες ἔλαμπον, ἑκατὸν δὲ κύκλω κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένην ἐλιχμῶντο περὶ τὴν κεφαλὴν· Φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὀλεθρον τέλοκυας, φώκης δ' ὄσμην, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύεις, πρῶκλόν δὲ καμήλα. τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὐ φησὶν δείσας καταδωροδοκῆσαι· ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυκτὶ πολεμεῖ· φησὶν τε μετ' αὐτοῦ τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρρετοῖσιν, οἳ τοὺς πατέρας τ' ἤγχον νύκτωρ, καὶ τὰς πάππους ἀπέπνιψον· κατακλιόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν,

ἀνταμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων, ὥστ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον. τοιόνδ' εὐρόντες ἀλεξίκακον. τῆς χώρας τῆσδε καθαρτὴν, πέρυσιν καταπροῦδοτε, καινολάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις, ἄς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρώς ὑμεῖς ἐποίησατ' ἀναλδεῖς· καὶ τοὶ σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον, μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων καωμυδικὰ μηθέν' ἀκοῦσαι.

τῷτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρηῆμα·
ὁ δὲ ποιητῆς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἰ παρελαύνων τὸς ἀνιπάλας, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.

ἀλλὰ τολοιπὸν τῶν ποιητῶν,
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κάξευρίσκειν,
στέργετε μᾶλλον, καὶ θεραπέετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
ἔσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μῆλων· κἄν ταῦτα ποιῆθ',
ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.

Ημ. ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαισι,
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,
πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ'
οἴχεται γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἰδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ κακ τῶν λειψάνων
δεῖ τῶνδε ῥάμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τούμδον νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολ-
λῶν κικίνουσι νεανιῶν,
καὶ σχῆμα, κεύρουπρωκτίαν.

Χο. Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,
εἶτα θανμάζει μ' ὄρω μῆσον διεσφηκωμένον,
ἢ τίς ἐστιν ἢ ἴνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥαδίως ἐγὼ διδάξω, κἄν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν.
ἔσμεν ἡμεῖς, οἷς πρόσσεστι τοῦτο τοῦρροπούγιον,

adjuret, nunquam meliores istis versus comicos quemquam audivisse. Vobis quidem turpe est non statim illorum præstantiam cognovisse: sed poeta nihilo deterior apud sapientes habetur, si postquam adversarios prætervectus est, spem victoriæ confregit. At in posterum, ó boni, poetarum illos, qui studebunt aliquid novi dicere et invenire, magis amate et colite, atque eorum sententias servate et recondite in arcas cum pomis. Hæc si facietis, toto anno vobis vestes redolebunt dexteritatem.

SEM. O nos olim fortes in choris, fortes in præliis, ob idque solum viri pugnacissimi! Olim hæc erant, olim: nunc autem perierunt, et cycno jam candidiores efflorescunt hi nobis capilli. Sed ex istis etiam reliquiis oportet robur adsumere juvenile. Ego meum senium præstantius esse puto multorum adolescentum cincinnis et ornatu et impudicitia.

CHOR. Si quis vestrum, spectatores, conspecta mea persona, miretur, quum videat medium me gracilem esse factum in modum vespæ, aut quæ mens sit hujus mei aculei, facile hunc ego docebo, si vel indoctus fuerit antea. Nos, quibus aculeatus

est podex, Attici sumus, vera et sincera nobilitate soli insignes, indigenæ; fortissimum genus, quodque hanc rempublicam sæpius adjuvit in præliis; quando venit Barbarus, fumo pre-mens incendiisque vastans universam regionem, cupidine incitatus favos nostros vi eximendi. Nam confestim facta excursionem cum hasta et clypeo pugnam ipsis conseruimus, ira proluri acri, vir juxta virum stans, præ iracundia mordens sibi labra: tela volantia cœlumque diemque ex oculis eripiebant: sed tamen in fugam compulimus eos circa vesperam, diis opem ferentibus: noctua enim ante conflictum transvolarat nostrum exercitum. Deinde fugientes insecuti sumus, tanquam thynnos pungentes eos in braceas: illi autem fugiebant, genæque et supercilia ipsis interea pungebantur, ita ut apud Barbaros ubique etiamnum nihil Attico crabrone perhibeatur fortius.

SEM. Utique acer tum eram, quippe qui nihil prorsus time-rem: et sane delevi perduelles, navigans illuc triremibus. Non enim tunc curabamus, quomodo scite orationem diceremus, vel calumniaremur aliquem: sed laudis illius erat inter nos æmulationio, quis optimus clueret remex. Itaque quum multas ceperimus urbes, virtuti nostræ id maxime debetur, quod huc ferantur tributa, quæ depeculantur juniores.

CHOR. Si nos contemplanini diligentius, ad omnia invenietis nos consimiles crabronibus, tum vivendi ratione, tum etiam

Ἄττικοί, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες·
ἀνδρικότατον γένος, καὶ πλεῖστα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφέλησαν ἐν μάχαισιν, ἦνικ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἄπασαν τὴν πόλιν, καὶ πυροπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τὰνδεθνήια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ἰξίνην πεπωκότες,
στὰς ἀνὴρ παρ' ἀνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξισμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἀπεσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἐσπέρα.
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν στρατὸν διέπλετο.
εἶτα δ' ἐσπόμεσθα θυναζόντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρύς κεντούμενοι·
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἄττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικότερον.

Ημ. Ἄρα δεινὸς ἦ τόθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι
καὶ κατεστρεψάμην γε
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
φροντίς· ἀλλ' ὅς ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἐλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

Χο. Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὐρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαίταν σφηξίν ἐμφεροστάτους.

πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἡρεθισμένον
 μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον
 εἶτα τᾶλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
 ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὡσπερὶ τὰνδρηγία,
 οἱ μὲν ἡμῶν, ὅσπερ ὄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἐνδεκα,
 οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ'. οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
 ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις,
 ὡσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάρῳις κινούμενοι.
 ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἑσμὲν εὐπορώτατοι.
 πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀκπορίζομεν βίον.
 ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
 οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἱ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
 τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
 τοῦτο δ' ἔστ' ἀλγιστὸν ἡμῖν, ἢν τις ἀστράτευτος ὦν
 ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὑπερ
 μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβών.
 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἑμβραχυ
 ὅστις ἂν μὴ ἔχη τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

- Φι. Οὐ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,
 ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
 ὃδ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.
 Βδ. ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.
 Φι. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
 καὶ γὰρ πρότερον ἐπανδρακίδων ἐμπλήμενος
 ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.
 Βδ. ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἀπαξ

moribus. Primo enim nullum animal, si irritetur, nobis magis est iracundum, neque truculentius. Deinde et cetera omnia cum crabronibus molimur. Nam per examina collecti, tanquam in diversa alvearia migrantes, partim apud Archontem, partim apud Undecimviros, partim in Odeo jus dicimus: alii etiam juxta mœnia stipati arcte, in terram capite demisso, vix moventes se ipsos, tanquam vermes in cellulis. Ad reliqua etiam vitæ necessaria inveniendâ ingenio sumus promptissimo. Nam quemlibet pungimus, victumque inde nobis paramus. Sed enim fuci quidam inter nos sedent carentes aculeo, qui exspectantes tributî nostri fructum comedunt otiosi. Hoc autem est molestissimum nobis, si quis non militans aufert mercedem nostram, licet pro salute hujus urbis nec remum, nec hastam, nec pustum cepirit. Sed rem in pauca conferam; censeo ut deinceps quicumque civium non habuerit aculeum, is ne triobolum accipiat.

PHILOCLEO, BDELYCLEO, CHORUS.

PHIL. Nunquam profecto pallium hoc vivus exuam, quod quidem solum mihi in acie salutî fuit, quum vehemens ille Bo-reas ingruit.

BDEL. Nihil boni, ut videtur, cupis evenire tibi.

PHIL. Haudquaquam enim hercle mihi expedit pretiosam vestem gestare. Nam et nuper, quum me pisciculis opplessem, maculatam vestem fulloni purgandam detuli, cui debitam mercedem triobolum solvi.

BDEL. Saltem periculum fiat, quandoquidem mihi te ipsum semel dedidisti, ut tibi beneficiam.

PHIL. Quid ergo jubes me facere?

BDEL. Missum hoc pallium face, et hancee lænam conjice in collum instar pallii.

PHIL. Ergone filios generare et educare oportet, quum iste me nunc suffocare vult?

BDEL. Hem, hanc cape et injice tibi, et ne loquere.

PHIL. Per deos obsecro, quid hoc mali est?

BDEL. Alii vocant Persida, alii Gaunacum.

PHIL. At ego lodicem esse putabam Thymætidem.

BDEL. Nec mirum id quidem: nam Sardes nunquam adisti. Alioquin enim nosset; nunc autem ignoras.

PHIL. Egone? non hercle, non, inquam. Sed mihi quidem videtur persimilis esse Morychi villosa sago.

BDEL. Minime: sed Ecbatanis ista texuntur.

PHIL. An Ecbatanis fiunt tramæ flocci?

BDEL. Nequaquam, ô bone; sed hoc a Barbaris textitur magno sumtu, siquidem hæc læna facile talentum absorpsit lanæ.

PHIL. Nonne ergo Laniperdam hanc oportebat appellare potius, quam Gaunacum?

BDEL. Mane sis, ô bone, et consiste, dum indueris.

PHIL. Hei mihi misero! quantum calorem impurata hæc in me eructavit!

BDEL. Nonne amicieris?

PHIL. Non equidem hercle: sed, ô bone, si necesse est, cli-
banum induite mihi.

ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.

Φι. τί οὖν κελεύεις ἄρα μὲ;

Βδ. τὸν τρίβων' ἄφες·

τηνδὲ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

Φι. ἔπειτα παιῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν, ὅθ' οὐτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται;

Βδ. ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὲ λαβῶν, καὶ μὴ λάλει.

Φι. τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστὶ, πρὸς πάντων θεῶν;

Βδ. οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ'· οἱ δὲ καυνάκην.

Φι. ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμοιτίδα.

Βδ. κοῦ θαῦμά γ' ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας. ἔγνωσ γὰρ ἂν νῦν ὃ οὐχὶ γιγνώσκεις·

Φι. ἐγώ;

μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ εἰκέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

Βδ. οὐκ' ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται·

Φι. ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;

Βδ. πῶθεν, ὦ γὰρδ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι ἐρίων τάλαντον καταπέπευκε ῥαδίως.

Φι. οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.

Βδ. ἔχ', ὦ γὰρδ',

καὶ στῆθί γ' ἀμπισχόμενος.

Φι. οἴμοι δειλίαιος·

ὡς φερμὸν ἢ μιαρὰ τι μου κατήρυγεν.

Βδ. οὐκ ἀναβαλεῖ;

Φι. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦ γὰρδ',

- εἴπερ γ' ἀνάγκη, κριθανόν μ' ἀμπίσχετε.
 Bδ. φέρε', ἀλλ' ἐγὼ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.
 Φι. κατάδου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.
 Bδ. τίη, τί δή;
 Φι. ἴν' ἐξέλγῃς με, πρὶν διερῆρηκέναι.
 Bδ. ἄγε νῦν, ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
 τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδουδι τὰς Λακωνικάς.
 Φι. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαι ποτε
 ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;
 Bδ. ἔνδρες πόδ', ὦ τὰν, κἄτα βαίην ἔρρωμένως,
 ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.
 Φι. ἀδικεῖς γ' ἐμέ,
 ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.
 Bδ. φέρε καὶ τὸν ἕτερον.
 Φι. μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
 πᾶντο μισολάκων αὐτοῦ ἴστιν εἰς τῶν δακτύλων.
 Bδ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
 Φι. κακοδαίμων ἐγὼ,
 ὅστις ἐπὶ γήρα χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.
 Bδ. ἄνυσόν ποδ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως
 ὠδὶ προσῆας, τρυφερόν τι διασαλακώνισον.
 Φι. ἰδοῦ. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτῳ
 μάλιστα ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.
 Bδ. ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἡμφισμένῳ.
 Φι. καὶ μὴν προθυμοῦμαι γε σαυλοπρωκτιᾶν.
 Bδ. ἄγε νῦν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοῦς λέγειν,
 ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;
 Φι. ἔγωγε.

- BDEL. Age sis, ipse ergo te amīciam : tu perge modo.
 PHIL. Porro huc etiam deponē fuscīnam.
 BDEL. Quid ita?
 PHIL. Ut me eximas, prius quam liquefiam et difflūam.
 BDEL. Age nunc exue illos detestabiles calceos, et propere
 indue Laconicas has baxēas.
 PHIL. Egone ut sustineam induere unquam ab hostibus con-
 suta infesta calceamenta?
 BDEL. Pedem immitte, ὀ bone, propere, deinde innitere forti-
 ter, in Laconicam.
 PHIL. Injuriam tu quidem mihi facis, qui in hostile solum
 me cogis deferre pedem.
 BDEL. Immitte nunc et alterum pedem.
 PHIL. Minime vero istum : nam unus digitorum ejus Laconas
 odit quam maxime.
 BDEL. Aliter fieri nequit.
 PHIL. Infelix ego, qui in senectute perñionem non habebō!
 BDEL. Propere induere : deinde more divitum sic incede
 cum molli et delicato motu corporis.
 PHIL. En : specta jam habitum meum, et considera cui po-
 tissimum ex divitibus sum incessu similis.
 BDEL. Cuīnam? furunculo, cui impositum ex aliis empla-
 strum.
 PHIL. Et profecto jam mihi libido est clunem motitare.
 BDEL. Agedum, sciesne graves et præclaros sermones exse-
 qui coram viris doctis et lepīdis?
 PHIL. Equidem.

BDEL. Quosnam ergo proferres?

PHIL. Permultos. Primum quidem ut Lamia capta pepererit. Deinde ut Cardopio matrem suam---

BDEL. Ne mihi narra fabulas: sed de rebus humanis sermones perhibe, quales maxime domi solemus.

PHIL. Jam igitur ego novi eorum, qui maxime sunt domestici, istum: *Olim mus erat et mustela---*

BDEL. *O stolide et indocte*, inquit Theogenes stercorario, idque eum objurgans. De muribus et mustelis vis narrare inter viros?

PHIL. De quibus ergo narrare me oportet?

BDEL. De rebus splendidis. Ut sacram legationem obieris una cum Androcle et Clisthene.

PHIL. At ego nullibi ludos spectavi, nisi in Paro, idque duobus obolis pro mercede solutis.

BDEL. Ergo oportet saltem te dicere, ut illico pancratio certaverit Ephudion cum Asconda præclare, senex jam et canus, qui tamen haberet latus robustum, et manus, et ilia, thoracemque firmissimum.

PHIL. Ohe, desine; nihil dicis. Qui enim pancratio certaret thorace indutus?

BDEL. Hunc in modum confabulari solent sapientes. Sed aliud quid dic mihi. Si apud hospites biberes, qualenam velles tuum ipsius memorare facinus fortissimum in juventute patratum?

PHIL. Illud, illud quidem meorum est fortissimum, quum Ergasionis ridicas furatus sum.

Bδ. τίνας δῆτ' ἂν λέγοις:

Φι. πολλοὺς πάνυ.

πρῶτον μὲν, ὡς ἡ Λαμί' ἀλοῦσ' ἐπέδδετο·

ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα---

Bδ. μὴ μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,

οἷους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.

Φι. ἐγῶδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν

ἐκείνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ--

Bδ. Ω ΣΚΑΙΕ, ΚΑΠΑΙΔΕΥΤΕ, Θεογένης ἔφη

τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδοροῦμενος.

μῦς καὶ γαλαῶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;

Φι. ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;

Bδ. μεγαλοπρεπεῖς.

ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.

Φι. ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πάποτ' οὐδαμοῦ,

πλὴν ἐς Πάρον· καὶ ταῦτα δὴ ὀβολῶ φέρων.

Bδ. ἀλλ' οὖν λέγειν χρὴ σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα

Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδα καλῶς,

ἤδη γέρον ἂν καὶ πολίος· ἔχων δὲ τοι

πλευρᾶν βαρυτάτην, καὶ χέρας, λαγόνας τε, καὶ

δάρακ' ἄριστον.

Φι. παῦε, παῦ· οὐδὲν λέγεις.

πῶς δ' ἂν μαχέσαιο παγκράτιον, δάρακ' ἔχων;

Bδ. οὕτως διηγείσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.

ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι; παρ' ἀνδράσι ξένοις

πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς

ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικότατον;

Φι. ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,

- ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.
 Βδ. ἀπολείς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἡ κάπρον
 ἐδιώκαθές ποτ', ἡ λαγών, ἡ λαμπάδα
 ἔδραμες, ἀνευρών ὅτι νεανικώτατον.
 Φι. ἐγὼ δα τοίνυν τό γε νεανικώτατον
 ὅτε τὸν δρομέα Φάυλλον, ὃν βούπαις ἔτι,
 εἶλον, διώκων λαιδορίας, ψήφοιν δυοῖν.
 Βδ. πᾶν· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεῖς προσμάνθανε
 ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.
 Φι. πῶς οὖν κατακλίνω, φράζ' ἀνύσας.
 Βδ. εὐσχημόνως.
 Φι. ἀδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;
 Βδ. μηδαμῶς.
 Φι. πῶς δαί;
 Βδ. τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
 ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
 ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων
 ὄροφῆν θάσσαι· κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον
 ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
 δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν---
 Φι. πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἐστιώμεθα;
 Βδ. αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται
 εἰσιν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανός, Κλέων,
 ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
 τοῦτοις ξυνῶν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς.
 Φι. ἀληθές, ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων δεδέξεται.
 Βδ. ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων
 ἄδω δὲ πρῶτος Ἀρμολίου· δέξει δὲ σύ.

BDEL. Enecas: quas tu, malum, narras ridicas? Quin potius? ut aprum olim sectatus fueris aut leporem? vel ut lampadem ferens cucurreris? excogitato facinore aliquo, quod juvenilem audaciam spiret quam maxime.

PHIL. Ergo equidem novi audacissimum hoc, quem Phayllum cursorem, adhuc catulaster, persecutus sum iudicio, et vici duobus calculis ob maledicta accusatum.

BDEL. Desine, et huc potius accumbe, ut discas quomodo te in conviviis et conversationibus gerere debeas.

PHIL. Quomodo ergo accumbam? dic propere.

BDEL. Composite et decore.

PHIL. Siccine me jubes accumbere?

BDEL. Nequaquam.

PHIL. Quomodo ergo?

BDEL. Genua extende, et, ut palæstræ peritum decet, flexiles artus molliter defunde in stragulis: deinde lauda ex adpositis æreis vasis quidpiam; lacunar contemplare; aulæ crepitacula mirare. Afferatur aqua manibus. Mensæ ferantur intro. Cœnamus. Jam loti sumus. Libamus---

PHIL. Per deos obsecro, num epulamur insomnium?

BDEL. Tibicina inflavit tibias. Convivæ autem sunt Theorus, Æschines, Phanus, Cleo, hospes alius nescio quis ad caput Acestoris. Tu una cum istis es; proinde vide, ut scolia scite excipias.

PHIL. Itane? ut nullus Diacriorum.

BDEL. Hem, faciam periculum: etenim jam sum ego Cleo. Incino autem prior Harmodium: tu vero excipies. *Nullus unquam vir fuit Atheniensis*—

PHIL. *Non sane fur versutior.*

BDEL. Hocce tu canis? peribis. Magno enim cum clamore minitabitur se perditurum te, et interemturum, atque ex hac regione expulsurum.

PHIL. At ego, siquidem minabitur, aliud herele occinam: *Heus tu, homo! tibi dico, furiose et præpotens, evertes adhuc hanc civitatem? illa autem jam labat, mox ruinam datura.*

BDEL. Quid vero? si Theorus ad pedes tuos accumbens canat, prehensa Cleonis dextra: *Admeti historiam, ó amice, docutus, viros bonos ama.* Quid illi referes scolion?

PHIL. Equidem canore et musice referam ad hunc modum: *Non licet vulpinari, nec ambobus fieri amicum.*

BDEL. Post illum Æschines Selli filius excipiet scolion, vir sapiens et musicus, sicque incinet: *Pecunias et opes Clitago- ræque et mihi cum Thessalis—*

PHIL. *Multas sane dissipasti tu atque etiam ego.*

BDEL. Ista quidem probe tu calles. Sed jam tempus est, ut cœnaturi eamus ad Philoctemonem. Heus puer Chruse, cœnam compone in cistam nobis, ut aliquantisper inebriemur.

ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΑΝΗΡ ΕΓΕΝΕΤ' ΑΘΗ-
ΝΑΙΟΣ---

Φι. ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΓΕ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ---

Βδ. τουτι σύ γ' ἄδεις; παραπολεῖ. βοώμενος
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελεῖν.

Φι. ἐγὼ δέ γε,

ἐάν γ' ἀπειλῆ, νῆ Δί', ἔτερον ἄσομαι.

Ω' ΝΘΡΩΦ', ΟΥΤΟΣ Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ,
ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΡΑΤΟΣ,

ΑΝΑΤΡΕΨΕΙΣ ΕΤΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ;

Α Δ' ΕΧΕΤΑΙ ΡΟΠΑΣ.

Βδ. τί δ'; ὅταν Θεῶρος, πρὸς ποδῶν κατακείμενος,
ἄδῃ, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,

ΔΑΜΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ, Ω' ΤΑΙΡΕ, ΜΑΘΩΝ.

ΤΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΦΙΛΕΙ.

τούτω τί λέξεις σκόλιον;

Φι. ὠδίκῳς ἐγὼ,

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΩΠΕΚΙΖΕΙΝ,

ΟΥΔ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΦΙΛΟΝ.

Βδ. μετὰ τοῦτον Αισχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,

ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς· κατ' ἄσεται·

ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΙΑΝ

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ ΤΕ ΚΑ-

ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΘΕΤΤΑΛΩΝ---

Φι. ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΣ ΣΥ ΤΕ ΚΑΓΩ.

Βδ. τουτι μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξέπιστασαι·

ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον, εἰς Φιλοκτῆμονος ἴμεν.

παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νῶν,
ἵνα καὶ μεθύσθῶμεν διὰ χρέονου.

- Φι. μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπήσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν·
κᾶπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.
- Βδ. οὐκ, ἦν ξυγγῆς ἀνδράσι καλοῖς τε κᾶγαδοῖς.
ἦ γὰρ παρετήσαντο τὸν πεπονδύτα·
ἦ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
Αἰσωπικὸν γέλοιοι, ἦ Συβαριτικὸν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ· κᾶτ' ἐς γέλοιν
τὸ πρᾶγμα ἔτρεψας, ὥστ' ἀφείς σ' ἀποίχεται.
- Φι. μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδὲν, ἦν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
- Χο. πολλακίς δὴ ἴδοξα ἑμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι,
καὶ σκαιὸς οὐδὲ πώποτε·
ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μάλλον, οὐκ τῶν Κρωβύλου,
οὗτος, ὄντιν' ἐγὼ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῆ γὰρ, ἥπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβέων γὰρ ἐς Φάσσαλον ὄχετ'· εἴτ' ἐκεῖ
μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσ-
ταισι ξυγγῆν τῶν Θετταλῶν,
αὐτὸς πενέστης ὧν ἐλάττων οὐδενός.
- Ημ. ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὡς σε μακαρίζομεν.
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,

PHIL. Nequaquam. Noxium est potare: etenim oriuntur ex vino januarum effractiones, verbera, lapidum ictus; deinde quum quis crapulam edormivit, præsentī pecunia multam pendere oportet.

BDEL. Non, si apud viros honestos et bonos fueris. Aut enim veniam petunt ab eo quem offenderis; aut ipse fabulam aliquam facetam narras, Æsopicam ridiculam, aut Sybariticam, ex illis quas audieras in convivio: deinde rem in risum deducis, ita ut ille abeat, missum te faciens.

PHIL. Operæ pretium est igitur, ut fabulas multas addiscam, siquidem hoc pacto pœnas non luam, ubi mali quidpiam patra-vero. Agesis eamus: nil nobis objiciat moram.

CHOR. Sæpe mihi visus sum urbanus et lepidus esse, nunquam ineptus et inscitus. Sed multo magis stolidus mihi visus est Amynias Selli filius, de Crobyli prosapia, ille, quem ego aliquando vidi pro pomo et malo punico cœnare cum Leogora: esurit enim sicut et Antipho. Sed enim Pharsalum abiit legatus: deinde ibi solus cum solis Thessalorum Penestis una erat, ipse penesta quum sit non minus ac quivis alius.

SEM. O felix Automenes, quam te beatum prædicamus! filios genuisti solertissimos artifices; primum quidem omnibus gratum, virumque maxime catum, illum, inquam, fidibus ca-

nere doctissimum, quem venustas comitabatur : alterum histri-
nem, difficile dictu quam scitum ! porro Ariphradem multo in-
geniosissimum ; quem aliquando jurabat pater nullo magistro
usum, sed suo ingenio per se didicisse lingua patrare, lupa-
naria intrantem identidem.

SEM. Sunt, qui me dixerunt in gratiam rediisse cum Cleone.
Quum is me nonnihil turbaret urgens, et me probris proscinde-
ret, demumque quum vapularem, qui foris erant, deridebant me
valde vociferantem, spectabantque, non quod illos aliqua mei
tangeret cura, sed tantum ut viderent, an aliquando pressus dic-
terium aliquod emissurus essem. Quod ego quum persentisce-
rem, subblandiri paululum cœpi. Proinde nunc, aiunt, *Ridica
delusit vitam.*

XANTHIA, CHORUS, PHILOCLEO, BDELYCLEO,
MULIER PANARIA, ACCUSATOR.

XANTH. O beatas vos testudines ob vestram cutem, et ter
beatas, præut est illa laterum meorum cutis ! quam bene et
provide tergum vestrum testa obtexistis, quæ plagas illæsa tole-
rat : at ego perii, quum tergum meum baculo inscribitur.

CHOR. Quid est, ô puer ? nam puerum, tametsi est senex
eum vocare par est, qui plagas acceperit.

XANTH. Annon ergo ille senex malum erat atrocissimum, et
convivarum multo petulantissimus ? Etsi adessent HIPPYLUS,
ANTIPHO, LYCO, LYSISTRATUS, THEOPHRASTUS, PHRYNICHUS, horum

τὸν καθαροιδότατον, ὃ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' Ἀριφράδην, πολὺ τι θυμοσοφικώτατον,
ὄντινά ποτ' ἄμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενός,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἐκάστοτε.

Ημ. εἰσὶ τινες, οἳ μ' ἔλεγον, ὡς καταδιηλλάγην,
ἠνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
καί με κακίαις ἐκνισε· καὶ δ' ὅτ' ἀπεδαιρόμην,
οἱ κτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγόντα θεάμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἶποτέ τι θλιδόμενος ἐκβαλῶ.
ταῦτα κατιδὼν, ὑπὸ τι μικρὸν ἐπιθήμισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥ-
ΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

Ξα. Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς·
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νοθευστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλεγὰς στέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρία.

Χο. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ ; παιῖδα γὰρ, καὶ ἢ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πλεγὰς λάβῃ.

Ξα. οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν,
καὶ τῶν ξυόντων πολὺ παροικιώτατος ;
καίτοι παρῆν Ἴππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἱ περὶ Φρόνιχον.

τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῶ.
 εὐθύς γὰρ, ὡς ἐνεπλήτο πολλῶν καὶ γαλαῶν,
 ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, ἔπεπόρδει, κατεγέλα,
 ὥσπερ καχρῶων ὀνίδιον εὐωχήμενον·
 καῖ τυππε δὴ με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
 εἴτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ἤκασεν Λυσίστρατος·
 Ἔοικας, ᾧ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί,
 κλητῆσί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι---
 ὃ δ' ἀνακραγῶν, ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι,
 τὰ θῤῥία τοῦ τρίβωνος ἀποθεβληκότι,
 Σθενέλω τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
 οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλὴν γε Θεουφράστου μόνου·
 οὗτος δὲ διεμύλλαιεν, ὡς δὴ δεξιός.
 ὃ γέρων δὲ τὸν Θεούφραστον ἤρετ'. Εἰπέ μοι,
 ἐπὶ τῷ κομᾶς, καὶ κομφὸς εἶναι προσποιεῖ,
 καμωδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' αἰεῖ;---
 τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
 σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
 ἀμαδέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
 ἔπειτ', ἐπειδὴ μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται
 τύπτων ἀπαντας, ἣν τις αὐτῷ ξυντύχη.
 ὅδι δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
 ἀλλ' ἐκποδῶν ἀπειμι, πρὶν πωληγὰς λαβεῖν.

Φι.

ἄνεχε, πάρεχε·
 κλαύσεταί τις τῶν ὀπισθεν
 ἐπακολουθούτων ἐμοί·
 οἶον, εἰ μὴ ῥήσεθ', ὑμᾶς,
 ᾧ πονηροί, ταυτηῖ τῇ

tamen ille omnium longe erat injuriosissimus. Quum enim se primum implevit multis deliciis, cocepit saltare, tripudiare, pedere, ridere, ut asellus hordeo saturatus, et me verberavit probe, *Puer, Puer*, compellans. Deinde ut ipsum vidit Lysistratus, increpuit eum, hac usus similitudine: *Similis es, ó senex, facci recens ditata, et viatori qui aufugit in paleas.* At ille sublato clamore ipsum contra similem esse dixit *locusta, qua floccos amisit palli, et Sthenelo supellectile spoliato.* Illi vero plausum excitarunt, excepto Theophrasto solo, qui labra distorquebat utpote vir scitus et elegans. Tum senex Theophrastum percontari sic inquit: *Dic mihi, quare superbis, venustusque et lepidus haberi vis, qui scurriliter divitibus subpalparis semper?* Hujusmodi contumeliis singulos insectabatur, cavillans rustice, prætereaque fabulas narrans ineptissime, nihil ad rem facientes. Deinde postquam inebriatus est, domum venit, verberans omnes quicumque illi fieret obviam. Et eccum jam titubans accedit; sed facessam hinc, priusquam plagas accipiam.

PHIL. Desinite, concedite. Plorabit aliquis eorum, qui pone me sequuntur. Vah! ut vos, nisi facessitis, ó improbi, hac teda torrefaciam!

BDEL. Profecto tu dabis cras pro istis pœnas nobis omnibus, etsi valde juveniliter audax es. Nam una omnes veniemus, te in jus vocaturi.

PHIL. Hui, hui, *vocaturi!* Obsoleta hæc vestra sunt. Num etiam scitis, me ne nomen quidem litium patienter audire? Io, io! ista mihi placent: abjice camos judicarios. Nonne vero abibitis? ubi est iudex Heliasticus? in malam crucem abeat. Ascende huc, aureola melolonthæ, fune hoc manu prehensio: firmiter eum tene; sed cave: nam putris est funis ille: attamen fricari gaudet. Vide autem quam te callide subduxerim, convivis jam ore morigeraturam: quamobrem huic peni gratiam refer. Sed non referes, nec opus aggredi, sat scio: verum decipies et huic peni irridebis cum magno cachinno: nam et aliis multis idem factitasti. At si nunc facilem te benignamque præbeas, ego te, ubi gnatus meus mortuus fuerit, redemptam ex lupanari habebō pro pellice, ὃ cunne mi. Nunc autem meorum ipsius bonorum non sum dominus: sum enim juvenis et magna cura custodior. Adservat enim me filiulus meus, et est morosus, ceteraque scrupulosus et sordidus cumini sector et nasturti scalptor. Proinde mihi timet, ne corrum-

δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.
Bδ. ἤ μὴν σὺ δώσεις αὐρίον τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεῖ σφόδρ' εἶ νεανίας.
ἀθροοὶ γὰρ ἤξομέν σε προσκαλούμενοι.

Φι. ἰή, ἰεῦ, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν ἀρά γ' ἴσθ'
ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰβοῖ.

ταδί μ' ἀρέσκει· βάλλε κημοῦς.
οὐκ ἄπιτε γὰρ; ποῦ 'σθ' Ἑλιαστής; ἐκποδῶν.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόγδιον,
τῇ χειρὶ τοῦδι λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὄρα δ', ἐγὼ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὦν οὐνεκ' ἀπόδος τῷ πείει τωδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἷδ' ὅτι·
ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτω μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἀτέροις αὐτ' εἰργάσω.
εἴαν γένη δὲ μὴ κακὴ συνὴ γυνή,
ἐγὼ σ', ἐπειδὴν οὐμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος, ἔξω παλλακὴν, ᾧ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ γὰρ τῶν ἑμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γὰρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπεριστοκαρδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περὶ μου δέδοικε, μὴ διαφθαρεῶ.

πατήρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θείν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα στήθι, τάσδε τὰς δετὰς
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἷως ποθ' οὔτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

Bδ. ᾧ οὔτος, οὔτος, στυφεδανὲ, καὶ χοιρόθλιψ,
ποθεῖν, ἐρᾶν τ' ἔοικας ὠραίας σοροῦ.
οὔ τοι καταπροίξει, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο θρῶν.

Φι. ὡς ἠδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;

Bδ. οὐ δεινὰ τωθάξαι σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;

Φι. ποίαν αὐλητρίδα;

τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;

Bδ. νῆ τὸν Δί', αὐτὴ που ἔστι σοί γ' ἡ Δαρδανίς.

Φι. οὐκ' ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾶς καλεῖται.

Bδ. δᾶς ἦδε;

Φι. δᾶς δῆτ'. οὐχ ὄρεᾶς ἐστιγμένην;

Bδ. τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τοῦν μέσῳ;

Φι. ἡ πῖττα δῆπου καομένης ἐξέρχεται.

Bδ. ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρωπτός ἐστιν οὐτοσί;

Φι. ὄξος μὲν οὖν τῆς ἀαδὸς οὔτος ἐξέχει.

Bδ. τί λέγεις σύ; ποῖος ὄξος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;

Φι. ἄ, ἄ, τί μέλλεις θρᾶν;

Bδ. ἄγειν ταύτην λαβῶν
ἀφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
κοῦδὲν δύνασθαι θρᾶν.

Φι. ἄκουσον νῦν ἐμοῦ.

ἽΟλυμπιάσι γὰρ ἠνίκ' ἐθέρωρον ἐγὼ,

par; nam præter me pater ei nullus est. Sed eecum illum, adversum te et me celerem videtur conferre gradum. Sed quamprimum consiste, his tedis sumtis, ut eum juveniliter ludos faciam, haud secus ac ille me olim, antequam initiarer.

BDEL. Heus tu, decrepite, et cunnitriba, desideras et vide- ris amare formosam sandapilam. At ita me Apollo amet, ut tu istuc haud inultum feres.

PHIL. Quam lubenter comederes ex aceto litem!

BDEL. Nonne indignum est mihi illudere te, qui tibicinam convivis clam abduxisti?

PHIL. Quamnam tibicinam? quid ita ineptis, tanquam a tumulto delapsus?

BDEL. Pol eecam, opinor, ipsam, quæ tibi adstat Dardanis.

PHIL. Non: verum in foro teda diis uritur.

BDEL. Hæccine teda?

PHIL. Teda utique. Nonne vides variegatam?

BDEL. Quid vero nigrum hocce est ejus in medio?

PHIL. Pix nimirum ex ipsa ardente exsudat.

BDEL. Sed iste nonne podex est a tergo?

PHIL. Immo tedæ ramus hic eminent.

BDEL. Quid ais tu? quis ramus? tu vero nonne huc ibis?

PHIL. Ohe, ohe! quid facere cogitas?

BDEL. Hanc abducere ademtam tibi, ut qui te putem rancidum senem esse et nil potesse.

PHIL. Operam mihi da modo. Etenim ludos Olympicos quum spectarem ego, Ephudion pugnavit cum Asconda egre-

gie, senex jam: deinde pugno feriens prostravit juniorem.
Proinde cave, ne suffusis cruore oculis sugillatisque abeas.

BDEL. Næ hercle Olympiam probe didicisti.

PAN. Age, per deos obsecro, assiste mihi. Iste enim homo est, qui me perdidit, teda pulsando, et excussit hinc panes decem singulos unius oboli, et alios quatuor sarcinæ impositos.

BDEL. Viden', quid feceris denuo? etiam lites paratæ sunt nobis propter tuam temulentiam.

PHIL. Minime, siquidem hæc component facetæ fabulæ. Quippe scio me huic reconciliatum iri.

PAN. Ita me sospitent Ceres et Proserpina, ut tu non impune illuseris Myrtiæ Ancyliionis filiæ et Sostratæ, qui sic meas merces perditum iveris.

PHIL. Ausculta, mulier; fabulam tibi volo narrare lepidam.

PAN. Ne mihi quidem ecastor, ô fatue.

PHIL. Æsopum a cœna redeuntem vesperi audax et temulenta quædam adlatravit canis. Tum ille dixit: *O canis, canis, utique hercle, si pro mala lingua alicunde triticum emeris, sapere mihi videreris.*

PAN. Etiam derides me? In jus te voco, quisquis es, ad Ædiles, ob datum mercibus meis damnum, testem habens Chærophontem istum.

Ἐφουδίον ἐμαχέσατ' Ἀσκάνδα καλῶς,
ἤδη γέρον ᾧν· εἶτα τῇ πυγμαῖ ἑένων
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβης ὑπώπια.

Βδ. νῆ τὸν Δί' ἐξέμαλές γε τὴν Ὀλυμπίαν.

Αρ. Ἰδι, μοι παραστήθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ὁδὶ γάρ ἐστιν ὅς μ' ἀνήρ ἀπάλεσε,
τῇ δαδὶ παίων, κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἀρτους δέκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.

Βδ. ὄρῃς ἂ δέδρακας πρᾶγματ' αὐ; δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.

Φι. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιῶ.

Αρ. ᾧστ' οἶδ' ὅτι τὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.
οὐ τοι, μὰ τῷ θεῷ, καταπρόξξει Μυρτιάς,
τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.

Φι. ἄκουσον, ᾧ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.

Αρ. μὰ Δία, μὴ μοι γ', ᾧ μέλε.

Φι. Αἴσωπον ἀπὸ δειπνοῦ βαδίζονθ' ἐσπέρας
Θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἀπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· ὦ κύων, κύων,
εἰ, νῆ Δί', ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροῦς πρίαιο, σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς.

Αρ. καὶ καταγελαῖς μου; προσκαλοῦμαι σ', ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς Ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

- Φι. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἦν τι σοι δόξω λέγειν.
 Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.
 ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.
- Αρ. ἀληθές, οὗτος;
- Φι. καὶ σὺ δὴ μοι, Χαιρεφῶν,
 γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ,
 Ἴνοϊ κρεμαμένη πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.
- Βδ. οἶδι τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
 καλούμενός σε· τὸν γε τοι κλητῆρ' ἔχει.
- Κα. οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ', ᾧ γέρον,
 ὕβρεως.
- Βδ. ὕβρεως; μὴ, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν.
 ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
 ἦν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.
- Φι. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθῆσομαι
 ἐκῶν· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
 ἀλλ' ἔλθ' δευρὶ πρότερον. ἐπιτρέπεις ἔμοι,
 ὅ τι χρὴ μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
 εἶναι φίλον τολοιπὸν, ἢ σὺ μοι φράσεις;
- Κα. σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων.
- Φι. ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἄρματος,
 καὶ πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφοδρᾶ·
 ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἵππικῆς.
 κἄπειτ' ἐπιστάς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
 Ἔρδοι τις, ἦν ἕκαστος ἂν εἰδείη τέχνην. ---
 οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου.
- Βδ. ὁμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.
- Κα. ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς οἷ' ἀπεκρίνατο.

PHIL. Quin hercle potius auscultas, si quid tibi dicere videbor? Lasus olim et Simonides carmine certabant: tum dixit Lasus; *Nihil moror*.

PAN. Eho, siccine vero?

PHIL. At tu, Chærephon, testis adesse mihi videris mulieri buxæ, Inoni pendenti ad pedes Euripidis.

BDEL. Sed eccum alium virum, qui, ut videtur, huc venit et citaturus: viatorem utique secum ducit.

ACC. O me infelicem! Postulo te, ò senex injuriarum.

BDEL. Injuriarum? ne, per deos obsecro, ne cites eum: ego enim pro illo pœnam tibi persolvam, quamcunque statueris, et gratiam insuper habeo.

PHIL. Equidem cum ipso in gratiam redibo ultro. Fateor enim eum a me verberatum, et lapidibus impetatum fuisse. Sed accede huc prius: permittisne meo arbitrio, ut quanti injuriam æstimavero, tantum tibi argenti pendam, et amicus deinceps tuus sim, an ipse indicabis, quantum tibi dari velis?

ACC. Dic tu modo; nam lites fugito, otiumque sector.

PHIL. Sybarita quidam de curru deciderat, et grave vulnus acceperat capite; etenim peritus non erat equestris rei: tum quidam ex amicis superveniens dixit ei: *Quam quisque norit artem, in hac se exerceat*. Sic tu quoque curre ad Pittalum.

BDEL. Similia hæc etiam sunt reliquis tuis moribus.

ACC. Saltem tu memento quem ad modum ille respondit.

PHIL. Audi, ne fuge. In Sybari mulier olim fregerat echinum—

Acc. Hujus etiam dicti testem te esse volo.

PHIL. Echinus ille vero teste quodam adhibito in jus vocabat mulierem Sybaritidem; tum illa dixit: *Ita me Proserpina amet, si ommissa hac contestatione, celeriter fasciam emisses, sapere magis.*

Acc. Illude, usquedum Archon litem hanc introduci jubeat.

BDEL. Ita me Ceres amet, ut tu non amplius hic manebis: sed sublimem medium ego te arreptum—

PHIL. Quid agis?

BDEL. Quid agam? fero te hinc intro. Sin minus, testes deficient illos tam multos qui te in jus vocaturi sunt.

PHIL. Æsopum quondam cives Delphici.

BDEL. *Nihil moror.*

PHIL. Furatum esse phialam insimulabant Apollinis: at ille narravit eis, ut olim scarabæus---

BDEL. Vah! enecas me cum tuis scarabæis---

CHOR. Laudo fortunas tuas, ô senex. En quo pervenit ex arida illa et aspera vivendi ratione! alia jam pro illis edoctus, utique deliciis mollitieque indulgebit plurimum. Sed forte nolet: nam recedere difficile est ab ingenio, quo semper quis fuit: quamvis multis id accidit, ut aliorum consiliis utentes

Φι. ἄκουε, μὴ φεύγ'. ἐν Συβάρεϊ γυνή ποτε κατέαξ' ἐχίνον--

Κα. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

Φι. οὐχίνοσ οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
εἴθ' ἢ Συβαρῆτισ εἶπεν· Εἰ, ναί τὰν κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἔασασ, ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

Κα. ὕβριζ', ἕωσ ἂν τὴν δίκην ὤρχων καλῆ.

Βδ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖσ.
ἀλλ' ἀγόμενοσ ἔγωγε---

Φι. τί ποιεῖσ;

Βδ. ὃ τι ποιῶ;

εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μὴ, τάχα
κλητῆρεσ ἐπιλείψουσι τοὺσ καλουμένουσ.

Φι. Αἴσωπον οἱ Δεελφοί ποτ'---

Βδ. ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.

Φι. φιάλην ἐπητιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.

ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖσ, ὡσ ὁ κἀνδαρός ποτε---

Βδ. οἴμ', ὡσ ἀπολεῖσ αὐτοῖσι τοῖσι κανδάροισ.

Χο. ζήλω σε τῆσ εὐτυχίας,
τὸν πρέσβυν, οἱ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆσ·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθῶν,
ἦ μέγα τι πείσεται

τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.
τάχα δ' ἂν ἴσωσ οὐκ ἐδέλοι.
τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεοσ, ἣν ἔχει τισ ἀεί.

καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον·
 ξυνόητες γνώμαις ἑτέρων
 μετεβάλλοντο τοὺς τρόπους.
 πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοί,
 καὶ τοῖσιν εὖ φρονούσι,
 τυχῶν ἄπεισιν, διὰ τὴν
 φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
 παῖς Φιλοκλέωνος. οὐ-
 δεὶ γὰρ οὕτως ἀγανῶ
 ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
 ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
 τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
 οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
 τοὺς φύσαντας σεμνοτέροις
 κατακοσμήσαι πρᾶγμασι;

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ,
 ΧΟΡΟΣ.

- Ξα. ΝΗ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πρᾶγματα
 δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
 ὁ γὰρ γέρον, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
 ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρῆς τῷ πρᾶγματι,
 ὄρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
 τὰρχαῖ' ἐκεῖν, οἷς Θεσπὶς ἠγωνίζετο·
 καὶ τοὺς τραγωδοὺς Φησὶν ἀποδείξειν κρόνου
 τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.
- Φι. τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;
- Ξα. τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.

mutaverint mores. Multam vero laudem, meo sapientumque
 iudicio, reportabit ob suam erga patrem pietatem, et solertiam,
 Philocleonis gnatus. In nullum enim tam comem incidî, nec
 ullius mores ita deamavi, nec unquam tam effuse lætatus sum.
 Quid enim ille adversum patrem dixit, in quo non vicerit, cu-
 piens parentes honestioribus ornare studiis?

XANTHIA, PHILOCLEO, BDELYCLEO, CHORUS.

XANTH. Res turbidas et intricatas, ita me Bacchus amet, in
 ædes nostras aliquis deus invexit. Senex enim noster, ut diu
 multumque potavit, tibiamque audiit, lætitia perfusus, totam
 noctem saltationes illas antiquas continuat, quibus certavit
 Thespis in choris, seque ait mox saltando ostensurum, Tragi-
 cos, qui nunc sunt, fatuos et insulsos esse.

PHIL. Quis vestibuli sedet in foribus?

XANTH. Hoc malum jam procedit.

PHIL. Clastra laxentur ista: namque jam initur saltationis exordium---

(XANTH. Quin potius forte furoris exordium.)

PHIL. Quæ latera magna vi torquet. En ut naris mugit, et vertebra sonat!

XANTH. Bibe helleborum.

PHIL. Ferit Phrynichus, ut gallus---

(XANTH. Ni caveam, calcibus me feries.)

PHIL. Vibratis in altum calcibus micans: hiat podex.

XANTH. Quo in loco te moveas vide.

PHIL. Nunc enim in nostris artubus vertitur laxum acetabulum.

BDEL. Nihil hercle boni, nil profecto; sed furor hic quidem est.

PHIL. Age nunc edicam et provochem, qui mecum certent. Si quis tragædus autumat se scite saltare, huc accedat mecum decertaturus saltatione. Ait quis, an nemo?

BDEL. Unus iste solus.

PHIL. Quis ille est infelix?

BDEL. Filius Carcini medius.

PHIL. At iste absorbabitur: nam ipsum perimam impactis in numerum pugnīs: est enim rhythmī prorsus imperitus.

BDEL. Sed, ô miser, alius tragædus Carcinita venit, illius frater.

Φι. κληῖθρα χαλάσθω τάδε. καὶ γὰρ δὴ
σχήματος ἀρχή ---

Ξα. μᾶλλον δὲ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.

Φι. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης,
οἶον μυκτῆρ μυκᾶται, καὶ
σφόνδυλος ἀχει ---

Ξα. πῖθ' ἐλλέβορον.

Φι. πλήσσει Φρύνιχος, ὡς τις ἐλέκτωρ, ---

Ξα. τάχα βαλλήσεις.

Φι. σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.

Ξα. κατὰ σαυτὸν ὄρα.

Φι. νῦν γὰρ ἐν ἄρθροισι τοῖς ἡμετέροις
στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.

Bδ. οὐκ εὔ, μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.

Φι. φέρε νῦν ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ.
εἴ τις τραγωδὸς φησὶν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησὶν τις, ἢ οὐδεὶς;

Bδ. εἶς γ' ἐκείνοσι μόνος.

Φι. τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;

Bδ. υἱὸς Καρκίνου

ὁ μέσατος.

Φι. ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται.

ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.

ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδὲν ἐστ'.

Bδ. ἀλλ' ᾧ ζυγῆ,

ἕτερος τραγωδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,

- ἀδελφὸς αὐτοῦ.
- Φι. νῆ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.
 Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλὴν γε καρκίνους.
 προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.
 Φι. τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὄξις, ἢ Φάλαγξ;
 Βδ. ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
 ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγωδίαν ποιεῖ.
 Φι. ᾧ Καρκίν', ᾧ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
 ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
 ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς, ᾧ ζυρέ.
 ἄλμην κύκα τούτοισιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ.
- Χο. φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
 ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.
- Ημ. ἄγ' ᾧ μεγαλόνημα
 τέκνα τοῦ θαλασσίου,
 πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
 καὶ θῖν' ἄλδος ἀτρογέτοιο,
 καρίδων ἀδελφοί·
 ταχὺν πῶδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
 καὶ τὸ Φρυνίχειον
 ἐκλακτισάτω τις, ὅπως
 ἰδόντες ἄνω σκέλος,
 ᾧζωσιν οἱ θεαταί.
- Ημ. στόβει, παρὰβαινε κύκλῳ,
 καὶ γάστρισον σεαυτὸν,
 ῥίπτε σκέλος οὐράνιον·
 βέμβικες ἐγγενέσθων.
 καυτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων

PHIL. Edepol ergo obsonatus sum.

BDEL. Nihil hercle aliud, quam carcinos: nam accedit alius etiam filiorum Carcini.

PHIL. Quid hoc rei est, quod adrepit? acetabulumne an araneus?

BDEL. Pinnoteres iste est in hac familia, minimus natu, qui tragœdiam facit.

PHIL. O Carcine, ô felix liberorum prole! quanta multitudo decidit orchilorum! Sed in certamen contra eos descendendum est, ô miser. Muriam misce istis, si vicero.

CHOR. Agedum nos omnes paulum concedamus illis, ut libere ante nos turbinis instar versent se ipsos.

SEM. Agite, ô celeberrimi filii patris marini, saltate juxta arenam et litus maris sterilis, squillarum fratres. Velocem pedem agitate in orbem, et in morem Phrynichi calces quis vibret, ut videntes crura sursum jactata, cum admiratione exclament spectatores.

SEM. Versa te ipsum, duc gyros, ventrem tuum feri, jacta crus sublime, turbines fiant. Etenim ipse quoque adserpit pa-

ter istorum, regnator maris, lætus filiis suis, tribus saltatoribus bene peculiatis. Sed, si libenter saltatis, educite nos quamprimum foras: hoc enim antehac nemo periclitatus est, saltantem ut dimitteret comicorum chorum.

ἀναξ πατήρ προσέρπει,
 ἤσθεις ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖσι τριόρχαις.
 ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
 ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς πω πάρος δέδρακεν,
 ὀρχούμενου ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῶδῶν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΙΠΠΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, οὔ ὄνομα

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.

ΔΗΜΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ι Π Π Η Σ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΝΙΚΙΑΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ,
ΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

- Δη. **ΙΑΤΤΑΤΑΙΑΞ** τῶν κακῶν, *ιατταταί.*
κακῶς Παφλαγῶνα, τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρέβεται τοῖς οἰκέταις.
- Νι. κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων,
αὐταῖς διαβολαῖς.
- Δη. ὦ κακὸδαίμον, πῶς ἔχεις ;
- Νι. κακῶς, κατὰπερ σύ.
- Δη. δεῦρό νυν πρόσσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νόμον.
- Νι. μὲ μῦ, μὲ μῦ, μὲ μῦ, μὲ μῦ, μὲ μῦ, μὲ μῦ.

ARISTOPHANIS

EQUITES.

DEMOSTHENES, NICIAS, ISICIARIUS,
CLEO, CHORUS.

DEM. **ΙΑΤΤΑΤΕΑΧ** ! hem mala ! Iattatæ ! Qui illum Paphla-
gonem, recens emtum malum, male dīi perdant cum ejus con-
siliis ! Ex quo enim in hanc domum se malis intulit avibus,
plagas assidue infigit servis.

NIC. Pessime hercle pereat primarius iste Paphlago cum
su is calumniis !

DEM. Infelix, quomod te habes ?

NIC. Male, sicut et tu.

DEM. Agedum huc ades, ut lamenta misceamus, Olympi
febiles imitati modos.

NIC. Mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu.

DEM. Quid lamentamur frustra? nonne oportebat nos quærere aliquam salutem nobis, et non flere amplius?

NIC. Quænam igitur evenire nobis possit salus? dic tu.

DEM. Quin tu dic mihi, ut ne tecum contendam.

NIC. Equidem, ita me amabit Apollo, prior non dixerim. Sed dic audacter; deinde dicam etiam tibi.

DEM. Utinam mihi diceret, quæ me dicere oportet!

NIC. Sed mihi non inest confidentia barbara. Quo tandem modo dicam hoc scite, et Euripideo more?

DEM. Apage: ne scandicem mihi obrudas: sed inveni aliquam cantilenam recessus ab hero.

NIC. Dic ergo continenter fugiamus.

DEM. Age, dico fugiamus.

NIC. Nunc subjunge trans isti fugiamus.

DEM. Trans.

NIC. Optime. Quasi masturbares, nunc primo sensim dic fugiamus: deinde frequenter, subjuncto trans.

DEM. Fugiamus trans fugiamus transfugiamus.

NIC. Hem, nonne jucundum est?

DEM. Sane hercle, ut dicis: sed cuti hoc omen timeo.

NIC. Quid ita?

Δη. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἔχερῃν ζητεῖν τινὰ σωτηρίαν νῦν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;

Νι. τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ.

Δη. σὺ μὲν οὖν μοι λέγε, ἵνα μὴ μάχωμαι.

Νι. μὰ τὸν Ἀπόλλω ἡγὼ μὲν οὐκ. ἀλλ' εἰπὲ θεῶν, εἶτα καὶ γὰ σοι φράσω.

Δη. ΠΩΣ ΑΝ ΣΥ ΜΟΙ ΛΕΞΕΙΑΣ Α ΜΕ ΧΡΗ ΛΕΓΕΙΝ;

Νι. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ ΘΡΕΤΤΕ. πῶς ἂν οὖν ποτε εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;

Δη. μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδικίσης· ἀλλ' εὐρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.

Νι. λέγε δὴ ΜΟΛΩΜΕΝ ξυνεχῆς ὡδὶ ξυλλαβῶν.

Δη. καὶ δὴ λέγω· ΜΟΛΩΜΕΝ.

Νι. ἐξόπισθε νῦν ΑΥΤΟ φάδι τοῦ ΜΟΛΩΜΕΝ.

Δη. ΑΥΤΟ.

Νι. πάνυ καλῶς.

ὡσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε

τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, καλεπάλων πυκνόν.

Δη. ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟ ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟ-ΜΟΛΩΜΕΝ.

Νι. ἦν,

οὐχ ἡδύ;

Δη. νῆ Δία· πλὴν γε περὶ τῶν δέρματι δέδοικα τουτοὺν τὸν οἰωνόν.

Νι. τί δαί;

- Δη. τὸ δέμ' ὅτι τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.
 Νι. κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῶν,
 θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν ποὶ πρὸς βρέτας.
 Δη. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἔτεδὸν ἠγεί γὰρ θεοῦς;
 Νι. ἔγωγε.
 Δη. ποῖω χρώμενος τεκμηρίω;
 Νι. ὅτι θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότας.
 Δη. εὖ προσβιβάσεις μ'.
 Νι. ἀλλ' ἐτέρω ποὶ σκεπτέον.
 Δη. βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
 Νι. οὐ χεῖρον· ἐν δ' αὐτοῦς παραιτησώμεθα,
 ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,
 ἢν τοῖς ἔπεισι χαίρωσι καὶ τοῖς πρᾶγμασι.
 Δη. λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῶν γὰρ ἐστὶ δεσπότης
 ἄγροικος ὄργην, κυμοτρῶξ, ἀκράχολος,
 Δῆμος Πνυκίτης, δύσκολον γερόντιον,
 ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νομηρίᾳ
 ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέλην Παφλαγῶνα,
 πανουργέτατον, καὶ διαβολώτατόν τινα.
 οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
 ὁ βυρσοπαφλαγῶν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην,
 ἤκαλλ', ἐδάπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
 κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων
 ὦ Δῆμε, λούσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
 ἐνθου, ρόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
 βούλει παραδῶ σοὶ δόρυ; --- εἴτ' ἀναρπάσας
 ὅτι ἂν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότη
 Παφλαγῶν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρῶτην γ' ἐμοῦ

- DEM. Quia cutis abscedit masturbantibus.
 NIC. Optimum igitur nobis est pro præsenti rerum statu, ut supplices accidamus ad cujusvis signum dei.
 DEM. Signum? quale signum? Quæso enim, putasne esse deos?
 NIC. Ego quidem.
 DEM. Quonam vero edoctus argumento?
 NIC. Quia diis invisus sum immerito meo.
 DEM. Facile me adducis in tuam sententiam.
 NIC. Sed dispiciamus aliam rationem.
 DEM. Vin' ut rem omnem spectatoribus enarrem?
 NIC. Non abs re fuerit: sed unum hoc eos rogemus, manifestum ut nobis vultu faciant, an sermonibus nostris et rebus delectentur.
 DEM. Jam eloquar. Nobis est herus feris moribus, fabas esitans, cerebrosus, Demus Pnycensis, morosus seniculus, surdaster. Iste superiore novilunio emit servum, coriarium Paphlagonem, vaferrimum, calumniatorem pessimum. Ille, perspecto senis ingenio, coriarius Paphlago, canis in modum hero se submittens, blandiri, suppalpari, adulari cœpit, eumque decipere, oblatis præsegminibus coriorum minutis, hæc dicens: O Deme, i lavatum, ubi prius unam litem dijudicaveris: sume offam, sorbe, jenta, cape triobolum: vin' ut cœnam tibi anteponam? Deinde abripiens quodcunque nostrum quispiam paraverit, hero illud largitur Paphlago. Nuper etiam quum ei

mazam pinsuissem in Pylo Laconicam, vaferrimo nescio quo me modo circumvenit, surreptamque ipse adposuit hero, quam ego pinsueram. Nos autem abigit, nec sinit ut herum alius colat: sed coriaceum flabellum tenens, cœnanti adstat hero, et rhetoras arcet; canitque oracula: inde senex intentam Sibyllis habet mentem: ille vero ubi eum videt studio jam stupidum, opus adgreditur. Nam familiares aperte falsis criminibus accusat: deinde flagris cœdimur nos. Ipse vero Paphlago circumcursitat famulos, petit, turbat, munera captat, hæc dicens: *Videtis, ut Hylas propter me flagris cœditur? nisi me placaveritis, hodie moriemini.* Nos vero illi damus: sin aliter, conculcati a sene octuplum cacamus. Nunc itaque diligenter consideremus, ó bone, quamnam viam insistere, et ad quemnam nos convertere debeamus.

Nic. Optima fuerit, ó bone, via, quam dixi, illa, *fugiamus.*

DEM. Sed nihil clam Paphlagonem fieri potest: nam ipsemet omnia inspectat. Habet enim crus alterum in Pylo, alterum in concione. Cruribus itaque ejus tanto intervallo divaricatis, culus reapse est in *Hiantia*: manus utraque in *Petilia*: mens vero in *Clepidum* tribu.

Nic. Mori itaque optimum erit nobis: sed vide ut moriamur quam maxime viriliter.

DEM. Qui, quæso? qui possimus quam maxime viriliter?

μάξαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικῆν, πανουργότατά πως περιδραμῶν, ὑφαρπάσας, αὐτὸς παρέβηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην. ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοῦκ ἐᾷ τὸν δεσπότην ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων, δειπνοῦντος, ἐστῶς ἀποσοθεῖ τοὺς ῥήτορας. ἄδει δὲ χρησμούς· εἴθ' ὁ γέρον σιβυλλιᾷ. ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὄρᾳ μεμακκοακῶτα, τέχνην πεποιήται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἀντικρυσ ψευδῆ διαβάλλει· κᾶτα μαστιγούμεθα ἡμεῖς· Παφλαγῶν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί·

Ὅρατε τὸν Ἕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον; εἰ μὴ μ' ἀναπέισετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.--- ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζομεν. νῦν οὖν ἀνύσαντες φροντίσωμεν, ὧ γὰρ δὲ, ποίαν ὁδὸν νῦν τρεπτέον, καὶ πρὸς τίνα.

Ni. κράτιστ' ἐκείνην, τὴν ΜΟΛΩΜΕΝ, ὧ γὰρ δέ. Δη. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν· ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ ἑκκλησίᾳ. τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεθηκότος,

ὁ πρῶκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσι· τῶ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς· ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.

Ni. κράτιστον οὖν νῦν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκοπεῖ, ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικότατα.

Δη. πῶς δῆτα; πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικότατα;

- Νι. βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταύρειον πιεῖν.
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἰρετώτερος.
- Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
- Νι. ἰδοὺ γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γούν ἐστὶ σοί ;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνὴρ ;
- Δη. ἀληθες, οὗτος ; κρουνοχυτρολήραιοι ἐῖ.
οἶνον σὺ τοιμᾶς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν.
οἶνον γὰρ εὖροις ἂν τι πρακτικώτερον ;
ὄρᾳς ; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπραττοῦσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἶνου χαῶ,
τὸν νοῦν ἴν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
- Νι. οἴμοι τί ποτ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῶ ποτῶ ;
- Δη. ἀγάθ'. ἀλλ' ἔνεγκ'. ἐγὼ δὲ κατακλινησομαι.
ἦν γὰρ μεθύσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοιδίων.
- Νι. ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθην, ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.
- Δη. εἴπ' ἐμοί, Παφλαγῶν τί δεῖ ;
- Νι. ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ρέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.
- Δη. ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.
- Νι. σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπέισον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος.
ἔλχ', ἔλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
- Δη. ὦ Δαῖμον Ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
- Νι. εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι ;

NIC. Optimum est nobis taurinum potare sanguinem : nam Themistoclis letum maxime expetendum est.

DEM. Non hercle sanguinem, sed merum Boni Geni. Forte enim utile quid excogitaverimus.

NIC. Ecce vero *merum* ! Ergone de potu tibi agitur ? qui vero utile quid excogitaverit homo temulentus ?

DEM. Itane, ὁ stulte, ineptis, aqua te ingurgitans ? audesne vinum calumniari, ut acuendæ menti minus idoneum ? possisne vero quidpiam vino invenire efficacius ? quum potant homines, tunc ditescunt, negotia peragunt, vincunt lites, beati fiunt, prosunt amicis. Sed effer mihi cito vini congium, mentem ut irrigem, et dicam lepidum quiddam.

NIC. Hei mihi ! quid nobis facies cum tuo potu ?

DEM. Bona. Sed affer : ego vero decumbam. Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliolis, sententiolis, et ratiunculis.

NIC. O factum bene, quod deprehensus non fui, quum vinum intus furarer !

DEM. Dic mihi, quid facit Paphlago ?

NIC. Postquam liguriit publicatos cibos mola conspersos, improbus ille stertit ebrius, in coriis supinus jacens.

DEM. Agesis infunde mihi jam vinum largiter.

NIC. Cape jam libamen, et liba Bono Genio : trahe, trahe potionem Geni Pramni.

DEM. O Bone Geni, tuum est hoc consilium, non meum.

NIC. Dic, obsecro, quid est ?

DEM. Oracula cito Paphlagonis clam effer domo, dum dormit.

NIC. At hæc Geni consilia vereor ne *mali* esse deprehendam.

DEM. Agedum ipsemet mini admovebo congium, ut mentem irrigem, et dicam lepidum quiddam.

NIC. Quam valde Paphlago stertit et pedit! Proinde facile clam eo sacrum illud oraculum abstuli, quod ipse maxima custodiebat cura.

DEM. O solertissime, cedo illud, ut legam. Tu vero prope vinum infunde. Age videam quidnam hic insit. O vaticinia! da mihi poculum cito.

NIC. Eccum. Quid ait oraculum?

DEM. Aliud infunde.

NIC. Estne in vaticiniis istuc *Aliud infunde?*

DEM. O Bacis!

NIC. Quid rei est?

DEM. Da mihi poculum cito.

NIC. Sæpiuscule, opinor, Bacis usus est poculo.

DEM. O impure Paphlago, ergone ideo cavebas dudum, fordimans istud, quod de te editum est, oraculum?

NIC. Quidum?

DEM. Hic exstat, quo pacto ipse pereat.

NIC. Quonam vero?

DEM. Quonam? Oraculum planissime dicit, ut primo existat stuparum venditor, qui primus rempublicam tenebit.

Δη. τούς χρησμούς ταχύ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.

Νι. ταῦτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.

Δη. Φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χοῦν,
τὸν νοῦν ἴν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.

Νι. ὡς μεάλ' ὁ Παφλαγῶν βέγκεται καὶ πέρδεται,
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν, τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβῶν,
ὄνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν.

Δη. ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτὸν, ἴν' ἀναγνῶ· σὺ δ' ἔγχεον πειν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω, τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόδι.
ὦ λόγια. δὸς σύ μοι τὸ ποτήριον ταχύ.

Νι. ἰδοῦ· τί φησιν ὁ χρησμός;

Δη. ἐτέραν ἔγχεον.

Νι. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ΕΤΕΡΑΝ ΕΓΧΕΟΝ;

Δη. ὦ Βάκι.

Νι. τί ἐστι;

Δη. δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.

Νι. πολλῶ γ' ὁ Βάκις ἐχρήτο τῷ ποτηρίῳ.

Δη. ὦ μιαρὲ Παφλαγῶν, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττε πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀρρωδῶν;

Νι. τιή;

Δη. ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.

Νι. καὶ πῶς;

Δη. ὅπως; ὁ χρησμός ἀντικρυς λέγει,
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,

- ὅς πρῶτος ἔξει τῆς πώλεως τὰ πράγματα.
 Νι. εἷς οὗτος ἰ πώλης. τί τοῦντεῦθεν; λέγε.
 Δη. μετὰ τοῦτον αὐτίς προβατοπώλης δεύτερος.
 Νι. δύο τῶδε πῶλα. καὶ τί τοῦτον χρὴ παθεῖν;
 Δη. κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
 αὐτοῦ γένηται· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.
 ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγῶν,
 ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοδόρου φωνὴν ἔχων.
 Νι. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρῶν
 ὑπὸ βυρσοπώλου;
 Δη. νῆ Δί'.
 Νι. οἴμοι δεΐλαιος.
 πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;
 Δη. ἔτ' ἐστὶν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.
 Νι. εἶπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστίν;
 Δη. εἶπα;
 Νι. νῆ Δία.
 Δη. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.
 Νι. ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης.
 φέρε, ποῦ τὸν ἀνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;
 Δη. ζητῶμεν αὐτόν.
 Νι. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται,
 ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν.
 Δη. ὦ μακάριε
 ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
 ἀνάβαινε σωτήρ τῆ πόλει καὶ νῦν φανείς.
 Αλ. τί ἐστὶ; τί με καλεῖτε;
 Δη. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ,

NIC. Unus jam iste est venditor. Quid posthæc? me-
 mora.

DEM. Post hunc rursus pecudum alius venditor.

NIC. Duo isti jam sunt venditores. Et quid huic accidere
 oportet?

DEM. Ut dominetur, usquedum alius homo sceleratior ipso
 exoriat: postea perit. Succedit enim coriorum venditor
 Paphlago, rapax, clamosus, Cyclobori vocem habens.

NIC. Interimendus ergo erat pecudum venditor a coriorum
 venditore?

DEM. Ita hercle.

NIC. Væ misero mihi! undenam gentium unus adhuc ex-
 sistet venditor?

DEM. Adhuc est unus mirificam artem habens.

NIC. Dic, obsecro, quis est?

DEM. Dicamne?

NIC. Sane hercle.

DEM. Isiciorum venditor est, qui hunc perdet.

NIC. Isiciorum venditor? Insignem vero artem, ὁ Neptune!
 age, ubi istum inveniemus virum?

DEM. Quæramus eum.

NIC. Sed eccum ultro accedit ad forum, non sine numine.

DEM. O beate isiciorum venditor, ades, ades, carissime, as-
 cende, qui civitati et nobis servator huc prodiisti.

IS. Quid est? cur me vocatis?

DEM. Huc ades, ut audias, quam sis felix et valde fortuna-
 tus.

NIC. Agedum deme ipsi abacum, et Dei oraculum ipsum edoce, quomodo se habeat; ego autem ibo et speculabor quid rerum agat Paphlago.

DEM. Agesis tu supellectilem hanc primulum humi depone, deinde Tellurem adora et deos.

IS. EN. Quid est?

DEM. O beate et opulente, ὁ qui nunc quidem nullus es, cras autem eris maximus! O Athenarum dux fortunatarum!

IS. Quamobrem, ὁ bone, non me sinis abluere istos ventriculos, isiciaque vendere, sed me ludibrio habes?

DEM. Quosnam, stulte, ventriculos? huc adspice. Nempe vides ordines horum populorum.

IS. Video.

DEM. Istorum omnium tu dux et princeps eris, et fori, et portuum, et concionis: Senatium calcabis: praetores defringes, nervo constringes, in carcerem conjicies: ipse in Prytaneo scortaberis.

IS. Egone?

DEM. Tu quidem; et nondum omnia vides. Sed ascende etiam in hunc abacum, et specta insulas omnes circumcirca.

IS. Specto.

DEM. Quid vero? Emporia et naves onerarias?

IS. Equidem.

DEM. Qui ergo non sis valde fortunatus? Etiam oculus detorque in Cariam dexterum, alterum autem in Chalcedonem.

ὡς εὐτυχῆς εἶ, καὶ μεγαλῶς εὐδαιμονεῖς.

NI. Ἰθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοῦλεον, καὶ τοῦ θεοῦ τὸν χρῆσμον αὐτὸν ἀναδίδαξον ὡς ἔχει·

ἐγὼ δ' ἰὼν προσκείμεμαι τὸν Παφλαγόνα.

Δη. ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·

ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον, καὶ τοὺς θεοὺς.

Αλ. ἰδοῦ· τί ἐστίν;

Δη. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε·

ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·

ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.

Αλ. τί μ', ὦ γὰρ, οὐ πλύνειν ἔῃς τὰς κοιλίας, πωλεῖν τε τοὺς ἀλλάντας, ἀλλὰ καταγελαῖς;

Δη. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.

τὰς στίχας ἔῃς γε τῶνδε τῶν λαῶν.

Αλ. ὄρω.

Δη. τούτων ἀπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς Πυρκός.

Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγὸς κλαστώσεις;

δήσεις, φυλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις.

Αλ. ἐγὼ;

Δη. σὺ μέντοι· κούδέπω γε πάνθ' ὄρῃς.

ἀλλ' ἐπανάβηθι καπὶ τοῦλεον τοδὶ,

καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἀπάσας ἐν κύκλῳ.

Αλ. καθορῶ.

Δη. τί δαί; τὰμπόρια, καὶ τὰς ὀλκάδας;

Αλ. ἔγωγε.

Δη. πῶς οὖν οὐ μέγῳ εὐδαιμονεῖς;

ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν

- τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα.
- Αλ. εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι ;
- Δη. οὐκ· ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέραταί.
γίγναι γὰρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὕτως λέγει,
ἄνθρωπος μέγιστος.
- Αλ. εἶπ' ἐμοὶ, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν, ἄνθρωπος γενήσομαι ;
- Δη. δι' αὐτὸ γάρτοι τοῦτο καὶ γίγναι μέγας,
ὅτι πόνηρος, καὶ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς.
- Αλ. οὐκ ἀξιῶ γὰρ ἑμαυτὸν ἰσχύσαι μέγα.
- Δη. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῆς ἀξιῶν ;
ξυνηιδέναι τι μοι δοκεῖς σαυτῶ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν ;
- Αλ. μὰ τοὺς θεούς,
εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'.
- Δη. ὦ μακάριε τῆς τύχης,
οἶον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.
- Αλ. ἀλλ', ὦ γὰρ, οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,
πλὴν γραμμᾶτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.
- Δη. τουτί σε μόνον ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθίην καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῆς
ἂ σοι διδάσῃ ἐν τοῖς λογιόσινοι θεοί.
- Αλ. πῶς δῆτά φησιν ὁ χρησμὸς ;
- Δη. εὔ, νῆ τοὺς θεούς,
καὶ ποιικίλως πως, καὶ σοφῶς ἡμιγμένος.
Ἄλλ' ὅποτε μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης

Is. Sicilicet fortunatus ero, si strabo fiam ?

DEM. Immo hæc omnia per te veneunt. Fies enim, ut oraculum hoc prædicat, vir maximus.

Is. Dic mihi, quomodo ego, qui isiciarius sum, vir fiam ?

DEM. Ob id ipsum enim fies magnus, quia malus es, et unus e foro, itemque audax.

Is. Indignum me esse deputo, qui potens adeo fiam.

DEM. Hei mihi ! quid est quod te indignum autumas ? videris mihi præclari quidpiam tibi conscire. Num ex bonis et probis es prognatus ?

Is. Immo, per deos adjuro, sum ex malis.

DEM. O fortunate, quam magnum a natura habes adjumentum rerum gerendarum !

Is. Sed, ὁ bone, nec liberalem doctrinam adtigi, præterquam literas, nec eas quidem satis feliciter.

DEM. Hoc unicum tibi officit, quod vel male literas scis. Reipublicæ enim administratio non doctum amplius competit in hominem, nec bene moratum, sed in rudem et sceleratum : tu vero noli negligere, quæ tibi dant in vaticiniis dii.

Is. Quo modo itaque dicit oraculum ?

DEM. Bene, ita me dii ament, varieque, et scita ambiguitate contextum est. *Sed quum maxillis prehenderet coriaria aquila*

unco rostro prædita draconem stupidum, potorem sanguinis, sane tunc Paphlagonum quidem muria alliata peribit: intestinorum autem venditoribus magnam deus largitur gloriam, nisi simaluerint isicia vendere.

Is. Quomodo ergo hæc ad me pertinent? edoce me.

DEM. Coriaria quidem aquila est Paphlago iste.

Is. Quid vero significat *unco rostro prædita*?

DEM. Istuc subindicat curvis eum manibus rapere et ferre.

Is. Sed draco quorsum spectat?

DEM. Planissimum hoc est. Draco enim est longum quidam: isicium itidem longum: deinde sanguinis potor et isicium est et draco. Itaque draconem ait coriariam aquilam sumperare jam posse, si verbis se decipi non sinat.

Is. Hæc quidem vaticinia me vocant: sed miror qua ratione aptus sim procurandis populi negotiis.

DEM. Res est facillima. Ea, quæ nunc facis, face: turba, implica, ut intestina soles, ita res omnes; populum fac tuum semper, verbulis eum demulcens coquinariis. Cetera tibi sunt in mundo, quibus populum concilies tibi: vox dira, natura malus es, forensis es: habes omnia, quibus usus est ad rempublicam administrandam: oracula conveniunt, et ipsum Pythicum. Sed capiti coronam impone, et liba Coalemo, et vide, ut strenue obsistas homini isti.

Is. Et quis adjutor erit mihi? nam eum et divites metuunt, et plebs formidat paupercula.

γαμφηλῆσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην, δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη· κοιλιοπώλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάξει, αἶ κεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἔλονται.

Αλ. πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.

Δη. βυρσαίετος μὲν, ὁ Παφλαγῶν ἔσθ' οὐτοσί.

Αλ. τί δ' ἀγκυλοχείλης ἐστίν;

Δη. αὐτό που λέγει,

ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἀρπάζων φέρει.

Αλ. ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;

Δη. τοῦτο περιφανέστατον.

ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὃ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρὸν εἶθ' αἱματοπώτης ἐστίν ὃ τ' ἀλλᾶς, χῶ δράκων.

τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον ἤδη κρατήσειν, αἶ κε μὴ θαλφθῆ λόγοις.

Αλ. τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. θαυμάζω δ' ὅπως

τὸν δῆμον οἶός τ' εἶμ' ἐπιτροπέειν ἐγώ.

Δη. φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἄπερ ποιεῖς, ποιεῖ·

τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα

ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,

ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.

τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσσεστι δημαγωγικά,

φωνὴ μιὰρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ·

ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἂ δεῖ·

χρησμοὶ τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν.

ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμω·

χῶπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

Αλ. καὶ τίς ξύμμαχος

- γενήσεται μοι ; καὶ γὰρ οἷ τε πλούσιοι
 δεδίασιν αὐτὸν, ὃ τε πένης βδύλλει λεώς.
- Δη. ἀλλ' εἰσὶν Ἴππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι,
 μισοῦντες αὐτὸν, οἱ βοηθήσουσί σοι,
 καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ,
 καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς,
 καὶ γὰρ μετ' αὐτῶν, χεῖρ θεὸς ξυλλήψεται.
 καὶ μὴ δέδιθ'. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξηκασμένος.
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε
 τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
 γνωσθήσεται. τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.
- Νι. οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγῶν ἐξέρεχεται.
- Κλ. οὐ τοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, χαιρεῖσθετον,
 ὅτι γ' ἐπὶ τῷ δήμῳ ξυνώμυτον πάλαι.
 τουτὶ τί θεῶ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον ;
 οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
 ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω.
- Δη. οὗτος, τί φεύγεις ; οὐ μινεῖς, ὦ γεννάδα
 ἀλλαντοπῶλα ; μὴ προδοῖς τὰ πράγματα.
 ἄνδρες Ἴππῆς, παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρὸς. ὦ Σίμων,
 ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλάτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας ;
 ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, καὶ παναστρέφου πάλιν.
 ὁ κονιορτὸς δηλὸς αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
 ἀλλ' ἀμύνου, καὶ δίωκε, καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.
- Χο. παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταξαξιπόστρατον,
 καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ Χάρυβδιν ἀρπαγῆς,
 καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον. πολλάκις γὰρ αὐτ' ἐρωῶ.
 καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.

DEM. At sunt Equites mille, viri boni qui oderunt eum, et opem ferent tibi, et civium quotquot boni sunt et probi, et ex spectatoribus quisquis est cordatus, et ego cum ipsis, eritque adjutor deus. Et cave timeas : ipsius enim non videbis vultum ; nam personam effingere, quæ eum referret, nullus præ metu voluit artifex. Attamen plane cognoscetur : nam spectatores sciti sunt.

NIC. Væ misero mihi ! Paphlago egreditur.

CLEO. Næ haud impune, ita me amabunt Consentes dii, feretis, quod in rempublicam conjurastis dudum. Istuc Chalcidicum poculum quid vult sibi ? non potest fieri, quin Chalcidenses ad defectionem sollicitetis. Peribitis, moriemini, sceleratissimorum par.

DEM. Eho tu, quid fugis ? non manebis, ὁ egregie isiciarie ? ne prodas negotium. Viri Equites, adeste, tempus est. O Simo, ὁ Panæti, nonne agetis equos ad dextrum cornu ? Prope adsunt viri : sed resiste tu quoque, et revertere rursus : apparet pulvis quem excitant, unde cognoscas eos propius imminere. Sed defende, pelle, et in fugam eum verte.

CHOR. Cæde, cæde veteratorem, et perturbatorem equestrium turmarum, et publicanum, et abyssum malitiæ, et gurgitem rapinarum, et veteratorem, et veteratorem : identidem enim hoc dicam ; namque veteratorie ille plus semel singulis diebus agit.

Sed verbera, pelle, perturba, age, rue, et exsecrare eum, uti nos facimus, eique instans clama. Cave autem ne effugiat: quippe novit vias, per quas Eucrates fugit ad furfures.

CLEO. O senes Heliastæ, cognati trioboli, quos ego pasco, æqua et iniqua clamitans, succurrite: nam ab hominibus conjuratis verberor.

CHOR. Merito sane tuo, quippe qui communia bona, prius quam sorte distribuantur, devoras, e t pertrectas premisque reos, tanquam ficus, spectans ecquis eorum sit crudus, aut maturus, aut nondum maturus: et observas, siquis civium simplex est instar agni, opulentus, a negotiis remotus, et fugitans litium: tum si quem videas otiosum et oscitantem, huc evocatum ex Chersoneso mediumprehendis, collum implicas nexu brachii, humerumque retorques, sicque afflictum præcidere soles.

CLEO. Vos una in me insurgitis: at, ô viri, propter vos vapulo, quia sententiam dicturus eram in Senatu, ut æquum sit in urbe exstare monumentum vestræ fortitudinis.

CHOR. Quam gloriosus, quam subactus est! Viden' quomodo nobis tanquam senibus subrepat, et nos deludit. Sed si hac ratione vincit, eadem ferietur: si vero huc declinaverit, in crus impinget.

CLEO. O cives, ô popule, quales mihi beluæ ventrem percutiunt!

CHOR. Etiam clamitas, qui semper urbem vastas?

Is. At ego te isto meo clamore primum fugabo.

CHOR. At si quidem eum clamore viceris, triumphale canticum tibi accinetur: sin impudentia ipsum superaveris, palma nostra est.

CLEO. Hunc hominem defero, aioque eum extulisse triremibus Peloponnesiorum juscula.

ἀλλὰ παῖε, καὶ δῖωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα, καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα· εὐλαβοῦ δὲ, μὴ κφύγη σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς, ἄσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐδὺ τῶν κυρηβίαν.

Κλ. ὦ γέροντες Ἡλιασταί, φεγάτορες τριωβόλου, οὗς ἐγὼ βόσκω, κεκραγῶς καὶ δίκαια κἀδίκαια, παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυναμοτῶν.

Χο. ἐν δίκη γ' ἐπεὶ τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις, κἀποσυκάζεις πειζῶν τοὺς ὑπευδύνους, σκοπῶν, ὅστις αὐτῶν ἰμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων, καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν, πλούσιος, καὶ μὴ πόνηρος, καὶ τρέμων τὰ πρῶμα· κῆν τιν' αὐτῶν γνώως ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχρητότα, καταγαγῶν ἐκ Χερρόνησου, διαλαβὰν ἠγκύριστας, εἴτ', ἀποστρέψας τὸν ἄμνον, αὐτὸν ἐνεκομήσας.

Κλ. ξυνεπικεῖσθ' ὑμεῖς· ἐγὼ δ', ὦ ἄνδρες, δι' ὑμᾶς τύπτομαι, ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον, ὡς δίκαιον ἐν πόλει ἐστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστὶν ἀνδρίας χάριν.

Χο. ὡς δ' ἀλαζῶν, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἱ ὑπέρχεται ὡσπερὶ γέροντας ἡμᾶς, κἀκκοβαλικεύεται.

ἀλλ' ἐὰν ταύτη γε νικᾷ, ταυτηῖ πεπλήξεται· ἦν δ' ὑπεκκλίνη γε δευρὶ, πρὸς σκέλος κυρηβάσει.

Κλ. ὦ πόλις καὶ δῆμ', ὕφ' οἶων θηρίων γαστρίζομαι.

Χο. καὶ κέκραγας, ὡσπερ αἰεὶ τὴν πόλιν καταστρέφεις;

Αλ. ἀλλ' ἐγὼ σε τῆ βοῆ ταύτη γε πρῶτον τρέψομαι.

Χο. ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῆ βοῆ, τήνελλος εἶ· ἦν δ' ἀναιδεία παρῆλθης, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Κλ. τουτοὶ τὸν ἀνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν

- ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.
- Αλ. ναι μὰ Δία, κᾶγωγε τοῦτον, ὅτι κενῆ τῆ κοιλία
ἐσδραμῶν ἐς τὸ Πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέα.
- Δη. νῆ Δί, ἐξαγαγῶν γε τὰ πόρρηθ', ἄμ' ἄρτον καὶ κρέας,
καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.
- Κλ. ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.
- Αλ. τριπλάσιον κεκράξομαί σου.
- Κλ. καταβοήσομαι βοῶν σε.
- Αλ. κατακεκράξομαί σε κράζων.
- Κλ. διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῆς.
- Αλ. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.
- Κλ. περιελῶ σ' ἀλαζονείας.
- Αλ. ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδοὺς σου.
- Κλ. βλέψον εἰς μ' ἄσκαρδάμυκτος.
- Αλ. ἐν ἀγορᾷ κᾶγὼ τέτραμμαι.
- Κλ. διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις.
- Αλ. κοπροφορήσω σ', εἰ καλήσεις.
- Κλ. ὁμολογῶ κλέπτειν' σὺ δ' οὐχί.
- Αλ. νῆ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον,
κᾶπιονκῶ γε βλέπόντων.
- Κλ. ἀλλότρια τοίνυν σοφίζεις,
καὶ σε φαίνω τοῖς Πρυτάνεσιν,
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἰε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.
- Χο. ᾧ μιὰρῆ, καὶ βδελυρῆ,
καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα
πᾶσα δ' ἐκκλησία,

- Is. At ego hunc, ita me Jupiter amet, quia ventre vacuo
currit in Prytaneum, post revertitur inde currens pleno.
- DEM. Quin etiam, ita me Jupiter amet, effert inde res ve-
titas, panem et carnem, et piscium frusta, quæ nec Pericli ob-
tigerunt unquam.
- CLEO. Moriemini jamjam.
- Is. Triplo plus vociferabor.
- CLEO. Clamando superabo te.
- Is. Vociferando superabo te.
- CLEO. Calumniabor te, ubi prætor eris.
- Is. Concidam tibi tergum.
- CLEO. Circumcidam tibi tuas arrogantias.
- Is. Molitiones tuas præcidam.
- CLEO. Adspice me oculis non conniventibus.
- Is. In foro ego etiam educatus fui.
- CLEO. Differam te, si quid mutis.
- Is. Stercore te oblinam, si loqueris.
- CLEO. Ego fateor me esse furem : tu vero negas.
- Is. Quin, ita me Mercurius Forensis amet, etiam pejero, si
me furantem viderint.
- CLEO. Alienas igitur artes æmularis : et te deferam apud
magistratus, quod non decimatos diis sacros possides ventri-
culos.
- CHOR. O impure et flagitiose et clamose, audacia tua om-
nem terram implevit, omnemque concionem et telonia, et tabu-
laria, et tribunalia. O qui omnia, ut cœnum, confundis, et
- VOL. III. M

universam urbem nostram perturbasti, qui Athenas nostras obtudisti clamitans, et qui e specula publica vectigalia, ut piscatores e scopulis thynnos, observas!

CLEO. Novi unde res ista consuitur dudum.

IS. Si tu non nosti rationem suendi coria, nec ego rationem farciendi intestina: qui dolose incidens corium infelicis bovis, vendebas agricolis astute, ut videretur crassum, et prius quam unum diem id gestaverint, duobus palmis majus erat.

DEM. Edepol eadem fraude usus est mecum, ita ut valde irrisui fuerim popularibus meis et amicis: nondum enim Pergasis eram, quum jam natarem in calceis.

CHOR. Annon ergo inde a principio exseruisti impudentiam, quæ unicum præsidium est rhetorum? qua tu fretus mulges peregrinorum opulentiores, ipse facile inter eos princeps: Hippodami vero filius liquitur lacrimis. Sed enim exortus est homo alius multo te impurior, id quod lætor, qui te dejiciet e loco, et, ut ex his satis apparet, te superabit versutia et audacia et præstigiis. Sed, ð qui ibi nutritus es, unde prodeunt viri, qui quidem sunt, nunc ostende vanum esse illud verbum, quod jubet *modeste educari*.

καὶ τέλη, καὶ γράφαι,
καὶ δικαστήρι', ᾧ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυρβακῶς,

ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
καὶ πὸ τῶν πετρῶν ἀνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπῶν.

Κλ. οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται.

Αλ. εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμι, οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα,
ὅστις ὑποτέμνων ἐπάλεις δέρμα μοχθηροῦ βοῦς
τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ,
καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἢν δυοῖν δοχμαῖν.

Δη. καὶ μὲ, νῆ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγειλον
πάμπολον τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παρασχέθειν.
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.

Χο. ἄρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀε-
χῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἥπερ μόνῃ

προστατεῖ τῶν ῥητόρων,

ἢ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους,
πρῶτος ὢν; ἢ δ' Ἴπποδάμου λείβεται θεώμενος.

ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνήρ ἕτερος πολὺ

σοῦ μισγώτερος, ὥστ' ἐμὲ χαίρειν,

ὅς σε παύσει, καὶ πάρεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν,

πανουργία τε, καὶ θράσει,

καὶ κοβαλικεύμασιν.

ἀλλ', ᾧ τραφεῖς, ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες, οἵπερ εἰσὶ,

νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΤΡΑ-

ΦΗΝΑΙ.

- Αλ. καὶ μὴν ἀκούσαθ' οἷός ἐστιν οὕτωςι πολίτης.
 Κλ. οὐκ αὖ μ' ἑάσεις ;
 Αλ. μὰ Δί', ἐπεὶ καὶ γὰρ πονηρός εἰμι.
 ἀλλ' αὐτὸ, περὶ τῶ πρώτερος εἰπεῖν, πρώτα διαμαχῆμαι.
 Χο. εἰάν δὲ μὴ ταύτη γ' ὑπέικη, λέγ', ὅτι καὶ πονηρῶν.
 Κλ. οὐκ αὖ μ' ἑάσεις ;
 Αλ. οὐ μὰ Δία.
 Κλ. ναὶ μὰ Δία.
 Αλ. μὰ τὸν Ποσειδῶ.
 Κλ. οἴμοι διαρρήγισομαι.
 Αλ. καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω.
 Χο. πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῶ διαρρήγηναι.
 Κλ. τῶ καὶ πεποιδῶς ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ ;
 Αλ. ὅτι γὰρ λέγειν οἷός τε καὶ γὰρ, καὶ καρυκοποιεῖν.
 Κλ. ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι
 ἄμοσπάρσακτον παραλαβῶν, κεταχειρίσαιο χρηστῶς.
 ἀλλ' οἷσθ' ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς ; ὅπερ τὸ πλῆθος.
 εἴ που δικίδιον εἶπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου,
 τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῶ,
 ὕδωρ τε πίνων, καὶ πιδεικνύς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
 ἄου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.
 Αλ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
 ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν ;
 Κλ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν' ; ὅστις εὐδῶς
 θυννεῖα θερμὰ καταφαγῶν, κατ' ἐπιπιῶν ἄκρατον
 οἴνου χοῦ, κασαλθάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.
 Αλ. ἐγὼ δὲ γ' ἤνυστρον βοδὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
 καταβροχθίσας, κατ' ἐκπιῶν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος,

- Is. Atqui audite, qualis iste sit civis.
 CLEO. Nonne me sines verba facere ?
 Is. Haud sane hercle, quia et ego malus sum. Sed de hoc
 ipso primum decertabo tecum, quis debeat prior verba facere.
 CHOR. Quod si huic argumento non cesserit, adde etiam,
 quia sis malis prognatus.
 CLEO. Non mihi concedes ?
 Is. Non hercle.
 CLEO. Immo hercle.
 Is. Non : ita me Neptunus amet.
 CLEO. Hei mihi ! disrumpar.
 Is. At ego te non sinam.
 CHOR. Sine, sine, per deos obsecro, eum disrumpi.
 CLEO. Qua fiducia fretus dignum te censes qui mihi contra-
 dicas ?
 Is. Quia dicendi peritus et ego sum atque condiendi.
 CLEO. Ecce vero *dicendi* ! Pulchre tu sane, negotium ali-
 quod tibi oblatum suscipiens, in frustra discerperes, tractaresque,
 ut par est. Sed scinne, quid ego tibi evenisse putem ? quod
 plerisque solet. Si forte unam liticulam bene defendisti contra
 inquilinum advenam quempiam, nocte tota susurrans, et tecum
 in viis loquens, aquam potans, et speciminis gratia recitans,
 amicisque molestiam exhibens, propterea te peritum esse di-
 cendi putas, ὀ fatue.
 Is. At tu quo usus potu effecisti, ut civitas nunc tua solius
 loquacitate obstupuerit muta ?
 CLEO. Mihine vero opposueris hominum quemquam ? qui
 simul ac thynni frustra calida devoravero, et post ebibero mera-
 cioris vini congium, vexabo omnes in Pylo duces.
 Is. Ego vero bovis omasum et ventrem suillum si deglutive-
 ro, deinde jusculum superimbibero illotus, guttur præcidam
 rhetoribus, et Niciam commotum reddam.

CHOR. Cetera quidem, quæ dixi, placent mihi: unum autem improbo, quod solus jusculum exsorbebis.

CLEO. Sed non turbabis Milesios, devoratis lupis.

IS. At bovillis costis devoratis metalla redimam.

CLEO. Ego vero in Senatum irruens, vi omnia infima summis paria faciam.

IS. Ego vero podicem tuum pro intestino agitabo.

CLEO. Ego vero podice impulsum te extrudam cernuum.

CHOR. At, per Neptunum, trahes me quoque, si quidem hunc traxeris.

CLEO. Ut ego te in nervo constringam!

IS. Timiditatis reum te agam.

CLEO. Corium tuum sellis obducetur.

IS. Excoriabo te, et faciam ex te saccum furtorum.

CLEO. Distenderis humi paxillis adfixus.

IS. Minutalia ex te faciam.

CLEO. Palpebras tuas evellam.

IS. Ingluviem tuam excindam.

DEM. Atque hercle immisso ei in os paxillo, coquorum more, deinde linguam ejus extrahentes, spectabimus probe, ipso hiante, an ei culus strumas habeat.

CHOR. Erant ergo igne alia quædam calidiora, et in urbe verbis impudentibus alia impudentiora: et hæc res non est adeo contemnenda. Sed insta et versa, nihil fac modicum:

λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταραξῶ.

Χο. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρσασας λέγων· ἐν δ' οὐ προσίεταιί με τῶν πραγμάτων, ὅτι μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις.

Κλ. ἀλλ' οὐ, λάθρα κατὰ φαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις.

Αλ. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκῶς, ἀνήσομαι μέταλλα.

Κλ. ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βία κυκήσω.

Αλ. ἐγὼ δὲ κινήσω γε σοὶ τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.

Κλ. ἐγὼ δὲ γ' ἐξελεύω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.

Χο. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ μὲ γ' ἄρ', ἦνπερ γε τοῦτον ἔλκης.

Κλ. οἶόν σε δῆσω τῷ ξύλῳ.

Αλ. διώξομαί σε δειλίας.

Κλ. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.

Αλ. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.

Κλ. διαπατταλευθήσει χαμαί.

Αλ. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.

Κλ. τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ.

Αλ. τὸν πρηγορεῶνά σου ἔκτεμά.

Δη. καὶ νῆ Δί' ἐμβαλόντες αὐτῷ πάτταλον μαγειρικῶς εἰς τὸ στόμ', εἴτά γ' ἐνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ, σκεψόμεσθ' εἰ κἀνδρικῶς κεχηνῶτος

τὸν πρωκτὸν, εἰ χαλαρῶ.

Χο. ἦ ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα·

καὶ λόγων ἐν πόλει

τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·

καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ᾧδ'.

ἀλλ' ἐπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει.
νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·

ὡς ἐὰν νυθὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὐρήσεις. ἐγὼ γὰρ τοὺς τρέπους ἐπίσταμαι.

Αλ. ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὦν ἅπαντα τὸν βίον,
κατ' ἀνῆς ἔδοξεν εἶναι, τὰλλότριον ἀμῶν θέρους.
νῦν δὲ τοὺς στάχους ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δῆσας ἀφαύει, καποδόσθαι βούλεται.

Κλ. οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῆ τὸ βουλευτήριον,
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοῶ κατήμενον.

Χο. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κοῦ μεδίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.

Κλ. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον,
καὶ διδασκοίμην προσάδειν Μορσίμου τραγωδίαν.

Χο. ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πρᾶγμασι,
δωροδόκοισιν ἐπ' ἀνθεσιν ἴζων,
εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὖρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
ἄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον·

Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.---

τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἶομαι, γέροντα πυρρόπιπην,
ἤσθεντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ἄσαι.

Κλ. οὐ τοι μὲν ὑπερβαλεῖσθαι ἀναιδεία, μὰ τὸν Ποσειδῶ·
ἢ μή ποτ' Ἀγοραῖε Διὸς σπλάγχνοισι παραλενοίμην.

Αλ. ἔγωγε, νῆ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ πὶ πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίων, μαχαιρίδων τε πληγὰς,
ὑπερβαλεῖσθαι σ' οἶομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν

nunc enim medius tenetur. Nam ubi primo congressu molliorem eum feceris, timidum reperies; ego enim novi ejus mores.

Is. Attamen iste, qui talis fuerat per omnem vitam, visus est vir fortis esse, quum falcem in alienam immisisset messem: et nunc spicas illas, quas inde adduxit, in nervo constrictas arefacit, et vult vendere.

CLEO. Non metuo vos, quamdiu Senatus vivit, et Populi persona sedet stupida.

CHOR. Vah! ut impudens est ad omnia, nec mutat colorem confidentiæ indicem!

CLEO. Nisi te odi, fiam una de pellibus Cratini, et docear accinere Morsimi tragœdiam.

CHOR. O qui circa omnia et in omnibus munera captans sessitas, ut apis in floribus, utinam facile, ut invenisti, ita ejicias bucceam! tunc demum cantarem, *Bibe, bibe secundis rebus*. Arbitror etiam Juli filium, sen em illum puerorum sectatorem præ lætitia Pæanem et Bacchebacchum cantaturum.

CLEO. Ita me Bacchus amet, ut impudentia me non superabit, aut nunquam Jovis Forensis intersim sacris.

Is. Ita me pugni juvent, quos sæpe et multis de causis perpessus sum inde a puero, et plagæ cultellis mihi inflictæ, ut spero me superaturum te in hac re: aut frustra offis nutritus, quibus manus absterguntur, in hanc molem excreverim.

CLEO. *Offis, ô scelestissime, ut canis, nutritus fuisti? quomodo ergo qui canis cibum esitas, cum cynocephalo pugnabis?*

IS. *Quin edepol aliæ sunt fraudes, quas puer feci. Nam decipiebam coquos, coram sic dicens: Spectate pueri, annon videtis? ver novum adest, hirundo venit. Tum illi spectabant: ego vero interea carnis aliquid furabar.*

CHOR. *O astutissimum corpus, quam solerter providebas! quasi urticas esitans, ante adventum hirundinum surripiebas.*

IS. *Id quidem plerumque clam eos faciebam: at si quis eorum animadvertisset, abscondens carnem inter femina, per deos furtum abjurabam. Proinde dixit rhetor, qui me id facientem viderat: Fieri non potest, quin iste puer olim rempublicam administraret.*

CHOR. *Bene sane conjectavit: atque satis apparet, unde documentum ceperit: quod nimirum furto facto pejerabas, et culus tuus carnem tenebat.*

CLEO. *Audaciam tuam, immo, ut puto, amborum compescam. Nam erumpam vehemens, magnoque incumbam impetu, terram simul et maria perturbans temere.*

IS. *Ego vero, isiciis contractis, committens me ipsum fluctibus secundis, multum plorare te jubebo.*

DEM. *Et ego, si quid fatiscat, sentinam observabo.*

CLEO. *Non tu, ita me Ceres amet, Atheniensium multa talenta impune furatus fueris.*

CHOR. *Specta, et pedem veli nonnihil laxa: nam Cæcias iste jam calumnias spirat.*

CLEO. *Te vero certo scio ex Potidæa habere decem talenta. Is. Quid ergo? vin' accepto uno istorum talentum tacere?*

CHOR. *Lubens acciperet homo. Sed tu extremos funes laxa.*

ἀπομαγαδάλιας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφεῖην.

Κλ. *ἀπομαγαδάλιας, ὥσπερ κύων, ᾧ παμπόνηρε; πῶς οὖν κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;*

Αλ. *καὶ, νῆ Δί, ἄλλα γ' ἐστὶ μου κόβαλα παιδὸς ὄντος. ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, ἐπιλέγων τοιαυτί·*

Σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὀρθῶ; ὄρα νέα, χελιδῶν.--- οἱ δ' ἔβλεπον, καὶ γὰρ ἔν τοςέτω τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

Χο. *ᾧ δεξιώτατον κρέας, ὡς σοφῶς γε προύνοήσω· ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων. πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.*

Αλ. *καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις αὐτῶν, ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχίνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμυνε· ὥστ' εἶπ' ἀνήρ τῶν ῥητόρων ἰδὼν με τοῦτο δρῶντα·*

Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὄδ' ἐ τὸν δῆμον ἐπιτροπέσει.---

Χο. *εὖ γε ξυνέβαλεν αὐτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ', ἀφ' οὗ ξυνέγνω· ὅτιν' πιώρεις θ' ἤρπακῶς, καὶ κρέας ὁ πρωκίλῶς εἶχεν.*

Κλ. *ἐγὼ σε παύσω τοῦ θράσους· οἶμαι δὲ μάλλον ἄμφω. ἔξιμι γὰρ σοι λαμπρὸς ἦδη, καὶ μέγας καθιεῖς, ὁμοῦ ταραττων τήν τε γῆν, καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.*

Αλ. *ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας, εἶτ' ἀφήσω κατὰ κῦμ' ἑμαυτὸν οὖριον, κλάειν σε μακρὰ κελεύων.*

Δη. *κᾶγωγ', ἐάν τι παραχαλᾶ, τὴν ἀντλιᾶν φυλάξω.*

Κλ. *οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, καταπροξέξει, τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀθηναίων.*

Χο. *ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρῖει· ὡς οὗτος ἦδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.*

Κλ. *σὲ δ' ἐκ Ποτιδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.*

Αλ. *τί δῆτα; βούλει τῶν ταλάντων ἐν λαβῶν σιωπᾶν;*

Χο. *ἄνῃρ ἂν ἠδέως λάβοι. τοὺς δὲ θρίους παρῖει.*

- Αλ. τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται.
 Κλ. Φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας.
 Αλ. σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν,
 κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.
 Κλ. ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σε φη-
 μι γεγονέναι τῶν τῆς Θεοῦ.
 Αλ. τὸν πάππον εἶναί φημί σου
 τῶν δορυφόρων---
 Κλ. ποίων; φράσον.
 Αλ. τῶν Βυρσίνης, τῆς Ἰππίου,
 Κλ. κόβαλος εἶ.
 Αλ. πανοῦργος εἶ.
 Χο. παῖ ἀνδρικόως.
 Κλ. ἰοῦ, ἰοῦ.
 τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται.
 Χο. παῖ αὐτὸν ἀνδρικότατα, καὶ
 γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις
 καὶ τοῖς κόλοις·
 χιῶπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.
 ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχὴν τ' ἄριστε πάντων,
 καὶ τῆ πόλει σωτήρ φανείς, ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
 ὡς εὔ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι.
 πῶς ἂν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως, ὥσπερ ἠδόμεσθα ;
 Κλ. ταυτὶ, μὰ τὴν Δῆμητρά, μ' οὐκ ἐλάνθανε
 τεκταινόμενα τὰ πράγματ'· ἀλλ' ἠπιστάμην
 γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα.
 Χο. οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις ;
 Αλ. οὐκουν μ', ἐν Ἀργεὶ οἶα πράττει, λαυθάνει.

- Is. Ventus remittit.
 CLEO. Lites quatuor tibi intendam centenorum talentum.
 Is. Tibi autem ego viginti desertæ militiæ, peculatus vero
 plus quam mille.
 CLEO. Aio te ex illis ortum esse, qui piaculum in Deam
 admisere.
 Is. Avum tuum aio unum fuisse ex satellitibus—
 CLEO. Quibusnam? memora.
 Is. Byrsinæ, matris Hippiciæ.
 CLEO. Impostor es.
 Is. Veterator es.
 CHOR. Verbera ipsum valide.
 CLEO. Iu! Iu! verberibus me cædunt conjurati.
 CHOR. Verbera ipsum validissime; tunde ejus ventrem tuis
 istis intestinis et colis, et vide ut castiges hominem. O vastis-
 simum corpus, animique fortissimi, qui servator apparuisti rei-
 publicæ, nobisque civibus, quam probe et versute supplantatum
 oratione vicisti! utinam te laudare possimus, ita ut gestimus!
 CLEO. Haud clam me erat, ita me Ceres amet, ista omnia
 strui: sed sciebam ita compingi et conglutinari.
 CHOR. Hei mihi! Tu vero nihil ex carpentaria fabrica di-
 cis?
 Is. Haud clam me est quid rerum gerat Argis. Simulat

quidem se nobis Argivos conciliare: at privatim illic Lacedæmonios convenit. Atque hæc novi quamobrem conflentur: quippe propter captivos cuduntur.

CHOR. Bene sane; tu contra cude, quum ille conglutinat.

IS. Atque illinc etiam homines quidam eadem struunt. Neque tu, si vel argentum et aurum dederis, vel etiam amicos ad me supplicatum miseris, me adduces, ut ego hæc Atheniensibus non indicem.

CLEO. Equidem illico in Senatum ibo, et vestras conjurationes deferam, et coitiones nocturnas contra rempublicam, et ut conspiretis cum Persarum Rege, et ista, quæ apud Bæotos coagulastis negotia.

IS. Quanti ergo venit apud Bæotos caseus?

CLEO. Ego te, ita me juvet Hercules, distendam.

CHOR. Agedum tu, quo sis animo et qua mente præditus, nunc ostende, si quidem olim occultavisti carnem inter femina, ut ipse fateris. Nam celeriter currendum tibi erit in senatum: iste enim eo irruens nos omnes calumniabitur, et clamorem tollet.

IS. Jam ibo; sed primumdum ventriculos cultrosque hosce hic statim deponam.

CHOR. Cape modo hunc adipem, et eo collum tibi inunge, ut elabi possis e calumniis.

IS. Recte autumas et ex usu palæstræ.

CHOR. Tum etiam allia hæc sume et degluti.

πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ·
ιδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.
καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα,
ἐγὼ δ' ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.

Xo. εὖ γ', εὖ γε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων.

Al. καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὐτ' ἐκεῖθεν αὖ.
καὶ ταῦτά μ', οὐτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον
διδούς, ἀναπέσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.

Kλ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' εἰς Βουλὴν ἰῶν,
ὑμῶν ἀπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,
καὶ πάνθ', ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνώμνυτε,
καὶ τὰκ' Βοιωτῶν ταῦτα συντυροῦμενα.

Al. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ἄνιος;

Kλ. ἐγὼ σε, νῆ τὸν Ἡρακλέα, παραστορῶ.

Xo. ἄγε δὴ, σὺ τίνα νοῦν, ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις;
νοῦν δὲ δείξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω τότε
ἐς τὰς κοχῶνας τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.
θεύσει γὰρ ἄξιας ἐς τὸ βουλευτήριον,
ὥσθ' οὗτος ἐμπροσθὸν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.

Al. ἀλλ' εἴμι· πρώτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.

Xo. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουταῖ,
ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.

Al. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.

Xo. ἔχε νυν, ἐπέγκάψον λαβῶν ταδί.

- Αλ. τί δαί ;
 Χο. ἴν' ἄμεινον, ὦ τ' ἀν, ἐσκοροδισμένους μάχη.
 καὶ σπεῦδε ταχέως.
 Αλ. ταῦτα δρῶ.
 Χο. μέμνησό νου
 δάκνειν, καταβάλλειν, τοὺς λόφους κατεσθίειν,
 χυψὺς τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἤξεις πάλιν.
 ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξιαις
 κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν, καὶ σε φυλάττοι
 Ζεὺς Ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
 αὐτίς ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
 ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
 ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν
 τοῖς ἀναπαίστοις, ὦ παντοίας
 ἤδη Μούσης
 πειραθέντες καθ' ἑαυτοῦς.
 Εἰ μὲν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμωδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
 ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι,
 οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιός ἐστι ὁ ποιητής,
 ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια,
 καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.
 ἃ δὲ θασυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας,
 καὶ βασανίζειν, ὡς ἐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν,
 ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ὡνὴρ
 οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονηῶς διατρέβειν, ἀλλὰ νομίζων
 κωμωδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἀπάντων.
 πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.
 ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείουσ τὴν φύσιν ὄντας,

Is. Quid ita ?

CHOR. Ut fortius, ὅ amice, pugnes pastus allio ; et festina ocus.

Is. Hoc ago.

CHOR. Memento jam ut mordeas, prosternas, et cristas rodas, et ut palearibus devoratis huc redeas. Sed abi lætus, et rem ex animi mei sententia gere ; et te custodiat Jupiter Fœrens, victorque inde rursus venias, sertis conspersus. Vos autem anapæstis nostris animum advertite, qui omnigenam doctrinam experti estis.

Si veterum quispiam Comicoꝝ nos adigere voluisset, ut carmina ejus recitaturi in theatrum prodiremus, haud sane facile id a nobis impetrasset : nunc autem dignus est poëta hicce, cujus in gratiam hoc faciamus, quia eosdem nobiscum odit, et quod justum censet, non veretur dicere, fortique animo it obvius turbini et circio. Quod autem vestrũ multi ad ipsum accedentes mirentur, ut ait, et rogent, cur non dudum chorũ sibimet ipse poposcerit, ejus rei causam nos jussit verbis edisserere. Ait autem se non dementia adductum, ut cunctaretur, verum quod existimaret artem comicam rem esse omnium difficillimam ; nam quum multi jam eam tentarint, paucis eam sui copiam fecisse : præterea quod vestrum ingenium dudum cognosceret, in horas mutabile, veteresque poëtas,

simul ac consenescent, a vobis deseri. Primo quidem non ignorans, quid evenisset Magneti, quum jam canesceret, qui licet multas victorias a choris adversariorum reportarit, omnigenas voces mittens, psaltrias introducens, aves, Lydos, psenas, et batrachio colore faciem oblinens, non perduravit tamen: sed mala in ætate, non enim in juventute, demum ejectus est, senior factus, quod sales eum deseruerant. Deinde Cratini recordatus, qui quondam multa laude fluens, per planos campos impetu ferebatur, et radicibus evulsas vehebat quercus et platanos, suosque funditus adversarios: quin et canere tunc in convivio nihil licebat, præterquam ista Cratini, *Doro fœcibus pedes ornata, et Fabri ingeniosorum hymnorum*: adeo ille florebat. Sed nunc quum videatis illum delirare, non miseremini, postquam labant clavi, nec superat chorda, harmoniis fatiscentibus: at senex obambulat despectui habitus, coronamque aridam gerens, ut Connas, siti perit, quem decebat ob victorias illas priores bibere in Prytaneo, et non tanquam delirantem contemni, verum spectare bene unctum, ad ipsum Bacchi signum sedentem. Crates item quas non iras vestras et vexationes pertulit? qui vos modico sumtu pastos dimittebat, ore delicatissimo perquam urbanas sententias pinsens: iste tamen solus duravit, aliquando cadens, aliquando non. Hæc metuens hicce semper cessavit, dicere etiam solitus, oportere remigem fieri, priusquam aliquis clavum teneat, deinde prorse custodem et speculatorem ventorum, tum demum gubernare sibi navem. Horum

καὶ τὸς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρα προδιδόντας. τῆτο μὲν εἰδὼς ἄπαθε Μάλῃς ἅμα ταῖς πολιαῖς καλίσσαις, ὃς πλείστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια· πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἰεῖς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων, καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις, οὐκ ἐξήρκεσεν· ἀλλὰ τελευτῶν, ἐπὶ γήρωι, οὐ γὰρ ἐφ' ἤθεις, ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη.

εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῶν βέουσας ποτ' ἐπαίνω διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς γάστρου παρασύρων ἐφόρει τὰς δρύς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς, προ-
θελύμους·

[ΔΙΑΕ,
ἄσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν ΔΩΡΟΙ ΣΥΚΟΠΕ-
καὶ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΥΠΙΛΛΑΜΩΝ ΥΜΝΩΝ· οὕτως
ἠμῆσεν ἐκεῖνος.

νυλὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν δρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε, ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνότος, τῶν δ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέροντων περιέρρει, ὡσπερ Κόννας, στέφανον μὲν ἔχων αὔον, δίψει δ' ἀπολωλὼς, ὃν χρεῖν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ, καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ. οἷας δὲ Κεράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς· ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν, ἀπὸ γραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας· χ' οὗτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' ἐχί. ταῦτ' ὀρθῶδων διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἐφασκεν, ἐρέτην χρεῖναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν, κατ' ἐντεῦθεν πρωτατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διατρεῖσαι, κατὰ κυβερνήαν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων γοῦν οὐνεκα πάντων,

ὅτι σωφρονικὸς, κοῦκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάξει,
 αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόδιον, παραπέμψαί' ἐφ' ἔνδεκα κώπαις

Δόρυβον χρῆστὸν ληναίτην,
 ἴν' ὁ ποιητῆς ἀπίη χαίρων,
 κατὰ νοῦν πράξας,

Φαιδρὸς λάμποντι προσώπων.

Ημ.

Ἴππι' ἀναξ, Πόσειδον, ᾧ

χαλκοκρότων Ἴππων κτύπος

καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει,

καὶ κυανέμβολοι θοαὶ

μισθοφόροι τριήρεις,

μερακίων δ' ἄμιλλα λαμ-

πρυομένων ἐν ἄρμασι,

καὶ βαρυδαιμονούντων·

δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ᾧ χρυσοτρίαιν', ᾧ

δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε,

ᾧ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,

Φορμίωνί τε φίλτατ', ἐκ

τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-

ναίοις πρὸς τὸ παρεστῶς.

Χο. Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
 ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι, καὶ τοῦ πέπλου,
 οἳ τινες πεζαῖς μάχαισιν, ἐν τε ναυφράκτων στρατῶ
 πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν·
 οὐδείς οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν,
 ἠρίθμησεν· ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας·
 εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ἄμουν ἐν μάχῃ τινί,
 ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, εἴτ' ἠγενοῦντο μὴ πεπτωκένας,

igitur omnium gratia, quia modestus est, nec temere ingressus
 iugas agit, plausum ipsi excitare multum, et eum undenis re-
 mis prosequimini fausta acclamatione Lenæa, ut poëta lætus
 abeat, re ex sententia gesta, hilari fronte nitens.

SEM. Equestris Neptune, cui æripedum equorum strepitus
 et hinnitus placet, nec non veloces, cærulea rostra habentes,
 mercenariæ triremes, glorientiumque curruum agitatione juve-
 num certamina, quos perdit equorum cura: huc ades in chorum
 ὀτρίδεντε αὐρεὸν conspicue, ὀ δελφίνων rex, qui in Sunio ad-
 oraris et in Geræsto, nate Saturno, Phormioni amice, Athe-
 niensibusque præ ceteris diis in præsentia.

CHOR. Laudare volumus majores nostros, qui viros se præ-
 stabant dignos hoc solo, et ut eorum facta in peplo pingeren-
 tur, qui terrestribus et navalibus præliis ubique semper victo-
 res, huic urbi decus conciliarunt: neque quisquam eorum un-
 quam, hostibus conspectis, eorum numerum curavit; sed ani-
 mo erant ad pugnandum parato. Quod si forte caderent in hu-
 merum in prælio aliquo, pulverem abstergebant, et deinde ne-
 gabant se lapsos esse; quin denuo luctabantur. Nec eorum,
 qui antea ducebant exercitus, ullus victum sibi publice præ-

beri petebat compellans Cleænetum. At nunc nisi prærogativam sedis obtineant et cibum publicum, negant se pugnaturos. Nos vero volumus pro aris et focis gratiis et fortiter pugnare: insuperque nihil petimus, nisi hoc unicum, ut, si quando pax fiat et a bello sit otium, ne nobis invidentis comam alentibus et cutem nitide curantibus.

SEM. O præses urbis Pallas, ð quæ sanctissimam omnium, belloque et ποῆτις, opibusque excellentem regis terram, huc ades et adduc tecum illam in exercitibus et præliis nostram adjutricem Victoriam, choro nostro amicam, quæ nobiscum hostibus adversatur. Hic igitur nunc appareas: oportet enim viris istis quovis pacto tribuere te victoriam nunc etiam, si unquam alias.

CHOR. Quorum conscii sumus de equis, ea volumus prædicare: digni autem sunt, quibus bene dicatur. Multa enim bella socia opera gesserunt nobiscum, irruptionibusque et præliis interfuere. Sed quæ in terra fecerunt, ea non adeo miramur, ut quum in hippagines insiluerunt, fortium virorum more, et coëmerunt pocula militaria, itemque allia et cepas; deinde

ἀλλὰ διεπάλαιον αὔθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἶς τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ἦτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον· νῦν δ' ἂν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία, οὐ μαχεῖσθαι φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει προῖκα γενναίως ἀμύνειν, καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις. καὶ πρὸς, οὐκ αἰτοῦμεν οὐδέν, πλὴν τοσουτονὸν μόνον· ἦν ποτ' εἰρήνη γένηται, καὶ πόνων παυσάμεθα, μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομᾶσι, μηδ' ἀπερλεγγισμένοις.

Ημ.

Ἦ πολιοῦχε Παλλὰς, ἃ
τῆς ἱερωτάτης ἀπα-
σῶν πολέμῳ τε, καὶ ποιη-
ταῖς, δυνάμει δ' ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ' ἀφίκου, λαβοῦσα τὴν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις
ἡμετέραν ξυνεργὸν

Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστὶν ἑταῖρα,
τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
ση τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.

Χο.

Ἄ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι.
ἄξιοι δ' εἶσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τὰν τῇ γῆ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἵππαγωγούς εἰσεπήδων ἀνδρικόως,
πριάμενοι κῶθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα, καὶ κρόμιμα·

εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί,
ἐμβαλόντες ἀνεβράζαν· Ἴππαται, τίς ἐμβαλεῖ;
Ληπλέον μάλλον. Τί δρωμεν; Οὐκ ἐλάξ ὦ σαμφόρα; --
ἐξεπήδων τ' εἰς Κόρινθον· εἶτά γ' οἱ νεώτεροι
ταῖς ὀπλαῖς ὄρυττον εὐνάς, καὶ μεῖψαν στρώμαλα·
ἦσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
εἴ τις ἐξέρποι θύραζε, καὶ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θεώρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον·

Δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μὴδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι,
μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, διαφυγεῖν τοὺς ἰππέας.

ΧΟΡΟΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΣ.

Χο. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ νεανικώτατε,
ὄσσην ἀπὼν παρῆσχεσ ἡμῖν φροντίδα·
καὶ νῦν, ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγελον ἡμῖν, πῶς τὸ παρ' ἄγμ' ἠγωνίσω.

Αλ. τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόδουλος ἐγενόμην;

Χο. νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἄμεινον ἔτι τῶν λόγων
εἰργασμέν', εἴθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς·
ὡς ἐγὼ μοι δοκῶ
καὶ μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι.
πρὸς τὰδ', ὦ βέλτιστε, θαρρήσας λέγ', ὡς ἅ-
παντες ἠδόμυσθαι σοι.

Αλ. καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἴεμην·
ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναρρήγνυς ἔπη,

sumtis remis, uti nos homines, incumbentes vociferabantur:
Hipparæ! quis incumbet remis? Magis capessendum opus.
Quid facimus? Nonne ages remum, ὁ Samphora? Exsilierunt-
que in Corinthum: deinde juniores fodiebant unguis cubilia,
et stragula quæsitum ibant, edebant autem caneros pro herba
Medica, si quis proreperet foras; quin et in profundo eos ve-
nabantur. Proinde Theorus dixit sic locutum esse cancrum
Corinthium: *Indignum est, o Neptune, si nec in profundo qui-*
dem potero, nec in terra, nec in mari effugere Equites.

CHORUS, ISICIARIUS, CLEO, DEMUS.

CHOR. O carissime hominum et strenuissime, quantam mi-
hi absens exhibuisti curam! Nunc itaque postquam salvus re-
diisti, narra nobis quomodo rem gesseris.

Is. Quid aliud, quam victoriam in Senatu me adeptum fuis-
se?

CHOR. Nunc ergo par est, ut omnes faustum clamorem tol-
lant. O qui præclara dicis, multo autem præclarioribus factis
dicta superas, utinam mihi recenseas omnia perspicue! nam
ego mihi videor vel longam viam confecturus, ut auscultem.
Proinde, vir optime, dic audacter: nam omnes gratulamur ti-
bi.

Is. Equidem operæ pretium est audire res istas. Nam sta-
tim a tergo hinc eum sequutus sum: at ille intus tonantem
rumpens vocem, Equites increpuit, monstra et portenta lo-

quens, confragosis verbis incessens, et conjuratos memorans. Quæ quum omnia tanquam vero simillima Senatus audivisset, mendaciis ejus tam facile oppletus est, quam atriplex nascitur, et acerbe intuebatur, frontemque corrugabat. Atque ego, quum jam cognossem eum illius verba admittere, et fallaciis decipier, *Agite inquam, Dii præsides ignobilitatis et fraudum et stultitiæ et hominum vafrorum atque scurriliū, tuque, ó forum, in quo puer eruditus sum; nunc mihi audaciam, nunc mihi linguam expeditam date et vocem impudentem.* Hæc meditati mihi a dextra pepedit cinædus quidam, et ego adoravi; deinde podice impetens discussi cancellos, et magno oris hiatu exclamavi: *Viri Senatores, famam bonam adportans, bona renuntiare vobis primum volo: ex quo enim bellum hoc ingruit, nunquam vidi apuas viliores.* Horum autem vultus statim sereni facti sunt: deinde coronam mihi decreverunt ob faustum nuntium. Et ego indicavi eis rem secretam, compendi verba multa faciens, ut apuas emant multas uno obolo, trullas omnes colligerent, quæ apud opifices prostant: illi vero plauserunt, et me ore hiante spectarunt. At ille animadvertens, Paphlago inquam, non ignarus cujusmodi verbis maxime capiatur Senatus, sententiam dixit: *O viri, jam censeo, quia res lætæ renuntiatæ sunt, ut ol*

τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων, κρημνοὺς ἐρείπων, καὶ ξυνωμότας λέγων. πιθανώταδ' ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκρωμένῃ, ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα, κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε. κἄγωγ', ὅτε δὴ ἔγνω ἐνδεχομένην τοὺς λόγους, καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην, Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ, Βερέσχεδοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων, ἀγορά τ', ἐν ἧ παῖς ὦν ἐπαιδέθη ἐγὼ, νῦν μοι θράσος καὶ γλώτταν εὐπορον δότε, φωνήν τ' ἀναιδή.---ταῦτα φροντίζοντί μοι ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνὴρ. κἄγὼ προσέκυσα: κἄτα τῷ πρωκτῷ θένων τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα, κἄναχανῶν μέγα ἀνέκραγον. ὦ Βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων, εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι: ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν οὐ πόλεμος κατερράγη, οὐπόποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιοτέρας.--- τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια: κἄγὼ φράσα αὐτοῖς ἀπόρρητον, ποιησάμενος ταχὺ, ἵνα τὰς ἀφύας ἄνοιγτο πολλὰς τοῦ θεοῦ, τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρυβλία. οἱ δ' ἀνεκρότησαν, καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν. ὁ δ' ὑπονόησας, ὁ Παφλαγῶν, εἰδὼς ἄρα οἷς ἦδεθ' ἡ Βουλὴ μάλιστα ῥήμασι, γνώμην ἔλεξεν. Ἄνδρες, ἦδη μοι δοκεῖ,

ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελημέναις,
 εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βούς τῇ θεῷ.---
 ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ Βουλὴ πάλιν.
 καὶ γὰρ, ὅτε δὴ ἔγνωσαν τοῖς βολίτοις ἡττημένους,
 διηκοσίησι βουσίην ὑπερηκόντισα·
 τῇ δ' Ἀγροτέρῃ κατὰ χιλίων παρήνευσα
 εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, ἑσαύριον
 αἰ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοῦ ἑσολοῦ.
 ἑκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ Βουλὴ πάλιν.
 ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.
 καὶ δ' ἔλκων αὐτὸν οἱ Πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται.
 οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἐστηκότες·
 ὁ δ' ἠντιβόλει γ' αὐτοῦς, Ὀλίγον μείναι χρόνον,
 ἴν', ἄτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαιμόνος λέγει,
 πύθθησθ'· ἀφίεται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.---
 οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον·
 Νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδὴ γ', ὦ μέλε,
 ἤσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;
 οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἐρπέτω.---
 ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι·
 εἶδ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχοῦ.
 ἐγὼ δὲ τὰ κοριάνν' ἐπειράμην ὑποδραμῶν
 ἅπαντα, τὰ τε γήτει, ὅσ' ἦν ἐν τῇ ἴγορᾷ·
 ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
 ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα, καὶ χαριζόμεν.
 οἱ δ' ὑπερεπίγουν, ὑπερεπίπαζόν τ' ἐμὲ
 ἅπαντες οὕτως, ὥστε τὴν Βουλὴν ὅλην
 ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβῶν ἐλήλυθα.

bonum nuntium immolentur centum boves Minervæ. Rursus ad illum inclinavit Senatus. At ego animadvertens me bubulo fimo vinci, ducentis additis bobus illum superavi: præterea auctor fui, ut Dianæ mille capellæ voverentur, si cras sardinæ centenæ venirent obolo. Rursus ad me conversus de meo ore pependit Senatus. At ille, his auditis, percussus, nugæ cœpit agere: deinde ipsum traxerunt Prytanes et lictores. Ceteri autem stantes de apuis tumultuabantur: ille vero supplex orabat, ut paulisper exspectarent, dum, inquiebat, ea, quæ caduceator Lacedæmone veniens dicturus est, audiveritis; adest enim de pace ineunda verba facturum. At illi uno omnes ore clamaverunt: Nunc vero de pace? postquam, ὁ fatue, senserunt apuas apud nos viles esse? non opus est nobis pace; sed serpat bellum. Et cum clamore jusserunt Prytanes Senatum dimittere. Deinde omni ex parte cancellos transilierunt. Ego vero clam cursitans coëmi coriandrum omne et porrum, quantum erat in foro: deinde ad apuas condiendas indigentibus ipsis illa dedi, et gratis largitus sum. Illi vero supra modum laudabant, et mihi blandiebantur omnes, adeo ut, Senatu universo ad meas partes adducto, adsim, ob unius oboli coriandra viritim data.

CHOR. Ita prorsus rem gessisti, uti fortunatum decet hominem: invenit autem veterator ille alium præstigiis multo majoribus ornatum, et omnigenis dolis, et verborum illecebris. Sed meditare, ut quam optime perficias reliquam partem certaminis: adjutores autem nos te habere benevolos scis dudum.

IS. Sed eccum accedit Paphlago, fluctus vano conatu propellens, et turbans et miscens, non secus ac si me deglutire velit. Vah confidentiam!

CLEO. Nisi te disperdam, si quid veterum mihi mendaciorum inest, omnibus exemplis intercidam!

IS. Suave mihi est audire tuas minas; rideo fumos tuæ jactantiæ, saltito, mothonem alta voce canto.

CLEO. Ita me Ceres amet, nisi te exedam ex hac terra, non amplius vivam!

IS. Nisi me exedas? Ego vero peream, nisi te ebibam, teque exsorpto disrumpar!

CLEO. Disperdam te, per primam sedem juro, quam ob Py-lum adeptus sum.

IS. Ecce vero *primam sedem*! vah! ut ego te videbo ex prima illa sede ad ultima theatri subsellia relegatum!

CLEO. In nervo te constringam, per Cælum juro.

IS. Quam iracundus es! age, quid tibi dem edere? quid tibi velles anteponi, quod lubentissime comederes? an crumina?

CLEO. Evellam tibi unguibus intestina.

IS. Præcidam tibi, quasi ungues, cibos quos ex Prytaneo capis.

CLEO. Ad populum te traham, ut mihi pœnas des.

Χο. πάντα δὴ πέπραγας, οἷα χρεὶ τὸν εὐτυχοῦντα·
εὖρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον, πολὺ πανουργίας
μείζοσι κεκασμένον,
καὶ δόλοισι ποικίλοις,
ρήμασιν δ' αἰμύλοις.

ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τὰπί-
λοιπ' ἄριστα· ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὖ-
νους ἐπίστασαι πάλαι.

Αλ. καὶ μὴν ὁ Παφλαγῶν οὕτωσι προσέρχεται,
ᾧθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμῶ τοῦ θράσους.

Κλ. εἰ μὴ σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῆ.

Αλ. ἤσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μῦθωνα, περιεκόκκυσα.

Κλ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐὰν μὴ σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.

Αλ. ἦν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ, σ' ἦν μὴ γ' ἐκπίω,
καπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρῤῥαγῶ.

Κλ. ἀπολῶ σε, νῆ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.

Αλ. ἰδοὺ προεδρίας· οἶον ὄψομαί σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον.

Κλ. ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε, νῆ τὸν οὐρανόν.

Αλ. ὡς ὀξύθυμος. φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἤδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ;

Κλ. ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τᾶντερα.

Αλ. ἀπονυχίῳ σου τὰν Πρυτανείῳ σιτία.

Κλ. ἔλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῶς μοι δίκην.

- Αλ. καὶ γὰρ δέ σ' ἔλξω, καὶ διαβαλῶ πλείονα.
 Κλ. ἀλλ', ὦ πονηρὲ, σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
 ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελαῶ γ', ὅσον θέλω.
 Αλ. ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.
 Κλ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.
 Αλ. καὶ δ', ὡσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς.
 μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς·
 αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.
 Κλ. καὶ, νῆ Δί', ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς,
 δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.
 Αλ. χῶ πρῶκτος οὐμὸς τουτοῖ σοφίζεται.
 Κλ. οὐκ, ὦ γὰρ δ', ἐν Βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
 ἴαμεν εἰς τὸν δῆμον.
 Αλ. οὐδὲν κωλύει.
 ἰδοῦ, βιάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
 Κλ. ὦ Δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε, νῆ Δί', ὦ πάτερ.
 Αλ. ἔξελθε δῆτα, Δημίδιον ὦ φίλτατον.
 Δη. τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;
 τὴν εἰρεσιάνην μου κατεσπαράξατε.
 Κλ. ἔξελθε, ἴν' εἰδῆς οἷά περ γ' ὑβρίζομαι.
 Δη. τίς, ὦ Παφλαγῶν, ἀδικεῖ σε;
 Κλ. διὰ σὲ τύπτομαι
 ὑπὸ τουτουῖ, καὶ τῶν νεανίσκων.
 Δη. τίη;
 Κλ. ὅτιη φίλω σ', ὦ Δῆμ' ἐραστής τ' εἰμὶ σός.
 Δη. σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν;
 Αλ. ἀντεραστῆς τουτουῖ,
 ἐρῶν πάλαι σου, βουλόμενός τέ σ' εὔποιεῖν,

Is. At ego te traham, et complurium te criminum accusabo.

CLEO. At, ὁ improbe, tibi non credit: ego vero ipsum ludificor, quantum volo.

Is. Quam valde existimas populum tuum esse!

CLEO. Enim scio quibus ferculis capiat.

Is. At, quemadmodum nutrices solent, maligne ipsum cibas. Nam præmandens, pauxillo ei in os indito, ipse triplo plus deglutis.

CLEO. Quin hercle, quæ mea est solertia, populum et amplum et angustum facere queo.

Is. Quippini? culus etiam meus hoc scite facit.

CLEO. O bone, ne putes te in senatu mihi illudere: ad populum eamus.

Is. Nihil impedit: en perge; nobis ne sit quicquam moræ.

CLEO. O Deme, huc egredere, per Jovem obtestor, ὁ pater.

Is. Egredere sane, Demule carissime.

DEM. Quinam sunt qui clamant? nonne abibitis ab ostio? olivæ ramum januæ appensum mihi convulsistis.

CLEO. Egredere, ut videas quibus adficior contumeliis.

DEM. Quisnam injuriis te lacessit, Paphlago?

CLEO. Propter te verberor ab isto et ab his adolescentibus.

DEM. Quare?

CLEO. Quia te colo et sum amator tuus.

DEM. Tu vero quis es scilicet?

Is. Rivalis sum hujusce, qui te dudum amo, cupiens tibi bene facere, ut et alii multi boni et probi viri: sed non possumus

propter huncce : tu enim similis es pueris illis, qui amatores habent : bonos et probos non admittis ; sed te ipsum venditoribus lucernarum, iisque qui coria consuunt, aut secant, aut vendunt, dedis.

CLEO. Merito : nam populo bene facio.

IS. Dic ergo qua ratione.

CLEO. Quia præfectos exercitus ad Pylum circumveniens, quum illuc navigassem, Laconas huc adduxi.

IS. Ego vero circuiens ex taberna ollam surripui cum cibo, quem alius coxerat.

CLEO. Sed ocius conventum age, mi Deme, ut cognoscas uter nostrum sit tibi benevolentior, et dijudica, ut illum ames.

IS. Quæso, inquam, dijudica, modo ne in Pnyce.

DEM. Nolim in alio loco considerare ; sed, ut antea, cives oportet convenire in Pnycem.

IS. Væ misero mihi ! ut perii ! nam senex hicce domi quidem vir est sapientissimus : quum vero in ista rupe sedet, tam hianti ore stupet, quam qui ficus adligans, petiolis fractis hæret.

CHOR. Nunc funes omnes movere te oportet, et animum præsentem adferre solertemque, et orationem captiosam, ut istis hunc superes. Est enim homo versipellis, quique impedita expedite facile potest. Proinde opera danda tibi est, ut multus et vehemens contra illum prodeas ; sed cave tibi, et prius quam

ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ καλοὶ τε κἀγαθοί.
ἀλλ' οὐχ οἳ τ' ἔσμεν διὰ τουτοῦ. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς πωισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλοὺς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχοπώλῃσι, καὶ νευρορράφοις,
καὶ σκυτοτόμοις, καὶ βυρσοπώλῃσιν δίδαις.
εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον.

Κλ.

Αλ. εἶπέ νυν, τί δρῶν ;

Κλ. ὅτι τοὺς στρατηγούς ὑποδραμῶν τοὺς ἐν Πύλῳ,
πλευύσας ἔκεισε, τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.

Αλ. ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου,
ἔψοντος ἐτέρου, τὴν χύτραν ὑφειλόμην.

Κλ. καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν,
ὦ Δῆμ', ἴν' εἰδῆς, ὁπότερος νῦν ἐστὶ σοι
εὐνούστερος, διάκρινον, ἴν' ἐκείνον φιλήσῃς.

Αλ. ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ ἴν' Πνυκί.

Δη. οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ·
ἀλλ', ὡς τὸ πρόσθε, χρεὶ παρεῖναι ἔς τὴν Πνυκί.

Αλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ὁ γὰρ γέγων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστὶ δεξιώτατος·
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας,
κέχηγεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.

Χο. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους,
ἅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,
καὶ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνος πορίζειν.

πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἀνδρα.
ἀλλὰ φυλάττω, καὶ πρὶν ἐκείνον προσκείσθαι σοι, πρότερος σὺ

τοὺς δελφίνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

Κλέων.

τῇ μὲν δεσποίνῃ, Ἀθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὐχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχαν,
ὡσπερ νυνὶ, μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
εἰ δέ σε μισῶ, καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀνιβεβληκῶς,
ἀπολοίμην, καὶ διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαθνα.

Ἀλλαντοπώλης.

κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μὴ σε φιλῶ, καὶ μὴ ζέρῶ, κατατμηθεὶς
ἐψοίμην ἐν περικομματίοις· κεῖ μὴ τούτοισι πέποιδας,
ἐπὶ ταυτησί κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ,
καὶ τῇ κρεάγρα τῶν ὀρχιπέδων ἐλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

Κλέων.

καὶ πῶς ἂν ἐμὲ μᾶλλον σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης ;
ὅς πρῶτα μὲν ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλεῖς' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τὰς μὲν σρεβλῶν, τὰς δ' ἄλχων, τὰς δὲ μελαιῶν,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἴ σοι χαριζοίμην.

Ἀλλαντοπώλης.

τοῦτο μὲν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν. κἄγώ γάρ τοῦτό σε δρᾶσω·
ἀρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ' ἐχὶ φιλεῖς', ἐδ' ἔς' εὖνθες, τῶτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὐθ', ὅτι σὲ τῆς ἀνθρακιάς ἀπολαύει.
σὲ γὰρ, ὅς Μηδοῖσι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρεδωκας
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως·
οὐχ ὡσπερ ἐγὼ βράχμενός σοι τῶτι φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου,
κἄτα καθίξε μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβης τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

ille impetum in te faciat, tu prior delphinas erige, et lembum appelle.

CLEO. Deam Minervam præsidem hujus urbis precor, si erga populum Atheniensem sum optime post Lysidem et Cynnamm et Salabaccham adfectus, ut, quemadmodum nunc, nihil agendo cibum capiam in Prytaneo: si autem te odi, et non pro te pugno, solum me obponens, peream, et serra dissecer, et discindar in lora jugalia.

IS. Et ego, mi Deme, si te non amo et magni facio, coquar dissectus in tenuissima minutalia: atque si his verbis non credis, super hac mensa minutissime radar cum caseo in moreto, et harpagine correptis testiculis trahar in Ceramicum.

CLEO. At, ô Deme, quomodo exsistere possit civis, qui te magis amet, quam ego? præcipue quum tibi meis consiliis utenti conlocupletaverim ærarium, alios torquendo, alios angendo, ab aliis petendo; non curans privatorum ullum, dum tibi gratificarer.

IS. Istud quidem, ô Deme, nihil habet præclari: nam idem præstabo et ego: alienos enim panes rapiens anteponam tibi. Primum autem id te docebo, hunc te non amare, nec tibi esse benevolum, nisi propter id ipsum, quod pruna tua perfruitur. Etenim te, qui cum Persis de hac regione digladiatus es Marathone, et victo hoste effecisti, ut possimus nostras res gestas magnifice crepare, non respicit, tam duriter sedentem super his lapidibus, sicut ego, qui hoc pulvinar consui et tibi fero. Age vero surge, deinde sede molliter, ne atteras podicem illum, qui in prælio ad Salaminem laboravit.

DEM. Mi homo, quis es? num aliquis de prosapia Harmo-
di? Nam revera præclarum est hoc facinus et oppido populare.

CLEO. Quam parvis a blandimentis ei benevolus factus es!

Is. Nam tu quoque rebus multo levioribus eum inescasti.

CLEO. Immo si quisquam visus est unquam, qui magis pug-
net pro populo, aut qui te magis amet quam ego, capitis certa-
men inire volo.

Is. Et quomodo tu illum amas, quem quum videas octavum
jam annum habitare in doliis et turriculis, ejus non misereris
tamen, sed inclusum fumo enecas, et offerente pacem Archep-
tolemo, eam dissipasti, legatosque abigis ab urbe, pede nates
eorum verberans, qui ad inducias invitant.

CLEO. Nempe ut Græcis omnibus imperet. Exstat enim
in vaticiniis fore, ut ille in Arcadia quinos obolos pro judiciali
mercede accipiat, si exspectaverit. Utique alam ego hunc et
curabo, atque inveniam qua jure quave injuria, unde triobolum
habeat.

Is. Non ideo hercle, ut hic imperet Arcadiæ, satagis, sed ut
magis rapias, et plura dona captes ab urbibus; populus autem
propter belli caliginem tuas sutelas non videat, sed necessitate
et inopia, stipendique cupiditate ore hiante te spectet. Quod
si aliquando ipse in agrum reversus vixerit in pace, et esu gra-
norum recentis frumenti se recrearit, et olivas convenerit, cog-

Δῆμος.

ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκλονος εἶ τῶν Ἀρμοδίου ἐκεῖνων;
τοῦτό γε τοῦργον ἀληθῶς ἐστὶν γενναῖον καὶ φιλόδημον.

Κλέων.

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὐνοῦς αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

Ἄλλαντοπάλης.

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροῖεροις τούτων δελεάσμασιν εἶλες.

Κλέων.

καὶ μὴν εἶ που τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων,
ἢ μᾶλλον ἐμῶ σε φιλιῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδοῦσθαι.

Ἄλλαντοπάλης.

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τῶτον ὄρεῶν οἰκῶν ἐν ταῖς πιθάκναισι,
καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον, οὐκ ἐλεαίρεις;
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίπτεις. Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως, ῥάθρα πυλίζων, αἱ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.

Κλέων.

ἵνα γ' Ἑλλήνων ἀρξῆ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν,
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντάβολον ἠλιάσασθαι,
ἢ ἀναμείνη; πάντως δ' αὐτὸν θρέψω ἕγω καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιανῶς, ὑπόθεν τὸ τριώβολον ἔξει.

Ἄλλαντοπάλης.

[μᾶλλον
οὐχ ἵνα γ' ἀρξῆ, μὰ Δί', Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἵνα
σὺ μὲν ἀρπάξης καὶ δωροδοκῆς παρὰ τῶν πόλεων ὁ δὲ δήμος
ὑπὸ τῆ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἀπανουργῆς, μὴ καθορᾶ σθ,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας, καὶ μισθῶ πρὸς σε κερχίγη.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρέψῃ,
καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθάρρῆσει, καὶ σεμφύλιω εἰς λόγον ἔλθοι,

γνώσεται ὡς ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶδ' ἤξει σοι δριμύς ἄγροικος, κατὰ σου τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἂ σὺ γινώσκων τόνδ' ἕξαπαλᾶς, καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτῆ.

Κλέων.

ἔκων δεινὸν ταυλί σε λέλειν δῆτ' ἔς' ἐμὲ, καὶ διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρυσᾶ,
νῆ τὴν Δήμητρα, Θεμισοκλέες πολλῶ περὶ τὴν πόλιν ἦδη.

Ἀλλαντοπώλης.

ᾧ πόλις Ἄργεες, κλύεθ' οἶα λέλει. σὺ Θεμισοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὅς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὐρῶν ἐπιχειλή·
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ πρὸς ἐμάξεν,
ἀφελῶν τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκε.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι,
διατειχίζων, καὶ χρησιμῶδων, ὁ Θεμισοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κακείνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

Κλέων.

ἔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ᾧ Δῆμ', ἐξίν μ' ὑπὸ τούτου,
ὅτιγί σε φιλω;

Δῆμος.

παῦσαι γ' οὔτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολὺν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

Ἀλλαντοπώλης.

μιαρώταλος, ᾧ Δημακίδιον, καὶ πλείστα πανῆρβα δεδρακῶς,

ἰπόταν χασμᾶ, καὶ τοὺς καυλοὺς

τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων,

καταβροχθίζει, καμφοῖν χειροῖν

μυστιλλάται τῶν δημοσίων.

Κλ. οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ'

noscet cujusmodi bona ei præcideris propter stipendia. De-
inde tibi redibit exacerbatus et ferus, calculum contra te quærens.
Quæ quum tu scias, hunc decipis, et somnia tua jactas.

CLEO. Annon vero indignum est te hæc in me dicere, et
calumniari apud Athenienses et populum, qui præclarius jam
multo meritus sum de republica, quam Themistocles, ita me
Ceres amet?

Is. O cives Argivi, audite qualia dicuntur. Tunc Themistocli
te æquiparas? qui quum plenam ad labra usque nostram urbem
reperisset, eam redundantem fecit: præterea prandenti ei Piræ-
eum insuper pinsuit, et, nihil de pristinis amovens, novos pis-
ces adposuit. At tu studuisti urbem Atheniensium parvam fa-
cere, interpositis muris eam dividens, oracula canens, qui te
Themistocli æquiparas. Et ille quidem abijt in exsilium; tu vero
Achilleis placentis vesceris.

CLEO. Annon acerbum est, ὁ Deme, hæc me ab isto audire,
quia te amo?

DEM. Heus tu, quiesce, neve conviciis eum pete. Nam sat
longo tempore me clam defraudasti.

Is. Impurissimus est, ὁ Demule, et multa nequiter egit, te
oscitante, caulesque repetundarum succidens deglutit, et am-
babus manibus inferciens, haurit reipublicæ bona.

CLEO. Faxo ego ut non gaudeas; nam te furatum esse tres
myriadas convincam.

Is. Quid tumultuaris? quid strepitas? qui pessimus es erga populum Atheniensem. Et te ostendam, ita me Ceres amet, aut ne vivam, ex Mitylene plus quam quadraginta minas dono accepisse.

CHOR. O qui omnibus hominibus maximo emolumento extortus es, beatum te prædico ob dicendi facultatem; si enim ita perrexeris, maximus eris Græcorum, et solus tenebis rempublicam, sociisque imperabis, tridentem gerens, quo magnam pecuniæ vim conficies, quatiens et turbans. Sed ne dimittas hominem, postquam tibi ansam præbuit: facile enim eum vinces, ejusmodi habens latera.

CLEO. Nondum, ô boni, eo rediit res, ita me Neptunus amet; exstat enim meum quoddam facinus adeo præclarum, ut omnibus meis inimicis os obturare possim, quamdiu aliquid supererit de clypeis in Pylo captis.

Is. Subsiste in mentione clypeorum; nam mihi ansam dedisti. Non enim debueras, si populum amas, consulto sinere eos cum amentis dedicarier. Sed est hæc, ô Deme, molitio quædam, ut, si tu velis hunc hominem castigare, tibi non liceat. Vides enim, ut sit illi constipata ista caterva coria vendentium juvenum: circa istos habitant venditores mellis et caseorum, qui omnes in unum conspirant. Proinde, si tu frendeas iratus, et exsilium illi mediteris, dereptis noctu istis clypeis currentent ad occupanda granaria nostra.

- αἰρήσω ἄν τρεῖς μυριάδας.
 Αλ. τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίξεις, μισαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων; καὶ σ' ἐπιδείξω, νῆ τὴν Δήμητρε', ἢ μὴ ζώην, δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
 πλεῖν ἢ μῶς τετταράκοντα.
 Χο. ὦ πᾶσιν ἀνδράποισι φανείς μέγιστον ἀφέλημα, ζηλώ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὦδ' ἐποίησες, μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις τῶν τῆ πόλει, τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις, ἔχων τρεῖς αἰναιαν, ἢ πολλὰ χρήματ' ἐξέλασει, σείων τε καὶ ταρατῖαν. καὶ μὴ μεθ' ἧς τὸν ἄνδρ', ἐπειδὴ σοι λαβὴν δέδωκε κατεργάσει γὰρ ῥαδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.
 Κλ. οὐκ, ὦ γαθοὶ, ταῦτ' ἐστὶ πω ταύτη, μὰ τὸν Ποσειδῶ. ἐμοὶ γὰρ ἐστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε ἀπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν, ἕως ἂν ἦ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τί λοιπόν.
 Αλ. ἐπίσχεσ ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδεδέωκας. οὐ γὰρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας ταύτας ἔαν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι. ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δήμε, μηχανήμ' ἴν', ἣν συ βούλη τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονὶ, σοὶ τοῦτο μὴ κγένηται. ὄρᾳς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἶόν ἐστι βυρσοπωλῶν νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστὶ συγκεκυφός. ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὄστρακίονδα, νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες

- τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.
- Δη. οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ᾧ πονηρῆ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν.
- Κλ. ᾧ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μὴδ' οἰηθῆς
ἐμοῦ ποθ' εὐρήσειεν φίλον βελτίον· ὅστις εἷς ὦν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμάτας· καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνοστάμενον· ἀλλ' εὐδέως κίχραγα.
- Αλ. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγγέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῆ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρυγον κυκῶσιν.
αἰροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἦν τὴν πόλιν ταραττης.
ἐν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί. σκύτη τοσαῦτα πωλῶν,
ἔδωκας ἤδη τουτῶι κάπτυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν;
- Δη. οὐ δῆτα, μὰ τὸν Ἀπόλλω.
- Αλ. ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν. ἀλλ' ἐγὼ σοι
ζευγος περιάμενος ἐμβάδων τουτί, φορεῖν δίδωμι.
- Δη. κρίνω σ', ὅσον γ' ἐγῶδα, περὶ τὸν δῆμον ὄντ' ἄριστον,
εὐνοῦστατόν τε τῇ πόλει, καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.
- Κλ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσουτονί δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνειαν ἔχειν ὅσων πέπονθας; ὅς τις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.
- Αλ. οὐκ οὖν σε δῆτα ταῦτα δεινὸν ἐστὶ προωκτοτηρεῖν,
παῦσαι τε τοὺς βινουμένους; κοῦκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται.
τονδὶ δ' ὄργῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικούτον,
οὐπόποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγὼ σοι τουτονί δίδωμι.

DEM. Væ misero mihi! ergone habent amenta? ô sceleste,
quam diu me decepisti et fraudasti!

CLEO. O bone, ne te sinas a quovis dicente persuaderi, neve
putes me ipso unquam te inventurum amicum meliorem: qui
solus conjuratos compescui: neque me latet ulla conspiratio in
urbe, sed statim vociferari soleo.

Is. Quippe idem facis, quod qui piscantur anguillas. Si
enim lacus sit sedatus, nihil capiunt: quum autem sursum de-
orsum coenum pertubaverint, capiunt. Tu quoque capis,
quando civitatem turbas. Unum vero dic mihi hoc: quum tot
coria vendas, dedistine unquam huicce de tuo soleam ad calceos,
tu, qui te amare eum dicis?

DEM. Non sane hercle.

Is. Ergone cognoscis eum qualis sit homo? at ego tibi hoc
ce par calceorum emi et do gestandum.

DEM. Judico te omnium, quod sciam, optime de populo
meritum esse, et benevolentissimum te esse reipublicæ atque
digitis pedum.

CLEO. Annon ergo acerbum est calceos quidem apud te tan-
tum valere, meorum autem erga te meritorum te oblivisci, qui
compescui cinædos, delete Grytto?

Is. Annon ergo acerbum est, te culos quidem inspectare, et
cinædos compescere? quamvis omnino ex invidia compescue-
ris eos, ut nulli in posterum oratores existant. Hunc autem
istac ætate Demum quum videas carere tunica, nunquam hi-
berno tempore dignatus es eum veste utrinque manicata: at
ego tibi istam do.

DEM. Tale quid Themistocles nunquam excogitavit; quamvis solers et illa sit Pyraei munitio, non majus illud videtur inventum, quam hocce tunicæ.

CLEO. Væ misero mihi! qualibus me adulationibus exagitas!

Is. Minime: sed id facio, quod poti solent, quum cacaturunt: nam ut illi soleis alienis, ita ego tuis utor moribus.

CLEO. Sed non superabis me palpationibus. Nam ego superinduam ei hanc vestem; tu vero plora, improbe.

DEM. Phui! nonne in maximam malam crucem ibis, qui pessime corium oles?

Is. Et de industria tibi istam vult induere, ut te suffocaret. Antea etiam tibi insidiatus est: meministin' quum caulis laserpiti vili pretio veniret?

DEM. Equidem memini.

Is. Data opera iste effecit ut vili veniret, ut ementes ederetis, deinde in Heliæa iudices visiendo sese invicem enecarent.

DEM. Ita me Neptunus amet, idem mihi stercorarius quidam dixit.

Is. Annon tunc tam crebro visientes pudore suffundebamini?

DEM. Sane hercle fuit hoc Pyrrhandri commentum.

CLEO. Qualibus, ó improbe, scurramentis me turbas!

Is. Dea enim me jussit vincere te jactantia.

CLEO. At non vinces me. Ego enim aio me tibi daturum, ó Deme, nihil agenti sorbere catinum mercedis judiciaræ.

Is. Ego vero tibi pyxidem et medicamentum do, ut tibiarum ulcera tibi circumungas.

CLEO. Ego vero canos tuos legens, juvenem te faciam.

Is. Hem, accipe caudam leporinam, ut tibi ocellos circumtergeas.

Δη. τοιουτονὶ Θεμιστοκλήῃς οὐπάποτ' ἐπενόησε· καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι οὐ μείζον εἶναι φαίνεται' ἐξέυρημα τοῦ χιτῶνος.

Κλ. οἴμοι τάλας, οἷσις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

Αλ. οὐκ· ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσεῖη, τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν, ὡσπερ βλαυίλοισι, χρωῶμαι.

Κλ. ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ', ὧ πόνηρε.

Δη. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων· αἰδοῖ·

Αλ. καὶ τῷτ' ἐπίτηδες σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ· καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκέϊνον, τὸν σιλφίου, τὸν ἄξιον γενόμενον;

Δη. οἶδα μέντοι.

Αλ. ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι, ἴν' ἐσθίοιτ' ἀνούμενοι, κἄπειτ', ἐν Ἡλιαία βδέοντες, ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.

Δη. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνῆρ κόπρηιος.

Αλ. οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεύμενοι δήπου γένεσθε πυρροί;

Δη. καὶ νῆ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυρρᾶνδρου τὸ μηχανήμα.

Κλ. οἷοσί μ', ὧ πονηρὲ, βωμολοχεύμασιν ταράττεις;

Αλ. ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαι σ' ἀλαζονείᾳ.

Κλ. ἀλλ' οὐ με νικήσεις. ἐγὼ γὰρ φημί σοι παρέξειν, ὧ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι, μισθοῦ τρυβλίον ροφήσαι.

Αλ. ἐγὼ δὲ κυλίχνιον τέ σοι, καὶ φάσμακον δίδωμι, τὰν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἐλκύδρια περιαλείφειν.

Κλ. ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σου κλέγων, νέον ποιήσω.

Αλ. ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγῶ, τῶ φθαλμιδίῳ περιψῆν.

Κλ. ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμῷ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.

Αλ. ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὲν οὖν.

Κλ. ἐγὼ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ',
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ-
ξεις, οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαι δ', ὅπως
ἂν ἰστίον σαπρὸν λάβῃς.

Χο. ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ
ὑπερξέονδ'· ὑφελκτέον
τι τῶν ξύλων· ἀπαρυστέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηῖ.

Κλ. δῶσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην,
ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους
σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῆς.

Αλ. ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν· εὐχομαι δέ σοι ταδί.
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
ἐφεστάναι σίζον· σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων, καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἣν κατεργάσῃ,
σπεύδειν, ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαιῆς ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπει-
τα πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ μεθι-

CLEO. Quum te emunxeris, ὁ Deme, in caput meum digitos
absterge.

IS. Immo in meum, immo in meum.

CLEO. Faxo ego, ut tiriemem instruas tua impensa, ita ut
navem veterem habens, in eam tibi sumtuum nullus sit finis,
nec fabricationis: comminiscar etiam, ut putre velum acci-
pias.

CHOR. Homo iste ebullit: seda, seda effervescentem; sub-
ducendum aliquid de lignis; despumandum de minis nonnihil
isto cochleari.

CLEO. Dabis mihi pulchre pœnas, tributis pressus: ego
enim operam dabo, ut inter divites censearis.

IS. Ego vero minabor quidem nihil; opto autem tibi hæc:
ut sartago quidem cum sepiis stet super igne stridens: tu au-
tem rogationem laturus de Milesiis, et lucraturus talentum, si
rem confeceris, properes sepiis te ingurgitare, priusquam in
VOL. III. P

concionem eas : deinde, antequam ederis, accersat te aliquis, et tu talentum accipere volens, vorando suffoceris.

CHOR. Belle, ita me Jupiter amet, et Apollo, et Ceres.

DEM. Et sane videtur mihi cetera etiam esse manifesto bonus civis, qualis nemo ad hoc tempus vir exstitit hominibus istis, quorum complures veneunt obolo. Tu vero, Paphlago, qui te mei amantem esse dicis, me exacerbasti, et nunc redde mihi anulum ; nam non amplius opum mearum custos eris.

CLEO. Habe tibi. Hoc tamen scias velim, si me non sines procurare rempublicam, nequiores me ipso alium denuo exoriturum.

DEM. Fieri nequit, ut iste sit meus anulus : sane signum aliud videtur esse, nisi forte parum cernunt oculi.

IS. Fac sciam quid signi tibi fuerit.

DEM. Bubulæ adipis thrium assatum.

IS. Non illud est.

DEM. Non thrium ? quid vero ?

IS. Mergus hians super petra loquens pro concione.

DEM. Au ! miser ego !

IS. Quid est ?

DEM. Aufer hinc procul. Non meum habuit, sed Cleonymi. Hunc autem accipe a me, et penum meam administra.

CLEO. Nondum etiam, ó here mi, obsecro te, priusquam oracula mea audias.

κοι, καὶ σὺ, τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος. ἔ-
σθίων ἀποπιγείης.

Χο. εὖ γε, νῆ τὸν Δία, καὶ τὸν Ἀπόλλω,
καὶ τὴν Δήμητρα.

Δη. κἄμοι δοκεῖ καὶ τᾶλλα γ' εἶναι καταφανῶς
ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδεὶς πα χρόνου
ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοῦ ἔβολου.
σὺ δ', ὦ Παφλαγῶν, φάσκων φιλεῖν μ', ἐσκοροδίστας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις.

Κλ. ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ', ὅτι
εἰ μὴ μ' ἑάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ
ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.

Δη. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' οὕτως
οὐμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.

Αλ. φέρ' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν ;

Δη. δημοῦ βοείου θρίον ἐξωπτημένον.

Αλ. οὐ τοῦτό γ' ἔστιν.

Δη. οὐ τὸ θρίον ; ἀλλὰ τί ;

Αλ. λάρος κεχηγῶς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.

Δη. αἰβοῖ τάλας.

Αλ. τί ἐστιν ;

Δη. ἀπόφερ' ἐκποδῶν.

οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.

παρ' ἐμοῦ δὲ τουτοῖσι λαβῶν, ταμίευέ μοι.

Κλ. μὴ δῆτά πω γ', ὦ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγὼ

- περὶν ἂν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσης τῶν ἐμῶν.
 Αλ. καὶ τῶν ἐμῶν νυν.
 Κλ. ἄλλ', ἐὰν τούτῳ πιθῆ,
 μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.
 Αλ. καῖν γε τουτῶι,
 ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου.
 Κλ. ἀλλ' οἳ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
 χώρας ἀπάσης, ἔστεφανωμένον ῥόδοις.
 Αλ. οἳ μὲν δὲ γ' αὖ λέγουσιν, ὡς ἀλουργίδα
 ἔχων κατάπαστον, καὶ στεφάνην, ἐφ' ἄρματος
 χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον.
 Κλ. καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἐσιῶν, ἴν' οὔποσι
 αὐτῶν ἀκούσῃ.
 Αλ. πάνυ γε.
 Δη. καὶ σύ νυν φέρε.
 Κλ. ἰδοῦ.
 Αλ. ἰδοῦ, νῆ τὸν Δί· οὐδὲν κωλύει.
 Χο. ἦδιστον φάος ἡμέρας
 ἔσται τοῖσι παροῦσι, καὶ
 τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν,
 ἦν Κλέων ἀπόληται.
 καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν,
 οἶων ἀργαλεωτάτων,
 ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
 ἤκουσ' ἀντιλεγόντων,
 ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὔτος ἐν
 τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
 στην σκευὴ δύο χρησίμω,

- Is. Et mea ergo.
 CLEO. Sed si huic credas, caecum te fieri necesse est.
 Is. Et si huic, verpum te fieri necesse est usque ad pecti-
 nem.
 CLEO. Immo mea oracula dicunt fore, ut imperes universæ
 terræ, coronatus rosis.
 Is. Mea vero dicunt, ut purpureo indutus sago acu picto
 et coronatus in aureo curru persequaris Smicythem et domi-
 num.
 CLEO. Quin abi et affer illa, ut hic audiat ea.
 Is. Maxime.
 DEM. Tu etiam affer tua.
 CLEO. Ecce eo.
 Is. Ecce hercle eo: nihil impedit.
 CHOR. Jucundissima lux hujus erit die præsentibus et adven-
 antibus, si Cleo perierit: quamvis seniores quosdam morosissi-
 mos in digmate litium audiavi contradicere: *Si iste non evasisset
 magnus in Republica, non exstitura fuisse duo ista utiliarasa,
 pistillum et truam.* Sed hoc etiam illius demiror porcinae eru-

ditionis : pueri enim, qui cum eo ludum frequentarunt, dicunt ad solam Doricam harmoniam fides eum aptare consuevisse, aliam vero noluisse discere ; deinde citharistam iratum abduci eum jussisse, cum hoc dicto : *Harmoniam puer iste non potis est addiscere, nisi quæ nomine refert munera.*

CLEO, ISICIARIUS, DEMUS, CHORUS.

CLEO. En, specta ; necdum omnia effero.

Is. Hei mihi ! quam valde cacaturio ! necdum omnia effero.

DEM. Quænam sunt ista ?

CLEO. Oracula.

DEM. Omniane ?

CLEO. Miraris ? atqui hercle adhuc est mihi una arca plena.

Is. Mihi autem coenaculum et duo conclavia.

DEM. Facite sciam cujusnam sint hæc oracula.

CLEO. Mea quidem sunt Bacidis.

DEM. Tua vero, cujus ?

Is. Glanidis, qui fuit frater Bacidis natu major.

δοίδυξ, οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τὸδ' ἔγωγε θαι-
μάξω τῆς ὁμοουσίας
αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες, οἱ ξυνεφοίτων,
τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἀρ-
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κἄτα τὸν κιθαριστὴν
ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
ειν, αἷς ἀρμονίαν ὁ παῖς
οὔτος οὐ δύναται μαθεῖν,
ἦν μὴ Δωροδοκηστί.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ,
ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΙΔΟΥ, θέασαι, κούχ ἅπαντας ἐκφέρω.

Αλ. οἴμ', αἷς χεσεῖω, κούχ ἅπαντας ἐκφέρω.

Δη. ταυτὶ τί ἐστι ;

Κλ. λόγια.

Δη. πάντ' ;

Κλ. ἐθαύμασας ;

καὶ, νῆ Δί', ἔτι γ' ἐμοί 'στι κιβωτὸς πλέα.

Αλ. ἐμοὶ δ' ὑπερῶον, καὶ ξυνοικία δύο.

Δη. φέρ' ἴδω, τίνας γὰρ εἰσιν οἱ χρησμοὶ ποτε ;

Κλ. οἱ μοὶ μὲν εἰσι Βάκιδος.

Δη. οἱ δὲ σοὶ, τίνας ;

Αλ. Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.

- Δη. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;
 Κλ. περὶ Ἀθηναίων, περὶ Πύλου,
 περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ πάντων πραγμάτων.
 Δη. οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ;
 Αλ. περὶ Ἀθηναίων, περὶ Φακῆς,
 περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
 περὶ τῶν μετρούντων τάλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
 περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πάρος οὐτοσὶ δάκοι.
 Δη. ἄγε νῦν, ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθαι μοι,
 καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ κείνον, ὥπερ ἤδομαι,
 ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι.
 Κλ. ἄκουε δὴ νῦν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμολ.
 Φράζεο, Ἐρεχθεΐδη, λογίων ὄδδν, ἣν σοὶ Ἀπόλλων
 ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
 σώζεσθαι σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα κερχαρόδοντα,
 ὃς πρόσθεν λάσκων, καὶ ὑπὲρ σέο δεινὰ κεκραγῶς,
 σοὶ μισθὸν ποιεῖ· κἂν μὴ δρᾷ ταῦτ', ἀπολεῖται.
 πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρῶζουσι κολοιοί.
 Δη. ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρε', ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
 τί γὰρ ἔστ' Ἐρεχθεΐ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;
 Κλ. ἐγὼ μὲν εἶμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
 σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαι μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.
 Αλ. οὐ τοῦτο φῆσ' ὁ χρησμὸς· ἀλλ' ὁ κύων ὄδδν,
 ὡσπερ θύρας σου, τῶν λογίων παρσεσθίει.
 ἐμοὶ γὰρ ἔστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.
 Δη. λέγε δῆτ'· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
 ἵνα μὴ μ' ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνός δάκη.
 Αλ. Φράζεο, Ἐρεχθεΐδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν,

DEM. Nam qua de re sunt ?

CLEO. De Athenis, de Pylo, de te, de me, de omnibus rebus.

DEM. Tua vero, qua de re ?

IS. De Athenis, de lente, de Lacedæmoniis, de scombris recentibus, de his qui in foro inique metiuntur frumenta, de te, de me : penem iste sibi mordeat.

DEM. Facite ergo, ut ea mihi legatis, illud præcipue, quod de me est editum, quo delector, nempe ut aquila fiam in nubibus.

CLEO. Jam ergo audi et huc adverte mentem. Percipe, Erechthida, rationem oraculorum, quæ Apollo tibi profatus est e penetrali per tripodas venerandos : servare te jussit sacrum canem, serratos habentem dentes, qui prius latrans, et pro te acerrime vociferans, mercedem tibi acquirat ; et nisi hoc fecerit, peribit : multi enim ex odio contra eum crocitant graculi.

DEM. Pol ego haud intelligo, quid hæc sibi velint. Quid enim est Erechtheo cum graculis et cane ?

CLEO. Ego quidem sum canis ille : nam pro te latro. Tibi vero dixit Apollo, ut canem me serves.

IS. Non hoc dicit oraculum : verum canis hicce, ut fores tuas, ita etiam oracula arrodit : mihi enim unum est aliud, quod vere de hoc cane dicit.

DEM. Dic ergo : prius autem lapidem capiam, ne me illud de cane mordeat oraculum.

IS. Animadverte, ὁ Erechthida, canem Cerberum plagiarium

qui adulans cauda, et te cœnantem observans, exedet tuum cibum, siquando tu hictans aliorum spectes. Clam autem noctu ingrediatur in culinam, et canina voracitate patinas et insulas delambet.

DEM. Multo melius, ita me Neptunus amet, ô Glani dixisti.

CLEO. Audi, ô bone, tum demum dijudica. *Est mulier, parietque leonem sacris in Athenis, qui pro populo contra multos culices pugnabit, tanquam pro catulis suis stans; quem tu observa, muro exstructo ligneo, et turribus ferreis.*

DEM. Scin' quid hæc significant?

Is. Haud ego hercle.

CLEO. Perspicue Deus tibi dixit, ut me serves. Ego enim tibi sum pro leone.

DEM. Et quomodo me inscio factus es Proleo?

Is. Unum de industria te non edocet ex hoc vaticinio, quod solum ferreus murus est et lignum, in quo te adservare hunc jussit Loxias.

DEM. Quomodo ergo illud dixit Deus?

Is. Istum ut constringas jubet in ligno quinque foraminibus pertuso.

DEM. Hæc vaticinia nunc impleri mihi videntur.

CLEO. Ne credas: invidæ enim cornices crocitant: at tu accipitrem amare memento, qui tibi adduxit victos Lacedæmoniorum coracinos.

Is. Hoc quidem periculum temere adiit ebrius Paphlago. Cur id, Cecropida imprudens, habes pro egregio facinore? nam mulier etiam facile ferat onus, si vir sublatum id ei im-

ὅς κέρκω σαίνων σ', ὁπότεν δειπνῆς, ἐπιτηραῖν,
ἐξέδεταί σου τοῦψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκης·
ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοῦπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

Δη. νῆ τὸν Ποσειδῶ, πολὺ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι.

Κλ. ὦ τὰν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.

Ἔστ' ἰ γυνή, τέξξει δὲ λέοντ' ἰεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὅς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κῶναψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκῶς· ὃν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον, πύργους τε σιδηροῦς.

Δη. ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;

Αλ. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ.

Κλ. ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σῶζειν ἐμέ.

ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντος εἰμί σοι.

Δη. καὶ πῶς μ' ἐλελήθης Ἀντιλέων γεγεννημένος;

Αλ. ἐν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἐκῶν,

ὃ μόνον σιδηροῦν τεῖχος ἐστὶ καὶ ξύλον,

ἐν ᾧ σε σῶζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.

Δη. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός;

Αλ. τουτοῦ

δῆσαι σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.

Δη. ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.

Κλ. μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικράζουσι κορώναι.

ἄλλ' ἰερακα φίλει, μεμνημένος ἐν φρεσὶν, ὅς σοι

ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνοους.

Αλ. τοῦτό γέ τοι Παφλαγῶν παρεκινδύνευσε μεθυσθεῖς.

Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἤγει μέγα τοῦργον;

καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναδείη·

- ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιο· χέσαιο γὰρ, εἰ μαχέσαιο.
 Κλ. ἀλλὰ τὸδε φράξεν, πρὸ Πύλου Πύλον ἦν σοι ἔφραξεν.
 *Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο---
- Δη. τί τοῦτο λέγει ΠΡΟ ΠΥΛΟΙΟ ;
 Αλ. τὰς πυέλους φησὶν καταλήψασθ' ἐν βαλανείῳ.
 Δη. ἐγὼ δ' ἄλουτος τήμερον γενήσομαι.
 Αλ. αὐτὸς γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.
 ἀλλ' οὐτοσί γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
 ὁ χρησιμὸς, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.
 Δη. προσέχω· σὺ δ' ἀναγίνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
 ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.
 Αλ. Αἰγεῖδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μὴ σε δολώσῃ,
 λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδῶ, πολυῖδριν.
 οἷσθ' ὅ τι γ' ἔστιν τοῦτο ;
 Δη. Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ.
 Αλ. οὐ τοῦτό φησιν· ἀλλὰ ναῦς ἐκάστοτε
 αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὐτοσί·
 ταύτας ἀπαυδαῖ μὴ δίδόναι σ' ὁ Λοξίας.
 Δη. πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ ;
 Αλ. ὅπως ;
 ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χωὶ κύων, ταχύ.
 Δη. πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί ;
 Αλ. ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ἤκασεν,
 ὅτι βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.
 Δη. εἶεν.
 τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ ;
 Αλ. ἐγὼ πορῖῳ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
 ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὃν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,

ponat : non tamen pugnaverit ; nam cacaverit, si pugnave-
 rit.

CLEO. Sed istuc animadvertē, Pylum, quam tibi dixit, ante
 Pylum. *Est Pylus ante Pylum*—

DEM. Quid istud *Ante Pylum* sibi vult ?

IS. Ait se solia in balneo occupaturum.

DEM. Hodie igitur illotus ero.

IS. Ipse enim solia nobis præripuit. Sed istud de classe di-
 cit meum oraculum, ad quod te animum advertere oportet
 omnino.

DEM. Adverto : tu vero lege, nautis meis quomodo stipen-
 dium primo dabitur.

IS. *Ægida, observa canivulpem, ne te decipiat, clam morden-
 tem, dolosam, astutam, callidam.* Scin' quid hoc sit ?

DEM. Philostratus est canivulpes.

IS. Non hoc dicit : sed quas naves identidem iste petit ve-
 loces ad colligendas ab insulanis pecunias, has vetat ei dare
 Loxias.

DEM. At quomodo triremis est *canivulpes* ?

IS. Quomodo ? nempe et triremis est et canis rex velox.

DEM. Cur vero *cani* addita est *vulpes* !

IS. Vulpeculis adsimulavit milites, quoniam uvas comedunt
 ruri.

DEM. Esto : vulpeculis autem illis stipendium quod detur
 ubi est ?

IS. Id ego præbebo quoque in tres dies. Sed hoc adhuc
 audi oraculum, quo te vitare jussit Apollo Cyllenen, ne te illa
 decipiat.

DEM. Quamnam Cyllenen ?

IS. Hujus manum finxit Cyllenen esse merito, quia dicere hicce solet, *Injice in cyllen.*

CLEO. Perperam autumas. Per Cyllenen enim Phœbus recte innuit manum Diopithis. Sed est mihi de te oraculum alatum, ut *aquila fias et omni terræ imperes.*

IS. Mihi autem ut et terræ, et Erythræo mari, utque in Ecbatanis jus dicturus sis lambens conditos cibos.

CLEO. At ego insomnium vidi, et mihi videbatur ipsa Dea e cotyla in populum infundere opes et sanitatem.

IS. Ego etiam, ita me Jupiter amet; quippe mihi videbatur ipsa Dea ex arce descendere, eique noctua insidere, deinde majori e calice infundere utriusque in caput, tuum quidem, ambrosiam, hujus autem, muriam alliatam.

DEM. Iu, iu! nemo profecto erat Glanide sapientior. Quin memet tibi committo, ut senem me cures, et quasi puerum denuo edoceas.

CLEO. Nondum, obsecro te, sed exspecta: nam hordea tibi præbebo et victum quotidie.

DEM. Hordeorum mentionem sufferre nequeo. Sæpe deceptui sum a te et a Theophane.

CLEO. Immo farinam tibi dabo præparatam.

IS. Ego vero parvas mazas jam pistas et pisces tostos: nihil obstat, quin illico edas.

DEM. Properate igitur perficere, quod vultis. Uter enim

χρησµὸν Λητοῖδος, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.

Δη. ποίαν Κυλλήνην;

Αλ. τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησε

Κυλλήνην ὀρθῶς, ὅτι τὴ φήσ', Ἐμβαλε κυλλῆ.

Κλ. οὐκ ὀρθῶς φράζεις. τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος

ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ἠνίξατο τὴν Διοπίθους.

ἀλλὰ γὰρ ἐστὶν ἐμοὶ χρησµὸς περὶ σοῦ πτερυγατός· αἰετὸς ὡς γίγναι, καὶ πάσης γῆς βασιλεύσους.

Αλ. καὶ γὰρ ἐμοὶ, καὶ γῆς, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης, χῶπι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.

Κλ. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καὶ μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτῇ τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.

Αλ. νῆ Δία καὶ γὰρ ἐγὼ· καὶ μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτῇ

ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ γλαυξ αὐτῇ πικαδῆσθαι·

εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλω ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ· κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.

Δη. ἰού, ἰού·

οὐκ ἦν ἄρ' οὐδὲς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.

καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοὶ τουτονὶ

γερονταγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Κλ. μήπω γ', ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ

κριθὰς ποριῶ σοὶ καὶ βίον καθ' ἡμέραν.

Δη. οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις

ἐξηπατήθην ὑπὸ τε σοῦ καὶ Θεοφάνους.

Κλ. ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοὶ ποριῶ σκευασμένα.

Αλ. ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένους,

καὶ τοῦψον ὀπτόν· μηδὲν ἄλλ', εἰ μὴ σθιε.

Δη. ἀνύσατε νῦν, ὅ τι περ ποιήσεθ'· ὡς ἐγὼ,

ὁπότερος ἂν σφῶν εὖ με μάλλον ἂν ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς Πηνυκὸς τὰς ἡνίας.
τρέχειμι' ἂν ἤδη πρότερος.

Κλ.

Αλ.

Χο.

οὐ δῆτ', ἀλλ' ἐγώ.

ὦ Δῆμε, καλήν γ' ἔχεις
ἀρχήν, ὅτε πάντες ἄν-
δραποὶ δεδίασί σ', ἄσ-
περ ἄνδρα τύραννον.

ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις, κᾶξάπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ' ἀεὶ
κέχρηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρῶν ἀποδημεῖ.

Δη.

νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτι μ' οὐ φρονεῖν
νομίζετ'. ἐγὼ δ' ἐκῶν
ταῦτ' ἠλιθιάζω.

αὐτός τε γὰρ ἤδομαι
βρύλλων τὸ κατ' ἡμέραν·
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην·
τοῦτον δ', ὅταν ᾗ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.

Χο.

οὔτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς,
εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ'
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πᾶν πολλή.

vestrūm mīhi plus benefecerit, huic ego tradam habenas Pny-
cis.

CLEO. Curram itaque jam prior.

IS. Non tu hercle, sed ego.

CHOR. O Deme, præclarum utique habes imperium, quan-
doquidem omnes homines metuunt te, tanquam tyrannum :
sed mobilis es, et si quis tibi aduletur, teque decipiat, delec-
tare : tum etiam oratorem semper ore hiantē spectas ; mens
autem tua præsens est absens.

DEM. Meus non inest comis vestris, si me haud sapere ex-
istimatis. At ego sic desipio ultro. Nam ipsi mihi voluptas
est potitare in dies ; et unum alere volo furacem præsidem :
hunc autem, quando oppletus est, sublatum percutere soleo.

CHOR. Recte quidem sic feceris, si tibi, ut dicis, prudentia
inest in isto more tam multa : si hos data opera, tanquam

publicas victimas, alis in Pnyce: deinde siquando tibi desit obsonium, horum aliquem qui pinguis sit, mactas et comedis.

DEM. Spectate, an callide istos circumveniam, qui se sapere putant, et me fallere. Quippe ipsos semper observo, eos, quum furantur, me videre dissimulans: deinde quæcunque de meis furati fuerint, cogo eos rursus evomere, camum eis pro specillo in guttur immittens.

CLEO, ISICIARIUS, DEMUS, CHORUS.

CLEO. Abi hinc in maximam malam crucem.

IS. Tu quidem, ô perditè.

CLEO. O Deme. Ego quidem paratus terdudum sedeo, cupiens tibi benefacere.

IS. Ego vero decies dudum, et duodecies dudum, et millies dudum, et antea dudum, dudum, dudum.

DEM. Ego vero exspectans tricies millies dudum exsecror vos, et antea dudum, dudum, dudum.

IS. Scin' ergo quid facias?

εἰ τοῦσδ' ἐπίτηδες, ἄσπερ δημοσίους, τρέφεις ἐν τῇ Πnyκί· καὶ δ', ὅταν μὴ σοι τύχη ὄψον ὄν, τούτων ὅς ἂν ᾗ παχὺς,

θύσας ἐπιδειπνεῖς.

Δη. σκέψασθε δ' ἔμ', εἰ σοφῶς αὐτοὺς περιέρχομαι, τοὺς οἰομένους φρονεῖν, καὶ μ' ἐξαπατούλλειν. τηρῶ γὰρ ἐκάστοι' αὐτοὺς, οὐδὲ δοκῶν ὄρεῖν, κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν, ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶν.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΑΠΑΓ' ἐς μακαρίαν ἐκποδῶν.

Αλ. σύ γ', ᾧ φθόρε.

Κλ. ᾧ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.

Αλ. ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γε, καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.

Δη. ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι βδελύττομαί σφω, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.

Αλ. οἴσθ' οὖν ὃ ὄρεῖσιν;

- Δη. εἴ γε μὴ, φράσεις γε σύ.
 Αλ. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί,
 ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξίσου.
 Δη. ὄρα'ν ταῦτα χρή.
 ἄπιτον.
 Αλ. ἰδοῦ.
 Δη. θεοίτ' ἄν.
 Κλ. ὑποθεῖν οὐκ ἐῷ.
 Δη. ἀλλ' ἢ μεγάλας εὐδαιμονήσω τήμερον
 ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, νῆ Δί', ἢ γὰρ θρύψομαι.
 Κλ. ὄρα'ς; ἐγὼ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.
 Αλ. ἀλλ' οὐ τράπεζαν· ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.
 Κλ. ἰδοῦ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ,
 ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.
 Αλ. ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
 ὑπὸ τῆς θεοῦ, τῆ χειρὶ τῆ λεφαντίνῃ.
 Δη. ὡς μέγαν ἄγ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον.
 Κλ. ἐγὼ δ' ἔτνος γε πρίσινον, εὐχρων καὶ καλόν·
 ἐτόρυσε δ' αὖθ' ἢ Παλλὰς, ἢ Πυλαιμάχος.
 Αλ. ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἢ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
 καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.
 Δη. οἶει γὰρ οἰκεῖσθ' ἄν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
 εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;
 Κλ. τουτὶ τέμαχος σοι ἴδωκεν ἢ Φοβησιστράτη.
 Αλ. ἢ δ' Ὀβριμοπάτρα γ', ἐφθδὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας,
 καὶ χόλικος, ἠνύστρου τε, καὶ γαστρὸς τόμον.
 Δη. καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέπλου μεμνημένη.
 Κλ. ἢ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουῖ φαγεῖν

- DEM. Si nesciam, tu id mihi dices.
 IS. Jube me simul et istum, tanquam a carceribus missos, et
 æquo tibi benefacere.
 DEM. Hoc agere me par est. Abscedite.
 IS. Ecce.
 DEM. Currite jam.
 CLEO. Subverti haud me sinam.
 DEM. Profecto beatus ero oppido hodie amatorum horum
 opera, nisi delicias faciam.
 CLEO. Viden'? ego tibi prior extuli sellam hanc.
 IS. At non mensam tu: verum ego multo prior extuli.
 CLEO. Ecce ego fero tibi hanc parvam mazam, ex farre illo
 pistam, quod ex Pylo adtuli.
 IS. Ego vero offas panis, quas excavavit ipsa Dea manu ebur-
 nea.
 DEM. Quam magnum ergo digitum habes, ð veneranda!
 CLEO. Ego vero e pisis pultem boni coloris et bonam, quam
 tudiculavit Pallas, cujus auspiciis Pylum expugnavi.
 IS. O Deme, manifesto te respicit Dea: nunc etiam tenet
 ollam supra te juris plenam.
 DEM. Putasne hanc urbem habitari potuisse tamdiu, nisi
 perspicue ollam supra nos tenuisset?
 CLEO. Hoc frustum piscis dedit tibi Dea fugatrix exerci-
 tuum.
 IS. At Virgo patrima carnem in jure elixam, item intestini,
 et omasi, et ventriculi frustum.
 DEM. Pulchre gratiam retulit, pepli memor.
 CLEO. Gorgonis capite et crista insignis Dea te comedere
 jubet de hac placenta in longum ducta, ut remos ducamus et
 navigemus commode.

Is. Hæc etiam cape.

DEM. Et quid istis faciam intestinis?

Is. Ea tibi consulto misit Dea, ad statuminandas intrinsecus naves: quippe manifesto respicit classem nostram: cape et poculum duobus vini, tribus aquæ mistum cyathis.

DEM. O Jupiter! quam suave vinum! ut facile fert ternas aquæ partes?

Is. Etenim Tritonia cum ternavit.

CLEO. Accipe nunc a me pinguis placentæ frustum.

Is. A me vero totam placentam hancece.

CLEO. Sed leporinam non habebis unde ei des: at ego.

Is. Hei mihi! undenam leporinæ mihi copiæ fiat! mi anime, nunc scurrile quidpiam inveni.

CLEO. Viden' hancece, ð perditæ?

Is. Parum id curo. Sed enim isti ad me veniunt.

CLEO. Quinam?

Is. Legati, qui crumenas habent refertas pecunia.

CLEO. Ubi, ubi sunt?

Is. Quid hoc ad te? nonne omittes hospites? O Demule, viden' leporinam, quam tibi fero?

CLEO. Væ misero mihi! nefarie meam surripuisti.

Is. Etenim tu quoque hercle Laconas illos ex Pylo.

DEM. Dic, amabo, quo commento eam rapuisti?

Is. Commentum quidem est Deæ: furtum vero meum.

CLEO. At ego periculo meo leporem venatus sum.

ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.
λαθεῖ καὶ ταδὶ νῦν.

Αλ.

Δη.

καὶ τί τούτοις χρῆσομαι
τοῖς ἐντέροις;

Αλ.

ἐπίτηδες αὐτ' ἐπεμψέ σοι
εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονεῖαν ἡ θεός·
ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πειεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.

Δη.

ὡς ἠδὺς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.

Αλ.

ἡ Τριτογενῆς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.

Κλ.

λαθεῖ νῦν πλακοῦντος πλότος παρ' ἐμοῦ τόμον.

Αλ.

παρ' ἐμοῦ δ' ὄλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.

Κλ.

ἀλλ' οὐ λαγῶ ἔξεις ὀπόθεν δῶς· ἀλλ' ἐγώ.

Αλ.

οἴμοι· πόθεν λαγῶά μοι γενήσεται;

ὦ θυμὲ, νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι.

Κλ.

ὄραῖς τάδ', ὦ κακόδαιμον;

Αλ.

ὀλίγον μοι μέλει·

ἀλλὰ γὰρ ἐκείνοι γ' ὡς ἔμ' ἔρχονται.

Κλ.

τίνας;

Αλ.

πρέσβεις, ἔχοντες ἀργυρίου βαλάντια.

Κλ.

ποῦ, ποῦ;

Αλ.

τί δέ σοι τοῦτ'; οὐκ ἔασεις τοὺς ξένους;

ὦ Δημίδιον, ὄραῖς τὰ λαγῶ, ἃ σοι φέρω;

Κλ.

οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τᾶμ' ὑφῆρπασας.

Αλ.

νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.

Δη.

εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἀρπάσαι;

Αλ.

τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ· τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.

Κλ.

ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ'.

- Αλ. ἐγὼ δ' ᾠπτησά γε.
 Δη. ἄπιθ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.
 Κλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδισθήσομαι.
 Αλ. τί οὐ διακρίνεις, Δημ', ὁπότερός ἐστι νῶν
 ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σέ, καὶ τὴν γαστέρα;
 Δη. τῷ δῆτ' ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηρίω
 δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;
 Αλ. ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
 ξύλλαθε σιωπῆ, καὶ βασάνισον ἄττ' ἐνι,
 καὶ τὴν Παφλαγόνος· καμέλει κρινεῖς καλῶς.
 Δη. φέξ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;
 Αλ. ἀλλ' ὄραξ κενὴν,
 ᾧ παππίδιον. ἅπαντα γὰρ σοι παρεφόρου.
 Δη. αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.
 Αλ. βάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
 ὄραξ νυν;
 Δη. οἴμοι τῶν ἀγαθῶν, ὅσων πλέα.
 ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·
 ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμῶν τυννουτονί.
 Αλ. τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο.
 σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρὸν, ὃν ἐλάμβανεν·
 αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.
 Δη. ᾧ μιαρῆ, κλέπτων δὴ με ταῦτ' ἐξηπάτας;
 ἐγὼ δέ τι ἐστεφάνιξα, καδωρησάμαν.
 Κλ. ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῆ πόλει.
 Δη. κατάδου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν' ἐγὼ τουτωῖ
 αὐτὸν περιθῶ.
 Αλ. κατάδου ταχέως μαστιγία.

- Is. Ego vero eum assavi.
 DEM. Abi: nam non nisi adponenti gratia est.
 CLEO. Hei mihi! vincar impudentia, perditus.
 Is. Cur non dijudicas, ὁ Deme, uter nostrum melior vir sit
 erga te et ventrem?
 DEM. Quonam ergo documento usus, inter vos sapienter
 dijudicasse videri queam spectatoribus?
 Is. Dicam tibi. Vade et cistam meam tacite comprehende,
 et explora ecquid insit: hujus itidem Paphlagonis. Sic pro-
 cul dubio recte judicabis.
 DEM. Age videam, quid ergo inest?
 Is. Sed vacuum vides, ὁ patercule; omnia enim tibi adtuli.
 DEM. Hæc quidem cista populo favet.
 Is. Accede igitur etiam huc ad cistam Paphlagonis. Jamne
 vides?
 DEM. Hei mihi! quantis bonis repleta est! quam magnam
 in ea placentam recondidit: mihi autem tantillum præcisum de-
 dit.
 Is. Idem fecit antidhac etiam: ex illis quæ capiebat, paux-
 illum tibi dabat: ipse autem sibi majores partes anteponebat.
 DEM. O impure, itane me decipiebas, furtum faciens? Ego
 autem te coronis et donis ornavi.
 CLEO. At ego furabar reipublicæ bono.
 DEM. Depone ocius coronam, ut isti eam imponam.
 Is. Depone ocius, verbero.

CLEO. Minime vero: nam mihi oraculum est Pythicum, declarans a quo solo vinci me necesse sit.

Is. Nempe declarans meum nomen, idque perquam perspicue.

CLEO. Atqui volo documento explorare an congruas cum oraculo: et ex te primum hoc tantum percontabor; quem ludum frequentasti puer?

Is. In culinis concinnabar pugnīs.

CLEO. Quid ais? ut oraculo percellitur animus meus! Esto: quid vero apud palæstræ magistrum didicisti?

Is. Furari et furtum abjurare, testesque in oculos intueri.

CLEO. O *Phœbe Apollo Lycie*, quid tandem me facies? Quamnam vero artem exercuisti jam adultior?

Is. Isicia vendebam.

CLEO. Quid præterea?

Is. Futuebar.

CLEO. Væ mihi infortunato! Jam nullus sum. *Tennis quædam est spes, quæ nos sustinet.* Et mihi hoc tantum dic, utrum in foro isicia vendebas, an ad portas.

Is. Ad portas, ubi salsamenta venum exponuntur.

CLEO. Hei mihi! oraculum adimpletum est. Volutate intro huncce infelicem. O corona, vale: invitus equidem te amitto: habebit te alius, fur quidem non pejor, forte tamen fortunatior.

Κλ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ μοι χρησμός ἐστι Πυθικός φράζων, ὑφ' οὗ με δεῖ ποθ' ἠττᾶσθαι μόνου.

Αλ. τοῦμόν γε φράζων ὄνομα, καὶ λίαν σαφῶς.

Κλ. καὶ μὴν σ' ἐλέγξει βούλομαι τεκμηρίῳ, εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.

καὶ σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι.

παῖς ὧν ἐφοίτας ἐν τίνος διδασκάλου;

Αλ. ἐν ταῖσιν εὐστραῖς κονδύλοις ἡρμοττόμην.

Κλ. πῶς εἶπας; ὡς μου χρησμός ἀπτεται φρενῶν. εἶεν.

ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;

Αλ. κλέπτων ἐπιорκεῖν, καὶ βλέπειν ἐναντίον.

Κλ. Ω ΦΟΙΒ' ΑΠΟΛΛΟΝ ΛΥΚΙΕ, ΤΙ ΠΟΤ' ΕΜ' ΕΓΑΣΕΙ;

τέχνην δὲ τίνα ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος;

Αλ. ἠλλαντοπώλου.

Κλ. καὶ τί;

Αλ. κἀβινεσκόμην.

Κλ. οἴμοι κακοδαίμων· οὐκέτ' οὐδὲν εἰμ' ἐγώ.

λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.

καὶ μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀγορᾷ

ἠλλαντοπώλεις ἐτεὸν, ἢ πὶ ταῖς πύλαις;

Αλ. ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὄνιον.

Κλ. οἴμοι· πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.

κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.

ὦ στέφανε, χαίρων ἀπιθι· καὶ σ' ἄκων ἐγὼ

λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεντήσεται,

κλέπτῃς μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχῆς δ' ἴσως.

- Αλ. Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον.
 Χο. ὦ χαῖρε, καλλίνικε, καὶ μέμνησ', ὅτι
 ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ· καὶ σ' αἰτῶ βραχὺ,
 ὅπως γένοιμαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.
 Δη. ἐμοὶ δέ γ', ὅ τι σοι τοῦνομι', εἶπ'.
- Αλ. Ἄγοράκριτος.
 ἐν τῇ ᾧ γοῶ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.
 Δη. Ἄγορακρίτω τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
 καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τοντονί.
 Αγ. καὶ μὴν ἐγὼ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς,
 ὥσθ' ὁμολογεῖν σε, μηδέν' ἀνδρώπων ἐμοῦ
 ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.
- Ημ. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
 ἢ καταπαυομένοισιν,
 ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεῖδειν,
 μηδέν ἐς Λυσίστρατον,
 μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ,
 λυπεῖν ἐκούσῃ καρδίᾳ;
 καὶ γὰρ οὔτοσ', φίλ' Ἀπολλων,
 πεινῆ, θαλεροῖσι δακρύοισιν
 σᾶς ἀπτόμενος φαρέτρας
 Πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.
- Χο. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον,
 ἀλλὰ τιμῇ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὔλογίζεται.
 εἰ μὲν οὖν ἀνδρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ,
 οὗτος ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
 νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
 ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.

Is. Jupiter Græcanice, palma tua est.

CHOR. O salve victor, et memor esto, te virum evasisse mea opera. Modicum autem hoc a te peto, ut fiam tibi scriba in judiciis, uti nunc Phanus est.

DEM. Mihi autem, quodnam sit tuum nomen, eloquere.

Is. Agoracritus : nam in foro litigando pastus sum.

SEM. Agoracrito igitur memet committo, eique Paphlagonem hunc trado.

AG. Equidem te, ô Deme, curabo sedulo, ut fatearis te hominem nullum vidisse meliorem me erga Oscitantium urbem.

SEM. Quid pulchrius incipienti opus aut finienti, quam velocium equorum agitadores cantare, nulloque convicio Lysistratum aut Thumantin domo carentem sponte lacessere? Etenim iste, ô bone Apollo, esurit, et uberrimas lacrimas fundens supplex tuam Delphis tangit pharetram, quia summa laborat inopia.

CHOR. Maledicere improbis neutiquam est invidiosum : quin ad laudi bonis dabit, qui recte judicat. Quod si autem homo ille, quem par est ex me multa maledicta audire, esset vulgo notus, non facerem mentionem alius amici viri. Nunc itaque Arignotum homo qui ignoret, nemo est, nisi qui nesciat, quid sit album, aut qui sit orthius modus. Huic vero frater est, moribus ei haud germanus, Aripgrades improbus : sed enim sciens

prudensque talis est. Est autem non tantum malus, nec enim hoc sensissem, neque pessimus tantum: verum etiam insuper excogitavit quiddam. Linguam enim suam polluit turpibus voluptatibus, in ganeis lambens despuendum illum rorem, et inquinans barbam, et conturbans labra pudendorum, Polymnestea carmina faciens, et consuescens cum Cleonicho. Quicumque igitur hominem istum non valde exsecratur, nunquam ex eodem poculo nobiscum bibet.

SEM. Sæpe nocturnis cogitationibus occupatus fui, et quæsi, qua de causa tam improbe comedat Cleonymus. Aiunt enim illum more pecudum vorantem bona divitum hominum vix abire a panario: at illos cum orare, ut sibi æque edendi veniam det: *Age, o præclare, per genua te obsecro, exi et parce mensæ.*

CHOR. Aiunt convenisse triremes ad colloquendum inter se, et unam aliquam earum, quæ maxima erat natu, dixisse: *Nonne auditis, o virgines, quæ in urbe fiunt? aiunt quemdam petiisse nostrarum centum ad expeditionem in Chalcedonem, civem improbum, vappam Hyperbolum.* Triremibus autem aiunt id visum esse grave et intolerabile, et quamdam earum dixisse, quæ cum viris nondum consueverat: *Pro Averrunce! meus certe navar-*

ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ, τοὺς τρόπους οὐ ξυγγενῆς, Πριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρός, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ἤσθόμην, οὐδὲ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλώτταν αἰσχυραῖς ἠδοναῖς λυμαίνεται, ἐν κασσαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, καὶ μολύνων τὴν ὑπὴνην, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας, καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνῶν Οἰωνίχῳ. ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται, οὐ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

Ημ.

Ἡ πολλάκις ἐννουχίαισι
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ', ὅπόθεν ποτὲ φαύλως
ἐσθίει Κλεώνυμος.
Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον
τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων,
οὐκ ἂν ἐξελεθεῖν ἀπὸ σιπύης·
τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἔαν ὁμοίως·
Ἴθ', ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων,
ἔξελθε, καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.

Χο. Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόφον,
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἣ τις ἦν γεραιτέρα.
Οὐδὲ συνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τὰν τῆ πόλει;
φασὶν αἰτεῖσθαι τιν' ἡμῶν ἑκατὸν εἰς Χαλκηδόνα
ἄνδρα μοχθηρὸν πολιτὴν, ὀξίνην Ὑπέρολον.---
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο, κοῦκ ἀνασχέθην,
καὶ τιν' εἰπεῖν, ἣ τις ἀνδρῶν ἄσσον οὐκ ἐληλύθει.
Ἀποθρόπαι, οὐδὲτ' ἐμὰ γ' ἄρξει πολ' ἀλλ' ἐάν με χρῆ,

ὕπὸ τεργηδόνων σαπέϊσ' ἐνταῦθα καταγρηάσομαι
οὐδὲ Ναυφάντης γε, τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ' ᾧ Δεοί,
εἴπερ ἐκ πεύκης γε καὶ γὰρ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἦν δ' ἀρέσκει αὐτῇ Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλευούσας, ἢ πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τὰς λύχνους, καθελκύσας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΗΜΟΣ.

Ἀγοράκριτος.

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ ζόμα κλείειν, καὶ μαθῦριῶν ἀπέχεσθαι,
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἤδε γέγηθεν·
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ Δέατρον.

Χορός.

ᾧ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανείς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθῆναις,
τίν' ἔχων φήμην ἀλαθῆν ἤκεις, ἐφ' ὅτῳ κνίσσωμεν ἀλυίας;

Ἀγοράκριτος.

τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

Χορός.

καὶ ποῦ ἔστιν νῦν, ᾧ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

Ἀγοράκριτος.

ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθῆναις.

Χορός.

πῶς ἀν' ἴδοιμεν; τίν' ἔχει σκευήν; καὶ ποῖός τις γέβνηται;

Ἀγοράκριτος.

οἷός περ Ἀριεῖδῃ πρότερον, καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει.

chus ille nunquam erit; sed si necesse est, a cossis corrosa et putrefacta hic consenescam; nec Nauphanta Nausonis filia navarchus ille sit, ne sit, inquam, o Dii! si quidem ex picea et lignis sum ego etiam compacta. Si autem Atheniensibus placet illa sententia, videtur mihi optimum nobis esse, si in Thesei aut Eumenidum fanum navigemus, ibique supplicessedeamus. Non enim nobis imperans iridebit urbem: sed naviget seorsum solus in malam rem, si vult, alveos illos, in quibus lucernas vendebat, in mare deducens.

AGORACRITUS, CHORUS, DEMUS.

AG. Linguis favere oportet et os comprimere, et a testibus citandis abstinere, et fora iudicium ocludere, quibus ista urbs gaudet, et propter novas prosperitates oportet, ut theatrum Pæanem canat.

CHOR. O qui auxiliator sacris apparuisti insulis et lumen Athenis, quamnam ferens bonam famam venisti, ob quam plateas repleamus nidore?

AG. Populum vobis decoxi, et pulchrum eum ex turpi feci.

CHOR. Et ubi nunc est ille, ὁ admirandi auctor commentī?

AG. Antiquas incolit violis coronatas Athenas.

CHOR. Qui videre eum possimus? quemnam habet ornatum? et qualis factus est?

AG. Qualis antehac fuit, quando eum Aristide et Miltiade

cibum una capiebat : jam autem illum videbitis : crepant enim ab eo vestibuli fores. Sed gratulamini Athenis ob antiquam receptam speciem, Athenis, inquam, admirandis, decantatis, in quibus habitat inclytus ille Populus.

CHOR. O nitidæ, violis coronatæ, præclaræ Athenæ, ostendite nobis monarcham illum Græciæ et hujus soli.

AG. Hic ille est cicadas in capillis gestans, splendens anti-qua specie, non calculos redolens, sed pacem, myrrha delibutus.

CHOR. Salve, ô Græcorum Rex : tibi gratulamur : nam bona tibi obtigerunt et civitate digna, et illo in Marathone tro-pæo.

DEM. O hominum carissime, huc accede, Agoracrite. Quantis me decoquendo bonis adfecisti !

AG. Egone ? sed, ô bone, necdum scis, qualis antehac fueris, neque quid feceris : nam pro deo me haberes.

DEM. Quid ergo feci antehac ? dic mihi, qualis eram ?

AG. Principio quidem, si quando in concione diceret aliquis : *O popule, amator sum tuus, teque colo, et curam tui gero, et consultum tibi solus volo* : his si quis uteretur exordiis, subsiliebas, et jactabas caput ferociter.

DEM. Egone ?

AG. Deinde ille, te decepto, abibat.

DEM. Quid ais ? hæccine mihi fecerunt, nec ego id sensi ?

ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοίθυμένων ψόφος ἤδη τῶν προφυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομένησιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
καὶ θουμασαῖς, καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ.

Χορός.

ὦ τὰι λιπαραὶ, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναρχον.

Ἀγοράκριτος.

ὄδ' ἐκείνος ὄρῃν τετίλοφόρος, τῷ ῥχαίῳ σχήματι λαμπρὸς,
οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνη κατάλειπτος.

Χορός.

χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς.
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράτεις, καὶ τοῦ ἵν' Μαραθῶνι τροπαίου.

Δη. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἔλθ' ἐδεῦρ', Ἀγοράκριτε.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.

Αγ. ἐγώ ;

ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ', οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷον ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἄν θεόν.

Δη. τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ ; ποῖός τις ἦ ;

Αγ. πρῶτον μὲν, ὅπότε εἴποι τις ἐν τῇ ἀκκλησίᾳ,

ὦ Δῆμ', ἐραστῆς εἰμι σὸς, φιλῶ τε σέ,
καὶ κήδομαι σου, καὶ προβουλεύω μόνος.---
τούτοις ὅποτε χρήσαιτό τις προοιμίῳις,
ἀνωρετάλιζες, κάκερουτίας.

Δη. ἐγώ ;

Αγ. εἴτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων, ᾤχετο.

Δη. τί φῆς ; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ἤσθ' ὀμνην ;

Αγ. τὰ δ' ὅσα γὰρ σου, νῆ Δί', ἐξεπετάνυστο,

- ὥσπερ σκιαδεῖον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.
- Δη. οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων ;
- Αγ. καὶ, νῆ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην, ῥήτορε,
ὁ μὲν, ποιῆσθαι ναῦς μακράς. ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι· τοῦτον ὁ τὸν μισθὸν λέγων,
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμῶν ἀν ὄχετο.
οὗτος, τί κύπτεις ; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς ;
- Δη. αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρῶτερον ἀμαρτίαις.
- Αγ. ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσης·
ἀλλ' οἱ σὲ ταῦτ' ἐξηπάτων. νῦν δὴ φράσον·
εἴαν τις εἶπη βωμολόχος ξυνήγορος·
- Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιστα,
εἰ μὴ καταγνώσσεθε ταύτην τὴν δίκην.--
τοῦτον τί δράσεις, εἰπέ, τὸν ξυνήγορον ;
- Δη. ἄρας μετέωρον, ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ ταῦ λάξυγγος ἐκκερεμάσας Ὑπέροβλον.
- Αγ. τοῦτι μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει, φράσον.
- Δη. πρῶτον μὲν, ὅποσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω ἕντελῆ.
- Αγ. πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.
- Δη. ἔπειθ' ὁ πολίτης ἕντεθεις ἐν καταλόγῳ,
οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται·
ἀλλ', ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται.
- Αγ. τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τοῦ Κλεωνύμου.
- Δη. οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.
- Αγ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων ;
- Δη. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τὰν τῷ μύρῳ,

AG. Nam aures tuæ hercle diducebantur instar umbellæ, et
rursus contrahebantur.

DEM. Adeone ineptus ego fui et præ senectute delirans ?

AG. Quin etiam, quum duo oratores verba facerent, altero
dicente *parandam esse classem*, altero autem, *solvendam esse ju-
diciibus mercedem* ; tunc qui de mercede dicebat, superato illo
qui de classe rogationem tulerat, abibat. Heus tu, quid demit-
tis caput ? nonne loco manebis ?

DEM. Pudet me profecto priorum peccatorum.

AG. At culpa non est tua, ne sis sollicitus, sed eorum, qui te
sic decepere. Nunc autem, dic mihi ; si quis advocatus scurra
dicat : *Non est vobis judiciibus panis, nisi hanc causam damna-
veritis* : huic patrono quid facies ? dic mihi.

DEM. Sublimem tollam et in Barathrum injiciam, e collo ei
suspendens Hyperbolium.

AG. Istuc quidem recte et sapienter jam dicis : sed in ceteris
quomodo rempublicam ordinabis ? age, dic mihi.

DEM. Primo remigibus longatum navium, quum primum in
portum appulerint, mercedem integram dabo.

AG. Multis adtritibus natibus gratum fecisti.

DEM. Deinde catalogo militum inceptorum civium nullus
in alium transcribetur ordinem studiis fautorum : sed sicut
initio erat, ita erit inscriptus.

AG. Istuc momordit clypeum Cleonymi.

DEM. Nec imberbis ullus in foro concionabitur.

AG. Ubi ergo concionabuntur Clisthenes et Strato ?

DEM. Adolescentulos illos dico in myropoliis versari solitos,

qui sedentes hæc garriunt: *Dexter est Pheax, et solerter eruditus fuit: quippe auditorem oratione quasi constrictum tenet, et quodlibet adsequitur: sententias etiam cudit, et est perspicuus, facileque affectus movet, optime comprimens tumultuantes.*

AG. Nonne tu es pædico istorum locutuleiorum?

DEM. Non hercle; sed cogam istos omnes venatum ire, a faciendis decretis abstinentes.

AG. Accipe ergo hac conditione sellam hanc plicatilem, et puerum coleatum, qui eam tibi gestet, et, siquando videbitur, hunc tibi sellam face.

DEM. O me beatum, qui pristinum in statum reducor!

AG. Istuc dices demum, quum tricennales inducias tradidero tibi. Adeste ocius vos Induciæ.

DEM. O Jupiter supreme, quam venustæ sunt! obsecro per Deos, licetne cum illis rem habere? quomodo illas cepisti, amabo?

AG. Nonne eas Paphlago intus absconderat, ne tu eas caperes? nunc itaque tibi eas do, ut rus abeas, tecum eas abducens.

DEM. Paphlagonem autem, qui ista fecit, dic, quo malo macetabis?

AG. Non magno, nec alio ullo, nisi ut artem meam obtineat, et ad portas isicia vendat solus, caninas carnes miscens asininis, ebriusque scortis convicia dicat, et ex balnearum solis haustam aquam bibat.

ἀστωμυλεῖται τοιαυτὸ καθήμενα·

Δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.

Ξυνεργτικὸς γὰρ ἐστὶ, καὶ περαντικὸς, καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφῆς, καὶ κρουστικὸς, καταληπτικὸς τ' ἀρίστα τοῦ Δορυθητικοῦ.

AG. οὐκ οὐκ καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;

Δη. μὰ Δί, ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ τούτους ἅπαντας, παυσαμένους ψηφισμάτων.

AG. ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τούτον τὴν ὀκλαδίαν, καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι· καὶ ἐν σπουδοκῆ σοι, τούτον ὀκλαδίαν ποίει.

Δη. μακάριος ἐς τὰρχαῖα δὴ καθίσταμαι.

AG. φήσεις γ', ἐπειδὴν τὰς τριακοντούτιδας σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ.

Δη. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν, ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντούτισαι; πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν;

AG. οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβοις; νῦν οὖν ἐγὼ σοι παραδίδωμ' εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτὰς ἵεναι λαβόντα.

Δη. τὸν δὲ Παφλαγῶνα, ὃς ταῦτ' ἔδρασεν, εἴφ' ὅ τι ποιήσεις κακόν.

AG. οὐδὲν μέγ', ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἔξει τέχνην. ἐπὶ ταῖσι πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος, τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὄνειοις πρᾶγμασι, μεθύων τε ταῖς πόρνοισι λοιδορήσεται, καὶ τῶν βαλανείων αὐτὸ λουτρὸν πίνεται.

- Δη. εὖ γ' ἐπενόησας, οὐπὲρ ἔστιν ἄξιος.
 πόρνοισι καὶ βαλανείοσι διακεκραγένοι.
 καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
 ἐς τὴν ἔδραν θ', ἵν' ἐκείνος ἦν ὁ φαρμακός.
 ἔπου δὲ ταυτηνὴ λαβὼν τὴν βατραχίδα
 κἀκείνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
 ἵν' ἴδωσιν αὐτὸν, οὓς ἔλωσάθ', οἱ ξένοι.
- Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

DEM. Bene excogitasti id, quo dignus est, nimirum ut cum scortis et balneatoribus digladietur maledictis. At te pro his beneficiis in Prytaneum invito, et in sedem, quam obtinebat impurissimus ille: sequere autem sumta viridi hac veste. Et illum educat aliquis ad exercendam suam artem, ut videant ipsum hospites, quos contumeliis solebat adficere.

CHOR. (*Deest Chori cantiuncula.*)

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ΚΗΡΥΞ.

ΛΜΦΙΘΕΟΣ.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ *Ἀθηναίων παρὰ Βασιλέως ἠκούεις*

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

ΘΕΩΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΓΥΝΗ *Δικαιοπόλιδος.*

ΘΥΓΑΤΗΡ *Δικαιοπόλιδος.*

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΛΑΜΑΧΣ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ΚΟΡΑΙ *θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.*

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαμάχου.*

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΙ.

ARISTOPHANIS

ACHARNENSES.

DICÆOPOLIS, PRÆCO, AMPHITHEUS, LEGATI
Athenienses, PSEUDARTABAS, THEORUS,
CHORUS.

DIC. QUAM multa sunt, quæ mihi cor momorderunt ! Quæ vero me delectarunt, pauca, perpauca, quatuor omnino. At quæ me cruciarunt, tot sunt, quot litus arenas, et quot Gargara segetes habent. Age videam, quid me delectavit, ob quod merito gavisus fuerim. Scio equidem, quanam re visa cor meum maxime exhilaratum fuit, illis nimirum quinque talentis, quæ Cleo evomuit. Quanto ob hanc rem delibutus fui gaudio ! et Equites deamo ob istuc factum, quo quidem Græcia juvatur omnis. Sed contra aliud me exerciavit animi, tragicum quiddam, quum, postquam dudum ore hianti expectassem Æschylum, præco alta voce dixit : *Introduc, o Theognis, tuum chorum.* Quam valde putas id meum cor concus-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣ-
ΒΕΙΣ Ἀθηναίων, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ,
ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΣΑ δὴ δέδηγμαί τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἦσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἀ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἦσθην ἄξιον χαιρεθόνος ;
ἐγὼ δ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδών,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἰππέας
διὰ τοῦτο τοῦργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἔτερον αὖ τραγωδικόν,
ὅτε δῆτ' ἐκεχρήνη προσωδοκῶν τὸν Αἰσχύλον·
ὁ δ' ἀνείπεν· Εἴσαγ', ὦ Θεόγνι, τὸν χορόν---

πῶς τοῦτο σῖσαι μου δοκεῖς τὴν καρδίαν·
 ἀλλ' ἕτερον ἦσθην, ἠνίκ' ἐπὶ μόνῳ ποτὲ
 Δεξιθεὸς εἰσῆλθ' ἀσόμενος Βοιωτίον·
 τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδὼν,
 ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄφθιον.
 ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου ἄρ' ῥύπτομαι,
 οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς,
 ὡς νῦν, ὅπῳτ' οὕσης κυρίας ἐκκλησίας
 ἐωθιῆς, ἐρημος ἢ Πνύξ αὐτῆι·
 οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κᾶν καὶ κάτω
 τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
 οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἤκουσιν· ἀλλ' ἀωρίαν
 ἤκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
 ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
 ἀθροοὶ καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
 ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν· ᾧ πόλις, πόλις.
 ἐγὼ δ' αἰεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
 νοστῶν κάθημαι· κᾶτ' ἐπειδὰν ᾧ μόνος,
 στένω, κέχγηνα, σκορδινῶμαι, πῆρομαι,
 ἀπορώ, γράφω, παρατίλλομαι, λογιζομαι,
 ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
 στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποδῶν,
 ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν ΑΝΘΡΑΚΑΣ ΠΡΙΩ·
 οὐκ ΟΞΟΣ, οὐκ ΕΛΛΙΟΝ, οὐδ' ἤδη ΠΡΙΩ·
 ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χῶ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν.
 νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἦκω παροσκευασμένος
 βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
 εἴαν τις ἄλλο πλῆν περὶ εἰρήνης λέγῃ.

sisse? sed ob aliud quiddam aliquando delectatus fui, quum
 Dexitheus ingressus est vitulo certaturus, fidibusque cantaturus
 Bœotium. At hoc anno tædio enectus fui, et mihi distorsi
 collum, quum prodiit Chæris, ut Orthium modum tibia ca-
 neret. Verum ex quo in balineis me sordibus purgari curo, nun-
 quam supercilia mea sic momordit lixivium, ut nunc, quum
 tempore legitimæ concionis matutinæ, deserta est Pnyx hæcce.
 At illi confabulantur in foro, et sursum deorsum fugitant ru-
 brica tinctum funem. Nec Prytanæ veniunt. Sed ubi tan-
 dem sero advenerint, tum mirum in modum sese invicem tru-
 dent, confestim ingruentes, concurrentes, certantesque de pri-
 mo subsellio. Pax autem quo pacto fiat, nihil pensi habent:
 ὁ cives, cives! At ego semper primus in concionem veniens
 sedeo: deinde quum hic solus sum, ingemisco, hieto, pandi-
 culor, pedo, dubius hæsito, baculo solum conscribillo, pilos
 mihi evello, computo, rus spectans, pacis cupidus, urbem ex-
 osus, pagum autem meum desiderans, qui mihi nunquam dixit,
Carbones eme, nec acctum, nec oleum; nec norat illud eme.
 Sed ipse omnia ferebat, et aberat istud, quod mihi cor dissecat,
eme. Nunc itaque adveni plane paratus clamare, obloqui, con-
 vicari oratores, si quis aliud quam de pace dicat. Sed eccos jam

Prytanes meridie advenientes. Nonne dicebam? hoc illud est, quod autumabam, in prima subsellia se quisque intrudit.

PRÆC. Procedite ulterius, procedite, ut intra lustratum sitis locum.

AMPH. Jamne aliquis dixit?

PRÆC. Quis verba facere vult?

AMPH. Ego.

PRÆC. Quis tu es?

AMPH. Amphitheus.

PRÆC. Non homo?

AMPH. Non: sed immortalis. Nam Amphitheus erat Cereris et Triptolemi filius; ex illo Celeus nascitur: Celeus autem uxorem duxit Phænaretam aviam meam, ex qua Lycinus natus est, qui me immortalē genuit. Mihi vero soli permiserunt dii inducias pacisci cum Lacedæmoniis. At ego immortalis qui sum, ὁ ἀμικί, viaticum non habeo: non enim mihi subministrant Prytanes.

PRÆC. Eho lictores—

AMPH. O Triptoleme et Celee, mene abripi patiemiini?

DIC. O Prytanes, injuriam facitis congregato populo, quum hunc virum abduci jubetis, qui volebat nobis inducias facere, et suspendere clypeos.

PRÆC. Sede tacitus.

DIC. Non faciam, ita me Apollo amet, nisi de pace consultationem mihi proponatis.

PRÆC. Prodeant legati, qui ad Regem missi fuerant.

ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὐτοῖτ' μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὰρ ἔλεγον
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὡστίζεται.

Κη. πᾶριτ' ἐς τὸ πρόσθην,
πᾶριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

Αμ. ἤδη τις εἶπε;

Κη. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Αμ. ἐγώ.

Κη. τίς ἂν.

Αμ. Ἄμφιδεος.

Κη. οὐκ ἄνθρωπος;

Αμ. οὐκ.

ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἄμφιδεος Δῆμητρος ἦν,
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήτην ἐμὴν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'. ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'. ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιῆσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνω.
ἀλλ' ἂν ἀθάνατος, ὦ ἄνδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδάσιν οἱ Πρυτάνεις.

Κη. οἱ τοξόται---

Αμ. ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεε, περιόψεσθέ με;

Δι. ὦ ἄνδρες, Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἀνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.
κάθησο σῖγα.

Κη. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ·

ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.

Κη. οἱ παρὰ Βασιλείως πρέσβεις---

- Δι. ποίου βασιλέως; ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῦσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.
- Κη. σίγα.
- Δι. βαβαιὰξ, ᾧ κδάτανα, τοῦ σχήματος.
- Πρ. ἐπέψαθ' ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν Μέγαν,
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας.
ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος---
- Δι. οἶμοι τῶν δραχμῶν.
- Πρ. καὶ δῆτ' ἐτροχόμεθα διὰ τῶν Καῦστρίων
πεδίων ὀδοιπλανῶντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἄρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλόμενοι.
- Δι. σφύδρα γὰρ ἐπαζόμεν ἐγὼ,
παρὰ τὴν ἑπαλξιν ἐν φορυτῶ κατακείμενος;
- Πρ. ξενιζόμενοι δὲ, πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπαμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἠδύν.
- Δι. ᾧ Κραναὰ πόλις,
- ἄρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελον τῶν πρέσβεων;
- Πρ. οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἠγοῦνται μόνους,
τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
- Δι. ἡμεῖς δὲ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.
- Πρ. ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβῶν,
κᾶχρεξεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
- Δι. πόσου δὲ τὸν πρῶκτον χρόνου ξυνήγαγεν;
- Πρ. τῆ πᾶνσελήνῳ κᾶτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἴτ' ἐξένιξε, παρῆτιθι δ' ἡμῖν ὄλους

DIC. Quem regem? tædium enim me cepit legatorum, et pavonum illorum, stolidarumque jactantiarum.

PRÆC. Sile.

DIC. Papæ! ὁ Ecbatana! quis hic est habitus insolens?

LEG. Misistis nos, Euthymene Archonte, ad Magnum Regem, attributa nobis in singulos dies duarum drachmarum mercede.

DIC. Hei mihi drachmarum!

LEG. Afflictati autem sumus misere, per Caystrios campos oberrando sub tentoriis, in carpentis molliter cubantes, ærumnis confecti.

DIC. Scilicet mecum bene agebatur, quum ad propugnaculum in paleis cubarem.

LEG. Excepti autem hospitio cogebamur bibere e vitrei poculis et aureis phialis merum dulce.

DIC. O Cranai civitas, num sentis, ut te ludificentur legati?

LEG. Barbari enim solos eos esse viros deputant, qui plurimum valent esse et bibere.

DIC. At nos eosdem scortatores et cinædos esse deputamus.

LEG. Anno autem quarto ad regiam pervenimus: sed Rex abierat ventris exonerandi gratia, abducto secum exercitu, mensesque perpetuos octo cacavit in aureis montibus.

DIC. Quanto autem tempore contraxit podicem?

LEG. Plenilunio: deinde abiit domum: tum nos hospitio excepit, nobisque anteposuit integros e clibano boves.

DIC. Et quis vidit unquam boves in clibano tostos? ὁ jactantiam!

LEG. Atque hercle avem triplo majorem Cleonymo adposuit nobis: nomen autem ei erat *Derisor*.

DIC. Propterea ergo tu nos derides, acceptis duabus drachmis.

LEG. Et nunc venimus adducentes istum Pseudartabam, qui est Regis oculus.

DIC. Utinam, ὁ Legate, tuum ipsius oculum tundendo excutiat corvus!

PRÆC. Prodeat Regis oculus.

DIC. O magne Hercules! Per deos obsecro, mi homo, stationemne vides, aut circa promontorium flectens navale observas, adeo timide incedis et caute circumspicis? suffultus mihi videtur oculus tuus loro, ut remus in navi.

LEG. Agedum tu eloquere, quæ te Rex misit nuntiatorum Atheniensibus, ὁ Pseudartaba.

PSEUD. Iartaman exarx' anapissonai satra.

LEG. Intellexistisne quid dicat?

DIC. Non equidem, ita me Apollo amet.

LEG. Ait Regem vobis aurum missurum. Enuntia majore voce et clare aurum.

PSEUD. Non accipies aurum, cinæde Iaona.

DIC. Hei mihi misero! quam clare!

PRÆC. Quid jam dicit?

DIC. Rogas? Cinædos esse dicit Iaonas, si exspectant aurum a Barbaris.

LEG. Nihil istius dicit; sed auri medimnos commemorat iste.

ἐκ κριβάνου βοῦς.

Δι. καὶ τίς εἶδε πώποτε

βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.

Πρ. καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου

παρέδηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ ΦΕΝΑΞ.

Δι. ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.

Πρ. καὶ νῦν ἄγοντες ἤκομεν Ψευδαρτάβαν,

τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν.

Δι. ἐκκόψειέ γε

κόραξ πατάξας τὸν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.

Κη. ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς---

Δι. ὦ' ναξ Ἡράκλεις·

πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,

ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεώσοικον σκοπεῖς;

ἄσκαμ' ἔχεις ποῦ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

Πρ. ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἄττα σ' ἀπέπεμψεν, φράσον

λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὃ Ψευδαρτάβα.

Ψε. ἰαρταμὰν ἔξαρχ' ἀναπισσόναι σάτρα.

Πρ. ξυνήκαθ', ὃ λέγει;

Δι. μὰ τὸν Ἀπόλλω' γὰρ μὲν οὐ.

Πρ. πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.

λέγε δὴ σὺ μείζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

Ψε. οὐ λῆψι χρῦσο χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.

Δι. οἴμοι κακοδαίμων, ὃς σαφῶς.

Κη. τί δ' αὖ λέγει;

Δι. ὃ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,

εἰ προσδοκᾷσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

Πρ. οὐκ' ἀλλ' ἀχάνας ὀδί γε χρυσοῦ λέγει.

- Δι. ποίας ἀχάνας; σὺ μὴν ἀλαζῶν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἀπίθ'· ἐγὼ δὲ βασιανῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονὶ,
ἵνα μὴ σε βάλω βάμμα Σαρδιανικόν.
Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
ἀλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβων;
(ἐπινεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὗτοι.
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνδένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνοῦχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγῶδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ᾧ Δεσμύβουλον πρωκτὸν ἐξευρημένε·
τοιόνδε δ' ᾧ πείθηκε, τὸν πώγων ἔχων,
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὅδι δὲ, τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;
Κη. σίγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἢ Βουλὴν καλεῖ
ἐς τὸ Πρυτανεῖον.
Δι. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ Θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν;
Αμ. οὔτοςὶ πάρα.
Δι. ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβῶν ὀκτώ δραχμάς,
σπονδὰς ποιήσαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνω,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·

DIC. Quosnam medimnos? tu quidem magnus es jactator.
Sed abi: ego autem hunc solus examinabo. Agedum tu dic
mihi clare, huic, inquam, homini, ne te tingam tinctura Sardi-
anica; anne aurum nobis mittet Rex Magnus?

(renuit Pseudartabas.)

Temere itaque decipimur a legatis.

(adnuat Pseudartabas.)

Græco utique more isti viri adnuunt. Nunquam quisquam
faciet, quin indidem sint ex hac urbe. Et eunuchorum alter
iste qui sit, novi: Clisthenes, inquam, est, Sibyrti filius. O
qui culum invenisti calidi consili! talemne, ὁ simie, habens
barbam, eunuchi ornatu nobis huc venisti? Iste vero quis est?
num forte Strato?

PRÆC. Sile, sede. Regis oculum Senatus vocat in Pryta-
neum.

DIC. Nonne hæc ad suspendium aliquem adigant? et tamen
hic diutius moror! Istis, si quos hospitio excipere velint, sem-
per patent Prytanei fores. Sed perpetrabo facinus magnum et
memorable. Ubinam est mihi Amphitheus?

ΑΜΡΗ. Ecceum adest.

DIC. Tu mihi, sumtis his octo drachmis, inducias paciscere
cum Lacedæmoniis soli, et liberis et uxori: vos vero legatos
mittite, et auras captate.

PRÆC. Accedat Theorus, qui a Sitalce rediit.

THEO. Eccum.

DIC. Alius jactator hicce prodire jubetur.

THEO. Non multo tempore morati fuisset in Thracia—

DIC. Non herele, nisi multam mercedem acciperes.

THEO. Nisi contacta fuisset omnis Thracia nive, et fluvios constrinxisset gelu sub idem tempus, quando hic Theognis certavit tragædiis. Interea potavi cum Sitalce; et sane supra modum studiosus erat Atheniensium, vereque amator vester: itaque etiam in parietibus scripsit *Athenienses belli*. Gnatus autem ejus, quem civem adscivimus Atheniensem, cupiebat isicium comedere ex Apaturiis, et patrem oravit, ut patriæ succurreret: at ille juravit libans se opem laturum cum tanto exercitu, ut Athenienses dicant: *Quanta multitudo locustarum advenit!*

DIC. Male peream, si quicquam istorum, quæ tu hic dixti, credo, præter locustas.

THEO. Et nunc illam gentem, quæ bellicosissima habetur inter Thraces, nobis misit.

DIC. Istuc quidem jam perspicuum fieri occipit.

PRÆC. Vos Thraces adeste, quos Theorus adduxit.

DIC. Quid hoc mali est?

THEO. Odomantium exercitus.

DIC. Quorum Odomantium? Dic mihi, hoc quid erat? quisnam Odomantis mutilavit penem? quis?

ὕμεις δὲ πρὸςθεύετε, καὶ κεχῆνατε.
προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.

Κη.

Θε.

ὀδί.

Δι.

ἕτερος ἀλαζῶν οὗτος εἰσκηρύττεται.

Θε.

χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἤμεν ἐν Θράκῃ πολύν—

Δι.

μὰ Δι' οὐκ ἂν, εἰ μισθόν γε μὴ ἔφες πολύν.

Θε.

εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὄτ' ἐνθάδ' Ἐόγνις ἠγωνίζετο.

τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον
καὶ δῆτα Φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὕμῶν τ' ἔραστῆς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ.
ὁ δ' οὐδὲν ἂν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλάντος ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρῃ·
ὁ δ' ἄμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τσαύτην, ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν.

Δι.

Ὅσον τὸ χεῖμα παρνόπων προσέρχεται.

κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πεῖθομαι,

Θε.

ἂν εἶπας ἐνταυθοῖ σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.

Θε.

καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρακῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.

Δι.

τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφές.

Κη.

οἱ Θραῖκες, ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἠγάγε.

Δι.

τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

Θε.

Ὀδομάντων στρατός.

Δι.

ποίων Ὀδομάντων; εἴπ' ἐμοί, τουτὶ τί ἦν;

- τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πῆος ἀποτέδρακε ;
- Θε. τίς ;
τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῶ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.
- Δι. τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις ;
ὑποστένοι μὲν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λεῶς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθεύμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ' ;
- Θε. ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκηροδισμένοις.
- Δι. ταυτὶ περιείδεθ' οἱ Πρυτάνεις πᾶσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων ;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θραξί περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι
διοσημί' ἐστὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
- Κη. τοὺς Θραῖκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔτην.
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.
- Δι. οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαιμόνος γὰρ Ἀμφίδεος ἑδί.
χαῖρ' Ἀμφίδεε.
- Αμ. μήπω, πρὶν ἂν γε στῶ τρέχων.
δεῖ γάρ με Φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.
- Δι. τί δ' ἐστίν ;
- Αμ. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ἄσφροντο πρῆσθῦταί τινες
Ἀχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαγαθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.

THEO. Isti, si quis eis mercedem dederit duas drachmas, incursionibus infestabunt omnem Bœotiam.

DIC. Hisne recutitis duas drachmas? ingemiscat utique remigum universus populus, sospitator urbis. Hei mihi misero! pereo: ab Odomantis allia mihi populantur. Nonne projicietis allia?

THEO. O improbe, cave ne accedas ad istos, qui alliiati sunt.

DIC. Siccine me injuria affici sinitis, ô Prytanes, in patria, idque a barbaris hominibus. Sed interdico, ne concio habeatur Thracibus super mercede. Dico autem vobis ostentum factum esse, et me gutta pluviae percussit.

PRÆC. Thraces abeant, et adsint post tertium diem: nam Prytanes dimittunt concionem.

DIC. Hei mihi misero! quantum alliiati perdidit! Verum enimvero ex Lacedæmone adest iste Amphitheus. Salve Amphitheæ.

AMPH. Nondum etiam, priusquam currere desiero. Nam fuga me effugere oportet Acharnenses.

DIC. Quid rei est?

AMPH. Tibi ferens inducias huc properabam: sed olfecerunt quidam Acharnenses vetuli, duri senes, iligni, immites, qui olim Marathone pugnarunt, acerni; mox autem uno ore ex-

clamarunt: *O impurissime, inducias fers, quum vites excisæ sint ab hostibus?* simulque lapides colligebant in pallia. Ego autem in pedes me conjeci; illi vero me persecuti sunt vociferantes.

DIC. Vociferentur sane illi. Tu vero fersne inducias?

ΑΜΡΗ. Fero, inquam, tria hæcce specimina. Istæ quidem sunt quinquennales; cape et gusta.

DIC. Phui!

ΑΜΡΗ. Quid est?

DIC. Non placent mihi, quia redolent picem et apparatus navium.

ΑΜΡΗ. Decennales has ergo cape, easque gusta.

DIC. Redolent istæ etiam perquam acerbe legatos in urbes abeuntes questum de sociorum mora.

ΑΜΡΗ. At istæ sunt induciæ tricennales terra marique.

DIC. O festivitas! redolent istæ quidem ambrosiam et nectar; nec jubent commeatum parare in tres dies; palamque et aperte dicunt, *I, quo lubet*. Has accipio et libo et bibo, Acharnensibus multum valere jussis: ego vero solutus bello et ærumnis, rus ibo, ibique agam Liberalia.

ΑΜΡΗ. At ego fugere pergam, ne me corripiant Acharnenses.

CHOR. Hac omnis sequere, persequere, et sciscitare de homine ex viatoribus omnibus: nam ad rempublicam pertinet comprehendere hunc hominem. Sed mihi indicium facite, si quis novit quonam se gentium convertit iste qui fert inducias.

ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· ὦ μιαιώτατε, σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων;--- καὶ τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων· ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, καὶ βόων.

Δι. οἱ δ' οὖν βοῶντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

Αμ. ἔγωγε, φημί, τρία γε ταυτὶ γέσματα.

αὐται μὲν εἰσι πεντέτερις. γεῦσαι λαβῶν.

αἰδοῖ.

Αμ. τί ἐστίν;

Δι. οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι

ὄζουσι πίπτῃς, καὶ παρασκευῆς νεῶν.

Αμ. σὺ δ' ἀλλὰ τασθὶ τὰς δεκέτερις γεῦσαι λαβῶν.

Δι. ὄζουσι χ' αὐται πρέσθειν ἐς τὰς πόλεις

ὄξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.

Αμ. ἀλλ' αὐταῖ σπονδαὶ τριακοντούτιδες,

κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.

Δι. ὦ Διονύσια.

αὐται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,

καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,

καὶ τῷ ζόματι λέγουσι, ΒΙΝ' ΟΠΟΙΘΕΛΕΙΣ.

ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, καὶ κίπιομαι,

χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνεάς·

ἐγὼ δὲ, πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγίς,

ἄξω τὰ κατ' ἀγροῦς οἰσιῶν Διονύσια.

Αμ. ἐγὼ δὲ φεύξομαι γε τοὺς Ἀχαρνεάς.

Χο. τῆδε πᾶς ἔπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου

τῶν ὀδοιπόρων ἀπάντων· τῆ πόλει γὰρ ἄξιον

ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλὰ μοι μηνύετε,

εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.

Ημ. ἐκπέφευγ', οἴχεται
φροῦδος.

Ημ. οἴμοι τάλας,
τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-
τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων
ἀνδράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαῦλλω τρέχων,
ᾧδε Φαύλωσ' ἂν ὁ
σπονδοφόρος, ὑπ' ἐμοῦ δι-
ωκόμενος, ἐξέφυγεν,
οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.

νῦν δ' ἐπειδὴ στέρρον ἤδη τοῦμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῶ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται.

Ημ. διακτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχανοὶ ποτὲ,
μηδέπερ γέροντας ὄντας, ἐκφυγῶν Ἀχαρνέας,
ὅστις, ᾧ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐ-
χθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος
ἐχθροπόδ' αὔξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοῦκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος ἀν-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὄξυς, ὄδυνηρὸς, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε

SEM. Effugit, abiit, evanuit.

CHOR. Hei mihi misero! O ætatem meam senectam! non sane in mea juventute, quum onustus carbonibus Phayllum assequerbar currendo, iste ita facile induciarum gerulus a me tunc agitatus, effugisset, nec tam levi pede se abstulisset. At nunc, quum jam rigent genua mea, et Lacratidæ seni prægravantur crura, effugit.

SEM. At persequi eum oportet. Ne etenim unquam nos irrideat, licet senes simus, gloriando se Acharnenses effugisse, qui, ὁ Jupiter et dii, cum hostibus meis inducias pactus est, contra quos a me bellum infestum magis magisque augetur, ob vastata mea prædia: nec remittam, priusquam velut juncus ipsis infixus hæream acutus, molestus, infestans eos classe, ne unquam conculcent meas vites.

CHOR. Sed conquirere oportet hominem et lapidibus eum obruere, et persequi e loco in locum, donec inveniatur tandem. Nam ego lapidibus eum petendo satiari non possum.

DICÆOPOLIS, CHORUS, UXOR, FILIA, CEPHISOPHO, EURIPIDES, LAMACHUS.

DIC. Ore favete, ore favete.

CHOR. Silete omnes. Audistisne hunc faventiam imperare? hic ipse est, quem quærimus. Sed huc omnes concedite: nam, ut videtur, iste homo sacrificaturus prodit.

DIC. Ore favete, ore favete. Procede paulo ulterius, tu canistrifera: erectum autem phallum statuat Xanthia.

UX. Depone canistum, ô filia, ut sacra auspicemur.

FIL. Mater, huc mihi porrige trullam, ut pulte perfundam placentam hance.

DIC. Ista quidem apparastis bene. O magne Dionyse, adnue, ut qui grato animo hanc pompam tibi duxi, et sacrificavi cum familiaribus, prospere agitem Dionysia ruralia, militia defunctus, utque mihi bene cedant induciæ tricennales.

UX. Age, filia, da operam, ut canistrum bella belle portes, vultu austero, thymbramque tuens. O quam beatus erit, qui i te inibit, facietque ut mustelæ non minus videantur visire, quam tu, sub lucis exortum! Progredere, et in turba sedulo cave, ne quis clam tuum arrodatur aurum.

πατώσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.

Χο. ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε, καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὐρεθῆῃ ποτε· ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκείνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

Δι. Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

Χο. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἄρα τῆς εὐφημίας; οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών· θύσαν γὰρ ἄνῃς, ὡς ἔοικ', ἐξέερχεται.

Δι. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

πρόϊθ' ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἢ κληφύρος·

ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.

Γυ. κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἴν' ἀπαρξώμεθα.

Θυ. ὦ μήτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτήρυσιν, ἴν' ἔτνος καταχέω τοῦ λατῆρος τουτοῦ.

Δι. καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα, κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν, ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροῦς Διονύσια, στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ καλῶς ξυνεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.

Γυ. ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλῆ καλῶς οἴσει, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος, ὅστις σ' ὀπίσει, ἐκποιήσεται γαλᾶς πολὺ ἤττόν σου βδεῖν, ἐπειδὴν ὄρθρος ἦ. πρόβαινε, κἂν τῷ ἄλφω φυλάττεσθαι σφόδρα,

μὴ τις λαθῶν σου περιτρέαγγη τὰ χερσῖα.
 Δι. ὦ Ξανθία, σφῶν δ' ἔστιν ὁρδὸς ἐκτέος
 ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.
 ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἄσομαι τὸ Φαλλικόν·
 σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρήβα.

Φαλλῆς, ἔταϊρε Βακχίου,
 ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
 τε, μοι χε, παιδεραστὰ,
 ἔκτω σ' ἔτει προσεῖπον, ἐς
 τὸν δῆμον ἐλθῶν ἄσμενος,
 σπουδὰς ποιησάμενος ἑμαυ-
 τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
 καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.

πολλῷ γὰρ ἔσθ' ἠδίων, ὦ Φαλλῆς, Φαλλῆς,
 κλέπτουσαν εὐρόνδ' ὠρικὴν ὕληφόρον,
 τὴν Στρυμοδώρου Θραῖτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
 μέσην λαθόντ', ἄραντα, κατα-
 βαλόντα καταγιγαρτίσαι,

Φαλλῆς, Φαλλῆς.

ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίγῃς, ἐκ κραιπάλης
 ἔωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρυβλίον·
 ἢ δ' ἄσπις ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

Χο. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
 βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
 παῖε, παῖε τὸν μισρόν.
 οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς;

Δι. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν ξυντρίψετε.

Χο. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μισρὰ κεφαλή.

DIC. Vos, ὁ Xanthia, erectum oportet tenere phallum pone
 canistriferam: ego vero subsequens, Phallicum accinam: tu
 vero, mulier, specta me de tecto. Procede. Phalle, Bacchi
 amice, comissationum socie, noctivage, adulter, puerorum ama-
 tor, sexto te demum adloquor anno, in pagum meum reversus
 lubenti animo, postquam inducias mihimet pactus sum, ærum-
 nis et præliis et Lamachis defunctus. Multo enim est jucun-
 dius, ὁ Phalle, Phalle, si quis inveniens lignatricem venustam,
 Strymodori ancillam, furantem ligna ex Phelleo, sublimem me-
 diam arripiat, humique prosternat, et ibidem permolat, ὁ Phalle,
 Phalle. Si nobiscum potaveris, hesterno vino gravis, mane
 pacis catinum sorbebis: clypeus autem in fumo pendebit.

CHOR. Iste ipse est, iste. Jace, jace, jace, jace: percutite
 impurum istum. Annon jacies, nonne?

DIC. O Hercules! quid hoc est? ollam mihi confringetis.

CHOR. Quin te lapidibus obruemus, ὁ impurum caput.

DIc. Quamobrem, ó maxime omnium Acharnensium senes ?

CHOR. Istuc rogas ? impudens es et sceleratus, ó proditor patriæ, qui quum solus ex nobis inducias pepigeris, tamen audes adspicere me.

DIc. Nescitis utique quamobrem pepigerim. Itaque audite.

CHOR. Tene ut ego audiam ? peribis. Obruemus te lapidibus.

DIc. Nequaquam, priusquam audiatis. Sed reprimite vos, ó boni.

CHOR. Non me reprimam ; neque tu jam verba feceris : nam odi te Cleone adhuc pejus, quem ego aliquando concidam Equitibus in soleas. Ex te autem longam orationem non audirem, qui amicus factus es Laconibus ; sed pœnas de te sumam.

DIc. O boni, Laconas missos facite, et audite an recte inducias pepigerim.

CHOR. At quo modo possis id recte factum dicere, si modo semel pepigisti cum illis, quibus nec ara, nec fides, nec jusjurandum certum manet ?

DIc. At equidem scio Laconas, quos nimis premimus odio, non esse omnium malorum nobis causam.

CHOR. Non omnium vero, ó nequissime ? hæccine audes dicere palam coram nobis ? et tamen ego tibi parcam ?

DIc. Non omnium, inquam, non omnium. Quin ego, quem

Δι. ἀντί ποίας αἰτίας, ᾧ ἡχαρνέων γεραίτατοι ;

Χο. τοῦτ' ἐρωτᾷς ; ἀναί-
σχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ᾧ προδοῖτα τῆς πατρίδος,
ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

Δι. ἀντί δ' ᾧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴστε γ' ἄλλ' ἀκούσατε.

Χο. σοῦ γ' ἀκούσομ' ; ἀπολεῖ.
κατὰ σ' αὖ χάσομεν τοῖς λίθοις.

Δι. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκέσῃ'. ἄλλ' ἀνάσχοισθ', ᾧ ἴαθοί.

Χο. οὐκ ἀνασχῆσομαι·
μηδὲ λέγε δὴ σὺ λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέ-
ωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἔ-
γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἰππεῦσιν ποτὲ
ἐς καττύματα.

σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροῦς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

Δι. ᾧ ἡγαθοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδῶν ἑάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκέσαί', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.

Χο. πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέλοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω ἡ ἄπαξ,
οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὄρκος μένει ;

Δι. οἷδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

Χο. οὐχ ἀπάντων, ᾧ πανούργε ; τὰυτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς ; εἴτ' ἐγὼ σου φείσομαι ;

Δι. οὐχ ἀπάντων, οὐχ ἀπάντων. ἄλλ' ἐγὼ λέγων ὀδὶ

πόλλ' ἂν ἀποφῆναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ καὶ δικουμένους.

- Χο. τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
- Δι. καὶν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλῆθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.
- Χο. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ᾧ δημόται,
μὴ οὐ καταξαινείν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα ;
- Δι. οἶος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέξεσεν.
οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἔτεδν, ᾧ ἄχαρνηῖδαι ;
- Χο. οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.
- Δι. δεινὰ γ' ἄρα πείσομαι.
- Χο. ἐξολοίμην, ἣν ἀκούσω.
- Δι. μηδαμῶς, ᾧ ἄχαρνηκοί.
- Χο. αἴς τεθνήξων ἴσθι νυνί.
- Δι. δῆξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
αἴς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβάν.
- Χο. εἴπ' ἐμοί, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνηκοῖσιν ; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίου
τῶν παρόντων ἔνδον εἶρξας ; ἢ πὶ τῷ θρασύνεται ;
- Δι. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεταί.
- Χο. αἴς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσης, ὁ μέλλεις· μηδαμῶς, ᾧ μηδαμῶς.
- Δι. αἴς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.
- Χο. ἀπολείς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.
- Δι. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
- Χο. ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακεδαι-

videtis, ipse varie ostendere possim, eos etiam in nonnullis injuriam pati.

CHOR. Istud jam verbum acerbum est, et cor meum perturbat si tu audebis pro hostibus apud nos verba facere.

DIC. Et, nisi dixerō, quæ justa sunt, ac populo talia videbuntur, super trunco lanionio posita cervice volo verba facere.

CHOR. Age, ὁ populares, cur parcimus lapidibus, quin hunc concerpamus ut lanam puniceæ vesti faciendæ.

DIC. En qualis fuligo iracundiæ rursus in vobis exardescit ! non audietis, non audietis me, quæso, ὁ Acharnidæ ?

CHOR. Non sane audiemus.

DIC. Indigne ergo mecum agetur.

CHOR. Dispeream, si audivero.

DIC. Nequaquam, ὁ Acharnici.

CHOR. Scito te jam moriturum.

DIC. Faciam ergo quod vos mordeat. Contra enim occidam illos, qui amicorum vestrorum sunt vobis carissimi. Quippe a vobis habeo obsides, quos jugulabo.

CHOR. Dicite mihi, viri populares, quid minatur hoc verbum Acharnicis ? num cujuspian nostrum, qui adsumus, gnatum tenet intus conclusum ? aut quanam fiducia fretus tam audax est ?

DIC. Jacite, si vultis, lapides : at ego hunc perdam : mox autem cognoscam, eequem vestram tangit carbonum cura.

CHOR. Periimus ! cophinus iste meus est popularis. Sed ne faxis, quod instituisti : nequaquam ὁ nequaquam.

DIC. Utique hunc occidam : ejula quantumvis ; etenim haud auscultabo.

CHOR. Perdes ergo æqualem istum meum et amicum carbonarium.

DIC. Nec vos, quæ dicerem, auscultabatis modo.

CHOR. At nunc dic, si tibi videtur, vel de Lacedæmoniis ip-

sis, quodcunque animo tuo collubitum est. Nam istum ego cophinulum haud deseram unquam.

DIC. Jamprimum mihi lapides effundite humi.

CHOR. En tibi humi jacent: tu etiam vicissim depone gladium.

DIC. Sed videndum ne in palliis forte supersint absconditi lapides.

CHOR. Excussi sunt humi. Nonne vides, ut excutitur pallium? sed ne mihi causas finge; verum depone gladium: nam et sinus excutitur hicce, dum saltans in alteram partem convertor.

DIC. Debebatis ergo clamorem omnes tollere, simulque lapides excutere: parum autem abfuit quin pessum irent carbones Parnasii, idque propter imprudentiam suorum popularium: adeoque formidine pressus fuit hic cophinus, ut atri pulveris, ad morem sepiæ, multum mihi cacaverit. Enimvero viris periculosum est tam immiti esse animo, ut statim jaculentur et clamitent, nolintque auscultare æquas conditiones, qualem ego offero, quum volo super trunco lanionio dicere omnia, quæcunque pro Lacedæmoniis dixerō: et tamen amo etiam vitam meam ego.

CHOR. Cur itaque non dicis, foras prolato trunco lanionio, quodcunque tandem, ὁ perditε, dicendum habes tanti momenti? quid enim cogites, audire prorsus aveo. Sed, quemadmodum ipse tibi pœnam decrevistι, huc truncum statue, postque incipere dicere.

μόνιον αὐτὸν ὃ τι τῷ τρόπῳ τοῦ ἴστιν φίλον
ὡς τὸδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.

ΔΙ. τοὺς λίθους νῦν μοι χαμαῖζε πρῶτον ἐξεράσατε.

ΧΟ. οὐτοιῖ σοι χαμαί, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

ΔΙ. ἀλλ' ὅπως μὴ ἔν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί σου λίθοι.

ΧΟ. ἐκσέσεισται χαμαῖζ'. οὐχ ἔρᾶς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἄμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΔΙ. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασεῖν μετὰ βοῆς,
ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἀνδρακες Παρνάσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ', ὅσ' ἂν λέγω
καὶ τοι φιλωῖ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

Χορός.

τί οὖν οὐ λέγεις, τοῦπίξηνον
ἐξενέγκων θύραζ',
ὃ τι ποτ', ὦ σχέτλιε,
τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνου γὰρ ἐμέ γε πόθος,
ὃ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ', ἥπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρισω,

Δι. θείς δεῦρο τοῦπίξηνον, ἐγχείρει λέγειν.
 ἰδοῦ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
 ὁ δ' ἀνήρ ὁ λέξων οὔτοςί, τυννουτοσί.
 ἀμέλει, μὰ τὸν Δι' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
 λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἃ μοι δοκεῖ.
 καὶ τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
 τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
 εἴαν τις αὐτούς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
 ἀνὴρ ἀλαζῶν, καὶ δίκαια κᾶδिका·
 κᾶνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.
 τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι
 οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφω δάκνειν·
 αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον,
 ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρουσι καμφοδίαν.
 εἰσελκύσας γὰρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
 διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
 κᾶκυκλοβόρει, κᾶπλυνεν· ὥστ' ὀλίγου πᾶν
 ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
 νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, εἴσατε
 ἐνσκευάσασθαι μ' οἶον ἀθλιώτατον.

Χο. τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις,
 καὶ πορίζεις τριβάς ;
 λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἐνεκα
 παρ' Ἰερωνύμου
 σκοτοδασυπυκνότηριχά
 τιν' Ἄϊδος κυνῆν·

εἴτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
 ὡς σκῆψιν ἀν' ἀγῶν οὔτος οὐκ ἐσδέξεται.

DIC. EN, videte. Iste est truncus lanionius: vir autem
 qui verba faciet, hic, ego inquam, tantillus. Clypeo me non
 muniam hercle; ne id putetis. Dicam autem pro Lacedæ-
 moniis, quæ mihi videantur, quamvis multa timeam. Nam
 et animi agricolarum scio quam valde gestiant, si ipsos et civi-
 tatem laudet homo quispiam jactator, quæ jure qua injuria.
 Atque hic tum non advertunt animum se venundari. Senum
 item novi ingenium, ut nihil spectent, quam calculo ut mor-
 deant. Ipse quoque quid a Cleone sim passus, scio, propter
 comcediam præterito anno editam; nam me in Senatum pro-
 tractum calumniatus est, et falsa in me effutiit crimina, et mag-
 no verborum fragore obtudit, et maledictis perfudit, ut minimum
 abfuerit, quin perirem, fædatus ejus conviciis. Nunc igitur
 primum, antequam verba faciam, sinite me amiciri in modum
 hominis miserrimi.

CHOR. Quid tam versute et dolose moliris, atque moras nec-
 tis? sumas per me licet ab Hieronymo umbrosam aliquam et
 hirsutam Orci galeam: deinde expande machinationes Sisyphi:
 nam istud certamen nullam excusationem admittet.

DIC. Tempus nunc est ut fortem animum adsumam, et mihi adeundus est Euripides. Puer, puer!

CEPH. Quis iste?

DIC. Estne intus Euripides?

CEPH. Non intus est, intus est, si mentem habes.

DIC. Quomodo intus, et rursum non intus?

CEPH. Recte, ô senex. Animus quidem foris colligens versiculos non intus est: ipse autem intus in sublimi sedens facit tragœdiam.

DIC. O terbeate Euripide, qui servum habes tam sapienter respondere doctum! evoca ipsum.

CEPH. At fieri hoc nequit.

DIC. Attamen. Non enim abierim: sed pultabo januam. Euripide, Euripidisce, ausculta mihi, si unquam auscultasti cuiquam. Dicæopolis vocat te Chollides, ego, inquam.

EUR. Sed non est otium.

DIC. Sed te huc promoveri jube.

EUR. Sed id fieri non potest.

DIC. Attamen.

EUR. Sed promovebor quidem: verum descendendi non est otium.

DIC. Euripide—

EUR. Quid vociferaris?

DIC. In sublime evectus tragœdias facis, quum idem liceat

Δι. ὦρα ἴσθιν ἤδη καρτεράν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.

Κη. τίς οὗτος;

Δι. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

Κη. οὐκ ἔνδον, ἔνδον, ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.

Δι. πῶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον;

Κη. ὀρθῶς, ᾧ γέρον.

ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπούλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγωδίαν.

Δι. ᾧ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ᾧ δ' ὁ δοῦλος οὕτως σοφῶς ἀπεκρίνατο.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

Κη. ἀλλ' ἀδύνατον.

Δι. ἀλλ' ὄμως.

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.

Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἶπερ δή ποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.

Ευ. ἀλλ' οὐ σχολή.

Δι. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.

Ευ. ἀλλ' ἀδύνατον.

Δι. ἀλλ' ὄμως.

Ευ. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

Δι. Εὐριπίδη ---

Ευ. τί λέλακας;

Δι. ἀναβάδην ποιεῖς,

ἔξον καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χαλούς ποιεῖς.
 ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις,
 ἐσθῆτ' ἐλεεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχούς ποιεῖς.
 ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
 δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
 δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακρὰν·
 αὐτῇ δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.

- Ευ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὄδι
 ὁ δύσποτμος γεραῖδς ἠγωνίζετο;
 Δι. οὐκ Οἰνεὺς ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.
 Ευ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;
 Δι. οὐ Φοίνικος, οὔκ·
 ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.
 Ευ. ποῖας ποθ' ὠ' νῆρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
 Δι. ἀλλ' ἡ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
 Ευ. ἀλλ' ἡ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
 α Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χαλὸς οὔτοσί.
 Δι. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κάκεινος μὲν ἦν
 χαλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
 Ευ. οἷδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.
 Δι. ναί, Τήλεφον.
 Ευ. τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σ', ἐμοὶ τὰ σπάργανα.
 ᾧ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
 κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
 μεταξὺ τῶν Ἴνοῦς.
 Κη. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.
 Δι. ᾧ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ,

humi? non temere est, quod claudos fingis. Quid vero?
 pannos ex tragœdia habes, vestem miserabilem. Non temere
 est, quod mendicos fingis. Sed per ego te genua obsecro, mi
 Euripide, da mihi panniculum aliquem veteris fabulæ; nam
 me oportet recitare Choro longam orationem, quæ quidem mor-
 tem mihi adfert, si dixero male.

ΕΥΡ. Nam quos tibi dem pannos? num illos, in quibus
 Ceneus iste certavit, infelix senex?

ΔΙC. Non Cenei erant, sed adhuc miserioris.

ΕΥΡ. Vin' cœci pannos Phœnicis.

ΔΙC. Non Phœnicis, non inquam. Sed alius quis erat
 Phœnice miserior.

ΕΥΡ. Quasnam homo iste tandem laceras petit vestes? num
 illas mendici Philoctetæ dicis?

ΔΙC. Non: sed multo magis mendicioris isto.

ΕΥΡ. Numquid sordidum vis amictum, quem habuit clau-
 dus Bellerophontes ille?

ΔΙC. Non Bellerophontes: sed et ille quidem erat claudus
 mendicus, garrulus, disertus.

ΕΥΡ. Novi hominem: Telephum Mysum dicis.

ΔΙC. Telephum inquam: hujus da mihi, obsecro, vela-
 mina.

ΕΥΡ. Tu, puer, da ei laceras vestes Telephi: jacent autem
 supra Thyesteas, mediæ inter Inus pannos.

ΣΕΡΗ. En accipe.

ΔΙC. O Jupiter, qui omnia perspicias et specularis, adnue ut

miserrimum exorner in modum. Euripide, quandoquidem ista indulxisti mihi, da mihi et alia, quæ ad pannos hosce pertinent, Mysium capiti pileolum. Quippe oportet mendicum me adsimulare hodie, esse quidem, qui sum, sed eum non videri; spectatores quidem scire me, qui siem, chorum autem stolidum adstare, ut eum verbulis ludificer.

EUR. Dabo: nam prudenti animo subtilia machinaris.

DIC. Dii tibi bene faciant; Telepho autem, ut ego cupio. Euge! ut jam plenus vocularum fio! sed opus est mihi etiam baculo, qualem mendici gerunt.

EUR. Cape hunc, et abscede a lapideis postibus.

DIC. Vides, anime mi, ut repellar ab ædibus, licet adhuc mihi multa suppellectile sit opus: nunc igitur fac instes obnixæ petendo, mendicando, et flagitando. Euripide, da mihi sportellam lucernam perustam.

EUR. Quid tibi, ó miser, usus est opere illo plectili?

DIC. Usus quidem nullus: id tamen adsumere volo.

EUR. Molestum esse te mihi scias, et ab ædibus discede.

DIC. Eheu! Dii te perinde, ut matrem tuam olim, felicitent!

EUR. Facesse hinc jam.

DIC. Nondum, obsecro: sed unum modo da mihi caliculum, præfractum cui labrum sit.

EUR. Accipe ista et aufer. Scias vero te molestum esse ædibus.

ἐνσκευάσασθαι μ' οἶον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδῃ, 'πειδὴ περ ἐχαρίσω ταδί,
καὶ κείνά μοι δὸς τὰ κίλουθ' αὐτῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.

ΧΕΙΓΑΡ ΜΕ ΔΟΞΑΙ ΠΤΩΧΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΜΕ-
ΡΟΝ,

ΕΙΝΑΙ ΜΕΝ ΟΣΠΕΡ ΕΙΜΙ, ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΔΕ ΜΗ.

τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναί μ', ὅς εἰμ' ἐγώ·
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἡλιδίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

Ευ. δάσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.

Δι. Εἴ σοι γένοιτο, τήλε φῶ δ' ἄγω νόω.

εὔ γ', οἶον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι.

ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

Ευ. τουτὶ λαβῶν ἀπελθε λαίνων σταθμῶν.

Δι. ᾧ δὴ μ', ἄρα γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,

πολλῶν δέομενος σκευαρίων· νῦν δὲ γενοῦ

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδῃ,

δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνω.

Ευ. τί δ', ᾧ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;

Δι. χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

Ευ. λυπηρὸς ἴσθ' ὦν, κάποχώρησον δόμων.

Δι. φεῦ·

εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

Ευ. ἀπελθε νῦν μοι.

Δι. μὴ, ἀλλὰ μοι δὸς ἐν μόνον

κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκουσμένον.

Ευ. φέρου λαβῶν ταῦτ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὦν δόμοις.

- Δι. οὐπω, μὰ Δί, οἷσθ' οἷ αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τοῦτ' ἄν μόνον
δός μοι χυτρίδιον, σφογγίῳ βεβυσμένον.
- Ευ. ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγωδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.
- Δι. ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἐνὸς, οὐ μὴ τυχῶν,
ἀπόλωλ'. ἀκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τοῦτ' ἄν λαβῶν ἄπειμι, κοῦ πρόσειμ' ἔτι.
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.
- Ευ. ἀπολείς μ'. ἰδοῦ σοι. Φροῦδά μοι τὰ δράματα.
- Δι. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γὰρ εἴμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἷμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμεν,
ἐν ὧπέρ' ἔστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φίλτατιον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἐν μόνον, τοῦτ' ἄν μόνον, τοῦτ' ἄν μόνον.
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένους.
- Ευ. ὦ νῆρ ὑβρίζει· κλείε πακτὰ δωμάτων.
- Δι. ὦ θυμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἄρ' οἷσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτῆι.
ἔστηκας; οὐκ εἴ καταπιῶν Εὐριπίδην;
ἐπῆνεσ'· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκείσε, κἄτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχεες, εἰποῦσ' ἄττ' ἄν αὐτῆι σοι δοκῆι.

DIC. Nondum scis hercle, quantis me affictas malis. At, ὁ suavissime Euripide, hoc tantum da mihi, ollulam spongia obturatam.

EUR. Tu homo, adimes mihi omnem tragœdiam; cape hanc et abi.

DIC. Abeo. Sed quid agam? Etenim unum est adhuc, quo indigeo, quod nisi nactus fuero, perii. Audi, ὁ dulcissime Euripide: istæc si accipiam, abibo, et non accedam amplius: in sportellam da mihi tenuia olerum folia.

EUR. Perdes me: en tibi. In nihilum redactæ sunt fabulæ meæ.

DIC. Sed nihil amplius petam; verum abibo: etenim molestus sum nimis, non reputans odiosum me fieri regibus. Hei mihi misero! ut perii! oblitus id sum, in quo res omnes meæ sitæ sunt. Euripidisce dulcissime, ὁ carissime, pessimis exemplis peream, si quid a te petiero amplius, præter unicum, hoc solum, hoc solum. Scandicem da mihi a matre acceptam tua.

EUR. Homo contumeliam dicit. Ædium compinge fores.

DIC. O anime, sine scandice erit eundum. Nam scis quantum certamen mox certaturus sis, dum sustinebis pro Lacedæmonii dicere? procede nunc, anime mi: isti sunt carceres. Restas? non ibis, licet Euripidem imbiberis? laudo te: age nunc, ærumnosum cor meum, illuc abi: deinde caput illic præbe, et dic quæcunque tibi videbuntur, aude, i, procede, age, cor meum.

CHOR. Quid facies? quid dices? Scito jam impudentem te esse et ferreum hominem, qui civitati præbens cervices solus omnibus vis contradicere.

SEM. Homo iste intrepidus rem aggreditur. Eia age, quandoquidem ipsemet cupis verba facere.

DIC. Ne mihi succenseatis, spectatores, si mendicus apud Athenienses dicturus sum de republica in comœdia: nam et comœdia novit quod justum est. Ego autem dicam acerba quidem, sed justa. Non enim nunc me calumniabitur Cleo, quod peregrinis præsentibus civitati convicia dicam. Quippe soli sumus, ludique fiunt in Lenæo: et nondum peregrini adsunt; nec enim tributa veniunt, neque ex urbibus socii: sed soli sumus, nunc et perpurgati, omnique carentes gluma: nam civium glumam advenas vocare soleo.

Equidem Lacedæmonios impense odi: atque utinam ipse Neptunus, qui in Tænaro colitur, terræ motu excitato, omnibus subvertat domos: nam et mihi sunt ab illis vites excisæ. Verumenimvero (dicam enim libere, quoniam amici sunt, qui orationi huic intersunt) cur istorum causam in Lacedæmonios conferimus? Nostrum enim quidam, ô viri, non civitatem

τόλμησον, ἴδι, χώρησον, ἀγ', ἐμὴ καρδιά.
 τί δράσεις; τί φήσεις;
 ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος
 ὦν, σιδηροῦς τ' ἀνήρ·

Xo.

ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
 ἅπασιν μέλλεις εἰς λέγειν τὰναντία.

Hμ.

ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα.
 εἶα νῦν, ἐπειδήπερ
 αὐτὸς αἰρεῖ λέγειν.

Δι.

Μή μοι φθονήσεται, ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
 εἰ πτωχὸς ὦν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
 μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγωδίαν ποιῶν.
 τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε χ' ἡ τρυγωδία.
 ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
 οὐ γὰρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
 ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
 αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἀγῶν.
 κοῦπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
 ἤκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
 ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
 τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχρυσά τῶν ἀστῶν λέγω.
 Ἐγωγε μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
 καὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, οὐπὶ Ταινάρῳ θεός,
 σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
 καί μοι γὰρ ἐστὶν ἀμπέλια κεκομμένα.
 ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
 τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
 ἡμῶν γὰρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·

μέμνησθε τοῦθ' ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω.)
 ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
 ἄτιμα, καὶ παρὰσσημα, καὶ παρὰξένα,
 ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
 κεί που σίκουσ ἴδοιεν, ἢ λαγώδιον,
 ἢ χαιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἄλλος,
 ταῦτ' ἦν Μεγαρικά, κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
 καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, κἀπιχώρια.
 πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγάραδες
 νεανία κλέπτουσι μεθυσσοκότταδοι·
 κἀθ' οἱ Μεγαρῆς δόλυναισ πεφουσιγγωμένοι
 ἀντεξέκλειψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
 κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεβράβη
 Ἑλλήσι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριάων.
 ἐντεῦθεν ὀργῆ Περικλέης οὐλύμπιος
 ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
 ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
 ὡς χρὴ Μεγαρέας μῆτε γῆ, μῆτ' ἐν ἀγορᾷ,
 μῆτ' ἐν θαλάττῃ, μῆτ' ἐν ἡπείρῳ μένειν.
 ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ πείνων βάδην,
 Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
 μεταστραφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστρίαισ·
 κοῦκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
 κἀντεῦθεν ἦδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
 ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.
 φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
 ἀπέδοτο Φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
 ἐκάθησθ' αὐτὸν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·

universam dico; meminertis istud, quod non civitatem
 dico; sed homunciones pessimi et pravæ notæ, infames, adul-
 terini, semicives calumniis vexarunt Megarenses: et si quis
 melopeponem forte videret, aut lepusculum, aut porcellum,
 aut allium, aut micam salis, *Megarica hæc sunt*, aiebant, et
 correpta vendebantur eodem die. Atque hæc quidem levia et
 vernacula. Sed vero Simætham meretricem profecti Megara
 adolescentes quidam clam rapiunt ebrii: post illa Megarenses
 dolore exacerbati duas contra surripiunt meretrices familiares As-
 pasia: et inde ocepit bellum erumpere Græcis universis, ex tri-
 bus inquam scortis. Hinc Pericles ille Olympius præ iracundia
 fulminabat, tonabat, conturbabat Græciam, leges ferebat sco-
 liorum ad exemplum scriptas, ut Megarensibus nec in Attica
 regione, nec in foro, nec in insulis, nec in continenti liceret
 manere. Tum vero Megarenses, quum jam esurirent sensim,
 Lacedæmonios orarunt, ut eorum ope decretum immutaretur
 illud propter scorta factum: at nolimus nos, illis sæpe depre-
 cantibus. Hinc jam strepitus armorum exoriebatur. *Dicet
 aliquis: Non oportuit. Verum, quid oportuit, dicite.* Si quis
 Lacedæmoniorum profectus navi, per calumniam Seriphiis
 ademtum vendidisset catellum, sedissetisne domi, neglectis
 Seriphiis? multum certe abest: immo quam citissime de-

duxissetis naves trecentas, fuissetque urbs plena tumultu militum, clamoribus de triremium eligendis præfectis, strepitu stipendia accipientium, Palladia deaurantium, trudentium se confertim in porticum, ubi admetiuntur frumenta : plena utribus, scalmorum loris, cados ementibus, alliis, olivis, cepis in reticulis, corollis, sardinis, tibicinis, suggillis : navale vero annon plenum fuisset lignis ad fabricandos remos aptis, clavis sonantibus, coriis foramina, per quæ remi exseruntur, munientibus, tibiis, celeusma canentibus, incitamentis et sibilis ? scio utique hæc vos facturos fuisse : *Teleplum autem non idem putamus facere ? vobis itaque mens non inest.*

SEM. Siccine vero, ô perditæ, et impurissime ? hæc tu, qui mendicus es, audes in nos dicere, et exprobras, si quis inter nos fuit vitiligator ?

SEM. Ita me Neptunus amet, quæcunque dicit justa sunt et vera, nihilque mentitur.

SEM. Ergone, si justa erant, hunc ea dicere oportebat ? sed cum magno malo suo hæc ausus erit dicere.

SEM. Eho tu, quo curris ? non manebis ? nam si percutis hunc virum, ipse mox sublimis rapiere.

SEM. Io Lamache, io fulgur emittens oculis, fer opem, ades, ô terrificas cristas celeri quatiens motu, io Lamache, ô amice, ô tribulis : tum si quis est manipuli ductor, aut dux exercitus, sive oppugnator mœnium, propere succurrat aliquis ; nam medius teneor.

καὶ κάρτα μὲν τ' ἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσομένων,
στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρούμενων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ἀνουμένων,
σκοροδῶν, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπαπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· ΤΟΝ ΔΕ ΘΗΛΕΦΟΝ
ΟΥΚ ΟΙΟΜΕΣΘΑ· ΝΟΥΣ ΑΡ' ΤΜΙΝ ΟΥΚ ΕΝΙ.

- Ημ. ἄλλῃδες, ὦ πίτριπτε, καὶ μιαρῶτατε ;
ταυτὶ σὺ τολμᾶς, πτωχὸς ὦν, ἡμᾶς λέγειν ;
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ἀνείδισας ;
- Ημ. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοῦδὲν αὐτῶν ψεύδεται.
- Ημ. εἴτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὐτ' ἐχρῆν ;
ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.
- Ημ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς ; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρδήσει τάχα.
- Ημ. ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπαν ἀστραπάς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεῖς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,
εἴτε τις ἔστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς,
ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

- Λα. πῶθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας ;
 ποῖ χερὴ βοηθεῖν ; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν ;
 τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος ;
- Ημ. ᾧ Λάμαχ' ἦρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων---
 Ημ. ᾧ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἀνδρωπος πάλαι
 ἄσασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακοῖροθεῖ ;
- Δι. ᾧ Λάμαχ' ἦρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
 εἰ πτωχὸς ὢν εἶπὸν τι, κἀστρωμυλάμην.
- Λα. τί δ' εἶπες ἡμᾶς ; οὐκ ἐρεῖς ;
 Δι. οὐκ οἶδά πω·
 ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὄπλων ἰλιγγιῶ.
 ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν Μορμόνα.
- Λα. ἰδοῦ.
 Δι. παράδες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.
 Λα. κεῖται.
 Δι. φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.
 Λα. τουτὶ πτίλον σοι.
 Δι. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,
 ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.
- Λα. οὗτος, τί ἠράσεις ; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν ;
 Δι. πτίλον γὰρ ἔστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ ;
 Λα. ὄρνιθός ἐστιν.
 Δι. ἄρα κομπολακίδου ;
 Λα. οἴμ', ὡς τεθνήξει.
 Δι. μηδαμῶς, ᾧ Λάμαχε.
 οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
 τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας ; εὖοπλος γὰρ εἶ.
- Λα. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγόν, πτωχὸς ὢν ;

LAM. Unde clamorem audivi bellicum ? ubi auxilio, ubi tumultu facto est opus ? quis Gorgonem e theca excitavit meam ?

SEM. O Lamache heros, cristarum et cohortium—

SEM. O Lamache, nonne enim iste homo dudum universæ urbi nostræ maledicit ?

DIC. O Lamache heros, ignosce, obsecro, si mendicus quum sim, aliquid dixi, et nugas blateravi.

LAM. Quid ergo in nos dixisti ? nonne eloquere ?

DIC. Haud memini amplius : nam præ metu armorum vertigine laboro. Sed obsecro te, aufer a me terriculamentum clypei tui.

LAM. En.

DIC. Nunc eum huc colloca supinum.

LAM. Jacet.

DIC. Cedo mihi nunc pennam de galea.

LAM. Eccam tibi pennam.

DIC. Tene nunc meum caput, ut vomam. Nauseam enim mihi movent cristæ.

LAM. Heus tu, quid cogitas ? vin' tibi hac penna vomitum ciere ?

DIC. Quippini ? dic mihi ergo cujusnam sit ista penna.

LAM. Alitis est.

DIC. Numquid gloriosi cujusdam ?

LAM. Heu ! quam mox peribis !

DIC. Nequaquam, ô Lamache. Non enim vi res hæc agitur. Si autem viribus polles, quin me verpum facis ? nam bene vasatus es.

LAM. Hæccine tu, mendice, in ducem exercitus dicis ?

DIC. Egone mendicus ?

LAM. Quis ergo es ?

DIC. Quisnam ? civis bonus, non ambitiosus ; verum, ex quo bellum durat, militans : tu vero, ex quo bellum durat, mercenarius dux es.

LAM. Suffragiis enim me creantur —

DIC. Cuculi tres scilicet. Hæc itaque ego aversatus, inducias pepigi, quod viderem canos quidem viros in acie ; juvenes autem, tui similes, fugitantes laborem, quosdam in Thracia, qui tres drachmas merebant, Tisamenos, Phænippos, et Hipparchidas nequissimos : alios apud Charetem : alios in Chaonia, Geretes, Theodoros, gloriososque Diomenses : alios in Camarina, in Gela, et in Catagela.

LAM. Nam suffragiis erant creati duces.

DIC. Quæ autem causa est, cur vos quidem mercedem accipiat undecunque, istorum autem nemo ? Quæso, Marilade, an tu, qui jam canus es, legationem unquam obiisti, nec ne ? renuit : et tamen iste modestus est et laboris amans. Quid vero Dracyllus, et Euphorides, aut Prinides ? novitne aliquis vestrum Ecbatana, aut Chaonas ? negant : sed novit ille de Cæsyræ prosapia et Lamachus, quibus nuper, propter stipem non collatam et æs alienum, amici omnes, ut solent qui vesperi aquam per fenestras effundunt qua pedes abluere, dicebant Abscede.

LAM. O plebis licentia ! hæcine ergo sunt toleranda ?

Δι. ἐγὼ γὰρ εἶμι πτωχός ;

Λα. ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ ;

Δι. ὅστις ; πολίτης χρηστός, οὐ σπουδαρχίδης, ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης· σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

Λα. ἐχειροτόνησαν γὰρ με---

Δι. κόκκυγές γε τρεῖς.

ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην, ὄρων πολιούς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι, νεανίας δ', οἷους σὺ, διαδηδρακότας, τοὺς μὲν ἐπὶ Θρακῆς μισθοφορῆντας τρεῖς δραχμὰς, Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιπαρχίδας· ἐτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χαοσί Γερητοδεοδώρους, Διομειαλαζόνας, τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, καὶν Γέλα, καὶν Καταγέλα. ἐχειροτονήθησαν γὰρ.

Λα. αἴτιον δὲ τί,

ὕμᾱς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπη, τῶνδ' ἰδὲ μηδέν' ; ἐτέον, ᾧ Μαριλάδῃ, ἤδη πεπερσέσθευκας σὺ πολὺς ἂν ἐν, ἢ οὐκ ; ἀνένευσε· καὶ τοι γ' ἔστι σῶφρων ἀργάτης· τί δαὶ Δράκυλλος, καὶ Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης ; οἷδέν τις ὑμῶν τὰ κβάταν', ἢ τοὺς Χαόνας ; οὐ φασίν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος, οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῶν ποτὲ, ὡσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἐσπέρας, ἅπαντες ΕΞΙΣΤΩ παρῆνον οἱ φίλοι.

Λα. ᾧ δημοκρατία, ταῦτα δὴτ' ἀνασχετά ;

- Δι. οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.
 Λα. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
 ἀεὶ πολεμήσω, μαὶ ταραξῶ πανταχῇ,
 καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.
 Δι. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
 ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
 πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μὴ.
 Χορός.

ὦ νῆρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείδει
 περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύλεις τοὺς ἀναπαίσεις ἐπίωμεν.

Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέξηκεν τρυλικοῖς ὁ διδάσκαλος τῆμῶν,
 οὐπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
 διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβέλοις,
 ὡς κωμῶδεῖ τὴν πόλιν τῆμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
 ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
 φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής,
 παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
 μὴδ' ἠδεσθαι θωπευομένους, μῆτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
 πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες,
 πρῶτον μὲν **ΙΟΣΤΕΦΑΝΟΥΣ** ἐκάλουν· καὶ πειδᾶν τοῦτό τις
 εἶπη,
 εὐθύς διὰ τοὺς **ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ** ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων
 ἐκάθησθε.

εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπέυσας, **ΛΙΠΑΡΑΣ** καλέσειεν **ΑΘΗ-
 ΝΑΣ**,

εὐρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς **ΛΙΠΑΡΑΣ**, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
 ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γενήσεται,
 καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατοῦνται.

DIC. Non sane, si Lamachus stipendia non mereat.

LAM. At ego adversum Peloponnesios omnes bellum semper geram, eosque quavis ratione lacessitos, navibus, terrestribusque copiis, commotos reddam, quantum potero.

DIC. Ego vero prædico Lacedæmoniis omnibus et Magaren-sibus et Bæotiis, ut emant vendantque in foro meo : sed Lama-cho non.

CHOR. Homo iste vincit argumentis, et populum inducit, ut mutata sententia probet inducias : sed accingamus nos ad anapæstos recitandos.

Ex quo poëta noster comicis animum adpulit choris, non-dum prodiit spectatoribus dicturus scitum lepidumque se esse. Quoniam autem falso insimulatur ab inimicis apud Athenienses præcipites consilii, quasi civitatem ludibrio sibi habeat, popu-lumque proscindat conviciis, opus est ut respondeat illis apud Athenienses mutare solitos consilia. Ergo autumat poëta mul-torum se vobis bonorum auctorem esse, cujus opera factum, ut non amplius tam facile patiamini vobis a peregrinis verba dari, nec adulatoribus delectemini, nec remisse rempublicam administretis. Antehac autem legati ab urbibus missi, si vellent vos circumvenire, primo *violis coronatos* vos appellabant : quod simulac dixerat quispiam, statim propter *coronas* in primoribus natibus sedebatis. Tum si quis vobis subpalpans diceret, *O nitida et pingues Athenæ*, is quam vellet rem conficiebat, ob pinguedinem, qua vos, tanquam apuas, perunxerat. Hæc quia fecit poëta, multorum bonorum causa vobis exstitit : tum etiam ostendit sociarum civitatum incolas, ut populari regan-tur imperio. Itaque jam ex urbibus tributum vobis adferentes venient, videre cupientes poëtam hunc præstantissimum, qui periculum non refugit quominus diceret Atheniensibus quæ justa sunt. Tam late autem ejus audaciæ fama pervagata est, ut et Magnus Rex, legatos explorans Lacedæmoniorum, sciscitatus

fuerit ex ipsis primum, utri classes praevalerent: deinde, utris poeta iste multa convicia dicat: hos enim homines inquiebat meliores futuros, et bello longe superaturos, qui ejus uterentur consiliis. Propterea Lacedaemonii vos ad pacem invitant, et Aeginam sibi reddi flagitant, non quod insulam illam tanti faciant, sed ut poetam hunc e praediis suis ejiciant. Sed vos neutquam timeatis, ne quando comaedias docens traducat, et in ludibrium vertat justa consilia: autumat vero se multa bona vos docturum, ut beati fiatis, non suppalpando, non mercedem ostentando fautoribus, non fraudibus aut versutiis fallendo, nec laudibus demulcendo; sed ea ipsa quae optima erunt docendo. Proinde Cleo machinetur, et quidlibet adversum me struat: nam a meis partibus honestum et justum stabit, nec unquam deprehendar erga rempublicam talis, qualis ille est, timidus et morbosissimus.

SEM. Huc ades, Musa, quae fragrantem ignis habes vim, acuta Acharnica, qualiter e prunis ilignis favilla subsilit, quando

τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἤξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πῶρρω κλέος ἦκει,
ὅτε καὶ Βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων.
ἠρώτησεν πρώτα μὲν αὐτὸς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατῶσιν
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἶποι κακὰ πολλὰ.
τέτους γὰρ ἔφη τὸς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γελενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιαν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς μὴ ποτε δείσηθ', ὡς κωμωδήσει τὰ δίκαια·
φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὡς εὐδαιμόνας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὐθ' ὑποτείνων μισθούς, οὐτ' ἐξαπατύλλων,
οὔτε πανερῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτερα διδάσκων.

πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ σαλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.

τὸ γὰρ εὔ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κοῦ μήποθ' ἀλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὦν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ λακαταπύγων.

Ημ.

Δεῦρο Μοῦσ' ἔλθῃ, φλεγυρὸν πυρὸς ἔ-
χουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.

οἶον ἐξ ἀνδράκων πρινίνων

φέψαλος ἀνήλατ', ἐρε-

θιζόμενος οὐρία ῥιπίδι,

ἦνικ' ἂν ἐπανθρακίδες ὥσι παρακείμεναι·

οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν· οὐ-
τω σοβαρὸν ἔλθῃ μέλος
εὐτονον, ἀγροικότερον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

Χο. Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροδοσκοούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἳ τινες γέροντας ἀνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς,
ὑπὸ νεανίσκων ἔατε καταγελαῖσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς, καὶ παρεξηγημένους,
οἷς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τοντοροῦζοντες δὲ γήρα τῷ λῖθῳ προσέσταμεν,
οὐχ ὄρῶντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἐαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι·
κατ' ἀνεγκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθ' ἰστάς ἐπιῶν,
ἀνδρα Τίθωνόν σπαράττων, καὶ ταραττων, καὶ κυκῶν.
ὁ δ' ὑπὸ γήραος μασταγύζει, κατ' ὄφλων ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·

Οὐ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τῆτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.
Ημ. Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέ-
σαι, πολὺν ἀνδρα, περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ
Δερμὸν ἀπομορξάμενον
ἀνδρικὸν ἰδρωτᾶ δὴ καὶ πολὺν,
ἀνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν·
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὄτ' ἦμεν· ἐδιόκομεν·

torrendi impositi sunt pisciculi, dum alii Thasiam miscent recentem muriam, alii pinsunt farinam ; sic veni rapidum carmen, intensum, agreste, tecum ferens, ad me popularem tuum.

CHOR. Nos senes vetusti civitatem incusamus : non enim pro dignitate rerum a nobis in præliis navalibus gestarum alimur in senectute ; sed acerba perpetimur a vobis : qui, quando nos senes litibus implicaveritis, ab oratoribus adolescentibus nos sinitis haberi ludibrio, quum nihil simus amplius, sed hebetes et detriti, quibus pro Neptuno Tutore est baculus. Stamus autem murmurantes ad lapideum tribunal, nihil videntes præter nebulam Justitiæ circumfusam. At juvenis, qui secum meditatus est causas orare, cito reum ferit rotundis, quæ copulat, verbis ; deinde protractum interrogat, tendiculas verborum statuens, Tithonum lacerans, turbans, vexans : at iste præ senectute labia contrahit ; deinde multam debens abit : postea singultit et lacrimat, amicisque dicit : *Quo mihi sandapila erat emunda, hoc multatus abeo.*

SEM. Hocce modo æquum est senem perdere, canum hominem, apud Clepsydram, qui multos labores cum sodalibus pertulit, et calidum abstersit virilem sudorem, eumque uberem, qui fortem se præstitit Marathone pro republica ? Itane vero, quum vigebamus, hostem Marathone persequendo premimus,

et nunc ab hominibus improbris premimur criminibus, et condemnatur demum? Quis Marpsias contra hæc aliquid dicet?

CHOR. Quomodo enim æquum est, hominem senio incurvum, qualis est Thucydides, perire, tanquam Scythicæ implicatum solitudini, negotium habentem cum hoc Cephisodemo, loquaci causidico? Quippe miseratus sum, et lacrimas mihi deteresi, quum vidia sagittario vexari senem virum, Thucydidem illum, qui, ita me Ceres amet, quum integer esset ævi, ne Cererem quidem ipsam facile passus fuisset sibi molestam esse: verum primum quidem luctando dejecisset Euathlos decem, clamando autem et vociferando superasset sagittariorum tria millia, tum sagittis confixisset sagittarii ipsius paternos cognatos. Sed quandoquidem nos senes somnum capere non sinitis, decreto publico sciscite causarum cognitiones seorsum fieri, ut adversum senem senex oret edentulusque causidicus, junioribus autem obponatur cinædus et loquax, et Clinixæ filius. Et iudicio quidem malos persequi oportet deinceps: at si quis agatur reus, multam irroget senex seni, juvenis autem juveni.

DICÆOPOLIS, MEGARENSIS, PUELLÆ,
SYCOPHANTA, CHORUS.

DIC. Isti sunt limites fori mei. Hic mercari Peloponnesiis licet et Megarensibus, et Bœotiis, ea lege ut mihi vendant, Lamacho autem non. Agoranomos autem, qui foro præsent, constituo tres sorte lectos, quibus lora sunt Lepreatica. Huc

νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονη-
ρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
κᾶτα προσαλισκόμεθα.

πρὸς τὰδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

Χο. Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφόν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
ἔξολέσθαι, ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλω ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπομορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρὸς τὴν ὑπ' ἀνδρῶν τοξότου κυκώμενον,
ὅς, μὰ τὴν Δήμητρός, ἐκείνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιῶν ῥαδίως ἠνέσχετο·
ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἔαδ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ἦ
τῷ γέροντι μὲν γέρον καὶ ναδὸς ὁ ξυνηγόρος·
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χεῖρ Κλεινίου.
κἀξελάνειν χρεὶ τολοιπόν· κῆν φύγη τις, ζημιούν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ,
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΡΟΙ μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἷδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι

τρεις τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἰμᾶντας ἐκ λεπεῶν.
 ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
 μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανὸς ἔστ' ἀνὴρ.
 ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπείσαμεν,
 μέτειμ', ἵνα στήσω φανεράν ἐν τῇ γορᾷ.

Με. ἀγορὰ ἔν' Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα
 ἐπόδουν τυ, ναὶ τὸν Φίλιον, ἅπερ ματέρα.
 ἀλλ', ὦ πύνηρα κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς,
 ἀμβάτε ποττὰν μάδδαν, αἴ χ' εὖροιτέ πα.
 ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὴν τὰν γαστέρα·
 πότερα πεπραῖσθαι χρῆδδεται, ἢ πεινῆν κακῶς.

Κο. πεπραῖσθαι, πεπραῖσθαι.

Με. ἐγὼνγα καὶ τὸς Φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
 ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανεράν ζαμίαν;
 ἀλλ' ἔστι γὰρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
 χοίρους γὰρ, ὑμὲ σκευάσας, φασὼ φέρεν.
 περὶδεσθε τὰσδε τὰς ὀπλάς τῶν χοιρίων.
 ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἤμεν ἐξ ἀγαθῆς ὕψ·
 ὡς, ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, εἴπερ ἴξετ' οἴκαδης,
 τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τὰς λιμοῦ κακῶς.
 ἀλλ' ἀμφίδεσθε καὶ ταδὶ τὰ βυγχία,
 κῆπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε.
 ὅπως δὲ γρουλλιξεῖτε, καὶ κοίξετε,
 χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
 ἐγὼν δὲ καρυξῶ γὰ Δικαιοπόλιν. ὅπα
 Δικαιοπόλις; ἢ λῆς πρίασθαι χοιρία;
 Δι. τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;

Με. ἀγοράσοντες ἤκομε ε.

neque sycophanta ingreditor, nec alius quicumque Phasianus est homo. Ego autem columnam inscriptam formula, juxta quam inducias pepigi, arcessam, ut eam collocem conspicuam in foro.

MEG. Salve forum Atticum, gratum Megarensibus! desiderabam te, ut matrem, ita me Jupiter amet præsens amicitiae. Sed ó ærumnosæ puellæ miseri patris, ascendite ad mazam, si modo eam alicubi inveniatis. Audite, quæso, et mihi advertite ventrem: utrumne vendi vultis, an esurire pessime?

PUEL. Vendi, vendi.

MEG. Ipse equidem optimum hoc censeo. Verum quis adeo ineptus sit, qui vos emat, damnus manifestarium? sed est mihi Megarica quædam fabrica. Porcellorum ad speciem vos adornabo, et porcellos me ferre dicam. Induite istas porcellorum ungulas, et date operam, ut videamini ex bona scrofa editæ. Nam, ita me Mercurius amet, si domum redieritis, extrema famis et pessima mala experiemini. Age induite et hæc rostra; deinde in saccum sic irrepite: videte autem, ut grunniatis, et coï dicatis, et mittatis vocem porcellorum mysticorum. Ego vero vocabo Dicæopolin. Ubi est Dicæopolis? Vin' porcellos emere?

DIC. Quid? homo Megaricus?

MEG. Ad mercatum venimus.

DIC. Quomodo vos habetis ?

MEG. Esurimus assidue sedentes ad ignem.

DIC. Atqui hercle suave est ad ignem sedere, si adsit tibi-
cen : verum quid aliud agitis nunc ?

MEG. Rogas ? sane quum inde ad mercaturam proficiscebar,
Provisores id dabant operam, ut quam citissime et pessime
periremus.

DIC. Mox ergo liberabimini a malis.

MEG. Quippini ?

DIC. Quid aliud vero Megaris agitur ? quanti venit frumen-
tum ?

MEG. Apud nos eodem honore et pretio est, quo Dii.

DIC. An ergo salem affers ?

MEG. Annon vos salinas tenetis ?

DIC. Ne quidem allia ?

MEG. Quæ, malum, allia, quorum vos semper, quum irrup-
tionem in agrum nostrum facitis, tanquam rustici mures, capita
paxillo effoditis ?

DIC. Quid ergo fers ?

MEG. Equidem porcos sacres.

DIC. Pulchre dicis. Ostende.

MEG. Utique pulchri sunt. Sustolle, si lubet : hem, quam
pinguis iste et pulcher !

DIC. Quid hoc rei erat ?

MEG. Porcus mehercle.

DIC. Quid ais tu ? cujas est hic porcus ?

MEG. Megaricus. Annon porcus est ?

ΔΙ. πῶς ἔχετε ;

ΜΕ. διαπεινᾶμεν αἰέσ ποττὸ πῦρ.

ΔΙ. ἀλλ' ἡδύ τοι, νῆ τὸν Δί', ἣν αὐλὸς παρῆ.
τί δ' ἄλλο πρᾶττεθ' οἱ Μεγαρήϊς νῦν ;

ΜΕ. οἶα δῆ ;

ὄκα μὲν ἐγώνγα τηρόθεν ἐπορευόμεν,
ἄνδρες Πρῶβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῆ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

ΔΙ. αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πωραγμάτων.

ΜΕ. σὰ μάν ;

ΔΙ. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ ; πῶς ὁ σίτος ἄνιος ;

ΜΕ. παρ' ἀμὲ πολυτίματος ἄπερ τοὶ θεοί.

ΔΙ. ἄλας οὖν φέρεϊς ;

ΜΕ. οὐχ ὑμῆς αὐτῶν ἄρχετε ;

ΔΙ. οὐδὲ σκόροδα ;

ΜΕ. ποῖα σκόροδ' ; ὑμῆς ὦν αἰί,

ὄκκ' ἐσβάλητε, τῶς ἀρωρ αἰοὶ μύες,
πάσσακι τὰς ἀγλίδας ἐξορύσσετε.

ΔΙ. τί δαὶ φέρεϊς ;

ΜΕ. χοίρους ἐγώνγα μυστικᾶς.

ΔΙ. καλῶς λέγεις· ἐπίθειξον.

ΜΕ. ἄλλα μὲν καλαί.

ἄντεινον, αἰ λῆς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.

ΔΙ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα ;

ΜΕ. χοῖρος, καὶ Δία.

ΔΙ. τί λέγεις σύ ; ποδαπή δ' ἐστὶ χοῖρος ;

ΜΕ. Μεγαρικᾶ.

ἢ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἄδ' ;

- Δι. οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.
 Με. οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας·
 οὐ φατὶ τόνδε χοῖρον ἤμεν. ἀλλὰ μὰν,
 αἰ λῆς, περὶδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἀλῶν,
 αἰ μὴ ᾽στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.
 Δι. ἀλλ' ἔστιν ἀνδρώπου γε.
 Με. ναὶ τὸν Διοκλέα,
 ἐμά γα. τὸ δὲ νιν ἤμεναι τίνος δοκεῖς;
 ἦ λῆς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;
 Δι. νῆ τοὺς θεοὺς,
 ἔγωγε.
 Με. φώνει δὴ τὸ ταχέως, χοιρίον.
 οὐ χρῆσθα σιγῆν, ᾧ κάκιστ' ἀπολουμένα·
 πάλιν τὴ γ' ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἴκαδ' ἰς.
 Κο. κοῖ, κοῖ.
 Με. αὐτὰ ᾽στὶ χοῖρος;
 Δι. νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
 ἀτὰρ ἐκτραφεῖς γε, κύσθος ἔσται, πέντ' ἐτῶν.
 Με. σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
 Δι. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὐτηγί.
 Με. σά μάν;
 πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;
 Δι. κέρκον οὐκ ἔχει.
 Με. νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα
 ἐξεῖ μεγάλαν τε, καὶ παχεῖαν, κήρυθραν.
 ἀλλ' αἰ τράφεν λῆς, ἄδε τοι χοῖρος καλά.
 Δι. ὡς ξυγγενῆς ὁ κύσθος αὐτῆς πατέρα.
 Με. ὁμοματρία γάρ ἐστι, κῆκ ταυτῶ πατρός.

- DIC. Mihi quidem non videtur.
 MEG. Nonne hoc absurdum est? spectate hominis incredulitatem! negat hunc esse porcum. Atqui, si placet, mecum da pignus in salem cum thymo tritum, nisi sit iste porcus Græcorum more.
 DIC. Porcus est quidem, sed hominis.
 MEG. Ita, per Dioclem juro, et quidem mei. Tu vero illos cujus esse putas? vin' grunnientes audire?
 DIC. Equidem, ita me dii ament.
 MEG. Mitte ocius vocem, porcelle. Non usus est tibi silentio, perditissime: Mercurium adjuro, domum reportaberis denuo.
 PUEL. Coï, coï.
 MEG. Estne hic porcus?
 DIC. Nunc quidem porcus videtur; sed si probe nutriatur quinque annos, cunnus fiet.
 MEG. Certo scias, matri exæquabitur.
 DIC. Sed ne quidem sacrificari hic potest.
 MEG. Quidum? Qua de causa sacrificari non potest?
 DIC. Caudam non habet.
 MEG. Juvenculus enim est: sed adultus habebit magnam et crassam et rubram. Sed si alere vis, hic tibi porcus bonus est.
 DIC. Quam germanus est hujus cunnus alteri!
 MEG. Est enim ex eadem matre et ex eodem patre. Si vero

crassior factus fuerit, et pullulantibus obsitus pilis, aptissimus erit porcus, qui Veneri sacrificetur.

DIC. Sed Veneri porcus sacrificari non solet.

MEG. Non porcus Veneri? immo solæ deorum omnium: et fit porcorum istorum caro suavissima, cum figitur veru.

DIC. Jamne vero sine matre comederent?

MEG. Ita sane, per Neptunum juro; quin etiam sine patre.

DIC. Quid autem potissimum comedunt?

MEG. Quidquid dederis. Ipsus ab illis quære.

DIC. Porce, porce.

PUEL. I. Coï, coï.

DIC. Comederesne cicer?

PUEL. I. Coï, coï, coï.

DIC. Quid vero? caricasne?

PUEL. I. Coï, coï.

DIC. Tu vero quid? comederesne eas etiam?

PUEL. II. Coï, coï.

DIC. Quam acute ad caricæ clamant! Efferat aliquis huc intus caricæ porcellis. Anne etiam comedent? Papæ! quanto vorant cum strepitu, ô venerande Hercules! Cujates sunt isti porcelli? nempe ex *Voracia* videntur esse. Sed fieri non potest, ut omnes caricæ comederint.

MEG. Nisi quia unam earum sustuli hancece.

DIC. Edepol lepidæ sunt istæ pecudēs. Quanti emerim a te hos porcellos? age.

αἱ δ' ἂν παχυνθῆ καὶναχνοανθῆ τᾶ τριχί,
κάλλιστός ἐστὶ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.

ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῆ Ἐφροδίτῃ θύεται.

ΜΕ. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γὰ δαιμόνων.
καὶ γίγνεται γὰ τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἄδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.

ΔΙ. ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἂν;

ΜΕ. ναὶ τὸν Ποτείδαν, καὶ ἄνευ γὰ τῷ πατρὸς.

ΔΙ. τί δ' ἐσθίει μάλιστα;

ΜΕ. πάνθ' ἃ καὶν διδῶς.

αὐτὸς δ' ἐρώτη.

ΔΙ. χοῖρε, χοῖρε.

ΚΟ. Α'. κοῖ, κοῖ.

ΔΙ. τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;

ΚΟ. Α'. κοῖ, κοῖ, κοῖ.

ΔΙ. τί δαί; Φιβάλειος ἰσχάδας;

ΚΟ. Α'. κοῖ, κοῖ.

ΔΙ. τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;

ΚΟ. Β'. κοῖ, κοῖ.

ΔΙ. ὡς ὄξυ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.
ἐνεγκάτω τις ἐνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἄρα τρώξονται; βαβαί,
οἶον ῥοθιάζουσ', ὡ πολυτίμηθ' Ἡράκλειος;
ποδαπὰ τὰ χοίρι'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.

ΜΕ. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.

ΔΙ. νῆ τὸν Δί', ἀστεῖω γε τῷ βοσκήματε.

πόσου πρῶμαι σοὶ τὰ χοιρίδια; λέγε.

- Με. τὸ μὲν ἄτερον τούτων, σκοροῶδων τροπαλιίδος·
τὸ δ' ἄτερον, αἱ λς, χοϊνικός μόνος ἄλων.
- Δι. ἀνήσομαί σοι· περιμέν' αὐτοῦ.
- Νε. ταῦτα δὴ.
'Ερμᾶ ἔμπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὴν
οὔτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῶ ματέρα.
- Συ. ἄνδρῳπε, ποδαπός;
- Με. χοιροπάλας Μεγαρικός.
- Συ. τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδί
πολέμια, καὶ σ'.
- Με. τοῦτ' ἐκεῖν' ἵκει πάλιν,
ὄθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἀμὴν ἔφυ.
- Συ. κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;
- Με. Δικαιοῖπολι, Δικαιοῖπολι, φαντάζομαι
ὑπό του.
- Δι. τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; ᾧ ἄγορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείριξετε;
τί δὴ παθῶν φαίνεις ἄνευ θρυαλιίδος;
- Συ. οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;
- Δι. κλάων γε σὺ,
εἰ μὴ ἔρωσε συκοφαντήσεις ἰών.
- Με. οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἐνι.
- Δι. θάρρει, Μεγαρίκ'. ἀλλ' ἦς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἄλας,
καὶ χαίρει πολλά γ'.
- Με. ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.
- Δι. πολυπραγμοσύνης νυν· ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
- Με. ᾧ χοιρίδια, περιῆσθε, κἄνις τῶ πατρὸς,

- MEG. Alterum quidem alliorum manipulo: alterum vero, si
tibi collabuerit, unico salis chœnice.
- DIC. Emam abs te. Opperire hic.
- MEG. Hæc quidem prospere cesserunt. Mercuri, lucri dator,
adhuc, ut uxorem meam sic vendam, meamque ipsius matrem.
- SYC. Heus tu, cujas es?
- MEG. Porculator Megaricus.
- SYC. Proinde porcellos istos, teque ipsum deferam, tanquam
hostiles.
- MEG. Ecce iterum hoc ipsum redit, unde nobis exortum
est principium malorum.
- SYC. Cum magno tuo malo megaricissabis: nonne dimittes
saccum?
- MEG. Dicæopoli, Dicæopoli, deferor a nescio quo.
- DIC. Quis est, qui te defert? vos vero, Agoranomi, nonne
excludetis quadruplatores foras? Quid, malum, ὁ stolide, quad-
ruplare sine funali?
- SYC. Annon deferam hostes?
- DIC. Cum magno tuo malo, nisi aliorum abeas, ubi calum-
niam exerceas.
- MEG. Quale hoc Athenis inest malum!
- DIC. Bono animo es, Megarice. Age, quo porcellos vendi-
disti pretio, accipe allia ista et salem; multumque vale.
- MEG. Sed valere apud nos moris non est.
- DIC. In meum ergo caput vertat, quia minus opportune dixi.
- MEG. O porcelli, facite nunc periculum, an sine patre possi-
tis edere mazam cum sale, si modo quis dederit.

ΧΟΡ. Sane iste homo beatus est : nonne audivisti, quo evadat consilium illud? lucrum faciet ille in foro desidens; et si quis ingressus fuerit Ctesias, aut delator alius, ejulans sedebit: nec alius quisquam clam obsonans tibi damnum dabit, nec affricabit Prepis impudicitiam suam tibi, nec in turba truderis a Cleonymo; verum lænam habens nitidam transibis: nec obviam tibi factus Hyperbolus litibus te implebit: nec in foro ambulans congregietur te Cratinus, semper forficibus cinædice tonsus: nec improbissimus ille Artemo, nimis expeditus arte musica, cui graveolens hircus in alis cubat: neque etiam te ludibrio habebit in foro Pauson ille pessimus, nec Lysistratus, Cholargensium opprobrium, sceleribus, quasi purpura, tinctus, algens et esuriens assidue plus triginta diebus quot mensibus.

παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῶ.
 Χο. εὐδαιμονεῖ γ' ἄνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἱ προβαίνει
 τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλευµατος; καρπώσεται γὰρ ὠνήης
 ἐν τῇ ἴορᾷ καθήµενος·
 καὶν εἰσίῃ τις Κτησίας,
 ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
 μώζων καθεδεῖται·
 οὐδ' ἄλλος ἀνδρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται·
 οὐδ' ἐξοµόρξεται Πρέπης τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
 οὐδ' ὥστιεῖ Κλεωνόµω·
 χλαῖναν δ' ἔχων φανήν, δῖει·
 κοῦ ξυντυχῶν Ἵπέρβολος
 δικῶν ἀναπλήσει·
 οὐδ' ἐντυχῶν ἐν τῇ ἴορᾷ πρόσσεισί σοι βαδίζων
 Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρµένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
 οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέµων,
 ὁ ταχύς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
 ὄζων κακὸν τῶν µασχαλῶν
 πατὴρ Τραγασαίου·
 οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
 Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ ἴορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
 ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
 ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
 πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
 τοῦ μηνὸς ἐκάστου.

ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ,
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

- Βο. *Ἰττω Ἡρακλῆς, ἕκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς
κατάθου τὴν γλάχων' ἀτρέμας, Ἴσμηνία'
ὕμεις δ', ὅσοι Θεΐβαθεν αὐληταὶ πάρα,
τοῖς ὀστίνοις φυσηῖτε τὸν πρωκτὸν κυνός.*
- Δι. *παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν ;
πῶθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι ;*
- Βο. *νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἂν, ὦ ξένε·
Θεΐβαδι γὰρ φυσαῖντες ἐξόπισθ' ἐμοῦ,
τὰνθ' εἰα τὰς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.*
- Δι. *ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις ;*
- Βο. *ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἀπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχῶ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοῖως, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.*
- Δι. *ὡσπερὶ χειμῶν ἄρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.*
- Βο. *καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγῶς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρας, πυκτίδας,
ἰκτίδας ἐνύδρας, ἐγγέλεις Καπαιίδας.*

BÆOTUS, DICÆOPOLIS, NICARCHUS, CHORUS,
FAMULUS Lamachi, PRÆCO, AGRICOLA, PARA-
NYMPHUS, NUNTII, LAMACHUS.

BÆOT. Testis sit Hercules, ut mihi pessime dolet callus hu-
meri. Depone placide pulegium, Ismenia: vos vero, quot-
quot adestis Thebani tibicines, osseis tibiis inflate canis cu-
lum.

DIC. Desine; in malam rem. Non facessent a foribus cra-
brones? unde advolarunt perditissimi ad januam mihi raucisoni
tibicines, pulli Chæridis?

BÆOT. Me volente sane, hospes, abierint in malam rem, ita
mihi faveat Iolaus: nam inde a Thebis pone me flantes, etiam
flores pulegii depulerunt humi. Sed, si lubet, eme quidpiam
istorum, quæ fero, gallos gallinaceos, aut cicadas.

DIC. O salve Bæotule, collicum helluo, quid fers?

BÆOT. Quidquid omnino boni est apud Bæotos, origanum,
pulegium, storeas, ellychnia, anates, graculos, attagenas, pha-
laridas, regulos, mergos—

DIC. Ergo quasi tempestas, quæ aves sternit humi, venisti
ad forum.

BÆOT. Quin etiam fero anseres, lepores, vulpes, talpas, eri-
naceos, feles, pyctidas, lutas, anguillas Copaicæas.

DIc. O qui suavissimum piscem fers hominibus, da mihi copiam illas salutandi, si fers anguillas.

BÆOT. Maxima virginum quinquaginta Copaidum, exi, et huic hospiti gratificare.

DIc. O dilectissima et dudum expetita, venisti desiderabilis comicis choris, grata etiam Morycho. Vos famuli efferte foculum mihi huc et flabellum. Spectate, pueri, pulcherrimam anguillam, quæ desiderata, vix demum sexto venit anno: salute ipsam, ô filii: prunas autem vobis præbebo, hujus hospitæ gratia. Sed intro aufer ipsam; nunquam enim ego, ne mortuus quidem, sine te velim esse, si cum betis cocta sis.

BÆOT. Hujus autem pretium quo pacto mihi solvetur?

DIc. Hanc dabis mihi tanquam vectigal fori. Sed siquid vendis ex ceteris istis, dic.

BÆOT. Equidem omnia.

DIc. Cedo, quanti ea æstimas? aut alias hinc merces vis reportare domum.

BÆOT. Quidquid Athenis est, quod non sit apud Bæotos.

DIc. Apuas itaque emes et asportabis, aut fictilia.

BÆOT. Apuas, inquis, aut fictilia? atqui hæc sunt illic; sed quod apud nos non est, hic autem affatim.

DIc. Equidem scio: asporta igitur quadruplatorem, sicut vas fictile ligatum.

BÆOT. Ita me Dioscuri ament, scilicet multum lucrifererem, si abducerem, tanquam simium flagitiis multis plenum.

Δι. ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνδρώποισ φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγγέλεις.

Βο. πρόσθεϊρα πενήκοντα ἑσπαῖδων κορᾶν,
ἑκβαδι, τῶδε κήπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

Δι. ὦ φιλότατη σὺ, καὶ πάλαι ποδομένη,
ἤλθες ποδεινὴ μὲν τρυγωδικοῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ριπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἐγγέλυ,
ἤκουσαν ἔκτω μάλιστα ἔτει ποδομένην·
προσείπατ' αὐτήν, ὦ τέκν'. ἀνδρακάς δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω, τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανάων ποτε
σοῦ χωρὶς εἶην ἐντετευτλανωμένης.

Βο. ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πεῖ γενήσεται;

Δι. ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί.
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.

Βο. ἰώνγα ταῦτα πάντα.

Δι. φέρε, πόσου λέγεις;

ἢ φορτί' ἔτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις ἰών;

Βο. ὅ τι γ' ἔστ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.

Δι. ἀφύας ἄρ' ἄξεις περιάμενος Φαληρικᾶς,
ἢ κέραμον.

Βο. ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἐντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἀμῖν μή 'στι, τᾶδε δ' αὖ πολὺ.

Δι. ἐγῶδα· τοῖνον συκοφάντην ἔξαγε,
ὡσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.

Βο. νεὶ τῷ σιῶ,

λάβοιμι μὲντ' ἂν κέρδος, ἀγαγών, καὶ πολὺ,
ἄπερ πίδακον ἀλιτρείας πολλᾶς πλέον.

- Δι. καὶ μὴν ὀδὶ Νικάρχος ἔρχεται φανῶν.
Βο. μικκός γα μᾶκος οὗτος.
Δι. ἄλλ' ἅπαν κακόν.
Νι. ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστὶ ;
Βο. τῶδ' ἔμοῦς
Θεῖβαθεν, ἴττω Ζεὺς.
Νι. ἐγὼ τοίνυν ὀδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.
Βο. τί καὶ κακὸν παθῶν
ὄργανετοῖσι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν ;
Νι. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.
Βο. τί ἀδικειμένος ;
Νι. ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστῶτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις Θρυαλλίδας.
Δι. ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ Θρυαλλίδας ;
Νι. αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.
Δι. νεώριον Θρυαλλίς ;
Νι. οἴμαι.
Δι. τίνοι τρόπων ;
Νι. ἔνθεις ἂν εἰς τίφην ἀνὴρ Βοιωτίας,
ἄψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὕδροόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεῖπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἄπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.
Δι. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ Θρυαλλίδος ;

DIC. Sed eccum commode huc venit Nicarchus iste quem-
piam delaturus.

BÆOT. Parvæ utique staturæ hic est.

DIC. Sed nihil nisi nequitia.

NIC. Cujusnam sunt istæ merces ?

BÆOT. Hujus hominis, mei, inquam, ex Thebis : testis sit
Jupiter.

NIC. Itaque hicce ego ista defero, utpote hostilia.

BÆOT. Quid, malum, eo te impellit, ut cum avibus bellum
pugnamque in eas ?

NIC. Immo te quoque deferam insuper.

BÆOT. Quanam in re læsus ?

NIC. Dicam equidem tibi, istorum gratia qui hic adstant :
ab hostibus importas ellychnia.

DIC. Itane, quæso, propter ellychnia hominem defers ?

NIC. Quippe unum eorum facile incenderet navale.

DIC. Ellychnium incenderet navale ?

NIC. Arbitror.

DIC. Quo pacto ?

NIC. Bœotius aliquis id infixum blattæ et incensum immit-
teret in navale per canalem, observato Boreæ flatu vehemen-
tiore, et si corripere naves ignis semel, extemplo flammis col-
lucerent cunctæ.

DIC. O perditissime ! itane vero collucerent flammis ob
blattam et ellychnium ?

Nic. Antestor.

Dic. Comprime ei os: da mihi sarmenta, ut eum illigem, feratque Bœotus, tanquam vas fictile, ne frangatur inter ferendum.

CHOR. Illiga bene, vir optime, hospiti mercem hanc, ut ne eam inter portandum frangat.

Dic. Id mihi curæ erit, quandoquidem tinnitus ejus arguit garrulum quiddam, et igni ruptum, et diis invisum.

CHOR. Quidnam vero faciet illo?

Dic. Vas erit ad omnia utile: crater malorum, trapetum litium, candelabrum ad reddendæ rationi obnoxios patefaciendos, et calix, in quo negotia mista turbentur.

CHOR. Sed quomodo quis secure utatur ejusmodi vase, cuius continuo strepitu tantopere personat domus?

Dic. Firmum est, ô bone, ut non facile frangatur unquam, si pedibus suspendatur demisso capite.

CHOR. Jam bene satis colligatus est.

BœOT. Equidem constitui manipulos meos colligere.

CHOR. Itaque, hospes optime, una sustolle hunc etiam prehensum, et ablatum jacito quocunque lubet, aptum ad omnia sycophantam.

Dic. Vix colligavi tandem hominem male perditum. Accipe et sustolle hoc fictile vas, ô Bœotie.

Ni. μαρτύρομαι.

Δι. ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρῃ,
ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῆ φερόμενος.

Χο. ἐνδήσον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.

Δι. ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεὶ τοι καὶ ψοφεῖ
λαλόν τι καὶ πυρορῥαγές,
καῖλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

Χο. τί χρήσεται ποτ' αὐτῷ;

Δι. πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατῆρ κακῶν, τριπτῆρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνούχους, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.

Χο. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' αἰεὶ ψοφοῦντι;

Δι. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ γὰρ, ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν κατακάρα κρέμαίτό γε.

Χο. ἤδη καλῶς ἔχει σοι.

Βο. μέλλω γέ τοι θερίδδεν.

Χο. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συν-
θερίζε, καὶ τοῦτον λαβὼν,
πρόβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.

Δι. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.

- αἴρου λαβῶν τὸν κέραμον, ᾧ Βοιώτιε.
 Βο. Ἴθι δῆθ', ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἴσμηγιχε,
 χῶπῳς κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
 Δι. πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγίης· ἀλλ' ὄμως
 κἄν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον·
 εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὐνεκα.
 Θε. Λα. Δικαιοπόλι.
 Δι. τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;
 Θε. ὅτι
 ἐκέλευσε Λάμαχος σε ταύτης τῆς δραχμῆς
 εἰς τοὺς Χοᾶς αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν·
 τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπαῖδ' ἐγχέλυν.
 Δι. ὑποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;
 Θε. ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
 πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.
 Δι. οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·
 ἀλλ' ἐπὶ ταρίχη τοὺς λόφους κραδαινέτω·
 ἦν δ' ἀπολιγαίνη, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
 ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τῶδε λαβῶν τὸ φορτίον,
 εἴσειμι ὙΠΑΪ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΚΙΧΛΑΝ ΚΑΙΚΟ-
 ΨΙΧΩΝ.
 Χο. εἶδες ᾧ, εἶδες, ᾧ
 πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέροσφον,
 οἷ ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χεῖματα διεμπολᾶν,
 ᾧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
 χεῖσιμα· τὰ δ' αὖ πρόπει χλιαρὰ κατεσθίειν
 τῶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ·
 τοῦ βίβει δ' ἐξέβαλε δειῖμα, τὰδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

ΒΕΟΤ. Agedum submitte callosum humerum, Ismeniche, et operam da, ut feras istum caute.

ΔΙC. Nihil utique boni feres, sed tamen id saltem lucri fereris, hoc ferens onus: beatus eris quadruplatorum gratia.

FAM. LAM. Dicæopolî.

ΔΙC. Quis est? quid me vocas?

FAM. Quia postulat a te Lamachus, ut sibi pro ista drachina turdos impertias aliquot ad Choas: postulat etiam ut sibi tribus drachmis vendas anguillam Copaicam.

ΔΙC. Qualis est ille Lamachus, qui anguillam petit?

FAM. Ille terribilis, ille laborum patiens, qui clypeum Gorgone insignitum concutit, motans tres umbrosas cristas.

ΔΙC. Non ei meherecle venderem, etiamsi mihi daret illum suum clypeum: sed ad salsamenta cristas suas motans se conferat: si autem tumultuabitur, Agoranomos advocabo. Ego autem adsumtis his, quæ emi, intrabo *sublatus alis turdorum et merularum*.

CHOR. Vidistis, vidistis, ô cives omnes, virum prudentem et sapientissimum, ut ei nunc, postquam inducias pepigit, omnia coëmere liceat, quæ solent a mercatoribus advehi, quorum alia domi sunt utilia, alia comedentem juvant, tepida cœnæ adposita. Simul etiam magnos spiritus sumit, hasque plumas ante

ostium projicit, documento futuras opipari victus: bona huic sponte suggeruntur omnia. Martem ego nunquam excipiam domo, neque apud me unquam Harmodium cantabit mecum accumbens, quia vinolentus et contumeliosus homo est, qui ad nos omnibus abundantes bonis commissabundus irruens, omnia nobis intulit mala, evertens, effundens, et cædens etiam, tametsi eum sæpe invitabamus comiter his verbis: *Bibe, accumbe, cape hoc amicitiae poculum.* At ille multo magis flammam admovebat ridicis, effundebatque nostrum vinum violenter e vitibus.

DIC. O Veneris venustæ, et amicarum Gratiarum socia Pax, mene ignorasse, quam pulchra esses facie? Utinam me et te copulet Amor aliquis, coronatus rosis, ut iste pictus! aut forte putas me nimis esse senem? sed si teprehendam, videor mihi adhuc tria tibi applicaturus commoda: primo quidem ducam viticulæ longum sulcum; deinde juxta hunc tenera germina ficuum, et tertio loco vitis palmitem plantabo ille ego senex, et circa prædium omne seram oleas, ut ambo ungamur oleo festis noviluniis.

ΡΗΕC. Audite populi. More patrio congiis potate ad tubæ clangorem: qui autem exhausserit primus, utrem Ctesiphontis accipiet.

DIC. O pueri, ὁ mulieres, nonne audivistis? quid agitis? non auscultatis præconi? Elixas facite, torrete, versate in igne,

αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδ' ἔγε πορίζεται.
οὐδέ ποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι·
οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται
ξυγκακακλινεῖς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτραπε, κἀξέχει,
κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένους·

Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν.---
τὰς χάρακας ἦπτε πολὺ μάλλον ἐν τῷ πυρὶ,
ἐξέχει δ' ἡμῶν βία τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
Δι. ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγῇ,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρῶσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἐβρος ξυναγάγοι λαβῶν,
ὡσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνδρέμων;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενομικὰς με σύ;
ἀλλὰ σε λαβῶν, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὀδὶ,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ,
ὡστ' ἀλείφουσθαι σ' ἀπ' αὐτῶν, κἀμὲ, ταῖς νομηναῖαις.

Κη. ἀκούετε λεῶ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χοῶς
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὅς δ' ἂν ἐκπίη
πρῶτιστος, ἄσκον Κτησιφῶντος λήψεται.
Δι. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε

- τὰ λαγῶα, ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
 Φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπέρω τὰς κίχλας.
- Χο. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
 μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
 ἄνδρῶπε, τῆς παρούσης.
- Δι. τι δῆτ', ἐπειδὴν τὰς κίχλας
 ὀπτωμένας ἴδητε;
- Χο. οἴμαι σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.
- Δι. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.
- Χο. ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
 κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
 αὐτῷ διακουεῖται;
- Γε. οἴμοι τάλας.
- Δι. ὦ Ἡράκλεις, τίς οὐτοσί;
- Γε. ἀνὴρ κακοδαίμων.
- Δι. κατὰ σεαυτὸν νυν τρέπου.
- Γε. ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γὰρ εἰσί σοι μόνω,
 μέτρησον εἰρήνης τι μοι, κἄν πέντ' ἔτη.
- Δι. τί δ' ἔπαθες;
- Γε. ἐπετρέβην ἀπολέσας τὰ βόε.
- Δι. πῶθεν;
- Γε. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιωτίοι.
- Δι. ὦ τρισκακοδαίμων, εἴτα λευκὸν ἀμπέχει;
- Γε. καὶ ταῦτα μέντοι, νῆ Δί', ὡπερ μ' ἐτρεφέτην
 ἐν πᾶσι βολίτοις.
- Δι. εἴτα νυνὶ τοῦ δέει;
- Γε. ἀπόλωλα τῷ Φθαλμῷ, δακρύων τὰ βόε.
 ἄλλ', εἴ τι κῆδει Δερκέτου Φυλασίου,

detrahite a veribus carnes leporinas : ocius corollas nectite :
 cedo vericula, ut figam turdos.

CHOR. Laudo fortunās tuas, ob eam, qua polles, prudentiam,
 multoque magis, mi homo, ob præsentes epulas.

DIC. Quid ergo dicetis, quando videbitis turdos, ut assabun-
 tur ?

CHOR. Arbitror et hoc te recte dicere.

DIC. Sarculo suscita ignem.

CHOR. Audistine, ut more coquino, sciteque et cœnatorie
 sibi omnia administrari jubeat ?

AG. Hei mihi misero !

DIC. Pro Hercules ! quis iste ?

AG. Homo infortunatus.

DIC. Ergo quo ocepisti, perge tua via.

AG. O carissime, quandoquidem induciæ tibi soli pactæ
 sunt, admetire mihi aliquid pacis, saltem in quinquennium.

DIC. Quid mali tibi accidit ?

AG. Interii amisso boum pari.

DIC. Unde ?

AG. E Phyla ceperunt Bœotii.

DIC. O termiserum ! nihilominus tamen læna amiciris can-
 dida ?

AG. Qui quidem, ita me Jupiter amet, alebant me fimo bo-
 vino, quasi omni genere deliciarum.

DIC. Quid igitur opus est tibi ?

AG. Oculos meos corrupti, boves illos deflendo. Sed, si tibi
 curæ est Dercetes Phylasius, Pace unge mihi oculos ocius.

- DIC. At, ó miser, medicinam publice non facio.
 AG. Age vero obsecro, unge, si forte boves meos recuperare possim.
 DIC. Haud potis est : sed abi ploratum ad Pittali discipulos.
 AG. Saltem unam guttam Pacis in istum calamum instilla.
 DIC. Ne tantillum quidem : sed quo vis abi et ejula.
 AG. Heu me infelicem amissorum boum !
 CHOR. Homo iste per suas inducias aliquid nactus est dulcedinis : nec videtur quemquam participem facturum.
 DIC. Perfunde has lactes melle : assa sepias.
 CHOR. Audin' altam ejus vocem ?
 DIC. Torrete anguillas.
 CHOR. Enecabis me vicinosque fame et nidore et clamore, talia vociferans.
 DIC. Torrete ista, et facitote ut pulchre flavescant.
 PAR. Dicæopolis.
 DIC. Quis iste ? quis iste ?
 PAR. Misit tibi carnes has sponsus quis e nuptialibus epulis.
 DIC. Benigne fecit, quisquis est.
 PAR. Orat autem, ut, carnum istarum gratia, infundas in hunc alabastrum cyathum Pacis unicum, ne militatum abire cogatur, sed domi manens usque futuat assiduo.
 DIC. Aufer, aufer istas carnes, et ne mihi dederis ; nam non

- υπάλειψον εἰρήνη με τῷ φθαλμῷ ταχύ.
 Δι. ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.
 Γε. Ἰδ' ἀντιβολῶ σ', ἣν πως κομίσωμαι τῷ βόε.
 Δι. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου.
 Γε. σὺ δ' ἀλλὰ μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.
 Δι. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιῶν οἴμωζέ ποι.
 Γε. οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργῶν βοῖδίοι.
 Χο. ἀνήρ' ἀνεύρηκέν τι ταῖς σπονδαῖσιν ἡδύ· κοῦκ ἔοικεν οὐδενὶ μεταδώσειν.
 Δι. κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι.
 τὰς σηπίας στάθρευε.
 Χο. ἤκουσας ὀρθιασμάτων ;
 Δι. ὀπτᾶτε τὰ γχέλεια.
 Χο. ἀποκτενεῖς λιμῶ με καὶ τοὺς γείτονας, κνίσση τε καὶ φωνῆ, τοιαῦτα λάσκων.
 Δι. ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανδίσετε.
 Πα. Δικαιοῖπολι.
 Δι. τίς οὔτοσι, τίς οὔτοσι ;
 Πα. ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος ἐκ τῶν γάμων ;
 Δι. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.
 Πα. ἐκέλευε δ' ἐγχείαι σε, τῶν κρεῶν χάριν, ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων, ἐς τόνδ' ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
 Δι. ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μὴ μοι δίδου,

ὡς οὐκ ἂν ἐγγείαμι χιλίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὐτῆ, τίς ἐστίν;

Πα.

ἡ νυμφεύτρια·

δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνω.

Δι.

φέρε δὴ, τί σὺ λέγεις;—ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῆ τὸ πῆος τοῦ νυμφίου.

φέρε δεῦρο τὰς σπονδὰς, ἵν' αὐτῆ δῶ μόνῃ,
ὅτι γυνὴ ἴστι, τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία.
ὑπεχ' ὅδε δεῦρο τοῦξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἷσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῆ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτωῖ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πῆος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδὰς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγγέω λαβῶν ἐς τοὺς χοῶς.

Χο.

καὶ μὴν ὀδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακῶς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπίγεται.

Αγ. α'. ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.

Λα. τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δάματα κτυπεῖ;

Αγ. α'. ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
καῖπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολὰς.
ὑπὸ τοὺς Χοῶς γὰρ καὶ Χύτρον αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε ληστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.

Λα. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.

Δι. οὐ δεινὰ μὴ ἔξῆναι με μὴδ' ἐορτάσαι;

ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.

Λα. οἴμοι κακδαίμων· καταγελαῖς ἤδη σύ μου;

infunderem, etsi mille drachmas dares. Sed mulier ista quænam est?

PAR. Pronuba est, vult sponsæ nomine aliquid tibi dicere soli.

DIC. Agedum tu, quid dicis?—Quam ridicula, pro dii immortales, est petitio sponsæ, enixe flagitantis a me, ut sponsi penis domi manere queat. Fer huc mihi inducias ut dem ei soli, quoniam femina est, et indigna, quæ belli adficiatur incommodis. Huc age mulier, ampullam porrige.—Scisne quomodo utendum sit isto? Dic sponsæ, quando militum fiet delectus, noctu hoc inungat sponsi mentulam.—Aufer inducias: cedo trullam, ut vinum infundam in congios.

CHOR. Sed eccum huc festinat aliquis contracto supercilio, quasi horrendum quiddam nuntiaturus.

NUNT. I. O labores, et prælia, et Lamachi!

LAM. Quis circum ædes æreis phaleris insignes strepit?

NUNT. I. Proficisci te jubent Prætores hodie sumtis celeriter cohortibus et cristis, et aditus regionis custodire, licet ningat. Nam sub ipsum Choum Chytrorumque festum nuntiavit illis aliquis prædones Bæotios incursionem fecisse in agros.

LAM. O Prætores quanto plures tanto peiores!

DIC. Nonne molesta hæc res est, quum nec festum celebrare mihi licet? ὁ exercitum bellolamachaicum!

LAM. Væ misero mihi! tune derides me jam?

DIC. Visne pugnare cum Geryone quatuor pennis cristato?

LAM. Ah ah! qualem mihi præco nuntium adtulit!

DIC. Ah ah! mihi vero qualem adportabit iste, qui huc adcurrit?

NUNT. II. Dicæopolis.

DIC. Quid est?

NUNT. II. Ad cœnam propere abi, et fer tecum cistam cum congio; namque te accessit Bacchi Sacerdos: sed festina: convivas moraris dudum. Cetera enim omnia parata sunt, tori, mensæ, pulvinaria, stragula, coronæ, unguentum, bellaria; scorta adsunt, amyli, placentæ, liba sesamo sparsa, crusta, saltatrices pulchræ, Harmodi deliciæ. Sed quam citissime propera.

LAM. Me miserum!

DIC. Quippe tu magna Gorgone insignisti clypeum tuum. Occludat quis ostium et cœnam paret.

LAM. Puer, puer, effer huc mihi sportam.

DIC. Puer, puer, effer huc mihi cistam.

LAM. Salem thymo intritum fer, puer, et cepas.

DIC. Mihi autem pisces: nam cepas fastidio.

LAM. Folio involutum fer huc mihi salsamentum vetus.

DIC. Et tu mihi, puer, libum in folio: id autem illic assabo.

LAM. Fer huc mihi pennas illas de galea.

DIC. Mihi vero palumbos fer et turdos.

LAM. Pulchra est et candida struthocameli penna.

Δι. βούλει μάχεσθαι Γηρούνη τετραπτίλω;
Λα. αἶ, αἶ

οἶαν ὁ κήρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλ' ἔμοι.

Δι. αἶ, αἶ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;

Αγ. β'. Δικαιόπολι.

Δι. τί ἐστίν;

Αγ. β'. ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ

βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χοῦν.

ὁ τοῦ Διονύσου γὰρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.

ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.

τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,

κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,

στέφανοι, μύρον, τραγήμαδ', αἶ πόρνοι πάρα,

ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἰτρία,

ὄρχηστρίδες, τὰ φίλταδ' Ἀρμοδίου, καλαί.

ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.

Λα. κακοδαίμων ἐγώ.

Δι. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.

σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐσκευαζέτω.

Λα. παῖ, παῖ, φέρε' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἔμοι.

Δι. παῖ, παῖ, φέρε' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἔμοι.

Λα. ἄλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

Δι. ἔμοι δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

Λα. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.

Δι. κἄμοι σὺ δὴ, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.

Λα. ἔνεγκε δεῦρο τὸ πτερόν τὸ 'κ τοῦ κράνου.

Δι. ἔμοι δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.

Λα. καλὸν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.

- Δι. καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.
 Λα. ὦ ἄνθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὄπλων.
 Δι. ὦ ἄνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας ;
 Λα. τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
 Δι. κἄμοι λεκάνιον τῶν λαγύων δὸς κρεῶν.
 Λα. ἀλλ' ἢ τριχόδρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.
 Δι. ἀλλ' ἢ πρὸ δειπνοῦ τὴν μίμαρκον κατέδομαι.
 Λα. ὦ ἄνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ ;
 Δι. οὐκ' ἀλλ' ἐγὼ χαῖ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
 βούλει περιδόσθαι, κἄπιτροφέψαι Λαμάχῳ,
 πότερον ἀκρίδες ἢ δίδιον ἐστίν, ἢ κίχλαι ;
 Λα. οἴμ' ὡς ὑβερίσεις.
 Δι. τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.
 Λα. παῖ, παῖ, καθελάν μοι τὸ δόρυ, δεῦρ' ἔξω φέρε.
 Δι. παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελῶν δεῦρο τὴν χορὰν φέρε.
 Λα. φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοῦλυτρον.
 ἔχ', ἀντέχου παῖ.
 Δι. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.
 Λα. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.
 Δι. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.
 Λα. φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
 Δι. κἄμοι πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.
 Λα. ταῦτ' οὐ κατάγελεύς ἐστίν ἀνθρώποις πλατύς ;
 Δι. ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστίν ἀνθρώποις γλυκὺς ;
 Λα. κατάχει σὺ, παῖ, τοῦλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ.
 ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξομένον.
 Δι. κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἄνθ' ἀδ' εὐδηλος γέρον
 κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.

- DIC. Pulchra est et flava palumbi caro.
 LAM. Mi homo, desine armaturam meam deridere.
 DIC. Mi homo, potin' es, ut ad turdos non respicias ?
 LAM. Thecam mihi effer, in qua triplex recondita est crista.
 DIC. Et mihi da lancem carne refertam leporina.
 LAM. Utique crinivoræ tineæ cristas meas corroserunt.
 DIC. Utique ante cœnam lactes leporinas comedam.
 LAM. Mi homo, potin' es, quin me alloquaris ?
 DIC. Non te alloquor : sed ego et puer rixamur dudum. Vin' pignus mecum dare, Lamacho iudice, utrum locustæ sint suaviore, an turdi.
 LAM. Vah ! ut contumeliosus es !
 DIC. Locustas judicat multo suaviore.
 LAM. Puer, puer, hastam deprome et huc effer mihi.
 DIC. Puer, puer, fartum intestinum deprome et fer huc.
 LAM. Age, vaginam hastæ detraham ; tene, puer, obnitere.
 DIC. Et tu, puer, istum tene, et obnitere.
 LAM. Fer, puer, fulcra mei clypei.
 DIC. Mei etiam fulcra effer, panes e clibano.
 LAM. Fer huc orbem clypei Gorgonem in tergo habentem.
 DIC. Et mihi orbem placentæ caseum in tergo habentem.
 LAM. Annon hic derisus est hominibus multus ?
 DIC. Annon hæc placenta est hominibus dulcis ?
 LAM. Perfunde tu, puer, æreum clypei umbonem oleo.
 Video in clypeo imaginem senis, qui reus erit timiditatis.
 DIC. Tu melle placentam perfunde. Hic quoque perspicua est senis imago, plorare jubentis Lamachum Gorgasium.

LAM. Fer huc, puer, loricam bellicam.

DIC. Loricam et mihi, puer, effer congium.

LAM. Hac ego adversum hostes pectus muniam.

DIC. Hoc ego adversum compotores pectus muniam.

LAM. Stragulis, puer, alliga clypeum : ego autem hanc sportam sumam et ipsemet mihi gestabo.

DIC. Cœnam, puer, alliga cistæ : ego autem hanc vestem sumam et abibo.

LAM. Clypeum tolle, puer, et ambula. Ningit. Papæ ! hiberna hæc negotia.

DIC. Tolle cœnam. Convivalia hæc negotia.

CHOR. Ite jam læti in militiam. Quam dissimiles vias ingredimini ! ille quidem bibet coronatus : tu autem algebis et excubias ages. Ille dormiet cum puella formosissima : tu vero penem tibi fricabis.

SEM. Antimachum illum Psacadis filium, historicum et poëtam, ut aperte dicam, male perdat Jupiter : qui me infelicem, festo Lenæorum choragus dimisit incœnatum. Quem utinam aliquando videam sepiaæ comedendæ cupidum : et illa tosta, in fartagine stridens, cum sale in mensa jacens, in cœnaculum

- Λα. Φέρε δεῦρο, παῖ, δώρακα πολεμιστήριον.
 Δι. ἔξαιρε, παῖ, δώρακα κἀμοὶ τὸν χοῶ.
 Λα. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
 Δι. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.
 Λα. τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος·
 ἐγὼ δ' ἔμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.
 Δι. τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος·
 ἐγὼ δὲ δοιμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.
 Λα. τὴν ἀσπίδ' αἴρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
 νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πρᾶγματα.
 Δι. αἴρου τὸ δεῖπνον· ξυμποτικὰ τὰ πρᾶγματα.
 Χο. ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
 ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ἰδόν.
 τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένω·
 σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.
 τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
 ὠραιοτάτης·
 σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.
 Ἡμ. Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος
 τὸν ξυγγραφεῖν, τὸν μελέων ποιητήν,
 ὡς μὲν ἀπλῶ λόγῳ, κακῶς
 ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς·
 ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
 ναια χορηγῶν, ἀπέλυσ' ἄδειπνον·
 ὃν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος
 δεόμενον· ἢ δ' ὠπτημένη
 σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
 ὀκέλλοι· κᾶτα μέλ-

Ημ.

λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων
 ἀρπάσσασα φεύγοι.
 τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἔν
 κᾶθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο.
 ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
 ἵππασίας βαδίζων,
 εἴτα κατάξειέ τις αὐ-
 τοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς Ὀρέστης
 μαινώμενος· ἰ δ' αὖ, λίθον βαλεῖν
 βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
 τῇ χειρὶ πέλεθρον ἀρτίως κεχρημένον·
 ἐπάξειεν δ' ἔχων
 τὸν μάρμαρον, κᾶπειθ' ἀμαρ-
 τὰν βάλοι Κρατῖνον.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟ-
 ΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Θε. Ω ΔΜΩΕΣ, οἱ κατ' οἶκον ἔστέ Λαμάχου,
 ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτρεῖδίῳ θερμαίνετε·
 ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
 ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
 ἀνῆρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,
 καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε,
 καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσῶν,
 καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
 πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακίδου πεσόν
 πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·

appellat; deinde quum voluerit ille eamprehendere, canis ra-
 piat et aufugiat.

SEM. Præter istud malum, aliud ei nocturnum eveniat: fe-
 briticans domum ex equitatione se recipiat: deinde ebrius quis
 Orestes furore percitus caput ei comminuat: ille autem lapidem
 in eum jacere volens in tenebris manu prehendat merdam re-
 cens cacatam, faciatque impetum tenens illiusmodi lapidem,
 tum aberrans scopo, feriat Cratinum.

FAMULUS LAMACHI, LAMACHUS, DICÆOPOLIS,
 CHORUS.

FAM. O servuli, qui estis in ædibus Lamachi, aquam, aquam
 in ollula calefacite, linteola, ceratum parate, lanam succidam,
 fasciam ligando malleolo pedis. Vir ille vulneratus est sude,
 dum transiliret fossam, et malleolus ipsi luxatus est, et caput
 fregit impingens lapidi; et Gorgonem e clypeo excitavit: quum
 autem terribilis illa pinna cecidisset ad petras, Lamachus hor-

rendum edidit carmen : *O inclytum lumen, nunc extremum te videns linquo lucem meam.* Tantum elocutus, in canalem lapsus, surgit, et in fugitivos quosdam incidit, prædones persequens et hasta premens. Sed eccum adest ipse : ocius aperi januam.

LAM. Attapattata ! acerbos dolores et frigus, quibus crucior ! Interii miser, hostili percussus lancea. Illud ergo lamentabile et ejulabile mihi esse possit ; namque si me videat Dicæopolis vulneratum, illudet mihi, ridebitque meum infortunium.

DIC. Attalattata ! Papillæ istæ quam duræ sunt, et similes cydoniis malis ! date mihi saviu, aureæ, et morsiunculas, et collabellate oscula. Nam congiu primus exhausti.

LAM. O tristis casus meorum malorum ! heu, heu, vulnera excruciantia !

DIC. Io, io, salve Lamache eques !

LAM. Ah me miserum !

DIC. Ah me ærumnosum !

LAM. Quid tu me blande compellas ?

DIC. Quid tu me mordes ?

. Ὡ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν,
λείπω φάος γε τοῦμόν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ.---
τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν,
ἀνίσταται τε, καὶ ξυναντᾶ δραπέταις,
ληστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καύτος· ἀλλ' ἀνοίγε τὴν θύραν.

Λα. ἀτταπαττατά.
στρυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθρα.
τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,
δοξὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν γ',
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.

Δικαιοπόλις γὰρ, εἴ μ' ἴδοι τετραμένον,
κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις,

Δι. ἀτταλαττατά.
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδιάνια.
φιλήσατόν με μαλθακῶς, ᾧ χρυσίω,
τὸ περιπεταστὸν ἀπιμανδαλωτὸν αὔ.
τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐπέπεκα.

Λα. ᾧ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ, ἰὼ
τραυμάτων ἐπωδύνων.

Δι. ἰή, ἰή,
ᾧ χαῖρε Λαμαχίππιον.
στρυγερός ἐγώ.

Λα. μογερός ἐγώ.

Δι. τί με σὺ κυνεῖς ;

Λα. τί με σὺ δάκνεις ;

- Λα. τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας.
 Δι. τοῖς Χουσί γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο ;
 Λα. ἰὼ ἰὼ, Παιάν, Παιάν.
 Δι. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.
 Λα. λάβεσθε μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαί,
 προσλάβεσθε, ὦ φίλοι.
 Δι. ἐμοῦ δέ γε σφῶ, τοῦ πέους ἄμφω μέσου,
 προσλάβεσθε, ὦ φίλοι.
 Λα. ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
 καὶ σκοτοδιניῶ.
 Δι. καὶ γὰρ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι,
 καὶ σκοτοδιניῶ.
 Λα. θύραξέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τὸν Πιττάλου,
 παιωνίαισι χερσίν.
 Δι. ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ ἔστιν ὁ βασιλεύς ;
 ἀπόδοτέ μοι τὸν ἄσκόν.
 Λα. λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή.
 Δι. ὀρᾶτε τουτοῦ κενόν. ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
 Χορός. [ΛΙΝΙΚΟΣ.
 ΤΗΝΕΛΛΑ δῆτ', εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, ΚΑΛ-
 Δι. καὶ πρὸς γ', ἄκρατον ἐγχείας, ἄμυστιν ἐξέλαιψα.
 Χο. ΤΗΝΕΛΛΑ νῦν, ὦ γεννάδα. χῶρει λαβῶν τὸν ἄσκόν.
 Δι. ἔπεσθε νῦν ἄδολες Ω ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
 Χο. ἀλλ' ἐψόμεσθα σὴν χάριν
 Τήνελλα καλλίνικον ἄ-
 δοντές σε, καὶ τὸν ἄσκόν.

- LAM. Miser ego propter duram in prælio symbolam !
 DIC. Ergone hoc Choum festo symbolas quis exigebat ?
 LAM. Io io, Pæan, Pæan !
 DIC. Sed non celebrantur hodie Pæonia.
 LAM. Prehendite, prendite meum crus. Papæ ! tenete
 me, ô amici.
 DIC. Vos autem meum penem ambæ medium prendite, ô
 amicæ.
 LAM. Vertigine laboro caput percussus lapide, et tenebræ
 mihi offunduntur.
 DIC. At ego concumbere volo, quia tentigine rumpor, et in
 tenebris futuere gestio.
 LAM. Foras efferte me in domum Pittali pæoniis manibus.
 DIC. Ad judices me efferte. Ubi est Rex ? date mihi utrem.
 LAM. Infixa est meis ossibus dolorifica lancea.
 DIC. Videte hunc congium vacuum. Io triumphe !
 CHOR. Io triumphe ergo, quandoquidem tu vocas, ô senex !
 DIC. Et insuper, meraciore infuso, uno spiritu exhausti.
 CHOR. Io triumphe ! ô generose, i, sumto utre.
 DIC. Sequimini jam cantantes *Io trium, he*.
 CHOR. Age sequemur tua causa, Io triumphe ! cantantes te
 et utrem.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΙΡΗΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΤΟ Τρυγαίου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ΚΟΡΑΙ *θυγατέρες Τρυγαίου.*

ΕΡΜΗΣ.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ *Γεώργων Ἀθμονέων.*

ΙΕΡΟΚΛΗΣ *μάντις.*

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ΔΟΥΡΞΟΟΣ.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΤΜΟΥ.

ARISTOPHANIS

P A X.

FAMULI, TRYGÆUS, PUELLÆ, MERCURIUS,
BELLUM, TUMULTUS, CHORUS.

FAM. I. FER, fer turundam quam citissime scarabæo.

FAM. II. Ecce.

FAM. I. Da perditissimo illi.

FAM. II. Atque utinam tu suaviozem hac nunquam turundam comedas !

FAM. I. Da offam aliam ex asinino formatam stercore.

FAM. II. Ecce autem. rursus.

FAM. I. Ubi vero est, quam modo ferebas ? annon devoravit eam ?

FAM. II. Sane hercle. Quin ereptam glomeravit pedibus totamque deglutivit.

FAM. I. Sed quam primum tere multas et spissas.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ε Ι Ρ Η Ν Η.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ,
ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. α'. ΑΙΡ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρω.

Οι. β'. ἰδοῦ.

Οι. α'. δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.

Οι. β'. καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἠδίω φάγοις.

Οι. α'. δὸς μᾶζαν ἐτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.

Οι. β'. ἰδοῦ μάλ' αὔθις.

Οι. α'. ποῦ γὰρ, ἦν νῦν δὴ φερες ;
οὐ κατέφαγεν ;

Οι. β'. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαργάσας
ὄλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

Οι. α'. ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

- Οι. β'. ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μὴ με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιιδεῖν.
- Οι. α'. ἐτέραν, ἐτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γὰρ φησιν ἐπιδυμεῖν.
- Οι. β'. ἰδοῦ.
ἐνὸς μὲν, ὃ ἄνδρες, ἀπολελυσθαί μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.
- Οι. α'. αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χ' ἀτέραν μοι, χ' ἀτέραν,
καὶ τρεῖς ἐτέρας γε.
- Οι. β'. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ.
οὐ γὰρ εἴθ' ὁῖός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτὴν γ' ἄρ' οἶσω προσλαβὼν τὴν ἀντλίαν.
- Οι. α'. νῆ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρὸς.
- Οι. β'. ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω,
πῶθεν ἂν πριαίμην ῥίνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρω μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὅς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεται τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἦν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικί, γογγύλην μεμάγμένην.
ἀλλ', εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τῆδ' ἀροίξας τῆς θύρας, ἵνα μὴ μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων,
ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαρραγείς.
οἶον δὲ κύνας ὁ κατάρματος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστής, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·

FAM. II. Viri sterquilinilegi, ferte mihi opem, per deos obsecro, nisi vultis committere, ut præfocer.

FAM. I. Aliam, aliam da pueri cinædi: tritam enim cupere se autumat.

FAM. II. Ecce. Unam quidem, ὁ viri, suspicionem a me segregaturus mihi videor. Nemo enim dixerit me inter pinsendum mazam comedere.

FAM. I. Phui! fer aliam, et aliam, et aliam; aliasque prætere tere.

FAM. II. Haud equidem hercle. Non enim amplius queo sentinam hanc perpeti: ipsam itaque una cum scarabæo summam et intro auferam.

FAM. I. Ita edepol in malam rem, et te ipsum insuper.

FAM. II. Vestrum autem, si quis novit, dicat mihi, unde emere possim nasum non perforatum. Nullum enim opus ærumnosius est, quam scarabæo pinsentem cibum præbere. Nam sus aut canis, ita ut cacaveris, facile et celeriter vorat: iste autem præ superbia fastidit, et comedere non dignatur, nisi toto die teram, eique adponam, tanquam mulieri, turundam subactam. Sed an desierit edere, speculabor, forem pauxillum sic aperiens, ne me videat. Incumbe, ne desinas unquam

edere, usquedum imprudens disrupparis. En, ut pronus vorat execrabilis ille, tanquam luctator, maxillas contorquens; caput interea manusque quodammodo circumducens, ut ii qui crassos rudentes in naves onerarias convolvunt. Res immunda et fœtida et vorax est iste scarabæus. Nec cujusnam deorum sit hoc peculium scio: haud sane Veneris mihi videtur esse nec Gratiarum.

FAM. I. Cujus ergo est?

FAM. II. Haud fieri potest, quin sit hoc signum Jovis Fulgeratoris.

FAM. I. Jam igitur spectatorum aliquis dicat, juvenis forsan opinione sua sapiens: *Quid hoc rei est? Quorsum pertinet iste scarabæus?* Deinde ipsi vir Ionicus aliquis adsidens dicat: *Ad Cleonem, ni fallor animi, pertinet hoc; nam ille impudenter merdam comedit.* Sed domum ingressus scarabæo dabo bibere.

FAM. II. At ego hujus rei rationem pueris, et adolescentibus, et viris, illisque qui viros ætate superant, edisseram, illisque etiam qui ultra communem virorum sortem, longiorem vitæ capiunt usuram. Herus meus novum insanit in modum, non quo vos, sed alio plane novo. Per totum enim diem cœlum suspiciens hiantē ore sic increpat Jovem, aitque: O Jupiter, quid vis facere? depone scopas: ne verre Græciam—

ΤΡΥΓ. Eheu! eheu!

καὶ ταῦτα τὴν κεφαλὴν τε καὶ τὸ χεῖρ' ἔως
ὠδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὀγκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
χρῆτος ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἢ προσβολῆ,
οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὐ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

Οι. α'. τοῦ γ' ἄρ' ἔστ' ;

Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως

τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

Οι. α'. οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί ;
ὁ κἀνθάρος δὲ πρὸς τί ;---κἄτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἴωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,
ὡς κείνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει.---
ἀλλ' εἰσιῶν τῷ κἀνθάρω δώσω πιεῖν.

Οι. β'. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρείοις, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπερτάτοις ἀνδράσι φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηγορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὄνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πᾶν.
δι' ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὠδὶ κεχηνῶς λοιδορεῖται τῷ Διῖ,
καὶ φησὶν· ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάδου τὸ κόρημα· μὴ κῶρει τὴν Ἑλλάδα.---
ἔα, ἔα.

Τρ.

Οι. β'. σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκᾷ.
 Τρ. ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεῶν;
 λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.
 Οι. β'. τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν αὐθ' οὐ γὰρ λέγον.
 τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
 ἅ δ' εἶπε πρῶτον, ἠνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,
 πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὐτὸν ἐνθάδι·
 Πῶς ἂν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;
 ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιοῦμενος,
 πρὸς ταῦτ' ἀνεῖριχάτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανὸν,
 ἕως ξυνεγρίβῃ τῆς κεφαλῆς καταρῥυεῖς.
 ἐχθρὸς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεῖς οὐκ οἶδ' ὅποι,
 εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
 καῖπειτα τοῦτον ἵπποκομῆν μ' ἠνάγκασε.
 καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
 ὦ Πηγάσιόν μοι, φησί, γενναῖον πτερὸν,
 ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαδῶν.---
 ἀλλ' ὅ τι ποιῆῖ, τῆδ' διακύψας ὄψομαι.
 οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες.
 ὁ δεσπότης γὰρ μου μετέωρος αἴρεται
 ἱππηδὸν εἰς τὸν αἰεῖ', ἐπὶ τοῦ κανθάρου.
 Τρ. ἦσυχος, ἦσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
 μή μοι σοβαρῶς χάρει λίαν,
 εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥύμη πείσυνος,
 πρὶν ἂν ἰδίης, καὶ διαλύσης
 ἄρδρων ἵνας πτερόγων ῥύμη.
 καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολᾷ σ'·
 εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους

FAM. II. Silete: nam ejus vocem audire mihi videor.

TRYG. O Jupiter, quid demum facere nostro populo cogitas?
 non animadvertis te urbes nostras exhaurire?

FAM. II. Hoc nimirum illud malum est, quod dicebam:
 nam specimen insanix ejus auditis. Quæ autem statim ab
 initio dixit, quando eum cœpit agitare bilis, audietis. Secum
 enim hoc in loco ita loquebatur: *Utinam possem recta via ad
 Jovem pergere!* Deinde tenuibus scalulis fabricatis, eas con-
 scendebat, pedibusque et manibus nitens, in cœlum conabatur
 scandere, donec præcipiti casu cervices defregit sibi. Postea
 heri, quum se prouisset, nescio quorsum, foras, domum rever-
 sus est cum Ætneo maximo scarabæo, et deinde me ejus equi-
 sonem esse cœgit. Atque ipse demulcens eum, tanquam
 pullum equinum, *O Pegasule mi*, inquit, *generose ales, fac ut
 me vehens ad Jovem recta voles.* Sed quid agat, spectabo, sic
 per clathros exserens caput. Hei mihi misero! adeste huc,
 adeste, ô vicini: herus enim meus sublimis tollitur in aërem,
 scarabæo, tanquam equo, insidens.

TRYG. Placidus, placidus, sensim, ô scarabæe, ne mihi fe-
 rociter nimis incede, statim a principio robore fretus, priusquam
 sudaveris, et solveris artuum nervos alarum motu vehementi;
 et ne spira mihi tetrum odorem, obsecro te: sin istuc facturus
 es, hic potius maneat nostris in aëdibus.

FAM. II. O here, mi domine, ut deliras!

TRYG. Sile, sile.

FAM. II. Quorsum, quæso, sublimis volitas temere?

TRYG. Græcorum omnium causa volito, audax molitus insolensque facinus.

FAM. II. Quid volitas? quid frustra insanis?

TRYG. Ore favere decet, et nihil mali omnino mutire, sed bona verba dicere: hominibusque dic ut sileant, atque ut fimeta et cloacas novis lateribus instaurent, podicesque claudant.

FAM. II. Nullo pacto a me impetrabis ut sileam, nisi mihi dixeris, quorsum volare cogitas.

TRYG. Quorsum, nisi ad Jovem in cœlum?

FAM. II. Qua mente?

TRYG. Interrogaturus eum quid de Græcis universis facere constitutum habeat.

FAM. II. Si autem id tibi non declararit?

TRYG. Scribam ei dicam, ut qui prodat Græciam Persis.

FAM. II. Nunquam, ita me Bacchus amet, hoc me vivo facies.

TRYG. Fieri aliter nequit.

FAM. II. Iu, iu, iu! O puellæ, deserit vos solas pater, in cœlum proficiscens clanculum. Sed orate patrem, ô miseræ.

αὐτοῦ μείνον τούς ἡμετέρους.

Οι. β'. ὦ δέσποτ' ἀναξ, ὡς παραπαίεις.
Τρ. σίγα, σίγα.

Οι. β'. ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;
Τρ. ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

Οι. β'. τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;
Τρ. εὐφημεῖν χρῆ, καὶ μὴ φλαῦρον

μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν.
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγαῖν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τούς πρῶκτους ἐπικλείειν.

Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἣν μὴ μοι φράσης,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;

Οι. β'. τίνα νοῦν ἔχων;

Τρ. ἐρησόμενος ἐκέινον, Ἑλλήνων πῆρι
ἀπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλευέται.

Οι. β'. εἰάν δὲ μὴ σσι καταγορεύσῃ;

Τρ. γράψομαι

Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

Οι. β'. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

Τρ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.

Οι. β'. ἰού, ἰού, ἰού

ὦ παιδί, ὁ πατήρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάθρα.

- ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὃ κακοδαίμονα.
 Κο. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἄρ' ἔτυμός γε
 δαίμασιν ἡμετέροις φάτις ἦκει,
 ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
 ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμῶνιος ;
 ἔξι τι τῶνδ' ἐτύμως ; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.
 Τρ. δοξάσαι ἐστὶ, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἀχθῶμαι ὑμῖν,
 ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, σάμπαν με καλοῦσαι,
 ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν σᾶν σάμπαν.
 ἦν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω σάλιν, ἔξετ' ἐν ὄρῳ
 κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.
 Κο. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται ;
 ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.
 Τρ. πτηνὸς πορεύσει σῶλος. οὐ ναυσθλώσομαι.
 Κο. τίς δ' ἡ πίνουα σοῦ ἔστιν, ὥστε κἀνθάρον
 ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία ;
 Τρ. ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
 μόνος πτερινῶν ἐς θεοὺς ἀφιγμένος.
 Κο. ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
 ὅπως κάκισμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεοὺς.
 Τρ. ἦλθεν κατ' ἔχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτὲ,
 ὡὰ κλυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.
 Κο. οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεύξαι πτερόν,
 ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.
 Τρ. ἀλλ', ὦ μέλε, ἂν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.
 νῦν δ' ἄττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
 τοῦτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.
 Κο. τί δ', ἦν ἐς ὑγρὸν πόντιον πείση βιάδας ;

PUEL. O pater, ô pater, ergone vera ædibus nostris fama venit, te cum avibus, me deserentem, ad corvos iturum evanidum ? Estne aliquid horum revera ? Dic, ô pater, si me amas.

TRYG. Arbitrari licet, ô filiæ ; illud autem est certissimum, dolore me premi, quando vos panem petitis, *pappam* me vocitantes, domi autem ne gutta quidem argenti est omnino. Si autem re bene gesta rediero, habebitis mature semper collyram magnam, et cum ea pugnum obsoni loco.

PUEL. Ecqua tibi erit itineris conficiendi ratio ? navis enim te non vehet viam hanc.

TRYG. Alatus vehet me pullus : haud navigabo.

PUEL. Quæ vero mens tua est, qui scarabæo juncto veharis ad deos, ô pater ?

TRYG. In Æsopi fabulis invenitur, ut solus ille omnium volucrum ad deos pervenerit.

PUEL. Incredibilem memoras fabulam, ô pater, pater, ut olens bestia ad deos venerit.

TRYG. Venit propter inimicitias quas olim cum aquila gerebat, ut ejus ova in præceps devolveret, sicque eam ulcisceretur.

PUEL. Quidni ergo aligerum jungebas Pegasum, ut diis videreris magis tragicus.

TRYG. At, ô misella, duplici comœatu mihi opus fuisset : nunc autem quos ipsus comedero cibos, iisdem hunc alam.

PUEL. Quid si in profundas ceciderit maris undas, quomodo emergere poterit, volucris quum siet ?

TRYG. Data opera clavum habeo, quo utar : navis autem mihi erit Naxi fabricatus cantharus.

PUEL. Quis autem te portus fluctu delatum excipiet ?

TRYG. Nimirum in Piræeo est Canthari portus.

PUEL. Illud provide ne impingas, et illinc delabarís ; deinde claudus Euripidi argumentum præbeas, et trægcedia fias.

TRYG. Mihi quidem hæc curæ erunt : sed valete. Vos vero, quorum gratia istos labores tolero, ne visite, neu cacate cis tres dies. Nam si olfecerit in sublime elatus iste, præcipitem me dabit et spe dejiciet. Sed age, Pegase, lætus incede, aurato freno strepitum excita, micans auribus. Quid agis, quid agis? quo detorques nares ad cloacas? tolle te ipsum audacter a terra, et deinde pernices alas pandens, recta perge ad Jovis aulam a merda nasum abstinens, et a quotidianis cibis omnibus. Heus tu homo, quid facis, tu, inquam, qui cacas in Piræeo ad lupanar? perdes me, perdes : nonne defodies, et super ingeres terræ quam plurimum, summoque in tumulto plantabis serpillum, et un-

πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὦν δυνήσεται ;
 ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρῆσομαι·
 τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργῆς κἀνδαρος.

Τρ.

Κο.

Τρ.

Κο.

Τρ.

λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φοροῦμενον ;
 ἐν Πειραεῖ δήπου ἴστί Κανθάρου λιμὴν.
 ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλῆς καταρρύτης
 ἐντεῦθεν· εἶτα χαλὸς ὦν, Εὐριπίδῃ
 λόγον παρασχῆς, καὶ τραγωδία γένη.
 ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλὰ χαίρετε.
 ὑμεῖς δὲ γ', ὑπερ ὦν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
 μὴ βθεῖτε, μηδὲ χέζεσθ' ἡμερῶν τριῶν·
 ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὦν ὀσφρήσεται,
 κατακάρᾳ ῥίψας με βουκολήσεται.

ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χῶρει χαίρων,

χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίαν

διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.

τί ποιεῖς ; τί ποιεῖς ; ποῖ παρακλίνεις

τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας ;

ἴει σαυτὸν θαρρῶν ἀπὸ γῆς,

κᾶτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείων,

ὄρθῶς χῶρει Διὸς εἰς αὐλάς,

ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,

ἀπὸ δ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.

ἄνθρωπε, τί δράς, οὗτος ὁ χέζων

ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις ;

ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,

κἀπιφογήσεις τῆς γῆς πολλὴν,

κἀπιφυτεύσεις ἔρπυλλον ἄνω,

καὶ μύρον ἐπιχρῆς; ὡς ἦν τι πεσῶν
ἐνθένδε πάλῳ, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἢ πόλις ἢ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρῶκτὸν ὀφλήσει.

οἴμ', ὡς δέδοικα, κούκέτι σκάπτων λέγω.
ᾧ μηχανοποιῆ, πρῶσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν.
καὶ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κἀνθάρον.
ἀλλ' ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ.
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.

Ερ. τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;
πόθεν βροτῶ με προσέβαλ'; ᾧ 'ναξ' Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστὶ τὸ κακόν;

Τρ. ἵπποκάνθαρος.

Ερ. ᾧ μιᾶρῆ, καὶ τολμηρῆ, κἀναίσχυντε σὺ,
καὶ μιᾶρῆ, καὶ παμμίαρῆ, καὶ μιαρῶτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνήλθες, ᾧ μιαρῶν μιαρῶτατε;
τί σοὶ ποτ' ἐστὶ τοῦνομ'; οὐκ ἐρεῖς;

Τρ. μιαρῶτατος.

Ερ. ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.

Τρ. μιαρῶτατος.

Ερ. πατήρ δέ σοι τίς ἐστίν;

Τρ. ἐμοί; μιαρῶτατος.

Ερ. οὐ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοῦνομ' ὃ τι ποτ' ἐστὶ σοι.

Τρ. Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς παραγμάτων.

Ερ. ἤκεις δὲ κατὰ τί;

guentum infundes? nam si hinc delapso gravius mihi quid acciderit, mortis meæ pœnas dabit Chiorum civitas, quinque talentis multata propter tuum culum. Hei mihi! ut paveo! nec amplius joco hoc dico. O machinarie, adverte animum ad me: jam torquet se mihi flatus aliquis circa umbilicum, et, nisi cautionem adhibeas, scarabæo saginam dabo. Sed prope a diis esse me puto, atque jam perspicio Jovis ædem. Ecquis tutelam Jovis januæ gerit? nonne aperietis?

MERC. Unde vocis humanæ ad me accidit sonus? O dive Hercules! quid hoc mali est?

TRYG. Hippocantharus.

MERC. O impure tu et audax et impudens, et impure, et nimium impure, et impurissime, quomodo huc ascendisti, ὁ impurorum impurissime? quodnam est nomen tibi? nonne dicēs?

TRYG. Impurissimus.

MERC. Cujas es? dic mihi.

TRYG. Impurissimus.

MERC. Pater tibi quis est?

TRYG. Mihine? impurissimus.

MERC. Haud causam dices, per Tellurem juro, quin moriaris illico, nisi profitearis mihi quid tandem sit nominis tibi.

TRYG. Trygæus Athmonensis, vinitor probus, non sycophanta, nec litium amans.

MERC. Quamobrem vero venisti?

TRYG. Ut carnes hasce tibi ferrem.

MERC. O miselle, satin' salvus venis?

TRYG. O gulose, viden' ut jam tibi non videor esse impurissimus? age nunc voca sis mihi Jovem.

MERC. Eheu, eheu, eheu! quod ne tantam quidem emensus viam prope ad deos accessurus es. Absunt enim, ut qui heri emigrarint.

TRYG. Quo terrarum?

MERC. Perii! *terrarum* ais?

TRYG. Quorsum ergo?

MERC. Perquam procul, in penitissimum abditissimumque caeli recessum.

TRYG. Quomodo ergo tu hic solus es relictus?

MERC. Deorum adservo reliqua vascula, ollulas, tabellas et amphorulas.

TRYG. Sed quapropter emigrarunt dii?

MERC. Quia Græcis irati sunt: ideo quem ipsi antea obtinebant locum, eum Bello incolendum dederunt, eique permiserunt, ut vos tractet plane arbitrato suo. Ipsi autem sursum quam longissime migrarunt, ut ne viderent vos amplius præliantes, nec supplicantes sibi prorsus sentirent.

TRYG. Sed cur nobiscum ita agi voluerunt? dic mihi.

MERC. Quia belligerare malebatis, pacem illis sæpe conciliantibus. Atque si quando Lacones essent superiores, ipsorum hæc fere erant verba: *Nunc, ita me Castores ament, Atticus*

Τρ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρον.

Ερ. ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;

Τρ. ὦ γλίσχωρον, ὄρᾳς
αἷς οὐκέτ' εἶναι σοι δοκῶ μιαρῶτατος.
Ἰδι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.

Ερ. ἰή, ἰή, ἰή,
ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν.
Φροῦδοι γὰρ εἰσιν ἐχθρὲς ἐξωκισμένοι.

Τρ. ποῖ γῆς;

Ερ. ἰδοὺ γῆς.

Τρ. ἀλλὰ ποῖ;

Ερ. πόρρω πᾶνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοῦρανοῦ τὸν κύτταρον.

Τρ. πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;
Ερ. τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια, καὶ σανίδια, κάμφορσεῖδια.

Τρ. ἐξωκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὐνεκα;

Ερ. Ἐλλησιν ὀργισθέντες. εἴτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἴν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατώκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες ὄραν ἀτεχνῶς ὅτι βούλεται
αὐτοὶ δ' ἀνωκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέπειεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίετο.

Τρ. τοῦ δ' οὐνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἴπ' ἐμοί.

Ερ. ὅτι πολεμεῖν ἤρεϊσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιοούντων· κεί μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιτο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί.

Ναὶ τῶ σιῶ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην.---

εἰ δ' αὖ τι πράξαιεντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ,
 κἄλλοιοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πῆρι,
 ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐδύς· Ἐξαπατώμεθα,
 νῆ τὴν Ἀθηναῖν· νῆ Δί', οὐχὶ πειστέον·
 ἤξουσὶ καὶθις, ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον.---

Τρ. ὁ γοῦν χαρακτήρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.
 Ερ. ὦν οὐνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
 τολοιπὸν ὄψεσθ'.

Τρ. ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται ;
 Ερ. ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἀντρον βαθύ.
 Τρ. ἐς ποῖον ;

Ερ. ἐς τοῦτ' τὸ κάτω. κἄπειθ' ἕρῃς
 ὄσους ἀνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
 ἵνα μὴ λάθῃτε μηδέποτ' αὐτήν ;

Τρ. εἴπ' ἔμοι,

ἡμᾶς δὲ δὴ τί ῥῥᾶν παρασκευάζεται ;
 Ερ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν, ὅτι θυσίαν ἐσπέρας
 ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.

Τρ. τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυσίᾳ χρῆσεται ;
 Ερ. τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
 ἀλλ' εἴμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
 μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.

Τρ. οἴμοι δείλαιος·
 φέξ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ἤσθόμην
 καὶτὸς θυσίας φθέγμα πολεμιστηρίας.

Πο. ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες·
 οἷς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.

Τρ. ὦ νᾶξ' Ἀπολλον, τῆς θυσίας τοῦ πλάτους.

prenas dabit. Contra si Athenienses meliuscule rem gessissent, venirentque Lacones de pace agentes, vos illico solebatis dicere: *Officiis nobis os sublinitur, ita me servet Minerva: Per Jovem minime mos eis gerendus est: venient denuo, si Pylum habeamus.*

TRYG. Est illa quidem sermonis nostri genuina forma.

MERC. Quamobrem nescio an Pacem unquam sitis visuri.

TRYG. Quorsum ergo abiit ?

MERC. Bellum eam injecit in antrum profundum.

TRYG. In quodnam ?

MERC. In istud infimum. Deinde viden' quam multos superingesserit lapides, ut eam nunquamprehendatis ?

TRYG. Dic mihi, quidnam ergo mali jam nobis parat ?

MERC. Nescio, nisi unum hoc, eum vesperi mortarium immanis magnitudinis intulisse.

TRYG. Quorsum, quaeso, isto mortario utetur ?

MERC. Contundere in eo urbes cogitat. Sed ibo ; etenim, ut opinor, exiturus est : tumultuatur utique intus.

TRYG. Hei misero mihi ! age effugiam ipsum : namque sensi quasi mortari bellici sonitum ipse etiam.

BEL. Io mortales, mortales, mortales ærumnosi, quam valde actutum maxillis dolebitis !

TRYG. O dive Apollo, quanta mortari amplitudo ! quantum

autem malum est solus belli adspectus ! An iste est ille quem fugimus, ille truculentes, ille durus, ille divaricatis cruribus firmans gradum ?

BEL. Io Prasiæ termiseræ, et quinquies, et decies iterum iterumque, ut peribitis hodie !

TRYG. Istud quidem, ô viri, nihil adhuc ad nos pertinet : malum enim hocce est Laconicæ.

BEL. Io Megara, Megara, ut actutum conteremini, universa in moretum intrita.

TRYG. Παῖ, παῖ ! quam magnos et acerbos Megarensibus iniecit fletus !

BEL. Io Sicilia, ut peris tu etiam ! Qualis civitas comminetur misera ! age infundam et mel hocce Atticum.

TRYG. Heus tu, auctor sum tibi, ut alio utaris melle. Quatuor obolis hoc venit : parce Attico.

BEL. Puer, puer Tumultus.

TUM. Quid me vocas ?

BEL. Male plorabis. Stasne otiosus ? nescis enim pugnum istum, ut sit acerbus.

TUM. Hei mihi misero ! mi here, num allia indidisti in pugnum ?

BEL. Afferesne pistillum curriculo ?

TUM. At, ô bone, non est nobis : heri huc commigravimus.

BEL. Nonne vero ad Athenienses cures petitum cursim ?

TUM. Curram equidem hercle ; sin minus, plorabo.

ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.
ἄρ' οὗτος ἔστ' ἐκείνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν ;

Πο. ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολείσθαι τήμερον.

Τρ. τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρῶτον ἔσθαι.
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς.

Πο. ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψουσ' αὐτίκα,
ἀπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.

Τρ. βαβαί, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.

Πο. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι.
οἴα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.

φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τὰττικόν.

Τρ. οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι τέρψω.
τετρώβολον τοῦτ' ἔστι· φείδου τὰττικοῦ.

Πο. παῖ, παῖ Κυδοιμέ.

Κυ. τί με καλεῖς ;

Πο. κλαύσει μακρά.

ἔστηκας ἀργός ; οὐτοσὶ γὰρ κόνδυλος
ὡς δριμύς.

Κυ. οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,

μῶν τῶν σκοροῶδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον ;

Πο. οἴσεις ἀλετρίδανον τρέχων ;

Κυ. ἀλλ', ὦ μέλε,

οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθρὸς εἰσφικίσαμεθα.

Πο. οὐκ οὐκ παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξῃ ταχύ ;

Κυ. ἔγωγε νῆ Δρ· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.

- Τρ. ἄγε δὴ, τί δρωῖμεν, ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια ;
 ἴρᾳτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας.
 εἶπερ γὰρ ἤξει γε τὸν ἀλετριβανον φέρων,
 τούτῳ ταραξεί τὰς πόλεις καθήμενος.
 ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ ἴλθοι φέρων.
- Πο. οὔτος---
- Κο. τί ἐστιν ;
- Πο. οὐ φέρεις ;
- Κο. τὸ δεῖνα γὰρ,
 ἀπόλωλ' Ἀθηναίσις ἀλετριβανος, ἴρᾳς,
 ὁ βυρσοπάλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.
- Τρ. εὔ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιωῶν
 ἀπόλωλ' ἐκείνος, καὶ δέοντι τῇ πόλει,
 ἢ πρὶν γε τὸν μυττωτῶν ἡμῖν ἐγχείαι.
- Πο. οὐκ οὐν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακοδαίμονος μέτει,
 ἀνύσας τι ;
- Κο. ταῦτ', ὦ δέσποθ'.
- Πο. ἦκε νῦν ταχύ.
- Τρ. ὦ ἄνδρες, τί πεισόμεσθα ; νῦν ἀγῶν μέγας.
 ἀλλ' εἴ τις ἡμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει
 μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὐξασθαι καλὸν,
 ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τῷ πόδε.
- Κο. οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κατ' οἴμοι μάλα.
- Πο. τί ἐστι ; μῶν οὐκ αὖ φέρεις ;
- Κο. ἀπόλωλε γὰρ
 καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετριβανος.
- Πο. πῶς, ὦ πανοῦργ' ;
- Κο. ἐς τὰ πῆ Ὀρῆκης χωρία

TRYG. Agite, quæso, quid faciemus, ô miseri homunciones ?
 videte quam magno versemur in periculo. Quippe si pistillum
 ferens venerit, isto contundet urbes otiose. Sed, ô Bacche,
 pereat, nec reversus ferat !

BEL. Eho tu.

TUM. Quid est ?

BEL. Non affers ?

TUM. Qui, malum, afferam ? Perit Atheniensibus, vides,
 pistillum, coriarius, inquam, ille, qui turbabat Græciam.

TRYG. Bene sane, ô veneranda domina Minerva, factum
 est, quod perit ille, et quidem opportuno reipublicæ tempore,
 antequam moretum nobis infunderet.

BEL. Non igitur aliud ex Lacedæmone arcessere propera-
 bis ?

TUM. Hoc ago, here.

BEL. Cito ergo redi.

TRYG. O viri, quid nobis fiet ? nunc in summo res est dis-
 crimine. Sed si quis forte vestrâ in Samothracia est initia-
 tus, nunc precari decet, ut qui pistillum arcessit, illius distor-
 queantur pedes.

TUM. Hei mihi misero, hei mihi iterum, iterumque hei mi-
 hi !

BEL. Quid est ? num non fers nunc etiam ?

TUM. Perit enim et Lacedæmoniis pessimum illud pistil-
 lum.

BEL. Quomodo, sceleste ?

TUM. In Thraciam utendum aliis quum dedissent illud, per-
 diderunt.

TRYG. Bene, bene factum, ὁ Dioscuri! forte bene erit: habete bonum animum, mortales.

BEL. Cape rursus hæc vasa, eaque intro aufer: ego vero ingressus pistillum faciam.

TRYG. Nunc hoc ipsum Datidis carnem iterare commodum est, quod ille cantabat aliquando masturbans meridie: *Quam lætor, quam delector, quam gaudeor!* Nunc nobis, ὁ Græci, tempus se dat opportunum, ut soluti litibus et præliis extrahamus Pacem omnibus caram, antequam rursus aliud quoddam pistillum impedimento sit. Sed, ὁ agricolæ, et mercatores, et fabri, et opifices, et inquilini, et hospites, et insulani, huc adeste omnes populi, sumtis quamprimum ligonibus et vectibus et restibus. Nunc enim arripere licet Boni Geni poculum.

CHOR. Huc accedat quisque strenue ad salutem recta. O Græci, quotquot estis, succurramus, si unquam alias, soluti bellicis aciebus et malis cruentificis. Dies enim illuxit hæc inimica Lamacho. Proinde, si quid est opus facto, dic nobis et impera, quasi architectus aliquis. Non enim potis est ut defatisci hodie mihi videar, priusquam vectibus et machinis in lucem protraxerim illam dearum omnium maximam et vitium amantissimam.

TRYG. Nonne silebitis, ne nimium lætabundi hoc negotio Bellum excitetis intus vestris clamoribus.

CHOR. At nos lætamur, audito isto de extrahenda Pace

- χρήσαντες ἐτέροις αὐτὸν, εἴτ' ἀπώλεσαν.
 ἔϋ γ', εὔ γε ποιήσαντες, ᾧ Διοσκόρω.
 ἴσως ἂν εὔ γένοιτο· θαρρέϊτ', ᾧ βροτοί.
- Πο. ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβῶν ταυτὶ πάλιν·
 ἐγὼ δὲ δοῖδुक' εἰσιῶν ποιήσομαι.
- Τρ. νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἦκει τὸ Δάτιδος μέλος,
 ὃ δεφόμενός ποτ' ἦδε τῆς μεσημβρίας·
- ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΤΕΡΠΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ.
 νῦν ἐστὶν ἡμῖν, ᾧ ἄνδρες Ἕλληνες, καλὸν
 ἀπαλλαγείσι πρᾶγματων τε καὶ μαχῶν,
 ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
 πρὶν ἕτερον αὖ δοῖδουκα κωλύσαι τινά.
 ἀλλ', ᾧ γεωργοί, κἄμποροι, καὶ τέκτονες,
 καὶ δημιουργοί, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
 καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ᾧ πάντες λεῶ,
 ὡς τάχιστα ἄμας λαβόντες, καὶ μοχλοῦς, καὶ σχοινία.
 νῦν γὰρ ἡμῖν ἀρπάσαι πάρεσιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.
- Χο. δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐδὴ τῆς σωτηρίας.
 ᾧ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ ὡπόποτε,
 τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν Φοινικικῶν.
 ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἦδε μισολάμαχος.
 πρὸς τὰδ' ἡμῖν, εἴ τι χερὶ δεῖν, φράζε, κἀρχικέκλονει.
 οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
 πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
 τὴν θεῶν πασιῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.
- Τρ. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
 τὸν Πόλεμον ἐκζητυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;
- Χο. ἀλλ' ἀκούσαντες τοιοῦτου χαίριμεν κηρύγματος.

- οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἦκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.
Τρ. εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκείνον δεδιότες τὸν Κέρβερον,
 μὴ παφλάζων καὶ κεκραγῶς, ὥσπερ ἦνικ' ἐνθάδ' ἦν,
 ἐμποδῶν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ ἔξελεύσαι.
Χο. οὔτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
 ἦν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοῦ, ἰοῦ.
Τρ. ἐξολεῖτέ μ', ὦ ἄνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε.
 ἐκδραμῶν γὰρ πάντα ταυτὶ ξυνταράξει τοῖν ποδοῖν.
Χο. ὡς κυκάτω, καὶ πατεῖτω πάντα, καὶ ταραττέτω.
 οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσάιμεθ' ἂν.
Τρ. τί τὸ κακόν; τί πάσχῃ, ὦ ἄνδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν
 θεῶν,
 παρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.
Χο. ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'. ἀλλ' ὑφ' ἠδονῆς,
 οὐκ ἐμοῦ κινουόντος, αὐτὰ τῶ σκέλη χορεύετον.
Τρ. μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'· ἀλλὰ παῦε, παῦ ὀρχούμενος.
Χο. ἦν' ἰδοῦ, καὶ δὴ πέπαυμαι.
Τρ. Φῆς γε, παύει δ' οὐδέπω.
Χο. ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἐλεύσαι, καὶ μηκέτι.
Τρ. τουτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.
Χο. οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσασθαι μὲν τι σε.
Τρ. ἀλλ', ὀρᾶτ', οὐπω πέπαυσθε.
Χο. τουτογί, νῆ τὸν Δία,
 τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.
Τρ. ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.
Χο. ἀλλὰ καὶ τὰριστερὸν τι μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον.
 ἦδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέποσθα, καὶ γελαῶ,
 μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς, ἐκφυγῶν τὴν ἀσπίδα.

edicto; longe enim diversum est ab illo, quo toties venire jussi fuimus trium dierum commeatum habentes.

TRYG. Cavete nunc formidantes Cerberum illum, ne ira æstuans et vociferans, ut modo, quum hic erat, impedimento nobis sit, quo minus deam extrahamus.

CHOR. Nemo est, qui eam mihi nunc quovis pacto eripiat, si semel in meas venerit manus.

TRYG. Heu! heu! occiditis me, ó viri, nisi clamorem remittatis. Foras enim se proripiens omnia hæc conturbabit pedibus.

CHOR. Misceat sane, et conculcet omnia, et turbet: non enim facile gaudio moderabimur hodie.

TRYG. Quid hoc mali est? quid accidit vobis, ó viri? Neutiquam, per deos obsecro, corrumpatis saltando pulcherrimum negotium.

CHOR. Equidem hercle saltare non cogito; verum præ voluptate, me non movente, ipsa crura saltitant.

TRYG. Ne amplius etiam: sed desine, desine saltare.

CHOR. En jam desii.

TRYG. Dicis quidem: sed nondum desinis.

CHOR. Unam hanc choream sine me ducere, et non amplius.

TRYG. Hanc unam ergo: at ne præterea saltetis quidquam.

CHOR. Non saltaremus, si quid tibi prodessemus.

TRYG. Sed videte, nondum desiistis.

CHOR. Istuc modo crus dextrum si jactavero, jam tum me hercle desinam.

TRYG. Hoc equidem vobis ita concedo, ut amplius mihi molesti ne sitis.

CHOR. Sed et sinistrum etiam necesse est ut nonnihil jactem. Quippe lætus sum, et lætitia differor, et pedo, et rideo, magis quam si senectam exuissem, quia clypeum effugi.

TRYG. Ne gaudete, quæso, adhuc; nondum enim certo rem scitis. Sed quando prehenderimus ipsam, tunc gaudete, et clamate, et ridete. Quippe tum demum licebit vobis navigare, manere, futuere, dormire, interesse ludis solemnibus, epulari, cottabo ludere, Sybariticis deliciis frui, *Iu! Iu!* exclamare.

CHOR. Utinam mihi liceat videre hunc diem aliquando. Ærumnas enim toleravi multas, et stramenta, Phormionis peculium. Nec amplius me invenies judicem acerbum et difficilem, nec asperum durumque ingenio, sed mollem me videbis, multoque mitiorem, ubi solutus fuero belli molestiis. Etenim satis longo jam tempore perimus et atterimur, dum vagamur in Lyceum et ex Lyceo cum hasta et cum clypeo. Sed quo facto tibi maxime gratificemur age eloquere: te enim imperatorem legit nobis benigna quædam fortuna.

TRYG. Age jam dispiciam, quorsum istos lapides amoliermur.

MERC. O impure et temerarie, quid facere cogitas?

TRYG. Nihil mali; sed id quod Cillicon.

MERC. Periisti homo infelix.

Τρ. μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'. οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς.
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτήν, ττηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελαῖτ'. ἦ-
δη γὰρ ἔξεσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν
ἔς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἔστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ιοῦ, ιοῦ κεκραγέμαι.

Χο. εἶθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ σιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων.
κούκέτ' ἂν μ' εὖροις δικαστὴν δριμύν, οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τὲς τράπες γε δήπε σκληρόν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
ἀλλ' ἀπαλὸν ἂν μ' ἴδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι
ἔς Λυκεῖον, καὶ Λυκεῖου,
σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι τε
ἀλλ', ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιούντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ'
εἶλετ' ἀγαθὴ τις ἡμῖν τύχη.

Τρ. φέρε δὴ κατῖδω ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξαμεν.

Ερ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

Τρ. οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικίων.

Ερ. ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον.

- Τρ. οὐκοῦν, ἦν λάχω.
 Ἐρ. Ἐρμῆς γὰρ ἂν, κλήρω ποιήσεις οἶδ' ὅ τι.
 ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.
 Τρ. ἐς τίν' ἡμέραν ;
 Ερ. ἐς αὐτίκα μαλ' .
 Τρ. ἀλλ' οὐδὲν ἡμπόληκά πα,
 οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.
 Ερ. καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.
 Τρ. καῖτα τῷ τρόπῳ
 οὐκ ἤσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαδῶν ;
 Ερ. ἄρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προσεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
 ταύτην ἀνορύττων εὐρεθῆι ;
 Τρ. νῦν ἄρ' ἐμὲ
 ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν ;
 Ερ. εὖ ἴσθ' ὅτι.
 Τρ. ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
 δεῖ γὰρ μυθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.
 Ερ. ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.
 Τρ. μὴ, πρὸς τῶν θεῶν,
 ἡμῶν κατείπης, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.
 Ερ. οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.
 Τρ. ναὶ, πρὸς τῶν κρεῶν,
 ἀγὰρ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμεν.
 Ερ. ἀλλ', ὦ μέλει', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
 εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.
 Τρ. μὴ νῦν λακήσης, λίσσομαί σ', ὦ ῥμίδιον.
 εἴπ' ἐμοὶ, τί πάσχει', ὦ νδρες ; ἔστατ' ἐκπεπληγμένοι.
 ὦ πόνηροι, μὴ σιωπάτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται.

TRYG. Siquidem sortitio fiat: tu enim, qui Mercurius es, sortibus dirigendis quid facturus sis scio.

MERC. Periisti, interiisti.

TRYG. In quem diem ?

MERC. Jam statim.

TRYG. At nihil adhucdum emi, nec farinam, nec caseum, tanquam periturus.

MERC. Atqui jam contritus es.

TRYG. Quomodo ergo non sensi me tanta affici voluptate ?

MERC. Num scis Jovem prædixisse mortem illi, qui hanc effodiens deprehensus fuerit ?

TRYG. Ergone nunc me mori omnino necesse est ?

MERC. Scias hoc ita esse.

TRYG. Da igitur mutuas mihi tres drachmas in porcellum ; oportet enim initiari me, priusquam moriar.

MERC. O Jupiter fulminator---

TRYG. Per deos obsecro, domine, ne nos indices.

MERC. Nolim silere.

TRYG. Immo per carnes te rogo, quas tibi ultro adtuli.

MERC. At, ὁ miselle, eradicabit me Jupiter, nisi alto clamore hæc palam fecero.

TRYG. Noli nunc clamare, obsecro te, Mercuriole. Vos vero dicite mihi, quid accidit vobis ? sic statis attoniti ? ὁ perdit ; ne parcite precibus ; sin minus, consilium nostrum clamore denuntiabit ille.

CHOR. Neutiquam, ô domine Mercuri, neutiquam hoc feceris, si quem gratum et acceptum tibi porcellum a me oblatum meministi te comedere, nec meritum illud parvipendas istoc in negotio.

TRYG. Non audis, ut adulentur tibi, ô Rex domine ?

CHOR. Ne fias iratus ex propitio supplicibus nobis, ut istam nancisci nequeamus : sed gratificare nobis, ô humanissime, et munificentissime deorum, si detestaris Pisandri cristas et supercilia : sic te victimis sacris, et supplicationibus magnificis honorabimus, ô domine, semper.

TRYG. Age, obsecro, miserere supplicis eorum vocis, quoniam majori etiam te quam antehac cultu dignantur.

MERC. Furaciores enim nunc sunt quam antehac.

TRYG. Atque tibi indicabo rem atrocem et magni momenti, quæ contra deos omnes suscipitur.

MERC. Age, sodes, eloquere : forte enim permoveris me.

TRYG. Namque Luna et veterator ille Sol vobis insidiantur a longo jam tempore : Barbaris produnt Græciam.

MERC. Curnam vero id faciunt ?

TRYG. Quia hercle nos quidem vobis sacrificamus : istis autem barbari sacrificant. Quocirca, ut par est, vellent vos omnes perire, ut sacra, quæ ceteris diis offerri solent, acciperent ipsi omnia.

Χο. μηδαμῶς, ὦ δέσποτ' Ἐρμῆ, μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς, εἴ τι κεχαρισμένον

χοιρίδιον ὄσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκῶς, κείνο μὴ φαῦλον νομίζων τουταῖ τῷ πράγματι.

Τρ. οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦ νᾶξ δέσποτα ;

Χο. ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν, ὦ νᾶξ, μὴ γένη παλίγκοτος, ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·

ἀλλὰ χάρισαι, φιλιαν-
θρωπότητε, καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,

εἴ τι Πεισάνδρῳ βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.

καὶ σε θυσίαισιν ἰε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντός, ὦ
δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεὶ.

Τρ. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν θπα, ἐπεὶ σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.

Ερ. κλέπται γὰρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.

Τρ. καὶ σοὶ φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα, ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.

Ερ. ἴθι δὴ, κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσῃς ἐμέ.

Τρ. ἡ γὰρ Σελήνη, χῶ πανοῦργος Ἥλιος, ὑμῖν ἐπιβουλεύουσι πολλὸν ἤδη χρόνον. τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

Ερ. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον ;

Τρ. ὅτι, νῆ τὸν Δία,

ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως

- βούλουντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
 ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.
- Ερ. ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
 καὶ τοῦ κύκλου παρετέρωγον ὑφ' ἄρματωλίας.
- Τρ. ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φίλ' Ἐρμῆ, ξύλλαβε
 ἡμῖν προθύμως, τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
 καὶ σοὶ τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
 πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
 Μυστήρι' Ἐρμῆ, Διῖπόλει, Ἀδώνια·
 ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,
 Ἄλεξικάκῃ θύσουσιν Ἐρμῆ πανταχοῦ.
 χ' ἄτερ' ἔτι πόλλ' ἔξεις ἀγαθὰ. πρῶτον δέ σοι
 δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.
- Ερ. οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἶμ' αἰεὶ τῶν χρυσιδῶν.
 ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦ ἄνδρες· ἀλλὰ ταῖς ἄμαις
 εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.
- Χο. ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
 ἄττα χρῆ ποιεῖν, ἐφ'esτῶς φράζε δημιουργικῶς·
 τἄλλα δ' εὐρήσεις ὑπαργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακοῦς.
- Τρ. ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὑπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
 ἔργω φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.
- Ερ. σπονδῆ, σπονδῆ·
 εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
- Τρ. σπένδοντες εὐχάμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
 Ἑλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν ἀγαθῶν·
 χῶσττις προθύμως ξηλλάβῃ τῶν σχοινίων,
 τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαθεῖν ποτ' ἀσπίδα.
- Χο. μὰ Δί' ἄλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,

MERC. Hæc ergo causa est, cur dudum dies imminuerunt clanculum, et orbem arrosurunt aurigatione subdola.

TRYG. Rem hercle loquere. Proinde, amice Mercuri, adjuva nos alacri animo, et illam una nobiscum extrahe. Atque tibi magna illa Panathenæa celebrabimus, ceterasque omnes deorum ferias, ita ut deinceps in honorem Mercuri agitentur Mysteria, Diipolia, Adonia : tum ceteræ urbes a malis liberatæ Averruncatori sacrificabunt Mercurio ubique : aliaque præterea multa habebis bona. Primum autem dono tibi phialam hanc do, ut ea libare possis.

MERC. Hei, quam misericors semper sum vasorum aureorum gratia ! Vestrum deinceps negotium est, ô viri : age cum ligonibus ingressi ocus lapides amovete.

CHOR. Hoc agemus : tu vero nobis, ô deorum sapientissime, adsta, et, ut fabrùm præfectus, quidquid facto opus sit, impe- ra : ceterum invenies nos ad ministrandum non ignavos.

TRYG. Agedum tu ocus porrige phialam, ut opus auspice- mur deos precati.

MERC. Libatio fit, libatio : ore favete, ore favete.

TRYG. Inter libandum precamur, ut præsens dies fiat mul- torum bonorum Græcis omnibus initium ; quique prompto ani- mo funes nobiscum contigerit, ille vir ut nunquam sumat cly- peum.

CHOR. Edepol ne clypeum sumam : sed in pace potius degam ætatem, habens amicam et fodicans carbones.

TRYG. Quisquis autem bellum præoptat, is nunquam desinat, ð dive Bacche, e cubitis suis telorum cuspides eximere.

CHOR. Tum si quis cupiens ordines ducere, tibi lucis usuram invidet, ð diva Pax, in præliis idem ei contingat, quod Cleonymo solet.

TRYG. Tum si quis hastarum faber, aut institor clypeorum, ut merces suas melius vendat, bellum cupit, is a prædonibus captus nihil nisi hordeum comedit.

CHOR. Tum si quis imperator esse volens non adjuverit, aut servus aliquis transfugere ad hostes parans, in rota versetur et flagris cædatur: nobis vero bona eviniant IH ΠΑΙΩΝ IH.

TRYG. Aufer istud ΠΑΙΕΙΝ et dic tantum IH.

CHOR. IH, IH ergo, IH tantum dico.

TRYG. Mercurio, Gratiis, Horis, Veneri, Cupidini—

CHOR. Et Marti.

TRYG. Non, non.

CHOR. Nec saltem Enylio?

TRYG. Non.

CHOR. Subtendite quisque, et funibus deducite lapidem.

MERC. O eia.

CHOR. Eia magis.

MERC. O eia.

CHOR. Eia adhuc magis.

MERC. O eia, ð eia.

TRYG. Sed pari jugo non trahunt viri. Nonne simul incum-

- ἔχονθ' ἑταῖραν, καὶ σκαλεύοντ' ἀνδρακας.
 Τρ. ὅστις δὲ πώλεμον μάλλον εἶναι βούλεται,
 μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόνυσ' ἀναξ,
 ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.
 Χο. κεί τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
 εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πόντιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
 πάσχοι γε τοιαῦθ', οἶά περ Κλεώνυμος.
 Τρ. κεί τις δορυξόος, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
 ἢ ἐμπολᾶ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
 ληφθεῖς ὑπὸ ληστῶν ἐσθιοὶ κριθὰς μόνως.
 Χο. κῆν τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
 ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρσκευασμένος,
 ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἔλκοιτο μαστιγοῦμενος·
 ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ Παιῶν, ἰή.
 Τρ. ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' IH μόνον λέγε.
 Χο. ἰή, ἰή τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω.
 Τρ. Ἑρμῆ, Χάρισιν, Ὀρραῖσιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.
 Χο. Ἄρει δέ.
 Τρ. μῆ, μῆ.
 Χο. μῆδ' Ἐνυαλίῳ γε;
 Τρ. μῆ.
 Χο. ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως.
 Ερ. ὦ εἶα.
 Χο. εἶα μάλα.
 Ερ. ὦ εἶα.
 Χο. εἶα ἔτι μάλα.
 Ερ. ὦ εἶα, ὦ εἶα.
 Τρ. ἀλλ' οὐχ ἔλκουσ' ἀνδρες ὁμοίως.

οὐ ξυλλήψεσθ' ; οἳ' ὀγκύλλεσθ' .
οἰμώξεσθ' , ὦ Βοιωτοί .

Ερ.

εἶα νῦν .

Τρ.

εἶα ὦ .

Χο.

ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφάω .

Τρ.

οὐκουν ἔλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω ;

Ερ.

πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τούργον ;

Χο.

ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδῶν κατ' ἴμενος .
οὐδὲν δεόμεθ', ὦ ἄνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος .

Ερ.

οὐδ' οἶδε γ' εἶλκον . οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχῶδες μισθοφοροῦντες ἀλφίτα .

Τρ.

ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ γὰρ', ἔλκουσ' ἀνδρικῶς .

Ερ.

ἄρ' οἶσθ' ; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ' . ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἔσ' .

Χο.

οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδὲν . ἔλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νῆ Δί', ἐξολωλότες .

Τρ.

οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦ ἄνδρες, ἀλλ' ἰμοθυμαδὸν
ἄπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον .

Ερ.

ὦ εἶα .

Τρ.

εἶα μάλα .

Ερ.

ὦ εἶα .

Τρ.

εἶα νῆ Δία .

Ερ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα .

Χο.

μικρὸν κινουμέν γ' .

Τρ.

οὐ δεινὸν

betis? ut turgentes simulato nisu operam frustramini! male
plorabitis, vos Bæotii.

MERC. Eia ergo.

TRYG. Eia ô!

CHOR. Agite vos etiam una trahite.

TRYG. Ergone non traho, et ex fune pendeo, et incumbo, et
serio rem gero?

MERC. Qui fit ergo, ut non procedat opus?

CHOR. O Lamache, injuriosus es, qui nobis obstas hic sedens:
nihil opus est nobis, ô bone, tua Gorgone.

MERC. Nec isti traxerunt. Dudum est, quum Argivi nihil
aliud curant, quam ut derideant eos, qui conflictantur ærum-
nis, præsertim quum bifarium mereant stipendia.

TRYG. Sed Lacones, ô bone, trahunt strenue.

MERC. Scinne vero, ut trahant? quotquot eorum ligna trac-
tant, ii soli enixe incumbunt; sed non sinit ærarius faber.

CHOR. Nec Megarenses quicquam agunt; trahunt tamen,
perquam avide diducentes rictum, catulorum instar dum ossa
arrodunt, quippe qui fame mehercle pereant.

TRYG. Nihil promovemus, ô viri: sed uno animo omnes nos
denuo adniti oportet.

MERC. O eia

TRYG. Eia magis.

MERC. O eia.

TRYG. Eia mehercle.

MERC. O eia, ô eia.

CHOR. Parum sane promovemus.

TRYG. Nonne indignum est alios quidem tendere et trahere,
alios vero retrahere? Plagas accipietis vos Argivi.

MERC. Eia ergo.

TRYG. Eia ó!

CHOR. Quam malevoli sunt quidam inter nos!

TRYG. Vos ergo, qui pacis cupiditate flagratis, trahite fortiter.

CHOR. Sed sunt, qui impediunt.

TRYG. Viri Megarenses, nonne malo cruciatu hinc facessetis? odit enim vos Dea, aliorum memor, quibus illam unxistis primi. Vobis etiam Atheniensibus edico, ut desinatis isti adhærere parti, unde nunc trahitis: non enim nisi iudiciis exercendis occupati estis. Sed si cupitis illam extrahere, ad mare nonnihil recedite.

CHOR. Agite, ó viri, capessamus jam opus nos soli agricolæ.

MERC. Proceedit sane negotium multo magis vobis, ó viri.

CHOR. Ait procedere negotium: sed enitere quisquis ades.

TRYG. Profecto soli agricolæ opus extrahendo peragunt, et nemo alius.

CHOR. Age nunc, age quisque. Atqui jam prope est: ne ergo remittamus, sed intendamus fortius: jamjam confectum est negotium. O eia nunc, ó eia omnes; ó eia eia, ó eia eia, ó eia eia, ó eia omnes.

τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψουσ', ὧ ῥεγείοι.

Ερ. εἶα νῦν.

Τρ. εἶα ὦ.

Χο. ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

Τρ. ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες

τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.

Χο. ἀλλ' εἴσ', οἱ κωλύουσιν.

Τρ. ἄνδρες Μεγαρήϊς, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;

μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.

πρωτοὶ γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.

καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω,

ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἔλκετε·

οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.

ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,

πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.

Χο. ἄγ', ὦ ἄνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβόμεθ' οἱ γεωργοί.

Ερ. χωρεῖ γέ δὴ τὸ πρᾶγμα πολλῶ μᾶλλον, ὦ ἄνδρες, ὑμῖν.

Χο. χωρεῖν τὸ πρᾶγμα φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμῆ.

Τρ. οἱ τοὶ γεωργοὶ τοῦργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδεῖς.

Χο. ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς

καὶ μὴν ὁμοῦ ἴστιν ἤδη.

μὴ νῦν ἀνώμεν, ἀλλ' ἐπεν-

τείνωμεν ἀνδρικότερον.

ἤδη ἴστι τούτ' ἐκεῖνο.

ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.

ὦ εἶα εἴ', ὦ εἶα εἴ',

ὦ εἶα εἴ', ὦ εἶα πᾶς.

- Τρ. ὦ πότνια βοτρυόδαρε, τί προσείπω σ' ἔπος ;
 πόθεν ἂν λάβοιμι ῥήμα μυριάμορον,
 ὅτῳ προσείπω σ' ; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
 ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
 οἶον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία
 οἶον δὲ πνεῖς, ὡς ἠδὲ κατὰ τῆς καρδίας,
 γλυκύτετον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.
 μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ ;
- Χο. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἐχθιστον πλέκος.
 τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυσεγμίας
 ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίαν,
 αὐλῶν, τραγωδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
 ἐπυλλίων Εὐριπίδου---
- Τρ. κλαῦσαι ἔρα σὺ,
 ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἤδεται
 αὐτῆ ποιητῆ ῥηματίων δικανικῶν.
- Χο. κιττοῦ, τρυγοίπου, προβρατίων βληχωμένων,
 κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἵπνον,
 δούλης μεθουόσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
 ἄλλων τε πολλῶν ἀγαθῶν.
- Ερ. ἴθι νῦν, ἄθρει,
 οἶον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
 διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
 καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμένα
 ἀπαξάπασαι, καὶ κυάδοις προσκείμεναι.
- Τρ. καὶ τῶνδε τῶν τῶν θεωμένων σκόπει
 τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῶς τὰς τέχνας.
- Ερ. αἰβοῖ τάλας,

TRYG. O Diva uvarum datrix, qua te compellem oratione ? unde sumam verbum decies mille amphorarum capax, quo te salutem ? non enim habeo domo. O salve, Opora, et tu etiam ὁ Theoria. O qualis est vultus tibi, ὁ Theoria ! ὁ quale et quam suave spiras intimo corde, dulcissimum, quasi vacationem militiae et unguentum ! num ergo similis est odor sportæ militaris ?

CHOR. Abominor inimici hominis infestissimum vas textum vimine : illud enim olet ructum acidum cepæ ; hæc autem olet poma, convivium, Dionysia, tibias, tragædos, Sophoclis carmina, turdos, versiculos Euripidis—

TRYG. Plora tu quidem, qui eam falso insimulas : non enim delectatur forensium oratiuncularum artifice.

CHOR. Hederam, qualum quo mustum percolatur, balantes oves, sinum mulierum ad furnos cursitantium, ancillam temulentam, inversum congium, aliaque multa et bona.

MERC. Age adspice nunc, ut inter se confabulantur civitates reconciliatæ, et rident lubenti animo, tametsi sunt omnes mirum in modum suggillatæ, et cucurbitulas cuti inhærentes habent.

TRYG. Et horum etiam spectatorum intuere vultus, ut cognoscas singulorum artem.

MERC. Hei miser ! Istum enim cristarum artificem nonne vides semet vellicantem ? ille autem qui ligones factitat obpedit jam huic ensium fabro.

TRYG. At falcarius nonne vides ut gaudeat, et hastarum fabricum ut digito infami notet?

MERC. Age nunc jube agricolas abire.

TRYG. Audite populi: agricolæ abeant, sumtis rusticis instrumentis, in agrum quam citissime, sine hasta et sine gladio, et sine jaculo. Nam omnia jam plena hic sunt pacis antiquæ: sed unusquisque eat ad opus faciendum in agrum cantato Pæane.

CHOR. O dies optata justis et agricolis, postquam te lubens adspexi, convenire volo vites; atque etiam ficus, quas ego sevi junior, salutare animus est nobis longo post tempore.

TRYG. Nunc igitur ô viri, adoremus primo Deam, quæ nobis ademit cristas et Gorgonas: post illa danda opera ut festino gradu abeamus domum, quisque ad suam villam, mercati nonnihil salsamenti melioris in agrum.

MERC. O Neptune, quam pulchra ad aspectu eorum caterva! quam densa et compacta, instar mazæ et cænæ collatitiæ!

TRYG. Namque mehercle si splendens bene instructus sit malleus, et tridentes rastri refulgeant ad solem, eorum ope pulchre conserantur ordines: atque adeo jam cupio ire in agrum, et longo post tempore vertere rastro agellum. Sed, ô viri, revo-

έκεινονι γάρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὄρᾳς
τίλλονθ' ἑαυτὸν; ὁ δέ γε τὰς σμινύσας ποιῶν
κατέπαρθεν ἄσπι τοῦ ξιφουργοῦ κεινοῦ.

Τρ. ὁ δὲ δρεπανουεγὸς, οὐχ ὄρᾳς, ὡς ἦδεται,
καὶ τὸν δορυξέον οἶον ἐσκιμάλισεν;

Ερ. Ἰθὶ νῦν ἀνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

Τρ. ἀκούετε λεφ' τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκευὴ λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ', ἀνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·
ὡς ἄπαντ' ἦδη ἴστί μεστὰ τὰνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χῶρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

Χο. ὦ ποσεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ φύτευον, ἂν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστὶ πολλοστῶ χρόνω.

Τρ. νῦν μὲν οὖν, ὦ νῆρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφείλε, καὶ τὰς Γοργόνας·
εἴθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.

Ερ. ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στίφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν, καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

Τρ. νῆ Δί', ἡ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἂν ἐξωπλισμένη,
αἶ τε θρίνακες διαστίλθουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἡ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,
ὥστ' ἔγωγ' ἦδη πιδυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γῆδιον.

ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦ νῆρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,

ἦν παρ᾽εἶχ' αὐτῆ ποθ' ὑμῖν,
 τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
 τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
 τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
 τῆς ἰωνιάς τε τῆς πρὸς
 τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
 ἃν ποδοῦμεν, ἀντὶ τούτων
 τήνδε νυνὶ

τὴν θεὸν προσεΐπατε.

Xo.

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ', ὡς
 ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες.

σῶ γὰρ ἐδάμημεν πόδι,
 δαίμονα βουλόμενοι
 εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
 κέρδος, ὦ ποδομένη
 πᾶσιν, ὑπόσοι γεωργι-
 κὸν βίον ἐτρίβομεν.

μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
 πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
 πρὶν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκεία,
 καὶ δάπανα, καὶ φίλα.

τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα
 χίδρα, καὶ σαιτηρία,
 ὥστε σὲ τὰ τ' ἀμπέλια,
 καὶ τὰ νέα συκίδια,
 τᾶλλα δ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτὰ,
 προσγελάσσονται σε λαβόντ' ἄσμενα.

cate in memoriam pristinam illam vivendi rationem, quam præ-
 stabat ista olim vobis, et caricas constipatas, et ficus, et myrtos,
 mustumque illud dulce, pratumque violarum illud ad puteum,
 et olivas, quarum flagramus desiderio, et pro istis hanc nunc
 Divam salutate.

CHOR. Salve, salve, ô carissima ; quam cupidis advenisti no-
 bis tui ! domiti enim et victi sumus tui desiderio, te Deam cu-
 pientes in agrum remeare. Quippe nobis eras maximum emo-
 lumentum, ô expetita omnibus, quicumque rusticam tereba-
 mus vitam : sola enim nos juvabas. Nam multis fruebamur
 olim, te vigente, rebus dulcibus, quæ sine sumtu et gratæ ac-
 cidebant. Quippe rusticis eras recens hordeum fresum et sa-
 lus. Itaque tibi et vites, et teneræ ficus, ceteræque omnes stir-
 pes adridebunt, te cupide recipientes. Sed ubinam a nobis ab-

fuit istæ multo isto tempore ? hoc nos edoce, ὁ deorum benevolentissime.

MERC. O sapientissimi agricolæ, mea jam percipite verba, si vultis audire hanc, quomodo perierit. Prima quidem causa fuit Phidias adversa fortuna usus; deinde Pericles metuens ne in partem veniret ejusdem infortuni, quia formidabat indolem vestram, præfractumque ingenium, priusquam aliquid mali pateretur, ipse inflammavit rempublicam: quippe injecta parva scintilla decreti Megarici, excitavit tantum bellum, ut præ fumo omnes Græci lacrimarent, quique illic, quique hic sunt. Ut autem primum semel audivit vitis, crepuit, et cadus percussus iracunde recalcitravit cadum. Non amplius erat quisquam, qui hæc sedaret: ipsa autem Pax disparuit.

TRYG. Hæc sane, ita me Apollo amet, ex nemine resciveram, nec quomodo cum ea conjunctus esset Phidias, audiveram.

CHOR. Nec ego, nisi nunc: propterea ergo formosa erat Pax, utpote genere illi conjuncta: multa sane nobis latent.

MERC. Deinde postquam cognorunt civitates, quibus imperabatis, vos esse vobis invicem exasperatos, dentesque restringere, omnia in vos machinabantur tributorum metu, et pecuniarum largitionibus in partes suas adducebant Lacedæmoniorum primores: isti autem, utpote homines sordidi appetentes lucri, exterosque decipere sueti, hac turpiter abjecta, bellum arripuerunt: deinde illorum lucra agricolis erant intertrimento. Nam triremes hinc missæ ad ulciscendas injurias, hominum etiam immerentium ficus comedebant.

CHOR. Immo merito, quoniam ficum meam exciderunt illi, quam ego severam et educaveram.

ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον ἦδε, τοῦδ' ἡμᾶς δίδαξον, ᾧ θεῶν εὐνοῦσταιτε.

Ερ. ᾧ σοφώτατοι γεωργοί, τὰ μὰ δὴ ξυνίετε ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἤρξε Φειδίας πράξας κακῶς· εἶτα Περικλῆς φοβήθεις μὴ μετάσχη τῆς τύχης, τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικώς, καὶ τὸν αὐτοδᾶξ τρόπον, πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν· ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικῷ ψηφίσματος, ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ πάντας Ἑλληνας δακρῦσαι, τοὺς τ' ἐκεῖ, τὲς τ' ἐνθάδε. ὡς δ' ἄπαξ τοκρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος, καὶ πῖδος πληγεῖς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πῖδω· οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἦδε δ' ἠφανίζετο.

Τρ. ταῦτα τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, γὰρ ἐπέψυμην οὐδενός, οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.

Χο. οὐδ' ἔγωγε, πλὴν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν, οὔσα συγγενῆς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.

Ερ. κατ', ἐπειδὴ ἔγνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε, ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας, πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι, κἀνέπειδον τῶν Λακωνῶν τοὺς μεγίστους χρήμασιν. οἱ δ', ἄτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διεισωνόξενοι, τήνδ' ἀπορρίψαντες αἰσχροῦς, τὸν πόλεμον ἀνῆρπασαν· κατὰ τὰ κείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά. αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὐτῶν τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

Χο. ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεὶ τοὶ τὴν κορώνεόν γ' ἐμοῦ

ἔξεκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα καὶ ξειθεψάμην.
Τρ. νῆ Δί', ᾧ μέλι, ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, τὸν λίθον
 ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμον κυφέλην ἀπώλεσαν.
Ερ. κᾶτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνήλθεν οὐργάτης λειῶς,
 τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
 ἀλλ', ἄτ' ἂν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
 ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
 τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας, κἀποροῦντας ἀλφίτων,
 τῆνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι,
 πολλακίς φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόδι·
 τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
 αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονοῖ τὰ Βρασίδου.
 εἴτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὡσπερ κυνίδι, ἐσπαράττετε.
 ἢ πόλις γὰρ ὠχρῶσα, κἀν φόβῳ καθημένη,
 ἄττα διαβάλοι τις αὐτῆ, ταῦτ' ἂν ἦδιστ' ἦσθιεν.
 οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὀρεῶντες, ἄς ἔτυπτον, οἱ ξένοι
 χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιοῦντων ἐβόουν τὸ στόμα,
 ὡστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἢ δ' Ἑλλάς ἂν
 ἐξερημαθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρεῶν
 βυρσοπώλης.

Τρ. παῦε, παῦ, ᾧ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
 ἀλλ' ἔα τὸν ἀνδρ' ἐκείνον, οὔπερ ἔστ', εἶναι κάτω.
 οὐ γὰρ ἔστ' ἐκείνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.

ἄττ' ἂν οὔν λέγῃς ἐκείνον,
 κεί πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
 καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
 καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
 ταῦθ' ἀπαξάπαντα νυνὶ

TRYG. Ita me Jupiter amet, ó bone, merito sane : nam et meam, lapide injecto, sex modiorum capacem cistam frumentariam perdidit.

MERC. Deinde, ut ex agris convenere in urbem agricolæ, eodem modo se etiam venales haberi, quo urbani, facile animadvertere ; sed quum essent sine uvis, et desiderarent ficus, spectabant oratores : qui quum satis nossent pauperes infirmos esse, et laborare inopia victus, Divam istam sæpius clamoribus suis, tanquam furcillis, abegerunt, quoties illa, regionis hujus amore, sese conspiciendam exhibuit. Ex sociis autem illos quatiebant, qui essent pinguiores et opulentiores, affingentes hujusmodi causas, *Brasidæ favet*. Tum vos istum falso oppressum crimine, tanquam catuli, lacerabatis. Urbs enim pallida morbo et in metu desidens, quæcunque quis per calumnias parta ei objiceret, lubentissime comedebat. At exteri, quum plagas viderent, quas isti infligebant, auro iis qui hæc faciebant, os obturabant ; ita ut illos quidem facerent divites, Græcia autem desolaretur vobis non animadvertentibus. Caput autem istis rebus erat coriarius.

TRYG. Desine, desine, Mercuri domine, horum ne memineris ; sed sine istum hominem esse apud Inferos, ubi est : non enim noster est ille vir amplius, sed tuus. Quæcunque igitur dixeris in illum, licet nequam fuerit, dum vixit, et loquax, et sycophanta, et miscuerit omnia et turbaverit, hæc inquam

omnia tuis dehinc exprobrabis. Sed cur sileas, ó Diva, dic mihi.

MERC. At hujus rei causam non facile animum iuducet ut dicat spectatoribus: est enim iis valde irata, ob ea quæ perpessa est.

TRYG. Tibi saltem dicat ipsa paulum modo.

MERC. Dic mihi, ó carissima, quo erga istos sis animo; age ó mulierum clypeis inimicissima.—Esto: audio. Hæccine expostulas? intelligo.—Audite vos, quamobrem de vobis conqueratur. Ait se ultro venisse post res in Pylo gestas, cistamque adtulisse plenam induciis, sed rejectam fuisse ter in concione.

TRYG. Peccavimus in hac re; sed ignosce: mens enim nostra tunc erat in coriis.

MERC. Audi sis nunc, quod me modo interrogavit, quisnam malevolus ipsi maxime fuerit hic, et quis amicus, qui praelia ne fierent studuerit?

TRYG. Benevolentissimus quidem multo erat Cleonymus.

MERC. Qualis ergo videtur esse in re bellica Cleonymus?

TRYG. Animi fortissimi, nisi quod non est filius cujus ipse ait patris. Nam si quando exeat militatum, statim, quum arma abjiciat, *subjectit.us* esse arguitur.

MERC. Adhuc nunc audi, quod me modo interrogavit, quis nunc obtineat suggestum in Pnyce?

TRYG. Hyperbolus illum nunc locum tenet. Heus tu, quid facis? quonam caput tuum circumagis?

τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.

ἀλλ' ὅ τι σιωπᾶς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.

Ερ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρὸς γε τοὺς θεωμένους.

ὄργην γὰρ αὐτοῖς, ὣν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.

Τρ. ἦδ' ἀλλὰ πρὸς σέ μικρὸν εἰπάτω μόνον.

Ερ. εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλιτάτη.

Ἰθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.

εἶέν γ', ἀκούω.—ταῦτ' ἐπικαλεῖς;—μανθάνω.

ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὣν ἔνεκα μομφὴν ἔχει.

ἔλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλων

σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,

ἀποχειροτονηθῆναι τρεῖς ἐν τῇ κκλησίᾳ.

Τρ. ἡμάρομεν ταῦτ'. ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·

ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότε ἐν τοῖς σκύτεσιν.

Ερ. Ἰθὶ νῦν ἄκουσον, οἶον ἄρτι μ' ἤρετο·

ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,

χῶς τις φίλος, κᾶσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.

Τρ. εὐνούστατος μὲν ἦν μακροῦ Κλεώνυμος.

Ερ. ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ

ὁ Κλεώνυμος;

Τρ. Ψυχὴν ἀριστος, πλὴν γ' ὅτι

οὐκ ἦν ἄρ', οὔπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.

εἰ γὰρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως

ἀποβολιμαῖος τῶν ὀπλων ἐγίγνετο.

Ερ. ἔτι νῦν ἄκουσον, οἶον ἄρτι μ' ἤρετο·

ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίδου τοῦ ἐν τῇ Πνυκί.

Τρ. Ὑπέρολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.

αὐτῇ, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

- Er. ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθειςθῆϊς, ὅτι
αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.
- Tr. ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὦν,
τοῦτον τῆς τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.
- Er. πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῆς πόλει.
- Tr. εὐβουλότεροι γενησόμεθα τρόπῳ τινί,
ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὦν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλευόμεν.
- Er. ᾧ, ᾧ.
οἶά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.
- Tr. τὰ τί;
- Er. πάμπολλα, καὶ τὰρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅτι πράττει Σοφοκλῆς, ἀνήρετο.
εὐδαιμονεῖ· πᾶσχει δὲ θάυμαστόν.
- Er. τὸ τί;
- Tr. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.
- Er. Σιμωνίδης; πῶς;
- Tr. ὅτι, γέρων ὦν καὶ σαπρὸς,
κέρδους ἕκατι καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
- Er. τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;
- Tr. ἀπέθανεν,
ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.
- Er. τί παθῶν;
- Tr. ὅτι;
ᾠρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ὄρων πῖθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.

MERC. Aversatur populum, indigne ferens, quod malum
præsidentem sibi adscivit.

TRYG. At non amplius utemur eo; nunc autem quia popu-
lus indigebat tutore, nudusque erat, hoc viro interim, tanquam
munimento, se præcinxit.

MERC. Quærit, qui tandem ista conductura sint reipubli-
cæ.

TRYG. Prudentiores fitemus quodammodo, quia lucernarum
artifex est. Antehac quidem palpabamus res gerendas in tene-
bris; at nunc de omnibus rebus ad lucernam consultabimus.

MERC. O! o! qualia jussit me ex te sciscitari!

TRYG. Quænam?

MERC. Plurima, etiam vetusta illa, quæ reliquit olim: et
primo quidem quid rerum agat Sophocles, percontabatur.

TRYG. Bene ac beate est illi; et tamen evenit ei mirabile
quiddam.

MERC. Quid?

TRYG. E Sophocle fit Simonides.

MERC. Simonides? quomodo?

TRYG. Quoniam senex et sordidus lucri causa vel in crate
naviget.

MERC. Quid vero? estne in vivis adhuc Cratinus ille sa-
piens?

TRYG. Mortuus est, quando Lacones irruptionem fecerunt.

MERC. Quid ei accidit?

TRYG. Rogas? animi deliquium passus est: quippe dolori
temperare non poterat, quum videret dolium vino plenum fran-

gi. Alia etiam quam multa censes contigisse urbi infortunia? quapropter, o domina, nunquam a te divellemur.

MERC. Age ergo hac lege accipe Oporam hancece tibi uxorem, deindeque in agris cum illa habitans procrea tibi uvas.

TRYG. O carissima, huc ades, et da mihi copiam tui osculandi. Numquid detrimenti capturus tibi videor, o domine Mercuri, si longo post tempore Oporam subagitavero?

MERC. Non, si re patrata misturam pulegii biberis. Sed quam primum hancece Theoriam suscipe, et ad Senatum perduc, cujus quondam erat.

TRYG. O beate ut Senatus ob hanc Theoriam! quantum sorbebis jusculi per triduum! quam multa comedes viscera cocta et carnes! sed, o amice Mercuri, vale multum.

MERC. Tu quoque vale, mi homo; lætus abi, et memor esto mei.

TRYG. O scarabæe, domum, domum avolemus.

MERC. Non est hic, o bone.

TRYG. Quorsum ergo abiit?

MERC. Currum Jovis subiit, et fulmen gerit.

TRYG. Unde ergo miser ille istic habebit cibos?

MERC. Ganymedis ambrosiam comedet.

TRYG. Quomodo ergo descendam ego?

MERC. Bono animo es, recte: hac, juxta ipsam Deam.

TRYG. Adeste, vos puellæ; sequimini me ocius: nam plurimi vos exspectant cupidi arrecto pene.

χ' ἄτερα πόσ' ἄττ' οἶει γεγενῆσθαι τῆ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφεξόμεσθά σου.

Ερ. Ἰδι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κἄτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν, ἐκποιῶ σαυτῷ βότρυς.

Τρ. ὦ φιλιτάτη, δεῦρ' ἔλθε, καὶ δός μοι κύσαι.
ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

Ερ. οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβῶν, ἥσπερ ποτ' ἦν.

Τρ. ὦ μακαρία Βουλῆ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ροφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἐφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ' ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά.

Ερ. καὶ σύ γε
ὦ ἄνθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.

Τρ. ὦ κἀνθάδ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

Ερ. οὐκ ἐνθάδ', ὦ τάν ἐστι.

Τρ. ποῖ γὰρ οἴχεται;

Ερ. ὑφ' ἄρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

Τρ. ποθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἔξει σιτία;

Ερ. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

Τρ. πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

Ερ. θάρρει, καλῶς·

τῆδὲ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

Τρ. δεῦρ', ὦ κόραι,
ἔπεσθον· ἄμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ

ποδοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἔστυκότες.

Χορός.

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπιάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαλαῖς
ἦν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χῶσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.

Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ραβδούχους· εἴ τις κωμωδοποιητῆς
αὐτὸν ἐπήγει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίσεισι·
εἰ δ' οὖν εἰκὸς τινα τιμηῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμωδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότητος γεγένηται,
ἄξιός ἐστι φῆσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀνλιπάλους μόνος ἀνθρώπων κἀπέταυσεν
εἰς τὰ ῥάκια σκώπιονας αἰεὶ, καὶ τοῖς φθειροσὶν πολεμῶνας·
τὸς δ' Ἡρακλέας τὸς μάτιονας, καὶ τὸς πεινωῶνας ἐκείνης,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπιομένους ἐπίτηδες,
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας αἰεὶ, καὶ τούτους οὖνεκα τουδί,
ἴν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πηληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο·
ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέξμ' ἔπαθες; μῶν ὑςριχίς εἰσέβαλέν σοι
εἰς τὰς πλευρὰς πολλῆ ἑραλιᾶ, κἀδενδρόμησε τὰ νῶτα;--
τοιαῦτ' ἀφελῶν κακὰ καὶ φόβρον, καὶ βωμολοχέυμαλ' ἀλεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μετέλοις, καὶ διανοαῖσι, καὶ σκώμμασιν ἐκ ἀλοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμωδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργὴν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμάς δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῶ τῶ κάρχαροδοντι,

CHOR. Sed abi lætus: nos autem interea hanc suppellectilem comitibus servandam committamus: quippe solent præcipue circa scenas plurimi fures morari occulti, et mala patrare. Sed tu custodi hæc strenue: nos autem spectatoribus dicamus ex instituto nostro quæcunque nobis ratio suadet atque animus.

Equidem oportebat ut, si quis comicus poëta in digressionem ad spectatores per anapæstos se ipsum laudaret, illum verberarent lictores: sin, ὁ Jovis filia, æquum est, quempiam honore adfici, qui præstantissimus hominum et celeberrimus evaserit in arte comædias docendi, poëta noster magna se laude dignum esse ait. Primo enim solus omnium effecit, ut quos habet æmulos, ii desierint pannos mendicorum irridere, et cum pediculis belligerare: deinde Hercules illos pinsentes, et famelicos, et fugitivos, et fraudulentos, et se consulto verberibus offerentes, collutulatos expulit primus: servos etiam facessere coëgit, quos semper producebant flentes, idque eapropter, ut conservus ridens alterius plagas sic eum interrogaret; *O miser quid accidit cuti tue? num hystrix invasit tibi in latera cum magno exercitu, tergumque tuum excidit et vastavit?* Sublatis his ineptiis, odiosisque et ignobilibus nugis, magnam fecit artem vobis, quam ædificavit, et alte quasi turribus eduxit verbis magnificis, et sententiis, dicterisque haud trivialibus; operam non abutens perstringendis privatis homuncionibus, mulieribusve: sed herculeo quodam impetu maxima monstra aggreditur, transcendens coriorum fœtores tetros et cœni commoti minas. Et primum quidem omnium oppugno ipsam illam serratis dentibus immanem beluam, cujus ab oculis terribiles micabant

Cynnæ radii, caput autem ejuscircumlambebant centum capi-
at perditissimorum adulatorum; quæ vocem habebat torrentis
stragem edentis, odorem phocæ, coleos Lamiaë illotos, culum-
que cameli. Hujusemodi viso monstro non extimui, sed pro
vobis pugnans et pro insulis, obstiti ei semper. Quapropter
nunc vos æquum est reddere gratiam mihi, et memores esse.
Etenim antehac, quum rem ex sententia gessissem, non obam-
bulabam palæstras, puerosque sollicitabam; sed sumta supel-
lectile statim abibam, in paucis molestus, in plerisque delecta-
bilis, servato in omnibus officio. Proinde fautores me habere de-
cet et viros et pueros: calvos etiam admonemus, ut suo studio
nos adjuvent in adipiscenda victoria. Unus enim quisque dicet,
me victore, ad mensam et in conviviis: *Porrige calvo illi, da
calvo illi de bellariis aliquid, et ne detrahe quicquam præstan-
tissimo poetarum, viro qui frontem habet.*

SEM. Musa, tu bello repudiato, mecum, cum amico tuo,
choreas exerce, Deorum celebrans connubia, hominumque con-
vivia, et beatorum epulas: tibi enim hæc in primis curæ sunt.
Si autem Carcinus venerit, et tecum oraverit, ut cum filiis suis

οὐ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἐκάλον δὲ κύκλω κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξιόμενων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλὴν, Φωνὴν δ' εἶχεν χαρὰδρασε ὄλεθρον τέλοκυίας,
Φώκης δ' ὄσμην, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτες, πρωκλῖον δὲ καμήλη.
τοιῖτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ'. ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων,
ἀντεῖχον ἄει, καὶ τῶν ἄλλων νήσαν. ὦν οὖνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκός, καὶ μνήμονας εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας καλὰν ἐν, ἐχὶ παλαιστρας περινοσῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐδὸς ἐχώρου,
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πᾶν ἀπαρασχῶν τὰ δέουσα.

πρὸς ταῦτα χρεῶν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἀνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάξειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γὰρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
καὶ πὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τραγαλίων, καὶ μὴ Φαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

Ημ.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους
ἀπωσαμένη, μετ' ἐμοῦ
τοῦ φίλου χάρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους,
ἀνδρῶν τε δαΐτας,
καὶ θαλίας μακάρων.
σοὶ γὰρ τὰδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἦν δέ σε Καρκίνος ἐλθῶν

ἀντιβολῇ μετὰ τῶν
 παίδων χορεύσαι,
 μήδ' ὑπακούσης, μήτ' ἔλ-
 θης συνέριθός αὐτοῖς·
 ἀλλὰ νόμιζε πάντας
 ὄρυγας οἰκογενεῖς,
 γυλιαύχενας ὄρχηστὰς
 ναννοφυεῖς, σφυράδων
 ἀποκνίσματα,
 μηχανοδίφας.
 καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατήρ,
 ὃ παρ' ἐλπίδας
 εἶχε τὸ δράμα, γαλῆν
 τῆς ἐσπέρας ἀπάγξαι.
 Τοιάδε χρεὶ Χαρίτων
 δαμώματα καλλικόμων
 τὸν σοφὸν ποιητὴν
 ὑμνεῖν, ὅταν ἤρινά μὲν
 φωνῇ χελιδῶν
 ἐξομένη κελαδῆ,
 χορὸν δὲ μὴ^ν χρεὶ Μόρσιμος,
 μηδὲ Μελάνθιος· οὐδὲ
 πικροτάτην ὅπα γη-
 ρύσαντος ἤκουσ',
 ἠνίκα τῶν τραγωδῶν
 τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
 φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
 Γοργόνες ὀψοφάγοι,

Ημ.

choreas instituas, ne obtemperes, nec eas adjutrix illis: sed pu-
 ta omnes esse coturnices domesticos, saltatores brevicervicos,
 statura nanos, caprinorum stercorum ramenta, machinarum
 inventores. Etenim dixit eorum pater, illud, quod præter
 spem sibi obtigerat argumentum fabulæ, a mustela vesperi
 strangulatum fuisse.

SEM. Tales decet Gratiarum pulchricomarum hymnos cele-
 bres sapientem poetam cantare, quando vere novo hirundo ses-
 sitans voce perstrepat, et chorum non habet Morsimus, neque
 Melanthius: cujus acerbissimam vocem garrientis audivi, quum
 tragicum chorum haberent frater ejus et ipse, ambo Gorgones

gulosæ, batidispices, Harpyiæ, anuum fututores, impuri, olentes hircum, piscium pernicies : quos despue sreatu magno et argo, diva Musa, et mecum læta festivitatem celebra.

TRYGÆUS, FAMULUS, CHORUS, HIEROCLES.

TRYG. Quantæ molis erat pervenire usque ad deos ! mihi hercle fesso dolent oppido crura. Parvi utique desuper intuenti mihi videbamini. De cœlo quidem spectanti videmini sane maligni, hinc autem multo maligniores.

FAM. Venistin', o here ?

TRYG. Ut ego audivi ex quodam.

FAM. Qualem expertus es fortunam ?

TRYG. Dolent mihi crura, magnum iter emenso.

FAM. Age dic nunc mihi.

TRYG. Quidnam ?

FAM. Vidistin' alium quempiam hominem in aëre vagantem præter te ipsum ?

TRYG. Non, nisi forte duas aut tres dithyrambicorum poetarum animas.

FAM. Quid autem faciebant ?

TRYG. Volitantes colligebant procemia nescio quæ, natanantium in aëre virorum nugas.

βατιδοσκόποι, ἄρπυιαι,
γρασοῦσαι, μιαιροί,
τραγομάσχαλοι,
ἰχθυολῦμαι
ὧν καταχρεµψαµένη
μέγα καὶ ψλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ' ἐμοῦ
ξόμπαιζε τὴν ἑορτήν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Τρ. Ως χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐδὴ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπύνηκα κομιδῇ τῶ σκέλη.
μικροὶ δ' ὄρᾳν ἀνωθεν ἦστ' ἔμοιγέ τοι·
ἀπ' οὐρανοῦ φαίνεσθε κακοθήεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολὺ τι κακοθήεστεροι.

Οι. ὦ δέσποθ', ἦκεις ;

Τρ. ὡς ἐγὼ 'πυθόμην τινός.

Οι. τί δ' ἔπαθες ;

Τρ. ἤλγουν τὰ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.

Οι. ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.

Τρ. τὸ τί ;

Οι. ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἄερα
πλανώμενον, πλὴν σαυτὸν ;

Τρ. οὐκ, εἰ μὴ γε σου
ψυχὰς δὴ ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

Οι. τί δ' ἔδρων ;

Τρ. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἀνδιαεριανερηνχέτους τινὰς.

- Οι. οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἅ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνώμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ ;
- Τρ. μάλιστα.
- Οι. καὶ τίς ἐστὶν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ ;
- Τρ. Ἰων ὁ Χίος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν ΑΟΙΟΝ ποθ', ὥστε γ' εὐθέως
ΑΟΙΟΝ αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ΑΣΤΕΡΑ.
- Οι. τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἱ καόμενοι θέουσιν ;
- Τρ. ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὔτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἵπνους ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἵπνοῖσι πύρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβῶν,
καὶ τὴν πύελον κατὰκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ·
στέρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῆδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἤκε δεῦρ' αὐθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.
Οι. πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα ;
- Τρ. πόθεν ; ἐκ τῶν οὐρανῶν.
- Οι. οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.
- Τρ. οὐκ· ἀλλὰ κακεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.
- Οι. ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτη τι ;
- Τρ. μηδέν. οὐ γὰρ ἐθέλησει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
πικρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.
- Οι. λείχειν ; ἄρ' αὐτῆ καὶ λεκάνην σκευαστέον ;

FAM. Non ergo illud esse verum in aëre deprehendisti, quod vulgo dicunt, nos stellas fieri, quando quis nostrum moritur ?

TRYG. Maxime.

FAM. Ecquænam est illic nunc stella ?

TRYG. Ion Chius, qui olim hic fecit canticum illud *Eoum*, tanta cum approbatione, ut eum statim omnes *Eoum sidus* appellarent.

FAM. Quænam ergo sunt illæ discurrentes stellæ, quæ ardentibus cursitant ?

TRYG. Sunt illæ quædam e stellis divitibus, quæ a cœna redeunt laternas habentes, et in laternis ignem. Sed adsume ocius istam et introduce eam, et solium elue, et aquam caleface, et sterne mihi atque huic genialem lectum : hisque peractis redi huc. Ergo autem alteram hancce reddam Senatui interea.

FAM. Undenam vero has accepisti ?

TRYG. Unde ? nempe ex cœlis.

FAM. Haud ego jam deos faciam trioboli, si lenocinium faciunt, uti nos homines.

TRYG. Non quidem ita solent : sunt tamen inter illos quidam, qui ex hoc quæstu sibi victum parant.

FAM. Age ergo eamus. Dic mihi, aliquidne huic comedendum dabo ?

TRYG. Nihil. Nam nolet comedere, nec panem, nec mazam, solita semper apud superos ambrosiam lingere.

FAM. Ain' *lingere* ? Ergo ei pelvis etiam paranda est.

CHOR. Sane feliciter senex iste, quantum videre licet, nunc rem gerit.

TRYG. Quid ergo, quum sponsum me videbitis nitidum?

CHOR. Dignus eris, quem omnes beatum prædicent, mi senex, rursus juvenis factus, unguento delibutus.

TRYG. Opinor. Quid vero, quando cum illa concubens papillas prehendam?

CHOR. Fortunatior videberis, quam Carcini strobili.

TRYG. Nonne vero merito? qui scarabæo invecus servavi Græcos, ita ut omnes in agris degentes tuto jam futuant et dormiant.

FAM. Lavit puella, et recte se habent circa nates omnia? placenta cocta est; libum sesaminum conficitur; ceteraque parata sunt omnia: sed pene opus est.

TRYG. Age ergo reddamus Theoriam hancece Senatui propere.

FAM. Quænam est hæc mulier? quid ais?

TRYG. Theoria illa est, quam nos aliquando madidi subagittavimus, Brauronem eam deducentes: hoc certo scias, et vix potuit capi.

FAM. O nere, quantam culus iste quinto quoque anno voluptatem adfert!

TRYG. Eia, quis vestrûm est justus? quisnam? quis hanc ad se receptam custodiet Senatui? Heus tu, quamnam hic delineationem facis?

FAM. Quid, malum, rogas? ad Isthmia tentorium peni meo designo.

Xo. εὐδαιμονικῶς ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν,
τανῦν ὅδε πράττει.

Tr. τί δῆτ', ἐπειδὴν νυμφίον μ' ὀρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;

Xo. ζηλωτὸς ἔσει, γέρον,
αὐτῆς νέος ὦν πάλιν,
μύρω κατάλειπτος.

Tr. οἶμαι. τί δῆδ', ὅταν ξυνῶν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;

Xo. εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

Tr. οὐκ οὐν δικαίως; ὅστις, εἰς ὄχημα κανθάρο βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἑλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεῦδειν.

Oi. ἡ παῖς λέλουται, καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλὰ·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμοῦς ξυμπλάττεται,
καὶ τᾶλλ' ἀπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

Tr. ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ.

Oi. τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῆς;

Tr. αὕτη Θεωρία ἴσθιν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυραῖνάδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθῃ γε μόλις.

Oi. ὦ δέσποτα,
ὅσῃν ἔχει τὴν προκτοπεντετηγίδα.

Tr. εἶεν· τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβῶν;
οὗτος, τί περιγράψεις;

Oi. τὸ δεῖν, ἐς Ἰσθμια
σκηνὴν ἑμαυτοῦ τῷ πᾶσι καταλαμβάνω.

- Τρ. οὐπω λέγεσθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ.
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.
Οι. ἐκείνοσ'ι νέυει.
Τρ. τίς;
Οι. ὅστις; Ἀριφραδῆς,
ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.
Τρ. ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάδου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλή, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τῷ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάρρυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοῦπτόνιον ὑμῖν καλόν.
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'. ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἔξεσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πᾶν,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἐστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὁρῶντι, πῶς ὁμοῦ καὶ τῷ πείει.
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἵπποδρομίαν ἄξετε,
ἥνικα γε κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται.
ἕτεροι δὲ κείσονται γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι κάμπαις ἥνιοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.

TRYG. Nondum dicitis vos, quis sit custoditurus? Huc ades tu; deponam enim te in medium adductam.

FAM. Iste innuit.

TRYG. Quis?

FAM. Rogas? Aripgrades, obsecrans ut ad se adducatur.

TRYG. Sed, ὦ stulte, succum ejus lambendo hauriet irruens. Agedum tu depone prius hanc supellectilem humi. Senatus, vosque Prytanes, videte hanc Theoriam: spectate quanta bona vobis adferens tradam, ita ut statim possitis sustollentes crura hujus in sublime patrare sacra. Hancce culinam videte quam sit pulchra: propterea etiam fuligine nigra est: istic enim, antequam bellum oriretur, Senatui ollæ stabant olim. Deinde cras statim nobis hanc habentibus certamina licebit instituere pulcherrima, humi luctari, quadrupedum in morem stare, unctisque ritu pancratio certantium strenue ferire, fodicare, simul pugnare et pene. Post autem tertia die cursus equestres instituetis, ubi singulator singulatorem prævertet, currusque super curribus eversi flantes et spirantes mutuis movebuntur succusibus: alii autem jacebunt recutiti aurigæ lapsi circa metam. Sed, ὦ Prytanes, accipite Theoriam. Hem, quam lubenter

adsumsit eam iste Prytanis! at non faceres, si quid gratiis introducendum ad Senatum fuisset tibi, sed vidissem te prætententem vacationem simulque manum accipiendo muneri.

CHOR. Certe de omnibus bene meretur civis similis tui.

TRYG. Quum vindemiabitis, multo magis scietis qualis sim.

CHOR. Nunc etiam id satis tu quidem ostendis. Servator enim omnibus hominibus es factus.

TRYG. Quid ergo dices, quum ebibes musti poculum?

CHOR. Immo secundum deos tibi semper primas deferemus.

TRYG. Optime enim de vobis promeritus sum ille ego Trygæus Athmonensis, qui gravissimis ærumnis liberavi plebeiam turbam, populumque agrestem: quique Hyperbolum repressi.

CHOR. Age vero, quid deinceps nobis faciendum est?

TRYG. Quid aliud, nisi hanc dedicemus adhibitis leguminum ollis?

CHOR. Ollisne? tanquam querulum Hermulam?

TRYG. Quid ergo videtur? vultisne saginato bove?

CHOR. Bove, inquis? nequaquam, ne suppetias aliquorsum currere oporteat.

TRYG. Num ergo porca pingui et magna?

CHOR. Minime.

TRYG. Cur?

CHOR. Ne fiat porcina Theagenis spurcitia.

TRYG. Quanam ergo sodes ex ceteris victimis censes?

CHOR. Ove.

TRYG. Ove?

ἴδ', ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἂν, εἴ τι προῖκα προσάγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὔρον ἂν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.

Xo. ἢ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-
τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

Tr. ὅταν τρυγᾷτ', εἴσεσθε πολλῶν μᾶλλον οἴος εἶμι.

Xo. καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτῆρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.

Tr. Φήσεις, ἐπειδὴν ἐκπίης οἴνου νέου λεπαστήν.

Xo. καὶ, πλὴν γε τῶν θεῶν, ἀεὶ σ' ἠγησόμεσθα πρῶτον.

Tr. πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ὠδμονεὺς ἐγὼ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὄμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεῶν, Ὑπέρβολόν τε παύσας.

Xo. ἄγε δὴ, τί νῶν ἐντευθενὶ ποιητέον;

Tr. τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην χύτραις ἰδρυτέον;

Xo. χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον Ἐρμιδίου;

Tr. τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε Λαζινῶν βοῖ;

Xo. βοῖ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποιῆ δέοι.

Tr. ἀλλ' ὅτ' παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;

Xo. μὴ, μὴ.

Tr. τί;

Xo. ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.

Tr. τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;

Xo. οἶ.

Tr. οἶ;

- Χο. ναι μὰ Δί.
 Τρ. ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἴωνικὸν
 τὸ ῥῆμά γ'.
- Χο. ἐπίτηδές γ', ἴν', εἰ τῆ' κκλησίᾳ
 ὡς χρῆ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
 ὑπὸ τοῦ δέους λέγασ' Ἴωνικῶς Οἶ.--
- Τρ. εὖ τοι λέγεις.
 Χο. καὶ τᾶλλα γ' ὧσιν ἦπιοι·
 ὦστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἄμνοι τοὺς τρόπους,
 καὶ τοῖσι συμμάχοισι πρᾶότεροι πολύ.
- Τρ. ἴδι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβάν'
 ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμῶν ἐφ' ὅτου θύσομεν.
- Χο. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' εἰ, Τύχη κατορθοῖ,
 χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἔτερον δ' ἐτέρῳ
 τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.
- Τρ. ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύραισι καὶ δή.
 Χο. ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
 σοβαρὰ θεοῦθεν κατέχει πολέμου
 μετὰ τροπὸς αὔρα.
 νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
 εἰς ἀγαθὰ μεταδιδάξει.
- Τρυγαῖος.
 τὸ κανοῦν πάρεσιν, ὅλας ἔχον, καὶ ζέμμα, καὶ μάχαιραν,
 καὶ πῦρ γε τουτὶ, κούδεν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.
- Χο. οὔκου ἀμιλλήσεσθον;
 ὡς, Χαίρις ἦν ὑμᾶς ἴδη,
 πρόσσεισιν ἀυλήσων ἀκλη-
 τος, κᾶτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγὼ,

CHOR. Ita hercle.

TRYG. Sed est Ionicum hoc vobabulum.

CHOR. De industria, ut, si in concione quis dixerit bellum esse gerendum, tum qui illic sedebunt, præ metu dicant Ionice, *Οὐα!*

TRYG. Recte utique dicis.

CHOR. Et sint cetera lenes: atque ita alii erga alios erimus animo agnino, erga socios autem multo mitiores.

TRYG. Age ergo adduc quam citissime ovem: ego interea aram parabo, in qua sacrificabimus.

CHOR. En ut omnia quæ Deus vult, fortunaque secundat, procedunt ex sententia, aliaque aliis istorum opportuno tempore sese offerunt!

TRYG. Hoc utique satis apparet: nam ara, ecce, jam foris est.

CHOR. Festinate ergo, dum divino jussu impetum cohibet conversa belli aura. Nunc enim Deus palam res in melius refert.

TRYG. Canistrum adest, cui mola salsa inest, et corona, et culter: ecce etiam ignem, nec, præter ovem, nobis quicquam moræ est.

CHOR. Nonne ergo omni studio festinabitis? Nam si Chæris vos viderit, invocatus accedet, ut canat tibiis, et certo scio vos

ei flanti seque ipsum fatiganti daturus tandem aliquid.

TRYG. Agedum tu sume canistrum et gutturnium, atque circumi aram ocius dextrorsum.

FAM. Ecce circumivi : aliud jam impera.

TRYG. Agedum torrem hunc in aquam immergam : tu concute ocius : tu autem porrige salsæ partem molæ ; ipseque fac lustreris, tradita mihi hac face : projice spectatoribus etiam aliquantum frugum.

FAM. EN.

TRYG. Jamne dedisti ?

FAM. Ita mehercle : nec istorum quotquot sunt spectatorum ullus est, quin habeat hordeum.

TRYG. Nonne etiam mulieres acceperunt ?

FAM. Sed ad vesperam dabunt eis viri.

TRYG. Quin precamur ? Quis hęc adest ? ubinam sunt multi et boni ?

FAM. Age dem istis : multi enim sunt et boni.

TRYG. Istosne putasti bonos esse ?

FAM. Quippini ? qui nimirum, quum eos tanta aqua perfunderimus, in eundem istum veniunt et consistunt locum.

TRYG. Sed quam primum precemur ; precemur jam. O veneranda regina, Dea honoranda, Pax, domina chororum, domina nuptiarum, accipe sacrificium nostrum.

Φυσῶντι καὶ πανουμένω
προσδώσετε δήπου.

Τρ. ἄγε δὴ, τὸ κανοῦν λαβῶν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα,
περίιδι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

Οι. ἰδοῦ· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

Τρ. φέρε δὴ, τὸ δαδίον τὸδ' ἐμβάψω λαβῶν.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὺτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοί,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν.

Οι. ἰδοῦ.

Τρ. ἔδωκας ἤδη ;

Οι. νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοι περ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.

Τρ. οὐχαὶ γυναῖκες ἔλαβον ;

Οι. ἀλλ' ἐς ἐσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ᾧ νῆρες.

Τρ. ἀλλ' εὐχόμεθα.

τίς τῆδε ; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί.

Οι. τούτοις φέρε δᾶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.

Τρ. τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας ;

Οι. οὐ γὰρ, οἱ τινες,
ἡμῶν καταχρόντων ὕδαρ τοσουτονί,
ἐς ταυτὸ τοῦθ' ἐστᾶσ' ἰόντες χωρίον ;

Τρ. ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχόμεθ', εὐχόμεσθα δὴ.

ᾧ σεμνοτάτῃ βασιλεία, θεὰ

πότνι' Εἰρήνη,

δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,

Xo.

δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.
 δέξαι δῆτ', ὧ πολυτιμήτη,
 νῆ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἄπερ αἱ
 μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.
 καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίναςαι
 τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
 καὶν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς,
 ἀναχωροῦσιν·

Tg.

καῖτ', ἣν ἀπίη, παρακύπτουσιν.
 τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.
 μὰ Δ', ἀλλ' ἀπόφηνον ὄλην σαυτὴν
 γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
 ἡμῖν, οἳ σου τρυχόμεθ' ἤδη
 τρεῖς καὶ δέκ' ἔτη.
 λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγὰς,
 ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
 παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
 τὰς περικόμψους, αἷς σταμυλλόμεθ'
 εἰς ἀλλήλους· μίξον δ' ἡμᾶς
 τοὺς Ἑλλήνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
 φιλίας χυλῶ, καὶ ξυγγνώμη
 τινὶ πραοτέρῃ κέρασον τὸν νοῦν.
 καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
 ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
 σικύων πρῶων, μήλων, ροιῶν,
 δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
 καὶ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
 χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·

CHOR. Accipe, obsecro, ó carissima; nec fac itidem, ut so-
 lent mulieres adulteræ. Quippe illæ semiadapertis foribus pros-
 pectant; et siquis advertat ipsis animum, recedunt; deinde, si
 abeat, prospectant rursus. Tu nihil horum fac itidem nobis.

TRYG. Ne hercle feceris, sed ostende totam te ipsam, ut in-
 genuam decet, amatoribus nobis, qui tui desiderio tertium jam
 et decimum maceramur annum. Dissolve pugnas et tumul-
 tus, ut Lysimacham te vocemus. Compesce festivas illas nos-
 tras suspiciones, quibus adducti nugas garrientes alii alios ca-
 lumniamur: et tempera nos Græcos denuo amicitiae succo, et
 ignoscendi voluntatem mitiorem admisce mentibus nostris. Effi-
 ce, ut forum nostrum bonis rebus abundet, grandibus alliis,
 cucumeribus præcocibus pomis, malis punicis, lænis parvis
 in usum servorum: et ex Bœotia ut videamus multos, qui

ferant anseres, anates, palumbes, trochilos: et Copaidum anguillarum ut sportæ veniant, utque circa eas conferti nos opsonantes in turba luctemur cum Morycho, Telea, Glau-ceta, aliisque helluonibus multis; deinde Melanthius ut veniat posterior ad forum, illæ autem venditæ jam sint, et iste eju-let, deinde ex Medea sic lamentetur: *Perii, perii, postquam e manibus exciderunt mihi anguillæ in betis delitescentes: et homines ut ejus malis gaudeant. Hæc, o veneranda, precanti-bus nobis da.*

FAM. Cape cultrum, et scite, ut coquum decet, fac mactes ovem.

TRYG. Sed fas non est.

FAM. Quamobrem?

TRYG. Nimirum Pax non gaudet cæde, nec cruentatur ejus ara; sed intro ablatam victimam macta, femoraque exemta huc effer: et sic ovis præbitori servatur.

CHOR. Te ergo foris nunc manentem oportet assulas huc reponere ocuis, ceteraque insuper quæ ad rem sacram pertinent.

TRYG. Nonne tibi aruspicum ritu videor cremium ponere?

CHOR. Quippini? Quid enim te fugit, quod requiri possit in sapiente viro? aut quid non pervides mente, quod pervidere oporteat illum, cujus probata est solertia, expeditaque animi audacia?

καὶ Κωπαίδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀδύρους
ὀψωνοῦντας τυρβάξουσθαι
Μορύχω, Τελέα, Γλαυκίτη, ἄλλοις
τένδαις πολλοῖς. κατὰ Μελάνθιον
ἦκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγορὰν
τὰς δὲ πεπράσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονοθεῖν ἐκ Μηδείας,

ΟΛΟΜΑΝ, ΟΛΟΜΑΝ, ΑΠΟΧΕΙΡΩΘΕΙΣ

τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·

τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.

ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.
Οι. λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶδ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

Τρ. ἀλλ' οὐ θέμις.

Οι. τὴν τί δή;

Τρ. οὐχ ἦδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμὸς. ἀλλ' εἴσω φέρον,
θύσας, τὰ μηρὶ ἐξελὼν δεῦρ' ἐκφερες,
χ' οὕτω τὸ πρόδατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

Χο. σὲ δὴ θύραισι χερὴ μένοντα νῦν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορ' ἅπαντ' ἐπὶ τούτοις.

Τρ. οὐκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

Χο. πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σεπέφευγ', ὅσα χερὴ
σοφὸν ἀνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὅποσα
χρεῶν ἐστι τὸν σοφῆ ὀκιμιον
φρενὶ, πορίμω τε τόλμῃ;

- Τρ. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.
- Χο. τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅς-
τις πόλλ' ἀνατλάς, ἔσω-
σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὦν
ζηλωτὸς ἅπασιν.
- Οι. ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τῶ μηρῶ λαβίων·
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.
- Τρ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἤκειν ἐχρῆν.
- Οι. ἰδοὺ πάρεμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;
- Τρ. ὅπτα καλῶς νῦν ταῦτα· καὶ γὰρ οὔτοσι
προσέρχεται δάφνη τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐστίν;
- Οι. ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τις ἔστιν.
- Τρ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἰεροκλῆς.
- Οι. αὐτός γέ που 'σθ' ὁ χρησμολόγος, ὃς ἔξ' Ὀρεοῦ.
τί ποτ' ἄρα λέξει;
- Τρ. δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
ἐναντιώσεταιί τι ταῖς διαλλαγαῖς.
- Οι. οὐκ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε.
- Τρ. μὴ νῦν ἄρ᾽ ἐν δοκῶμεν αὐτόν.
- Οι. εἶ λέγεις.
- Ιε. τίς ἡ θυσία ποθ' αὐτῆ, καὶ τῶ θεῶν;
- Τρ. ὅπτα σὺ σιγῆ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.
- Ιε. ὅτω δὲ θύετ', οὐ φράσεθ' ;

TRYG. Assula incensa Stilbidem fumo premit. Mensam
etiam adferam; nec opus erit famulo.

CHOR. Quis non laudaret hujusemodi virum, qui multa per-
pessus, servavit sacram urbem? quare nunquam non habebi-
tur admirandus omnibus.

FAM. Peracta sunt quæ imperasti. Cape femora hæc et in
ignem impone: ego vero ad exta et liba ibo.

TRYG. Mihi erunt ista curæ. Sed jam venisse te oportebat.

FAM. Ecce adsum: num cessasse tibi videor?

TRYG. Assato nunc ista probe: namque eccum accedit ali-
quis lauro coronatus. Quis homo est tandem?

FAM. Quam arrogans videtur! Vates est aliquis.

TRYG. Non hercle, sed Hierocles.

FAM. Ille ipse nimirum est ex Oreo sortilegus. Quidnam
porro dicturus est?

TRYG. Satis apparet illum adversaturum paci.

FAM. Minime: sed ad nidorem ingressus est.

TRYG. Adsimulemus, quasi non videamus eum.

FAM. Recte dicis.

HIER. Quodnam hoc est sacrificium, et cuinam fit deo?

TRYG. Assato tu tacite, et cave ne lumbum adtigas.

HIER. Nonne dicetis cuinam deorum sacrificatis?

- TRYG. Num cauda bene habet ?
 FAM. Bene sane, o diva Pax amica.
 HIER. Age proseca nunc, et prosicias da.
 TRYG. Præstat prius assare.
 HIER. Atqui hæc jam sunt assata.
 TRYG. Nimis curiosus es, quisquis es. Disseca: ubi mensa ? libamentum cedo.
 HIER. Lingua seorsum præciditur.
 TRYG. Meminimus. Sed scin' quid facias ?
 HIER. Si dixeris.
 TRYG. Ne loquere nobiscum quicquam. Nam sanctæ Paci sacra facimus.
 HIER. O miseri mortales et insipientes---
 TRYG. In caput tuum vertat.
 HIER. Qui præ stoliditate Deum voluntatem non intelligentes foedus iniistis viri cum truculentis simiis---
 FAM. Ha ha he.
 TRYG. Quid rides ?
 FAM. Faceti mihi videntur truculenti simii.
 HIER. Et stupidæ columbæ vulpeculis creditis, quarum dolosa mens, dolosum ingenium.
 TRYG. Utinam fiat tuus pulmo tam calidus, ó jactator, quam sunt hæc exta !
 HIER. Nisi enim Nymphæ deæ Bacin deceperunt, nec Bacin mortales, nec rursus Nymphæ Bacin ipsum---

- Τρ. ἡ κέρκος ποιεῖ
 καλῶς ;
 Οἱ. καλῶς δῆτ', ᾧ πότνι' Εἰρήνη φίλη.
 Ιε. ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾶτα δὸς τὰπάργματα.
 Τρ. ὀπτᾶν ἄμεινον προῶτον.
 Ιε. ἀλλὰ ταυταγὶ
 ἤδη ἴστιν ὀπτά.
 Τρ. πολλὰ πράττεεις, ὅστις εἶ.
 κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα ; τὴν σπονδὴν φέρε.
 Ιε. ἡ γλωττα χωρὶς τέμνεται.
 Τρ. μεμνήμεθα.
 Ιε. ἀλλ' οἶσθ' ὁ δρεᾶσον ;
 Ιε. ἦν φεράσης.
 Τρ. μὴ διαλέγου
 νῶν μηδέν· Εἰρήνη γὰρ ἱερᾷ θύομεν.
 Ιε. ᾧ μέλεοι θνητοὶ, καὶ νήπιοι---
 Τρ. ἐς κεφαλὴν σοι.
 Ιε. οἳ τινες, ἀφραδίησι θεῶν νόον οὐκ αἴοντες,
 συνθήκας πεποιήσθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις---
 Οἱ. αἰβοῖ, βοῖ.
 Τρ. τί γελάς ;
 Οἱ. ἦσθην χαροποῖσι πιθήκοις.
 Ιε. καὶ κέφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
 ᾧν δόλιαι ψυχὰι, δόλιαι φρένες.
 Τρ. εἶθε σου εἶναι
 ᾧφελεν, ᾧ ἴλαζών, οὕτωσὶ θερμὸς ὁ πλεῦμα.
 Ιε. εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
 μηδὲ Βάκεις θνητοὺς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν---

- Τρ. ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.
 Ιε. οὐπω Δέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
 ἀλλὰ τότε πρῶτον--
- Τρ. τοῖς ἀλσί γε παστέα ταυτί.
 Ιε. οὐ γὰρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι
 φυλόπιδος λήξαι, πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ'
 ἕως ἢ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδέϊ,
 χ' ἢ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
 τουτάκις οὐπω χρεῖν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.
- Τρ. ἀλλὰ τί χρεῖν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμῆντας,
 ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζω,
 ἐξὸν σπείσαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;
 Ιε. οὐ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὄρθᾳ βαδίζειν.
 Τρ. οὐ ποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν Πρυτανείῳ,
 οὐδ' ἐπὶ τῷ παραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.
 Ιε. οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
 Τρ. ἄρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσεις;
 Ιε. ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;
 Τρ. ὄνπερ κάλλιστον δῆπου πεποίηκεν Ὀμηρος
 Ὡς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπώσάμενοι πολέμοιο,
 Εἰρήνην εἴλοντο, καὶ ἰδρύσανθ' ἱερεῖω.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσανλο,
 ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ἔδδον ἡγεμόνευον·
 χρησμολόγω δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.
 Ιε. οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.
 Τρ. ἀλλ' ὁ σοφός τοι, νῆ Δι', Ὀμηρος δεξιὸν εἶπεν·
 Ἀφρήτωρ, ἀδέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίῳ ὀκρυόεντος.

- TRYG. Dii te eradicent, ni bacissare desinis.
 HIER. Non erat in fatis, ut jam dissolverentur vincula Pacis,
 sed tunc primum—
 TRYG. Sale conspergenda hæc sunt.
 HIER. Nondum enim placet beatis diis, ut a bello desista-
 mus, antequam lupus ovem ineat. Dum blatta fugiendo visiens
 teterrimum emittet fœtorem, et clamosa canis partus conci-
 tata stimulis cæcos gignet, tamdiu nondum oportebat pacem
 fieri.
 TRYG. Quid ergo facere nos oportebat? num a bello non
 desistere? aut sortiri utri ploraturi essemus magis, quum liceret
 nobis, inito fœdere, Græciæ communiter imperare?
 HIER. Nunquam efficies, ut cancer incedat recte.
 TRYG. Nunquam cœnabis posthac in Prytaneo; neque,
 postquam res peracta est, vaticinia facies deinceps.
 HIER. Asperum erinaceum nunquam reddideris levem.
 TRYG. Num Atheniensibus verba dare aliquando desi-
 nes?
 HIER. Quo enim oraculo jussi victimæ femora adolevistis
 diis?
 TRYG. Isto nimirum, quod pulcherrimum fecit Homerus:
*Sic illi quidem inimica belli nube depulsa, Pacem amplexi sunt,
 et eam dedicarunt mactata victima. Sed postquam femora com-
 busta fuere, visceribus pasti libarunt poculis: ego autem dux
 eram viæ: at sortilego nemo dabat calicem fulgentem.*
 HIER. Hæc non ad me pertinent: non enim hoc dixit Si-
 bylla.
 TRYG. At sapiens ille mehercle Homerus perquam scite dixit:
*Nec tribules, nec legem, nec Larem habet ille, qui bellum amat
 intestinum horrendum.*

HIER. Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus, corripiat.

TRYG. (*ad famulum*). Istuc tu cave: nam hoc metuendum est extis oraculum. Infunde vero libamen, et extorum partem huc cedo.

HIER. Sed si vobis ita faciendum videtur, ipsemet etiam ego mihi ministrabo.

TRYG. Libamen, libamen.

HIER. Infunde mihi etiam et extorum partem porrige.

TRYG. At nondum hoc placet beatis diis: sed istud potius, ut nos libemus, tu autem abeas. O veneranda Pax, permane nobiscum omni vitæ tempore.

HIER. Affer huc mihi linguam.

TRYG. Tu vero tuam hinc aufer.

HIER. Libamen.

TRYG. (*ad famulum*). Hæc etiam cum libamine sume ocius.

HIER. Nemone dabit mihi de extis aliquid?

TRYG. Non enim possumus nos prius dare, antequam lupus ovem ineat.

HIER. Immo per genua te obsecro.

TRYG. Frustra, ô bone, supplicas: non enim levem reddes asperum erinaceum. Agite, spectatores, adeste, comedite exta nobiscum.

HIER. Ego vero quid?

TRYG. Sibyllam comede.

HIER. Haud sane, per Tellurem adjuro, vos hæc comedetis soli; sed abripiam ea vobis: sunt enim in medio posita.

TRYG. Percute, percute, percute istum Bacin.

Iε. φράζεο δὴ, μή πως σε δόλω φρένας ἐξαπατήσας ἴκτινος μάσψι.

Τρ. τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου, αἷς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχχνοις ἐστὶν ὁ χρησμὸς. ἔγχει δὲ σπονδῆν, καὶ τῶν σπλάγχχνων φέρε δευρί.

Iε. ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ μαιῶν βαλανεύσω.

Τρ. σπονδῆ, σπονδῆ.

Iε. ἔγχει δὴ κἀμοί, καὶ σπλάγχχνων μοῖραν ὄρεξον.

Τρ. ἀλλ' οὐπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν· ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν. ὦ πότνι! Εἰς ἴνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

Iε. πρόσφερε τὴν γλωτταν.

Τρ. σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.

Iε. σπονδῆ.

Τρ. καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θεῶν.

Iε. οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχχνων;

Τρ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἡμῖν πρὶν δίδοναι, πρὶν κεν λύκος οἷν ὑμεναιοῖ.

Iε. ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.

Τρ. ἄλλως, ὦ τὰν ἱκετεύεις·

οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχίνον.

ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε μετὰ νῶν.

Iε. τί δ' ἔγωγε;

Τρ. τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

Iε. οὐ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεδον μόνω, ἀλλ' ἀρπάσομαι σφῶν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.

Τρ. παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.

- Ιε. μαρτύρημαι.
 Τρ. κάγωγ', ὅτι τένηθς εἶ σὺ κήλαζών ἀνήρ.
 παῖ' αὐτόν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.
 Οι. σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτοῖ τῶν κωδίων,
 ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολεῖῶ.
 οὐ καταβαλεῖς τὰ κώδι', ᾧ θνηπόλε;
 ἤκουσας; ὁ κόραξ οἶος ἦλθ' ἐξ' Ὀρεοῦ.
 οὐκ ἀποπετήσει θάττον εἰς Ἑλύμνιον;
 Ημ. ἦδομαι, ἦδομαι,
 κρέανους ἀπηλλαγμένους,
 τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
 οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
 ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
 μετ' ἀνδρῶν ἐταίρων φίλων,
 συγκέας τῶν ξύλων, ἄττ' ἂν ἦ
 δανότατα τοῦ θέρους
 ἐκπεπισμένα,
 κἀνθρακίζων τοῦ ῥεβίνθου,
 τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
 χᾶμα τήν Θραῖτταν κυνῶν,
 τῆς γυναικὸς λουμένης.
 οὐ γὰρ ἔσθ' ἦδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἦδη σπαρμένα,
 τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καὶ τιν' εἰπεῖν γείτονα'
 Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δεῶμεν, ᾧ Κωμαρχίδη;
 ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δεῶντος καλῶς.
 ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ᾧ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
 τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
 τόν τε Μανῆν ἢ Σύρα βωστροησάτω τοῦ χωρίου.

HIER. Antestor.

TRYG. Et ego, te nempe esse helluonem et arrogantem
 hominem; percutite ipsum, et baculo cohibe jactatorem il-
 lum.

FAM. Tu quidem id cura: ego vero victimarum pelles, quas
 hicce per fraudem accepit, ei detraham. Nonne depones pelles,
 sacrificule? audistin? qualis iste corvus ex Oreo venit! nonne
 avolabis ocius in Elymnum?

SEM. Lætor, lætor, quod carere licet casside, et caseo, et
 cepis. Non enim ex præliis voluptatem capio; sed si apud
 ignem perpotem cum caris sodalibus, comburens ligna, quæ-
 cunque fuerint aridissima, æstivo calore exsiccata, et in carbo-
 nibus torrens cicer, fagumque in ignem immittens, et simul
 Thrattam subagitans, dum uxor lavat. Nihil enim jucundius
 est, quam si, facta jam semente, deoque eam irrigante, sic fa-
 buletur vicinus aliquis: *Dic mihi sodes, quid facimus interea,*
ὁ Comarchida? mihi quidem potare placet, dum deus juvat sata.
Age, mulier, frige phaselorum tres chaenices, triticique nonnihil
cis admisce, atque ficus deprome. Vocet Syra Manen ex agro,
 VOL. III. G G

quandoquidem non licet pampinare hodie, neque glebas frangere, quum ager sit uvidus: et a me ferat aliquis turdum et fringillas duas. Erat etiam recondita domi colostrā, et quatuor frusta carnis leporinā, nisi quid illorum abripuit mustela vesperi: sane strepebat intus nescio quid et tumultuabatur. Ex illis, inquam, frustis fer nobis tria, puer, et unum da patri: myrtos fructiferos pete ab Æschinada; simulque, eadem est enim via, Chari-nadem aliquis vocet, ut potet nobiscum, dum bene facit, et incrementum dat deus frugibus.

SEM. Quando cicada cantat suavem suam cantilenam, lætor dispiciens Lemnias vites, an jam maturescant: nam fructum præcocem producunt: lætor etiam intuens grossum tumescen-tem; deinde quum est maturus, comedo, suavitatemque ex-ploro, simulque dico: *Amicæ tempestates!* et nonnihil thymi terens misturam bibo: deinde fio pinguis eo æstatis tempore: his, inquam, lætor magis, quam si intuear diis odiosum centu- rionem tres cristas habentem, puniceamque chlamydem coloris intensissimi, quam ille tincturæ esse ait *Sardianicæ*: sin forte

οὐ γὰρ οἶόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
καὶ ξέμου δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὸ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῶα τέτταρα,
εἴ τι μὴ ἔξηνεγκεν αὐτῶν ἢ γαλῆ τῆς ἐσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα, καὶ κυδοιόπα·
ἂν ἐνεγκ', ὦ παῖ, τρεῖς ἡμῖν, ἐν δὲ δοῦναι τῷ πατρὶ.
μυρρίνας αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χάρμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπτή μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κῶφελούντος
τοῦ θεοῦ τάράματα.

Ημ.

ἡνίκ' ἂν ἀχέτας
ἄδη τὸν ἡδὺν νόμον,
διασκοπῶν ἡδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἡδῆ·
τὸ γὰρ φίτω περῶν φύει·
τόν τε φήληχ' ὀρῶν οἰδαίνοντ'·
εἴδ' ὀπόταν ἦ πέπων,
ἔσθίω, καπέχω,
χάρμα φήμ', ὦραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κατὰ γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέου
μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίερχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πᾶν,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·

ἦν δὲ πού δέχῃ μάχεσθαι ἄχοντα τὴν φοινικίδα,
 τηρικαῦτ' αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηρικόν·
 κᾶτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουδὸς ἰππαλεκτροῶν,
 τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἔστηκα λινοπτῶμενος·
 ἠνίκα δ' ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετὰ,
 τὲς μὲν ἐλγράφοντες ἡμῶν, τὲς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
 ἐξαλείφοντες δις ἢ τρίς. Αὐριόν γ' ἔσθ' ἢ ἔσοδος·
 τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ἦδειν ἐξιῶν·
 εἶτα προστάς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίωνος,
 εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν ἔθει κακὸν βλέπων ὄπῳν.
 ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀλροίκους δρῶσι· τοὺς δ' ἐξ ἄσσεος
 ἤττον, οἱ θεοῖσιν οὔτοι κἀνδράσιν ριψάσπιδες.
 ὦν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δάσουςιν, ἦν θεὸς Δέλγῃ.
 πολλὰ μὲν δὴ μ' ἠδίκησαν,
 ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
 ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ, ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ,
 ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, ΚΡΑ-
 ΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑ-
 ΧΟΥ, ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

Τρ.

ΙΟΥ, ΙΟΥ.

ὄσον τὸ χρεῖμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
 ἔχ', ἀποκάθαιγε τὰς τραπέζας ταυτηῖ·
 πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔστ' αὐτῆς ἔτι.
 ἔπειτ' ἐπέισφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,
 καὶ τῶν λαγῶων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους.

pugnandum sit ei ista amicto chlamyde, tunc illa tingitur tinc-
 tura *Merdianica* : deinde fugit primus, tanquam celer equigal-
 lus, cristas concutiens; ego autem sto retia servans. Quando
 autem domi sunt, intolerabilia faciunt, dum alios inscribunt in
 catalogum, alios temere delent bis aut ter. Cras quidem pro-
 fectio est: huic vero cibus non est emtus: nesciebat enim
 quum domo egrederetur se militiæ adscriptum esse: deinde ad
 simulacrum Pandionis consistens, nomen suum in catalogo vi-
 det, inopsque consili currit flens amare. Ista nobis faciunt
 agricolis; urbanis vero secus, illi diis hominibusque invisi ar-
 morum abjectores: pro quibus pœnas adhuc dabunt mihi, si
 deus volet: multis enim me læserunt injuriis, qui domi quidem
 sunt leones, in acie autem vulpes.

TRYGÆUS, FALCARIUS, CRISTARIUS, LORICA-
 RIUS, TUBICEN, GALEARUM FABER,
 HASTARIUS, PUER LAMACHI,
 PUER CLEONYMI, CHORUS.

Τρυγ. Ιο! Ιο! Quanta multitudo venit ad nuptiales epulas!
 Cape hanc galeam, et cristis mensas deterge, siquidem illius
 nullus est usus amplius: deinde infer placentas et turdos, plu-
 rimamque leporinam et panes.

FALC. Ubi Trygæus est, ubi ?

TRYG. Turdos coquo.

FALC. O carissime Trygæe, quanta bona in nos contulisti, quum pacem fecisti ! nam antihac nemo emisset falcem vel teruncio : nunc vero eas quinquagenis drachmis vendo : iste autem ternis drachmis cados vendit in agros. Sed, ô Trygæe, cum ex falcibus sume, tum ex istis, quidquid voles, gratis : et istæ accipe. Ex iis enim quæ vendidimus, et unde lucrum fecimus, dona hæc tibi ferimus ad nuptias.

TRYG. Agite ergo, depositis istis apud me, ingredimini ad cœnam ocuis : etenim iste armorum institor accedit æger animi.

CRIS. Hei mihi ! Trygæe, quam me funditus perdidisti !

TRYG. Quid vero est, infortunate ? num tibi forte dolet caput cristis erumpentibus ?

CRIS. Pessum dedisti meum opificium et victum, huiusque, et istius hastarum fabri.

TRYG. Quid preti, amabo, solvam tibi pro istis duabus cristis ?

CRIS. Tu ipse quid das ?

TRYG. Quid dem rogas ? pudet dicere. Tamen quia multo labore implicitæ et adstrictæ sunt, facile pro iis darem tres caricarum chœnices, mensam ut detergam hancce.

CRIS. Fer igitur intus huc caricæ : quippe satius est, ô bone, quam nihil accipere.

TRYG. Aufer, aufer eas hinc in malam rem : pili eis defluunt, nihili sunt. Cristas has non emerem, ne una quidem carica.

Δρ. ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν ;

Τρ. ἀναβράττω κίχλας.

Δρ. ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τὰγαθὰ δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου· νυνὶ δὲ πενήκοντα δραχμῶν αὐτ' ἐμπολῶ· ὀδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς· ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε, καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου· ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδώμεσθα, κἀκερδαίνομεν, τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.

Τρ. ἴδι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα. καὶ γὰρ οὗτος ὄπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

Λο. αἶμα, ὡς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας.

Τρ. τί δ' ἐστίν, ὦ κακόδαιμον ; οὐ τι που λοφᾶς ;

Λο. ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον, καὶ τουτουῖ, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουῖ.

Τρ. τί δῆτα τουτοινοὶ καταδῶ σοι ταῖν λόφοιν ;

Λο. αὐτὸς σὺ τί δίδως ;

Τρ. ὅ τι δίδωμι : αἰσχύνομαι ;

ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμα πολλὸν ἔχει πόνον, δαίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας, ἴν' ἀποκαδαίρω τὴν τράπεζαν τουτωῖ.

Λο. ἔνεγκε τοίνυν εἰσιῶν τὰς ἰσχάδας.

κρεῖττον γὰρ, ὦ τάν, ἐστὶν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

Τρ. ἀπόφερ', ἀπόφερ' εἰς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

τριχορῶρεῖτον, οὐδὲν ἐστὸν. τὰ λόφα

- οὐκ ἂν περιάμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.
Θω. τί δαὶ δεκάμνω τῷδε θύρακος κύτει
ἐνημμένω κάλλιστα χεῖρομαι τάλας ;
Τρ. οὗτος μὲν οὐ μὴ σοὶ ποιήσῃ ζημίαν.
ἀλλ' αἰδέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ---
Θω. παῦσαι μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.
Τρ. ὦδὲ, παραδέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς ;
Θω. ποῖα δ' ἀποψήσῃ ποτ' , ὧ μαθέστατε ;
Τρ. τῆδὲ, διεῖς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῆδ'---
Θω. ἄμ' ἀμφοῖν δῆτ' ;
Τρ. ἔγωγε, νῆ Δία,
ἵνα μὴ γ' ἄλλω τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.
Θω. ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνω χεσεῖ καθήμενος ;
Τρ. ἔγωγε, νῆ Δί', ὧ πίτριπτ' οἶε γὰρ ἂν
τὸν πρῶτον ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν ;
Θω. ἴδι δὲ ἔξενεγκε τὰργύριον.
Τρ. ἀλλ' , ὧ γὰρ δὲ,
θλίβει τὸν ὄρρον ἀπόφερ', οὐκ ἀνήσομαι.
Σα. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῆ σάλπιγγι τῆδε χεῖρομαι ;
ἦν ἐπριάμην δραχμῶν ποδ' ἐξήκοντ' ἐγώ ;
Τρ. μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἀνωθεν ῥάβδον ἐνδεῖς ὑπόμακρον,
γενήσεται σοὶ τῶν κατακτῶν κοττάβων.
Σα. οἶμοι καταγελαῖς.
Τρ. ἀλλ' ἕτερον παραινήσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὡσπερ εἶπον, ἔγχεον

LOR. Hac autem lorica decem minis aestimata, commissa fabre, quid faciam miser ?

TRYG. Hæc quidem nequaquam tibi damno erit: sed da eam mihi eodem pretio, quo tibi constitit: nam ad id apta est, ut quis in eam exoneret alvum---

LOR. Desine conviciorum in me et merces meas.

TRYG. Hoc modo adpositis tribus lapillis. Annon comode ?

LOR. Qua vero parte terges nates, homo ineptissime ?

TRYG. Hac, immissa manu per foramen, quo brachium exseritur, et illac---

LOR. Ergo utraque manu ?

TRYG. Ita hercle, ne furtum fecisse deprenendar obturando navis foramine.

LOR. Ergone super vase decem minarum sedens cacabis ?

TRYG. Equidem hercle, ὁ perdite. Anne vero putas me podicem meum venditurum vel mille drachmis ?

LOR. Agedum effer argentum.

TRYG. Sed, ὁ bone, podicem mihi premit tua lorica; aufer, non emam.

TUB. Quid vero ego tandem hac tuba faciam, quam emi olim sexaginta drachmis ?

TRYG. Plumbum si infundas in hanc cavitatem, deinde si superne virgam infigas longiuseulam, fiet tibi pensilis cottabus.

TUB. Hei mihi! derides me.

TRYG. Sed aliud consilium dabo. Plumbum quidem, ut dixi, infunde: ex hac autem parte funiculis suspensam lancem

adde, et plane tibi fiet illud, quo possis ficus in agro servis tuis appendere.

GAL. FAB. O implacate dæmon, ut me perdidisti, quando pro his galeis minam olim dedi ! et quid jam faciam ? quis enim eas emet ?

TYRG. Abi et vende eas Ægyptiis, sunt enim aptæ ad metiendam symæam.

HAST. Hei mihi ! ὁ galearum faber, quam misera est nostra conditio !

TRYG. Huic quidem nihil evenit mali.

GAL. FAB. Sed quid est adhuc, ad quod galeis utatur quispiam ?

TRYG. Si hujusmodi ansas discat quis facere, multo pluris eas vendet, quam nunc.

GAL. FAB. Abeamus, ὁ hastarum faber.

TRYG. Nequaquam ; quia ab hoc ego hastas istas emam.

HAST. Quantum ergo das ?

TRYG. Si bifariam diffindantur singulæ, sumam eas pro ridicis, centenas drachma.

HAST. Contumelia hæc est : discedamus hinc, o bone.

TRYG. Ita herele : nam pueri jam exeunt huc invitatorum, micturi, ut quæ cantaturi sunt præmeditentur, ni fallor. Sed, o puer, si quid cantare cogitas, hic propter me adstans prius præludium cantus face.

PUER I. Nunc rursus a bellicosus viris exordiamur —

TRYG. Desine bellicosus cantare, præsertim, ὁ perditissime, facta jam pace. Male doctus es et execrabilis.

ἐντευθεινὸν δὲ σπαρτίοις ἡρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὶ τό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἰστάναι.

Κρ. ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὡς μ' ἀπόλεσας,
ὄτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μὲν ὡστε
καὶ νῦν τί θράσω ; τίς γὰρ αὐτ' ὠνήσεται ;

Τρ. πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

Δο. οἴμ', ὦ κρανοποῖ', ὡς ἀδλίως πεπεράγαμεν.

Τρ. οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

Κρ. ἀλλὰ τί

ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται ;

Τρ. ἐὰν τοιαυτὰσὶ μάθῃ λαβὰς ποιῶν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὐτ' ἀποδώσεται πολὺ.

Κρ. ἀπίωμεν, ὦ δοξοξέ.

Τρ. μηδαμῶς, ἐπεὶ

τούτω γ' ἐγὼ τὰ δόξατα ταῦτ' ὠνήσομαι.

Δο. πόσον δίδως δῆτ' ;

Τρ. εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,

λάξοιμ' ἀν' αὐτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

Δο. ὑβρίζομεθα. χωρῶμεν, ὦ τὰν, ἐκποδῶν.

Τρ. νῆ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδία γ' ἤδη ἕξερχεται

οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,

ἄττ' ἄσεται, προαναβάλληταί, μοι δοκεῖ.

ἀλλ' ὅ τι περ ἄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,

αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ ἴθαδί.

Πα. α'. Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα---

Τρ. παῦσαι

- ὀπλοτέρους ἄδων, καὶ ταῦτ', ᾧ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὐσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον.
- Πα. α'. Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.
- Τρ. ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;
- Πα. α'. Ἐνθάδ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πῆλιν ἀνδρῶν.
- Τρ. ἀνδρῶν οἰμωγὴ; κλαύσει, νῆ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ἄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.
- Πα. α'. ἀλλὰ τί δῆτ' ἄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἷς τισὶ χαίρεις.
- Τρ. Ὄς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτὰ
ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἄτθ' ἡδίστα πάσασθαι.
- Πα. α'. Ὄς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ χένας ἵππων
ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρυσθεν.
- Τρ. εἶεν ἐκόρυσθεν τοῦ πολέμου, κατ' ἡσθιον.
ταῦτ' ἄδε, ταῦθ', ὡς ἡσθιον κεκορεσμένοι.
- Πα. α'. Θωρήσσοντ' ἄς ἔπειτα πεπαυμένοι.
- Τρ. ἄσμενοι, οἶμαι.
- Πα. α'. Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοῶν δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
- Τρ. κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ἄδεις, πλὴν πολέμους. τοῦ καὶ ποτ' εἶ;
- Πα. α'. ἐγὼ;
- Τρ. σὺ μέντοι, νῆ Δί.
- Πα. α'. υἱὸς Λαμάχου.
- Τρ. αἰεοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερ ῥέ, καὶ τοῖς λογαφόροισιν ἄδ' ἰόν.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνόμου ἔστι παιδίον;

PUER I. Illi autem quum jam prope essent concurrentes in-
ter sese, scuta et clypeos conserebant umbonibus munitos.

TRYG. *Clypeos?* nonne desines clypeos memorare nobis?

PUER I. Hic virum ejulatus exoriebatur simul et supplica-
tio.

TRYG. *Virum ejulatus*, inquis? plorabis, ita me Bacchus
amet, ejulatus canens, eosque umbonibus munitos.

PUER I. Sed quid canam tandem? tu enim dic mihi, quibus
delecteris.

TRYG. Cane, *Sic illi quidem comedebant boum carnes*, et quæ
sunt istiusmodi: *Prandium adponebant et quæcumque sunt esu
suavissima.*

PUER I. Sic illi quidem comedebant boum carnes, sudan-
tumque equorum cervices solvebant jugo, satiati jam bello.

TRYG. Esto: bello satiati sunt; deinde comederunt. Ista
cane, ista, ut comederint satiati.

PUER I. Deinde postquam desiere, pectora munierunt.

TRYG. Cupide et lubenter, ut credo.

PUER I. E turribus vero sese effuderunt; clamor autem in-
gens exortus est.

TRYG. Pessimis exemplis pereas, ὁ puerule, cum tuis præliis:
nihil enim nisi bella canis. Cujusnam vero filius es?

PUER I. Egone?

TRYG. Tu ergo hercle.

PUER I. Filius Lamachi.

TRYG. Hui! mirabar profecto, dum te audiebam, ni tu esses
Bulomachi hominis et *Clausimachi* alicujus filius. I in malam
rem, et hastiferos adiens, iis canta. Ubi mihi Cleonymi est

filius? cane, priusquam ingrediaris, aliquid: nam sat scio te pugnans non cantaturum: modesto enim es patre natus.

PUER II. Clypeo quidem meo Saisus aliquis superbit, quem ad fruticem reliqui invitus, instrumentum belli labe carens—

TRYG. Dic mihi, o pusio, hæccine in patrem tuum canis?

PUER II. Vitam autem meam servavi.

TRYG. At parentum vitam dedecorasti. Sed ingrediamur: quippe sat certo scio, quæ modo cecinisti de clypeo, horum te nunquam obliturum, qui tali sis patre natus. Vobis autem hic manentibus id jam relinquitur negoti, ut hæc strenue comedatis et consumatis, nec frustra maxillas moveatis. Sed gnaviter incumbite, et raptim mandite utrisque maxillis. Nullus enim, o ærumnosi, alborum dentium usus est, nisi etiam aliquid mandant.

CHOR. Nobis hæc erunt curæ: bene enim facis et tu, quum nos mones.

TRYG. Sed o qui antehac esuriebatis, ingurgitate vos leporinis: non enim quotidie licet incidere in placentas sine custode vagantes: quamobrem vorate, aut mox vos pænitebit. Ore favere oportet, et sponsam huc foras adducere, tedasque ferre, et gratulari omnem populum, ac fauste acclamare, et omnem suppellectilem nunc rursus in agrum portare, postquam saltaverimus, et libaverimus, et Hyperbolium expulerimus; deosque precati fuerimus, ut dent Græcis divitias, et ut magnus hordei proventus nobis sit omnibus pariter, vinique, utque ficus come-

ἄσων, πρὶν εἰσιέναι, τί· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ἄσει· σῶφρονος γὰρ εἶ πατρός.

Πα. β'. Ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀλάλλεται, ἣν παρὰ δάμνω
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

Τρ. εἶπ' ἐμοί, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ἄδεις;

Πα. β'. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα---

Τρ. κατήσχυνας δὲ τοκῆαν.

ἀλλ' εἰσίσωμεν· εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ἦσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ πιλᾶθη ποτ', ὧν ἐκείνου τοῦ πατρός.

ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἦδη νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν·

ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,

καὶ σμῶχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθειν.

οὐδὲ γὰρ, ὦ πόνηροι,

λευκῶν δόνητων ἔρπον ἔς', ἣν μὴ τι καὶ μάσωνται.

Χο. ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.

Τρ. ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινώλης, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῶων
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν

πλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.

πρὸς ταῦτα βρύκει', ἢ τάχ' ὑμῖν φημί μελαμελήσειν.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,
δαδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεῶν ξυγχαίρειν, ἀπικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀλφὸν νυκτὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὄρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Ἵπέρβολον ἐξελάσαντας·

κάπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς

διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἑλλησιν,

κριθὰς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,

πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
 σῦκά τε τρώγειν
 τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν
 καὶ τὰγαδὰ πάνθ' ὅσ' ἀπωλέσαμεν,
 ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
 λῆξαι δ' αἰθωνα σίδηρον.
 δεῦρ', ὦ γυναῖ, εἰς ἀγρὸν,
 χῶπῳ μετ' ἐμοῦ καλῆ
 καλῶς κατακείσει.

Χο. Ὑμῆν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμῆν, Ὑμέναι' ὦ.
 ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
 τὰγαδὰ νῦν ἔχεις.

Ὑμῆν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμῆν, Ὑμέναι' ὦ.
 τί δράσομεν αὐτήν;
 τί δράσομεν αὐτήν;
 τρυγήσομεν αὐτήν.
 τρυγήσομεν αὐτήν.
 ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν,
 οἱ προστεταγμένοι,
 τὸν νομφίον, ὦ ἄνδρες.

Ὑμῆν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμῆν Ὑμέναι' ὦ.
 * * * λείπει. * * *

Χο. οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
 οὐ πράγματ' ἔχοντες,
 ἀλλὰ συκολογοῦντες.

Ὑμῆν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμῆν, Ὑμέναι' ὦ.
 τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
 τῆς δ' ἠδὺ τὸ σῦκον.

damus; et uxores ut nobis pariant, bonaque omnia, quæcun-
 que amisimus, de integro collecta recuperemus, et coruscant-
 tis ferri ut cesset usus. Veni, o mulier, in agrum, daque ope-
 ram, ut mecum bella belle cubes. Hymen o Hymenæe, Hymen
 o Hymenæe!

CHOR. O terbeate, quam merito hæc bona nunc habes! Hy-
 men o Hymenæe, Hymen o Hymenæe! Quid ei faciemus?
 quid ei faciemus? fruemur ea, fruemur ea. Sed nos, o viri,
 quibus id mandatum est, sustollamus et feramus sponsum. Hy-
 men o Hymenæe, Hymen o Hymenæe!

(Desunt complures versus.)

CHOR. Proinde bene habitabit, nec molestias sustinebit,
 sed ficus colligetis. Hymen o Hymenæe, Hymen o Hyme-

næc! Ille habet magnam et crassam, hæc vero dulcem ficum,
 Dices ergo quum comederis, vinumque biberis multum, *Hymen*
o Hymenæe, Hymen o Hymenæe!

(*Desunt versus aliquot.*)

CHOR. Placentas comedetis.

FINIS.

Φήσεις γοῦν, ὅταν ἐσθίῃς,
 οἶνόν τε πείης πολὺν·
 Ὑμῆν, Ὑμέναι' ᾦ· Ὑμῆν, Ὑμέναι' ᾦ.
 * * * λείπει. * * *

Xo.

παρακοῦντας ἔδρασε.
 * * * * *

FINIS.

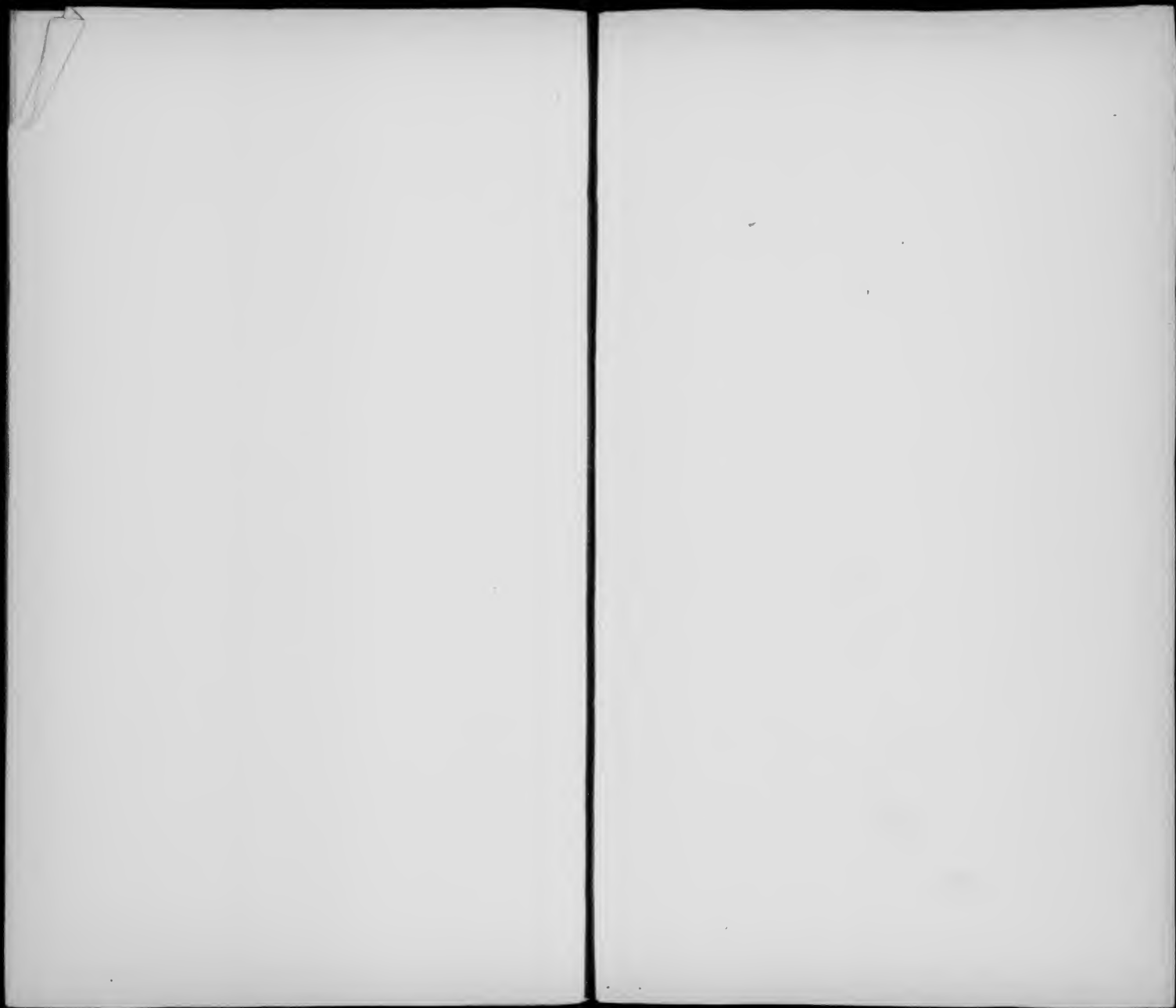
4

38

LONDINI :

EX OFFICINA N. BLISS.

14

φ83φ9884

